

Giới thiệu Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ

Một khi xuyên qua thành người bị chồng ruồng bỏ, dầu muối tương giấm mọi thứ thật khó khăn;

Cũng may ông trời có mắt, tùy thân không gian đến làm ruộng.

Trồng hoa nuôi cô nhàn nhã qua ngày, nhặt con trai nuôi chơi;

Cha của con trai tìm tới cửa, thế mà lại là một mỹ nam?

Tốt lắm, vào cửa dễ dàng, ra cửa khó, muốn cướp con thì đứng sang một bên!

Ngươi nói cái gì, ngươi là chồng trước? Con là ta sinh?

Mẹ nuôi biến thành mẹ ruột?

Chồng trước ngươi đừng lên mặt, ta bị chồng bỏ ta sợ ai?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lầm Vào Tình Thế Bị Chồng Ruồng Bỏ.

Editor: ChieuNinh

”Cút... Liễu gia ta thật mất mặt xấu hổ vì đứa nữ nhi là ngươi... Đừng quỳ ở cửa Liễu gia ta.”

Sau khi dứt lời, cánh cổng lớn trước mặt nữ tử 'loảng xoảng' một tiếng rồi đóng lại.

Từng trận gió lạnh thổi qua, thân mình đơn bạc kia lảng lảng quỳ ở nơi đó, trên bầu trời từng bông tuyết trắng noãn dần dần lay động theo chiều gió, vào lúc chạng vạng trời đông giá rét càng thêm vài phần cảm giác thê lương.

Thật lâu sau sau, nữ tử quỳ trên mặt đất ở ngoài cổng, cuối cùng sâu kín nhìn thoáng qua cửa chính đóng chặt, đỉnh đầu đầy tuyết trắng, bước chân lao đảo đi đến phía ngoài thành.

*****

”Ôi... Đau quá...”

Tô Nhựt Hâm nằm ở trên giường thống khổ rên rỉ, vừa mở miệng liền phát hiện cổ họng của mình vô cùng đau đớn, sau đó bỗng nhiên mạnh mẽ mở to mắt.

Nhìn đỉnh đầu màn (mùng) có hai mảnh mụn vá màu trắng, trong mắt của nàng lộ ra một chút thần sắc nghi hoặc rồi ngồi dậy, trong nhà nàng khi nào thì có đồ lố thời như vậy? Từ nhỏ nàng lớn lên ở thành thị, trên cơ bản trong nhà vốn không có dùng qua màn...

Đưa tay lau cằm cổ của mình, phát hiện ngón tay vừa đụng vào một cái liền đau rát, lông mày Tô Nhựt Hâm cau chặt nhíu lại, rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cổ đau như vậy? Hơn nữa thời điểm vừa mới mở miệng, nàng phát hiện chính mình rất khó khăn nói thành tiếng.

Vào lúc này nàng hồi tưởng mới ngạc nhiên nhớ lại, ở trong trí nhớ cuối cùng, nàng giống như... giống như uống say, sau đó... sau đó thì đi ngủ.

Chẳng lẽ lúc này là đang nằm mơ?

Nói thật, bản thân Tô Nhựt Hâm cũng có chút không tin tưởng, dù sao sự đau đớn ở trên cổ kia, một chút cũng không hề giống như đang nằm mơ.

Xoay người từ trên giường ngồi dậy, đột nhiên tầm mắt dừng lại ở mái tóc dài buông xuống trước ngực... Oa a, từ bao giờ tóc nàng lại dài như vậy, tóc này ít nhất cũng có thể dài tới thắt lưng, tóc của bản thân nàng là cắt ngang vai có được không?

Trong lòng ần ần hiện lên một chút phỏng đoán.

Đây là xuyên qua... Hay là trùng sinh... ? ?

Lúc này Tô Nhựt Hâm trừng to mắt nhìn những thứ đồ cổ xưa gì đó trong căn phòng rách này, cùng với một cái có vẻ như là gương đồng được đặt ở

trên nóc tủ trong góc tối căn phòng, lỗi thời như vậy... Làm sao có thể là thế kỷ hai mươi mốt?

Đúng lúc đó ở phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng 'kéo kẹt', nàng nghiêng đầu nhìn lại, cửa gỗ lung lay sắp đổ bị người đẩy ra, một lão bà bà tóc muối tiêu vẫn búi tóc đi đến, mà trang phục trên người bà . . . 'Oanh' một tiếng nổ vang ở trong đầu Tô Nhượng Hàm, chết tiệt... Suy đoán của nàng hẳn là sự thật.

Thượng đế, Như Lai Phật tử ơi... Nàng giống như thật sự xuyên qua rồi...

"Cô nương... Ngươi đã tỉnh, thật sự hừ chết lão bà tử ta rồi." Sau khi lão bà bà vào nhà nhìn thấy Tô Nhượng Hàm ngồi ở trên giường, nhất thời thờ dài nhẹ nhõm một hơi đi tới.

Vừa nghe người tới kêu mình là cô nương, thực hiển nhiên đối phương hẳn là không quen biết cùng với khối thân thể này thì phải, vậy đối phương là ai?

"Ách... Lão bà bà... Khụ, khụ khụ... Ngươi là?" Tô Nhượng Hàm mở miệng nói chuyện, cổ họng đau đớn làm cho nàng liên tục ho khan nằn nhằn, lão bà bà ở một bên nhanh tay bưng một chén nước đưa tới cho nàng.

Sau khi nhìn thấy Tô Nhượng Hàm uống nước xong, lão bà bà mới thờ dài nói: "Ai... Ngươi kêu lão bà tử ta là Lý thẩm nhi đi! Cũng may mạng ngươi lớn, nếu không phải lão nhân trùng hợp vào thành trở về, ngươi nói một tiểu cô nương như ngươi vậy thì phải làm như thế nào mới tốt đây?" (lão nhân: chồng của bà bà. Đây là một cách xưng hô)

Tô Nhượng Hàm ngồi ở trên giường, trong tay bưng ly trà không Lý Thẩm Nhi đưa cho nàng, nghe đối phương nói, hiện tại căn bản là nàng chỉ nghe được mơ hồ. Từ trong lời nói của đối phương chỉ lấy được một cái kết quả, chính là đối phương cùng khối thân thể này cũng mới quen, hơn nữa còn là lão nhân nhà Lý Thẩm Nhi cứu khối thân thể này. Cũng không biết nguyên chủ của khối thân thể này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, vì sao cổ lại đau nhức nóng hừng hực như vậy?

Nghĩ đến đây, Tô Nhượng Hàm lại đuổi thân nhẹ tay khẽ đụng vào cổ của mình.

"Tê... Đau quá!"

Nhìn thấy bộ dáng Tô Nhượng Hàm đau đến nước mắt lưng tròng, Lý thẩm nhi đột nhiên đỏ hốc mắt, trong giọng nói có đồng tình nói: "Tuy nói nữ tử bị tướng công hưu khí là thực đáng thương, nhưng mà làm sao ngươi lại có thể chạy đi thất cổ tự sát chứ? Thân thể da thịt là cha nương ban cho, ngươi nói cha nương của ngươi biết ngươi làm chuyện điên rồ, sẽ thương tâm biết bao đây?" (hưu khí: bỏ, vứt bỏ)

Vốn Tô Nhượng Hàm đang bởi vì cổ đau đến nước mắt ứa ra, nghe được Lý thẩm nhi nói đột nhiên tròn tròn mắt, vừa rồi bà nói tới cái gì? Bị tướng công hưu khí, sau đó thất cổ tự sát? Gặp quỷ đi?

"Lý, Lý thẩm nhi... Vừa rồi ngươi nói cái gì, bị, bị tướng công hưu khí?" Tô Nhượng Hàm dùng sức bắt cổ tay Lý thẩm nhi ở bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Lý thẩm nhi nghĩ đến Tô Nhượng Hàm hẳn là không muốn để cho bà biết nàng bị hưu bỏ, nhất thời trên mặt lộ ra một chút xấu hổ mở miệng: "Cô nương... Thật không phải với ngươi, bởi vì thời điểm lão nhân mang ngươi về đến nhà, ngươi đều hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít. Chúng ta lại không có tiền thuê người thỉnh thầy thuốc, cho nên mới động vào bao quần áo của ngươi... Cho nên hưu thư..." Cũng là bởi vì thấy được hưu thư kia, Lý thẩm nhi mới có thể đồng tình Tô Nhượng Hàm như vậy.

Ở thời đại này của bọn họ, một nữ tử nếu bị nhà chồng hưu khí, thì coi như tương đương cả đời đều xong rồi, cũng khó trách cô nương trước mắt này sẽ đi thất cổ.

Trong đầu Tô Nhượng Hàm đều là tràn ngập hai chữ hưu thư, kế tiếp Lý thẩm nhi nói cái gì đó nàng cũng không có nghe lọt. Mãi cho đến sau khi Lý thẩm nhi rời khỏi, nàng mới ôm bao quần áo vừa rồi Lý thẩm nhi đưa cho nàng lật lên xem. Nghĩ tới nàng thân là phụ nữ thời đại mới thế kỷ hai mươi mốt, gặp phải xuyên qua thì cũng thôi đi, lại có xuyên qua tới đây trở thành một người bị nhà chồng hưu khí, bị chồng ruồng bỏ? ?

Sau khi mở ra cái bọc màu lam Lý thẩm nhi giao cho nàng, liền nhìn thấy vài món quần áo được xếp gọn đặt trong một tờ giấy bao lại, Tô Nhượng Hàm vội vàng lấy hết ra xem, hai chữ hưu thư thật to vẫn làm cho nàng nhũn mảy.

Xem xong phong hưu thư, từ trong đó Tô Nhượng Hàm hiểu biết được một chút. Chính là, nguyên chủ khối này thân thể kêu là Liễu Hương, sinh ra trong một gia đình thư hương thế gia. Mà chồng trước viết hưu thư kêu là Mạc Tử Khanh, ở trong hưu thư cũng không đề cập tin tức gì về người này. Trên hưu thư nói rõ Liễu Hương gả cho Mạc Tử Khanh năm năm, sinh một con trai đã gần bốn tuổi, mà nàng bởi vì phạm vào ghen tị trong thất xuất, cho nên bị Mạc Tử Khanh đưa hưu thư rồi.

Nhưng lại có một chút làm cho Tô Nhượng Hàm không quá hiểu được. Chiều theo như lời trong hưu thư, nếu Liễu Hương sinh ra trong một gia đình thư hương thế gia, nghĩ đến gia thế hẳn là rất tốt mới đúng. Cho dù nàng bị hưu bỏ vì sao không có trở lại nhà mẹ đẻ, mà luẩn quẩn trong lòng đi tới nước này? Thực đau đầu.

Cứu mạng với... Thật sự là quá bị đã kích, thực, thật sự thành người bị chồng ruồng bỏ, ở thời đại lạ nước lạ cái này, để cho nàng làm sao bây giờ?

Lúc này Tô Nhượng Hàm buồn bực ngồi ở trên giường, một lúc lâu sau mới nhớ tới lật xem cái bao đồ kia, bên trong trừ bỏ có ngân phiếu mệnh giá một trăm lượng ra, còn có một chút bạc vụn cùng vài cái váy dài tơ lụa tốt nhất, ngoài ra không còn gì nữa . . .

Không biết giá cả hàng hóa nơi này là cái tình huống gì, ở đây bạc có thể nói là toàn bộ gia sản của nàng, nên bảo quản thật tốt mới được.

Tô Nhựt Hàm lấy ngân phiếu ra, tìm ở trên người cả buổi, rốt cục ở trong vạt áo tìm được một cái túi tiền hai lớp, vừa vặn có thể cất giữ ngân phiếu ở bên người. Thầm than, quần áo ở cổ đại này thật là phiền toái, ba tầng trong ba tầng ngoài.

Bên này nàng mới vừa cất ngân phiếu xong, chợt nghe được cửa 'Đông' một tiếng bị đẩy ra, cửa gỗ kia vốn rách nát lúc này lại lung lay sắp đổ.

Tô Nhựt Hàm bị tiếng mở cửa kinh ngạc nhảy dựng, vội vàng nghiêng đầu nhìn đi qua, vừa vặn nhìn thấy một nam nhân mặt đầy râu đi đến, nàng cả kinh lớn tiếng kinh hô: “Người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người Tới Ngoài Ý Muốn.

Editor: ChieuNinh

Chớ trách Tô Nhựt Hàm phản ứng quá lớn, chỉ vì đột nhiên đi tới thời không hoàn toàn không quen biết, vốn trong lòng còn có vài phần giật mình hoảng hốt, mà cửa 'Đông' một tiếng đã bị mở ra, nàng phản xạ có điều kiện liền làm ra thái độ đề phòng, đó cũng có thể nói là thói thường của con người.

Ngoài ngưỡng cửa, một người râu xồm đột nhiên dùng sức đẩy cửa đi vào, thấy Tô Nhựt Hàm ngồi trên giường về mặt đề phòng nhìn hẩn, trong mắt hiện lên một chút xấu hổ, khuôn mặt bị hàm râu đen che kín đỏ lên không thể nhận ra, hàm hậu gãi gãi sau đầu cười nói: “Ta gọi là Đại Thạch...”

“A... Đại Thạch à...” Ặc... Cái tên... một cái tên thực thuần phác...

Nhìn râu xồm phía trước không hề rùng, Tô Nhựt Hàm đảo cặp mắt trắng dã, nàng mở miệng hỏi hẩn là ai vậy, nhưng ý tứ là muốn biết hẩn cùng người trong nhà này có quan hệ gì, vì sao đột nhiên liền xông vào. Sao hẩn chỉ nói tên, cũng không phản ứng gì rồi vậy hả?

Đại Thạch ngây ngốc đứng ở cửa, vừa rồi giống như hẩn nhìn thấy vị cô nương xinh đẹp trên giường kia mắt tròn trắng. Thật là một cô nương xinh đẹp như tiên tử, thật sự sẽ làm động tác không thực nữ như vậy sao? Hơn nữa a nương nhà mình nói, vị cô nương trước mắt này cũng là một người đáng thương, nghe nói là bị nhà chồng đưa hưu thư ruồng bỏ, kêu hẩn chờ chờ làm cho vị cô nương này tức giận khổ sở, nhưng mà... cô nương xinh đẹp như vậy, lại có thể bị nhà chồng hưu bỏ, thật sự là đáng thương...

Bị ánh mắt đồng tình của Đại Thạch đứng ngoài cửa nhìn xem mình làm cho cả người nàng không được tự nhiên. Tô Nhựt Hàm liên tục giả ho hai tiếng mới làm người ngoài cửa giết mình tỉnh khỏi ngây người. Gặp quý, ai cần đồng tình chứ?

Phát hiện chính mình nhìn cô nương người ta thất thần, sắc mặt Đại Thạch nhất thời xấu hổ quẩn bách nói: “A. . . Cái kia... A nương nhà ta để cho ta tới đây kêu cô nương đi ăn cơm...” Sau khi dứt lời, bóng dáng cao lớn kia đã xoay người bước đi, cước bộ vội vàng giống như trong phòng kia có sải lang hổ báo vậy.

A nương? Là Lý thẩm nhi đi?

Nhưng mà hẩn gọi mình là cô nương, chẳng lẽ Lý thẩm nhi không có nói cho hẩn biết, mình là một phụ nhân bị hưu bỏ sao?

Tuy có nghi hoặc, nhưng nghĩ lại Lý thẩm nhi cũng kêu mình là cô nương, có lẽ là sợ nhắc tới hai chữ phụ nhân sẽ làm cho nàng nghĩ đến bị hưu chuyện bỏ, cho nên mới sửa kêu là cô nương đi? ChieuNinh~dien~dan~lequydon

Nhiều mày nhìn bộ dáng Đại Thạch bên kia sợ hãi chạy trốn không thôi, nghi hoặc sờ sờ mặt, chẳng lẽ bộ dạng gương mặt của thân thể này thực dọa người?

Nhưng mà lại nói tiếp, nàng còn chưa biết nguyên chủ của thân thể này có cái bộ dáng gì, không cầu thật đẹp như thiên tiên, chỉ cần không phải xấu như Dạ Xoa là được.

Nếu cũng đã xui xẻo đi tới thời đại này, nhưng lại trở thành một người bị chồng ruồng bỏ bị mọi người phi nhổ, như vậy chỉ có thể tính toán ổn thỏa một chút, dù sao có thể sống là tốt rồi...

Từ trên giường xoay người bò dậy, vô cùng may mắn trên người có mặc quần áo, tuy có hỗn độn một chút, chỉ cần chỉnh sửa là được.

Bằng không để cho nàng bị giày vò bởi quần áo mỏng manh ba tầng trong ba tầng ngoài, phỏng chừng cũng không cần phải ăn cơm rồi. Nhưng mà mới vừa đứng lên, vẫn cảm thấy có chút cảm giác mát lạnh, cả người Tô Nhựt Hàm thoáng cái lạnh run lên.

Liếc mắt nhìn ra ánh mặt trời ở bên ngoài, thì thấy chút ánh sáng buổi rạng đông, lúc này là thời gian ăn điểm tâm đi?

Thời điểm ra cửa, nhớ tới gương đồng cũ kỹ trên tủ gỗ trong phòng, nhin không được lòng hiếu kỳ, nàng vẫn tiếp cận đi qua, cũng muốn biết rốt cuộc thân thể này có cái bộ dáng gì?

Trên gương đồng ó vàng phản chiếu ra khuôn mặt mơ hồ, tuy rằng nhìn không rõ lắm, nhưng mà nàng vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi...

Khuôn mặt này lại có thể giống nhau như đúc cùng với gương mặt của nàng trước kia, chỉ là tuổi tác thoát nhìn chỉ mới hai mươi, xem ra vẫn còn nhỏ hơn một chút so với nàng ở hiện đại.

Tuy rằng tướng mạo mang theo vài tia mỉa mai hoặc làm cho nàng cảm thấy vẫn không vui, nhưng nếu để cho nàng mang một gương mặt xa lạ sống qua ngày, nàng vẫn lựa chọn mang gương mặt của mình thì có vẻ dễ chịu.

Trong hủ thư có nhắc tới, chủ nhân trước của thân thể này đã gả cho người kêu là Mạc Tử Khanh năm năm, nhưng lại có một đứa con bốn tuổi ...

Mẹ ta nha, người niên đại này, thật đúng là táo hôn sinh đẻ sớm. Ở hiện đại nàng cũng đã hai mươi ba tuổi, vẫn còn là xử nữ nha, một lần xuyên qua tới đây lại có thể không chỉ trở thành bị chồng ruồng bỏ, mà ngay cả đứa con cũng gần bốn tuổi.

Cất bước đi ra, nhìn thấy ngoài phòng trắng xóa một mảnh, Tô Nhượng Hàm ngây người đứng ở nơi đó.

Tuyệt rồi à...

Có bao nhiêu năm không có thấy qua tuyết trắng như vậy rồi?

Lý thâm nhi thấy Tô Nhượng Hàm cả buổi không đi qua, nghĩ đến trước đó nàng còn luẩn quẩn trong lòng mà đi tự sát, lúc này lại lo lắng đi qua nhìn xem.

Thấy thần sắc Tô Nhượng Hàm giật mình nhìn đông tuyết bên ngoài, lại nhìn cái mũi của nàng đông lạnh đỏ lên đứng ở nơi đó, nhất thời lo lắng bước nhanh đi qua: “Liễu cô nương... Người không có việc gì đi?”

Tô Nhượng Hàm ngây người một chút, giật mình nhớ lại, trong hủ thư có nhắc tới thân thể này kêu là Liễu Hương, thế này mới xoay người thần nhiên nở nụ cười một chút với Lý thâm nhi: “Hả... Ta không sao.”

Lý thâm nhi bị tươi cười trên mặt nàng thoáng cái hơi hoa mắt, bộ dạng cô nương này thật đúng là xinh đẹp... Tuy nói là bị nhà chồng hủ bỏ, nhưng từ sau khi nàng tỉnh lại nhìn cách nói chuyện và tính tình, cũng không giống như trong hủ thư nói như vậy...

Đi theo Lý thâm nhi đến phòng bếp, trước cái bàn gỗ trong phòng đã có một ông lão tuổi chừng sáu mươi và Đại Thạch vừa mới gặp qua đã ngồi ở đó.

Lúc này Đại Thạch đoan chính bụng uống một chén mà ở trong mắt Tô Nhượng Hàm xem ra là nước cơm gì đó. Nhìn thấy Lý thâm nhi và Tô Nhượng Hàm đi tới, khuôn mặt của Đại Thạch bị che đẩy dưới hàm râu xồm lại đỏ lên, vù vù mấy cái liền uống xong cháo trong bát, vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp.

Lý thâm nhi ngó Đại Thạch chạy trốn đã không còn bóng dáng, xấu hổ không thôi xoay người cười với Tô Nhượng Hàm: “Để cho Liễu cô nương chê cười rồi, đứa nhỏ Đại Thạch này... Da mặt mỏng!”

Tô Nhượng Hàm cười nhẹ lắc đầu, nhìn ông lão trước bàn, nghĩ tới người ta là ân nhân cứu mạng của thân thể này, lập tức mặt lộ vẻ cảm kích mở miệng: “Liễu Hương.. đa tạ ân cứu mạng của đại thúc!” Tuy rằng cũng không muốn dùng cái tên Liễu Hương kia, nhưng mà thiết nghĩ Lý thâm nhi bọn họ đã thấy qua hủ thư rồi, không thể không xưng hô mình là Liễu Hương.

Lý lão đầu đang ăn cơm, lúc này buông bát trong tay, khuôn mặt mang theo nụ cười nhẹ hơi hơi hoảng hốt nhìn Tô Nhượng Hàm một chút, hồi lâu sau mới bi thương thở dài nói: “Ai... Thôi thôi! Không có việc gì là tốt rồi, chỉ là hy vọng ngày sau cô nương đừng lại làm chuyện hồ đồ này nữa, hãy nghĩ lại cho thân nhân của mình!”

Dứt lời, trên khuôn mặt của Lý lão lộ ra thần sắc thống khổ, phức tạp liếc mắt nhìn Tô Nhượng Hàm một cái rồi xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Nghi hoặc nhìn bóng dáng Lý lão đầu lộ ra hơi thở bi thống rồi đi, cùng với thương tâm chợt lóe rồi biến mất trên mặt của Lý thâm nhi đứng ở bên cạnh, bọn họ làm sao vậy?

Hồi lâu sau Lý thâm nhi đứng ở bên cạnh mới sâu kín thở dài một hơi nói: “Ai... Nữ nhi số khổ của ta chính là luẩn quẩn ở trong lòng, mới cứ như vậy mà đi, trong lòng lão nhân hẳn vẫn không bỏ xuống được, cho nên mới...”

Nghe đến đó, Tô Nhượng Hàm mới hiểu được, vì sao hai vị lão nhân đối với hành vi nàng tự sát lại để ý như vậy, chỉ vì hành vi của nàng làm cho bọn họ nghĩ tới nữ nhi của mình.

Cũng không đợi Tô Nhượng Hàm cảm thán lâu, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, tiếp theo đó là giọng nói rống giận của Lý lão đầu mới vừa rời phòng bếp: “Lăn đi... Ta đã nói là sẽ không đồng ý!”

Xảy ra chuyện gì??

Hai người Tô Nhượng Hàm và Lý thâm nhi nhanh chóng buông bát trong tay, chạy tới ngoài cửa.

Chương 3: Món Nợ Kéch Xù.

Editor: ChieuNinh

Tô Nhực Hàm vừa đi theo Lý thâm nhi từ phòng bếp ra, liền nhìn thấy vài người đang đứng ngoài cửa. Mà lúc này về mặt Lý đại thúc phần nợ trùng mắt nhìn người cầm đầu đám người kia một cái, Đại Thạch râu xồm bị Lý thâm nhi nói là da mặt mỏng, lúc này là về mặt phần nợ nín chặt vạt áo trước của người cầm đầu.

Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?

Ngoài cửa tổng cộng có năm người đến đây, trong đó người cầm đầu bị Đại Thạch nín chặt vạt áo trước bị nhắc lên rồi. Nhìn ánh mắt Lý đại thúc phần hận, vừa rồi là ông ấy rống giận kêu đối phương lần đi, hẳn là người này rồi.

Liếc mắt nhìn người nợ một cái, Tô Nhực Hàm âm thầm may mắn, cũng may vừa rồi còn chưa kịp ăn bữa sáng, bằng không nhìn thấy người này nằng nệ không được vị chua trong bụng mà phun ra thì lãng phí lương thực rồi.

Kỳ lạ ... Người nợ hơn bốn mươi tuổi, để hai hàm râu thành chữ bát (八) trên mép, vừa nhìn liền biết không phải là thứ tốt.

Nhưng lại mặc một thân trường bào màu vàng tục khí, cao chừng 1m5, hiển nhiên là phiên bản của Võ Đại Lang hơn nữa là phiên bản thẳng cấp. Còn có thể trọng của người nợ hoàn toàn tuyệt đối còn nặng hơn so với con lợn xề (heo mẹ) vừa rồi khi Tô Nhực Hàm đi ra không cẩn thận nhìn thấy ở trong hàng rào nhà Lý thâm nhi. Một đồng vàng rực... thứ kia giống như cái gì ấy nhỉ?

Người nói thẳng nhai này đều đã ú thành như vậy, lại có thể còn dám ra ngoài đi dạo. Cũng may vị trụ huynh này không phải sinh ra ở hiện đại, phải biết rằng hiện đại thịt heo cũng sang quý nha, hơn mười đồng tiền một cân đó, cắt hết thịt thẳng nhai này cũng có thể bán được không ít tiền đâu!

Còn có nha... Đại Thạch huynh, lão nhân gia nhà ngươi cũng thực uy vũ...

Tuy nói người là một người thực cao lớn khỏe mạnh, nhưng mà người tay không xách một con 'heo mập' nặng gần hai trăm cân chẳng lẽ sẽ không mỏi sao? Tay của lão nhân gia ngài không mỏi, Tô Nhực Hàm nằng nệ nhìn cũng cảm thấy trong lòng cấp bách.

Về phần bốn người phía sau 'heo mập' kia, Tô Nhực Hàm cũng không cần đi phỏng đoán thân phận, chỉ vì thời điểm Đại Thạch túm 'heo mập' kia, thì đối phương cuống loạn the thé mắng lên: “Ngu xuẩn... Các người còn đứng ở nơi đó làm dáng hã, còn không mau tới hỗ trợ?”

Nghe vậy kia thì bốn vị nam tử mặc quần áo thô một màu xanh đồng nhất, trực tiếp khăn trương không ngớt xông lên phía trước đoạt lấy con heo của bọn họ trong tay Đại Thạch... ặc, chủ nhân.

'Con heo' kia vừa được giải cứu xuống dưới liền xanh cả mặt sảng giọng mắng tới Đại Thạch: “Người là vương bát đê con, lại dám động thủ đụng tới Lão Tử, có tin ta đốt nhà của người hay không?”

Thấy 'con heo' bị đối phương cướp đi từ trong tay của mình, thậm chí còn xuất ngôn đe dọa đốt nhà, Đại Thạch tức giận đến mặt đỏ lên, cả người run run hai tay nắm chặt thành quyền, từng bước nặng nề xông lên muốn động thủ 'con heo' kia.

Mà 'heo mập' mới phát ngôn tìm về mặt mũi của mình, nhìn thấy Đại Thạch đi tới phía mình, nhất thời sợ tới mức trốn ra phía sau bốn tên gia đình.

Ngay tại lúc thấy quả đám của Đại Thạch sắp đập lên đầu đối phương, Lý đại thúc vội vàng lớn tiếng quát ngăn cản: “Đại Thạch... Dừng tay!” Nhóm người đó vốn là đám lưu manh, nếu Đại Thạch động thủ đã thương bọn họ lần nữa, chỉ sợ đến lúc đó sự tình sẽ càng ngày càng phiền toái.

Cả người Đại Thạch buộc chặt khóa chế quả đám của bản thân, hung hăng trừng mắt người đang trốn ở sau gia đình. Nhìn về mặt a cha nhà mình đứng ở một bên, cuối cùng hẳn không cam lòng lui trở về. Kỳ thật trong lòng a cha nhà mình nghĩ cái gì, làm sao Đại Thạch lại không hiểu? Mặc dù hẳn thành thật hàm hậu, nhưng cũng không là người phải si ngốc. Chỉ là —— súc sinh trước mắt này thật sự là khinh người quá đáng.

Thấy Đại Thạch bị cưỡng chế không được ra tay, tên mập kia lại kiêu ngạo đi ra từ sau lưng gia đình, thuận tiện hung hăng trừng mắt liếc Đại Thạch một cái: “A phi... Còn muốn đánh ta, cẩn thận Lão Tử cho người chịu không nổi.”

“Người...” Đại Thạch tức giận trừng mắt nhìn qua.

Lý đại thúc gắt gao túm chặt quả đám nắm chặt của Đại Thạch, âm thầm áp chế sự phần nợ dưới đáy lòng, trên mặt mang theo vài phần cứng nhắc mở miệng: “Hoàng lão gia... Con ta làm hỏng cái bình hoa của người, thỉnh cho chúng ta một ít thời gian, ta sẽ nghĩ biện pháp kiểm bạc bồi thường cho người. Nhưng mà vườn trái cây phía sau núi của nhà ta... Chúng ta tuyệt đối sẽ không bán!”

Nghe đến đó, Tô Nhực Hàm coi như là hiểu được mọi thứ liền nhủ mày, làm sao kiểu cách này lại quen thuộc tới như vậy?

Cho nên nói xem tivi nhiều, nhìn thấy tình tiết gì đều cảm thấy tương tự, người cũng rất xoắn xuýt.

Giống như hiện tại, Tô Nhực Hàm cũng có thể lý giải được, Đại Thạch làm hư cái bình hoa của tên mập chết bầm kia mà không có tiền đền. Sau đó đối phương liền đề xuất muốn dùng vườn trái cây sau nhà của Lý đại thúc làm bồi thường chứ gì?

Chỉ là... Cái bình hoa gì đó, lại có thể yêu cầu một vườn trái cây làm bồi thường?

Tên mập kia sau khi nghe Lý đại thúc nói xong, nháy mắt cười nhạo một tiếng, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy xếp gấp, đi đến trước mặt Lý đại thúc, khoe miệng chứa nụ cười lạnh quơ quơ tờ giấy nói: “Hừ... Người nói không bán vườn trái cây, muốn bồi thường bạc cho ta đúng không? Tốt thôi... Người nhìn rõ ràng đi... Trên tờ giấy nợ này lại có dấu tay con người đóng lên, trên đó hẳn cũng thừa nhận làm bể cái bình hoa cổ của ta. Như vậy hiện tại trả tiền đi, ta mua bình hoa kia ở Tự Bảo trai, không nhiều không ít, chính là vừa vặn một trăm hai mươi lượng bạc... Người lấy tiền ra đi, không có tiền, hôm nay Lão Tử liền báo quan, cho con người đi ăn cơm tù!”

Mà bên kia Đại Thạch và Lý đại thúc đồng thời thay đổi sắc mặt, đến ngay cả Lý thẩm nhi đi ra theo cũng biến sắc.

Làm sao có thể là một trăm hai mươi lượng? Lúc trước không phải nói hai mươi lượng sao?

Huống chi hai mươi lượng, đối với một gia đình nghèo khó như bọn họ mà nói cũng đã là một con số kèch xù, huống chi là một trăm hai mươi lượng đây? Phải biết rằng bọn họ tần tảo khổ khổ làm ruộng một năm, sau khi giữ lại lương thực trong nhà mình ăn, lương thực còn thừa lại thì bán lấy tiền, cũng chỉ được hai mươi lượng bạc mà thôi... Hoàng lão gia để cho bọn họ bồi thường một trăm hai mươi lượng bạc, không phải dồn ép một nhà bọn họ đi tìm chết sao?

“Người gạt người... Lúc trước rõ ràng nói là bồi thường hai mươi lượng bạc, vì sao lại biến thành một trăm hai mươi lượng bạc?” Đại Thạch tức giận trừng to mắt, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu phần nộ đi lên phía trước từng bước, nhìn Hoàng lão gia đã không giấu được chột dạ lùi ra sau hai bước.

“Người, người muốn thế nào? Ta nói cho người biết, ta không sợ người nha... Đây là giấy nợ người tự mình ấn dấu tay lên. Về phần một trăm lượng kia chẳng qua là bồi thường tổn thất tinh thần cho ta mà thôi.” Mặc dù Hoàng lão gia có chút e ngại Đại Thạch, nhưng vẫn hùng hồn giờ giờ giấy nợ trong tay lên.

Lý thẩm nhi đột nhiên nghe con trai thiếu một trăm hai mươi lượng bạc, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người liền ngã ra sau. Phía sau Tô Nhực Hàm cả kinh chạy nhanh tới đỡ lấy bà.

Đại Thạch thấy mẫu thân của mình té xỉu, cuống quýt vọt đi qua đỡ lấy Lý thẩm nhi từ trong tay Tô Nhực Hàm, vô cùng khẩn trương lắc lắc bà nói: “A nương... a nương ơi... Người tỉnh lại đi, đừng dọa Đại Thạch!”

Bị Đại Thạch lắc lắc, Lý Thẩm Nhi yếu ớt tỉnh lại, chỉ là phản ứng đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là lớn tiếng khóc nức nở hô lên với viên ngoại đứng ở bên kia: “Hoàng lão gia... Đây là người muốn ép một nhà ba người chúng ta đi tìm chết sao... Người kêu chúng ta đi đâu tìm một trăm hai mươi lượng bạc cho người đây?” Nếu trong nhà có tiền, sẽ không ngay cả tiền giúp Tô Nhực Hàm thỉnh thầy thuốc cũng lấy trong bao quần áo của nàng rồi.

Về mặt Hoàng lão gia kia chưa ngoa hù lạnh nói: “Hừ... Ai cho các người không biết tốt xấu, ta có lòng tốt để cho các người dùng vườn trái cây kia gán nợ, kết quả còn không cảm kích, một lần hai lần đuổi ta ra cửa... Nếu muốn thương tiền cho ta, thì nhanh chóng đưa tiền đây.”

Tô Nhực Hàm ở một bên nghe mơ hồ, lúc này nghe được trong miệng Hoàng lão gia nhắc tới vườn trái cây, trong đầu hiện lên một vài thứ. Đột nhiên giống như nghĩ thông suốt cái gì, hai mắt híp lại nhìn về phía đối phương. Nhìn thấy trên cái mặt tai to mặt lớn mang theo một chút tính kế, cùng với gian trá khó nén dưới đáy mắt là lúc, nàng nghĩ sắp xếp lại mọi chuyện được bảy tám phần.

Tuy rằng mọi người cũng chưa nói ra chân tướng, nhưng vốn Tô Nhực Hàm sinh hoạt bên trong chảo nhuộm lớn thời hiện đại, những âm mưu loạn thất bát tao này nàng cũng đã gặp qua không ít, loại tình huống trước mắt này trong TV diễn không tới một ngàn thì cũng tám trăm lần.

Nhưng mà một nhà Lý thẩm nhi là nông hộ nghèo khó, con hẹp mặt trước mắt này lại là phú hào nông thôn, người ta còn cầm giấy nợ Đại Thạch ấn dấu tay, chỉ sợ nếu gặp quan, Đại Thạch bên này cũng không có biện pháp nào!

Chỉ là không nghĩ ra là... vì sao Hoàng lão gia lại muốn vườn trái cây của nhà Lý thẩm nhi đây?

Lý đại thúc ở thời điểm đối phương nói ra con số trên trời đó, thì đã ngây người ở tại chỗ rồi. Lúc này về mặt của ông là tuyệt vọng nhận mệnh nhìn về phía Hoàng lão gia kia, ông không thể để cho đứa con trai còn sót lại đi ngồi tù. Đã mất đi một đứa con gái rồi, không thể ngay cả Đại Thạch cũng mất đi...

Tô Nhực Hàm đứng ở một bên từ đầu tới cuối không nói tiếng nào, trầm mặc giống như không tồn tại. Thấy biểu cảm trên mặt Lý đại thúc, cũng đã đoán được có lẽ ông phải thỏa hiệp rồi.

Chỉ là chuyện xảy ra trước mắt này, thực rõ ràng chính là người khác thiết kế một cái bẫy, mà mục đích cuối cùng chẳng qua là mong muốn đạt được cái gọi là vườn trái cây mà thôi. Dù một nhà Lý thẩm nhi biết đó là cái bẫy, nhưng hiện tại lại một chút biện pháp cũng không có. Suy cho cùng hiện tại không lấy ra tiền, Đại Thạch sẽ bị Hoàng lão gia báo quan bắt đi.

Một nhà Lý đại thúc cứu chủ nhân thân thể này, hơn nữa biết rõ trong bao quần áo của nàng có bạc và ngân phiếu, lại cũng không có lấy đi, nếu đôi phương lấy hết bạc đi, nàng tỉnh lại cũng không biết.

Hiện tại nàng vẫn không đành lòng nhìn cả nhà này bị người bắt nạt thảm như vậy.

Nghĩ đến bản thân nàng tỉnh lại nhìn thấy ngân phiếu một trăm lượng trong bao quần áo, cùng với vài mảnh bạc vụn kia, cuối cùng nàng thở dài một hơi, cũng không biết mấy mảnh bạc vụn có mấy lượng. Chỉ hy vọng con heo mập trước mắt này thư thả một chút thời gian, để cho bọn họ tìm biện pháp mới được.

“Được... Ngươi muốn một trăm hai mươi lượng, chúng ta liền đưa cho ngươi một trăm hai mươi lượng... Nhưng mà hy vọng ba ngày sau ngươi lại đến lấy!” Tô Nhượng Hàm thấy Lý đại thúc đã muốn mở miệng thỏa hiệp, nhất thời bước lên trước một bước cướp lời mở miệng nói.

Tô Nhượng Hàm thành linh bước ra, làm cho ánh mắt mọi người ở đây đều nhìn qua, nhất là Hoàng lão gia, giống như là lúc này mới chú ý tới nàng.

Nhìn khuôn mặt Tô Nhượng Hàm kiều diễm như hoa, trong nháy mắt trên mặt heo của Hoàng lão gia liền lộ ra biểu tình mê đắm, một cái móng heo liền đưa tới khuôn mặt Tô Nhượng Hàm “A... Đây rốt cuộc là tiểu nương tử ở đâu tới... Xem khuôn mặt này... A... Đau quá, buông tay, ngươi mau buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trả Nợ Nhân Tình.

Editor: ChieuNinh

“Hừ... Ta khuyên ngươi nên thu móng heo lại đi, bằng không cô nãi nãi không ngại đỡ xuống dưới cho ngươi!”

Chỉ thấy thời điểm móng heo của Hoàng lão gia sắp tiến đến trên mặt Tô Nhượng Hàm, lại bị một cánh tay nhỏ bé non mềm nắm chặt, nhân thể cảm lấy cái tay kia xoay người một cái, cũng đã đi tới phía sau Hoàng lão gia. Mà cái tay còn lại của Hoàng lão gia cũng bị trở tay kéo ra phía sau, cả người lâm vào tâm không chế của Tô Nhượng Hàm.

Nhìn Hoàng lão gia bị đau tới mặt mày vặn vẹo, không khó để tưởng tượng lực tay của Tô Nhượng Hàm có bao nhiêu mạnh!

“A... Được, đau quá, muốn chặt đứt, tay của ta muốn chặt đứt... Các ngươi là người chết hả... Còn không mau làm cho nàng dừng tay!” Hoàng lão gia ra sức rít gào với bốn gia đình đang đứng sờ.

Bốn người nghe tiếng chủ nhân của mình, nhất thời khần trương không thôi muốn xông lên trước. Nhưng mà vừa vượt qua một bước, tay Tô Nhượng Hàm cầm lấy đôi phương lại dùng thêm vài phần lực, nhất thời một trận quý khóc sói rú vang lên.

Hai mắt Tô Nhượng Hàm híp lại, mắt lạnh nhìn về phía bốn gia đình bên kia, sau đó đập Hoàng lão gia một cước uy hiếp nói: “Ai dám hành động? Ngươi không cần cánh tay này đúng không?” Động tác của nàng, làm cho bốn gia đình nhìn thấy thì thành linh rùng mình một cái.

“Dừng, dừng tay... Ngươi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Mồ hôi lạnh rơi tí tách trên trán Hoàng lão gia, hấn đau đến sắc mặt trắng bệch run run lên tiếng hỏi.

“Hừ... Ta cũng không muốn thế nào, ngươi cứ chiều theo lời nói ban đầu của ta mà làm. Ngươi muốn một trăm hai mươi lượng bạc, chúng ta liền bồi thường ngươi một trăm hai mươi lượng, ngươi chờ ba ngày sau lại đến lấy tiền.” Tô Nhượng Hàm liếc qua một nhà Lý thăm nhĩ ở bên kia đã bị nàng dọa đứng sờ sau đó lạnh giọng nói.

“Nhưng, nhưng vạn nhất các ngươi chạy thì làm sao bây giờ?” Hoàng lão gia không tin mở miệng.

Những lời này nói ra, lại đổi lấy một cước Tô Nhượng Hàm dùng sức, trên bắp chân đau nhức, làm cho mồ hôi lạnh lại chảy xuống rào rào trên cái trán của hấn.

“Ngươi có lựa chọn sao? Lại nói... không phải ngươi muốn vườn trái cây của bọn họ sao? Người chạy vườn trái cây chạy không được, đúng không?” Tô Nhượng Hàm cười lạnh.

Đúng, đúng vậy! Hấn còn có lựa chọn sao?

Hoàng lão gia giận mà không dám nói gì bĩu môi, không biết ác phụ này ở đâu chạy đến, vốn tưởng là phụ nhân nhất gan, kết quả này... Trên tay truyền đến con đau dữ dội làm cho hấn đỏ mồ hôi lạnh đầm đìa, làm sao đây là phụ nhân nhất gan được, quả thực chính là một Mẫu Dạ Xoa mà! ! !

Sau khi Hoàng lão gia thỏa hiệp đồng ý ba ngày sau lại đến lấy tiền, Tô Nhượng Hàm hung hăng đẩy 'heo mập' trong tay đi ra ngoài: “Có thể lăn... Ba

ngày sau lại đến đi!”

Bốn gia đình thấy thế chạy nhanh tới đỡ lão gia của mình lên, một đám người chật vật không thôi bước nhanh rồi đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng đối phương hoàn toàn biến mất, một nhà Lý thăm nhi đang ngây người mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Tô Nhượng Hàm phải nói là quái dị, có lẽ bọn họ thật không ngờ. Trong hũu thư nhắc tới nàng thân là thư hương thế gia, lại còn có thể có võ công sao?

Nhất là Lý thăm nhi giống như là lúc này mới phản ứng lại, toàn bộ trên mặt khó nén vẻ lo lắng.

“Liễu cô nương... Người, vừa rồi người đắc tội Hoàng lão gia, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ đây? Người nọ tâm tư hẹp hòi, tâm lý trả thù rất mạnh, nhất định hẳn sẽ không bỏ qua như vậy.”

Tô Nhượng Hàm sững sốt một giây, mới phản ứng kịp Lý thăm nhi nói Liễu cô nương là kẻ năng. Nàng thần nhiên lắc lắc đầu hừ lạnh: “Hừ... Hẳn dám đến trả thù, ta liền đánh hẳn rằng roi đây đấy. Được rồi, chúng ta trước vào nhà rồi nói sau. Tuyệt rồi lớn như vậy, Lý thăm nhi quần áo của người đều ướt đầm, vạn nhất sinh bệnh sẽ không hay.”

Nghe xong lời của nàng, Đại Thạch mới phản ứng kịp chạy nhanh tới đỡ Lý thăm nhi đi vào trong phòng. Mà Lý đại thúc nhìn thấy mẫu tử bọn họ đã vào nhà sau đó mới thật sâu thở dài một hơi, xoay người nhìn Tô Nhượng Hàm vẫn đứng ở một bên không nhúc nhích. Trên mặt Lý đại thúc mang theo một nụ cười khổ nói: “Vừa rồi đa tạ Liễu cô nương... Nhưng mà... ba ngày sau, tiểu lão nhi ta cũng lấy không ra một trăm hai mươi lượng bạc này... Vậy ba ngày sau bọn họ đến đây, phải làm sao mới tốt đây? Ai...”

Tô Nhượng Hàm nhú mày nhìn Lý đại thúc trước mặt, nhớ đến Hoàng lão gia vừa rồi kia, trong mắt của nàng hiện lên một chút vẻ chán ghét, thở dài một hơi nói: “Lý đại thúc... Chúng ta vào nhà nghĩ biện pháp đi, nhưng mà ta muốn biết vì sao Hoàng lão gia phải đòi hỏi vườn trái cây của các người.” Theo ý nàng, phản ứng của một nhà Lý thăm nhi đối với một trăm hai mươi lượng bạc, theo lý thuyết hẳn là một khoản tiền lớn trị giá trên trời mới phải, chẳng lẽ một vườn trái cây bình thường lại rất có giá trị?

Sự việc có điểm kỳ quái!

Tổng cảm thấy có chuyện gì đó bị nàng xem nhẹ, xem ra sau khi xuyên qua cả người nàng vẫn có chút không thích ứng được, tư duy có phần theo không kịp.

Về mặt Lý đại thúc phức tạp nhìn Tô Nhượng Hàm một cái, bước chân trầm trọng đi đến trong phòng.

Tô Nhượng Hàm có vẻ dăm chiêu đi theo ở phía sau. Nguyên nhân vừa rồi nàng ra tay, không ngoài phán đoán Hoàng lão gia kia căn bản không có võ công trụ cột, mà bốn gia đình cũng không giống như là người lợi hại, cho nên mới ra tay đe dọa 'heo mập' kia một chút.

Lúc còn ở hiện đại, Tô Nhượng Hàm, thân là con gái một của tổng giám đốc xí nghiệp Tô thị, từ nhỏ đến lớn bị bắt cóc vài lần. Mà sau khi trải qua sự kiện này, Tô tổng giám đốc thương con gái thành si mời huấn luyện viên tới dạy nhu đạo và Taekwondo cho nàng, để cho chính nàng học tập năng lực tự bảo vệ mình. Cho nên nói tuy nói nàng cũng không phải một đệ nhất cao thủ, nhưng dưới tình huống đối phó với người bình thường, tự bảo vệ mình vẫn không thành vấn đề.

Đi theo Lý đại thúc tiến vào trong nhà tranh, thấy vẻ mặt bây giờ của Lý thăm nhi đang u sầu ngồi ở chỗ kia, mà Đại Thạch cũng là vẻ mặt tự trách ngồi ở chỗ đó nói: “Đều tại con, nếu ngày đó con cẩn thận một chút sẽ không đụng vào Hoàng lão gia rồi, lại càng sẽ không làm vỡ bình hoa cổ hán nói... A nương, ngài đừng thương tâm khổ sở, chờ ba ngày sau Hoàng lão gia đến, con liền nói với hắn, nói con tự nguyện đi ngồi tù, vườn trái cây của chúng ta nhất định tuyệt đối không cho hắn!”

Đại Thạch vừa mới nói xong, Lý thăm nhi liền khóc lên: “Con ơi...”

Lý đại thúc vừa đi tới cửa, lúc này vẻ mặt phần nộ quát: “Câm mồm... Người là thằng con bất hiếu muốn tức chết a nương người phải không? Chúng ta đã mất đi một nữ nhi, người có nghĩ đến hai lão già chúng ta sau này không có người thân chăm sóc trước lúc lâm chung hay không? Người... Khụ, khụ khụ...” Nói đến phần sau, Lý đại thúc kích động bắt đầu liên tục ho khan, Tô Nhượng Hàm đang đứng ở một bên chạy nhanh đi vào nói: “Lý đại thúc... Người trước đừng kích động, có chuyện gì chúng ta từ từ nghĩ biện pháp.”

“Biện pháp? Ai... Hiện tại còn có thể nghĩ ra biện pháp nào? Một trăm hai mươi lượng bạc đó... Cho dù là đều bán hết tất cả mọi thứ của nhà chúng ta, cũng không được con số lẻ! Bây giờ còn có thể nghĩ biện pháp nào, biện pháp duy nhất chính là, đưa vườn trái cây Hoàng lão gia muốn cho hắn.” Lý lão đầu tuyệt vọng lắc lắc đầu, vô lực ngồi ở bên cạnh Lý thăm nhi.

“Không, không được... A cha, chẳng lẽ người đã quên... Vì sao Hoàng lão gia muốn vườn trái cây của chúng ta sao? Hẳn là dùng để sửa phần mộ tổ tiên... vậy đại biểu phần mộ tổ tông của chúng ta phải làm sao bây giờ? A cha... Người để cho con ngồi tù đi. Mọi chuyện đều do con gây ra, một mình con gánh vác, tuyệt đối không thể bởi vì một mình con, làm hại tổ tông sau khi chết còn không thể an lòng. A cha... con cầu người...” Đại Thạch nói xong, liền mạnh mẽ quỳ gối trước mặt Lý đại thúc, dùng sức đập đầu.

Tất cả không khí trong phòng thật áp lực làm cho người ta khó chịu, nghe tiếng Đại Thạch đập đầu 'bang bang', mày Tô Nhượng Hàm hơi hơi nhướng lên, nói thật... Nàng không quá tán thành cái loại biện pháp gọi là đi ngồi tù gán nợ này, nhưng mà một nhà Lý thăm nhi...

Ai... Thôi thôi!

Tuy rằng nàng và một nhà Lý thăm nhi không quá quen thuộc, nhưng dù sao người ta cũng cứu nàng, hơn nữa... Biết rõ trong túi của nàng có hơn một

trăm lượng bạc, bọn họ ở thời điểm nàng chưa có tỉnh lại cũng không có nỗi lòng tham lấy bạc. Nợ ân cứu mạng của bọn họ, vừa lúc này hoàn trả đi! Dù sao trên thế giới này khó trả nhất đó là nợ nhân tình, huống chi lại là ân cứu mạng?

”Đại Thạch... Ngươi mau đứng lên trước đi, ngươi như vậy không phải để cho a cha a nương ngươi càng khó qua sao?” Tô Nhượng Hàm đi qua dùng sức kéo Đại Thạch đứng lên.

Thấy bộ dáng một nhà ba người Lý thẩm nhi tuyệt vọng bất lực, Tô Nhượng Hàm phức tạp nhìn bọn họ một cái nói: “Các ngươi chờ ta một chút!”

Dứt lời, liền xoay người đi đến căn phòng ở buổi sáng tỉnh lại kia, bao quần áo của nàng còn trên giường ở trong phòng.

Sau khi tìm đến cái giường, Tô Nhượng Hàm lục lọi mấy khối bạc vụn đi ra, đếm đếm, có bảy khối có kích cỡ như ngón tay cái, còn có hai khối hơi lớn hơn một chút! Do dự một hồi, nàng để lại một khối hơi lớn hơn đặt ở trong hà bao trên người của mình!

Sau đó lại lấy ra ngân phiếu một trăm lượng giấu ở trên người... Ai, vốn đang nói phải bảo quản thật tốt bạc này, giữ lại làm tiền cứu mạng về sau của nàng, không nghĩ tới lập tức sẽ dùng hết...

Cầm một đồng bạc vụn cùng ngân phiếu một trăm lượng, Tô Nhượng Hàm bước nhanh đi đến chỗ Lý thẩm nhi bọn họ. Sau khi nhìn thấy ba người, nàng tùy ý đặt bạc và ngân phiếu ở trên bàn.

Ba người nghi hoặc nhìn nàng, đến khi nhìn thấy rõ ràng nàng cầm trong tay là bạc, phía sau nhưng lại có một tờ thoát nhìn giống như là ngân phiếu, Lý Thẩm Nhi nhất thời đứng lên từ trên ghế, vẻ mặt kích động nói: “Liều cô nương... ngươi đây là làm gì, không được nha!”

”Bạc này các ngươi trước cầm dùng đi!”

”Không được, không được... Tiền này chúng ta không thể động, ngươi là một phụ nhân, hiện tại lại không có phu gia, nếu lấy tiền này ra nữa, về sau ngươi sẽ sống như thế nào? Liều cô nương... Lòng tốt của ngươi, chúng ta tâm linh, ngươi mau cất số tiền này lại đi!” Hốt mất Lý thẩm nhi ứng đo cầm lấy tay Tô Nhượng Hàm nhét bạc và ngân phiếu trở lại trong tay nàng.

Thấy Lý thẩm nhi như vậy, đáy lòng Tô Nhượng Hàm có một chút không vui, Lý thẩm nhi này vẫn còn không rõ ràng tình huống lâm đúng không? Nếu bà không cần chút bạc này, con trai của bà phải đi ngồi tù. Cũng đã đến lúc này rồi, bà còn ngốc suy nghĩ cho một người ngoài là nàng, có phải cũng có chút thánh mẫu hay không?

Hơn nữa Tô Nhượng Hàm nàng lấy ra món tiền này cũng không phải không có mục đích. Nàng vừa tới thời đại xa lạ này, cái gì cũng không biết, nếu nàng tùy tiện rời đi, không chừng chết như thế nào cũng không biết. Tiền này đặt ở chỗ của nàng, nàng không biết giá cả hàng hóa, bị người lừa gạt đi nàng cũng không biết.

Cho nên ở thời điểm Tô Nhượng Hàm quyết định lấy ra số tiền này, liền quyết định tạm thời muốn ở lại trong nhà Lý thẩm nhi, trước cứ ở lại một đoạn thời gian tìm hiểu hiểu biết tình huống thời đại này rồi nói sau.

”Lý thẩm nhi... Ngươi trước đừng chối từ, ta cho các ngươi tiền này cũng không phải cho không. Ngươi cũng biết tình huống hiện tại của ta là cái gì, ta nghĩ tạm thời ở nhà các ngươi một đoạn thời gian. Cho nên tiền này coi như là phí dùng chân và sinh hoạt phí của ta ở trong này là được.” Tô Nhượng Hàm cười nhẹ lại lần nữa đặt tiền ở trên bàn.

”Vậy...” Lý thẩm nhi không biết làm sao đưa mắt nhìn Lý đại thúc ở bên cạnh.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vòng Tay Không Gian.

Editor: ChieuNinh

Một nhà Lý thẩm nhi đã làm xong com chiều từ lâu, sau khi ăn qua com chiều, Đại Thạch và Lý đại thúc ở trong buồng bàn chuyện thật lâu.

Mà Tô Nhượng Hàm đứng ở trong phòng bếp không có việc làm gì liền mở miệng nói muốn hỗ trợ. Kết quả Lý thẩm nhi là ngay cả bát cũng không để cho nàng chạm vào, nói thẳng là để cho nàng đi nghỉ ngơi, còn nhắc tới thân thể của nàng còn suy yếu, phải nghỉ dưỡng cho tốt.

Cho dù Tô Nhượng Hàm không ngừng giải thích bản thân nàng không có việc gì, hơn nữa thân thể cũng khỏe rồi, nhưng mà Lý thẩm nhi lại vẫn cố ý không cho nàng động tay hỗ trợ.

Đây là mùa đông khắc nghiệt, gió bắc thổi vù vù, hơn nữa bên ngoài còn có tuyết rơi như lông ngỗng dày đặc, làm cho người ta tay chân cả người đều

lạnh lẽo cứng ngắt.

Khi Tô Nhực Hàm âm thầm xoa xoa bàn tay nhỏ bé bị lạnh cóng, Lý thẩm nhi ở một bên vừa thu thập bát đĩa xong vừa vắn nhìn thấy được.

Nhất thời Lý thẩm nhi xấu hổ không thôi cười nói: “Thân thể Liễu cô nương có chút rét run đi, xem ta hồ đồ không này, cũng không chú ý tới quần áo của người ăn mặc đơn sơ mộc mạc, mau tới cạnh cửa bếp lò ngồi một lát.”

Nàng cũng đã có thói quen nghe Lý thẩm nhi gọi mình là Liễu cô nương.

Nghe được Lý thẩm nhi nói, nàng khẩn trương khoát tay cười nói: “A... Không cần, không, không có việc gì!”

Thấy nàng đứng ở nơi đó không nhúc nhích, Lý thẩm nhi nhanh chóng xoa xoa hai tay ở trên tạp dề của mình, đi qua nhẹ nhàng lôi kéo nàng đi tới cửa lò, trong giọng nói có vẻ quan tâm nói: “Cái gì mà không có việc gì, nhìn tay người cũng sắp đóng băng rồi nè. Mau tới... Bên trong bếp vẫn còn lửa đốt nóng, hẳn là sẽ ấm áp hơn một chút. Chờ ta lập tức nấu chút nước ấm cho người rửa mặt, sau đó ngâm tay chân vào trong nước nóng rồi đi vào nằm trong ổ chăn, như vậy sẽ không còn lạnh nữa.”

Vốn tay chân của Tô Nhực Hàm đều bị đông cứng, lúc này bị kéo đến ngồi trước cửa lò, nhìn bó than củi cháy đỏ ở bên trong, nàng thở ra một ngụm khí lạnh. Đưa hai tay tới gần hơn nóng, khí nóng ấm áp dễ chịu đánh úp tới, làm cho xúc cảm lạnh như băng cũng thấy thư thái hơn nhiều, nàng vui vẻ ngẩng đầu nhìn Lý thẩm nhi cảm kích cười nói: “Cảm ơn người Lý thẩm nhi, thật ấm áp!”

“Ha ha... Đây thì có là cái gì mà phải cảm ơn ta, muốn nói thì phải nói nhà chúng ta cảm tạ người mới đúng...” Lý thẩm nhi cười nhẹ, bắt đầu đi lác lác đầu.

Nghe Lý thẩm nhi lại muốn nhắc lại chuyện cũ, Tô Nhực Hàm nhất thời lúng túng cười ngẩn đề tài này lại nói: “Lý thẩm nhi... có cần thêm củi vào trong bếp không? Ta làm giúp người!”

“A... Thêm, thêm củi đi!” Lý thẩm nhi sững sốt một chút, thế này mới đáp ứng nói.

Có lẽ là Lý thẩm nhi cảm thấy, Tô Nhực Hàm nàng lấy hết bạc trên người ra giúp nhà bọn họ, điều duy nhất bọn họ có thể làm, đó là làm cho Tô Nhực Hàm thời điểm còn ở tại nhà bọn họ, có thể thoải mái và an tâm một chút đi!

Thấy Lý thẩm nhi lại không còn rồi rầm rền đề bạc nữa, Tô Nhực Hàm lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn ngọn lửa sắp tàn trong bếp lò trước mặt, nàng âm thầm rơi vào trầm tư.

Thời điểm ban ngày, Tô Nhực Hàm tương đối uyển chuyển hỏi thăm Lý thẩm nhi một chút hiện tại là niên hiệu nào, kết quả nhận được đáp án cũng để cho nàng càng thêm buồn bực. Căn bản nơi này không phải là một niên đại gì mà nàng quen thuộc có trong lịch sử ghi lại. Duy nhất có vẻ tốt chính là, thời đại trước mắt này là quốc thái dân an, cũng không phải loạn thế chiến tranh tàn sát bừa bãi, điều này làm cho nàng nho nhỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bằng không xuyên qua cũng đã đủ bi kịch, lại xuyên qua thời kỳ loạn thế chiến tranh tàn sát bừa bãi, còn không bằng để cho nàng trực tiếp tìm cây cổ thụ lại treo cổ cho rồi.

Mà sở dĩ hiện tại Tô Nhực Hàm đợi ở chỗ Lý gia thôn ngoài thành Phụng Dương này, là theo Lý thẩm nhi nói, nơi này cách Phụng Dương thành đại khái có hơn mười km. Lúc ấy Lý đại thúc chính là đang ra khỏi Phụng Dương thành cách đó không xa thì phát hiện nàng thất cổ. Nàng còn đang suy đoán, có lẽ Liễu Hương kia chính là người ở trong thành Phụng Dương đây!

Nghĩ tới đây, thật ra Tô Nhực Hàm lại âm thầm cong môi, nàng cũng mặc kệ trước kia chủ nhân thân thể này làm người thế nào, chỉ cần về sau chính nàng có thể có cuộc sống an ổn là được. Một phụ nhân bị hưu bỏ, chỉ sợ có nhà mẹ đẻ... cũng không thể nào có thể tiếp nhận chịu được nàng đi?

Cho dù Tô Nhực Hàm nàng thật cẩn thận hỏi thăm một ít chuyện mình muốn biết, nhưng vẫn làm cho Lý thẩm nhi đã nhận ra vấn đề. Cuối cùng nàng đành phải thoải mái nói là sau khi mình tỉnh lại thì cái gì cũng không nhớ rõ. Nếu không phải trên người có phong hưu thư kia, phỏng chừng nàng ngay cả chính mình kêu là Liễu Hương cũng không biết.

Vốn là đối với nơi này hoàn toàn không biết gì cả, đường cùng nàng cũng chỉ có thể tìm lấy cái cớ này. Nhưng mà cũng vì lấy cớ như vậy lại làm cho Lý thẩm nhi lúc ấy hốt mất phẩm hồng ở nơi đó khóc nửa ngày. Nói là nàng thật đáng thương, bị nhà chồng hưu bỏ lại còn mất đi trí nhớ, lại mang toàn bộ gia sản tùy thân ra giúp bọn họ, điều này làm cho bà cảm thấy vô cùng áy náy.

Điều này lại làm cho Tô Nhực Hàm nhìn thấy bộ dáng Lý thẩm nhi nước mắt tràn lan mới âm thầm áy náy trong chốc lát.

Ở thời điểm Tô Nhực Hàm âm thầm trầm tư, Lý thẩm nhi đã nhanh chóng pha nước ấm xong, để cho nàng nhanh chóng đi qua rửa mặt, sau đó ngâm nóng chân rồi đi nghỉ ngơi.

*****

Tô Nhực Hàm đứng ở cạnh cửa sổ trong nhà tranh, nhìn sắc trời ở bên ngoài đã bắt đầu tối đen cùng với đại tuyết như lông ngỗng bay xuống rất nhanh, nàng có chút buồn bực thở dài, thuận tay buông xuống cây gậy chống đỡ cửa sổ, đóng cửa sổ rồi lại trở lại cái ổ ấm áp trên giường.

Ngày trôi qua như thế này ... Thật đúng là...

Thật sự là không quen mà!!

Hiện tại chẳng qua mới vừa chạng vạng khoảng sáu bảy giờ thôi, sắc trời cũng đã hoàn toàn tối đen, không giống như ở xã hội hiện đại ngày đêm đều đèn đuốc sáng trưng, làm cho người ta không cảm giác bóng tối lan tràn.

Nằm ở trên giường nàng nhìn đỉnh màn ngăn người, kế tiếp mình phải làm gì đây?

Lúc ban đầu nàng là tính dùng một trăm lượng bạc kia tìm một chỗ ở ổn định trước, kết quả hiện tại tiền cũng không có.

Mà một nhà Lý thăm nhi vốn cũng rất nghèo khó, hơn nữa còn có tên Hoàng lão gia ác ý xảo trá kia. Hôm nay bọn họ ngay cả con heo mẹ sắp đẻ cũng bán cho hàng xóm đổi lấy tiền mặt, thế này mới vừa đủ đúng một trăm hai mươi lượng bạc. Nếu nàng ngây ngốc ở nhà Lý thăm nhi vài ngày ngắn ngủi thì còn được, nếu thời gian cứ kéo dài, thêm một miếng ăn cơm như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ không có gì ăn rồi.

Tuy rằng Lý thăm nhi chưa nói, nhưng mà Tô Nhượng Hàm lại ngoài ý muốn phát hiện bên trong thùng gạo nhà bọn họ đã không còn có bao nhiêu hạt rồi.

Ai... bây giờ Tô Nhượng Hàm còn thật không dám nói mình có thể giống như nữ chủ bên trong tiểu thuyết gì đó, chỉ cần đi ra ngoài liền gần người giàu có, buôn bán gì đó liền phát tài, những điều này đều là không thực tế ... Dù sao cổ nhân cũng không phải kẻ ngốc, tuy rằng điều kiện kinh tế lạc hậu, nhưng cũng không có nghĩa là đầu óc người ta liền lạc hậu.

Nằm ở trên giường khó có thể đi vào giấc ngủ, Tô Nhượng Hàm ra sức xoay người trở mình, tay trái mạnh mẽ đánh vào trên mép giường gõ một cái, trực tiếp nghe được một tiếng vang thanh thúy. Tô Nhượng Hàm đau quá liền bật ngồi dậy ở trên giường. Bởi vì Lý thăm nhi lo lắng Tô Nhượng Hàm ngủ một mình sợ bóng tối, cho nên để cho nàng một ngọn đèn dầu. Lúc này nàng còn chưa có thói tắt ngọn đèn, cho nên ở dưới ánh đèn mờ nhạt, Tô Nhượng Hàm phát hiện tiếng vang va chạm vừa rồi lại là một cái vòng tay Phi Thúy ở trên cổ tay nàng.

Nhìn vòng tay bên trong xanh biếc có một chút tím trên cổ tay, Tô Nhượng Hàm nheo lại hai mắt. Hôm nay sau khi tỉnh lại vẫn không có chú ý tới, trên cổ tay mình có vòng tay, nếu không phải vừa rồi...

Nhưng đúng là có vấn đề, có vòng tay không có gì kinh ngạc, dù sao trên hưu thư cũng có nói, nguyên bản xuất thân của Liễu Hương vẫn là từ thư hương thế gia, có chút trang sức cũng không có gì kỳ quái... Nhưng vấn đề là, vòng tay Phi Thúy trong xanh lục còn mang theo chút màu tím này, rõ ràng chính là ở hiện đại thời điểm Tô Nhượng Hàm sinh nhật mười sáu tuổi, lúc ấy Tô gia lão gia tử, cũng chính là gia gia (ông nội) của Tô Nhượng Hàm đưa cho nàng... Làm sao có thể đeo ở trên cổ tay của Liễu Hương đây?

Chẳng lẽ nói... Tô Nhượng Hàm nàng xuyên qua, nguyên nhân có lẽ là do vòng tay Phi Thúy này?

Hay là nói... Vòng tay Phi Thúy này thì giống như có không gian trong tay gì đó?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tô Nhượng Hàm nhìn vòng tay lắc đầu nở nụ cười khổ, xem ra nàng thật sự là đi vào thời đại xa lạ thì chịu kích thích bị điên rồi, lại có thể ảo tưởng ở trong vòng tay Phi Thúy trước mắt này là một cái vòng tay không gian.

Sau khi cười khổ xong rồi, Tô Nhượng Hàm giống như là xác mình mình đang nổi điên, miệng nàng bất giác gọi lên tươi cười có một chút châm chọc lẩm bẩm nói: “Người thật sự sẽ là một cái không gian?”

Câu nói nhỏ bé không thể nghe thấy mới từ miệng của nàng thốt ra, vòng tay Phi Thúy trên tay ngay tức khắc lấp lánh một trận ánh sáng trắng. Mà kèm theo đó Tô Nhượng Hàm cảm giác choáng váng chóng mặt mà tới, đợi đến khi cảm giác choáng váng chóng mặt biến mất, nàng tròn tròn mắt.

Tô Nhượng Hàm đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, một lúc sau nàng đưa tay dùng sức véo mạnh lên hai má của mình.

“Ôi... Đau!”

Đau! ! !

Đã đau, vậy thì không phải là đang nằm mơ?

Chẳng qua nàng chỉ tùy tiện nói thôi, tùy tiện tưởng tượng một chút là được rồi, vật như không gian cũng là nơi nơi đều có sao?

Nhưng mà... Trước mắt này... Không phải không gian thì là cái gì?

Lọt vào trong tầm mắt nàng, chỗ phía trước bên phải có một ngôi nhà tranh nhỏ, bên cạnh nhà tranh lại có một ao nước suối lớn cỡ như một sân bóng rổ. Mặc kệ nước trong con suối từ đâu mà chảy ra, nhưng mà nước suối này lại quý dị không có tràn ra khỏi cái ao.

Mà ở đối diện nhà tranh, cũng chính là địa phương Tô Nhượng Hàm lúc này đang đứng, còn có hai ba mẫu ruộng tốt.

Tô Nhượng Hàm quan sát thực vật vừa cao tới đầu gối ở bên chân của mình... Rễ mặt sau những lá cây này, nàng nhìn thấy thực vật này nọ, nàng có chút tròn tròn mắt.

Nữ chủ người ta xuyên qua trong không gian không phải đều là kỳ trân dị bảo gì đó, dược liệu cao cấp thôi không phải sao? Tại sao tới bản thân nàng, đây... lại là chín mười ... Cây đậu? Đậu tương? Đậu nành? Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, những cây đậu này lại trồng cả mẫu đất.

Khởi đất bên cạnh, giống như cũng trồng gì đó.

Vốn Tô Nhực Hàm thực thất vọng, lúc này lại có chút kích động chạy đi qua, một chút cũng không có chú ý nàng lúc này nàng từ trên giường tiến vào không gian là đang đi chân trần.

Đợi cho nàng đi tới chỗ đó, bên trong một mẫu bên này gieo trồng là một ít hạt tiêu, còn có gừng, ôi mẹ nó... Ngay cả hành tỏi cũng có, ồ... đó là cái gì?

Ồ cách đó không xa chỗ trồng gừng có một gốc cây cao hơn một thước, trên cây tràn đầy thứ gì đó, đợi sau khi Tô Nhực Hàm nàng đến gần xông vào mũi là một hương vị truyền đến, không cần nhìn nàng cũng biết là cái gì, đây chính là một cây hoa tiêu...

Đây là làm sao hả... Trong không gian, tất cả đều là tập hợp gia vị sao?

Nhưng mà... Nhìn đến những thứ gia vị này, thật ra Tô Nhực Hàm lại nghĩ đến một chuyện. Hôm nay lúc Lý thẩm nhi nấu cơm nàng phát hiện, nơi này của bọn họ giống như cũng không có hạt tiêu và hoa tiêu gia vị linh tinh gì đó. Ngược lại là có một loại gia vị giống như hương thảo gì đó, cảm giác hương vị không được nồng đậm ngào ngạt, nhưng lại mang theo một chút mùi cỏ thân nhiên.

Nhìn đến mấy thứ này... chợt Tô Nhực Hàm chống nạnh đứng ở nơi đó cười lên vui vẻ.

Đột nhiên nàng biết kế tiếp nàng nên làm thế nào rồi.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiền Tài Không Để Lộ Ra Ngoài.

Editor: ChieuNinh

Tô Nhực Hàm đi một vòng sơ bộ quanh không gian, phát hiện toàn bộ diện tích không gian, hẳn là có năm mẫu, nếu nói theo cách của hiện đại, thì chính là ba ngàn mét vuông.

Hơn nữa ở trên bàn trong gian nhà tranh, nàng thấy được một tờ giấy thoát nhìn còn rất mới, phía trên là chủ nhân trước đó của không gian để lại. Theo đối phương viết lại thì thời gian khoảng chừng là công nguyên năm 875, khoảng cách với cuộc sống lúc ấy của Tô Nhực Hàm năm 2010 cũng đã muốn trôi qua hơn một ngàn năm. Trang giấy này thoát nhìn hoàn toàn còn mới tinh, có lẽ không gian này còn có tác dụng bảo quản chất lượng.

Đối phương có nói đến, vòng tay không gian này là nàng ngoài ý muốn mà có được. Lúc ấy thời điểm vừa phát hiện không gian, diện tích cũng chỉ có nửa mẫu. Mà không gian là căn cứ từ gieo trồng này nọ chín mười sau khi thu hoạch mới chậm rãi mở rộng đến năm mẫu hiện tại. Nhất là tốc độ sinh trưởng của thực vật trong không gian cực nhanh, muốn thăng cấp không gian cũng không khó.

Nhìn đến không gian còn có thể mở rộng, thật ra Tô Nhực Hàm lại cảm thấy sung sướng không ít, nói cách khác về sau nàng trồng trọt này nọ, cũng có thể làm cho không gian chậm rãi tăng trưởng.

Chỉ là nhìn nội dung kế tiếp trong thư, làm cho nàng nhú mi bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Chủ nhân tiền nhiệm của không gian có nhắc tới, bởi vì sau khi phát hiện không gian nàng dần dần quá đắc ý mà không giữ được thái độ đúng mực, gieo trồng rất nhiều được liệu quý trọng đi bán lấy tiền. Dẫn đến để cho người khác có chỗ phát hiện, đưa tới tiểu nhân tham lam dòm ngó, lại gây ra họa sát thân, hại chết tướng công của mình. Sau khi tướng công nàng chết đi, lòng nàng tràn đầy thống khổ, sau cùng nhất trong lòng chỉ còn cực kỳ áy náy và đau xót, lựa chọn đi theo tướng công của mình cùng đi tới hoàng tuyền. Chỉ là vòng tay không gian này... Suy nghĩ một chút, khó tránh người chủ nhân kế nhiệm không gian đi theo vết đò bản thân mình, nên để lại phong thư này nhắc nhở cho người sau.

Về phần thực vật trước mắt trong không gian này, là do chủ nhân tiền nhiệm của không gian trước khi chết, lấy đi toàn bộ được liệu quý trọng, một lần nữa gieo trồng xuống, chỉ vì nàng cảm thấy được liệu quý trọng làm hại tâm nàng không phân biệt được, hại chết chính tướng công của mình.

Mà vì sao lại trồng xuống đậu tương, nguyên nhân lớn nhất chính là phụ quân của nàng thích ăn đậu hoa, mà những loại thực vật gia vị này cũng là phối hợp tốt nhất để ăn đậu hoa.

Tô Nhực Hàm nặng nề buông thư, thật lâu sau mới thở dài một hơi.

Chủ nhân không gian tiền nhiệm quá mức sơ suất, đạo lý tiền tài không lộ ra ngoài như vậy mà nàng cũng không rõ, cũng khó trách sẽ đưa tới mầm tai vạ.

Nhưng mà bởi vì có phong thư này nhắc nhở cho, thật ra trong lòng Tô Nhực Hàm lại dâng lên sự cẩn thận, nhắc nhở chính mình phải tránh không thể đắc ý vênh vao, để tránh bước lên vết xe đổ của người tiền nhiệm.

Chẳng qua là hiện tại nàng ngẫm lại có chút đau lòng, chủ nhân tiền nhiệm rút toàn bộ được liệu quý trọng, nếu như giữ lại đến nàng hiện tại tiếp nhận, vậy được liệu đó vừa được bao nhiêu năm đây? Ai... Thật sự là đáng tiếc.

Buồng thư, Tô Nhượng Hàm đi ra khỏi phòng trúc, nhìn bên ngoài gia vị thành thực, cùng với đậu tương cũng chín muối... Nàng bắt đầu lo lắng, có nên bắt đầu thu hoạch bọn nó trước không? Dù sao để ở nơi đó cũng chỉ như vậy rồi, còn không bằng thu gặt, biết đâu sẽ làm cho mình cảm thấy hứng thú gì đó.

Nói xong liền làm, ý niệm trong đầu vừa mới nghĩ xong, nàng đã muốn xắn tay áo lên rồi, đi đến khu vực gieo trồng đậu tương. Thuận tay kéo một cây đậu lên xem một chút, phát hiện cán đậu thành thực thì hơi chút dùng sức liền có thể nhẹ nhàng rút lên.

Đợi cho Tô Nhượng Hàm ở trong không gian bận rộn nhỏ xong hết toàn bộ cây đậu lên, lại thống nhất chuyển về phía sau phòng trúc, nàng mỗi một không thôi thở ra một hơi. Đột nhiên nghĩ đến, nàng ở trong không gian này người ít nhất hết mấy giờ, hiện tại bên ngoài không gian là lúc nào rồi?

Nghĩ đến thời gian trong không gian và bên ngoài không biết tỉ lệ chênh lệch thế nào, vạn nhất Lý Thẩm Nhi đến phòng nàng kêu nàng, mà nàng lại không ở trong phòng, không chắc bà sẽ nghĩ như thế nào.

Nghĩ đến đây, nàng lắc mình một cái đã muốn ra khỏi không gian, chỉ là... Đột nhiên cúi đầu nhìn thấy quần áo màu trắng trên thân mình đã bị dính đầy vết bẩn, tất cả là vì vừa rồi ôm cây đậu mà bị nhiễm lên, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn thoáng qua ao nước suối bên kia, Tô Nhượng Hàm bước nhanh chạy đi qua, nhúng tay sờ nước suối lạnh lẽo. Cẩn rằng một cái cả người đã đứng ở trong ao sâu chừng một thước, chịu đựng cơn lạnh đến cắt da cắt thịt, dùng sức loại bỏ dơ bẩn trên người, lại thuận tiện rửa sạch luôn quần áo.

Cũng may thời điểm vừa đi xuống nước suối thì lạnh lẽo thấu xương, mấy phút đồng hồ sau ngược lại có một chút ấm áp rót vào trong làn da của nàng, làm cho nàng cảm thấy cả người khoan khoái không thôi.

Nhanh chóng tẩy rửa sạch sẽ cho mình, mặc vào quần áo được vắt khô một nửa, Tô Nhượng Hàm xuất hiện ở tại trong nhà tranh.

Ra không gian, phát hiện phòng trong vẫn là một mảnh lờ mờ, nghiêng đầu nhìn về phía ngọn đèn dầu Lý Thẩm Nhi giao cho nàng, dầu trong cây đèn giống như không tiêu hao bao nhiêu, như vậy chứng tỏ bên ngoài thời gian hẳn là chưa có trôi qua quá lâu mới đúng.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên cửa gỗ bên cạnh thổi vào một chút gió lạnh, Tô Nhượng Hàm còn mặc quần áo còn ướt liền mạnh mẽ run lên cảm cập, liền hắt xì một cái. Chà xát hai tay, chạy nhanh đi lên giường tìm ra bao quần áo, cảm một bộ quần áo sạch sẽ ở bên trong ra, thay đổi với bộ quần áo ướt ở trên người. Suy nghĩ một chút, bộ quần áo bị ướt nàng ném vào trong không gian, để tránh cho ngày mai Lý Thẩm Nhi nhìn thấy sẽ sinh nghi.

Ở trong không gian bận rộn nửa ngày, Tô Nhượng Hàm sớm mỗi một không chịu nổi, nghe gió lạnh thổi vù vù rung động ngoài phòng, cùng với gió lạnh nhẹ nhàng bay vào thổi lên ngọn đèn, nàng tắt đèn chui vào trong ổ chăn.

Thời điểm tiến vào ổ chăn, nàng phát hiện bên trong ổ chăn vẫn còn ấm áp, cũng đại biểu cho thời gian nàng từ bên ngoài tiến vào không gian cũng không lâu, bằng không trong chăn sẽ không còn mang hơi ấm.

Bởi vì không gian xuất hiện, làm cho nàng luôn bằng hoàng có được một nơi giữ ấm, Tô Nhượng Hàm nằm ở trong ổ chăn rất nhanh liền nặng nề ngủ.

Ngoài phòng gió lạnh mãnh liệt không ngừng thổi qua, cùng với một vài tiếng động đinh đinh đang đang tạp vật bay loạn, làm cho tại đây ở bên trong cái trời đông giá rét này, tất cả mọi người ép chặt mình ở trong chăn, kiên cường tự mình đè nổi bất an xuống đáy lòng.

Trong Liễu gia trong thành Phượng Dương cũng là một mảnh không khí áp lực, ở trong thư phòng có một vị trung niên nam tử sắc mặt trang nghiêm hai tay chấp ở sau lưng, nội tâm nóng không thôi đi tới đi lui ở trong phòng.

Thấy nam nhân trung niên nóng không thôi ở nơi đó đi tới đi lui, trong phòng còn có một thiếu niên tuổi mười lăm sáu tuổi cong miệng nói: “Phụ thân... Ngài không cần lo lắng, nàng cũng không phải kẻ ngốc, thì sẽ tìm địa phương an ổn, hơn nữa... hiện tại ngài gấp cũng vô dụng, ai kêu lúc ấy người đuổi nàng đi.”

Vừa nghe thiếu niên kia nói, nam nhân trung niên nhất thời giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái sau đó quát: “Câm miệng... Đây là một người làm đệ đệ nên nói ra miệng sao? Bên ngoài tuyết rơi lớn như vậy, hiện tại nàng lại không biết tung tích, ta có thể không lo lắng sao?”

Vốn thiếu niên bị thét ra lệnh câm miệng, sau khi nghe được lão cha nhà mình nói, khinh thường hếch môi mồm lên, miệng nhỏ giọng than thở nói: “Nếu lo lắng, vậy làm sao lúc ấy người muốn đuổi nàng đi, đây không phải là tự làm tự chịu?”

“Người... Người xu tiểu từ này, cô ý cãi nhau với ta đúng không?” Trung niên nam tử tức giận.

Lại nói đây có thể thăm oán hấn sao? Nếu không phải cái nha đầu chết tiệt kia tính tình rất quật cường, không chịu để cho mình đưa nàng trở về nhà chồng giải thích, hấn dùng cách quyết tuyệt như vậy bức bách nàng, đuổi nàng đi ra ngoài sao? Đó còn không phải là muốn chặt đứt đường lui của nàng, tình huống nàng cùng đường nhất định sẽ trở lại nhà chồng nhận sai, không phải mọi chuyện đã ổn thỏa sao?

Nhưng mà... Nào biết đâu rằng chẳng những nàng không có về nhà chồng, cả người còn không biết tung tích.

Nghĩ đến đây, trung niên nam tử, cũng chính là gia chủ Liễu gia Liễu Thiên Nguyên vẻ mặt sầu khổ, sớm biết rằng cái nha đầu kia không muốn trở về thì

thời, Liễu gia của mình cũng không phải nuôi không nổi một người. Chỉ là hần đã không cho là đúng, nha đầu kia yêu nam nhân kia muốn chết không cần sống, cho dù trở về phòng chừng cũng là giận dữ thôi. Cho dù nam nhân kia đã viết xuống hưu thư rồi, nhưng Liễu Thiên Nguyên nghĩ, chỉ cần nha đầu kia nguyện ý trở về, hần bỏ xuống gương mặt già nua này đi mở miệng, nhất định đối phương sẽ thu hồi hưu thư. Dù sao nam nhân kia lúc trước nợ mình một cái nhân tình.

Nhưng mà... Hiện tại...

Nghe được giọng nói khắc khải của hai người trong phòng, nam nhân luôn ngồi ở bên kia đang cầm một ly trà trầm tư vẫn không có mở miệng, lúc này rốt cục ngẩng đầu, con ngươi trong tròng lạnh lùng nhìn về phía hai người bên kia đạm mạc mở miệng: “Ta đã phái người đi tìm, tin tưởng rất nhanh liền có tin tức. Chỉ là... sau khi tìm trở về rồi, phụ thân người định vẫn tiếp tục nuông chiều tiểu muội, chuyện gì cũng dựa theo tính tình của nàng tới sao? Lúc ban đầu ta đã nói qua, cái nam nhân kia không thương nàng, nhưng mà nàng vẫn khẳng khái muốn gả cho hần, mà ngài...”

“Nhưng mà... nha đầu kia...” Liễu Thiên Nguyên nghe con lớn nhất của mình nói, nhất thời không biết nói gì.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua phụ thân của mình, trong đôi con ngươi trong tròng lạnh lùng mang theo một chút nghiêm túc nói: “Đừng tưởng rằng người kia thật sự không dám làm, ta cũng nhìn không thấu con người hần. Hy vọng phụ thân không lại dùng ân tình đi bức bách người kia, bằng không thì hậu quả chỉ sợ không phải người và con có thể thừa nhận.” Dứt lời, nam tử đứng dậy chậm rãi đi đến cửa thư phòng.

Thiếu niên ngồi ở một bên nghe đại ca nhà mình nói xong cũng là đồng ý gật gật đầu, phụ thân thật sự rất nuông chiều đại tỷ, hơn nữa nam nhân kia... Hần cũng không thấy là đại tỷ điều ngoa bốc đồng nhà mình có thể không chế.

Liễu Thiên Nguyên thấy hai con trai đều như vậy, nhất thời có điểm tròn tròn mắt, chẳng lẽ mình thương nữ nhi thật sự sai lầm rồi?

Nhưng mà... nha đầu kia cũng là một muội muội, một tỷ tỷ của hai người bọn hần có được không? Chẳng lẽ bọn họ một chút cũng không lo lắng sao?

Nhìn nam tử đi tới ngưỡng cửa thư phòng, Liễu Thiên Nguyên há miệng thờ đốc kêu lên: “Phong Liệt... Ngươi...”

Lời vừa nói ra, nam tử đã đi tới cửa liền dừng chân một chút, đứng ở nơi đó vẫn chưa quay đầu nói: “Phụ thân... Đợi sau khi tìm tiểu muội trở về, để cho nàng ở lại Liễu gia đi. Lần này nam nhân kia là nghiêm túc, chỉ vì tiểu muội... lần này thật sự quá đáng.” Nói xong sau, Liễu Phong Liệt cũng không quay đầu lại đi ra khỏi thư phòng, để lại Liễu Thiên Nguyên về mặt phức tạp.

Thấy phụ thân của mình bị đại ca nói đến sắc mặt khó coi, thiếu niên ở một bên cũng là người tuổi trẻ mà thành thạo thờ dài một hơi, đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai phụ thân nói: “Phụ thân... ngài vẫn nên nghe đại ca quyết định đi, con cảm thấy đại ca nói một chút cũng chưa sai.” Dù sao không ai có thể dễ dàng tha thứ cho người khác đi đụng vào nghịch lân của mình, huống chi đối phương cũng không yêu đại tỷ, lúc trước đồng ý cưới nàng... chẳng qua là...

Thiếu niên lắc lắc đầu, cũng đi theo ra khỏi thư phòng, không hề để ý tới phụ thân mình thương nữ nhi như si. Nếu không phải hần quá mức cưng chiều, đại tỷ của mình cũng sẽ không dưỡng thành tính cách điều ngoa bốc đồng đó.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chó Dữ Cắn Người.

Editor: ChieuNinh

Sáng sớm hôm sau, sắc trời dần sáng, từng tiếng gà gáy đã truyền đến.

Tô Nhược Hàm nằm ở trong ổ chăn nhũ nhũ mày, làm sao lại có tiếng gà gáy?

Chẳng lẽ trong nhà hàng xóm cách vách có nuôi gà?

Chỉ là hình như nàng đang ở trong khu nhà ở cao cấp, nơi này hần là không có ai sẽ nuôi gà đi?

Bên tai nghe gà gáy không ngừng vang lên, nàng có chút tức giận mở to mắt, trực tiếp xoay người xuống giường muốn đi tìm hàng xóm cách vách lý luận, trong khu nhà cao cấp lúc nào thì đổi nghề nuôi gà rồi hả? Có để cho người ta ngủ hay không đây.

Chỉ là mới vừa từ trên giường xoay người ngồi dậy, khi nàng nhìn thấy màn giường trước mắt, bỗng dưng sững sốt một chút, thế này mới nhớ tới nàng hiện đang ở nơi nào. Không phải vẫn ở trong khu nhà ở cao cấp của mình, rõ ràng cũng đã xuyên qua đến cổ đại lạc hậu chim không đẻ trứng này.

Ngồi ở trên giường, nghe tiếng gà gáy ngoài phòng, cùng với từng trận âm thanh 'Loạt xoạt loạt xoạt', Tô Nhược Hàm chậm rãi xử lý cho mình. Chỉ vì quần áo cổ đại tương đối phức tạp, nàng mặc quần áo đều phí không ít thời gian. Huống chi còn có mái tóc đen dài tới eo của nàng nữa, làm cho nàng có chút đau đầu...

Tại cổ đại này, phụ nhân sau khi kết hôn đều phải vấn mái tóc dài thành búi tóc, mà Tô Nhượng Hàm nàng làm sao vấn búi tóc đây? Hơn nữa sau khi vấn búi tóc ở trên đỉnh đầu, cả người trực tiếp già hơn mười mấy tuổi, vừa già lại vừa xấu còn cảm thấy nặng đầu, khó chịu muốn chết!

Nhìn gương đồng lần qua lần lại hồi lâu, cuối cùng chính là nàng tìm một sợi tơ lụa màu trắng, đơn giản buộc mái tóc đen tới lưng ở sau ót.

Tô Nhượng Hàm đi ra khỏi phòng, thấy bên ngoài tuyết đã muốn ngừng rơi, trong sân Đại Thạch đang cầm trong tay một cái xẻng sắt thật to, âm thanh 'Loạt xoạt loạt xoạt' vừa rồi là do hắn dùng xẻng sắt thanh lý tuyết còn đọng lại trong sân.

Thấy nàng đi ra khỏi phòng, trên khuôn mặt hàm hậu của Đại Thạch lộ ra một chút kinh ngạc, lập tức có chút ngưng ngưng cười nói: "Ách... Kia, cái kia Liễu cô nương người rồi giường hả... Là, là ta vừa rồi âm ỷ đến người sao? Thật sự là xin lỗi, nếu không người lại đi nghỉ ngơi chốc lát nữa đi, một lát nữa ta lại đến dọn dẹp." Nói tới đây, hắn nhanh chóng dừng động tác trong tay, có chút xấu hổ trở tay gãi gãi cái ót của mình.

Tô Nhượng Hàm hết chỗ nói rồi, đều đã thức dậy, lại còn có thể để cho nàng đi nghỉ ngơi nữa.

Ai... người một nhà Lý thẩm nhi này đối nàng thật sự là...

Lắc lắc đầu, trong lòng nàng hiện lên một chút bất đắc dĩ.

"Không cần, đúng lúc cũng tỉnh, liền muốn đứng lên đi dạo."

"À... thì, thì ra là như vậy! Vậy được rồi, Liễu cô nương người cứ tùy tiện đi dạo trước đi, đợi lát nữa a nương làm xong bữa sáng ta sẽ gọi người." Đại Thạch sừng sốt một giây, áp ứng gật đầu đáp lời, nhưng mà khi tầm mắt nhìn thấy một đầu tóc đen của Tô Nhượng Hàm bước sơ sai ở sau đầu, ánh mắt của hắn nhìn nàng đột nhiên trở nên cực kỳ khó hiểu.

Tô Nhượng Hàm gật gật đầu, xoay người đi tới cửa viện, bước chân vừa mới đi vài bước, đột nhiên nghĩ tới vừa rồi Đại Thạch ở trong viện đang quét tuyết đọng, nàng dừng lại cước bộ hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau: "Nếu không... Ta đến giúp người đi!"

"A... Không, không cần... Ta tự mình làm là được rồi." Đại Thạch vừa nghe nàng nói muốn giúp, nhất thời mắt tròn một hồi, thật lâu sau mới phản ứng lại, nhanh chóng dùng sức lắc đầu. Nói đùa sao... để cho nàng một phụ nhân thoát nhìn yếu điệu đến giúp hắn làm công việc dùng thể lực, quả thực hắn làm không được chuyện như vậy.

Thấy Đại Thạch không chút do dự liền cự tuyệt mình, Tô Nhượng Hàm có chút bất đắc dĩ, thản nhiên nhìn Đại Thạch liếc mắt một cái sau đó xoay người đi đến bên ngoài.

Đối với thái độ của Lý thẩm nhi và Đại Thạch đối đãi với mình, nàng có chút bất đắc dĩ, nhưng mà thấy một nhà bọn họ thật sự cần tiền kia, mà bọn họ đã cứu nàng, trên người nàng vừa vặn cũng có số tiền đó, cho nên liền cho bọn họ.

Chỉ là không nghĩ tới, một nhà bọn họ lại bởi vì số tiền kia mà đối với nàng cung kính khách khí đến trình độ này, là cảm thấy cần tiền của nàng nhiều như vậy nên băn khoăn?

Chẳng qua là nàng muốn hoàn trả lại nhân tình, thuận tiện ở nhờ nhà bọn họ một đoạn thời gian, căn bản không muốn để cho một nhà bọn họ xem nàng trở thành một đại tiểu thư mà cung phụng nuôi dưỡng. Nếu không còn không bằng nàng lấy tiền đi mua vài nha đầu sai sử, không phải sao?

Lắc lắc đầu, nàng đi ra phía bên ngoài.

Tô Nhượng Hàm vừa đi ra ngoài không lâu, Lý thẩm nhi liền từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Đại Thạch đang quét tuyết ở trong sân, sắc mặt của bà không vui đi qua, vỗ lên đầu hắn một cái rồi khiển trách: "Người xú tiểu tử này tay chân không thể nhẹ nhàng chút sao? Vặn nhất lát nữa gãy âm ỷ Liễu cô nương nghỉ ngơi thì làm sao bây giờ?" Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn con trai vốn khỏe mạnh của mình một cái.

"Nhưng mà... A nương, Liễu cô nương đã dậy rồi." Đại Thạch nhỏ giọng nói thầm. Hơn nữa, hiện tại nói làm âm ỷ Liễu cô nương thì cũng đã chậm, hắn cũng đều đã đánh thức người ta rồi.

"Ồ... Liễu cô nương đã dậy sao? Sao không thấy người đâu?" Lý thẩm nhi xoa xoa hai tay ướt nhẹp ở trên tạp dề của mình mấy cái, nhìn thoáng qua bốn phía, vẫn chưa thấy người.

Đại Thạch lại tiếp tục bận rộn làm việc, tùy ý chỉ một hướng cho mẫu thân đáp: "Nàng nói muốn đi dạo chung quanh, dù sao lúc này người cũng chưa làm cơm xong, để cho nàng đi dạo loanh quanh cũng được."

"Ồi... Người hôn tiểu tử này, người lại để cho nàng đi ra ngoài đi dạo, lúc này đang buổi sáng trời lạnh, phòng chừng mụ Vương đánh đá cách vách cũng chưa có rời giường, khẳng định Đại Hắc còn chưa bị nhốt lại. Vặn nhất súc sinh kia làm bị thương Liễu cô nương thì phải làm sao bây giờ nha... Người thật hồ đồ mà!" Lý thẩm nhi vừa nghe Tô Nhượng Hàm chạy ra ngoài đi dạo, sắc mặt lập tức đại biến.

Vừa nghe lời của a nương nhà mình nói, sắc mặt của Đại Thạch cũng đột biến, khăn trương cầm theo xẻng sắt trong tay vội chạy tới bên ngoài.

Mà Lý thẩm nhi cũng nhanh chóng đi theo, trong lòng chỉ có thể cầu nguyện, cầu cho Liễu cô nương không cần gặp phải Đại Hắc hung ác là được, phải biết rằng Đại Hắc đã từng cắn người ta bị tàn phế.

Bên này khi mẫu tử Lý thẩm nhi và Đại Thạch vội vàng chạy tới, thì bên kia Tô Nhượng Hàm cũng đứng ở tại chỗ một cử động nhỏ cũng không dám, trên

trán dần dần toát ra mồ hôi lạnh, từ lồng mày thanh tú của nàng chảy xuống đến sườn mặt.

Cúi đầu nhìn gia hỏa trước mặt đang nhe răng trừng mắt với mình, chân cẳng Tô Nhược Hàm có chút run lên. Ngày bé từng có một lần bị chó cắn, nàng liền sợ loại cầu có thân thể cao lớn này. Mà hắc cầu (chó đen, chó mực) trước mặt đang nhe răng trợn mắt này, từ cổ họng còn không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ, vừa thấy liền biết không là không dễ chọc. Vừa rồi nàng chỉ là đi ngang qua nơi này mà thôi, đột nhiên một cái bóng màu đen bất ngờ nhảy ra, nhất thời một con cầu xuất hiện chặn đường ở ngay trước mặt của nàng.

Vốn tưởng rằng đứng bất động ở tại chỗ, thì con cầu sẽ rời đi, cũng không ngờ tới, sau khi nàng đứng ở nơi đó, cũng là...

"Uông uông uông... hú..."

Nhìn con chó đen to lớn cao chừng một mét, ngay tại khi tiếng chó sủa truyền đến, Tô Nhược Hàm không tự chủ được mà lui về sau từng bước, lại càng đưa tới con chó dữ bức bách đi tới phía trước từng bước. Vốn nàng đang hoảng hốt, lập tức thất kinh xoay người bỏ chạy, mà phía sau con chó đen kia liền bỏ nhào lên, túm vạt áo phía sau nàng liền cắn chặt dùng sức kéo xuống, chỉ nghe 'rẹt' một tiếng, một miếng vải đã rơi xuống trong miệng chó.

Nghe được tiếng quần áo bị xé rách Tô Nhược Hàm chỉ cảm thấy da đầu run lên, cả người lạnh run cả lên, nàng liều mạng chạy cũng đã muốn tuyệt vọng rồi. Chẳng lẽ xuyên qua đến cổ đại, vì bị chó cắn mà chết? Hiện tại nàng hoàn toàn quên mất, kỳ thật nàng có thể trốn vào trong không gian đi.

Phía sau, con chó đen thấy Tô Nhược Hàm dùng sức chạy ở phía trước, nhất thời trong mắt hiện ra hung quang, mạnh mẽ nhảy một cái liền xông đến sau lưng Tô Nhược Hàm. Nhưng ở trong phút chốc bỏ nhào vào đối phương, phát hiện thân hình mục tiêu đột nhiên thấp đi, làm hại nó cắn hụt, nhất thời nhe hàm răng lộ nhô trắng ớn, miệng phát ra tiếng rống trầm thấp.

Lúc Tô Nhược Hàm chạy trốn, bị vấp phải một cây gỗ do đêm qua gió lạnh thổi gãy, phát hiện con chó dữ đánh úp tới mình, nàng mạnh mẽ đánh sang bên trái một gậy, tránh được con chó dữ nhào lên trên người trong gang tấc. Thấy nó còn muốn đánh tới mình, nàng sốt ruột thuận tay quơ lấy chạc cây nằm trên mặt đất, dùng sức quất tới trên đầu con chó dữ.

Trong lúc cổ tay cảm thấy gỗ đánh lên đầu chó dữ, chỉ nghe 'Phịch' một tiếng, con chó nhất thời phát ra một tiếng kêu bèn nhọn, tiếp theo đó là tiếng sủa càng thêm hung ác, nó lại hung mãnh nhào tới Tô Nhược Hàm, rất có ý muốn trả thù.

Vốn ở thời điểm Tô Nhược Hàm đánh trúng con chó kia, còn ăn ản hồi hận một chút, nàng chỉ là muốn đuổi nó rời khỏi mà thôi, chưa từng nghĩ sẽ đánh trúng nó. Nhưng hiện tại thấy bộ dáng dữ tợn của nó, Tô Nhược Hàm lập tức nổi nóng, khi khúc gậy trong tay đánh tới chó dữ, thì càng thêm dùng sức. Thật đúng là người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi, một con chó cũng kiêu ngạo khinh người như vậy, thật sự là không thể nhịn được nữa.

Mất hạnh nheo lại, một hơi thở nguy hiểm hiện lên từ trong mắt của nàng, làm cho con chó hung ác ở đối diện co rúm lại một chút, nhưng mà cũng không chịu rời đi như vậy, lúc này thân hình cao chừng một thước hơi hơi cúi xuống một chút, chân sau hơi hơi cong, làm ra một cái chuẩn bị trước khi chồm lên...

Người cầu đại chiến, từ đó bắt đầu...

Đợi cho thời điểm Lý thâm nhi và Đại Thạch tìm đến, nhìn thấy một màn trước mắt mọi người đã bị dọa đến choáng váng! !

Trước mặt Tô Nhược Hàm một thân quần áo rách nát, khắp nơi trên người đều là vết máu loang lổ, khúc gỗ trong tay nàng lại dính đầy vết máu, còn có một ít lông chó màu đen dính vào trên đó, mà trên mặt đất còn có . . . Đại Hắc đang nằm không ngừng run rẩy! ! !

Nhìn thấy tình huống này, Lý thâm nhi lập tức vô cùng sợ hãi, vội vàng chạy đi qua lôi kéo Tô Nhược Hàm khẩn trương hỏi: "Liều cô nương... làm sao trên người ngươi nhiều máu như vậy, ngươi bị thương?" Vừa nói, Lý thâm nhi vừa lôi kéo quan sát Tô Nhược Hàm. Khi nhìn thấy trên người nàng có vài chỗ cắn bị thương, cùng với vết thương bị móng sắc của chó dữ cào trúng, lập tức tiếng hít vào lạnh khí toát ra từ trong miệng bà.

Đại Thạch đứng ở một bên, tuy trên mặt có thần sắc lo lắng, nhưng mà hắn là một đại nam nhân, cũng không tốt để đến gần xem xét miệng vết thương trên người Tô Nhược Hàm.

"Ồi... Cô nương này, ngươi đây là tạo tội gì hả, cũng phải trách lão bà tử ta không nói cho ngươi, con chó dữ này thời điểm không cột lại, chúng ta ai cũng không dám đi đến nơi này, cũng tại ta..." hốc mắt Lý thâm nhi bắt đầu phấp phỏng.

"Lý thâm nhi đừng khóc!" Tô Nhược Hàm nhú mày mở miệng.

Thấy khí chất cả người Tô Nhược Hàm đại biến, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, nhất là thời điểm khi nhìn về phía con chó dữ Đại Hắc nằm trên mặt đất còn có nòng đậm sát khí. Lý thâm nhi ngừng tiếng khóc, lúc đang định mở miệng, lại nghe được bên kia một giọng nữ bèn nhọn truyền đến: "Cái tên đáng chém ngàn đao nào mới sáng tinh mơ liền kêu gào ở trong này?"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một nữ nhân đầu tóc bù xù từ trong nhà bên cạnh đi ra. Khi đối phương nhìn thấy là mấy người Lý thâm nhi, sắc mặt ngượng ngùng trắng liếc mắt một cái. Nhưng mà khi tầm mắt của nàng ta rơi xuống trên thân Đại Hắc cả người đỏ máu, còn đang co rúm rất nhỏ, lập tức tiếng thét chói tai từ trong miệng nàng ta truyền ra: "Là ai động vào chó của nhà ta? Là tên đáng chém ngàn đao nào, đứng ra cho lão nương..."

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Liễu Gia Tìm Người.

Editor: ChieuNinh

Phượng Dương thành Liễu gia.

Lúc sắc trời dần sáng, hai bóng dáng màu đen cười ngựa rất nhanh đồng thời đứng ở cửa.

Hai người phân biệt từ hai phương hướng chạy qua đây, thời điểm ở cửa chạm mặt đối phương, hai bên gật đầu chào hỏi lẫn nhau một cái liền cùng nhau đi rất nhanh đến trong phòng.

Liễu Thiên Nguyên một đêm không ngủ lúc này đang ở trong đại sảnh đi tới đi lui, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía cửa.

”Sao còn chưa có tin tức, cũng không biết rốt cuộc bọn họ có tìm Hương nhi không nữa. Thật sự là gấp chết ta.” Liễu Thiên Nguyên khó nén sắc mặt một mõi nhấc mõi.

”Ai... Con nói phụ thân à, người ngồi xuống trước được không? Người đi tới đi lui đầu con cũng muốn hôn mê, nếu không con về phòng trước đi ngủ một lát đi.” Suốt đêm không ngủ, thiếu niên tuần mĩ đưa tay nhu nhu huyết thái dương phát đau của mình, có chút bất đắc dĩ oán giận với Liễu Thiên Nguyên.

”Hỗn đản... hiện tại Hương nhi cũng không có một chút tin tức, ngươi lại còn muốn đi ngủ, rốt cuộc ngươi có phải con ta hay không?” Liễu Thiên Nguyên nổi giận.

”Phụ thân... Ta có phải con của người hay không, ngài còn không rõ ràng hay sao? Cũng không nhìn xem gương mặt phụ tử tương tự này của chúng ta, ai! Phụ thân, ngài thật sự hồ đồ rồi.” Thiếu niên gập một cái, lười biếng nói liên miên.

”Khụ... Khụ... Ngươi xú tiểu tử này, ngươi là muốn tức chết Lão Từ hay sao?” Liễu Thiên Nguyên tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

”Con nào dám à... Con chỉ là không muốn người quá mức lo lắng...”

Liễu Phong Liệt vẫn ngồi im lặng ở một bên cả đêm nhủ mõi mõi miệng: “Phong Viêm, cầm miệng...!”

Thiếu niên bĩu mõi, lặng lẽ quét mắt tới đại ca vừa mới mở miệng, thấy thần sắc lạnh lùng trên mặt hắn, thì không hé răng.

Đúng lúc đó, đột nhiên ở bên ngoài có hai bóng dáng màu đen xuất hiện ở tại cửa kêu lên cùng lúc:

”Lão gia chúng ta đã trở lại!”

Thấy hai người kia, Liễu Thiên Nguyên kích động vọt đi qua hỏi: “Thế nào? Có tin tức của Hương nhi không?”

Nam tử bên phải lắc lắc đầu nói: “Nhị tiểu thư cũng không có về Mạc gia Lạc Lâm thành.”

Liễu Thiên Nguyên vừa nghe, nhất thời cả người thất vọng vài phần, nhìn thấy nam tử bên trái còn chưa mở miệng, cõi lòng hắn đầy kỳ vọng nhìn đối phương: “Người thì sao?”

Người nọ liếc mắt nhìn Liễu Thiên Nguyên một cái, thần sắc trên mặt lộ ra một chút trầm trọng gật gật đầu.

”Sao, thế nào? Hương nhi nàng hiện tại ở nơi nào, không có chuyện gì chứ?” Liễu Thiên Nguyên không có chú ý tới sắc mặt đối phương trầm trọng chính là kích động hỏi không thôi.

”Ta ở thành cửa Tây Môn nghe được, chạng vạng hôm kia có một nữ tử xuất hiện ở nơi đó, căn cứ theo người nọ miêu tả, hẳn không thể nghi ngờ chính là nhị tiểu thư.”

”A... Thật vậy chăng? Vậy hiện tại Hương nhi ở nơi nào?” Liễu Thiên Nguyên kích động cầm lấy cánh tay người nọ.

Nam tử kia còn lưỡng lự, không biết nên mở miệng như thế nào.

Liễu Phong Liệt ngồi ở phía bên phải đại sảnh thời điểm nhìn thấy thần sắc do dự cùng với trầm trọng trên mặt nam tử, một đôi mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm thúy nhìn qua: “Liễu Nghị... Xảy ra chuyện gì?”

A... Đã xảy ra chuyện?

Lúc này Liễu Thiên Nguyên mới phát hiện trên mặt Liễu Nghị trầm trọng, nhất thời trong lòng hơi có chút lạnh run, sắc mặt tái nhợt vài phần, Hương nhi... Hương nhi đã xảy ra chuyện?

Thấy tình hình này, vốn Liễu Phong Viêm ngồi trong đại sảnh về mặt nhân nhả cũng nghiêm túc lên, mạnh mẽ vài bước đi qua, trên mặt tuổi trẻ mà thành thạo không có vui cười, lộ ra sắc mặt nghiêm túc hỏi: “Ngươi nói mau, nhị tỷ ta có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Tuy rằng từ nhỏ cũng không phải thực thân thiết với nhị tỷ, hơn nữa bởi vì tính cách nàng điều ngoa bốc đồng, hẳn cũng không thích, nhưng thủy chung nàng vẫn là người của Liễu gia, vẫn là nhị tỷ của mình.

”Ta nghe được là, nữ tử giống như là nhị tiểu thư tìm một cây đại thụ ở nơi đó..., thất cổ! Hơn nữa thời điểm ta tìm kiếm, không có nhìn thấy thi thể nhị tiểu thư, hình như là được người mang đi.” Lúc này Liễu Nghị kiên trì nói ra tin tức mình tìm hiểu được.

Lời vừa nói ra toàn bộ bên trong đại sảnh lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Một lúc lâu sau Liễu Thiên Nguyên phản ứng lại giận dữ hét: “Ta không tin... làm sao nữ nhi Liễu Thiên Nguyên ta có thể đi tự sát... Ngươi nhất định là tìm sai rồi, ngươi đi kiểm tra cho ta, đi kiểm tra một lần nữa cho ta.” Sau khi rồng xong, bỗng nhiên cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt đánh úp lại, hắn tự cường ép mình ổn định lại thân thể.

Lúc Liễu Phong Liệt nghe thấy được Liễu Nghị nói nhị muội của mình thất cổ là lúc, trên gương mặt lạnh như băng tràn ngập hàn ý khiếp người, bàn tay vốn đặt ở trên ghế dựa bên người hơi hơi dùng sức, tay vịn ở trong tay của hắn biến thành gỗ vụn. Hắn mím môi mòng thành đường thẳng cuối cùng gần từng tiếng mở miệng nói: “Lập tức lại phái người đi tìm cho ta... Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể! !”

Liễu Nghị và nam tử còn lại nhanh chóng gật đầu, xoay người chạy ra bên ngoài, rất nhanh phân phó người khác trong nhà cũng đi giúp đỡ tìm kiếm.

Nhìn sắc mặt tro tàn của Liễu Thiên Nguyên, Liễu Phong Viêm khẩn trương trấn an nói: “Phụ thân... Ngài trước đừng lo lắng, con và đại ca lập tức cũng ra ngoài đi tìm, nhị tỷ nhất định sẽ không có việc gì, người cũng thấy đấy, Liễu Nghị cũng không có mang nhị tỷ về.”

Liễu Phong Liệt ngưng mi đi ra bên ngoài, thời điểm tới cửa hắn dùng bước chân lại nói: “Phong Viêm, ngươi phái người báo tin cho người kia, để cho hắn phái người hỗ trợ tìm kiếm.”

”Đại ca, nếu hắn không muốn thì sao?” Liễu Phong Viêm lo lắng mở miệng.

Bóng người đang cất bước rồi đi hơi ngừng, cũng không quay đầu lại nói: “Vậy thì nói cho hắn biết, nếu hỗ trợ, chuyện trước kia coi như thanh toán xong. Nếu như hắn cự tuyệt, thì mang Tiểu Mặc về, dù sao nó cũng là cốt nhục Liễu gia ta.”

*****

Trong lúc Liễu gia dốc toàn bộ lực lượng tìm người, lúc này ở Lý gia thôn cách Phụng Dương thành không xa cũng vô cùng náo nhiệt.

Từ một câu 'Lăn ra đây cho ta' của nữ nhân kia, Tô Nhượng Hàm tay cầm còn gãy gỗ còn nhỏ máu, mắt lạnh liếc đi qua: “Là ta, như thế nào?”

”Là ngươi? Giỏi cho ngươi đồ ác phụ, lại có thể, lại dám đánh chó của ta, ngươi, ngươi...” Phụ nhân nghe Tô Nhượng Hàm nói thừa nhận, lập tức kêu gào với nàng, tầm mắt chạm đến một thân máu tươi của nàng, còn có gãy gỗ trong tay nàng còn đang nhỏ máu, đột nhiên nàng ta dùng một chút.

Nhưng mà khi ánh mắt của nữ nhân kia rơi xuống ở trên người Lý thâm nhi và Đại Thạch đứng bên cạnh đó, vậy thì có thể không khách khí như vậy, giọng điệu chanh chua khó nghe lớn tiếng hét lên: “Tốt cho ngươi lão Lí gia ... Sáng tinh mơ ngươi liền mang theo người đến tìm xui, lại gọi người đánh chó của ta, rốt cuộc các ngươi có cái tâm tư gì hả? Đại chất tử (cháu trai cả) nhà của ta từ hôn khuê nữ của ngươi cũng không phải là ta sai, khuê nữ đoán mệnh yêu quý của các ngươi đi nhảy sông tự vẫn, liên quan gì tới lão nương hả... Các ngươi...”

Lý thâm nhi ở bên cạnh, khi nghe nữ nhân kia đề cập tới khuê nữ mình bị từ hôn, sau đó luẩn quẩn trong lòng đi nhảy sông, huyết sắc trên mặt dần rút đi, tức giận đến cả người phát run nhìn lại nữ nhân kia, tay phải run run chỉ vào nữ nhân kia quát: “Nương tử Vương Nhị gia... Mặc kệ hôm nay có cái gì, làm sao ngươi có thể sử dụng một người chết đi đến nói chuyện này? Ngươi cũng là một người làm nương...” Nói tới đây, Lý thâm nhi đã muốn tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt quay quanh ở trong hốc mắt, khuê nữ số khổ của mình a...

”Ta bắt khuê nữ đoán mệnh kia của ngươi nói chuyện này thì sao, nàng dám làm chẳng lẽ còn sợ ta nói? Nàng vốn là đoán mệnh. Hôm nay ngươi dám gọi người đến đánh chó của ta, hàng ngày ta còn muốn nói, nàng chính là đoán mệnh, phi... Không phục thì chúng ta tìm thôn trưởng phân xử đi, nhìn xem thôn trưởng sẽ giúp ai.”

”Khóc... Ngươi khóc cái gì mà khóc, sáng tinh mơ ngươi ở trước cửa nhà chúng ta khóc tang hả? Lão nương ta còn chưa có chết đâu, muốn khóc thì về nhà của ngươi mà khóc đi... Nữ nhi của ngươi chết, chạy tới nơi này của ta kêu khóc cái gì, cũng không phải ta túm nữ nhi ngươi đi chết đuối.” Tầm mắt mụ Vương chanh chua nhìn ở trên thân Đại Hắc nhà mụ đã không còn nhúc nhích, xem ra là tắt thở rồi, nhất thời trong lòng dâng lên cơn tức. Trực tiếp lại mắng một trận khó nghe hướng về phía Lý thâm nhi.

Vốn là nương tử Vương Nhị gia, cũng chính là mụ Vương chanh chua lúc ban đầu Lý thâm nhi nhắc tới, thời điểm mở miệng lấy muội muội của mình ra nói chuyện, sắc mặt Đại Thạch đã mang theo tức giận, lại nhìn thấy mẫu thân vì chuyện của muội muội mà tức giận đến nước mắt không ngừng, khó thở... Hắn cất bước đã muốn đi qua mụ Vương chanh chua, chỉ là hắn vừa mới động, chỉ thấy một bóng dáng vọt tới ở trước mặt hắn.

Người đàn bà chanh chua này...

Tô Nhượng Hàm nàng ra tay đánh cầu, vốn bởi vì đó là con chó dữ, không nghĩ tới mình đánh cầu lại đưa tới rắc rối cho một nhà Lý thâm nhi.

Nghe đối phương nói càng ngày càng khó nghe, Tô Nhượng Hàm tranh giành ra tay trước Đại Thạch, vọt đi qua, kéo người đàn bà chanh chua kia rồi quăng tới hai cái tát tai 'Bốp bốp', trực tiếp đánh cho bàn tay nàng cũng run lên. Nhìn người đàn bà chanh chua bị mình đánh tới ngây ngốc, nàng gọi lên một chút cười lạnh nói: “Ta nói con chó này làm sao lại hung dữ thấy người là cắn như vậy, hóa ra là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, là do có một chủ nhân rêu rao hả!”

”Ngươi...”

Một lúc sau mẹ Vương chanh chua mới hồi phục tinh thần lại, vuốt hai gò má của mình bị đánh sưng đỏ lên, nhất thời mẹ Vương chanh chua mới kêu khóc nói: “Đánh người ... Đánh chết người rồi a... người Lão Lí gia kia dẫn người đến đánh chó của ta, còn đánh người! Khinh người quá đáng mà, có còn thiên lý hay không đây, mọi người mau tới bình luận phân xử đi! !” Vừa nói nàng ta còn vừa đánh về phía Tô Nhượng Hàm, dùng sức đi tới túm tóc dài của nàng bị bung ra khi đánh nhau với cậu, miệng lại lớn tiếng ồn ào 'Đánh chết người cái tiểu nương bị' linh tinh các loại.

Sáng sớm vốn yên tĩnh, nhất thời bị tiếng kêu khóc bất thình lình đánh vỡ, chung quanh này còn có người ở nhà nấu cơm, hoặc là còn chưa có rời giường, nghe mẹ Vương kêu khóc, đều tò mò từ bên trong nhà đi ra.

Lý gia thôn vốn không lớn, nhà mọi người lại gần kề bên nhau, sau một chút ồn ào, hàng xóm gần đó đều đến xem.

Có một số người sau khi nhận ra kêu khóc ồn ào là mẹ Vương, đều lộ ra thần sắc thần nhiên, thực hiển nhiên mẹ Vương này nháo như vậy cũng không phải lần đầu tiên. Không biết lão Lí gia làm sao lại không hay ho như vậy, sáng tinh mơ liền trêu chọc đến người đàn bà chanh chua này, chỉ sợ cả ngày hôm nay lại muốn nháo không ngừng.

Hơn nữa nhìn mẹ Vương lúc này còn cùng một nữ tử quần áo rách nát, đầu đầy tóc rối bởi đánh thành một đoàn, chỉ là nàng kia quần áo cả người dính đầy vết máu, thoạt nhìn có vài phần làm cho người ta sợ hãi.

Đang lúc mọi người đang đoán thân phận của nàng kia, đột nhiên một giọng nói khàn khàn già nua truyền đến:

”Nháo đủ chưa? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mẹ Vương đầu nhìn lại, khi nhìn thấy người nói chuyện, trong mắt có vẻ vui sướng, bị Tô Nhượng Hàm trùng hợp bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xứng Và Không Xứng.

Editor: ChieuNinh

Lạc Lâm thành Mạc gia.

Ở thời điểm cửa chính Mạc gia còn chưa mở ra, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Đợi cho gã sai vặt mắt buồn ngủ mộng lung mờ cửa ra, thấy được bên ngoài là Liễu Phong Viêm bị sương làm ướt quần áo, nhất thời cả người giật mình một cái, con buồn ngủ trong nháy mắt đã không biết bay đi nơi nào, giọng điệu mang theo vài phần cung kính mở miệng nói: “A... Liễu Tam thiếu... Ngài đã tới.”

Mặt Liễu Phong Viêm mang theo nôn nóng cũng không quan tâm gã sai vặt kia, ngược lại vội vàng hỏi nói: “Chủ tử nhà ngươi đâu?”

”A... chủ tử của nhà ta, lúc này hẳn là còn đang nghỉ ngơi đi? Ngài tìm hắn sao? Nếu không tiểu nhân đi thông báo giúp ngài một tiếng?” Gã sai vặt sừng sốt một giây, lúc này mới phản ứng lại. Tỷ tỷ của Liễu Tam thiếu, cũng chính là nữ chủ nhân Mạc gia này vào hai ngày trước đã bị chủ tử của mình hưu bỏ. Lúc này Liễu Tam thiếu lại đến đây, không có khả năng là tìm tỷ tỷ nhà mình, hẳn là tìm chủ tử mình mới đúng.

”Quên đi, ta tự mình đi qua.”

Vốn Liễu Phong Viêm đang gấp gáp, lúc này không thể chờ gã sai vặt đi thông báo, trực tiếp dùng khinh công ngay lập tức bay đi tới chỗ ở chủ nhân Mạc gia, chỉ để lại gã sai vặt ở ngoài cửa đang há hốc mồm hồn độn trong gió.

Khi Liễu Phong Viêm đi vào sân bắc uyển Mạc gia, hắn ở bên ngoài liền hô to ra tiếng: “Mạc Tử Khanh... Đã xảy ra chuyện không may rồi!”

Người luyện võ đòn khí đàn điền vốn là tiếng nói có vẻ vang dội, hơn nữa lúc này Liễu Phong Viêm lòng nóng như lửa đốt, tự nhiên mà kêu gọi như vậy liền mang theo vài phần nội lực. Vào sáng tinh mơ, toàn bộ người Mạc gia nghe được rõ ràng tiếng kêu gào này. Chỉ là nghe giọng nói, hẳn là Tam thiếu Liễu gia, nghĩ đến quan hệ của Liễu gia và chủ tử Mạc gia, bọn hạ nhân cũng đều coi như là không có nghe được tiếng kêu gào ầm ĩ này, nên làm gì thì làm đó.

Chỉ là gặp chuyện không may ... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi hả?

Nghĩ tới hai ngày trước nhị tiểu thư Liễu gia Liễu Hương bị chủ tử nhà mình hưu bỏ rồi khỏi Mạc gia, trong mắt mọi người hơi lộ ra vẻ châm chọc và hèn mọn, gặp chuyện không may chỉ sợ là phu nhân trước của bọn họ đi! Phòng chừng sau khi bị hưu bỏ, trở về khổ sở đời sống đời chết, sau đó lại để cho chính đệ đệ của mình trở về cầu tình đi?

Mọi người suy đoán cái gì tất nhiên Liễu Phong Viêm không biết, nhưng mà hắn chỉ biết là chuyện đại ca nhà mình phân phó đi làm, tới để cho người trước mắt này hỗ trợ cùng nhau tìm kiếm tung tích của nhị tỷ mình.

Chỉ là...

Liễu Phong Viêm nhìn nam nhân ngồi ở đối diện mình, tuấn mỹ tuyệt luân lạnh lùng như trích tiên, một đầu tóc đen khoan khoái buộc ở sau đầu, bên sườn mặt tuấn mỹ có vài sợi tóc rơi xuống, có thêm vài phần khí tức mê hoặc người khác.

”Tỷ của ta mất tích, có người nói... nhìn thấy nàng thất cổ tự sát, nhưng mà hiện tại người lại không biết tung tích.” Khuôn mặt tuấn mỹ của Liễu Phong Viêm khản trương, mở miệng gần từng tiếng nhìn nam nhân đậm mạc ở phía đối diện.

Tay đang ở châm trà của đối phương không hề dừng lại, đợi sau khi nâng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này đôi con ngươi tối đen thâm thúy mới lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Phong Viêm, môi mỏng đẹp đẽ hé mở, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Ừ... Sau đó thì sao?”

Liễu Phong Viêm ngồi ở chỗ kia, tay phải giấu ở trong ống tay áo đã sớm gắt gao nắm chặt thành quyền, một đôi mắt đen nhánh nheo lại thành một đường chỉ nhìn về phía nam tử về mặt lạnh lùng trên ghế chủ vị ở đại sảnh, hắn lại có thể hỏi mình sau đó thì sao?

Sao nam nhân này lại lạnh lùng như vậy?

Không biết vì sao, tuy rằng trước kia Liễu Phong Viêm cảm thấy tỷ tỷ điều ngoa bốc đồng của mình không xứng với nam nhân trước mắt này, nhưng mà hôm nay ở giờ khắc này, Liễu Phong Viêm cảm thấy nam nhân trước mắt này làm sao xứng đôi với nhị tỷ nhà mình đây? Tuy rằng tính tình nhị tỷ mình điều ngoa bốc đồng không làm người thích, nhưng ít ra nàng thật lòng yêu nam nhân trước mắt này, thậm chí vì gã cho hắn, còn...

Mạc Từ Khanh hắn không xứng với nhị tỷ mình! ! !

Chỉ là nhị tỷ ngu dốt của hắn cũng không rõ ràng, một người không thương bản thân mình, cho dù hắn giống như thiên thần, hắn cũng không xứng với nàng.

Chẳng qua cái kết quả này, nhị tỷ ngốc nghếch nhà mình nhìn không thấu, thấy không rõ, cũng không giải được.

Cơ thể Liễu Phong Viêm khản trương căng thẳng, trên gương mặt tuấn tú ngày thường có bất cần đời trong đó, lúc này có một tia khinh thường lãnh ý nhìn người trên ghế chủ vị: “Đại ca để cho ta chuyển cáo Mạc gia chủ, nếu như người nguyên ý hỗ trợ tìm kiếm, chuyện trước kia coi như thanh toán xong. Nếu như Mạc gia chủ bận quá không có thời gian, Liễu gia chúng ta cũng không miễn cưỡng. Ta còn muốn đi tìm nhị tỷ ngu ngốc của nhà ta, không lại quấy rầy Mạc gia chủ.”

Dứt lời, Liễu Phong Viêm vẫn chưa chờ đợi nam tử lạnh lùng trong đại sảnh kia trả lời, xoay người đi ra bên ngoài.

Đối với lời đại ca nói mang Tiểu Mặc đi, Liễu Phong Viêm cũng không có nói ra miệng. Bởi vì hắn biết rõ ràng, cho dù hiện tại hắn muốn mang Tiểu Mặc đi, nam nhân kia cũng sẽ không đồng ý... Còn không bằng trước đi tìm nhị tỷ, đợi cho sau khi tìm được người, lại nghĩ biện pháp mang Tiểu Mặc về.

Sau khi Liễu Phong Viêm rời khỏi, trong đại sảnh nam nhân như trích tiên vẫn an tĩnh ngồi ở chỗ kia, thẳng đến thật lâu sau sau đối phương mới nâng chén nước trà đã sớm lạnh lẽo lên uống một ngụm rồi lẩm bẩm nói: “Mạc gia chủ sao?”

Thanh toán xong??

Mãi cho đến thật lâu sau, nam tử tuấn mỹ ngồi trên ghế chủ vị mới tùy ý mở miệng nói: “Phân phó đi xuống, toàn lực tìm kiếm!”

Sau khi dứt lời, trong phòng có một bóng đen chợt hiện ra.

”Vâng!” Người nọ quỳ trên mặt đất gập gật đầu sau đó lách mình một cái biến mất ở đại sảnh.

Đợi cho đến khi bóng dáng biến mất, một bóng dáng nho nhỏ lặng lẽ biến mất ngoài cửa theo, mà trong phòng nam tử như có vẻ đắm chìm nhìn phương hướng ngoài cửa lặng im suy nghĩ.

*****

Lúc này mặt Vương ngang ngược lộ vẻ vui mừng, một bóng dáng già lụm khụm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Mà mẫu tử Lý thẩm nhi và Đại Thạch khi nhìn thấy bóng dáng kia, trên mặt lộ ra một chút thần sắc phức tạp, nhất là ánh mắt Lý thẩm nhi mang theo một chút co rúm.

Hai mắt Tô Nhược Hàm hít lại nhìn lão giả cầm quả trượng, cả thân lưng còng đến chỉ còn khoảng 1m5. Khi ánh mắt đục ngầu lại mang theo một tia khôn khéo của đối phương tập trung lên bản thân mình, hai mắt nàng liền mạnh mẽ nhìn lại, ánh mắt của lão nhân này làm cho nàng vô cùng không vui.

Nhất là sau khi thấy hấn xuất hiện thì phản ứng của mẫu tử Lý thăm nhi, nằng lại càng phát giác, người này có lẽ chính là thôn trưởng trong miệng người đàn bà chanh chua.

Chính là ý tứ trong lời nói vừa rồi của người đàn bà chanh chua là, hình như là nếu tìm thôn trưởng phân xử, thôn trưởng hẳn là sẽ thiên vị cho bà ta, là như thế này sao?

Quả nhiên ý tưởng này vừa mới hiện lên trong óc Tô Nhựt Hàm, lão nhân cảm quả trọng liền đã đi tới về phía nàng, mãi cho đến trước mặt của nàng mới dừng lại, quay đầu hướng Vương ngang ngược bên cạnh Tô Nhựt Hàm hỏi: “Vương Nhị gia, ngươi tới nói xem là chuyện gì xảy ra?”

Thời điểm lão nhân xuất hiện trong mắt Vương ngang ngược liền khó nén vẻ vui mừng, lúc này bị lão nhân vừa hỏi, trực tiếp thay đổi một bộ dạng ủy khuất không thôi khóc nói: “Thôn trưởng... Ngài làm chủ cho ta đi!! Lão Lí gia sáng sớm liền dẫn người lại đây đánh chết Đại Hắc của nhà ta, nhưng lại mang theo ác phụ không biết ở đâu ra này đến đánh ta... Lão Lí gia là bất nạt Vương Nhị chúng ta hàng năm không ở nhà, cảm thấy ta một người đàn bà mang theo đứa nhỏ dễ bất nạt mà, ngài nhất định phải làm chủ giúp ta, bằng không ta không muốn sống ... Ô ô ô...” Nói đến phần sau, nàng ta lại bắt đầu kêu khóc lên.

Lúc Vương ngang ngược vừa mở miệng, thì Tô Nhựt Hàm liền nhíu mày lại, lúc này nghe tiếng gào khóc của nàng ta có thể so với tạp âm lại lần nữa vang lên, cả người không kiên nhẫn liền mở miệng quát lớn nói: “Gặp qua không biết xấu hổ, còn chưa thấy qua không biết xấu hổ đến nước này! Vị đại thẩm này ngươi thật có bản lĩnh đổi trắng thay đen, có thể quá lợi hại chút hay không? Đánh cầu nhà ngươi là ta, đánh ngươi cũng là ta, cùng Lý thăm nhi bọn họ có cái quan hệ gì? Ngươi dựa vào cái gì đi nói chuyện thương tổn bọn họ? Ngươi có biết hay không... Nói oan uổng cho người khác, sau khi xuống Địa ngục là sẽ bị cắt đầu lưỡi. Há?”

Lời nói lạnh như băng, phối hợp ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, cùng với máu tươi ở tại trên mặt mới vừa rồi đánh cầu còn dính lại, làm cho nàng thoát nhìn giống như lệ quỷ trong địa ngục hiện lên. Vương ngang ngược đột nhiên bị ánh mắt Tô Nhựt Hàm nhìn quét qua, run lên nhẹ nhẹ một chút, chột dạ ngậm miệng lại.

Su khi thấy vẻ mặt Vương ngang ngược, trong mắt thôn trưởng hiện lên một chút vẻ tức giận, phụ nữ nhà Vương Nhị gia thật sự là vô dụng, chỉ bị một ánh mắt của người ta liền bị dọa, thực là làm cho người Vương gia của hấn mất mặt. Nhưng mà, mặc kệ thế nào, hấn cũng không cho phép Vương gia ăn thiệt thòi của Lý gia.

Hồi lâu sau, thôn trưởng đưa tay che trước miệng giả bộ ho nói: “Khụ... Khụ khụ... Vị cô nương này là?” Mà ánh mắt của hấn rõ ràng là nhìn Tô Nhựt Hàm.

Lý thăm nhi tự biết sự sâu xa giữa Lý gia và Vương gia, không muốn Tô Nhựt Hàm nằng một người không biết tình huống bị liên lụy trong đó, càng là vì vừa rồi Vương ngang ngược nói lời nhục nhã khuê nữ đã chết đi của nhà mình, để cho bà lúc này hé ra gương mặt lạnh lùng nói: “Thôn trưởng. . . khúc mắc giữa Lý gia chúng ta và Vương gia, không cần liên lụy tới một người ngoài bị lôi kéo vào. Hôm nay chính là ta đánh chết chó của nhà Vương ngang ngược, chỉ vì nó chó cạy gần nhà, gào cạy gần chuông quản không được miệng mình, gặp người liền cắn... Nhưng mà cũng khó trách, chỉ có thể trách Vương ngang ngược mồm mép dễ tiện, nuôi ra cầu miệng cũng tiện.”

Bất thành linh nói một phen, trực tiếp làm cho mọi người ở đây sững sốt một lát, thật sự thật không ngờ bình thường thoát nhìn Lý thăm nhi nhã nhặn nhu hòa, lại có thể sau khi bị chọc giận cũng sẽ nói ra lời nói mang ý châm biếm đến như vậy. Ánh mắt mọi người nhìn sang Vương ngang ngược mang theo vài phần khiển trách, nghĩ đến Vương ngang ngược miệng gian xảo, vừa mới bắt đầu nhất định nói một ít lời vô cùng khó nghe, mới có thể làm cho một người bình thường ôn hòa phân phải trái lại tức giận thành như vậy.

Chỉ là mặc dù thôn này tên là Lý gia thôn, nhưng mà dân cư cũng là họ Lý và họ Vương chiếm một nửa, còn lại một nửa tất cả đều là người họ khác. Nhưng mà rốt cuộc người Vương gia thì cường thế hơn một chút, nguyên nhân chính yếu vẫn là vì lão thôn trưởng trước mắt này.

Khúc mắc giữa Lý gia và Vương gia, bọn họ cũng không tốt trộn lẫn vào, nhất là trước đó không lâu bởi vì đại chất tử nương tử nhà Vương Nhị hủy hôn, sau khi khuê nữ lão Lí gia tự vẫn mất mạng, chiến hỏa đó là càng ngày càng leo thang.

Hôm nay vừa thấy trận chiến này, rất nhiều người đều tò mò, sự tình sẽ giải quyết như thế nào đây?

Tô Nhựt Hàm cũng nhìn ra thôn trưởng hẳn là sẽ hướng về phía Vương ngang ngược kia, hơn nữa xem ra người ta và một nhà Lý thăm nhi vẫn có mâu thuẫn. Vì không để cho bọn họ lấy cớ tìm cách nhằm vào Lý thăm nhi, nàng đưa tay lôi kéo Lý thăm nhi đi đến chỗ Đại Thạch nói: “Lý thăm nhi... Ngươi cũng chưa làm cái gì, mù quáng thừa nhận làm cái gì? Đại Thạch... Lại đây đỡ a nương của ngươi đến bên cạnh đi.” Không đợi Lý thăm nhi phản kháng, nàng đã đẩy Lý thăm nhi đến bên cạnh Đại Thạch rồi.

Đợi sau khi làm xong, nàng mới quay đầu mắt lạnh nhìn thôn trưởng trong mắt lóe tinh quang nói: “Người là ta đánh, cầu cũng là ta đánh, ngươi muốn xử lý như thế nào? Nói đi!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nửa Đêm Giả Quỷ.

Editor: ChieuNinh

Sắc trời dần tối, tiếng sấm nổi lên bốn phía, mưa to lại tới như là điếm báo.

Một bóng dáng màu đen nhanh chóng tiến vào trong một ngôi nhà thần bí ở Lạc Lâm thành.

Nam tử quỳ ở trên mặt đất, hơi hơi ngẩng đầu nhìn bóng dáng đưa lưng về phía chính mình nói: “Bẩm chủ tử, đã tra được Liễu gia nhị tiểu thư ở đâu, thủ hạ của người nọ và người Liễu gia, lúc này cũng đã đi qua đó!”

Tay cầm bút của người trong phòng hơi ngừng lại một chút, một giọt mực rơi xuống bức họa sắp hoàn thành.

Nhiều mày nhìn bức họa trên bàn vì ngoài ý muốn mà bị phá hủy, một đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi híp lại, giọng điệu giống như lơ đãng mở miệng:

”Chết?”

Thân thể người đang cúi hơi ngừng một chút, một lát sau mới mở miệng nói: “Không chết!”

”Hà?”

Nam tử đang quỳ trên mặt đất đỏ mồ hôi lạnh trên trán: “Theo như tin tức nghe được thì ngày đó khi Liễu nhị tiểu thư thất cổ tự sát, được một lão giả gặp phải, liền được hán cứu trở về!”

Một tiếng 'Bốp' giòn vang, bút đang nắm trong tay nam tử đã bị gãy thành hai đoạn.

Môi mỏng khẽ nhếch, khóe miệng tràn ra một nụ cười tà, người đưa lưng về phía người quỳ tên đất rốt cục xoay người lại, lộ ra một dung nhan tuyệt thể chấn nhiếp lòng người đối diện với người quỳ trên mặt đất: “Thật ra thì lại nhìn không ra, mệnh bao cò kia thật ra là rất lớn ...”

”Nhưng mà thuộc hạ biết được...”

”Hà?”

”Thuộc hạ biết được Liễu nhị tiểu thư coi như mất trí nhớ!” Người quỳ trên mặt đất ngừng thờ nói xong, từ thân mình cứng ngắc của hán có thể thấy được, lúc này đáy lòng hán rất khẩn trương.

”Ồ? Xác định?” Mắt phượng khẽ nhìn qua.

Nam tử đang quỳ trầm mặc gật gật đầu.

”Người nói... Nếu ta... Người kia sẽ làm như thế nào đây?” Cặp mắt hoa đào mê người híp lại nhìn về phía bầu trời đang buông xuống đông tố ở bên ngoài, trên mặt có vẻ chờ mong.

Nam tử đang quỳ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chủ tử của mình.

****

Ban đêm, cuồng phong gào thét, ngoài phòng mưa to bắt đầu róc rách rơi hạt.

Khi mưa ào ào rơi xuống đất bắn tung tóe vang lên tiếng vang thanh thúy ở bên ngoài, từng tia chớp màu tím cùng với tiếng sấm ù tai, ở đây trong đêm mưa mùa đông làm cho người ta cảm thấy tâm tình hoảng hốt.

Tô Nhựt Hàm ngồi ở trên giường chờ thời gian trôi qua, bởi vì mấy người Lý thẩm nhĩ mới trở về phòng không lâu, hán là còn chưa có ngủ say. Vì chờ bọn họ ngủ say, nàng dứt khoát ôm mấy gốc đậu từ trong không gian đi ra, ngồi vào trên ghế bóc hạt đậu. Mãi cho đến khi nàng đã bóc xong hết vỏ đậu ôm đi ra ngoài, thời gian đã qua đi một canh giờ. Dựa theo phép tính thời gian thời hiện đại chính là hai giờ. Suy tính thời gian bên ngoài, hán là lúc rạng sáng, thời gian không sai biệt lắm !!!

Nàng đứng lên đuổi người, dùng một kiện quần áo cũ bọc kỹ hạt đậu, ném nó trở về trong không gian, thuận tiện cũng bỏ vào gốc đậu trở về.

Đợi cho thu thập thỏa đáng trong phòng xong, Tô Nhựt Hàm đi tới cái tủ gỗ trong góc phòng. Trên tủ gỗ cao khoảng nửa người có một cái cái rương khoảng hai xích, tầm mắt của nàng dừng ở trên mặt rương. (1 xích= 1/3 mét, đơn vị đo của TQ)

Hôm nay sau khi Lý thẩm nhĩ trở về thấy quần áo của Tô Nhựt Hàm bị rách nát, trên đó còn dính đầy vết máu, mà bản thân Tô Nhựt Hàm lại không mang theo quần áo giữ ấm, cho nên Lý thẩm nhĩ liền đến đây lấy một bộ áo bông trong rương này cho nàng mặc. Mà theo như lời nói của Lý thẩm nhĩ quần áo trong rương này là của khuê nữ nhà bà khi còn sống, thân hình của Tô Nhựt Hàm và khuê nữ của bà rất giống nhau, cũng vừa vặn có thể mặc vào.

Khi nghe được hình dáng bản thân và thân hình khuê nữ Lý thẩm nhĩ vô cùng giống nhau là lúc, trong mắt Tô Nhựt Hàm xẹt qua một tia ánh sáng.

Không biết Lý thẩm nhĩ có nghĩ đến Tô Nhựt Hàm sợ dính lên xui xẻo hay không, lúc ấy bà hồng hộc mắt nói một câu, tất cả quần áo này hoàn toàn

đều là mới, làm xong rồi còn chưa một lần mặc qua, khuê nữ nhà bà liền đi.

Tô Nhựt Hàm chỉ là thấp giọng an ủi vài câu, tầm mắt lại dừng ở đôi giày thêu hoa son trà trên mũi giày.

Có lẽ Lý thâm nhi phát hiện tầm mắt Tô Nhựt Hàm nhìn về phía đôi giày lúc ấy, bà sâu kín thở dài một hơi thì thảo lẩm bẩm: “Khuê nữ ngốc số khổ của ta thực thích chung diện, nó vô cùng yêu thích đôi giày này. Lúc ấy làm hai đôi, nó mang một đôi, mà đôi thứ hai này nó nói đợi tới ngày thành hôn lại mang. Ngay cả lúc nó đi, cũng mang một đôi khác thêu hoa giống đôi này. Mà lúc ấy thời điểm vớt nó lên, mẹ Vương chanh chua sau khi nhìn thấy, còn nói ra lời châm chọc... hu hu hu...”

Cũng bởi vì hôm nay Lý thâm nhi nói những lời đó, lúc này Tô Nhựt Hàm đứng ở trước rương này, hít sâu một hơi, lấy ra đôi hài thêu hoa son trà màu trắng trong thùng.

Rất khó có thể tưởng tượng một cô gái con nhà nông lại chú ý như vậy, đôi giày thêu hoa như thế này lại thích hợp cho tiểu thư khuê các mang. Dù sao cô gái nhà nông là phải làm việc, mang giày như vậy, chỉ sợ là không thích hợp...

Chính là bởi vì giày này bị mẹ Vương ngang ngược nhìn thấy qua, cũng vừa vặn có thể cho nàng dùng một chút...

Tô Nhựt Hàm lấy đôi giày kia ra, xoay người đi vào phía trước gương đồng ở trong phòng, rất nhanh bỏ đi áo bông trên người, mãi cho đến trên người chỉ còn lại có một bộ áo lót màu trắng, nàng đưa lấy đoạn băng gấm đang cột tóc, để cho một đầu tóc tới thắt lưng toàn bộ rồi tung ở sau người, rồi lấy phấn trang điểm trong rương ra bôi một tầng thật dày ở trên mặt.

Nghĩ đến buổi sáng nàng đường đường là một người ở hiện đại, lại bị một lão thất phu cổ đại áp chế. Vì không muốn dính dáng đến một nhà Lý thâm nhi, nàng không thể không lấy bạc vụn cuối cùng ở trên người đưa cho mẹ Vương đánh đá kia làm bồi thường. Còn bị yêu cầu trước mặt người nhiều như vậy xin lỗi với người đàn bà ngang ngược đó, bức bối này... kêu Tô Nhựt Hàm nàng làm sao nuốt trôi đây?

Tính nết của Tô Nhựt Hàm nàng, đó là cái gì cũng có thể ăn, nhưng vạn vạn không ăn được thiệt thòi!

*****

Lúc này Vương ngang ngược vừa dỗ đứa con mười tuổi ngủ xong thì trở lại trong phòng của mình, bên ngoài sấm chớp vang dội, trong lúc nhất thời nàng ta cũng ngủ không được, liền bắt đầu làm đế giày ở dưới ánh đèn. Không biết vì sao... nghe mưa rền gió dữ bên ngoài phòng, hơn nữa còn có ánh sáng tia chớp, nàng ta cứ cảm thấy đáy lòng có chút cảm giác kinh hoàng.

Đúng lúc này, cửa sổ phòng đang khép hờ đột nhiên bị thổi mở ra, cuồng phong bên ngoài thổi vào, ngọn đèn trên bàn trong nháy mắt tắt ngúm, toàn bộ căn phòng lâm vào một mảnh hắc ám.

Vương ngang ngược bị gió lạnh thổi trúng rùng mình một cái, đáy lòng hơi hơi khản trương đi đến phía trước cửa sổ, vừa vươn tay chuẩn bị kéo cửa sổ đóng lại, đột nhiên một tia chớp bổ xuống, ánh sáng tia chớp chiếu sáng toàn bộ phòng ở, sáng như ban ngày...

Một bóng dáng màu trắng đột nhiên xuất hiện ở tại phía trước cửa sổ, bóng dáng đó đột nhiên lại biến mất ở tại chỗ.

Ngay tại lúc Vương ngang ngược kinh hãi nhảy dựng, thời điểm nghĩ lại chắc là vừa rồi mình nhìn lầm, đột nhiên bóng dáng kia thoáng xuất hiện ở ngoài cửa sổ. Đúng lúc Vương ngang ngược trực tiếp đối mặt cùng đối phương, chỉ thấy giọt nước mưa không ngừng chảy xuống trên đầu tóc dài, vài tóc đen che ở tại trên mặt, một nửa gương mặt bị che khuất, một nửa còn lại cứng đờ trắng bệch...

“Ba” một tiếng, đúng lúc này trên bầu trời vang lên liên tục mấy tiếng sấm rền, tia chớp chớp lóe liên tiếp.

“A... a, a...” đồng tử Vương ngang ngược mở to, sợ tới mức chỉ vào bóng dáng màu trắng, là người nhiều chuyện đứng đầu, nhưng giờ này một chữ cũng không kêu lên được.

Thân ảnh kia cúi đầu, lúc này sâu kín mở miệng, giọng nói lạnh lẽo, trong tay cầm một chiếc giày thêu hoa son trà ướt nước mưa đưa tới lẩm bẩm nói: “Hài... hài thật xinh đẹp... không phải người thích hài này sao? Ta trở lại đưa cho người, tới lấy đi...”

Đây, đây không phải là hài Lý gia muội tử khi chết đi mang trên chân ... sao? ! ! !

Lúc Vương ngang ngược còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, bóng dáng ở bên ngoài vén lên tóc dài che nửa mặt, hai tay lạnh lẽo thấu xương mạnh mẽ bóp chặt cổ của nàng ta, miệng lớn tiếng nói qua: “Không cần sao? Không phải người cảm thấy nó rất đẹp sao, vì sao không cần? Vương ngang ngược... Ta rất lạnh a... Cho nên ta tới tìm người ... Nước sông lạnh lẽo thấu xương không ngừng tiến vào lỗ tai, cái mũi, miệng của ta... Người có biết đó là cảm giác gì không? ... Ta chết ... Bị đại chất tử bạc tình kia của người phụ, cho nên ta lựa chọn chết đi. Nhưng mà vì sao khi ta chết rồi người cũng không chịu buông tha cho ta, buông tha một nhà chúng ta... Còn vọng tưởng đi tồn thương a nương của ta vậy? Người đã ác độc như vậy... thì ta kéo người đi theo giúp ta, người cũng đến thể nghiệm một chút cảm giác nước sông lạnh lẽo thấu xương bao vây lấy thân thể người đi...”

Trong phòng, lúc này sắc mặt Vương ngang ngược đã chuyển lên xanh tím, hai tay không ngừng dùng sức cào véo lên bàn tay không hề có độ ấm ở trên cổ của mình, đồng tử nhanh liệt co rút lại, nước mắt không ngừng rơi ra, ra sức lắc đầu khóc nói: “Ô, khụ khụ... Không, không cần... Lý, gia, muội, tử... Ta, ta sai rồi!”

Bàn tay đang bóp cổ Vương ngang ngược, lúc thấy nàng ta sắp ngất xỉu đi mới chậm rãi buông ra.

Nhìn Vương ngang ngược xụi lơ trên mặt đất, giọng nói âm u lạnh lẽo truyền đến: “Một lần... chỉ một lần... Nếu lần sau còn dám quấy nhiễu ta sau khi chết còn không được yên, ta liền kéo người đi vào trong sông theo ta... theo ta!”

Thân ảnh màu trắng ở ngoài cửa sổ liên tục dao động vài lần, cuối cùng biến mất ở ngoài cửa sổ.

Vương ngang ngược té trên mặt đất sợ tới mức cả người phát run, ngay sau khi bóng dáng kia biến mất, trong miệng nàng ta phát ra một tiếng thét to: “A... Có quỷ a...” Mạnh mẽ xoay người bò lên từ trên mặt đất, nghiêng ngả lao đảo chạy qua phòng bên cạnh ôm lấy con mình, xoay người đội mưa to tầm tã, như nổi điên chạy tới hướng cửa nhà trường thôn.

Mãi cho đến khi bóng dáng Vương ngang ngược hoàn toàn biến mất, bóng dáng màu trắng mới lại xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ. Sau khi lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh chân bước vào trong màn mưa. Bước chân vừa động thì bóng dáng kia đột nhiên dừng một chút, xoay người đi đến dưới cửa sổ nhặt lên giấy thù đã thấm ướt nước mưa, sau đó mới bước nhanh rời khỏi nhà Vương gia.

Lúc rạng sáng, cổng nhà Vương gia ở cửa thôn bị người võ 'Ba ba' rung động, “Mở cửa... Mở cửa nhanh đi ! !”

Liên tục vỗ vài chục cái, cổng kia mới được một người còn đang buồn ngủ mở ra, nhìn thấy Vương ngang ngược một thân ướt đẫm ở bên ngoài còn ôm đứa nhỏ, đột nhiên đối phương mở to hai mắt, kinh ngạc lên tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Sau nửa chén trà nhỏ, mọi người Vương gia tụ lại cùng một chỗ.

“Hu hu hu... Có quỷ, là nàng... là nàng... Thật sự là nàng!! Con gái út Lý gia vừa mới trở về tìm ta, nàng nói muốn bắt ta đi vào trong sông bồi nàng... Thật đáng sợ, thật là khủng khiếp! !” Sắc mặt Vương ngang ngược xám trắng, giọng nói run run hét lên.

“Hoang đường... Còn nói quỷ quái cái gì... chứ không phải là người ngủ gật thấy ác mộng ỉ?” Vương Dương con lớn nhất thôn trưởng lão nhân Vương Bác, lúc này giận dữ mắng mỏ Vương ngang ngược.

Lúc này Vương ngang ngược quá đổi bị dọa sợ, chặt chẽ ôm con mình, không ngừng lắc đầu khóc nói: “Ta không có nằm mơ, là thật ... Lý muội còn bóp cổ của ta, thiếu chút nữa ta đã bị nàng bóp chết ...” Lúc nói tới đây, nàng ta còn không quên ngẩng đầu lộ ra càn cổ vẫn còn đau rát, để cho mọi người trong đại sảnh thấy cổ của nàng ta.

Mà khi mọi người nhìn thấy cổ của nàng ta, lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vì trên cổ lại có thể có ấn ngón tay đỏ tươi, đây. . . đây. . . Chẳng lẽ thực sự có quỷ?

Lúc người Vương gia đang sợ hãi không thôi thì một bóng dáng màu trắng rất nhanh lui trở về Lý gia.

Sau khi Tô Nhược Hàm trở về phòng, lập tức lặc mình tiến vào trong không gian, bất chấp mặc áo đơn ướt sũng mà thân mình thì lạnh phát run, nàng nhanh chóng vọt vào trong ao nước suối ở bên cạnh, ngâm đôi bàn tay nóng bỏng như hỏa thiêu đã trở nên đỏ bừng ở trong ao.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bóng Đen Bên Giường.

Editor: ChieuNinh

Tô Nhược Hàm ngâm cả người ở trong ao linh tuyến trong không gian, hai tay không ngừng xoa nắn ở trong nước suối, muốn rửa đi cảm giác hỏa thiêu nóng bỏng trên tay. Nhưng mà động tác của nàng lại làm cho cảm giác nóng rất càng thêm nghiêm trọng mà thôi, không thèm thể ý nữa nàng chỉ có thể lặn xuống giữa ao linh tuyến, ngâm hai tay vào trong con suối, để cho nước suối lạnh lẽo bao bọc đôi tay nhỏ bé đã vô cùng đỏ rực lên rồi.

Xúc cảm lạnh lẽo dần dần làm giảm bớt cảm giác nóng bỏng, Tô Nhược Hàm cúi đầu nhìn hai tay của mình ngưng ngưng miễn cưỡng cười rộ lên. Thật đúng là tự làm tự chịu, nhưng mà muốn cho Vương ngang ngược khắc sâu trí nhớ một chút, khó chịu hơn một chút mà thôi... Lúc trước sau khi tiến vào trong không gian ngâm mình ở trong ao nước suối ấm ướt, nàng dự định rời khỏi không gian đi ra ngoài, kết quả lại thấy được hạt tiêu ngoài đồng rù xuống đỏ rực không gì sánh bằng..

Cũng không biết lúc ấy nàng đứt gân não hay là như thế nào, lại ngốc nghếch đi lấy một đồng hạt tiêu đỏ rực xuống, vã nát toàn bộ rồi bỏ vào trong nước lại ngâm hai tay mình vào, sau đó lại dầm mưa chạy tới bên ngoài nhà Vương ngang ngược. Lúc ấy bởi vì mặc áo đơn, cả người lại bị nước mưa làm cho ướt đẫm, ở trong từng cơn gió lạnh thấu xương, nhất là mưa to như trút vào ban đêm, toàn thân nàng hoàn toàn bị rét buốt làm mất đi tri giác.

Lúc ấy Tô Nhược Hàm lại không có cảm giác được nước hạt tiêu dính ở trên tay của mình, thậm chí nhất định phải bôi qua đến trên người Vương ngang ngược, phải thu thập nàng ta một chút... Kết quả nàng còn không biết trên người Vương ngang ngược có hiệu quả gì, lúc này đôi tay của bản thân cũng bông rất, hơn nữa một đôi tay vừa đỏ vừa sưng, quả thực giống như móng giò kho tàu vậy.

Đến lúc này, Tô Nhược Hàm cũng không biết nên tự than thở không hay ho, hay là nên âm thầm tán dương không gian làm ra sản phẩm gì đó, ngay cả hạt tiêu cũng không tầm thường như vậy đây?

Ngâm ở trong nước suốt sau gần một giờ, Tô Nhượng Hàm cấp tốc đi vào trong phòng trúc, tìm ra kiện y phục lúc trước nàng nhỏ đậu bị dơ sau đó giặt sạch đặt ở trong không gian. Vuốt mái tóc dài còn hơi ẩm ướt, nhũ mảy, rất nhanh dùng nó chà lau tóc đang không ngừng nhỏ giọt.

Mãi cho đến tóc đã khô hoàn toàn, nàng mới nhanh chóng lách mình ra khỏi không gian trở lại căn phòng của khuê nữ Lý thẩm nhi, thời gian ở bên ngoài chỉ mới qua thời gian một nén nhang.

Tô Nhượng Hàm nhanh chóng tìm được quần áo sạch sẽ thay, lại chạy tới làm tổ trong ổ chăn.

Nằm trong ổ chăn, thế này mới thật sâu thở ra một hơi, thật sự là lạnh muốn chết...

Vừa mới bắt đầu vì trong lòng còn đang bức tức, mặc áo đơn dầm mưa cũng chưa cảm thấy lạnh, lúc này quần người ở trong ổ chăn nàng lại cảm giác được lạnh lẽo, thật là...

Nghĩ đến Vương ngang ngược bị mình làm cho sợ tới mức sắc mặt tím lại, trên mặt Tô Nhượng Hàm mang theo con buồn ngủ nồng đậm lộ ra một chút cười trộm. Ai kêu nữ nhân kia trêu chọc đến mình, bị con chó dữ gọi Đại Hắc cắn một thân bị thương thì cũng quên đi, lại còn muốn lấy bạc của nàng bồi thường cho chó, còn muốn nàng xin lỗi trước mặt người nhiều như vậy, nàng nhận nổi sao? Hừ, hy vọng trải qua bị dọa tối hôm nay như vậy, tốt nhất về sau Vương ngang ngược kia mỗi đêm đi ngủ đều bị ác mộng quần thân.

Trên người vốn mang theo vết thương, vừa rồi lại giả quý chạy trong mưa ép buộc nửa ngày, Tô Nhượng Hàm sớm chóng không nổi con uể oải nồng đậm, nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

Ngoại ô Phụng Dương thành, bên ngoài cách Lý gia thôn ba mươi dặm, một chiếc xe ngựa lao đi rất nhanh ở trong cơn bão tố. Xa phu ngồi ở phía trước không ngừng dùng sức vung roi ngựa, nhưng bởi vì mặt đất lầy lội xe ngựa có chút không chịu được không chế mà lắc lư. Trên mặt mưa phu không ngừng chảy xuống giọt nước mưa, cũng không biết là do mưa tầm tã, hay là vì trong lòng khấn nguyện mà mồ hôi lạnh gây ra.

Đột nhiên ở phía sau, một tia chớp bỗng nhiên lóe lên gần xe ngựa, theo tia chớp hạ xuống, một tiếng sấm rền vang lên. Ngựa kia vốn mang theo vài phần nôn nóng, đồng thời khi tiếng sấm phát ra vài tiếng chân kinh thì nó hí vang, cũng không chịu không chế nữa mà phát điên lên chạy đi.

Người bên trong xe đã nhận ra xe ngựa khác thường, bên trong xe một giọng nói réo rất truyền ra hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nam tử ngồi ở phía trước cực lực khống chế xe ngựa, trên mặt khó nén vẻ lo lắng: “Chủ tử... Con ngựa bị kinh sợ đã mất đi khống chế.”

“Bỏ xe!”

Người bên trong xe quyết đoán truyền đạt mệnh lệnh.

Lúc vừa dứt lời, bên trong xe một bóng dáng màu trắng đã lách mình vượt ra ngoài, hiện ra dung nhan tuyệt thế mỹ hoặc lòng người ở dưới tia chớp.

Khi thân hình hai người khẽ nhảy xuống bỏ xe, thì con ngựa bị chấn kinh đã sớm kéo toa xe rỗng tuếch biến mất rất nhanh ở trước mắt hai người.

“Đi thôi, phải đến đó trước khi bọn họ tới!” Nam tử tuấn mỹ như yêu nghiệt, đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi nhũ mờ miệng nói.

Còn mưa to bành bạc nhanh chóng xối xuống quần áo của hai người, hắc y nam tử vừa rồi đánh xe, lúc này trong mắt khó nén vẻ lo lắng mờ miệng nói: “Nhưng mà chủ tử... con mưa này thật lớn lại rất lạnh, thân thể của ngài...”

Lời của hắc y nam tử còn chưa dứt, ánh mắt sắc bén của người đối diện đã nhìn qua đây: “Khụ... Khụ khụ... Ta nói, phải đến đó trước khi bọn họ tới!” Vừa mở miệng, tiếng ho khan lại không chế không được mà tràn ra.

Hắc y nam tử vốn muốn khuyên can, bởi vì trong ánh mắt của nam nhân yêu nghiệt chứa cảnh cáo, mà nuốt trở vào.

Cuối cùng hai người rất nhanh dùng khinh công lướt nhanh như gió ở dưới cơn mưa to, mà hắc y nam tử luôn lo lắng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, không biết thương thế của chủ tử ra sao, chỉ là đối phương thỉnh thoảng lại ho khan, thì có thể tốt hơn ở chỗ nào?

Hắn thật sự không hiểu vì sao, cũng chỉ là một nữ nhân bao cò mà thôi, vì sao chủ tử phải nóng lòng đến đó mang người đi trước khi người kia và người Liễu gia tới. Cho dù nữ nhân kia từng có quan hệ với người nọ, nhưng không phải người đó cũng đã hừ bỏ nàng rồi sao? Vì sao chủ tử còn... (nữ nhân bao cò: ý là người vô dụng bất tài không làm được trò trống gì)

Trong mắt hắc y nam tử tràn đầy vẻ nghi hoặc, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một cái miếu đồ nát, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi lẫn vui mừng nói: “Chủ tử... Phía trước có cái miếu đồ nát!”

Cầm bảo màu trắng của nam tử ở bên cạnh đã ướt đẫm, mảy nhũ lại, giọng điệu không vui mở miệng: “Tiếp tục chạy đi!”

“Nhưng mà...” Hắc y nam tử vội vàng mở miệng.

Nam tử áo trắng ở phía trước, sau khi vận khí vọt lên mấy thước đột nhiên dừng lại, vẻ mặt mang theo một chút đăm chiêu đứng ở trong mưa nhìn ngôi miếu đồ nát ở bên kia, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài có một chút suy nghĩ sâu xa. Hồi lâu sau, môi miệng của hắn khẽ nhếch quay đầu nhìn hắc y nam tử mở miệng nói: “Người đi... Sau đó...”

Sau khi dặn dò xong, nam tử áo trắng tuấn mỹ như yêu nghiệt đã nhanh nhẹn đi vào trong ngôi miếu đồ nát.

Hắc y nam tử lại ngốc lảng ở tại chỗ một lát sau mới rời đi, mặc dù không biết chủ tử mình vì sao lại quyết định như vậy, nhưng ít ra hắn không có chạy đi trong cơn mưa cùng mình là được, bằng không chủ tử xảy ra chuyện gì, hắn chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

Lúc Tô Nhượng Hàm ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm giác được bên cạnh mình giống như có một bóng dáng, đột nhiên nàng mở to mắt nhìn về phía đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mỹ Nam Âm Tinh.

Editor: ChieuNinh

Có câu cửa miệng nói, người trời nổi ở trong giang hồ, sao có thể không cận kề lưỡi đao?

Đi ra ngoài hỗn, sớm muộn gì cũng gặp!

Mà báo ứng, cũng đến rất nhanh.

Trước đó một khắc, người nào đó đang ngủ say cũng còn âm thầm cười trộm Vương ngang ngược bị mình làm cho hoảng sợ.

Ngay sau đó, lúc người nào đó tỉnh lại, liền ngênh đón báo ứng đã đến, bởi vì có một bóng dáng màu đen trước giường của nàng.

Nhưng mà Tô Nhượng Hàm cũng không cho rằng bóng đen đứng ở trước giường của mình gọi là 'Quý', bởi vì 'Quý' sẽ làm điều thừa là đeo một cái mặt nạ màu bạc ở trên mặt của mình sao?

Hơn nữa khi đối phương thấy nàng mở mắt ra trong nháy mắt, đã cúi người xuống đưa tay che của nàng miệng, lại trầm thấp mở miệng nói: “Đừng kêu! !”

Nếu điều kiện cho phép, Tô Nhượng Hàm thật muốn bóp lại người này hai câu, miệng cũng bị bưng kín, còn muốn nàng kêu như thế nào mà kêu?

Chỉ là... người trước mắt, đeo mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt ở bên ngoài, muốn làm gì đây? ? ?

Cướp tiền? Không quá giống.

Chiều theo một nhà nông dân nghèo khó của Lý thâm nhi, làm sao đến nỗi có tiền tài để cho người ta đánh cướp?

Nếu không vì tài, chẳng lẽ vì sắc?

Nghĩ đến khả năng đó, hai mắt Tô Nhượng Hàm mạnh mẽ trợn to hơn mà nhìn chăm chăm người đứng ở trước giường, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút lãnh ý.

Xuyên thấu qua ánh sáng tia chớp, đối phương bị lãnh ý trong mắt nàng làm cho rung động, trong mắt có nghi hoặc nhìn nàng.

Ngay tại khi Tô Nhượng Hàm cũng nghĩ đến đối phương là vì cướp sắc mà đến, đối phương lại mở miệng nói: “Ta đến chậm, tiểu thư người nhanh chóng chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức rời đi.”

Hả... tình huống gì?

Tô Nhượng Hàm bị che miệng dùng sức phát ra âm thanh 'um um', ý bảo nàng muốn nói chuyện.

Sau khi đối phương nhìn thấy động tác của nàng, giống như là đột nhiên mới phản ứng lại, nhất thời tay che miệng nàng lỏng ra, trong đôi mắt giấu ở dưới bóng tối hiện lên một chút lãnh ý.

Tô Nhượng Hàm vừa được tự do, xoay người ngồi dậy ở trên giường, lời chất vấn đã ra miệng: “Người là ai? Vì sao muốn ta đi theo người?”

Theo lời nói chất vấn của nàng, hắc y nam tử trước giường giống như là nghe được chuyện gì rất khiếp sợ, đột nhiên hắn kéo mặt nạ màu bạc đang mang trên mặt, giọng điệu mang theo kinh ngạc nói: “Ta là Âm Tinh! Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Ách... Âm Tinh?

Nói thật, nếu không phải cùng với ánh sáng tia chớp ở bên ngoài, cho dù đối phương lấy mặt nạ xuống dưới, có lẽ nàng cũng không thấy rõ lắm tướng mạo của đối phương. Nhưng cổ tình trùng hợp là, mặt nạ trong tay đối phương mới vừa lấy xuống, cùng với ánh sáng tia chớp thoáng hiện, hiển lộ ra gương mặt yêu tà đẹp như yêu nghiệt. Trong mắt hoa đào câu hồn của đối phương, lúc này đang chứa đựng hoài nghi nhìn Tô Nhượng Hàm.

Ánh sáng tia chớp chợt lóe rồi biến mất, nhưng cũng không gây trở ngại nàng nhìn rõ ràng tướng mạo của đối phương.

Lúc trong phòng lại khôi phục tối đen một mảnh một lần nữa, Tô Nhượng Hàm ngưng mi ngồi ở trên giường, trong lòng của nàng không ngừng suy tư, tình huống trước mắt này rốt cuộc là tình huống gì?

Lúc này đột nhiên xuất hiện mỹ nam yêu nghiệt, vì sao kêu nàng là tiểu thư, hơn nữa hiện tại hắn tới nơi này... Là mang nàng rời đi?

"Khụ... này, cái kia, người nói người kêu là Âm Tinh đi? Thực xin lỗi, chuyện trước kia ta không còn nhớ rõ, cho nên ta cũng không biết người, đương nhiên cũng sẽ không đi theo người!" Tô Nhượng Hàm nhẹ giọng ho khan một cái, giọng nói mang theo dò xét mở miệng.

Không thể trách nàng quá cẩn thận, chỉ vì đối với chuyện của nguyên chủ thân thể này nàng hoàn toàn không biết gì cả. Người này đột nhiên xuất hiện, kêu nàng tin tưởng như thế nào?

Hơn nữa, hiện tại nàng có không gian trong tay, làm sao muốn đi cùng mỹ nam yêu nghiệt? Chính nàng mang theo không gian, về sau tìm một chỗ nhàn nhã ẩn cư, không có việc gì thì trồng hoa ngắm cỏ sống qua ngày không được sao? Làm gì phải liên quan đến ân oán của chủ nhân nguyên thân này chứ, là bị chồng ruồng bỏ cũng được, oán phụ cũng thế, tất cả với nàng không có vấn đề gì. Bởi vì hiện tại nàng không phải là Liễu Hương, mà là Tô Nhượng Hàm, một linh hồn ngoài ý muốn đi vào dị thể mà thôi.

Vào lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng vang khác thường, ánh mắt Âm Tinh đứng trước giường u ám đi vài phần: "Bọn họ tìm đến đây, đi trước rồi nói sau!" Dứt lời, hắn đã rất nhanh đưa tay đi qua kéo Tô Nhượng Hàm.

Tô Nhượng Hàm tròn tròn mắt, người này bất ngờ động thủ, nàng còn chưa kịp mở miệng, thì cả người đã bị đối phương khiêng ở trên vai.

Từ trong ổ chăn bị người ta lôi ra gió lạnh làm cho nàng cả người run rẩy, người khiêng nàng tỉnh đi, cước bộ dưới chân hơi ngừng lại, thuận tay cầm lấy áo bông đặt ở trước giường quảng cho nàng, giọng nói dồn dập: "Mặc vào, chúng ta đi mau!"

"Này ... ta nói, ta..." Tô Nhượng Hàm nóng nảy, tại sao nàng phải đi cùng với hắn chứ?

Chỉ là vừa mở miệng, đối phương lại đột nhiên điểm xuống hai cái ở trên người nàng. Nàng cực kỳ sợ hãi phát hiện mở miệng mà không phát ra tiếng, mà cả người cũng không cách nào nhúc nhích được.

Đây chẳng lẽ chính là cái gọi là điểm huyết? ?

Hu hu hu... lừa gạt mà, cường đạo nha, muốn đi thì tự mình đi đi, tại sao phải mang nàng đi chứ? Nàng cũng không biết hắn được không?

Đối phương khiêng Tô Nhượng Hàm, rất nhanh đi ra khỏi phòng, thời điểm đến trong sân, Tô Nhượng Hàm chỉ cảm thấy được một trận gió lạnh thổi qua ở trên mặt, đối phương đã mang theo nàng nhảy liên tục hai cái, đã phi thân ra khỏi sân.

Vừa phi thân đến ngoài sân, đột nhiên lại xuất hiện thêm một hắc y nhân, người tới trên mặt cũng dùng khăn che mặt màu đen.

Nhìn thấy người khiêng Tô Nhượng Hàm đi ra, nhất thời sửng sốt một chút, tầm mắt hai người chạm vào nhau ở dưới tia chớp. Hắc y nhân ở đối diện lập tức rút ra một thanh kiếm trong tay, cả người đầy sát khí liên bộ tới Tô Nhượng Hàm.

Nhìn thanh kiếm đánh tới mình, Tô Nhượng Hàm tuyệt vọng trừng to mắt.

Xong rồi, xong rồi, lần này thật sự là chết chắc rồi! !

Hiện tại nàng bị điểm huyết, căn bản không thể cử động, theo kiếm phong càng ngày càng gần, nàng bắt đầu lo lắng có nên trốn vào trong không gian! Nhưng mà, nếu bị người phát hiện không gian tồn tại, chỉ sợ nàng sẽ chết nhanh hơn đi?

Bởi vì một chút do dự của nàng, kiếm phong đã sắp đến trước mặt của nàng. Ngay tại trong nháy mắt sắp đột kích lên người nàng, Âm Tinh đang ôm nàng nghiêng người một cái tránh đi kiếm phong tràn đầy sát khí trong gang tấc. Nhưng mà kiếm phong sắc bén lại 'Phốc' một tiếng, đâm một vết thương sâu tới xương ở trên cánh tay của Âm Tinh.

Tô Nhượng Hàm bị ôm vào trong ngực, nghe tiếng đao phong cắt rách quần áo nhập vào da thịt, nháy mắt sắc mặt tái nhợt vài phần.

Nếu một đao kia bổ vào trên người nàng, có phải nàng đã muốn đầu thân hai nơi rồi hay không?

Hắc y nhân che mặt ở đối diện, thấy một đao của mình không có đâm trúng Tô Nhượng Hàm, ngược lại làm cho cánh tay người mang mặt nạ bạc bị thương, ánh mắt lộ ở bên ngoài mạnh mẽ co rút lại một chút, mà cũng chính vào lúc này, Âm Tinh tung một chưởng trước mặt hắn.

Hắc y nhân che mặt bị trúng một chưởng, hung hăng lùi lại vài bước, dưới khăn che mặt miệng tràn ra tơ máu.

Ám Tinh kéo qua áo bông vừa rồi cảm theo, trực tiếp quán cả người Tô Nhượng Hàm, thấp giọng nói một câu: “Mạo phạm!” Không đợi Tô Nhượng Hàm phản ứng lại, nàng đã bị biến thành bao tải được đặt ở trên vai đối phương nhanh chóng đảo tầu tới một phương hướng khác. Nàng ở trên lưng người kia bị lắc lư đầu muốn ngất đi, trong mũi người được mùi máu tươi không ngừng chảy ra trên cánh tay Ám Tinh, thời điểm nàng đang nôn vài tiếng sắp phun ra, rốt cục đối phương điểm huyết ngũ một cái, hoàn toàn giải phóng nàng.

Còn hắc y nhân che mặt thấy Ám Tinh mang theo Tô Nhượng Hàm chạy đi, lại cũng không có động thân đuổi theo, ngược lại là trong mắt cổ quái mang theo lo lắng.

Lúc này tiếng vô ngựa dồn dập từ xa tới gần, hắc y nhân che mặt đang đứng tại chỗ nghiêng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Tô Nhượng Hàm rồi đi, hắc vợi vàng đuổi theo hướng đó.

Mà chân trước hắc y nhân vừa rồi khỏi, vài bóng dáng đã cưỡi ngựa dưới cơn mưa to đã đến cửa tiểu viện nông gia, chỉ là người tới lại không biết, bọn họ và người họ muốn tìm vừa lỡ mất nhau trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Liễu Gia Đến.

Editor: ChieuNinh

Một đêm giông tố, nước mưa tóa ra hơi lạnh như băng, đoàn người xuất hiện ở trước cửa tiểu viện một nhà nông ở Lý gia thôn.

Một nhà Lý thăm nhi bị tiếng đập cửa bên ngoài thỉnh thoảng xảy ra làm cho bừng tỉnh, lúc Lý đại thúc đi ra mở cửa chính, nhìn thấy đoàn người bên ngoài thì vẻ mặt lộ ra kinh ngạc.

Chỉ vì bên ngoài sân ngừng hai chiếc xe ngựa, đồng thời khi ông mở cửa, trong chiếc xe ngựa đầu tiên là một vị thiếu niên tuổi mười bảy thoát nhìn hơn mười tuổi đi ra, đi theo sau lại một vị nam tử hơn hai mươi tuổi, trên mặt có chút lạnh lùng đậm đặc. Đi ra cuối cùng là một vị trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi, trên mặt đối phương mang theo vẻ lo lắng khó nén.

Nhìn quần áo và khí chất của ba người không chỗ nào không phải là đại biểu cho bọn họ không phú cũng quý. Lý đại thúc cảm ô đứng ở trong mưa, giọng điệu có khó hiểu mở miệng: “Xin hỏi mấy vị gõ cửa là có chuyện gì sao?”

Lý đại thúc vừa mở miệng hỏi, trung niên nam tử là người cuối cùng xuống xe ngựa liền kích động muốn xông vào màn mưa đi tới, kết quả bị nam tử lạnh lùng ở bên cạnh giữ chặt. Thiếu niên tuổi mười bảy kia lại bước nhanh đi đến trước mặt Lý đại thúc, trên mặt mang theo sự lễ phép tươi cười mở miệng: “Vị lão tiên sinh này, xin hỏi trước đó hai ngày có phải ngài đã cứu trở về một vị nữ tử hay không?”

Thay vì nói thiếu niên đang hỏi, chẳng bằng nói đối phương sử dụng giọng điệu khẳng định tự thuật.

Lý đại thúc nghe đối phương hỏi tới vị cô nương mình cứu kia, ông sững sờ một lát, giọng nói có một chút đề phòng và nghi hoặc: “Có cứu một vị nữ tử, chỉ là các người và vị cô nương kia có quan hệ như thế nào?” Ông và lão bà tử của mình đều thấy được hưu thư trên người Liễu cô nương, đối với mấy người đột nhiên tìm đến trước mặt này, ông không thể khẳng định rốt cuộc đối phương là có ý gì, có quan hệ như thế nào với Liễu cô nương. Nhưng mà nghĩ tới Liễu cô nương lấy ra bạc trên người giải nguy cho Lý gia, Lý đại thúc phải hỏi cẩn thận quan hệ của đoàn người trước mặt này cùng Liễu cô nương, để tránh nàng bị người xấu bắt nạt đi.

Kỳ thật thiếu niên tuổi mười bảy kia chính là Liễu Phong Viêm từ Phụng Dương thành vội vàng chạy tới, đề phòng trong mắt Lý đại thúc đương nhiên hẳn cũng nhìn thấy. Nhưng trong lòng cũng không tức giận, ngược lại là mang theo cảm kích tươi cười hơi hơi cung tay hành lễ mới mở miệng nói: “Đa tạ ân cứu mạng của lão tiên sinh, văn bối là Liễu Phong Viêm, đến từ Liễu gia Phụng Dương thành. Nữ tử tiên sinh cứu, đó là nhị tỷ Liễu Hương của ta, nhị tiểu thư Liễu gia!”

A... Liễu gia Phụng Dương thành?

Hai mắt Lý đại thúc tròn to nhìn thiếu niên trước mặt, đồng thời ánh mắt dò về phía nam tử trung niên cách đó không xa đang mặt lộ vẻ lo lắng và nam tử lạnh lùng anh tuấn bên cạnh hắn. Chẳng lẽ hai vị kia chính là lão gia cùng đại thiếu gia Liễu gia sao? Lúc ấy nhìn thấy hưu thư trên người cô nương mình cứu kia, biết nàng kêu là Liễu Hương, cũng biết nàng sinh trong gia đình thư hương thế gia, nhưng không có ngờ rằng, nàng lại có thể chính là nhị tiểu thư Liễu gia Phụng Dương thành...

Đây... Không nghĩ tới thân phận cô nương kia lại có thể là hiển quý như thế. Nhưng nếu thân phận nàng hiển quý giống như này, vì sao sẽ luẩn quẩn trong lòng chạy tới ngoài thành thất cổ tự sát?

Lý đại thúc mang theo nghi hoặc hơi giật mình một lát, sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, ông gật gù đầu với thiếu niên rồi mời bọn họ tiến vào, sau đó Lý đại thúc gọi Lý thăm nhi để cho bà đi mời Liễu Hương lại đây.

Chỉ là Lý Thâm Nhi vừa đi qua không lâu, bà liền vội vội vàng vàng chạy trở lại, trên mặt mang theo vẻ bối rối.

”Liều, không thấy Liều cô nương, trong phòng không có người.”

Nghe Lý Thâm Nhi nói, sắc mặt đoàn người đang ở trong phòng khách đơn sơ đột biến.

Nhất là Liều Thiên Nguyên khi nghe lời nói này, trên mặt lộ ra thần sắc đau lòng. Chẳng lẽ Hương Nhi còn đang trách ông lúc trước . . . cho nên sau khi biết ông đến tìm, mới cố ý né tránh ông, phải rồi đi sao?

Nhưng mà...

Khi đoàn người đi đến căn phòng đã sớm người không phòng trống, Liều Phong Liệt nhíu mày nhìn căn phòng đơn sơ. Khi tầm mắt của hắn chạm đến bọc quần áo còn có vài món váy áo đẹp để ở trên giường, mày khẽ nhíu chặt hơn. Cuối cùng khi tầm mắt dừng trên đôi hài để ở trước giường, hai tròng mắt híp lại vài phần, trong giọng nói có một chút lãnh ý mở miệng: “Nàng là bị người mang đi!”

Nếu một người phải vội vàng rời đi, cũng không đến mức sẽ quên mang hài...

Giày đặt trước giường này, thực rõ ràng là của Liều Hương.

Là dạng tình huống gì, nàng mới có thể không mang hài mà rời đi?

Đương nhiên là... bị người cưỡng chế mang đi.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đột biến.

Ở trong một tòa miếu đồ nát, hắc y nhân mang theo mặt nạ màu bạc đặt nữ tử hôn mê trên vai mình ở trên mặt đất trong một góc, mắt phượng ngưng lại liếc nhìn một cái, xác nhận nàng tạm thời sẽ không tỉnh lại sau đó xoay người đi đến một phương hướng khác của ngôi miếu đồ nát này.

Khi người mang mặt nạ màu bạc đứng ở dưới mái hiên bên phải của ngôi miếu đồ nát, một hắc y nhân che mặt bỗng nhiên lắc mình đứng ở trước người của hắn, đối phương cúi người quỳ xuống đất trầm giọng nói: “Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần!”

Người mang mặt nạ màu bạc liếc nhìn nam tử quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt hoa đào mê người dưới chiếc mặt nạ tràn đầy hàn ý lạnh như băng, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút tươi cười lạnh như băng nói: “Ám Tinh... Người thật sự tội đáng chết vạn lần! Ai cho phép ngươi giết nàng?”

Hắc y nhân quỳ trên mặt đất run giọng kêu lên: “Chủ tử... Thuộc hạ nguyện ý kết liễu bản thân mình! Nhưng mà nữ nhân kia...”

Hắn không rõ, không phải chủ tử thực chán ghét nữ nhân kia, cũng thực chán ghét nữ nhân này lại được người kia đi tìm về sao?

Vì sao không cho hắn động thủ giết nàng?

Hơn nữa chủ tử lại còn vì nữ nhân kia...

Trong mắt hắc y nam tử quỳ ở trên mặt đất tràn đầy phức tạp và hối hận ngẩng đầu nhìn nam tử mang mặt nạ trước mắt, khi tầm mắt chạm đến máu tươi trên cánh tay đối phương không ngừng rơi xuống làm cho trong mắt hắn che kín tơ máu, thương thế này là...

Nghĩ tới đây, nam tử đang quỳ đột nhiên kéo ra vũ khí bên hông bản thân đặt trên cổ mình, nghiêng đầu một cái đã nghĩ tự mình kết liễu.

Nhưng ngay trong nháy mắt kia, chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, vũ khí trên cổ hắn đã bị vung tay gãy thành hai đoạn.

”Hừ... Ta cho ngươi chết chưa?” Nam tử mang mặt nạ hừ lạnh.

”Chủ tử...”

”Lần này thì giữ cho ngươi một mạng, trở về tìm Quý Túc linh phạt, lần sau còn dám tự mình ra quyết định, thì ngươi tự mình kết liễu đi thôi!”

Nghe nam tử mặt nạ nói, hắc y nhân đang quỳ cảm kích gật gật đầu, nhưng thấy chủ tử của mình vẫn đứng bất động ở tại chỗ, hắn do dự một lát sau đó mở miệng: “Chủ tử... Ngài không trở về cùng ta sao?”

”Trở về nói cho đám người Quý Túc, gần đây mọi chuyện lớn nhỏ ở trong phủ giao từ bọn họ xử lý, có chuyện quan trọng lại cho ta biết.” Nam tử mang mặt nạ nghiêng đầu nhìn hắc y nam tử, đó cũng là Ám Tinh trong miệng hắn, liếc mắt một cái sau đó lạnh lùng phân phó xong liền xoay người đi đến một phương hướng khác của ngôi miếu.

Nhưng mà ở trong Mạc gia Lạc Lâm thành, một bóng người tối đen nhanh như thiểm điện tiến vào một căn phòng.

Bóng người màu đen vào nhà, nhìn thấy nam tử áo trắng đang chuẩn bị mở miệng, lại bị trong con ngươi lạnh lùng của đối phương mang theo sự cảnh cáo mà ngăn lại. Tầm mắt dời xuống, lúc này mới phát hiện trong lòng đối phương còn có một bóng dáng nho nhỏ đang ngủ say.

Thẳng đến khi đối phương nhẹ nhàng đặt đứa nhỏ phần điều ngọc mài trong lòng lên trên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho nó xong, hai người mới rời

khỏi căn phòng kia.

Trong thư phòng, nam tử áo trắng yên tĩnh khoanh tay mà đứng, đứng trước bàn nhìn màn mưa bên ngoài.

Một lúc lâu sau giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng mới hỏi: “Tìm được rồi hả?”

”Không có!”

”Hả? Không phải nói đã tìm được rồi?” Khuôn mặt nam tử áo trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi nghiêng đầu nhìn về phía bóng dáng màu đen đứng ở góc.

”Trước khi người Liễu gia đến, nàng bị người mang đi!”

”Vậy sao?” Nam tử áo trắng lạnh nhạt tự nói.

”Có cần đi điều tra là ai mang nàng đi không?” Hắc y nam tử ở trong góc trầm mặc một lát rồi hỏi.

Nam tử áo trắng chậm rãi đi ra khỏi phòng, giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Thôi... đã đáp ứng giúp Liễu gia tìm nàng, nếu như đã thay bọn họ tìm được tại Lý gia thôn, hiện tại không cần đề ý tới nữa.”

Như vậy hẳn là theo như lời Liễu Phong Liệt nói đã thanh toán xong đi?

Chỉ là, sẽ là ai mang nàng đi đây?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mỹ Nam Cổ Quái.

Editor: ChieuNinh

Trong đêm đông gió lạnh thấu xương, ngoài phòng vẫn còn đông tố bão bùng, Tô Nhượng Hàm là bị lạnh mà tỉnh lại.

Trong phút chốc mờ mắt, nàng có chút nghi hoặc nhìn đỉnh nóc nhà mờ tối, cùng với tro bụi và mạng nhện che kín trên đó.

Nàng đang ở đâu vậy?

Trong giây lát, nàng nghĩ đến cảnh tượng trước khi mình hôn mê đi, lúc ấy nàng đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy một nam tử đeo mặt nạ màu bạc, còn nói hẳn gọi là Âm Tĩnh, người nọ gọi nàng là tiểu thư, cũng không quan tâm ý nguyện của nàng liền điểm huyệt rồi mang nàng đi.

Tuy nói lúc ấy hành vi của người nọ làm cho nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng mà làm cho nàng càng thêm buồn bực là, vừa bị đóng gói đi ra tới cửa lại còn gặp phải một hắc y nhân rút kiếm công kích nàng, mà cái tên gọi là Âm Tĩnh, giống như bởi vì nàng mà cánh tay bị thương... Sau đó... Sau đó...

Trí nhớ đến đây, nàng chỉ biết là tiếp theo đó mình lại đột nhiên hôn mê.

Đột nhiên Tô Nhượng Hàm xoay người ngồi dậy, phát hiện lúc này mình đang ngồi trong một gian phòng rách nát, mà ở cách đó không xa còn có một đồng lửa nhỏ, trên đó còn có một ít than lửa cháy sạch hồng hồng. Nhìn quanh bốn phía, phát hiện cũng không có người mang mặt nạ kia, mà quần áo trên thân thể của nàng, vừa vặn chính là kiện áo bông lúc bị bắt chạy đi thì kịp chộp trong tay. Cúi đầu nhìn hai chân trơn nhẵn của mình, nàng khẽ cau mày, cảm giác hai chân đông lạnh run lên để cho nàng biết, cái loại lạnh thấu xương vừa rồi lúc nàng đang ngủ, chắc là do hai chân truyền đến.

Bản thân tỉnh lại đơn độc thân nằm trong căn phòng rách nát, mà Âm Tĩnh bắt nàng rời khỏi nhà Lý thẩm nhi lại không biết tung tích, đây rốt cuộc là cái tình huống gì?

Tô Nhượng Hàm khoanh chân ngồi tại chỗ, để cho váy áo trên người che phủ đôi bàn chân trắng nõn, ngồi ở đó cúi đầu rơi vào trầm tư.

Nhìn giọt nước rơi tí tách trên mái ở bên ngoài, bên ngoài mưa to đã muốn dừng lại, chỉ là sắc trời lại vẫn tối đen một mảnh, cũng không biết hiện tại là canh giờ nào. Nàng cứ như vậy vào nửa đêm canh ba bị người bắt đi, hơn nữa lúc ấy ở ngoài sân còn xuất hiện một hắc y nhân che mặt muốn ám sát mình.

Cũng không biết một nhà Lý thẩm nhi có mạnh khỏe hay không?

Chỉ hy vọng đêm qua hắc y nhân bắt kia không cần làm hại người vô tội mà ra tay với một nhà Lý thẩm nhi mới tốt, hơn nữa... Cho dù hắc y nhân

không có làm hại một nhà Lý thăm nhĩ, chỉ sợ đến sáng sớm, khi một nhà Lý thăm nhĩ phát hiện không biết tung tích của nàng cũng sẽ bối rối không thôi đi? Còn nữa, hôm nay là ngày thứ ba, tính ra chính là ngày Hoàng lão gia tới cửa đòi nợ, hy vọng mấy người Lý thăm nhĩ...

Vừa nghĩ tới đây, Tô Nhựt Hàm hơi hơi thở dài, lắc đầu không thèm nghĩ chuyện này nữa, chỉ vì hiện tại nàng cũng không biết mình đang ở nơi nào, đi lo lắng chuyện này cũng là dư thừa, hơn nữa cho dù đối phương có xảy ra chuyện gì, nàng cũng chỉ có lòng mà không có sức mà thôi.

Nam tử mặt nạ gọi là Âm Tinh kia, hẳn và nguyên chủ thân thể này là quan hệ như thế nào? Kêu nàng là chủ nhân, nhưng mà từ trên người của hắn lại không cảm giác được sự cung kính đối với thân thể này, thậm chí trong lúc lơ đãng Tô Nhựt Hàm còn thoáng nhìn thấy qua trong mắt đối phương hiện lên lãnh ý.

Nguyên nhân bởi vì lãnh ý trong đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, làm cho Tô Nhựt Hàm cũng không quá tin tưởng đối phương, cho nên mới nói ra không muốn đi cùng đối phương. Chỉ là không dự đoán được, đối phương lại còn có thể bắt nàng mang đi.

Đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, lập tức Tô Nhựt Hàm ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Một bóng dáng màu đen xuất hiện ở tại ngưỡng cửa, lộ ra dung nhan tuấn mỹ, trong đôi mắt hoa đào câu hồn có một chút hơi thở đậm đặc khó giấu. Mà giữa trán lại lộ ra dấu vết phóng túng và không chịu gò bó. Quần áo màu đen, cầm bảo màu đen, giày màu đen, một đầu tóc dài tối đen dùng một dây tơ tằm dày màu đen lại tùy ý cột lên, mà ngay cả chủy thủ dắt bên hông hắn cũng là màu đen...

Người này thực yêu chuộng màu đen sao?

Nếu đúng vậy, tại sao không dùng một miếng vải đen làm khăn che mặt đi, vì sao còn làm cái mặt nạ màu bạc?

Đúng vậy, nam tử có khuôn mặt đẹp như yêu nghiệt đang đứng ở cửa, chính là người tự xưng là Âm Tinh buộc Tô Nhựt Hàm đi theo từ nhà Lý thăm nhĩ. Chỉ vì trong trong đôi mắt hoa đào câu hồn của đối phương che giấu lãnh ý, để cho nàng ở ánh mắt đầu tiên liền xác nhận người đến chính là hắn...

Vào lúc này dưới ánh sáng rõ ràng, Tô Nhựt Hàm mới biết được, lúc ban đầu ở dưới ánh sáng tia chớp kinh hồn thoáng nhìn đã kinh diễm, kỳ thật có bao nhiêu nhỏ bé không đáng kể. Lúc này hoàn toàn thấy rõ ràng dung mạo đối phương, mấu chốt đầu tiên cũng không phải Tô Nhựt Hàm bị vẻ bề ngoài mỹ hoặc của đối phương hấp dẫn, ngược lại là trong lòng của nàng lại dâng lên tầng tầng đề phòng.

Một nam tử toàn thân đều lộ ra hơi thở ngạo nghễ như vậy, sẽ gọi thân thể này là tiểu thư? Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chuyện này lộ ra vẻ khả nghi, hơn nữa một người nam nhân như vậy, sẽ là người thuộc loại đi làm thủ hạ? Không giống...

Không chỉ không giống, cũng có thể nói là tuyệt đối không có khả năng.

Ở dưới ánh sáng yếu ớt, Tô Nhựt Hàm nhìn thấy trong tay đối phương mang theo một cái bọc đi tới.

Đối phương thấy trong mắt nàng có đề phòng nhìn chính mình, chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, tiện tay ném túi đồ trong tay cho nàng nói: “Mặc vào!”

Cảm giác được giọng điệu lạnh lùng xa cách của đối phương, Tô Nhựt Hàm khẽ nhún mày, nhìn bao đồ trong tay đặt một bộ quần áo hoàn toàn mới cùng giày vớ, nàng ngẩng đầu nhìn nam tử ngồi trước đồng lõa.

”Đến tốt cùng ngươi là ai?”

Kỳ thật mặc kệ đối phương là ai, nàng muốn hỏi là, vì sao hắn phải bắt nàng đi, mà hắc y nhân rút kiếm đâm về phía mình là ai? Vì sao phải giết nàng?

Đối với chuyện của nguyên chủ thân thể này nàng hoàn toàn không biết gì cả, những người này đột nhiên xuất hiện đánh vỡ tính tảo của nàng, lại làm cho nàng có một loại cảm giác nguy cơ không hiểu.

Lời của nàng, đối phương coi như không nghe thấy, mà là chuyên chú ... phân đấu gì đó trong tay của chính mình? ? ?

Tô Nhựt Hàm thấy đối phương cũng không trả lời mình, mà lúc này đối phương cũng không có ý tứ muốn dả thương làm hại nàng, nàng liền ôm quần áo đến một bên trước, mặc vào áo váy nhỏ mang theo đường viền màu trắng lông cáo và áo khoát nhỏ. Khi mang vào đôi vớ tinh xảo màu trắng và đôi hài lông trắng bạc, nàng phát hiện bộ quần áo này thực giống như phục sức Hồ tộc trước kia đã thấy qua trong TV.

Quần áo như vậy, cùng với là quần tinh xảo Liễu Hương cất giữ trong bao đồ căn bản không giống như là phong cách của cùng một quốc gia, nam nhân này tìm đến một bộ quần áo như vậy cho nàng, là có dụng ý gì?

Tô Nhựt Hàm mặc xong, thấy đối phương còn ở trước đồng lõa đập phá cái gì đó, nàng đi tới, vừa vặn đối phương cũng vừa xong chuyện trong tay. Một dây nhỏ màu trắng trên đó có xuyên qua mấy cái chuông nhỏ trong suốt như thủy tinh đưa tới trước mắt của nàng, đậm đặc nói một câu: “Mang lên!”

Thấy đối phương căn bản không có quan tâm câu hỏi lúc ban đầu nàng hỏi ra, ngược lại đưa cho nàng một chuỗi chuông nhỏ quý giá gì đó, Tô Nhựt Hàm nổi nóng rồi.

”Tại sao ta phải mang cái chuông quý này? Ta đang hỏi ngươi là ai? Có quan hệ gì với ta?” Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhanh chóng hỏi ra lời.

Thời không xa lạ, thân thể xa lạ, đột nhiên bị người bắt đi, lại ngay cả đối phương có mục đích gì, có quan hệ như thế nào với thân thể này cũng không biết. Cảm giác mờ mịt không biết như vậy, làm cho trong lòng Tô Nhượng Hàm có một chút phiền chán, càng có thêm vài phần bất an!

Đối phương ngừng đầu nhìn nàng, lạnh lùng trong mắt hoa đào đẹp dễ đổi thành nghi hoặc, nhưng trong chớp mắt biến mất.

Một bàn tay thon dài trắng nõn có hơi lạnh lẽo túm tay trái Tô Nhượng Hàm qua, trong lúc nàng kinh ngạc, đã mang xong vòng chuông kỳ quái ở trên cổ tay nàng.

“Này...” Tô Nhượng Hàm nói giận.

“Ta là Âm Tinh, người là tiểu thư. Hữu Điều Linh Đang!” Đối phương nhìn nàng, thanh linh toát ra một câu như vậy.

Tô Nhượng Hàm tròn tròn mắt, người này không phải nói cũng giống như chưa nói?

Nhưng mà, Hữu Điều Linh Đang? Là ý tứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đứa Trẻ Không Có Nương.

Sau cơn mưa ẩm ướt trên quan đạo, một bóng dáng màu trắng thật cẩn thận ở nơi đó nhảy về phía trước, không ngừng tìm kiếm vị trí hơi chút khô cạn để đặt chân, lại phải cẩn thận lúc rơi xuống đất không để cho bùn đất bắn tung tóe lên người.

Nhảy một lúc sau, bóng dáng màu trắng kia thở hồng hộc dừng lại, tức giận trừng mắt nhìn qua bóng dáng phía sau đang nhàn nhã thoải mái đi theo nàng, vì sao cái tên kia vẫn cứ đi theo mình? Cũng đã nói nàng không thể nhớ được mọi chuyện trước kia, cho nên căn bản không có nửa xu quan hệ với hắn, tại sao hắn vẫn còn chưa từ bỏ ý định?

Mà thời điểm quay đầu tức giận trừng đối phương, nàng mới phát hiện đối phương lại có thể đề khí đứng trên một thân cây không cao cách đó không xa phía sau nàng... Nàng lập tức nổi nóng rồi, lạnh lùng nghiêng răng nói: “Ta đã nói rồi, đừng đi theo ta nữa!”

Đối phương một thân hắc y nhẹ nhàng bay lượn theo gió, đứng ở trên cao cúi xuống phía dưới nhìn bộ dáng tức giận trừng với mình của nàng, môi mòng khê nhếch hờ hững mở miệng: “Chung đường mà thôi!”

Chân Tô Nhượng Hàm lao đảo một cái, thiếu chút nữa té lăn ở trong vũng bùn.

Chung đường? Hắn lại còn nói chung đường?

Nếu cùng đường thì đại gia người trực tiếp đi nhanh chút là được, có tất yếu cùng đường đến mức từ này đến giờ vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa mười thước sao?

“Người...” Tô Nhượng Hàm tức giận đến hai mắt nheo lại.

Đối với nam nhân yêu nghiệt tự xưng là Âm Tinh, không biết vì sao, chính là nàng cảm thấy không quá tin tưởng hắn. Không thể nói rõ được là nguyên nhân gì, chỉ vì lúc ban đầu từ trong mắt hắn nàng thấy được lãnh ý chợt lóe rồi biến mất, đã cho nàng một loại cảm giác kỳ thật đối phương rất bài xích nàng.

Hơn nữa người này lại cứ khăng khăng gọi nàng là tiểu thư, thậm chí đeo trên tay nàng một chuỗi chuông nhỏ cổ quái không thôi, nói là thời điểm có nguy hiểm thì nàng rung chuông! Nhưng mà nàng vụng trộm thử một chút, căn bản chuông này là rung không phát ra tiếng vang, rất đáng nghi...

Nhất là hắn vẫn đi theo nàng, làm hại nàng căn bản không dám tiến không gian, chỉ sợ bị phát hiện.

Mặc kệ thế nào, nàng phải nghĩ biện pháp vứt bỏ cái tên Âm Tinh đột nhiên xuất hiện này mới được. Mặc kệ thân phận nguyên chủ thân thể này là gì, lại có chuyện cũ gì, tất cả đều không quan hệ với Tô Nhượng Hàm nàng.

Nếu thân thể đã do nàng tiếp nhận, có vòng tay không gian tồn tại, đương nhiên nhân sinh kế tiếp cũng phải chính nàng đến an bài, hết thảy chuyện trước kia tốt nhất đừng dính dáng đến nàng. Nàng chỉ muốn tìm một chỗ nhàn nhã đường hoa ngắm cỏ bình thản qua ngày, ai cũng không đừng nghĩ đánh vỡ nhân sinh của nàng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua quan đạo (con đường) phía trước tràn đầy vũng bùn lầy lội, trong mắt Tô Nhượng Hàm lộ ra một chút tinh ranh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên nam tử yêu nghiệt đứng trên đỉnh cây nói: “Âm Tinh... Người gọi ta là tiểu thư đúng không?”

Nghe lời nói của nàng, mắt phượng dưới mặt nạ bạc hiện lên một chút nghi hoặc, nhưng mà lại hơi hơi gật gật đầu với nàng.

Vừa thấy đối phương gật đầu, trên mặt Tô Nhựt Hàm lập tức lộ ra tươi cười sáng lạn, môi hồng giờ lên nhẹ răng cười nói: “Ngươi đã gọi ta là tiểu thư, vậy có phải đại biểu, của ngươi thì của ta, của ta thì vẫn là của ta nhỉ?” Hừ, nếu hắn đã nhất định kêu nàng là tiểu thư, nàng liền dày vò chết hắn.

Đối phương nghe xong lời của nàng, trái lại nhún mày, lạnh lùng mở miệng: “Ngươi muốn nói cái gì?”

“Trên người của ngươi có bạc đi?” Tô Nhựt Hàm âm thầm nuốt nuốt nước miếng, hai mắt hơi hơi tỏa sáng, nhưng đáy lòng lại lặng lẽ lộ ra một chút chột dạ hỏi.

Bạc?

“Không có bạc!” Ánh mắt hồ hững nhìn nàng.

Vừa nghe không có bạc, con ngươi đang lóe sáng của Tô Nhựt Hàm, lập tức âm trầm xuống, khó nén thất vọng kêu lên: “Không phải chứ? Trên người ngươi một thời bạc cũng không có sao?” Nàng suy nghĩ một chút, cho dù muốn bỏ rơi Âm Tinh này, cũng phải moi một ít bạc trên người hắn mới được, dù sao ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ, cái nào mà không cần bạc? Sống ở hiện đại ngươi muốn đi toilet còn phải trả tiền đấy! Huống chi cuộc sống cổ đại lại nước lã cái này, nàng không nói muốn bao nhiêu bạc, nhưng ít nhất trước tiên phải tìm một chỗ ở đi?

“Không có!” Quyết đoán lắc đầu.

Tô Nhựt Hàm có chút buồn bực nói thầm: “Không nghĩ tới ngươi lại nghèo như vậy, ngươi chết sống đòi đi theo ta, không phải là muốn ăn cơm chùa của ta đi?”

Vừa dứt lời, trên trán nam tử dọc đường đi luôn dùng ánh mắt hồ hững tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng treo đầy vạch đen, một bàn tay hoàn mỹ giống như bạch ngọc chuyển mấy tờ giấy qua: “Không có bạc, chỉ có ngân phiếu!”

Một xấp ngân phiếu thật dày đưa tới, một đôi mắt hạnh đã muốn âm trầm không ánh sáng lập tức lóe sáng óng ánh, hưng phấn một phát đoạt lấy xấp ngân phiếu, đếm đếm ngân phiếu lại có một ngàn năm trăm lượng.

“Oa ha ha... Không tệ, không tệ! Của ngươi thì là của ta, cho nên ngân phiếu này trước hết ta bảo quản giúp ngươi, ta là tiểu thư không phải sao? Hiện tại tốt lắm, trước tiên vào thành đi tìm một chỗ ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi một chút đi!” Lúc này Tô Nhựt Hàm hưng phấn cười không thôi cất giữ ngân phiếu, lại phô trương đưa tay vỗ vỗ bả vai đối phương nói chuyện.

Bởi vì lấy được bạc, lại nghĩ vào thành nhanh chút rồi chuẩn bị nên Tô Nhựt Hàm không có phát hiện, thời điểm khi bàn tay của nàng ở chụp ở trên vai đối phương thì thân thể đối phương hơi cứng ngắc, trong đôi mắt hoa đào đẹp đẽ có kháng cự cùng lãnh ý chột lóe rồi biến mất.

*****

Một bóng dáng nho nhỏ lưỡng lự bồi hồi ở trên hành lang ngoài thư phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài mang theo chút hơi thở lạnh lùng, nhưng mà trong ánh mắt lại che kín giãy dụa và bàng hoàng.

Khi bóng dáng nho nhỏ bồi hồi ở bên ngoài khoảng chừng nửa chén trà nhỏ, nhưng cuối cùng nó vẫn xoay người chuẩn bị rời đi. Chỉ là trước một khắc nó xoay người rồi đi, một giọng nói trầm thấp từ trong phòng truyền đến: “Mặc nhi... Ngươi còn không định tiến vào sao?”

Nghe tiếng nói vang lên, bóng dáng nho nhỏ đứng ở cửa hơi ngừng một lát, thần sắc khẩn trương đi vào trong thư phòng.

Sau khi vào nhà thấy nam tử áo trắng cúi đầu cầm bút viết nhanh ở trước cái bàn gần cửa sổ, đưa trẻ non nớt vâng vâng bên trong ống tay áo, giọng nói thanh thúy trẻ con mang theo một chút bàng hoàng mở miệng: “Phụ thân... nàng, nàng thật sự đã chết sao?” Là 'nàng' mà không phải 'nuông'.

Nam tử áo trắng đang cúi đầu viết gì đó, sau khi nghe được trong giọng nói trẻ con mang theo một chút bàng hoàng và run rẩy thì dừng bút, ngẩng đầu, con ngươi màu đen trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm thúy thêm vài phần: “Ngươi để ý sao?”

“Con...” Trên gương mặt trẻ con non nớt tái nhợt một mảnh, môi run run, không thể nói được một lời nào.

Cậu để ý sao?

Nữ nhân mang theo mục đích mà sinh ra cậu, nữ nhân mà từ sau khi sinh cậu ra cũng chưa từng cho cậu ấm áp, nữ nhân đối với cậu cho tới bây giờ cũng chỉ có chán ghét và lạnh lùng, nếu thật sự nàng đã chết rồi, cậu để ý sao?

Thân hình nho nhỏ run nhè nhẹ, trên mặt non nớt đáng yêu che kín mê mang và bàng hoàng khó hiểu, cậu để ý chết sống của nữ nhân kia sao?

Cuối cùng bóng dáng nho nhỏ kia, khuôn mặt tái nhợt thấp giọng nói: “Con, con không biết...”

Nam tử áo trắng chậm rãi đi tới, nhìn thân thể đứa trẻ nhỏ run run, con ngươi như ngọc lưu ly u ám vài phần, đưa tay kéo bóng dáng nho nhỏ qua, ôm cậu vào trong lòng nhẹ giọng nói: “Nàng không chết, nhưng ta sẽ không để cho nàng lại thương tổn đến ngươi.”

Nam tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình, đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại còn khổ sở.

Như vậy, có phải về sau cậu thật sự là đứa nhỏ không nương hay không? Tuy rằng cậu cũng chưa từng cảm nhận được ảm áp của nương.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Dừng Kế Chạy Trốn.

Trên đường cái ồn ào, người bán hàng rong lui tới tấp nập to rao hàng không ngừng, còn có quầy hàng hai bên đường rực rỡ hàng hóa muôn màu. Tô Nhượng Hàm hít một hơi thật sâu, giảm đi vài phần bàng hoàng lúc ban đầu mới đi vào thế giới không biết này.

Nhìn người qua đường lui tới, cùng với giọng nói cò kè mặc cả ở gần đó, khóe miệng hơi lộ ra cười nhẹ thả lỏng. Kỳ thật mặc kệ là ở nơi nào cũng giống nhau, phải ăn cơm phải tồn tại.

Thay vì bàng hoàng không biết chuyện gì, còn không bằng thả lỏng hưởng thụ nhân sinh ngoài ý muốn này.

Hung hăng cắn một miếng bánh bao nhân thịt trong tay, lại đưa tay vuốt ve chiếc vòng tay trên cổ tay mình, trên mặt Tô Nhượng Hàm lộ ra vẻ tự tin sáng rõ, năng tin tưởng có nó tồn tại, cuộc sống cũng sẽ không khó khăn được.

Nhưng mà...

Hơi hơi nghiêng đầu, liếc liếc mắt nhìn bóng dáng màu đen cách một thước ở phía sau đã khiến cho ánh mắt mọi người đang trộm nhìn, Tô Nhượng Hàm ảo não nhíu mày lại. Vốn trên người nàng mặc một thân váy áo màu trắng khảm lông cáo hơi có vẻ phú quý, ở trên đường cái thì có vẻ có chút không phù hợp, lại còn tên Âm Tinh này nữa, cũng không phải bộ dạng không thể gặp người, mà ban ngày ban mặt cũng mang mặt nạ màu bạc ở trên mặt, dẫn tới dọc theo đường đi tầm mắt mọi người đều nhìn sang bên này.

Dọc theo đường đi nàng đã thử qua đi đám đông chật chội, cứ nghĩ tên phía sau đã rời khỏi, hoặc là nói nàng muốn tận lực ném bỏ tên đi theo kia. Nhưng mà cũng không biết có quan hệ gì với một thân trang phục trên người này không, đối phương vẫn luôn theo sát, nàng đi ở phía trước giống như ngọn đèn sáng nổi bật bắt mắt, làm thế nào cũng không vứt hẳn được...

Về tức giận trong mắt Tô Nhượng Hàm chợt lóe rồi biến mất, nhìn bên phải phía trước có một tiệm quần áo may sẵn, trong đôi mắt hạnh đen nhánh hiện lên ánh sáng, đột nhiên dừng chân nghiêng đầu nhìn Âm Tinh phía sau nói: “Vừa mệt vừa đói, tìm một chỗ ăn cái gì đó rồi thuận tiện nghỉ ngơi một chút đi!”

Đối phương nhíu mày nhìn nàng, trong đôi mắt cup xuống hiện lên sự hoài nghi, trên đường đi nàng mua thức ăn năm lần, đi vào quán trà hai lần, hơn nữa trong tay nàng đang cầm đồ ăn vặt cũng còn chưa có ăn xong, lại nói đang đói bụng? Thò tay chạm đến cúc giây vo tròn trong cổ tay áo của mình vừa rồi thu được, ánh mắt của hắn ngưng lại rồi gật gật đầu.

Trong một căn phòng khách điểm.

Tô Nhượng Hàm gió cuốn mây tan dùng sức ăn đồ ăn trên bàn, tới nơi này mấy ngày, bởi vì một nhà Lý thẩm nhĩ gia cảnh bần hàn, dùng nói ăn thịt, cho dù là xào rau cũng tiết kiệm ít dùng dầu mỡ. Lúc này đột nhiên thấy một bàn thịt cá, nàng như là người bị bỏ đói nửa tháng, không chút để ý đến hình tượng của mình mà ăn như hổ đói.

“Ừm... Hương vị thật không sai, Âm Tinh... Người cũng mau tới ăn đi, đứng ở đó làm cái gì?” Khóe miệng, quần áo Tô Nhượng Hàm dính đầy dầu mỡ ngả đầu nhìn sang Âm Tinh.

Âm Tinh đứng ở một bên, nhíu mày nhìn bộ dáng ăn cơm, cùng với khóe miệng và quần áo dính đầy dầu mỡ của nàng, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ ghét bỏ, mà nhiều hơn là sự hoài nghi...

Nếu không phải trước kia đã âm thầm gặp qua nàng một lần, hẳn thật sự muốn hoài nghi nữ nhân trước mắt này có thật là cái nữ nhân Liễu Hương kia không? Thân là nhị tiểu thư Liễu gia có hai đời làm Thái Phó (thầy của vua), tuy rằng trước kia Liễu Hương là một bao cò điệu ngoa bốc đồng, nhưng mà ít nhất cử chỉ hành vi cũng phù hợp là tiểu thư khuê các, nhưng mà nàng hiện tại. . .

Hắn vẫn về tờ giấy trong cổ tay áo, giấu đi chán ghét trong mắt, lạnh giọng nói: “Ta đi ra ngoài một chút rồi nhanh trở về, tiểu thư dùng cơm xong mời ở lại trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trong miệng Tô Nhượng Hàm đầy mỡ hươu hấn gật gật đầu vẫy tay nói: “Ừm, ừm... được, được, người đi nhanh về nhanh.” Sau khi nói xong nàng lại bắt đầu chiến đấu cùng đồ ăn trên bàn lần nữa cũng không nói thêm gì. Trong đôi mắt đen nhánh của Âm Tinh đang đứng ở một bên có chút trầm tư nhìn nàng một cái, xoay người bước nhanh đi tới ngoài cửa.

Lúc cửa phòng đóng lại lần nữa khi Âm Tinh đi ra ngoài, Tô Nhượng Hàm đang ăn lang thôn hồ yết đột nhiên ngừng lại, phun cái dùi gà đang ngậm trong miệng ra, ghé tòm le lưỡi, nhìn cửa phòng Âm Tinh vừa rồi đi, trên mặt của nàng lộ ra vẻ tươi cười giảo hoạt, rốt cục đi rồi.

Cúi đầu nhìn một đồng hồ điện trên bàn, nàng đắc ý nhếch miệng, cũng không tin ghê tởm như vậy còn không hề được tên kia. Từ khi hắn đi theo nàng suốt đoạn đường này, ít nhiều vẫn bị nàng nhận ra được, cái tên tự xưng Âm Tinh này có tính thích sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Rất nhiều thời điểm Tô Nhựt Hàm nàng không cẩn thận đụng tới hắn, cả người hắn sẽ căng thẳng, trong mắt có thần sắc bài xích, chỉ chốc lát sau đó thì nàng phát hiện Âm Tinh thay đổi một bộ quần áo khác.

Tô Nhựt Hàm cầm lấy khăn mặt đặt ở một bên lau chùi một chút dầu mỡ dính đầy quần áo, khuôn mặt nhỏ nhắn và tay, sờ sờ xấp ngân phiếu cướp được từ Âm Tinh, nàng đắc ý nở nụ cười.

Bóng dáng mang mặt nạ màu bạc sau khi ra phòng nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay, đọc xong nội dung trên đó thì tay hơi hơi dùng sức, tờ giấy đã hóa thành bột phấn biến mất ở trong lòng bàn tay của hắn, hắn cất bước đi đến một căn phòng ở lầu 3.

Mà ngay tại lúc bóng dáng của hắn biến mất ở chỗ rẽ cầu thang từ lầu hai lên lầu ba, một bóng dáng yếu đuối màu trắng nhanh chóng né tránh rồi đi xuống lầu dưới.

*****

Ra khỏi khách điểm Tô Nhựt Hàm liền cấp tốc chạy đi, rất nhanh vọt vào trong tiệm quần áo may sẵn lúc mới vừa rồi nàng nhìn thấy, nói với bà chủ đang ngủ gật: “Bà chủ, tìm hai bộ quần áo lại đây cho ta!”

”A...” Vốn bà chủ đang ngủ gật, bỗng nhiên bị đánh thức, trên mặt mang theo tức giận trừng mắt hướng tới người kêu gọi. Nhưng nhìn thấy đối phương một thân quần áo và trang sức Phụng Lan quốc, nhất là đường viền lông cáo màu trắng đó thì có thể thấy được, nhất định đối phương là cô nương nhà có tiền.

Vừa rồi nàng nói cái gì, tìm hai bộ quần áo cho nàng?

”Được, cô nương muốn dạng quần áo gì, ta lấy đến cho người, người yên tâm, ở đây chúng ta có đủ loại quần áo và trang sức. Hơn nữa cũng có rất nhiều phục sức Phụng Lan quốc như trên người người vậy.” Bà chủ nhiệt tình không thôi giới thiệu với Tô Nhựt Hàm, thực hiện nhiên ở trong mắt của nàng đối phương hóa thân trở thành con dê béo.

”Phục sức trên người ta như vậy là Phụng Lan quốc?” Tô Nhựt Hàm khẽ nhún mày nghiêng người nhìn về phía quần áo treo ở bên kia, phát hiện kiểu dáng thật ra lại có vài phần tương tự như trên người nàng đang mặc, chỉ là vài det hơi khác nhau mà thôi.

”Đúng vậy, cô nương là người Phụng Lan quốc hả? Ở nơi này của chúng ta cũng sẽ thường xuyên nhìn thấy rất nhiều người Phụng Lan quốc, cho nên phục sức cũng bán rất tốt.” Bà chủ nhiệt tình giải thích.

Phục sức Phụng Lan quốc? Lại nói, nàng còn không biết bản thân mình đang ở quốc gia nào, thậm chí là nơi này có mấy quốc gia, cũng chưa có biết rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, Tô Nhựt Hàm lắc lắc đầu, lấy ra bạc lẻ vừa rồi ở trong khách điểm ăn cơm dùng ngân phiếu tính tiền còn thừa lại, tùy tay quăng cho bà chủ nói: “Quên đi, người lấy đến cho ta hai bộ vải thô quần áo như trên người người, màu sắc hơi bình thường.”

Vốn vừa nghe Tô Nhựt Hàm lại muốn mua quần áo vải thô, nháy mắt mặt bà chủ liền suy sụp xuống. Nhưng mà nhìn thấy Tô Nhựt Hàm đột nhiên đưa bạc cho nàng, lập tức mặt liền cười như nở hoa, thầm nghĩ cô nương này thật sự là một con dê béo, lại có thể dùng mười lượng bạc mua quần áo vải thô, tiểu thư nhà có tiền chính là quái dị thật xấu nhiều, không có việc gì cứ thích giả làm người nghèo.

Sau khi tìm được quần áo, Tô Nhựt Hàm mượn bà chủ chỗ thay đồ, mặc vào váy áo là quần màu xanh lam, thuận tiện bỏ ra một lượng bạc để cho bà chủ vẫn một bụi tóc phụ nhân (đã có chồng) cho mình. Lập tức cả người nàng thoát nhìn liền giống như là bộ dáng một phụ nhân nhà nghèo, phải nói là khí chất chuyển biến thật nhanh chóng, bà chủ đứng ở một bên cũng ghé mắt nhìn nàng vài lần.

Nhìn váy áo lông cáo màu trắng vừa thay ra, Tô Nhựt Hàm suy nghĩ một chút cười nói với bà chủ: “Bà chủ, ta thấy trong tiệm của các người giống như có bán quần áo cũ, váy áo này ta tặng cho người, người cầm lấy đặt ở trong điểm bán đi! Chỉ là, ta mới tới nơi này, ta nghĩ muốn hỏi người chút tin tức.”

Bà chủ vừa nghe, lập tức trên mặt tràn đầy tươi cười vui sướng, nhất thời nhiệt tình không thôi nói: “Ồ, cô nương ngài thật sự là khách quý, nhưng mà người muốn hỏi thăm cái gì, ta nhất định sẽ nói rõ ràng cho người.”

”Thành thị lớn nhất ở nơi này của các người...” Tô Nhựt Hàm sâu kín mở miệng.

Bên trong một căn phòng ở lầu ba của khách điểm.

Thân ảnh màu đen tiện tay gỡ mặt nạ màu bạc trên mặt xuống, đôi mắt hoa đào sắc bén quét về phía đối phương: “Nói đi... Chuyện gì?”

Đối phương nhìn thấy ánh mắt sắc bén hướng tới mình, nhất thời trong lòng thất kinh, cúi người quỳ xuống đất trầm giọng mở miệng: “Liều gia đoạn tuyệt với Mạc gia rồi! !”

”Hả? Đoạn tuyệt rồi hả?” Mắt phượng thâm thúy, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng gõ mặt bàn thì thào tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Âm Tinh Khả Nghi.

Thiên hạ chia làm ba phần, phân biệt là Phụng Lan quốc, Cẩn Nguyệt quốc, Thương Lan quốc.

Địa hình ba quốc gia đã phân chia rõ rệt, thành thế chân vạc!

Khi Tô Nhựt Hàm biết, nàng là người Thương Lan quốc, mà nơi này là biên cảnh 'Lâm Lan thành' của Thương Lan quốc lân cận Phụng Lan quốc. Cái gọi là Lâm Lan... ý tứ chính là vùng tiếp cận Phụng Lan.

"Bà chủ, người nói nơi này là biên cảnh 'Lâm Lan thành' Thương Lan quốc lân cận Phụng Lan quốc?" Tô Nhựt Hàm nghi hoặc mở miệng.

"Đúng vậy! Cô nương chẳng lẽ người không biết sao?" Bà chủ đang ở trong một gian phòng của cửa hàng nói chuyện với Tô Nhựt Hàm. Bởi vì vừa rồi đối phương cho bạc, nên hiện tại nàng ta rất kiên nhẫn rảnh rỗi tán gẫu ở trong này. Dù sao bên ngoài cửa hàng có mướn người đến trông coi, thật ra nàng ta có thể ở trong này vụng trộm rảnh rỗi.

Tô Nhựt Hàm nhún nhún vai, thời điểm từ trong miệng bà chủ biết được mình đang ở khu vực biên giới, trong lòng của nàng hiện lên sự nghi hoặc, ản ản cảm thấy có cái gì đó không đúng, giống như có cái gì đó trọng yếu bị nàng quên đi.

Đột nhiên nàng nghe được có một vị khách nhân tiến vào mua này nọ, trong lúc vô tình thúc giục một câu nhanh lên một chút, nói là như thế này thì phải gấp rút lên đường bằng không cũng không còn kịp thời gian rồi. Mà vừa vặn chính là những lời này nhắc nhở Tô Nhựt Hàm, để cho nàng phát hiện chuyện mấu chốt.

Nhớ rõ lúc trước khi ở nhà Lý thẩm nhi, nàng đã hỏi thăm qua Lý thẩm nhi thôn kia của bọn họ là Lý gia thôn, là địa phương đang ở cách mấy chục dặm ngoài Phụng Dương thành.

"Bà chủ... Người có biết Phụng Dương thành không?" Tô Nhựt Hàm nghiêm túc nhìn nàng ta.

Bà chủ đột nhiên bị biểu tình nghiêm túc của Tô Nhựt Hàm làm cho bị hù nhảy dựng, mạnh mẽ gật đầu đáp: "Biết, biết ... Có vấn đề gì sao?"

"Vậy từ nơi này ra rồi thúc ngựa đến Phụng Dương thành, cần bao nhiêu thời gian?" Bàn tay của Tô Nhựt Hàm hơi hơi căng thẳng, có vài phần khẩn trương hỏi.

Lúc ấy tuy trên mặt bà chủ có nghi hoặc, nhưng mà cũng rất khẳng định nói qua lần trước tướng công nhà nàng vừa mới đi Phụng Dương thành bàn chuyện làm ăn, kết quả đột nhiên nàng ở bên này bị bệnh cấp tính, tướng công nhà nàng ra rồi thúc ngựa đi gấp trở về cũng mất thời gian một ngày một đêm.

Một ngày một đêm sao?

Đúng có vấn đề rồi ... Đối phương ra rồi thúc ngựa cần một ngày một đêm.

Mà sau khi tỉnh lại nàng đã tới Lâm Lan thành, đây là vấn đề rất lớn.

Ra rồi thúc ngựa từ Phụng Dương thành đến Lâm Lan thành phải mất thời gian một ngày một đêm, cho dù Lý gia thôn ở ngoài Phụng Dương thành cách mấy chục dặm, nhưng mà không có khả năng thời gian một đêm thì có thể đến bên ngoài Lâm Lan thành này, huống chi sau khi Tô Nhựt Hàm tỉnh lại, cần bản đi bộ không có bao nhiêu thời gian.

Mà hiện tại vấn đề khả nghi lớn nhất, chính là ở trên người Âm Tinh. Chẳng lẽ ở trong lúc trên đường đi hấn vấn đề cho nàng bị vây trong trạng thái mê man, sau đó thời điểm tỉnh lại, trùng hợp cũng đang là buổi tối, nàng mới không có phát hiện kỳ thật thời gian đã qua đi thật lâu, còn tưởng rằng là buổi tối cùng một ngày?

Nếu nói như vậy, rốt cuộc Âm Tinh có mục đích gì, biết rõ nàng không biết chuyện trước kia. Vì sao hấn lại đưa nàng tới biên giới, lại chuẩn bị y phục cho nàng đều là phục sức Phụng Lan quốc?

Nghi vấn, rất nhiều nghi vấn, làm cho Tô Nhựt Hàm cảm thấy đầu óc choáng váng.

Suy tư một lát, âm thầm thở hắt ra, may mắn đã hoàn toàn vứt bỏ được Âm Tinh, bằng không chỉ sợ bị hấn bán đi còn đếm tiền cho hấn mà cũng không biết.

Lại dò hỏi một ít vấn đề với bà chủ, Tô Nhựt Hàm lại bỏ lại một lượng bạc nhắc nhở cho nàng ta, nếu có người tìm đến đây, thì nói nàng mua mấy bộ quần áo Phụng Lan quốc thay đổi rồi đi tới hướng Phụng Lan quốc.

Còn nhân mạnh nói cho nàng ta biết, không được nói lung tung để tránh rước họa vào thân. Dù sao mục đích của Âm Tinh là gì chính nàng cũng không rõ ràng lắm, vạn nhất bà chủ nói cái gì đó không nên nói thì gặp phải mồm tai vạ, nhưng mà nàng cũng không quản được nhiều như vậy.

Vội vàng rời khỏi tiệm quần áo, cẩn thận quan sát trái phải một lát, sau khi phát hiện cũng không thấy bóng dáng Âm Tinh, Tô Nhượng Hàm đã cải trang bước nhanh đi tới thành tây. Bởi vì nàng từ trong miệng bà chủ tiệm nghe được, trong thành có mấy nhà tòa nhà đang cần bán, mà so sánh thì căn nhà ở thành tây có vẻ phù hợp với điều kiện nàng mong muốn, nàng dự định đi tới thành tây nhìn xem.

Và lại, cho dù sau khi Âm Tinh phát hiện nàng chạy trốn, muốn tìm nàng, hẳn là cũng không ngờ được nàng có gan lớn còn ở lại trong thành, còn chạy đi mua phòng cư ngụ đi?

Không phải có một câu danh ngôn nói là, trên thế giới địa phương nguy hiểm nhất chính là địa phương an toàn nhất sao?

Giữ vững những lời này, Tô Nhượng Hàm phải đánh bạc một trận, chỉ mong Âm Tinh sau khi không tìm được nàng thì nhanh chóng rời khỏi Lâm Lan thành. Tốt nhất là để cho hắn cho rằng nàng đã đi tới Phụng Lan quốc.

*****

Khi 'Âm Tinh' một thân hắc y mang mặt nạ màu bạc trở lại bên ngoài căn phòng vừa rời của Tô Nhượng Hàm, nhìn thấy cửa chính khẽ khép mà trong phòng lại lặng yên không một tiếng động, nhíu mày nghi hoặc dừng lại một chút, nâng tay gõ gõ cửa: "Tiểu thư, ta đã trở về!"

Sau một hồi gõ cửa, trong phòng vẫn không hề có động tĩnh, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ nháy mắt đầy vẻ lo lắng, đưa tay dùng sức đẩy, con người màu đen nho nhỏ lại nguy hiểm không thôi nhìn về phía chiếc giường. Thấy trên đó không có một bóng người, thậm chí ngay cả chân cũng chưa từng động qua, mà trên bàn ăn cũng chỉ còn lại có một đồng hồ đồng, chỉ riêng không thấy nữ nhân kia đâu...

'Phanh' một tiếng, vẻ mặt 'Âm Tinh' rét lạnh đưa tay vỗ ở trên bàn, cái bàn ở dưới tay của hắn hóa thành một đồng hồ đồng vụn.

Nàng cứ như vậy mà chuồn mất rồi hả? ?

Nhớ lại ánh mắt vừa rời của đối phương nhìn về phía mình khi hắn rời đi, cẩn thận hồi tưởng lại mới phát hiện, vừa rồi tuy rằng trên mặt và quần áo đối phương dính dầu mỡ lộ ra vẻ ghê tởm, nhưng mà trong đôi mắt hắc đen lại hiện lên vẻ giao hoạt, chỉ vì lúc ấy hắn bởi vì chán ghét mà vội vàng bỏ đi, nên bị hắn bỏ qua ...

Không nghĩ tới mình cũng chỉ đi ra ngoài một lát, thì nữ nhân này đã không biết tung tích, chẳng lẽ bộ dáng thô lỗ ghê tởm của nàng lúc vừa mới bắt đầu kia, hoàn toàn là cố ý?

Đúng rồi, hắn nên biết, nữ nhân này dọc theo đường đi mua đồ ăn mấy lần ở trên đường, nhưng mà khi ăn cái gì cũng không có quá mức thô tục, chỉ sau khi đến khách điểm thì thái độ lại khác thường... Như vậy đã chứng minh nàng có ý đùa giỡn hắn.

Nữ nhân này, chẳng lẽ đã nhận ra cái gì?

Nâng tay nhìn về phía cái chuông bằng tinh thạch màu tím trên cổ tay, trong cái chuông là một con sâu nhỏ đang im lặng cuộn mình vẫn không nhúc nhích, 'Âm Tinh' chau mày. Nữ nhân không có gặp gỡ nguy hiểm, vậy mà mẫu tử cổ lại căn bản không tìm được nàng, thật sự là tính toán không chu toàn rồi ... (cô: cô này là cô trùng, sâu độc. Có 2 con kết hợp nên gọi là mẫu tử.)

Nghĩ đến chuyện vừa rồi thủ hạ bẩm báo, vẻ mặt 'Âm Tinh' đầy phiền muộn, đưa tay lấy ra một mảnh thân trúc hẹp ngắn từ trên cổ thối ra một đoạn không tiếng động rồi ngồi xuống.

Một lát sau người trên lầu ba còn chưa rời đi đã vội vàng chạy lại đây.

"Chủ tử, ngài có gì cần phân phó?"

"Nữ nhân kia đã chạy trốn, phân phó người ở lại điều tra xem nàng có đi Phụng Lan quốc hay không. Thuận tiện người chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức chạy về Lạc Lâm thành!" 'Âm Tinh' đưa tay lấy mặt nạ xuống hiện ra khuôn mặt tà mị tuấn mỹ đầy tối tăm, giọng điệu lạnh lẽo mở miệng.

Không nghĩ tới hắn lại còn có thể bị cái nữ nhân mà mình cho rằng là bao cò đùa giỡn, tội không thể tha! ! !

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mua Nhà Rẻ.

Một đường đi qua phố xá phồn hoa sầm uất, dần dần đi tới đường cái thành Tây đối diện trước tòa nhà muốn bán ra. Từ rất xa Tô Nhượng Hàm đã thấy được trên cửa 'Tô phủ' có treo bảng thông báo chuyển nhượng ở một bên sân.

Từ chỗ bà chủ tiệm may nghe được, chủ nhân tòa nhà này họ Tô, bởi vì một nhà tính đi Cẩn Nguyệt quốc làm buôn bán, cho nên tòa nhà này liền chuẩn bị chuyển nhượng bán ra ngoài.

Lâm Lan thành là vùng biên cảnh nước láng giềng, dân cư tương đối phức tạp, mà tòa nhà này ở địa phương sát đường cái thành Tây, ở tại nơi này đa số là quan to quyền quý, cho nên phương hướng thành Tây này có thể nói là thủ vệ tuần tra rất siêng năng, cũng là nhiều nhất.

Đây cũng là nguyên nhân Tô Nhượng Hàm suy xét đến tòa nhà này, nếu nàng mua nhà này xong, khẳng định là không tính thuê mua nha hoàn gì đó. Dù sao nàng muốn qua cuộc sống yên tĩnh, một người tự cấp tự túc, cho nên nhân tố an toàn ở nơi này thật ra lại là cân nhắc quan trọng nhất của nàng.

Để cho nàng còn có một chút vừa lòng chính là, nơi này cách phố xá sầm uất mấy con phố, không có huyền ảo ồn ào âm ỹ như vậy. Hơn nữa nhìn mấy tòa nhà ở lân cận cùng Hàn phủ trước mắt này, nhà nhà đều có tường vây vòng cao cao lên, cửa chính đóng chặt, người trong phòng làm cái gì thì người bên ngoài cũng sẽ không biết, như vậy cũng cho Tô Nhượng Hàm một cảm giác an toàn. So sánh ra thì, cùng với tường vây quanh sân cao không tới eo người lúc ban đầu của nhà Lý thẩm nhi bọn họ thì khác nhau một trời một vực. Tường vây này cao khoảng một thước, hoàn hảo chính là có thể khoanh vùng làm cho gà con vịt con không chạy đi ra ngoài được.

Chỉ là Tô phủ trước mắt này tuy rằng diện tích so với nhà lân cận cũng không tính rộng lớn, nhưng mà trông trang trí và điêu khắc trước cửa, cũng không khó nhìn ra chủ nhân vốn là người cực kỳ sang trọng. Không biết tòa nhà như vậy, đối phương sẽ lấy giá bao nhiêu mới chuyển nhượng đi.

Sờ sờ một ngàn năm trăm lượng bạc trong túi, nàng nhếch môi, âm thầm tự động viên cho chính mình, mặc kệ thế nào vẫn phải đi hỏi giá cả với chủ nhân một chút rồi nói sau.

Vừa vặn thời điểm Tô Nhượng Hàm đứng ở cửa nhắc tay chuẩn bị gõ cửa, thì cửa chính lại đột nhiên bị người mở ra từ bên trong, nàng kinh ngạc tay dừng ở trong không trung, thực hiển nhiên người mở cửa cũng bị nàng làm cho giật mình.

Một lúc sau Tô Nhượng Hàm mới xấu hổ cười cười, nam nhân trung niên mở cửa tính đi ra ngoài cũng sững sốt một chút, sau đó trên mặt mang theo nghi hoặc hỏi: “Vị đại tẩu này, người có chuyện gì sao?”

Ách... Đại, đại tẩu?

Tô Nhượng Hàm sững sốt một chút, đột nhiên phản ứng lại đây là đối phương gọi đại tẩu hình như là đang gọi chính mình. Bởi vì vừa rồi ở tiệm may nàng sợ Âm Tĩnh hỏi người qua đường mà đuổi theo, cho nên nàng để cho bà chủ tiệm tìm cho nàng một bộ quần áo vải thô bình thường, thuận tiện vẫn một búi tóc của cô gái đã kết hôn, cả người thoát nhìn còn trẻ nhưng thật ra đã già thêm mấy tuổi.

Nhẹ nhàng ho khan một cái, nàng mạnh mẽ tự áp chế đi không được tự nhiên quái dị ở trong lòng, sau đó xấu hổ nở nụ cười mở miệng hỏi: “Vị đại ca này, tòa nhà này của các người là muốn bán qua tay đúng không?”

Sau khi đối phương nghe Tô Nhượng Hàm nói, hơi sững sờ, sau đó lại hoài nghi nhìn trang phục trên người nàng, nhìn xong lại cho rằng nàng giống như chỉ là phụ nhân bình thường mà thôi, nàng là người có thể mua được tòa nhà này sao? Nhưng mà nhìn đến tươi cười trên mặt Tô Nhượng Hàm, trên mặt nam tử trung niên kia thật ra lại cũng không có thần sắc hèn mọn hoặc là nhỉnh hót, chỉ thần nhiên gật gật đầu nói: “Căn nhà này là muốn qua tay, bởi vì chúng ta vội vã đi Cẩn Nguyệt quốc, buổi chiều hôm nay liền muốn xuất phát, cho nên ta còn đang tính đi ra ngoài ủy thác cho một bằng hữu của ta giúp ta xử lý.”

Vừa nghe đối phương buổi chiều hôm nay sẽ xuất phát, phản ứng đầu tiên của Tô Nhượng Hàm đó là ngạc nhiên mừng rỡ, bởi vì dưới tình huống này của đối phương, như vậy khẳng định giá cả sẽ có một chút ưu đãi, hơn nữa nếu như mua xong nàng cũng có thể ngay lập tức tiến vào ở.

Trên mặt Tô Nhượng Hàm mang theo thành tâm cười nhẹ nói: “Đại ca, ta đối với tòa nhà này có chút hứng thú, cho nên có thể để cho ta vào xem hoàn cảnh bố cục không?” Bên ngoài nhìn thì vẫn được đi, cũng không biết bên trong thế nào.

Nam tử trung niên suy nghĩ một chút, thì gật gật đầu, nghĩ rằng dù sao buổi chiều sẽ xuất phát, nếu phụ nhân trước mắt này thật sự có thể mua căn nhà thì mình cũng bớt việc, miễn cho còn phải chạy tới nhờ bằng hữu hỗ trợ, đến lúc đó còn phải thiếu nhân tình với người ta.

Tô Nhượng Hàm đi theo nam tử trung niên vào trong nhà, lúc này không tiến vào thì không biết, vừa tiến vào mới phát hiện tòa nhà này rất không tệ, diện tích tiền viện và hậu viện không sai biệt lắm có gần một ngàn thước vuông. Hơn nữa để cho nàng vừa lòng chính là, trong sân còn có một cái ao nhỏ nhỏ, bên trong còn có mấy con cá chép đuôi hồng đang bơi lội ở bên trong. Còn có kế bên tường vây hậu viện có hai khối đất rất lớn, nơi đó có trồng vài loại rau dưa, trong đó cái củ rau xanh xem ra cũng đã sắp trưởng thành, đến lúc đó nàng không cần đi mua cũng có đồ ăn ăn.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện phụ cận tường vây cũng không có loại cây cao to nào, Tô Nhượng Hàm vừa lòng gật gật đầu. Xem ra ý thức an toàn của gia đình này cũng không kém, biết ở phụ cận tường vây không thể có loại cây rất cao, bằng không người ta từ bên ngoài theo nhánh cây đi vào liền nguy hiểm.

Càng xem càng vừa lòng, Tô Nhượng Hàm xoay người nhìn nam tử trung niên ở bên cạnh hỏi: “Đại ca, sân cũng không tệ lắm, tòa nhà này của ngài tính bán... giá bao nhiêu vậy?” Trong lòng cầu nguyện đối phương trăm ngàn lần không cần nói cái giá vượt qua một ngàn năm trăm lượng.

Dù sao theo nhà Lý thẩm nhi bọn họ mà biết, bạc ở đây vẫn thực đáng giá, một ngàn năm trăm lượng bạc thật sự có thể nói là một khoản tiền lớn giá trên trời rồi. Nhưng mà vì tòa nhà này của đối phương vốn chính là vị trí ở thành Tây, hơn nữa phương diện kỹ thuật tạo ra cũng rất chú ý, đủ loại điều kiện mà xem xét, nhưng thật ra một ngàn năm trăm lượng bạc Tô Nhượng Hàm không có gì lo lắng.

Vốn nam tử trung niên đi dạo cả buổi cùng Tô Nhượng Hàm, trong lòng cũng đang hoài nghi, có phải mình đã nhìn lầm hay không, phụ nhân trước mắt này căn bản chính là đến quá rồi, sẽ không mua phòng ở của mình. Lúc này đột nhiên nghe được nàng hỏi giá, hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cắn chặt răng trực tiếp nói ra giới hạn giá thấp nhất của mình: “Lúc trước giá trị phí tổn xây dựng tòa nhà này ta dùng ba ngàn lượng bạc, nhưng bởi vì ta ở lại thời gian năm năm, tính toán phí hao mòn cùng với phí tu bổ, nếu người muốn thì một ngàn năm trăm lượng bạc, ta có thể thỉnh người lập tức tới nhà làm chứng nhận chuyển nhượng đăng ký vào sổ.”

Tô Nhượng Hàm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo đối phương nói ra giá tiền một ngàn năm trăm lượng, nếu nhiều hơn nàng thực sự sợ là mua không nổi. Hơn nữa hắn nói là thỉnh người lập tức tới nhà làm chứng nhận chuyển nhượng đăng ký vào sổ, thật ra lại miễn cho nàng còn phải đi ra ngoài với đối phương một chuyến, cũng hạn chế nàng ở bên ngoài bị người phát hiện. Nhưng mà...

“Ách... Đại ca, ta biết tòa nhà này thật không sai, một ngàn năm trăm lượng bạc cũng không phải là giá cao, nhưng mà ta là một phụ nhân, tướng công lại vừa mới chết, cuộc sống vốn gian khổ. Toàn bộ ngân lượng trên người cũng chỉ có một ngàn bốn trăm lĩn hai lượng bạc đều là ta nghĩ muốn rời đi nơi thương tâm, mà bán hết gia sản gom góp tiền mặt mới có được, người xem có thể hay không...” Trên mặt Tô Nhượng Hàm mang theo vẻ sầu khổ nhìn về phía nam tử trung niên kia.

Quả nhiên... Đối phương vừa nghe Tô Nhượng Hàm lại là quả phụ đã mất tướng công, ánh mắt của đối phương nhìn nàng hơi hơi mang theo một chút thương hại, ngược lại có thêm vài phần do dự. Vừa vặn phía sau phụ nhân của hắn đã đi tới, có lẽ đúng lúc nàng đã nghe được lời nói mới rồi của Tô Nhượng Hàm, nàng lập tức mở miệng nói: “Tướng công, chàng bán cho vị này đại tẩu một ngàn bốn trăm lượng đi, nàng là một phụ nhân gia mới mất đi phu quân, ít nhiều cũng phải chứa chút bạc cho nàng chi tiêu trong cuộc sống. Hơn nữa chúng ta cũng khỏi phải đi nhờ bằng hữu hỗ trợ, đẹp cả đôi đường không phải sao?”

Vừa nghe phụ nhân nhà mình nói, thật ra trên mặt nam tử trung niên lại lộ ra vẻ tươi cười thỏa hiệp gật gật đầu nói: “Được rồi, ta đây lập tức phái người đi nha môn thỉnh quan gia lại đây làm chứng nhận chuyển nhượng đăng ký quyền tài sản.” Đây xem như là đồng ý phụ nhân mình nói rồi.

Tô Nhượng Hàm ở bên cạnh vừa nghe, trên mặt mang theo cảm kích tươi cười nhìn về phía phụ nhân kia, mà trong lòng còn lại là lớn tiếng hoan hô, quả phụ vạn tuế, tướng công chết vạn tuế!! Không nghĩ tới lấy có tướng công đã chết này dùng thật tốt, nàng chỉ nói là tướng công đã chết mà thôi, lại thuận tiện tiết kiệm được một trăm lượng bạc, xem ra về sau nàng nên lợi dụng một chút cái danh quả phụ này.

Dù sao cái nam nhân chưa từng có gặp qua cũng đã hừ bỏ nguyên chủ nhân thân thể này, vậy thì Tô Nhượng Hàm cũng có quyền coi như hắn đã chết, nàng làm một quả phụ là được.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Bất Ngờ Gửi Thư.

Tô Nhượng Hàm đặt tay ở trước ngực, cảm nhận được dưới quần áo là khế ước mua bán nhà và giấy tờ chuyển nhượng phòng ốc sau khi hoàn thành thủ tục, nàng cảm khái thở dài một hơi.

Nhìn bên kia người một nhà Tô Khuê đang chuyển bao lớn bao nhỏ lên trên xe ngựa nàng lộ ra cảm kích tươi cười. Tô Khuê chính là nam tử trung niên bán phòng ốc cho nàng. Vừa mới bắt đầu đối phương đáp ứng một ngàn bốn trăm lượng bạc bán tòa nhà cho nàng, thì sáng khoái đi huyện nha gọi quan viên làm công việc thủ tục tới giải quyết xong, một loạt thủ tục phức tạp ở dưới tình huống đối phương có người quen, thật ra lại giải quyết rất nhanh.

“Muội tử... Chúng ta đi trước, nếu ở đây người gặp phải vấn đề gì, có thể đi huyện nha tìm Trương lão gia, tướng công của nhà ta quen biết với hắn, bình thường việc nhỏ thì đối phương vẫn có thể hỗ trợ!” Phụ nhân Tô Khuê, cũng là một phụ nhân tốt bụng, lúc này từ bên trong xe ngựa vươn đầu ra, vẻ mặt dịu dàng mở miệng.

Tô Nhượng Hàm cười gật đầu, hướng phụ nhân bên trong xe ngựa nói: “Vâng... Đã biết, cảm ơn các người. Còn có, trên đường chú ý an toàn.”

Đối phương lại dặn dò vài câu sau đó mới đánh xe rời đi.

Nhìn xe ngựa dần dần đi xa, Tô Nhượng Hàm cảm khái, trên thế giới này vẫn còn nhiều người tốt.

Sau khi tiến bước một nhà Tô Khuê, nàng nắm chìa khóa trong tay xoay người đóng cửa vào nhà.

Ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, tòa nhà thật to này về sau là thuộc về chính mình.

Tại cái thời không xa lạ này, rốt cục có một nơi thuộc về của nàng, có một cái 'nhà'.

Không ai biết, hôm nay trước khi nàng mua được tòa nhà này thì trong lòng có bao nhiêu bàng hoàng và bất an.

Cho dù đã không ngừng an ủi chính mình, ở đâu thì yên đó, nhưng có lẽ nàng thân là người hiện đại có một khuyết điểm, không có một địa phương thuộc về chính mình, thủy chung sẽ cảm thấy mình cái gì cũng không có. Cho dù là người mang vòng tay không gian, nàng vẫn không có cảm giác an toàn.

Ở trong xã hội hiện đại, nhất là người Hoa, rất nhiều người vội vàng kiếm tài sản thứ nhất đều chỉ vì muốn có cái nhà, hoặc là nói có một căn phòng để ở?

Điều kiện tất yếu muốn có nhà có phòng ở, không có phòng ở thuộc về chính mình, sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác bất an không yên lòng, đây cũng là lý do vì sao Tô Nhựt Hàm nóng vội kể tiếp muốn mua tòa nhà thuộc về chính mình. Cho dù biết rõ hiện tại cũng không phải là thời cơ mua nhà, nhưng nàng vẫn làm như vậy.

Nhìn tòa nhà thiết kế thanh lịch, Tô Nhựt Hàm lộ ra tươi cười vui vẻ an tâm, nơi này chính là nhà của mình, ha ha... Thật là nhặt được món hời, chủ nhân ban đầu của tòa nhà họ Tô, vừa vận nàng mua tòa nhà sau đó ngay cả biển hiệu trên cửa cũng không cần thay đổi.

Một nhà Tô Khuê chỉ đóng gói một ít vật phẩm quý trọng và thiết yếu, trong nhà còn lại rất nhiều thứ không thể mang đi đều để lại đưa cho nàng.

Có thể nói, nàng mua xong tòa nhà này, thật sự thì giống như thời hiện đại mua nhà xong có thể chỉ cần xách giỏ vào phòng ở là được.

Dầu muối tương dấm củi gạo, mấy thứ này đối phương đều không có mang đi, tuy rằng còn lại cũng không phải rất nhiều, nhưng mà nàng sinh sống một mình, ăn trong một hai tháng lại không có vấn đề.

Nhàn rồi ngồi trong chốc lát, Tô Nhựt Hàm nghĩ đến đậu tương trong không gian của mình. Bởi vì vấn đề không gian giữ tươi, đậu tương đặt để ở bên trong đều vẫn tươi mới như là mới hái, vẫn là màu sắc xanh đậm. Thời điểm ở nhà Lý thẩm nhi nàng cũng không dám lấy ra ở trước mặt người khác, hiện tại có nhà của chính mình, thật ra nàng lại có thể lấy bọn chúng ra hong cho khô. Dù sao nếu đậu tương không hong khô mà nói, dùng móng tay bóc vỏ thật sự là một chết người.

Nghĩ đến một nhà Lý thẩm nhi, Tô Nhựt Hàm âm thầm thờ dài, chờ cho nàng yên ổn xuống một đoạn thời gian, nàng lại nghĩ biện pháp nhờ người hỏi thăm một nhà các nàng vậy.

Tô Nhựt Hàm lách mình tiến vào không gian, đều chuyển hết thân cây đậu và đậu tương chất đống ở trong nhà tranh đi ra, kế tiếp đặt toàn bộ lần lượt dựa vào tường ở chỗ dưới mái hiên, vạn nhất trời mưa cũng sẽ không bị ướt, tin tưởng rất nhanh có thể hong khô... Đến lúc đó nàng có thể làm chút đậu hoa ném thử rồi.

Lúc ở trong khách sạn ăn cơm Tô Nhựt Hàm biết, thời không này giống như có rất nhiều thứ cũng không giống với thế giới ban đầu của mình. Gia vị tốt nhất ở nơi này phần lớn là một ít giống như cỏ, hơn nữa thực vật như đậu tương... Hình như là ở đây không có, có cũng chỉ là oản đậu (giống như đậu Hòa Lan), hơn nữa hạt oản đậu so với nàng đã gặp qua thì muốn lớn hơn hai ba lần, hương vị thì giống nhau.

Đậu tương này ở đây thật ra lại trở thành vật hiếm lạ, nếu dưới tình huống có thể, về sau nàng trồng nhiều thêm một chút dùng để bán kiếm tiền cũng không sai.

Vừa bận rộn chuyển thân đậu, Tô Nhựt Hàm đặc ý nghĩ. Tuy rằng nàng không thể như nữ chính trong tiểu thuyết xuyên qua làm cái gì mà thương nhân thiên hạ đệ nhất linh tinh. Nhưng nếu nàng thiếu tiền, thật ra lại có thể bày quán bán đồ ăn, các loại điểm tâm cũng bán được đi? Nếu thật sự không được, bán dạo cặp lồng đựng cơm ở bên đường cũng được chứ?

Bên này Tô Nhựt Hàm đang vô cùng bận rộn lần qua lần lại đậu tương trong không gian, lại còn thuận tiện thu thập tòa nhà đã thuộc về nàng. Lúc này xa xa Liễu gia ở trong Phụng Dương thành nhận được một phong thư do Mạc Tử Khanh đưa tới, lại làm cho tất cả đều trầm trọng xuống.

Nhiều thế hệ Liễu gia thân là thư hương thế gia, tổ tiên Liễu gia cũng từng có hai người làm Thái Phó. Chỉ là đến thế hệ Liễu Thiên Nguyên thì bắt đầu, hần dần dần yêu thích cảm giác kinh thương và kiếm tiền. Cho đến hôm nay đến thế hệ hai đứa con trai của Liễu Thiên Nguyên hần, đối phương hoàn toàn thừa hưởng hứng thú yêu thích kinh thương và yêu kiếm tiền được di truyền từ hần, thậm chí còn có xu thế trầm trọng hơn.

Tuy hai con trai có đầy bụng kinh luân, lại tự mình có hứng thú rất lớn đối với việc kinh thương. Hơn nữa là một đứa so với một đứa càng biết kiếm tiền, giống như là hai huynh đệ đang thi đấu vậy. Một thư hương thế gia đang yên lành cứ thế để cho bọn họ dầy vò thành nhà giàu nhất Thương Lan quốc hiện tại.

Liễu Phong Liệt cũng không hổ là thiên tài kinh thương, thủ hạ của hần kinh doanh các cửa hàng không chỗ nào không phải là ngày kiếm đầu vàng. Mặc kệ cái gì đến trong tay của hần đều có thể lại tăng trưởng giá trị nâng giá bán đi. Hơn nữa chủ yếu nhất là, tuy rằng Liễu Phong Liệt ngày kiếm đầu vàng, mỗi ngày kiếm tiền vô số, hần cũng là một ông chủ cực kỳ yêu tiền lại luyện tiết tiêu tiền. Nói dễ nghe chút thì là tiết kiệm, nói khó nghe chút là keo kiệt, vắt cô chà ra nước, lâu ngày được một cái danh hiệu là 'Tự tài gà trống' ... ặc, không đúng! Là 'Tự tài công tử'. (tài: này là tiền bạc tài sản)

Mà Liễu Phong Viêm thân là Tam thiếu Liễu gia, tuy rằng năm ấy mới mười bảy, nhưng không có cái gì là hần không thể kiếm tiền, lớn thì mở kỹ viện sòng bạc, nhỏ thì bày quán bán bên đường. Ở đâu có thể tiền kiếm, thì ở đó có bóng dáng của hần, đương nhiên liền có danh hiệu 'Tam thiếu vợ vét của cái'.

Nhưng mà tiền nhiều hơn có đôi khi cũng không nhất định là chuyện tốt, nhất là tại thời điểm Liễu gia vốn sút đầu mề trán này, một phong thư thỉnh linh gửi đến đánh vỡ bình tĩnh của ba người tham tiền Liễu gia.

Liễu Thiên Nguyên ngồi ở trên ghế chủ vị, trên bàn gỗ ở bên cạnh đặt phong thư mới vừa rồi thương hội của Liễu gia đóng quân ở Lạc Lâm thành đưa tới, mày gắt gao nhú lại.

Hồi lâu sau hần mới ngẩng đầu nhìn về con lớn nhất ngồi đối diện với mình, giọng điệu có một chút ngưng trọng mở miệng: “Phong Liệt... con thấy thế nào?”

Liễu Phong Liệt nhủ mảy suy nghĩ sâu xa vẫn chưa mở miệng, ngược lại trên mặt Liễu Phong Viêm ngồi ở một bên có một chút hoài nghi mở miệng: “Có thể là quý khách của Mạc Tử Khanh hay không?” Dù sao từ ngày ấy sau khi nhìn thấy thái độ lạnh lùng của nam nhân kia đối với chuyện nhị tỷ của mình bị mất tích, hẳn liền cảm thấy Mạc Tử Khanh người này kì thực là người không khác gì tên khốn.

Lời của hắn mới ra miệng, Liễu Phong Liệt lại hơi hơi lắc lắc đầu, về mặt lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phụ thân của mình: “Phụ thân. . . Mạc Tử Khanh người này, tuy rằng con tự nhận nhìn không thấu hắn, nhưng cũng cho rằng hắn cũng không phải là một người dám làm không dám nhận.”

“Nhưng mà... rõ ràng chúng ta phát hiện tín vật tùy thân của thủ hạ Mạc Tử Khanh ở trong cái phòng Hương nhi mất tích không phải sao?” Liễu Thiên Nguyên có chút nóng nảy chấp tay đứng lên đi qua đi lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quyết Liệt Đoạn Tuyệt.

“Chuyện này, thật ra con lại cảm thấy có vài phần kỳ quái.” Liễu Phong Liệt khẽ nhướn đuôi lông mày, khóe miệng nở nụ cười lạnh châm chọc lấy ra một ngọc bài nhỏ nhỏ từ trong lòng, ở trên người Mạc Tử Khanh cũng có một ngọc bài giống như đúc.

Nhưng mà... Một người không để cho người khác nhìn thấu bản thân, sẽ ngu xuẩn mà phạm phải sai lầm rõ ràng như vậy sao?

Để lại chứng cứ, để cho Liễu gia bọn họ biết là Mạc Tử Khanh hẳn phải người cướp Liễu Hương đi sao?

Huống chi hiện tại Liễu Hương và hắn đã không còn quan hệ, chỉ là một phụ nhân đã bị hắn hưu bỏ mà thôi, không cần hao phí một vòng lớn như vậy tìm được nàng sau đó thông báo cho Liễu Thiên Nguyên bọn họ, lại chạy tới đi cướp nàng? Cho dù hắn lo sợ Liễu gia sẽ đưa Liễu Hương trở về cho hắn, nhưng mà lúc trước thời điểm Liễu Phong Liệt để cho Liễu Phong Viêm đi tìm Mạc Tử Khanh hỗ trợ tìm người, cũng đã nói qua, nếu tìm được Liễu Hương, như vậy chuyện trước kia coi như thanh toán xong, Mạc Tử Khanh hẳn không còn nợ ân tình gì với Liễu gia.

“Kỳ quái? Làm sao kỳ quái? ? ? Nhớ ngày đó là hắn phái người đến nói cho chúng ta biết Hương nhi ở Lý gia thôn, nhưng mà thời điểm chúng ta đến thì người cũng không thấy, mà trong phòng kia chỉ còn lại ngọc bài trong tay hắn mới có, đủ loại nguyên nhân đều vạch rõ có liên quan hệ với Mạc Tử Khanh hẳn.” Lúc này giọng điệu của Liễu Thiên Nguyên phần nộ vung tay áo nhìn về phía con trai lớn nhất của mình, thực hiển nhiên có bất mãn đối với hành vi của Mạc Tử Khanh mà hắn tín nhiệm.

“Phụ thân... Người cảm thấy Mạc Tử Khanh hẳn sẽ là người để cho chính mình phạm vào sai lầm ngu dốt rõ ràng như vậy sao? Biết rõ chúng ta muốn đến Lý gia thôn, hơn nữa chỗ của tiểu muội cũng là người của hắn tìm được, hẳn sẽ vác đá đập vào chân mình như vậy sao?” Về mặt Liễu Phong Liệt không thừa nhận ngẩng đầu, giọng điệu còn nghiêm cần hỏi ngược lại Liễu Thiên Nguyên đang phần nộ không thôi.

Lời Liễu Phong Liệt nói, làm sao lại không phải là nghi hoặc trong lòng Liễu Thiên Nguyên?

Nhưng mà nữ nhi của mình gả cho hắn năm năm lại bị hưu bỏ, điểm ấy trong lòng Liễu Thiên Nguyên vốn vẫn còn oán niệm, lúc này Hương nhi lại bị người mang đi không biết tung tích, mà để lại căn cứ chính xác trực tiếp chỉ rõ Mạc Tử Khanh, làm sao hắn có thể bình tĩnh?

“Phụ thân, thật ra con cảm thấy đại ca lại nói không sai, tuy rằng ngọc bài rơi xuống ở trong phòng là của Mạc Tử Khanh, nhưng mà... nhìn chung cứ cảm thấy cái ngọc bài này xuất hiện ở nơi đó, giống như quá mức dễ thấy được và có sự cố ý.” Lúc này trên mặt Liễu Phong Viêm không có vẻ mặt vui cười cả lơ phất phơ của dĩ vãng, nếu có chỉ là sự trưởng thành sớm và trầm ổn hơn so với tuổi của hắn. Tuy nói lần này nhìn thấy sự đối đãi của Mạc Tử Khanh với nhị tỷ mất tích thì lòng của hắn có bất mãn, nhưng dựa vào việc ngọc bài xuất hiện ở trong phòng nhị tỷ mất tích, thật ra hắn lại cảm thấy hẳn là cũng không phải Mạc Tử Khanh gây ra mới đúng.

“Cố ý? Còn thật sự là có vài phần ý vị cố ý, chẳng lẽ thực không phải là Mạc Tử Khanh làm sao? Vậy Hương nhi lại bị người nào mang đi, hơn nữa sau khi đối phương bắt đi Hương nhi đi, có thể làm gì nàng không?” Liễu Thiên Nguyên sau khi nghe hai con trai phân tích, ngược lại có thêm vài phần bình tĩnh hơn, nhưng mà lập tức lại nghĩ đến nữ nhi của mình bị đối phương bắt đi, nhất thời lại gấp gáp trán toát mồ hôi lạnh.

Liễu Phong Liệt không nói tiếng nào, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng gõ lên tay vịn ghế dựa ở bên cạnh, phát ra tiếng vang nhẹ nhàng, trong đôi mắt đen thâm thúy như có vẻ đắm chiều nhìn phong thư có kí hiệu của Mạc Tử Khanh, cùng với nửa khối ngọc bài hắn lấy ra vừa rồi.

Thật lâu sau sau, một nụ cười nhẹ xuất hiện ở trên khuôn mặt thanh nhũ tuần dật của Liễu Phong Liệt, giọng nói trầm thấp réo rất nhẹ nhàng phun ra: “Nếu đối phương muốn chúng ta và Mạc Tử Khanh quyết liệt, như vậy chúng ta liền chiều theo mong mỏi của đối phương mà làm đi!”

“A... Phong Liệt, con nói cái gì?” Liễu Thiên Nguyên kinh ngạc nhìn qua.

Lúc này Liễu Phong Viêm ở một bên cũng tròn tròn mắt, thoáng cái mạnh mẽ đứng lên, không dám tin hỏi: “Đại ca... Ca điên rồi?”

Khóe miệng Liễu Phong Liệt hơi hơi cong lên một chút, vân đạm phong khinh cười nhìn hai người Liễu Thiên Nguyên và Liễu Phong Viêm đối diện với

mình, trong giọng điệu có sự chân thật đáng tin quyết đoán mở miệng nói: “Phong Viêm người cùng và ta cùng đi đón Mặc nhi về đi. Nếu tiểu muội đã không phải người Mặc gia, dù thế nào thì Mặc nhi cũng là cốt nhục của tiểu muội, lẽ ra nên đón về Liễu gia ta.”

”Nhưng mà...” Liễu Phong Viêm nóng nảy muốn mở miệng, nhưng khi chạm đến đến cặp mắt mang theo ý cười nhưng không có chút độ ảm của đại ca mình, yên lặng ngậm miệng lại.

Hắn không rõ nguyên nhân vì sao đại ca đột lại nhiên ra quyết định như vậy, nhưng mà chuyện đón Mặc nhi trở về, thật ra hắn lại không có phản đối.

Mặc kệ nhị tỷ có tìm được hay không, ở thời điểm Mặc Tử Khanh hưu bỏ năng, bọn họ cũng đã quyết định muốn dẫn Mặc nhi về Liễu gia.

”Phụ thân... hiện tại người truyền thư cho thương hội Liễu gia ta tại các tỉnh thành, đưa hình vẽ của tiểu muội qua, để cho bọn họ âm thầm điều tra tin tức của tiểu muội, thuận đường nói cho bọn họ... bắt đầu từ ngày hôm nay, Liễu gia ngưng hết tất cả những liên quan liên hợp tác quan hệ cùng Mặc gia...” Liễu Phong Viêm rú mí mắt xuống, trong mắt mang theo sự lạnh lùng mà câu nói phía sau lại lần nữa làm cho Liễu Thiên Nguyên khiếp sợ.

Nói quyết liệt thì quyết liệt, thậm chí còn muốn ngưng hết tất cả quan hệ hợp tác? Rốt cuộc đã hiểu dụng ý của con là gì?

Mà trên phong thư Mặc Tử Khanh đưa tới, cũng chỉ có bốn chữ ngắn gọn 'Thật thật giả giả'.

*****

Trong Mặc gia Lạc Lâm thành.

Trong phòng của Mặc Tử Khanh là một mảnh trầm tĩnh, giấy lát sau, có một bóng đen lung lay rơi xuống, mang theo khí lạnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng nói của đối phương cũng mang theo vẻ lạnh lùng hàn ý mở miệng: “Chủ tử!” Bóng đen đứng là thủ hạ Hàn Lệ của Mặc Tử Khanh.

”Hả? Đưa đi rồi hả?” Mặc Tử Khanh không có quay đầu, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn bóng dáng nho nhỏ ở phía bên ngoài trong khoảng sân đang đứng trung bình tấn, tuy rằng hai chân đã run run, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn đỏ bừng, từng giọt mồ hôi to chảy xuống dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm, nhưng mà cậu nhóc vẫn quật cường đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Là con trai của hắn, trên người chảy dòng máu của hắn, cậu nên kế thừa kiêu ngạo và kiên quyết của hắn.

”Bẩm chủ tử! Thư đã dựa theo phân phó mà đưa đến thương hội Liễu gia ở trong thành, sau đó đối phương đã ra roi thúc ngựa đưa tới Liễu gia Phụng Dương thành.” Hàn Lệ gật đầu, giọng nói lạnh lùng không có chút phật phùng trả lời.

Mà Mặc Tử Khanh đứng gần cửa sổ nghe Hàn Lệ nói thì xoay người, nhìn gương mặt lạnh lùng không chút thay đổi của Hàn Lệ, hắn hơi hơi trầm ngâm một lát, khẽ miệng khẽ giương lên một nụ cười nhẹ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vô ba nhẹ nhàng mở miệng nói nhỏ: “Người nói... Liễu gia sẽ hiểu rõ ý tứ của ta sao?”

Hàn Lệ đứng ở nơi đó im lặng không nói, chỉ là im lặng đứng đó, hắn biết rõ những lời này của chủ tử cũng không phải đang hỏi chính mình. Thay vì nói là đang thật sự hỏi hắn, chẳng bằng lại nói chủ tử đang tự hỏi bản thân.

Mặc Tử Khanh nhìn bóng dáng nho nhỏ trong sân ngoài cửa sổ, lúc này chột vật ngã xuống đất, trong con người trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một chút cảm xúc, chậm rãi cất bước đi đến cửa. Ở thời điểm sắp đi tới cửa, Hàn Lệ ở phía sau trong giọng nói lạnh lùng không chút gọn sóng mở miệng hỏi: “Chủ tử, chuyện ngọc bài, xử lý như thế nào? Cần báo cho Liễu gia biết một tiếng không?”

Mặc Tử Khanh đi tới ngưỡng cửa, cước bộ dưới chân dừng lại, một lúc lâu sau hắn vẫn đưa lưng về phía Hàn Lệ miệng bất giác nở nụ cười lạnh, nhẹ phất ống tay áo, nói hồ hững: “Không cần. Từ hôm nay trở đi, phái người chặt chẽ nhìn chăm chú phủ đệ của 'Người nọ', đợi sau khi người nọ trở về, đi đưa bái thiếp cho đối phương, nói đã năm năm không thấy, ta cảm thấy rất 'Tuông niệm' ...” Sau khi dứt lời, bước chân của hắn không có chút ngừng lại đi tới bóng dáng nho nhỏ bị té ngã.

”Vâng!” Hàn Lệ lập tức khom người.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đặc Biệt Gặp Lại.

“Khụ, khụ khụ... muốn chết, nấu nồi cơm thôi mà, sao lại giống như phóng đạn mù vậy nè?”

Tô Nhược Hàm chột vật không thôi vọt ra từ trong phòng bếp mặt mũi sưng đỏ, trên gương mặt trắng nõn đầy khói bụi màu đen, thật giống như con mèo hoa chui ra từ trong tro bếp.

Đứng ở trong sân hô hấp không khí mới mẻ, nàng buồn bực phun ra một ngụm troc khí.

Vẫn chưa có thói quen, từ lúc ban đầu nấu cơm không đun được bếp, đến bây giờ nấu cơm thì giống như phóng đạn mù, nàng đã tiến bộ rất nhiều. Dù sao mấy ngày hôm trước thời điểm lần đầu tiên nàng nấu cơm, đốt lửa mất một giờ, sau đó tất cả món nấu được đều còn sống, lần thứ hai nấu thì cháy đen như than.

Đến hiện tại, tuy rằng thời điểm nàng nấu cơm trong phòng bếp là một mảnh sương khói, nhưng mà ít nhất đồ ăn nấu ra tuy rằng hương vị kém một chút, nhưng mà ít ra ăn vào sẽ không bị tiêu chảy.

Tô Nhượng Hàm nghỉ tạm một chút ở trong sân, sau khi nhìn thấy trong phòng bếp sương khói xông người dần dần tán đi, nàng đầu đầy mồ hôi mới đi tới trong phòng bếp, trong lòng tức giận nghĩ, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp cải thiện bếp nấu quái đản này một chút, không thể để cho nó mỗi lần nấu cơm đều xông chết người như vậy đi? Hơn nữa cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc trước khi ở nhà Lý thâm nhi, hình như nàng có hỗ trợ bổ sung củi vào trong bếp lò, cũng không có thấy khói lớn như vậy đi?

Chẳng lẽ là bếp nấu của Tô gia có vấn đề?

Quên đi, trước không nghĩ nữa, nhanh chóng com nước xong còn phải đi thu thập đồng hồ hỗn loạn ở hậu viện.

Vốn tưởng rằng sau khi mua xong tòa nhà, thì nàng có thể sống nhàn nhã.

Nhưng mà, trời biết... thì ra cuộc sống nhàn nhã cũng không phải dễ dàng như vậy.

Chỉ là bữa cơm đầu tiên lúc mới tiến vào Tô gia, nàng đã bị ép buộc quá mức, còn muốn nhàn nhã qua ngày, vậy thì chuyện thứ nhất chính là phải học làm sao dùng được bếp nấu lạc hậu này, còn có chính là phải học được nuôi gà...

Lúc một nhà Tô Khuê rời đi, trong nhà còn để lại mấy con gà mái già và hai con gà trống không mang đi, nói là để lại về sau để trứng cho nàng ăn, thuận tiện thay nàng giải quyết một chút về sau đồ ăn cơm thừa linh tinh.

Nắm chắc ý tưởng về sau có trứng gà miễn phí ăn, Tô Nhượng Hàm vô cùng cảm tạ đã để lại mấy con gà, nhưng mà nàng vừa tiếp nhận thì trắc trở đến đây.

Chính là thời điểm nàng vừa đi vào trong hàng rào nhặt trứng gà quên đóng cửa, tất cả mấy con gà chạy đi ra từ trong hàng rào, lại nhanh như chớp liền lên đến bên trong hậu viện, thế là toàn bộ rau xanh cải củ lá cây gặp tai ương. Nàng gấp đến độ muốn đi bắt đầu sỏ gậy nên, nhưng mà lại bị kịch phát hiện, sao cô đại nuôi gà lại trơn trượt lợi hại như vậy chứ? Trước bất luận là gà mái chạy trốn thì giống nhau phi cơ trực thăng nhảy lên nhảy xuống, chỉ là hai con gà trống thoát nhìn nặng gần tám cân, chúng nó có thể so với 'máy bay chiến đấu'. Tay nàng vừa đưa qua còn chưa có bắt được chúng nó, cái mỏ sắc bén cũng đã hung hăng mổ ở trên tay nàng... Bị kịch bị mổ đến máu tươi chảy ròng.

Đợi cho đến khi nàng thật vất vả lừa toàn bộ đàn gà chạy về chuồng, thì hậu viện đã thành một đồng hồ hỗn loạn, rau xanh xanh mướt và cải củ lá cây đã bị ăn chỉ còn lại có cành cây trụi lủi, mà một cái hậu viện to như vậy nơi nơi đều là gà béo ục. Muốn nàng là một người lớn lên ở trong thành thị, đã bao giờ gặp qua trận chiến này? Lúc ấy thì hoàn toàn trọn tròn mắt.

Hai ngày trôi qua, sau khi đánh giá gà béo ục này hẳn là không khiến người ta ghét bỏ như vậy, nàng mới quyết định hôm nay đi sửa sang lại hậu viện, thuận tiện bổ cứu rau xanh cải củ một chút. Nếu thành thực thì thu hoạch hết, nếu không thành thực lại biến thành rau, chỉ có thể nhổ lên rồi dời đến trong không gian trống lại, thử xem còn có thể bổ cứu hay không!

Hơn nữa ở nhìn thấy rau xanh không có lá cây chỉ còn lại có thân cây, đột nhiên đầu nàng thoáng qua một ý tưởng, mới phản ứng kịp rau xanh này nọ đối nàng mà nói, thật đúng là có chút trọng yếu...

Người nơi này chỉ biết xào rau nấu canh, hơn nữa chỉ biết hong khô làm dưa muối.

Nhưng mà bọn họ lại không biết đem rau xanh làm thành đồ chua, như vậy rất dễ bảo tồn, hơn nữa lại là phương pháp làm món ăn ngon mỹ vị, ở đây lại không có người biết.

Nghĩ tới đậu tương của mình, còn có rau xanh trong hậu viện, Tô Nhượng Hàm nở nụ cười ngây ngất.

Nàng đã quyết định làm toàn bộ rau xanh này thành đồ chua, đợi cho sau khi sửa sang lại không sai biệt lắm cuộc sống của mình được yên ổn, thì đi mở một cái quán ven đường hoặc là khai trương tiệm cơm nhỏ, giữ độc quyền về đậu phụ mặn mà nơi này không có... Hơn nữa lại là dưa chua đậu phụ mặn.

Trong lòng tưởng tượng tình hình tự mình kiếm tiền, Tô Nhượng Hàm cười lắc lắc đầu, vẫn là nên đi trước thu dọn hậu viện cho tốt rồi lại mơ mộng phát tài thì tốt hơn.

Nhanh chóng com nước xong, Tô Nhượng Hàm hăng hái mời phần cầm cái chổi lên đi tới hậu viện.

*****

Trong phòng chữ Thiên trên lầu hai của đệ nhất tử lâu 'Túy Mãn Trai' Lạc Lâm thành.

Mạc Từ Khanh mặc quần áo cẩm bào màu trắng khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn người đi đường qua lại như nước chảy ở ngã tư đường dưới lầu.

Hàn Lệ cung kính đứng ở phía sau của hắn, khi nhìn thấy trên ngã tư đường phía dưới xuất hiện một chiếc xe ngựa vô cùng hoa lệ, Hàn Lệ thần nhiên mở miệng: “Chủ tử... Hắn đến đây.”

Mạc Từ Khanh hơi hơi nhíu mày nhìn lại, nhìn thấy xe ngựa đứng ở dưới lầu Túy Mãn Trai, một bóng dáng màu đen như mực đi ra từ bên trong xe ngựa. Hình như là đối phương cũng nhận thấy được có người đứng ở phía trước cửa sổ nhìn mình, đôi mắt hoa đào mang theo sự mỉa mai hoặc nhìn lại đây.

Nhìn thấy trong đôi mắt phượng quen thuộc bao hàm sự khiêu khích, đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mạc Từ Khanh không có một chút dao động, bình tĩnh nhìn chăm chú vào đối phương.

Người dưới lầu hai mắt gắt gao tập trung trên bóng dáng đứng trước cửa sổ, lần đầu gặp lại sau năm năm, đôi mắt bình tĩnh của đối phương làm cho trong lòng hắn vốn yên ổn lại thêm vài phần phiền chán, ánh mắt mang theo tức giận trừng tới trước cửa sổ mà Mạc Từ Khanh đang đứng.

Thời điểm chú ý tới hai mắt đối phương hít lại mang theo sự tức giận nhìn tới mình, Mạc Từ Khanh thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt mở miệng nói với Hàn Lệ ở phía sau: “Đi thỉnh hắn đi lên đi!”

Hàn Lệ lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, rất nhanh cửa phòng bị đẩy ra, Mạc Từ Khanh thần nhiên xoay người nhìn sang đối diện.

Nhìn bóng dáng đứng ở ngoài cửa đã năm năm không thấy, giọng nói réo rắt của hắn bình tĩnh mở miệng: “Vẫn mạnh khỏe?”

Người ngoài cửa thân hình hơi dừng một chút không thể nhận ra, lập tức trên trán nhan tuyệt sắc khuynh thành cường chế về chầm chọc thoáng hiện lên, chậm rãi cất bước đi đến, đôi mắt hoa đào xinh đẹp hơi rũ xuống, khóe miệng khẽ nâng lên cười nói: “Ha ha... Năm năm không có nhìn thấy ngươi, đương nhiên là ta rất tốt, hơn nữa là càng ngày càng tốt.”

Nhìn trên gương mặt đối phương khó nén ý chầm chọc, cùng với lời nói khiêu khích, Mạc Từ Khanh chỉ lạnh nhạt gật gật đầu, bình tĩnh ngó xuống xuống, hắn nhìn người đối diện lạnh lùng mở miệng: “Thanh Nguyên... Năm năm!”

Nghe được tiếng nói réo rắt của Mạc Từ Khanh lại kêu ra tên của bản thân, tay đang cầm chén trà của hắn hơi ngừng lại, thân mình không tự kìm hãm được mà hơi cứng ngắc, một giọt nước trà tràn ra khỏi chén mà không biết. Một lát sau miệng của hắn mới thoáng hiện lên nụ mỉm cười mê hoặc lòng người thần nhiên mở miệng nói: “Đúng vậy, ta biết, năm năm!” Thật sự thật lâu rồi.

Mạc Từ Khanh lạnh lùng ngẩng đầu nhìn đối phương, nhìn thấy khóe miệng mỉm cười của đối phương giống như lần cuối cùng của năm năm trước khi rời đi, mày của hắn dần dần nhíu lại.

Ý tứ của hắn (MTK) rất rõ ràng, năm năm... cũng đã đủ cho hắn (TN) bình phục tâm tình của mình, chẳng lẽ hắn còn không bỏ xuống được sao?

Hắn không thích nữ nhân kia, cho nên hắn (MTK) hừ nằng, nhưng mà hắn không nên cướp nằng đi, lại không nên chầm ngồi hợp tác giữa mình và Liễu gia, thậm chí còn liên lụy đến Mạc nhi... chẳng lẽ thời gian năm năm còn chưa đủ?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ân Oán Cũ.

“Là ngươi mang Liễu Hương đi sao? Miếng ngọc bài cũng do ngươi đặt ở trong phòng hộ nông gia kia.” Mạc Từ Khanh bình tĩnh mở miệng.

“Đúng thì như thế nào?” Khóe miệng Thanh Nguyên hơi giương lên, khiêu khích nhìn hắn.

Đối với chuyện Mạc Từ Khanh sẽ biết mình mang Liễu Hương đi, có thể nói Thanh Nguyên đã sớm dự đoán được, cũng có thể nói chính là hắn cố ý để cho hắn ta biết được, là chính hắn mang Liễu Hương đi. Hắn ta muốn hừ Liễu Hương, thì mình sẽ không lại trả thù nằng sao? Không khỏi nghĩ quá mức tốt đẹp rồi.

“Thả nằng đi! Năm năm, hắn là ngươi đã buông xuống.” Mạc Từ Khanh nhẹ lướt ống tay áo cầm qua chén trà rót cho mình một chén, giọng điệu nhẹ nhàng mở miệng.

Thanh Nguyên cụp đôi mắt xuống trong đó mang theo một chút phức tạp liếc mắt nhìn người mặc áo bào trắng ngồi đối diện, cả người Mạc Từ Khanh thanh nhã như trích tiên nâng trà mà uống, trong đôi mắt sáng trước sau như một là trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc, giống như vạn vật trên thế gian này đều không thể nhập vào trong mắt hắn.

Trong lơ đãng, khóe miệng Thanh Nguyên hơi kéo ra nụ cười khổ tự giễu không thể nhận ra, hắn quen biết với Mạc Từ Khanh hai mươi mấy năm, đã bao giờ thấy qua chuyện gì có thể làm cho hắn đánh vỡ lạnh lùng và bình tĩnh trong đáy mắt? Kể cả lúc trước bởi vì nữ nhân bao cô kia tính kế và bức hôn, đồng thời cũng bao gồm Linh nhi bởi vì hắn cự tuyệt mà... hương tiêu ngọc tồn, không có một chuyện nào có thể đánh vỡ gương mặt bình tĩnh của hắn.

Buông?

Kêu hấn làm sao có thể buông?

Nếu như không phải nữ nhân bao cở kia tính kế, làm sao Mạc Tử Khanh lại có thể cưới nữ nhân bao cở kia? Mà Thanh Linh... muối muối sinh đôi của mình thuở nhỏ thân thể yếu kém nhiều bệnh, làm sao nàng lại có thể để cho mình mang theo nàng rời xa nơi thương tâm này, lại vì sao khi biết được ngày đại hôn của hấn thì liên tục học máu, dẫn tới hương tiêu ngọc tồn (chết)?

Trong đôi mắt hoa đào của Thanh Nguyên mang theo hơi thở hơi mị hoặc lạnh như hàn băng ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Tử Khanh, tất cả trong mắt đều mang phần nộ lạnh lùng. Một là muối muối chính mình từ nhỏ đã bảo bọc lớn lên, mà một người là bạn thân cùng nhau lớn lên với mình, điều này kêu hấn có thể buông như thế nào?

Nghĩ tới chuyện của năm năm trước, bàn tay ẩn trong tay áo của Thanh Nguyên đã nắm rất chặt, một đôi mắt phượng nheo lại vài phần, trong mắt tràn đầy hàn ý nhìn về phía Mạc Tử Khanh, trong giọng nói có sự đau xót và phức tạp khó nén: “Nếu năm đó người khẳng định cưới Thanh Linh, thì nàng sẽ, sẽ không... Vì sao người không chịu cưới nàng? Kiểu ngạo như nàng cũng chấp nhận buông bỏ toàn bộ kiểu ngạo của mình mà gả cho người làm thiếp, vì sao người lại cự tuyệt nàng?”

Trước khi muối muối của mình chết khỏe miệng dính đầy máu giống như hồng mai vào đông, lúc này ở trong đầu của hấn lại vô cùng rõ ràng. Tươi cười trên gương mặt tuổi trẻ của Thanh Nguyên trở nên lãnh liệt hơn, thân nhiên dời tầm mắt của mình không lại nhìn về phía Mạc Tử Khanh đối diện. Bắt đầu từ lúc đó, giao tình giữa mình và hấn, cũng đã không còn tồn tại nữa.

Mạc Tử Khanh ngồi ở đối diện, thời điểm nghe Thanh Nguyên đề cập tới cái tên Thanh Linh, thân thể hơi cứng đờ, hồi lâu sau hấn nhếch môi mỉm cười, ngẩng đầu đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô ba nhìn về phía Thanh Nguyên, nhủ mảy, giọng điệu có vài phần lạnh nhạt mỉa mai: “Ta không thương Thanh Linh, cưới nàng cũng không cho nàng được hạnh phúc, sẽ chỉ làm cho nàng càng thêm thông khổ mà thôi.” Vì sao chuyện như vậy đã qua năm năm, vẫn không đủ để hấn nhìn thấu đây?

Nghe Mạc Tử Khanh nói, Thanh Nguyên mãnh liệt đứng lên, hai mắt tràn đầy châm chọc lạnh lùng cười rộ lên, lâu sau trong giọng điệu có sự châm chọc hừ lạnh ra tiếng nói: “Nhưng mà người cũng không yêu Liễu Hương kia, vì sao người có thể cưới nàng? Vì sao cũng không thể cưới Thanh Linh?”

Mạc Tử Khanh bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, trên khuôn mặt tuổi trẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng có một chút giạt mình nhìn ngoài cửa sổ.

Bởi vì không thương, cho nên mới cưới Liễu Hương. Cũng từ năm đó nàng ở trong phủ đệ của hấn, nhưng mà số lần hấn thấy nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay, đây cũng là lý do vì sao nàng oán hận hấn, cũng là nguyên do dẫn tới nàng phát tiết tức giận ở trên người Mạc nhi đi?

Đồng dạng, bởi vì không thương, cho nên cự tuyệt cưới Thanh Linh làm thiếp, chỉ vì nàng và hấn quen biết đã lâu, lại là muối muối của Thanh Nguyên, hấn không đành lòng thương tổn nữ tử kiểu ngạo có thân thể suy nhược đó. Chỉ là kết quả như thế này cuối cùng nàng cũng... hương tiêu ngọc tồn!

Thanh Linh chết, chung quy cuối cùng cũng là bởi vì hấn.

“Đưa nàng về Liễu gia đi, hại chết Thanh Linh chung quy là ta!” Thần sắc Mạc Tử Khanh đạm mạc ngẩng đầu nhìn Thanh Nguyên mở miệng.

Lại không biết lời của hấn vừa nói ra, trên mặt đối phương lại mang theo khiêu khích cười lạnh: “Không đưa về được rồi.”

Mạc Tử Khanh nhủ mảy: “Có ý tứ gì?”

“Ha ha... Có ý tứ gì sao? Ý tứ của ta chính là, ý tứ chính là... sau khi ta mang nữ nhân kia đi, phát hiện nàng lại mất đi trí nhớ, cùng với trước kia quả thực giống như là hai người khác nhau. Cho nên ta liền mang nàng đi tới vùng biên cảnh... Trục tiếp bỏ ở đó. A phải... Người ngẫm lại xem, một nữ tử độ thân lực lạc ở địa phương biên cảnh phức tạp kia, sẽ gặp phải tình huống gì đây? Giật tiền cướp sắc? Hay có lẽ lưu lạc tới hoa lâu nào đấy?” Trên mặt Thanh Nguyên có khoái cảm trả thù, khiêu khích nhìn Mạc Tử Khanh. Hấn cũng không nói ra, kỳ thật là hấn mang theo Liễu Hương mất trí nhớ, nghĩ đến nàng mất đi trí nhớ, dựa theo đức hạnh bao cở trước kia của nàng, hấn là thực dễ dàng bị hấn quyến rũ. Hấn tính làm cho nữ nhân bao cở kia yêu thương hấn, sau đó hung hăng vứt bỏ nàng, thương tổn nàng, làm cho nàng thể nghiệm được tâm như tro tàn của muối muối hấn trước kia, cuối cùng tức giận đến liên tục nôn ra máu mà chết đi.

Chỉ là không biết nên cảm khái cái nữ nhân bao cở kia sau khi mất trí nhớ thì biến thông minh, hay là muốn nói vận khí nàng tốt. Dù sao bởi vì hấn và thủ hạ liên hệ trong thời gian chốc lát, lại có thể để nữ nhân kia chạy mất. Nhất là chuỗi lục lạc truy tung có mẩu cổ hấn cho nàng mang vẫn không có vang lên, vậy cũng chứng minh nữ nhân kia lúc này đang sống rất tốt, không bệnh không đau, lại không có nguy hiểm tính mạng..

Dù sao người cũng đã bị làm mất, hiện tại tuyệt đối không có biện pháp trả lại cho Liễu gia.

Hơn nữa người của hấn ở biên cảnh tìm kiếm rất lâu cũng không có được được tin tức cụ thể, chỉ nói là điều tra được nữ nhân kia ở tiệm may mua hai bộ quần áo, sau đó liền rời khỏi Phụng Lan quốc. Nhưng mà thủ vệ giữ thành không có chú ý tới nàng có ra khỏi thành hay không. Nhưng mà nghĩ tới nữ nhân kia sau khi mất trí nhớ thì giả dối xảo quyệt, hơn nữa nàng còn ở trong tiệm may mua mấy bộ quần áo, không phải là không có khả năng sau khi đổi phương cải trang mới rời đi Phụng Lan quốc.

Dù sao mặc kệ nàng đi nơi nào cũng tốt, dù sao hiện tại đã làm đánh mất nàng, giữa Mạc Tử Khanh hấn và Liễu gia sẽ bởi vì nữ nhân kia mà đấu đến người chết ta sống, ha ha... Một màn kia hấn là rất phần khích đi?

Nhìn trên mặt Thanh Nguyên càng tươi cười, lông mày lạnh lùng thần nhiên của Mạc Tử Khanh cuối cùng là gắt gao nhều lại.

Nữ nhân kia mắt trí nhớ? Lại bị Thanh Nguyên đánh mất?

Có nên báo tin tức này cho Liễu gia biết không?

*****

Tại Lâm Lan thành ở phía xa, trong Tô phủ.

Tô Nhựt Hàm ở trong không gian bận rộn không thôi, lúc này lại đầu đầy mồ hôi từ trong không gian rất nhanh lác mình mà chạy tới cửa viện.

Bởi vì hôm nay nàng nhỏ rau xanh và củ cải dờ vào trong không gian, mà không gian cùng với việc nàng gieo trồng lại còn có thăng cấp một chút, nàng ở trong không gian cũng có thể nghe được động tĩnh bên ngoài, tin tưởng về sau tiếp tục thăng cấp nữa, có lẽ ngay cả cảnh tượng bên ngoài cũng có thể nhìn được.

Vừa rồi ở trong không gian bận rộn nàng nghe được có người ở gõ cửa, nàng vội vã chạy tới cổng chính ngoài sân.

Bởi vì xuất phát từ ý thức an toàn, ở phía trên cửa chính Tô Nhựt Hàm khoan một cái lỗ nhỏ, có thể từ bên trong nhìn về phía bên ngoài, từ đó biết được người gõ cửa là ai.

Khi xuyên thấu qua lỗ nhỏ này nàng nhìn thấy bên ngoài là một bà thím hơn bốn mươi tuổi, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Mở cửa viện ra, Tô Nhựt Hàm nghi hoặc mở miệng: “Vị đại thẩm này, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Người là Tô quả phụ?” Tầm mắt của đối phương nhìn chằm chằm soi mói vào nàng.

Lúc Tô Nhựt Hàm nghe thấy ba chữ Tô quả phụ thì trán toát ra mấy đường hắc tuyến, nhưng mà vẫn không được tự nhiên gật gật đầu nói: “Là ta, người là?” Ngày ấy vì muốn làm đồ chua, thời điểm nàng đi chợ mua muối, vì để cho người ta đưa đồng muối lớn đến trong nhà, nàng thật sự tự xưng là Tô quả phụ. Dù sao một nữ nhân lại ở một mình, nếu không nói mình là quả phụ mà là người bị chồng ruồng bỏ, chỉ sợ sẽ chọc người gièm pha.

Chỉ là đại thẩm trước mắt này là ai vậy?

“Ta là bà mối ở trong Lâm Lan thành, là tới làm mai cho người...” Lúc này đối phương cong khóe miệng, lạnh nhạt mở miệng.

“Cái gì? Làm mai?” Vị đại thẩm kia bình tĩnh, nhưng Tô Nhựt Hàm cũng không bình tĩnh, nàng cũng đã tự xưng là quả phụ, lại còn có bà mối đến cầu thân?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Giận Đuổi Bà Mai.

Tô Nhựt Hàm mờ mịt mời nữ tử trung niên vào trong phòng, đợi sau khi nàng châm nước trà dâng lên, đối phương uống một ngụm trà nóng chậm rãi phun ra một ngụm hàn khí, thế này sắc mặt mới thoáng có một chút sắc màu ấm áp mở miệng nói: “Ta là thay ông chủ tửu lâu Phùng Kí Phùng lão gia tới làm mai...”

Bởi vì lời nói của đối phương, điều này làm cho Tô Nhựt Hàm ngồi đối diện với nữ tử trung niên trong đại sảnh khẽ cau mày.

Vừa rồi phụ nhân trước mắt này tự mình giới thiệu, nói là bà mối kim bài của Hồng Môi Quán trong Lâm Lan thành, gọi là Tiết tam nương. Nghe nói là chỉ cần nàng ra tay tác hợp thì nhân duyên đều là duyên trời định. Đương nhiên những lời này đều là Tiết tam nương vừa rồi tự biên tự diễn nói ra, bằng không chiếu theo Tô Nhựt Hàm nàng mới tới đây, hơn nữa cũng không có tiếp xúc qua với nhiều người, làm sao có thể biết việc này?

Chỉ là...

Phùng lão gia trong miệng Tiết tam nương đề cập... Rốt cuộc là người phương nào?

Vì sao đối phương nhờ bà mối chạy đến trong nhà nàng cầu hôn rồi hả?

Lòng tràn đầy nghi hoặc Tô Nhựt Hàm cẩn thận hồi tưởng, tất cả những người đã từng tiếp xúc qua từ lúc đi vào trong Lâm Lan thành, suy tư rất lâu sau thì trong đầu ần ần có chút manh mối.

Phùng lão gia trong miệng Tiết tam nương này, không phải chính là nam tử trung niên ngày ấy khi nàng đi đến tiệm tạp hoá mua muối, ở bên ngoài tiệm

tạp hoá nhìn thấy đi? Bộ đáng phi nhiều, bụng giống như phụ nhân mang thai mười tháng đi? Lúc ấy Tô Nhượng Hàm giống như nghe thấy người ta gọi hẳn là Phùng lão gia tới.

Từ trong miệng Tiết tam nương nói vào một ít, mà trong lòng Tô Nhượng Hàm lại sắp xếp một phen, liền ra một kết luận.

Nhớ lại ánh mắt ngày đó của tên mập mập chết bầm lúc nhìn nàng có một chút cổ quái, ánh sáng trong đôi mắt đậu xanh làm cho nàng cảm thấy ghê tởm. Mặc dù đối với ánh mắt mê đắm của người nọ có chút chán ghét, nhưng mà lúc ấy đối phương vẫn chưa đi lên bắt chuyện với nàng, chỉ dùng ánh mắt ghê tởm nhìn nàng. Cho nên nàng ở tiệm tạp hoá mua xong vật phẩm mình cần rồi đưa địa chỉ cho họ, để cho đối phương đưa tới thì sau đó nàng liền vội vàng rời đi.

Cũng không hề nghĩ tới, heo mập với ánh mắt mê đắm kia, lại có thể từ tiệm tạp hoá nghe được địa chỉ của nàng, còn biết được nàng là một quả phụ, lại quan tâm như vậy, nhờ Tiết tam nương đến cầu hôn.

Tên mập chết bầm lại còn muốn kết hôn với mình, tưởng tượng đến cảnh mình gả cho tên mập háo sắc, nhất thời nổi da gà cả người.

“Tiết tam nương, người trở về thay ta từ chối hảo ý của Phùng lão gia đi, ta không nghĩ gả làm vợ cho hắn.” Tô Nhượng Hàm hơi hơi rũ mắt xuống, đưa tay vuốt vuốt ống tay áo của mình, cổ nén ghê tởm dưới đáy lòng, thần nhiên mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, lập tức đưa tới giọng cười nhạo của Tiết tam nương, trên mặt đối phương mang theo vẻ hèn mọn mở miệng nói: “Ta nghĩ người nghe lầm rồi, Phùng lão gia đề cho ta tới làm mai cũng không phải cưới người về làm vợ, mà là thiếp... Người là một quả phụ chết chồng, chẳng lẽ còn muốn gả cho người khác làm vợ? Cũng quá người si nói mộng rồi.” Trong giọng điệu không khách khí, làm cho trong mắt Tô Nhượng Hàm hiện ra ánh sáng lạnh.

Mất hạnh đen nhánh hơi nheo lại, trong con ngươi của Tô Nhượng Hàm mang theo vài phần lãnh ý trừng Tiết tam nương.

Tiết tam nương này cũng là một nữ nhân, nên biết nữ nhân ở thời đại này, bình thường đều là một nữ không hầu hai chồng. Nàng ta lại chạy đến nhà một quả phụ là mình đề cầu hôn, đối phương lại còn muốn nạp nàng làm tiểu thiếp... Hôn nữa trong khẩu khí của nàng ta còn mang theo nhục nhã, làm cho nàng hết sức không vui.

Tuy rằng thân phận quả phụ của Tô Nhượng Hàm nàng là giả mạo, nhưng mà đối phương có hành vi như vậy, ở thời đại này chính là một loại hành vi nhục nhã người khác, huống chi thần sắc hèn mọn cười nhạo của Tiết tam nương cũng hoàn toàn chọc giận nàng.

Lập tức sắc mặt Tô Nhượng Hàm liền lạnh xuống, vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía Tiết tam nương, trong giọng nói không chút khách khí nói: “Tiết tam nương... ta không nói nhiều, mặc kệ là làm vợ cũng được làm thiếp cũng tốt, ta cũng sẽ không đồng ý cửa hôn nhân này. Ta còn có việc bận rộn không rảnh tiếp người, mời trở về đi!” Nếu không phải vấn đề tu dưỡng của bản thân, nàng thật sự muốn đi lấy cây chổi ở trong sân đuổi Tiết tam nương này ra khỏi nhà, thật sự là khinh người quá đáng.

Tiết tam nương vừa nghe lời nói cự tuyệt kiên quyết của Tô Nhượng Hàm, gương mặt vẫn còn phong vận lập tức đen lại, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh châm chọc nói: “Người phải biết rõ, người là một quả phụ, có người chịu cưới người làm thiếp đã là việc vui trên trời rồi, chẳng lẽ người còn muốn làm chính thê người ta hay sao?” Nàng ta chỉ cho là Tô Nhượng Hàm vừa nghe là làm thiếp, cho nên mới náo loạn như vậy.

Vốn đáy lòng Tô Nhượng Hàm đã lửa giận ngập trời, nghe xong lời này thì hoàn toàn phát cáu rồi, lập tức vỗ bàn đứng lên nổi giận nói: “Nếu Tiết tam nương người cảm thấy là việc vui, vậy người tự gả mình đi thôi!” Nói xong sau đó cũng mặc kệ đối phương còn chưa có trả lời, trực tiếp đứng dậy đuổi người.

Nhìn Tiết tam nương hùng hùng hổ hổ rời đi, đối phương còn nói cái gì là nàng không biết tốt xấu linh tinh, làm cho Tô Nhượng Hàm thật muốn lấy cây chổi đập tới nàng ta.

Tô Nhượng Hàm quyết định về sau nhìn thấy người không biết tiến đến gõ cửa thì tuyệt đối không đi ra. Đây quả thực chính là, người ngồi ở trong phòng họa từ trên trời giáng xuống, đang êm đẹp đi mua vài thứ, lại có thể cũng sẽ bị Phùng lão gia kia nhớ thương tới?

Trong lòng có một bụng oán khí, nàng thu thập xong trà cụ rồi đi đến hậu viện, tính thu hoạch rau xanh cải củ rồi làm đất một chút, đến lúc đó sẽ cần nhấc lấy ra một ít cây đậu tương ra trồng để làm vật che chắn. Dù sao hiện tại nàng đã gieo trồng rất nhiều đậu tương ở trong không gian, bên ngoài không chuẩn bị chút đậu tương làm che chắn, vạn nhất bị người biết được có thể có phiền toái lớn.

Mua được tòa nhà đã gần nửa tháng, từ lúc ban đầu mọi chuyện đều không thuận tay, đến bây giờ quen tay hay việc, nàng đã thích ứng với cuộc sống trước mắt, mặt trời mọc thì làm việc mặt trời lặn thì nghỉ ngơi cũng không tệ.

Nhưng mà nói đến đậu tương ơ đậu tương, cái gì cũng không nói, chỉ là thu hoạch đậu tương vẫn tương đối phiền toái.

Nhỏ nhiều cây đậu, bàn tay nàng vốn trắng nõn non mềm bị cào đến nơi nơi đều có vết rách nho nhỏ. Sau đó nàng lại làm cái bao tay bao lại thì ngược lại có vẻ tốt hơn chút, chỉ là cuối cùng sau khi hong khô cây đậu, nàng không có công cụ chuyên môn tách hạt. Bất đắc dĩ nàng chỉ phải suy nghĩ một biện pháp ngốc, dùng một tấm ga giường lớn trải trên mặt đất, sau đó đặt hết cây đậu phơi nắng khô giòn đặt lên trên đó. Nàng tìm một cây gậy gỗ gõ lên, sau đó hạt đậu tương bung ra từ trong trái đậu.

Tuy rằng tốc độ chậm đi không ít, nhưng mà so với lúc ban đầu nàng lấy tay lột vỏ thì tốt hơn rất nhiều, sau nửa tháng đậu tương thành phẩm nàng thu hoạch được khoảng một bao.

Cũng trong nửa tháng này, Tô Nhượng Hàm mới chính thức biết được, khi bản thân hoàn toàn ở thời đại này mới hiểu được, rất nhiều chuyện cũng không

đễ dàng như trong tưởng tượng, cũng không giống như trong tiểu thuyết nói có không gian liền vô định, rất nhiều chuyện vẫn cần phải dựa vào hai bàn tay đi cố gắng. Trong truyện nữ chính có không gian liền vĩnh vào hồ hết, trồng lúa thì có cơm ăn, muốn ăn cái gì thì có cái đó.

Trời mới biết ngày ấy khi Tô Nhượng Hàm nàng nhìn thấy túi hạt thóc mà một nhà Tô Khuê để lại thì mới nghĩ đến, trước kia chỉ biết là muốn ăn gạo mềm thì đi siêu thị mua là có sẵn gạo, còn loại hạt thóc mang theo vỏ này, để cho nàng ăn như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Mua Thịt Qua Năm Mới.

Trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mạc Từ Khanh có một chút giật mình ngẩng đầu, nhìn bóng dáng Thanh Nguyên đứng phía trước cửa sổ đưa lưng về phía mình, mới chẳng có bao lâu sao giữa mình và hắn lại đi tới một bước này? Là từ lúc mình cưới Liễu Hương, hay là từ một khắc Thanh Linh mất đi kia?

Nhớ tới lúc ban đầu xa xưa ấy, cuộc sống nấu rượu mơ luận anh hùng đúng là đã xa rồi, đây là bạn thân cùng nhau lớn lên, cuối cùng cũng vẫn là người xa lạ.

Bóng lưng Thanh Nguyên khấn trương căng thẳng mang theo cô tịch và đau xót, làm cho Mạc Từ Khanh cuối cùng thở dài một tiếng nói: “Nếu báo thù có thể làm cho nội tâm của người dễ chịu hơn một chút, người cứ làm đi!” Sau khi dứt lời, Mạc Từ Khanh đứng dậy hờ hững đi ra ngoài.

Mà bóng dáng màu đen đứng trước cửa sổ, thời điểm khi nghe đến câu nói kia của Mạc Từ Khanh, thân hình hơi dừng một chút, môi mỏng mím lại thành đường thẳng, trong đôi mắt phượng mang theo vẻ phức tạp nhìn dưới lầu;

Khi bóng dáng màu trắng của Mạc Từ Khanh mang theo sự trong trẻo nhưng lạnh lùng đã đi đến dưới lầu, Thanh Nguyên mới chậm rãi thở dài một hơi, trong mắt hoa đào mang theo vẻ phức tạp nhìn bóng dáng ấy rời đi.

Thân ảnh Quý Túc xuất hiện ở bên cạnh Thanh Nguyên, hắn phức tạp nhìn bóng dáng Mạc Từ Khanh dưới lầu sau khi rời đi, thế này mới nhìn chủ tử của mình, do dự mở miệng nói: “Chủ tử... Vì sao người không trực tiếp nói cho hắn, người làm hết thấy, đều là vì...”

Chỉ cuối cùng Quý Túc còn chưa nói ra thành lời, lại bị ánh mắt sắc bén của Thanh Nguyên ngăn lại, hắn chỉ đành phải ngậm miệng.

Nói cho hắn? Để làm gì!

****

Ngày hai mươi tháng mười một, sáng sớm sau một đêm tuyết rơi trắng xóa.

Lúc sắc trời dần sáng, hai huynh đệ Liễu gia đã xuất hiện ở trước cổng Mạc phủ trong Lạc Lâm thành.

Liễu Phong Viêm đưa tay phủi đi tuyết rơi đọng trên áo choàng của mình, rồi tiến lên gõ cửa, mở cửa vẫn là gã sai vặt lần trước kia.

Lúc đối phương thấy người ngoài cửa là Liễu Phong Viêm, trên mặt lộ ra khấn trương kinh ngạc mở miệng nói: “Liễu, Liễu Tam thiếu... Ngài, ngài đã tới?” Trong lòng thì lại nói thầm, chủ tử nhà mình đúng là thần đi? Đêm qua lúc trở về liền nói, trong hai ngày này người Liễu gia sẽ đến, để cho hắn đến lúc đó cần phải mang đối phương đi gặp chủ tử, chưa từng nghĩ tới mới sáng sớm ngày hôm sau người Liễu gia đã tới rồi.

Liễu Phong Viêm nhìn vẻ mặt gã sai vặt kinh ngạc cũng không có ngoài ý muốn thì hơi hơi nhú nhú mày, nghiêng người liếc mắt nhìn về huynh trưởng đang ở phía sau một cái, thế này mới quay đầu nhìn về phía gã sai vặt hỏi: “Chủ tử nhà người có ở nhà không?”

“Ồ đây, ở đây! Chủ tử phân phó nói các ngài trong hai ngày này sẽ tới, để cho nô tài trực tiếp mang các ngài đi gặp hắn.” Gã sai vặt cung kính mở cửa ra đáp lại.

Nghe nói lời này, nghi hoặc của Liễu Phong Viêm dần dần dấy lên, dựa vào đầu Mạc Từ Khanh biết được hắn và huynh trưởng trong hai ngày này sẽ đến đây? Ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng với trung cầu ý kiến nhìn về phía Liễu Phong Liệt, Mạc Từ Khanh này và đại ca hắn trong lúc đó rốt cuộc có quan hệ bí hiểm gì?

Nhưng mà mặc kệ thế nào, hôm nay đến đây là vì tiếp đón cốt nhục của nhị tỷ về, cái khác thì mình không cần đi nghĩ nhiều.

****

Trong khoảng thời gian này Tô Nhượng Hàm trừ bỏ đậu tương, lại yêu thích một thứ khác, đó là mai vàng.

Đó là thời điểm lần trước trên đường mua muối về nhà, bên ngoài một tòa nhà lớn ở cách vách nhà nàng có mấy chạc cây mai vàng. Lúc ấy nụ hoa trên

chạc cây đã trở ra không sai biệt lắm, nàng yêu thích mùi hương thoang thoảng của mai vàng, liền nghĩ lúc trở về nhất lấy đặt vào trong không gian thử xem có thể nuôi sống hay không.

Mấy cành mai vàng sau khi được nàng đặt ở trong không gian, rất nhanh liền ở trong không gian mọc rễ đâm chồi trở cành. Hơn nửa thời gian trong không gian và bên ngoài cách biệt, chỉ vì thời gian bên ngoài trôi qua ba ngày, thì mấy cành mai vàng kia đã biến thành mấy cây mai vàng rồi.

Hiện tại toàn bộ hậu viện, gần giống như bị nàng biến thành một Mai viên (vườn hoa mai) rồi.

Hơn nữa sau khi gieo trồng mai vàng, chỗ trống bên dưới cũng có thể trồng rau ăn, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nhìn căn nhà được mình thay đổi dần dần, trong lòng Tô Nhượng Hàm có thần nhiên vui sướng, thay đổi trong căn nhà, tất cả đều là tự tay nàng cải biến. Cái loại cảm giác tự mình động thủ com no áo ấm, làm cho người ta vô cùng vui mừng.

Không gian đã tăng cấp từ lúc ban đầu nàng nhận được đến bây giờ lại tăng thêm một trăm thước vuông. Phần đất tăng nhiều ra này được nàng trồng gừng còn có hạt tiêu lên đó. Nếu nàng đã quyết định muốn mở tiệm com nhỏ bán đậu hoa này nọ, như vậy thì khẳng định gia vị là không thể thiếu. Nhất là những thứ gia vị này, ở thời đại này còn có chút không giống. Đương nhiên mỗi loại nàng muốn trồng nhiều một chút, đợi cho đến lúc đó nếu tài chính mở quán com không đủ, thì còn có thể thử một chút đem gia vị này bán cho từ lâu khác, dùng để đổi lấy tiền nhất định là vẫn có thể.

Thời kì bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt nàng đã ở Lâm Lan thành ngày người hai tháng.

Trong lúc nàng còn lo lắng qua Tiết tam nương và Phùng lão gia kia có thể chạy tới nói huyền thuyên tìm mình phiền toái hay không, nhưng mà sau một đoạn thời gian cũng không có thấy người tới cửa, nàng cũng không đặt ở trong lòng lắm. Nhưng mà bởi vì chuyện lần đó nên nhận được giáo huấn, về sau thời điểm nàng đi ra đường, thật ra luôn nhớ rõ phải mang một cái khăn quàng cổ, che toàn bộ khuôn mặt đến độ không sai biệt lắm chỉ còn chừa lại có đôi mắt, để ngăn ngừa bị người nhận ra, lại tránh cho xuất hiện nam nhân giống như Phùng lão gia.

Ngày hôm đó Tô Nhượng Hàm lại một phen cải trang xong rồi mới khoá cửa mang một cái rổ trúc đi tới phố chính Lâm Lan thành.

Trong nhà gạo cũng không còn, một túi hạt thóc bị nàng dùng cối đá tìm thấy ở trong nhà tìm cách giã một chút, sau đó toàn bộ biến thành gạo nát. Hơn nữa có thể dùng được thật sự là không có bao nhiêu, quả thực bị nàng lãng phí hết, cuối cùng chỉ đành phải làm lương thực nuôi đám gà kia của nàng.

Người là sắt com là thép, không ăn một bữa thì đói cực kỳ.

Trong nhà không có gạo cũng không còn dầu, cho dù nếu không muốn ra đường, nhưng đã đói bụng đến hoảng, thế này Tô Nhượng Hàm mới bắt đầu đi mang theo một ít bạc ra phố.

Đã sắp hết tháng mười một nhanh chóng đến tháng chạp, người trên phố rất nhiều, phần lớn đều là những người chuẩn bị chọn mua hàng tết.

Tổng cộng Tô Nhượng Hàm mới đi vào trong Lâm Lan thành có ba bốn lần, sau khi nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt trên ngã tư đường, nàng lại hít sâu một chút, trong lòng cũng có một phen tính toán. Nhập gia tùy tục, nhìn rất nhiều người mua khối lớn khối lớn thịt heo trở về, chuẩn bị đông lạnh làm chút thịt khô qua năm mới ăn, thật sự là nàng chảy nước miếng.

Sau khi mua xong căn nhà, trên người nàng tổng cộng cũng chỉ có gần một trăm lượng bạc, mà nàng còn tính mở một tiệm com nhỏ, cho nên bạc cũng để dành cần dùng. Tuy rằng trong ngày thường dầu mỡ xào rau nàng sẽ không cất xén chính mình, nhưng mà cũng rất ít mua thịt. Không tính không biết, tính toán rồi mới hay giống như đã lâu như vậy mà nàng chỉ mua qua hai lần thịt heo. Trong ngày thường cũng chỉ lấy chút trứng gà ăn, hoặc là niếm thử một chút những rau dưa mới quý giá vào mùa đông ở trong không gian.

Mặc kệ, dù nói thế nào cũng không thể cất xén thức ăn của chính mình không phải sao?

Trong lòng đã có quyết định, Tô Nhượng Hàm sờ mười lượng bạc ở trong ngực, trước đi tiệm lương thực mua một ít gạo, sau đó để cho tiểu nhị đưa qua cho nàng. Tiếp đó xoay người đi đến con phố bên cạnh, nàng cũng tính đi mua mấy cân thịt trở về, chuẩn bị làm chút thịt khô và lập xương ăn đỡ thèm, thuận tiện cũng có thể cho là bản thân mình chọn mua hàng hóa qua năm mới không phải sao?

Chỉ là Tô Nhượng Hàm chưa từng nghĩ đến, hành động thêm ăn này của nàng, mang đến cho nàng phát tài thùng tiền đầu tiên khi tới cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tâm Tư Phát Tài.

Sau khi Tô Nhượng Hàm hỏi đường ở tiệm lương thực thì sang con phố tiếp theo chính là chợ, nàng liền đi dạo lòng vòng rồi qua.

Dọc theo đường đi thấy rất nhiều tiểu thương bán vật nhỏ, nàng cảm thấy vô cùng hứng thú nên dừng lại quan sát một phen. Mặc kệ là hiện đại hay là cổ đại, hiện tượng có kẻ mặc cả đều giống nhau, nàng nhìn thấy một người ở trước quán vẽ tranh mua một bộ tranh chữ, từ lúc ban đầu là một lượng bạc

đến sau cùng là mười văn tiền đã mua được, nàng âm thầm lủi lủi không thôi.

Trà giá cũng là một môn học vấn, nếu muốn tiết kiệm tiền, trước tiên còn phải học được môn mặc cả.

Đến chợ, nhìn bên trong chỉ có một vài loại rau cải mùa này thường có, hỏi giá một chút, giống như đều không đáng giá bao nhiêu. Nếu để cho nàng trồng rau cải rồi mang đi bán, phỏng chừng cũng kiếm không được bao nhiêu tiền... Trừ phi rau cải nàng bán là thứ người khác không có.

Đi tới phía trước quầy thịt, nhìn phía trước vừa vặn có một đôi phụ nữ trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi đang ở đó mua thịt. Tô Nhượng Hàm đứng ở phía sau hai người nghe hai vợ chồng ở đó nói thầm, nói là mua chút thịt béo (mỡ), có chút dầu mỡ như vậy về nhà bọn nhỏ mới có thể ăn đỡ thêm.

Nhắc tới thịt béo...

Đột nhiên Tô Nhượng Hàm thoáng nghĩ tới hạt tiêu xanh xào thịt, thịt ba chỉ cắt nhỏ xào khô một nửa, vừa cay lại thơm ngon... Âm thầm nuốt nước miếng, nàng nhìn không được ở trong lòng phi nhỏ mình không có tiền đồ, chỉ là thật lâu chưa ăn thịt xào mà thôi, đến mức nghe được người khác thảo luận thịt thì chảy nước miếng sao? Đợi lát nữa nàng nhất định phải mua mấy cân thịt trở về hung hăng ăn cho đỡ thèm, con sâu tham ăn trong bụng cũng nhanh bị câu ra.

Đợi cho đôi vợ chồng kia mua xong thịt béo ở trên bụng heo rồi rời đi, Tô Nhượng Hàm mới đứng ở trước mặt ông chủ sạp thịt khoảng chừng năm mươi tuổi chỉ vào đồng thịt hỏi: “Đại thúc... Ta muốn mua chút thịt, nhưng mà ở đây người có ruột non của heo không?” Ruột non và ruột già không giống nhau, bình thường ruột non không có ngon như ruột già, nhưng mà làm lạp xường, Tô Nhượng Hàm nhất định phải mua được ruột non này.

Vừa nghe Tô Nhượng Hàm nói mua thịt, lại đang hỏi ruột non, trên mặt ông chủ quầy thịt hơi lộ ra thần sắc khó hiểu: “Rất cuộc người muốn mua ruột non hay là mua thịt?” Lại nói tiếp ruột non này nọ ở thời đại này cũng không có nhiều người muốn ăn, hơn nữa bán giá cũng không cao, bình thường tiêu thương bán thịt heo cũng để lại cho nhà mình ăn luôn, rất ít có người chủ động hỏi mua cái này.

”Ách... Mua thịt, nhưng mà cũng muốn ruột non...” Tô Nhượng Hàm sững sốt một chút sau đó nhanh trả chóng lời.

Ông chủ hàng thịt nhìn thoáng qua ruột non bên trong cái thùng ở phía sau, sau đó quay đầu nói với nàng: “Được... Hôm nay vừa vặn còn có một bộ ruột non, người đưa năm văn tiền rồi cầm đi!” Kỳ thật năm văn tiền xem như có vẻ rẻ, chủ yếu ruột non này bình thường có rất ít người ăn, đều là bản thân bọn hắn ăn. Ăn thời gian lâu vẫn có chút ngán, có thể bán lấy tiền nhiều hơn một chút cũng không tệ.

Thời điểm nghe đối phương nói có năm văn tiền một bộ, Tô Nhượng Hàm vụng trộm nở nụ cười, nàng biết một bộ chính là chỉ ruột non của một con heo... Xem ra là được tiện nghi rồi.

Nhìn Tô Nhượng Hàm nghe nói có ruột non sau đó trên mặt lộ ra tươi cười, đại thúc bán thịt nghi hoặc nhỏ giọng nói thầm: “Thật sự là kỳ quái, lại còn có người đặc biệt tiêu tiền mua ruột non ăn... Ngày thường dù có rẻ cũng bán không được.”

Ách... Ngày thường không có người mua ruột non?

”Đại thúc, người nói ngày thường không có người mua ruột non, vậy làm sao làm lạp xường được hả?” Tô Nhượng Hàm khó hiểu hỏi.

Vừa nghe lời của nàng, đối phương lại không hiểu ra sao cả liếc nhìn nàng một cái: “Lạp xường cái gì?”

Hả... Chẳng lẽ ở đây không có người làm lạp xường ăn sao?

Thoáng cái Tô Nhượng Hàm hơi tròn tròn mắt, nhưng mà rất nhanh thì phản ứng lại, đây có lẽ là một cơ hội.

Lập tức nàng ngượng ngùng thoáng nở nụ cười nói: “À, không có gì đâu! Vậy thịt này bao nhiêu một cân?” Tô Nhượng Hàm chỉ vào thịt ba chỉ vừa rời đôi vợ chồng kia đã mua hỏi.

”Cái này mười văn tiền một cân.” Ông chủ không có chút do dự liền nói ra giá.

Tô Nhượng Hàm lại chỉ chỉ thịt đùi heo hỏi: “Cái này?”

”Cũng là mười văn tiền một cân.”

Nói vậy... Vì sao thịt mỡ và thịt nạc lại đồng giá?

Quên đi, nếu thịt nạc không quý thì tốt nhất.

”Vậy thịt nạc đùi cho ta năm mươi cân, thịt ba chỉ cho ta ba mươi cân đi! Nhưng mà người có thể hỏi sạp thịt chung quanh giúp ta một chút hay không, có còn bán ruột non hay không vậy?” Tô Nhượng Hàm trầm ngâm một lát rồi nói. Nếu biết thời đại này không có lạp xường, nàng quyết định làm nhiều lạp xường bán lấy tiền.

Sau khi mua được thứ mình cần ở chợ, nàng liền được đại thúc bán thịt heo hỗ trợ chuyển mấy chục cân thịt kia tới trong nhà. Nhất là sau khi nàng mua nhiều thịt như vậy của đối phương, đối phương lại tốt bụng đi sang mấy quầy thịt lân cận mua giúp nàng mấy bộ ruột non, thậm chí là tặng miễn phí cho nàng. Đơn giản là đại thúc bán thịt không đủ tám mươi cân thịt, lại phân một ít cho hai quầy thịt ở phụ cận, đối phương biết được nàng muốn ruột non, dù sao ngày thường cũng không có người mua, thế là ứng biến làm lễ vật đưa cho nàng, nói là về sau mua thịt thì chiếu cố cho bọn họ.

Trở về vừa chuyển thịt đến phòng bếp không lâu thì nghe được tiếng đập cửa, lần này Tô Nhực Hàm xuyên thấu qua khe cửa nhìn một chút. Sau khi thấy đối phương là tiểu nhị tiệm lương thực thì mới mở cửa ra để cho đối phương chuyển hai bao tải gạo vừa mua đi vào, thuận tiện cho đối phương hai văn tiền làm phí vớt vát, đối phương mừng rỡ rời đi. Nhưng mà trong lúc đối phương vận chuyển gạo, nàng cũng đã từ trong miệng của đối phương mà biết được, trong Lâm Lan thành này từ lâu nổi danh nhất phải kể tới là 'Hương Phiêu Trai'.

Trong lòng Tô Nhực Hàm cân nhắc, sau khi làm xong lạp xưởng, hong khô nấu chín trước rồi đưa đi Hương Phiêu Trai, để cho chương quầy của đối phương thử hương vị, lại đến xem đối phương có hứng thú nói chuyện làm ăn hay không.

Ở trên đường đi dạo nửa ngày, Tô Nhực Hàm thế mới biết, thứ bạc này thật sự là không nên dùng loạn, mười lượng bạc sau khi bị nàng mua hai túi gạo và một đồng thịt, thì chỉ còn lại có năm văn tiền... Còn lại chín mươi lượng bạc kia thật sự không để dùng đến, lúc này chuyện kiếm bạc vô cùng cấp bách.

Nhìn mấy bồn thịt lớn trong phòng bếp, Tô Nhực Hàm nhú nhú chân mày, hôm nay nàng đã hỏi thăm đại thúc bán thịt, người ở nơi này làm thịt khô cũng chỉ dùng muối để ướp một chút sau đó liền treo trên bếp, để cho lúc nấu cơm thì hun khói.

Nhớ tới kiếp trước khi mẹ của nàng làm thịt khô, giống như là dùng muối ướp thịt trước vài ngày mới hong khô, dùng một loại nhánh cây tên là Bách thụ nhóm lửa có khói trắng mới xông khói, như vậy thịt khô mới thơm nhất. Thời đại này cũng có Bách thụ, nhưng mà không ai dùng để xông khói làm thịt khô, lát nữa nàng đi tìm một ít dùng để xông khói thịt đi.

Nhưng mà hiện tại nàng mua một đồng thịt lớn, thật đúng là phiền toái, còn có một đồng lớn công việc phải bận rộn.

Làm thịt khô thì thả muối vào thịt ướp là được rồi, nhưng thịt làm lạp xưởng lại còn phải cắt miếng nhỏ, thịt nhiều như vậy... cắt người chết à.

Tô Nhực Hàm suy nghĩ một chút, trừ bỏ thịt để làm thịt khô thì để bên ngoài còn lại đều bỏ vào trong không gian bảo tồn. Sau đó rất nhanh đi hái một ít hạt tiêu và hoa tiêu đưa ra ngoài không gian, dùng một cái sàng đựng rồi đặt ở trong sân phơi nắng. Hiện tại nàng muốn chuẩn bị chút hạt tiêu và hoa tiêu ra ngoài, thời điểm làm lạp xưởng, hai loại gia vị này thật sự là không thể thiếu. Nhất là ở thời đại này không có hai loại gia vị này, làm lạp xưởng nhất định phải có chúng nó... Cho dù đối phương đã biết phương pháp làm ra lạp xưởng, nhưng mà không có gia vị cũng coi như phí công, như vậy đến lúc đó nàng mới có vốn bàn chuyện làm ăn với ông chủ Hương Phiêu Trai.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tới biên cảnh.

Phượng Dương thành Liễu gia.

Ở trong sảnh, thần sắc Liễu Phong Liệt lộ ra vẻ vui mừng nhìn bóng dáng nho nhỏ đang úp sấp luyện viết chữ ở trước mặt, trên gương mặt lạnh lùng có ý cười hiếm thấy.

“Không sai, Mặc nhi con tiến bộ không nhỏ, nhưng mà còn phải tiếp tục cố gắng!” Sau khi Liễu Phong Liệt nhìn chữ viết của đứa nhỏ phóng theo bảng chữ mẫu, khẽ gật đầu khen ngợi.

Bóng dáng nho nhỏ ngẩng đầu nhìn Liễu Phong Liệt đang ở bên cạnh mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài có trầm ổn và lạnh lùng vượt ngoài lứa tuổi, nghe được lời nói khích lệ của đối phương cũng không có lộ ra vẻ vui sướng tươi cười, chỉ đạm mạc gật gật đầu vẫn không trả lời, rồi lại cúi đầu tiếp tục phóng theo công khóa hôm phụ tử giao cho.

Nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng còn vô cùng non nớt của Mặc nhi, nhưng trên đó không có thiên chân vô tà của đứa nhỏ bằng tuổi, có chăng chỉ là sự lạnh lùng vượt ngoài tuổi của bé. Liễu Phong Liệt hơi nhíu mày, trong lòng âm thầm thờ dài một hơi.

Đứa nhỏ này... từ khi trở về Liễu gia, vẫn rất ít nói chuyện, hơn nữa có vẻ hiểu biết không giống như của đứa nhỏ mới bốn tuổi.

Thân ảnh nho nhỏ lộ ra ý chí quật cường, làm cho người ta tự dưng cảm thấy có chút đau lòng.

Nghĩ tới muội muội Liễu Hương còn không có tin tức, trên mặt Liễu Phong Liệt thoáng lộ ra sự đông lạnh.

Mạc Từ Khanh thật cho rằng hắn không nói, thì mình cũng tra không được phải không?

Đang lúc Liễu Phong Liệt đứng ở một bên thất thần, một chiếc xe ngựa vừa mới dừng ở trước cửa Liễu. Liễu Phong Viêm đã nhảy ra từ bên trong xe ngựa, bất chấp người phía sau bung dù đuổi theo. Hắn đã liều lĩnh xông vào trong tuyết lớn như lông ngỗng vọt vào trong phủ, miệng lại khó nén kích động quát to: “Đại ca... Đại ca...”

Đợi cho đến khi Liễu Phong Viêm vội vàng chạy đến cửa thiên sảnh, hắn nhìn thấy đại ca của mình đang ở trong phòng, nhất thời kích động không thôi

hồ lên: “Đại ca, có tin tức nhĩ tỷ... Ách... Ca đang kiểm tra công khóa của Mặc nhĩ sao?” Hắn vừa mới nói hai câu liền phát hiện ánh mắt sắc bén của đại ca phóng tới, thế này mới hậu tri hậu giác phát hiện Mặc nhĩ đang ở trong phòng luyện chữ.

Liễu Phong Liệt nhủ mảy mìn Liễu Phong Viêm đứng ở ngưỡng cửa liếc mắt một cái, cúi đầu phân phó hai tiếng với Mặc nhĩ xong, thế này mới theo Liễu Phong Viêm ra khỏi thiên sảnh.

Ra khỏi thiên sảnh đi tới thư phòng mà hai huynh đệ Liễu gia vẫn chưa chú ý tới, bóng dáng nho nhỏ vốn đang cúi người viết chữ, ở lúc đột nhiên nghe thấy câu nói có tin tức của nhĩ tỷ Liễu Phong Viêm nói ra, tay cậu khẽ dừng một chút không thể nhận ra, trong nháy mắt viết sai một chữ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt giật mình, mảy gắt gạo nhú lại, thật lâu sau cậu vẫn buông bút trong tay xuống, nhẹ nhàng bước nhanh đi tới phương hướng thư phòng.

Sau khi Liễu Phong Viêm đi theo đại ca mình đi vào trong thư phòng, hắn khó nén sốt ruột ngồi vào trước bàn, rót một chén nước trà uống ừng ực rồi mới nói: “Đại ca... Thương hội bên kia đưa tin tức tới, nói là tra được nhĩ tỷ đã từng xuất hiện qua ở biên cảnh Lâm Lan thành.”

“Một người?” Liễu Phong Liệt cũng rót cho mình một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm hỏi.

Đột nhiên trên mặt Liễu Phong Viêm lộ ra thần sắc ngưng trọng: “Không phải... Nghe nói lúc ấy có một hắc y nam tử đi theo phía sau nàng, trên mặt đối phương mang theo một cái mặt nạ màu bạc, nhưng mà không biết vì sao... Sau khi tiến vào một khách điểm ở Lâm Lan thành dùng cơm, đột nhiên nhĩ tỷ lại vội vàng một mình rời đi, vẫn chưa trở về. Hơn nữa trong thời gian mấy ngày kế tiếp, lại có một nhóm người xuất hiện ở Lâm Lan thành tìm kiếm tung tích của nàng.” Thời điểm nói tới đây, hắn thả chén trà trong tay trở lại trên bàn rồi cúi đầu rơi vào trầm tư.

“Có tra được nơi nàng đi không?” Liễu Phong Liệt ngưng mi mở miệng.

Liễu Phong Viêm lắc đầu nói: “Không có, một đám người kia tìm kiếm ở trong Lâm Lan thành ba ngày, sau đó cũng không có tìm được nàng, lại tìm kiếm tới hướng Phụng Lan quốc. Nhưng mà đệ cảm thấy...” Nói tới đây, trong giọng nói của hắn có sự do dự.

“Hà?” Liễu Phong Liệt hơi nghiêng đầu, thần sắc khó hiểu nhìn sang.

Liễu Phong Viêm lại cầm lấy chén trà mới vừa buông lần nữa, nhẹ nhàng khua nắp trà nghi hoặc nói: “Trên thư tín thương hội bên kia gửi đến có nói, bọn họ cũng phái người âm thầm điều tra qua, đáng nghi là vẫn chưa phát hiện ghi chép nhĩ tỷ có ra khỏi thành, bọn họ hoài nghi nàng cải trang rồi khỏi đi Phụng Lan quốc, hoặc là...” Nói tới đây, Liễu Phong Viêm không có nói tiếp.

Nghe hắn nói xong Liễu Phong Liệt khoanh tay mà đứng ở nơi đó, hồi lâu sau hắn híp hai mắt lại nhìn về phía Liễu Phong Viêm ngồi trước bàn, trong thần sắc có sự hoài nghi mở miệng: “Ý của đệ là... có khả năng nàng... căn bản không có rời khỏi Lâm Lan thành, người đang ở trong thành?”

Liễu Phong Viêm gật gật đầu, trên gương mặt tuấn mỹ như ánh mặt trời mang theo xác nhận gật đầu nói: “Cho nên... Đại ca, đệ nghĩ tự mình đi biên cảnh một chuyến, nhưng mà nếu để cho phụ thân biết được nhĩ tỷ từng xuất hiện qua ở nơi đó, chỉ sợ người...” Chỉ sợ lão cha kích động nhà mình nhất định sẽ chết sống muốn đi theo.

Bởi vì lần trước chuyện ở Lý gia thôn, sau khi nhĩ tỷ vô cớ mất tích, Liễu lão gia từ liền thương nhớ con gái thành cuồng, hơi chút nghe được một chút gió thổi cỏ lay, ông liền muốn vội vã chạy đi tìm. Hai ngày này bởi vì thương hội Liễu gia có việc, thế này mới làm cho ông hơi chút ổn định lại, nếu để cho ông biết được...

“Phụ thân bên kia ta sẽ nghĩ biện pháp, đệ nhanh chóng xuất phát, cố gắng trở về ở trước đêm ba mươi tết.” Liễu Phong Liệt trầm ngâm một lát sau đó mở miệng, qua đêm ba mươi tết chỉ sợ hắn cũng giấu giếm không được.

Liễu Phong Viêm thấy đại ca không có ý kiến thì gật gật đầu rồi nhanh chóng đứng dậy nói: “Vậy đệ nhanh chóng đi thu thập hành lý, đợi lát nữa đệ liền xuất phát, kêu người trong phủ chuẩn bị tốt xe ngựa cho đệ.” Sau khi nói xong hắn vội vàng chạy ra khỏi thư phòng.

Ở một khắc trước khi Liễu Phong Viêm đi ra, một bóng dáng nho nhỏ lặng lẽ rời đi.

Chỗ rẽ, nhìn thấy Liễu Phong Viêm đã sửa sang lại hành lý rồi, một bóng dáng nho nhỏ chậm rãi đi ra, trong con ngươi đen nhánh mang theo một chút do dự, cuối cùng giống như là đã quyết định cái gì đó, đầu môi hồng nhanh như chớp chạy tới một phương hướng khác.

*****

Ngoài hai mươi tháng chạp, từng nhà đã giăng đèn kết hoa chuẩn bị qua năm mới.

Tô Nhược Hàm vội rời giường lấy xuống một ít thịt khô đã hong khô và lạp xưởng nấu chín, sắp xếp xong nàng đi chăm đám gà, cho chúng nó thêm một ít thức ăn. Sau đó nàng mới lấy ra một cái hộp đựng thức ăn, thả thịt khô và lạp xưởng đã chuẩn bị tốt vào rồi mang theo ra cửa.

Hôm nay địa phương nàng muốn đi, vừa vặn chính là tửu lâu 'Hương Phiêu Trai' nổi danh nhất Lâm Lan thành.

Trước kia lạp xưởng trong nhà đều là trực tiếp mua đồ có sẵn, mà sở dĩ Tô Nhược Hàm biết làm, nguyên nhân là do có một lần đi mua lạp xưởng với mẹ, vừa vặn trông thấy người khác đang làm, bằng không chỉ sợ nàng cũng không biết làm.

Lần trước nàng mua tổng cộng tám mươi mấy cân thịt heo, nàng làm hai mươi cân thịt khô, sau đó tương thịt làm đến mười cân, sau này thịt khô được

nàng đi ra ngoài ô tìm được một ít nhánh cây Bách thụ trở về rồi dùng nó xông khói một ngày, mỗi miếng thịt thoát nhìn đều vàng rực, rất xa đã ngửi được hương vị thơm nức.

Toàn bộ thịt còn thừa lại sau khi làm thịt khô nàng dùng hết làm thành lạp xưởng. Hai mươi cân tê cay và hơi cay, còn có mười cân thịt nạc được nàng làm thành lạp xưởng vị Quảng Đông. Bởi vì nàng thích ăn nhất chính là lạp xưởng vị Quảng Đông này, vì vị của nó ngọt, rất nhiều nữ nhân và đứa nhỏ đều thích ăn.

Bởi vì lạp xưởng này, bản thân Tô Nhượng Hàm đánh chủ ý muốn làm buôn bán lấy tiền, cho nên nàng đều làm đủ cả ba loại hương vị, mỗi loại một ít.

Nhưng mà thời điểm làm hương vị tê cay, trái lại nàng hơi do dự một phen. Dù sao ở thời đại này không có hoa tiêu này nọ, hơn nữa hương vị tê cay này có lẽ rất nhiều người ăn không vô, cho nên hôm nay nàng chỉ mang theo một ít lạp xưởng hương vị cay, ngược lại vị Quảng Đông và vị hơi cay thì tràn đầy một mâm.

Đầu hai mươi tháng chạp, sau một năm bận rộn mọi người không sai biệt lắm bắt đầu nhàn rỗi, trên đường mang theo đứa nhỏ ra ngoài dạo phố. Còn có một số người đi chọn mua vật phẩm cần thiết qua năm mới, trên ngã tư đường nhân số đông đúc nhiều hơn vài lần so với ngày thường. Đến ngay cả người bán hàng rong bán này nọ trên đường tiếng thét to mời chào nghe qua cũng to rõ hơn vài phần so với bình thường.

Sau khi lên phố, Tô Nhượng Hàm tùy ý tìm hai người hỏi thăm một chút thì đã hỏi được phương hướng tới Hương Phiêu Trai.

Nghe nói ông chủ đằng sau Hương Phiêu Trai này hình như là người Phụng Lan quốc. Những người đã từng đi qua Phụng Lan quốc đều nói, trong mỗi tòa thành ở Phụng Lan quốc đều có một Hương Phiêu Trai. Hiện tại không riêng gì Phụng Lan quốc, ngay cả Lâm Lan thành của Thương Lan quốc cũng mở một Hương Phiêu Trai. Chẳng lẽ về sau toàn bộ bên trong Thương Lan quốc cũng muốn mở Hương Phiêu Trai sao?

Tiếp xúc quen với văn hóa hiện đại, Tô Nhượng Hàm không thể không cảm khái, ở cổ đại này cũng thực hiện nhiều chi nhánh há... Hơn nữa còn là 'liên hoàn từ lâu' vượt khỏi quốc gia, ông chủ sau lưng này thật đúng là lợi hại.

Nhưng mà nghĩ đến mục đích hôm nay đi Hương Phiêu Trai, trên mặt Tô Nhượng Hàm lại lộ ra vẻ tươi cười tự tin. Hương Phiêu Trai này càng nhiều chi nhánh thì càng tốt, nếu đối phương thực sự đồng ý hợp tác với nàng, như vậy về sau nàng không cần lo lắng vấn đề sinh nhai.

Thời điểm Tô Nhượng Hàm đi tới bên ngoài Hương Phiêu Trai, hình như đối phương vừa mới mở cửa không lâu, nhưng mà cũng đã có rất nhiều người ngồi ở bên trong điểm ăn bữa sáng.

Nhìn trước quầy tiền ở trong đại sảnh có một vị lão giả đang đánh bàn tính cách cách ở đó, nàng đặt hộp đựng thức ăn trong tay xuống mặt đất, đưa tay vuốt vuốt quần áo trên người. Hôm nay vì có thể bàn chuyện làm ăn thành công, Tô Nhượng Hàm cũng không có ăn mặc giống như ngày thường lui tới trên đường, bởi vì ngày thường phải xứng với vẻ nàng là một phụ nhân thiếu hiểu biết để cho người ta nhìn thấy. Nhưng bây giờ bàn chuyện làm ăn với người ta, chỉ sợ với cách ăn mặc đó cho dù đối phương không gài bẫy nàng, cũng sẽ cảm thấy nàng dễ bắt nạt. Cho nên đến khi ra cửa, nàng lại quay trở lại thay đồ, sau đó lại vì thuận lợi ra cửa mà mua một bộ nam trang, tóc cũng cột lên cao cao giống nam tử bình thường.

Đứng ở bên ngoài Hương Phiêu Trai, Tô Nhượng Hàm hơi có một chút do dự và không yên. Dù sao hiện tại nàng sắp sửa đi đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm cùng với người ta, chuyện này quan hệ đến kế sinh nhai về sau của mình, đáy lòng nàng ít nhiều cũng có thêm sự khẩn trương.

Nàng ở bên ngoài bồi hồi một hồi lâu, phát hiện trong Hương Phiêu Trai lại tới tới lui lui thay đổi một đám khách nhân, nàng âm thầm an ủi bản thân, coi như giống như trước đây đi phỏng vấn tìm việc là được. Hơi ưỡn thẳng lưng, để cho bản thân thoát nhìn càng thêm có chút tự tin, thế này trên mặt mới mang theo mỉm cười đi vào Hương Phiêu Trai.

Ở thời điểm Tô Nhượng Hàm cất bước tiến vào Hương Phiêu Trai, trước cửa sổ lầu hai có bóng dáng màu tím nhìn bóng dáng của nàng hơi hơi nhú mảy. Từ lúc nàng tiến vào Hương Phiêu Trai nhỏ giọng nói chuyện với chàng quầy ở nơi đó, tầm mắt người nọ vẫn dừng lại ở trên thân thể của nàng. Thẳng đến Tô Nhượng Hàm nàng đưa tay lấy ra hộp đựng thức ăn mang theo bên người là lúc, trong mắt đối phương mới lộ ra vẻ hứng thú, đột nhiên khoe miệng khẽ giương lên nói với một bóng người ở phía sau: “Đi kêu Phúc bá dẫn nàng và đồ nàng mang theo đưa tới ta xem xem!”

Người đứng ở phía sau bóng dáng màu tím hơi sừng sốt một giây, nhưng mà lại lập tức hoàn hồn gật gật đầu cất bước đi xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Nam nhân nguy hiểm.

Tô Nhượng Hàm có lấy dũng khí rồi đi vào, nhìn thực khách ngồi trong đại sảnh đều ăn vận phú quý quan lại quyền quý, thăm than vậy phòng bao trên lầu chẳng phải là...

Chàng quầy thấy nàng đứng ở trước quầy nhìn mình, hấn ngừng đầu nhất thời liền muốn quát lớn tiểu nhị hai câu, có khách nhân đến, không có nhìn thấy hay sao?

Trên mặt chường quây mang theo vẻ nhiệt tình tươi cười tiếp đón: “Vị công tử này... Ngài muốn dùng cơm sao?”

Lúc nghe được đối phương gọi mình là công tử, Tô Nhựt Hàm hơi giật mình một cái sau đó về mặt tự nhiên, xem ra cái trang của nàng hẳn không tính là thất bại. Nhưng mà nghĩ tới mục đích mình tới đây, trên mặt của nàng mang theo ý cười thần nhiên nói: “Chường quây ... xin hỏi trong điểm các người có cảm thấy hứng thú đối với món ăn mới không?”

“Món ăn mới?”

Tô Nhựt Hàm thần nhiên ho khan một tiếng, hơi hơi đề thấp thanh âm lại vài phần nói: “Tổ tông của ta truyền xuống một vài công thức nấu ăn kỳ diệu, muốn hỏi một chút từ lâu các người có hứng thú hay không.”

Vừa nghe lời ấy, trong ánh mắt chường quây nhìn về phía Tô Nhựt Hàm mang theo vẻ xem kỹ, mà nhiều hơn là vẻ cổ quái, hồi lâu sau hắn mới đưa tay xoa nhẹ mép môi của mình xuyên tạc nói: “Công tử... chẳng lẽ người không biết, món ăn ở Hương Phiêu Trai của chúng ta đã là đẳng cấp cao nhất trong nghề từ lâu sao? Món ăn bình thường thì chúng ta chường mất.” Hắn nói không sai, món ăn trong từ lâu thì ngay cả ngự thiện trong hoàng cung Phụng Lan quốc cũng có, món ăn bình thường ở bên ngoài làm sao lại có thể sẽ được nhận vào trong Hương Phiêu Trai?

Nghe chường quây nói, Tô Nhựt Hàm hơi nhú mày khó nhận ra, thật ra nàng cũng không dự đoán được đối phương sẽ trả lời thế này. Nàng chỉ biết là lập xưởng mình làm tuyệt đối là đồ hiếm lạ, nhưng không nghĩ tới vấn đề người ta sẽ chường mất đồ ăn này, lúc này cũng chưa có thấy đã bị ghét bỏ, là trường hợp nàng không có dự đoán được. Nhưng mà cũng may hôm nay nàng cũng không phải mang theo lập xưởng sống và thịt khô ra cửa, ngược lại là nấu chín rồi mới mang theo, bằng không lúc này nghe xong chường quây nói chỉ sợ muốn rút lui có trật tự.

“Chường quây, ta cũng không nói thêm cái gì, vừa vặn hôm nay ta mang theo một ít món ăn, chỉ cần người tự mình ném một chút lại đến bàn bạc như thế nào? Cho dù đến lúc đó người muốn cự tuyệt, ta cũng tuyệt không chối cãi.” Tô Nhựt Hàm nói xong thì đặt hộp đựng thức ăn trong tay của mình chuẩn bị mở ra.

Chường quây vốn đang muốn khước từ, nhưng mà thấy gần đó có rất nhiều thực khách đều nhìn lại đây, dù sao thì cũng muốn thử xem hương vị món ăn của đối phương cũng không thiệt thòi, đến lúc đó mình không hài lòng sẽ dễ cự tuyệt đối phương.

Khi Tô Nhựt Hàm mở hộp đựng thức ăn ra, thời điểm chường quây nhìn thấy trên cùng là một mâm thoát nhìn giống như là thịt khô, sắc mặt liền đen lại, thì ra tiểu tử trước mắt này là đến trêu chọc mình đi? Mang theo một mâm thịt khô nhà nào cũng có chạy tới thổi phồng với mình là món ăn mới tổ truyền?

“Người đùa giỡn lão phu?” Lúc này chường quây đang muốn trở mặt đuổi người.

Thì đột nhiên trên lầu có một bóng người chạy xuống, đối phương đi tới trước mặt chường quây ngăn lại hành vi của hắn sau đó trầm giọng nói: “Phúc bá... Thiếu gia mời vị công tử này mang theo hộp thức ăn kia đi lên lầu...” Nói đến đây thì, người nọ còn liếc liếc mắt nhìn hộp thức ăn trong tay Tô Nhựt Hàm một cái. Nhưng mà hắn vẫn không giống như chường quây lộ ra thần sắc không thích hợp nào, chỉ là cái mũi hơi giật giật không thể nhận ra, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thoạt nhìn thịt hun vô cùng bình thường, vì sao thơm như vậy?

Tô Nhựt Hàm quan sát vị nam tử trước mắt đột nhiên xuất hiện này, vẻ mặt tương đối nghi hoặc nghiêng đầu nhìn về phương hướng trên lầu bên kia, nhưng mà cũng không có nhìn thấy thiếu gia mà đối phương nói là ai, lại có một phòng bao đang khép hờ.

Tuy rằng đối phương đang nói với chường quây Phúc bá, nhưng tâm mắt lại rơi ở trên thân thể của nàng.

Hơi hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng nàng gật gật đầu, dù sao mới vừa rồi bàn bạc với chường quây giống như hắn không có hứng thú đối với thứ nàng mang đến, thiếu gia nào đó ở trên lầu lại đề cho nàng mang đồ lên. Tuy rằng không biết vì sao đối phương lại biết nàng và chường quây đang nói chuyện, nhưng mà thoát nhìn đối phương giống như có quyền hạn lớn hơn rất nhiều so với chường quây trước mắt này, có lẽ có thể bàn chuyện với đối phương cũng không chừng.

Lúc trước nàng làm nhiều lập xưởng và thịt khô như vậy, một mặt là chính nàng muốn ăn, nhưng mà càng nhiều hơn chính là muốn dùng bọn nó để kiếm tiền, hiện tại nàng không có lựa chọn khác.

Chờ Tô Nhựt Hàm mang theo hộp thức ăn theo đối phương đi lên trên lầu, căn phòng đi vào vừa vặn chính là căn phòng bao khép hờ vừa rồi nàng nhìn thấy.

Thời điểm đi tới cửa, xuyên thấu qua khe cửa không đóng kín hoàn toàn, Tô Nhựt Hàm phát hiện trong phòng có một cái bàn đặt trước cửa sổ, có một bóng dáng màu tím ngồi ở trước bàn.

Khi bóng người kia nhìn thấy Tô Nhựt Hàm và người khác đẩy cửa đi vào, đối phương chậm rãi quay đầu nhìn nàng cười... Ách, hoặc là nói, đối phương là đang cười nhìn hộp thức ăn trên tay nàng..

Nam tử dẫn nàng lên lầu, lúc này cung kính đứng ở bên cạnh nam tử áo tím mở miệng nói: “Thiếu gia, người đã đến rồi.”

Nam tử áo tím gật gật đầu cười nhìn Tô Nhựt Hàm mở miệng nói: “Tại hạ Phụng Vân Cẩm!”

Tô Nhựt Hàm nheo lại đôi mắt hạnh, mạnh mẽ áp chế kinh diễm trong mắt, nhìn không được oán thâm trong lòng, nam nhân thời đại này ai cũng đẹp

mắt như vậy? Chẳng lẽ non xanh nước biếc cổ đại nuôi dưỡng mỹ nhân? Tên tự xưng là Âm Tinh cũng tuấn mỹ giống như một yêu tinh, mà người trước mắt này cũng có vẻ ngoài bất phàm giống vậy.

Chỉ là người trước mắt này một thân trường bào màu tím viền vàng, khoe miệng mỉm cười tao nhã cười nhìn thân nam trang của nàng...

Hắn thoát nhìn, tuy rằng bộ dáng cười đến thực chói mắt thực ôn hòa, nhưng mà không biết vì sao, nhìn quang mang chợt lóe rồi biến mất trong đôi mắt trong suốt của đối phương, Tô Nhưộc Hàm tổng thấy đối phương có vài phần nguy hiểm, nhìn hắn giống như nhìn thấy một con hồ ly giả dối. Đúng vậy, chính là hồ ly! !

Tê bào trên người nàng thống nhất kêu gào, nam nhân trước mắt này rất nguy hiểm, nếu chỉ sợ ý một chút, có khả năng nàng sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Nếu đối phương là ông chủ Hương Phiêu Trai này, chỉ sợ nàng bàn chuyện làm ăn với đối phương, không cùng một đẳng cấp với cáo già này, đối phương ăn nàng đến mảnh vụn cũng không còn.

Thấy đối phương nhìn chăm chăm vào hộp thức ăn của nàng không rời, thân thể của nàng hoàn toàn là phản xạ có điều kiện liền có thái độ hết sức đề phòng.

Đối phương đối với biến hóa của thân thể nàng rõ ràng vừa thấy thì hiểu ngay, hồi lâu sau mí mắt đối phương sụp xuống, đôi mắt khôn khéo hí thành trăng khuyết, khoe miệng thoáng hiện ý cười thần nhiên, giọng nói ôn nhu nhàn nhạt nhẹ nhàng nói ra: “Người không cần khăn trương, ta chỉ là thấy người có vẻ đang chào hàng món ăn gì đó với Phúc bá, cho nên để người đưa lên cho ta nhìn xem thôi!”

“Người là ông chủ ở đây?” Tô Nhưộc Hàm nhún mày phán đoán.

Đối phương từ chối cho ý kiến, chỉ là chỉ chỉ hộp thức ăn trong tay nàng nói: “Có thể cho ta nếm thử không? Hình như có vẻ rất thơm.” Cặp mắt hồ ly lại nheo nheo lại, cái mũi dùng sức hít một hơi.

“Dù sao vừa rồi chương quỳ cũng đã nói, món ăn bình thường không thể vào được Hương Phiêu Trai. Đột nhiên ta hỏi hận, có lẽ đồ ăn của ta không thích hợp với tư lâu của các người.” Tô Nhưộc Hàm nhìn về mặt đối phương rõ ràng cười đến vô cùng ôn nhu, lại làm cho nàng khăn trương không thôi, nàng nhất thời bỏ lại một câu xoay người liền muốn chạy.

Nàng mới vừa chuyển thân, giọng nói của đối phương nhẹ nhàng thoải mái truyền đến: “Người đang sợ ta?”

Cơ thể Tô Nhưộc Hàm hơi cứng ngắc, nhưng mà từ bóng lưng căng thẳng đó của nàng có thể thấy được, kỳ thật nàng thực khăn trương.

Tuy rằng nàng rất muốn mạnh miệng nói mình cũng không sợ đối phương, nhưng mà nàng lại biết nếu nàng quay đầu, ánh mắt của nàng nhất định sẽ tiết lộ cảm xúc chân thật của bản thân.

Cổ chấp lại lần nữa nâng chân lên, khi chuẩn bị bước chân đi ra, đối phương lại mở miệng nói lần nữa: “Người không thử một chút liền buông bỏ, cam tâm sao? Hay là nói... Người cam chịu món ăn người mang đến thật sự kém hơn so với đồ ăn của Hương Phiêu Trai ta, người không có lòng tin?”

Bước chân của nàng hung hăng dừng lại, tuy rằng Tô Nhưộc Hàm biết rõ đối phương dùng phương pháp kích tướng, nhưng mà nàng lại không cam lòng đồ mình vất vả làm ra lại bị người khác dùng giọng điệu ghét bỏ nói ra. Lập tức gương mặt âm trầm quay đầu trừng mắt nhìn đối phương, chống lại vẻ mặt đầy ý cười kia của Phụng Vân Cẩm, nàng nổi câu vọt tới trước bàn 'Phan!' một tiếng đặt hộp thức ăn ở trên bàn nói: “Ai nói ta không có tin tưởng, chỉ sợ đồ ăn trong Hương Phiêu Trai này của người so ra còn kém mấy thứ này của ta đấy!”

“Hả, thật không?” Phụng Vân Cẩm khẽ mỉm cười nhún mày, một bàn tay trắng nõn thon dài như Bạch Ngọc đẩy cái nắp hộp đựng thức ăn ra, bên trong lộ ra gì đó.

Mà cùng với gì đó ở bên trong lộ diện, một mùi thơm nồng đậm nhẹ nhàng xuất hiện, hai mắt của nam nhân cong cong như hình trăng khuyết.

Bàn tay hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật cầm đôi đũa lên liền hướng tới mâm thịt khô trên bàn, đột nhiên Tô Nhưộc Hàm tỉnh lại liền đánh qua một cái tát nói: “Đã lạnh rồi, để cho phòng bếp chưng nóng lại mới ăn được.”

Khi Phụng Vân Cẩm ở phía đối diện phát hiện một bàn tay nhỏ xinh dùng sức vỗ vào trên tay của mình, tươi cười trên mặt hơi hơi cứng đờ, kinh ngạc nhìn bàn tay vừa bị đánh của mình, một lúc sau cũng chưa có phục hồi tinh thần lại.

Ôi... ông trời ơi, để cho nàng biến mất khỏi chỗ này đi!

Tô Nhưộc Hàm như gặp quỷ trừng mắt nhìn móng vuốt của mình đột nhiên không nghe lời... Hận không thể trừng cho móng vuốt mình cứ như vậy mà biến mất đi.

“Kia, cái kia... Ta, ta không phải cố ý, chỉ, chỉ là...” Gương mặt của nàng sung huyết đỏ bừng, trong lòng lại khăn trương đến cực điểm, hận không thể cho mình vài cái tát tại, nàng là bị nào rút đi? Biết rõ nam nhân trước mắt này cũng không ôn hòa dễ nói như vẻ ngoài, nàng lại còn to gan lớn mật đi vuốt ve tay người khác...

Trên mặt đối phương hơi hơi hiện lên vẻ xấu hổ không được tự nhiên, đưa tay che miệng hơi hơi ho nhẹ, nhìn sang thủ hạ đã muốn há hốc mồm nói: “Phụng Thiên, người mang đồ này đi để cho phòng bếp chưng nóng rồi đưa lại đây.”

Lúc này Phụng Thiên đứng ở một bên đột nhiên hoàn hồn, nhanh chóng cúi đầu, sợ thiếu gia nhà mình phát hiện trong mắt mình chợt lóe qua ý cười.

Nhưng mà theo hai vai khẽ run run lúc hấn xoay người cảm theo hộp thức ăn đi ra cửa, cũng không khó để cho người ta nhìn ra hấn đang cười... Phụng Vân Cẩm ở phía sau hai mắt nheo lại nguy hiểm liếc mắt nhìn bóng dáng Phụng Thiên một cái, trong lòng cân nhắc, phải để cho gia hỏa kia đi làm nhiệm vụ ở đâu thì mới tốt đây?

Ở lúc Phụng Thiên cảm hộp muốn ra ngoài, Tô Nhượng Hàm giống như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở miệng nói: “Đợi chút!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Người dám đánh cuộc không.

Tô Nhượng Hàm ngồi đối diện, trong lòng như đánh trống.

Nhìn Phụng Thiên đã bùng mảy cái khay đi xuống dưới lầu, đáy lòng của nàng ần ần có chút hồi hận.

Vì sao vừa rồi lại đột nhiên thiếu kiên nhẫn như vậy, làm cho mọi việc đi tới tình trạng hiện tại này đây?

Phụng Vân Cẩm cười tủm tỉm cầm một ly trà xanh nhìn nàng, thấy mây liễu thanh tú gắt gao cau lại cùng một chỗ, khóe miệng tươi cười có chút giảo hoạt hỏi: “Tô công tử... Người đang khẩn trương sao?” Ánh mắt của hấn quét về phía thái dương của nàng đang rịn ra mồ hôi tinh mịn. Nhưng mà chỉ một cái liếc mắt này, khi tầm mắt của hấn liếc qua lỗ tai trắng nõn, thần sắc hơi hơi dừng một chút.

“Có sao?” Tô Nhượng Hàm giật mình.

Phụng Vân Cẩm buồn cười lắc lắc đầu: “Chẳng lẽ là trong phòng quá nóng? Trán của người cũng xuất mồ hôi.”

Vừa nghe Phụng Vân Cẩm nói, khóe miệng của nàng hơi run rẩy, đang mùa đông khắc nghiệt, sẽ nóng sao?

Nghe vậy nàng khép mí mắt, nhanh chóng điều chỉnh lại nỗi lòng, mạnh mẽ tự áp chế tâm tình khẩn trương của mình xuống cười nhẹ nói: “Phụng lão bản suy nghĩ nhiều... Ta đây có cái tật xấu, khi nghiêm túc suy nghĩ thật sự sẽ ra mồ hôi. Nếu ta đã nói ra, như vậy thì đối với đồ của mình có tin tưởng, chỉ là hy vọng đợi lát nữa sau khi có kết quả, Phụng lão bản ngài nói chuyện giữ lời là được.” Những lời này của nàng thực rõ ràng có ý tứ hàm xúc, chính là hy vọng sau khi có kết quả, nam nhân cười đến giống như hồ ly, không cần nói nói không giữ lời chơi xỏ là mới đúng.

Nhìn Phụng Thiên bùng lạp xuống và thịt khô vừa rồi phòng bếp đã chưng nóng đi xuống mời thực khách ném thử, suy nghĩ của nàng lại nhớ tới lúc này, khi Phụng Thiên bùng lạp xuống chuẩn bị xuống lầu đưa cho phòng bếp.

Lúc ấy thời điểm Phụng Thiên sắp ra cửa, Tô Nhượng Hàm đột nhiên gọi đối phương lại: “Đợi chút!”

Đối phương khó hiểu quay đầu nhìn về phía nàng.

Nàng liếc hộp thức ăn cùng với cái khay ở bên trong một cái nói: “Lúc đi phòng bếp chưng nóng, nói cho đầu bếp trong phòng bếp ném thử một chút thì có thể, nhưng mà thỉnh hạ miệng lưu tình, ít nhất phải để lại hai phần ba đưa lên cho chúng ta.”

Từ trong lời Tô Nhượng Hàm vừa nói ra, thần sắc của Phụng Thiên và Phụng Vân Cẩm đều hơi kinh ngạc, nhất là Phụng Vân Cẩm, nụ cười nhẹ vốn ôn nhả đột nhiên cương cứng ở trên mặt hấn.

Vừa vặn là, giờ phút này chương quây Phúc bá ở dưới lầu đi lên. Vốn không có gì, nhưng mà vừa nghe Tô Nhượng Hàm nói lời này, lão nhân lập tức đen mặt. Bất chấp đối phương và thiếu gia nhà mình nói chuyện gì, chỉ biết là lời nói kia của Tô Nhượng Hàm rõ ràng có chút vũ nhục người khác, nổi cáu giận dữ hét lên: “Lời này của người có ý tứ gì? Chẳng lẽ ý tứ của người, đầu bếp và tiểu nhị trong phòng bếp của chúng ta còn có thể tham ăn đồ của người hay sao?”

“Ta đây là đề phòng cho khỏi xảy ra.” Tô Nhượng Hàm nhú mày mở miệng.

Tuy rằng không dự đoán được sẽ bị chương quây nghe được, nhưng mà nàng dám nói như vậy cũng có đạo lý của nàng. Buổi sáng thời điểm nấu lạp xuống và thịt khô, chính nàng đã ăn qua, đều bị hương vị kia làm cho thêm ăn cháy nước miếng. Huống chi là người chưa bao giờ ăn qua đồ ăn này. Một câu dẫn dò như vậy, cũng hoàn toàn miễn cho người trong phòng bếp ăn ngon miệng, nhất thời không dừng lại được mà ăn hết.

Phúc bá bị nàng nói làm cho tức giận đến cả người phát run, đầu bếp trong Hương Phiêu Trai, có son trên hải vị gì mà chưa có ăn qua? Cho dù là ngự thiện của Thương Lan quốc và Phụng Lan quốc bọn họ cũng đã làm, chẳng lẽ sẽ còn tham ăn một chút thịt hun khói của hỗn tiểu tử trước mắt này? Thật sự là tức chết người mà...

Phụng Vân Cẩm ở một bên nhìn bộ dáng Phúc bá bị tức sắp trúng gió, nghĩ đến đối phương theo phụ thân của mình cũng đã nhiều năm. Vốn ông ấy cũng đã cáo lão nghỉ ngơi lúc tuổi già, nhưng mà nghe nói Hương Phiêu Trai mở ra ở Thương Lan quốc, lần này ông ấy mới có thể đột nhiên rời núi đến Lâm Lan thành tạm thay mặt chức chương quây, đó hoàn toàn cũng là nhìn ở mặt mũi của phụ thân mình. Để tránh thực sự làm cho Phúc bá tức giận đến

ngọt ngát, Phụng Vân Cẩm hơi hơi nhìn sang ra hiệu cho Phụng Thiên đứng ở bên kia mang theo hộp thức ăn xem nào nhiệt.

Sau khi Phụng Thiên tiếp nhận tín hiệu, nhanh chóng tỏ thái độ mở miệng nói với Tô Nhược Hàm: “Này, vị công tử này...”

“Tô Nhược Hàm...” Đột nhiên Tô Nhược Hàm mở miệng.

Phụng Thiên ho nhẹ một cái rồi nói: “Khụ... Tô công tử, đầu bếp trong tửu lâu Hương Phiêu Trai của chúng ta đều là nhân tài kiệt xuất, mỗi một chi nhánh cũng là sư phó đứng đầu...”

“Ta hiểu được!” Tô Nhược Hàm đánh gãy lời Phụng Thiên nói: “Ta đối với thức ăn mình mang đến rất có tin tưởng, nhất là lạ xưởng kia... Ta dám nói nó là món ăn mới trong tam quốc tuyệt đối chưa từng xuất hiện qua, ngươi hiểu không?”

Hắn hiểu không?

Phụng Thiên cúi đầu quan sát đồ ăn trong hộp thức ăn mang theo, tuy rằng đã lạnh, nhưng mà bên trong không ngừng bay ra mùi thơm, thật ra cũng làm cho hắn có vài phần hiểu rõ. Nhưng mà... Có khoa trương như nàng nói không?

Bên này hai người Phụng Thiên và Phụng Vân Cẩm đều không mở miệng, thì Phúc bá ở bên kia đã bị tức giận đến xanh cả mặt, cả người trực tiếp nổi bão rồi.

“Biết, biết cái gì mà biết... Làm sao đồ sậy khô còn không phải là đồ sậy? Nhà nào cũng đã làm. Ngươi dám cầm đồ bình thường như vậy đến Hương Phiêu Trai quấy rối thì cũng quên đi, lại còn vũ nhục người khác. Nếu muốn dựa vào một chút đồ sậy này mà khiến cho khách nhân của Hương Phiêu Trai chúng ta thích, chúng ta ở đây chẳng phải là biến thành tửu lâu hạng ba rồi hả?” Phúc bá bị bộ dáng tự tin của Tô Nhược Hàm làm cho tức giận hòng người, nhất thời lời nói có vài phần không lưu tình nể mặt. Hắn không có chú ý tới Phụng Vân Cẩm ở một bên trên mặt cười nhạt lộ ra một chút thần sắc không đồng ý.

“Đồ sậy bình thường... Không có người sẽ thích phải không? Vậy ngươi có dám đánh cược với ta hay không?” Khóe miệng Tô Nhược Hàm tràn ra một nụ cười lạnh.

Vốn ban đầu nàng bởi vì hơi thở nguy hiểm trên người của Phụng Vân Cẩm, làm cho nàng có chút sợ hãi bị tính kế, liền đánh mất luôn ý niệm trong đầu muốn bán lạ xưởng cho Hương Phiêu Trai. Nhưng mà lúc này Phúc bá nói lời có ý hạ thấp giá trị, làm cho tính ác liệt hiếm có trong người nàng xông ra.

Đánh cược?

Lông mày Phụng Vân Cẩm thâm thúy nhíu lên, nhìn hai mắt Phúc bá khóa chặt Tô Nhược Hàm, trong mắt thoáng lộ ra vẻ dăm chiêu.

Có lẽ là Phúc bá không ngờ rằng nàng sẽ đột nhiên mở miệng muốn đánh cược với mình, vẻ mặt hơi sững sờ một chút thì nghe được Tô Nhược Hàm cười lạnh mở miệng lần nữa: “Lão ngài dám không?”

“Đánh, đánh cược gì?” Phúc bá kinh ngạc mở miệng.

Tô Nhược Hàm liếc mắt nhìn Phụng Vân Cẩm ở bên cạnh một cái, nhìn thấy trên mặt đối phương có vẻ dăm chiêu, trên mặt có sự nghiêm túc vươn ngón trỏ sờ sờ cái mũi mở miệng nói: “Liền đánh cược ở dưới lầu tùy tiện tìm mười khách nhân ăn thử món ăn ta mang đến, nếu trên tám người thích, thì tính là ta thắng như thế nào?”

“Vậy nếu ngược lại?” Phúc bá phản xạ có điều kiện mở miệng.

“Vậy tính ta thua!” Tô Nhược Hàm cất bước đi đến đối diện Phụng Vân Cẩm, vẫy nhẹ vạt áo ngồi xuống.

Tô Nhược Hàm mới nói ra, Phụng Vân Cẩm liền lạnh giọng ho khan một cái, thể này mới bừng tỉnh lão nhân gia Phúc bá hẳn... Giống như vừa rồi bởi vì hắn quá mức tức giận, cho nên trước mặt thiếu gia nhà mình, lại ở chỗ này tranh chấp với tiểu tử này, không có chú ý tới trước đó, tiểu tử này và thiếu gia nhà mình rốt cuộc đang nói chuyện gì.

Tình cảnh lúc này, trong lúc nhất thời làm cho Phúc bá có chút xấu hổ nhìn về phía Phụng Vân Cẩm... tỏ vẻ chính mình đã làm cho thiếu gia khó xử.

“Ha ha... Nếu muốn đánh cược, há có thể không có tiền đặt cược đâu? Như vậy đi... Nếu ngươi thắng, ta liền đưa một phần ba cổ quyền Hương Phiêu lâu cho ngươi. Nhưng ngược lại nếu ngươi thua, ngươi lại nên làm cái gì bây giờ?” Đột nhiên Phụng Vân Cẩm không biết từ nơi này lấy ra một cái chiết phiến (quạt xếp), nhẹ nhàng phe phẩy cười nhẹ mở miệng.

“Ngươi có thể toàn quyền làm chủ Hương Phiêu Trai?” Ánh mắt của nàng nhìn kỹ đánh giá hắn.

Phụng Vân Cẩm buông cây quạt trong tay, nâng chén trà uống một ngụm mới cười khẽ mở miệng: “Tại hạ bất tài, vừa vặn là lão bản Hương Phiêu Trai này!”

Tô Nhược Hàm nghe xong đối phương nói, hiểu rõ gật gật đầu.

“Ta sẽ không thua.”

“Vậy nếu người thua? Dù sao người cũng phải nói ra tiền đặt cược chứ?” Phụng Vân Cẩm mạnh mẽ thu hồi chiết phiến trong tay, khóe miệng tươi cười có vài phần ý tứ hàm xúc không rõ.

Lời nói của hắn, làm cho trong lòng Tô Nhượng Hàm cảm thấy là lạ, cảm thấy trong những lời này của đối phương có ý tứ gì đó, nhủ mảy suy nghĩ một chút sau đó mở miệng: “Nếu ta thua... Ta sẽ viết ra mười công thức đồ ăn mới cho Hương Phiêu Trai các người... Cam đoan tuyệt đối là món ăn mới mẻ độc đáo trong tam quốc.”

“Ai biết người nói thật hay giả, người thua, phỏng chừng cái người gọi là đồ ăn mới, có lẽ cũng không có gì hay.” Phúc bá ở một bên không phục nói thăm, nhưng mà thấy ánh mắt bất đắc dĩ của thiếu gia nhà mình nhìn sang, nhất thời giọng nói nhỏ dần, biến thành âm thanh lầu bầu.

Cho dù giọng Phúc bá rất nhỏ, nhưng Tô Nhượng Hàm lại tai thính nghe được.

Về tươi cười trên mặt nàng càng khắc sâu hơn, ngẩng đầu nhìn Phụng Vân Cẩm ở đối diện về mặt nghiêm cẩn mở miệng: “Người cảm thấy thế nào?”

“Có thể!” Phụng Vân Cẩm thu lại nụ cười ôn nhu trên mặt, đôi mắt khôn khéo hơi nheo lại, thần nhiên gật gật đầu.

“Nhưng mà...” Tô Nhượng Hàm lại mở miệng lần nữa.

“Nếu ta thắng, ta không cần cổ quyền Hương Phiêu lâu này của người...” Một phần ba cổ quyền một gian Hương Phiêu lâu, căn bản không phải là mong muốn của nàng.

“Vậy người muốn cái gì?” Phúc bá bệnh cũ lại tái phát, nhất thời gấp đến độ ở một bên mở miệng chen vào.

Tô Nhượng Hàm vẫn chưa quan tâm Phúc bá, ngược lại là về mặt ngạo nghễ mở miệng: “Chờ lúc nữa có kết quả rồi bàn lại đi!” Nàng muốn là toàn bộ chi nhánh sở hữu Hương Phiêu Trai... nhưng mà hành vi sư tử ngọam như vậy . . . vẫn đợi lát nữa lấy kết quả rồi có vốn đàm phán lại nói sẽ tốt hơn.

Toàn bộ mọi chuyện cứ như vậy mà đến, hiện tại cũng không còn con đường lui cho Tô Nhượng Hàm.

Phụng Thiên đã bùng nổ xưởng ba mùi vị, còn có một ít thịt khô hun khói nàng mang đến đi xuống lầu, lát sau sẽ công bố kết quả.

Mà lúc này không khí trong phòng đã có chút cổ quái.

Chỉ vì lúc này còn để lại một phần xưởng chưng nóng và thịt khô trên bàn ở trong phòng hiện tại đang bốc khói, một mùi thơm nồng đậm tràn ngập cả gian phòng.

Tô Nhượng Hàm mới mặc kệ không khí có kỳ quái hay không, buổi sáng ra cửa còn chưa ăn cơm, vừa rồi nàng còn nói cả buổi, lúc này đói bụng quan trọng hơn, cảm qua một đôi đũa liền đưa tới đĩa xưởng trên bàn.

Phúc bá đứng ở phía sau Phụng Vân Cẩm, lúc này trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc, hai mắt tròn trịa nhìn chằm chằm xưởng cắt thành lát nhỏ, không kìm chế được mà âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

Hình như... Thật sự rất thơm...

Cái kêu là xưởng gì đó... Thoạt nhìn đồ ăn, còn có vẻ óng ánh, được làm từ thịt gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chông Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Mặc nhi mất tích.

“Không tốt ... Không tốt ... Đại thiếu gia, xảy ra chuyện rồi.”

Lúc này một hạ nhân vội vã vọt tới trong thư phòng của Liễu Phong Liệt sốt ruột la to.

“Chuyện gì mà hô to gọi nhỏ rồi hả?” Vốn Liễu Phong Liệt đang kiểm tra sổ sách nhủ mảy ngẩng đầu nhìn về đối phương, khi nào thì hạ nhân trong Liễu phủ không có quy củ như vậy?

Ở dưới ánh mắt sắc bén của Liễu Phong Liệt, lúc này sắc mặt hạ nhân kia đã xám trắng, cả người run run không thôi mở miệng nói: “Đại, đại thiếu gia... Tiểu chủ tử hắn, hắn...”

Liễu Phong Liệt vốn lại cúi đầu xem xét sổ sách, nghe lời nói ấy mạnh mẽ ngẩng đầu, giọng điệu có vài phần tàn khốc lớn tiếng mở miệng nói: “Mặc nhi hắn làm sao vậy?”

“Tiểu chủ tử hần, hần không thấy nữa!” Hạ nhân cả người run run cúi đầu nói ra.

Liễu Phong Liệt mạnh mẽ đứng lên, sắc mặt đại biến vọt tới trước mặt gia nô, một phen túm cổ áo của hần: “Chuyện gì xảy ra? Không phải vừa rồi Mặc nhi còn đang ở thiên sảnh ôn tập công khóa sao?” Trong khoảng thời gian ngắn, vì sao lại đột nhiên không thấy? Chẳng lẽ là... Mặc Tử Khanh?

Ý tưởng mới vừa hiện lên ở trong đầu Liễu Phong Liệt đã lập tức bị hần lắc đầu phủ quyết, nếu quả thật là như vậy, lúc trước hần cũng sẽ không đồng ý để Mặc nhi trở lại Liễu gia.

Vậy rốt cuộc Mặc nhi đi đâu?

Chẳng lẽ... Là kẻ bắt tiểu muội đi, lúc này lại chạy tới bắt Mặc nhi?

“Phân phó xuống, toàn bộ đi tìm cho ta, nhất định phải tìm được Mặc nhi.” Liễu Phong Liệt vội vàng bỏ lại những lời này sau đó liền chạy ra bên ngoài.

Mới vừa đi được hai bước, đột nhiên hần dừng lại, mày dãn dần nhú lại, đột nhiên nghiêng người nhìn về phía hạ nhân đang ở phía sau hỏi: “Lúc Tam thiếu gia rời đi, Mặc nhi có ở đây không?”

Ách... Người hầu sững sốt một chút, suy tư hồi lâu sau mới do dự lắc đầu: “Không rõ ràng lắm...”

Nghĩ đến hôm nay lúc Phong Viêm và mình nói chuyện ở thư phòng, còn có Mặc nhi trưởng thành sớm, trong lòng Liễu Phong Liệt ẩn ẩn có loại dự cảm không ổn, nhanh chóng xoay người ở trên án thư nhanh chóng hạ bút viết xuống một phong thư đưa cho hạ nhân phân phó nói: “Nhanh chóng kêu người ra roi thúc ngựa đưa phong thư này đến phân hội Lâm Lan thành, để bọn họ chuyển giao gấp cho Tam thiếu gia.”

Sau khi thấy hạ nhân mang thư lui ra, Liễu Phong Liệt khó nén lo lắng đi ra bên ngoài, chuẩn bị phân phó người trong phủ đệ đi tìm.

Hy vọng không nên giống như hần phán đoán.

*****

Lúc sáng sớm, gió lạnh vù vù thổi qua, một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy trên quan đạo hướng tới biên cảnh Lâm Lan thành.

Liễu Phong Viêm ngồi ở bên trong xe ngựa, có chút phiền lòng nóng nảy lật chuyển sổ sách trong tay, nhưng mà một chữ cũng không đọc được.

Từ sau khi xuất phát ở Phụng Dương thành, bọn họ vẫn luôn ngựa không ngừng vó gập gút lên đường. Trong lúc ở trong thành trấn đồi ngựa xong liền xuất phát, đã một ngày một đêm không có nghỉ ngơi.

Đột nhiên truyền đến một tiếng hắc xì, phút chốc Liễu Phong Viêm liền sững sốt.

Suy nghĩ một chút, hần đưa tay vỗ mạnh xe ngựa nói ra phía bên ngoài: “Liễu Nghị... Người bị cảm lạnh sao? Nếu không thì người vào trong đi, ta đến đánh xe một lúc đi!”

Nghĩ tới mùa đông khắc nghiệt, một ngày một đêm đều là một mình Liễu Nghị đánh xe, nghĩ đến tiếng hắc xì vừa rồi, hần là hần bị phong hàn.

Liễu Phong Viêm thình lình nói vậy, làm cho Liễu Nghị đang đánh xe ở bên ngoài sững sốt một chút, hần khó hiểu nói: “Tam thiếu gia... Ta không có bị phong hàn mà, người đánh xe làm gì, lập tức cũng sắp đến Lâm Lan thành.”

“Vừa rồi ta nghe người hắt xì một cái...” Liễu Phong Viêm nhú mày.

Liễu Nghị ở ngoài xe ngựa chỉ cảm thấy thật khó hiểu, đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, bèn chồm mở miệng: “Nhưng là ta không có...”

Hai mắt Liễu Phong Viêm híp lại, hần ta không hắt xì, mà có tiếng người hắt xì, chẳng lẽ là bản thân mình hay sao?

Đột nhiên ở phía sau, bên trong xe ngựa lại truyền đến một tiếng hắc xì...

Hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Nghị đồng thời mãnh liệt quay đầu nhìn về phía bên trong xe ngựa...

Lúc này phía sau mấy bao hành lý có một bóng dáng nho nhỏ sắc mặt đỏ bừng ngã ra.

*****

Trong phòng im lặng, nam tử áo tím ngồi trước bàn, nhìn chén đĩa trên bàn đã trống rỗng, sâu kín thờ dài một hồi.

Mà lúc này Phúc bá thần sắc phức tạp ngồi ở chỗ kia, đang cầm một ly trà xanh uống, sau khi giảm bớt vài phần cảm giác tê tê cay cay mang theo nóng đốt ở trong miệng, hần mới xoa xoa cái trán nhũ nhại mồ hôi nói: “Thiếu gia... Hôm nay mất lão nô thật là vụng về.” Chưa từng nghĩ tới đồ sây bình thường, còn có cái gọi là lập xướng gì đó, lại có hương vị đặc biệt như vậy.

Nhất là khi lần đầu tiên miệng nếm thử lập xướng, chỉ cảm thấy khẩu vị có chút kỳ quái, một cảm giác khó hiểu xuất hiện ở trong miệng, làm cho người ta ăn xong miếng thứ nhất còn muốn ăn tiếp miếng thứ hai.

Ba loại khẩu vị, hương vị hoàn toàn không giống nhau, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, còn muốn ăn nữa.

Khóe miệng Phụng Vân Cẩm hơi hơi gợn lên vẫn chưa trả lời, ngược lại là gợn lên bàn tay phải thon dài sạch sẽ như Bạch Ngọc nhìn xuất thần.

Một lúc sau ngẩng đầu xuất thần nhìn về phương hướng cửa bên kia, nghĩ lại vừa rồi nàng tự tin nói ra câu kia: “Ta có thể đưa ra phương pháp làm món ăn này, nhưng mà ta muốn yêu cầu phân chia một phần lợi nhuận của món ăn này bán ra ở mỗi chi nhánh Hương Phiêu Trai của ngươi... Nếu ngươi đồng ý, ta còn có thể cung cấp món ăn mới.”

Rõ ràng lúc ấy bộ dáng của nàng cũng rất khấn trương, lại vẫn cố chấp nhìn hẩn.

Vì sao nàng có thể chắc chắn hẩn nhất định sẽ đáp ứng nàng đây?

Bỗng nhiên một bóng dáng xuất hiện ở ngoài cửa phòng, gõ gõ cửa đi vào.

“Thiếu gia, ta đã trở về!” Phụng Thiên hé ra gương mặt táo bón đi vào.

“Nàng đi đâu?” Bàn tay sạch sẽ như bạch ngọc của Phụng Vân Cẩm cầm ly rượu nhẹ uống một ngụm, thể này mới ngẩng đầu nhìn người tới thần nhiên mở miệng.

“Sau khi ta đi theo người ra khỏi Hương Phiêu Trai, đầu tiên là bị hẩn mang theo ta đi hai vòng ở chợ, sau đó lại đi tới ngõ nhỏ phía sau một khách điểm bậc nhất, đợi đến lúc ta đi theo vào, lại đột nhiên không còn thấy bóng dáng của hẩn.” Phụng Thiên nhíu mày đứng ở nơi đó bầm bầm. Có một chuyện hẩn không thể nào hiểu nổi, ngõ nhỏ phía sau khách điểm rõ ràng chính là ngõ cụt, hẩn đuổi theo đi vào thì người đã biến mất, việc này nghĩ như thế nào, cũng có vài phần cổ quái.

“Không nghĩ tới, ngươi lại có thể cũng bị người quăng đi, là gần đây ngươi quá rảnh rồi, cho nên năng lực thật lùi rồi hả?” Phụng Vân Cẩm ôn nhu cười quay đầu nhìn về phía hẩn.

Phụng Thiên rồi rầm nhíu mày, thiếu gia nhà mình có thể dùng cười ôn nhu nhìn mình như vậy được không, điều này làm cho đáy lòng của hẩn sợ hãi, thực không có cảm giác an toàn... Minh theo dõi một người không có võ công lại có thể bị quăng, chuyện như vậy thực sự cũng có chút dọa người.

“Tiểu tử kia hình như biết được ta đi theo hẩn...” Phụng Thiên mở miệng giải thích.

Lời vừa nói ra đưa tới Phúc bá ở một bên liếc mắt khinh bỉ, tiểu tử này còn dám nói mê sảng nữa? Người kia rõ ràng không biết võ công, làm sao có thể phát hiện được hẩn?

“Nàng có lỗi tai!” Phụng Vân Cẩm có vẻ dăm chiêu nhìn mu bàn tay của mình đột nhiên mở miệng.

Phụng Thiên hơi giật mình sững sờ hỏi: “Có ý tứ gì?”

Thấy hẩn chưa hiểu được, khóe miệng tươi cười của Phụng Vân Cẩm lại càng sâu hơn vài phần: “Nàng là một nữ nhân.”

Về mặt Phụng Thiên nhất thời kinh ngạc thất sắc: “Nữ, nữ nhân?”

Một nữ nhân lại mặc nam trang chạy tới Hương Phiêu Trai nói chuyện làm ăn, hơn nữa... lại còn dám đánh cược với thiếu gia nhà mình... Càng quá đáng là, sau khi nàng thắng cược, lại còn có công phu từ từ ngoạm... Một nữ nhân dám dùng từ ngoạm đối với thiếu gia giống như hồ ly là thiếu gia nhà mình nàng rốt cuộc là... người không biết nên không sợ? Hay là nữ nhân này có tìm gấu mặt hổ?

Ách, dù sao mặc kệ đối phương là nam nhân cũng tốt nữ nhân cũng thế, thiếu gia giao nhiệm vụ xuống cũng chưa hoàn thành, người cũng đã đánh mất...

Chỉ có chờ thời điểm ba ngày sau nàng lại tới cửa, đến lúc đó cho dù thế nào cũng phải điều tra một phen.

“Nhưng mà thiếu gia à... Người thật sự tin tưởng nữ nhân kia sao? Dù sao sở hữu chi nhánh Hương Phiêu Trai... phân chia như vậy cũng không phải là một con số nhỏ.” Phúc bá chép miệng, vừa rồi ăn qua chút gì đó còn chưa thỏa mãn, vòng vo mở miệng.

Phụng Vân Cẩm thần nhiên liếc Phúc bá, tươi cười trên mặt có vài phần khôn khéo tính kế: “Đó đương nhiên không phải một con số nhỏ... Nhưng mà món ăn này lại kiếm bạc đến cho chúng ta, đó có thể càng thêm không phải là con số nhỏ. Hơn nữa các ngươi không muốn biết, hương vị kỳ quái trong món ăn mới là giá trị gì sao?”

Hai người Phúc bá và Phụng Thiên nghe xong đồng thời gật đầu, cái này thật ra là rất muốn biết.

Phụng Vân Cẩm tin tưởng nữ nhân kia, xác thực có năng lực càng kiếm nhiều tiền cho hẩn, không thể nói rõ vì sao, chỉ là nén giận trong mắt đối phương thời điểm đánh cược với Phúc bá, hẩn cảm thấy ánh mắt của nàng có một chút...

Mà vào lúc này trong con ngõ nhỏ Phụng Thiên đã đuổi theo, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện ở tại nơi đó.

Đối phương cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau khi phát hiện cũng không có ai, thể này mới mở miệng nhỏ giọng nói thầm một câu rồi vội vàng rời đi.

Từ trong miệng đối phương mơ hồ nghe được một câu: “Sớm biết nhất định sẽ cho người theo dõi ta, nhưng mà muốn theo dõi ta, không có cửa đâu...”

Người này vừa vặn chính là Tô Nhược Hàm mà Phụng Thiên đã đánh mất.

Lúc nàng ở Hương Phiêu Trai đi ra, cũng đã đoán Phụng Vân Cẩm cười giống như hồ ly hẳn là sẽ phái người đi theo nàng cho coi. Nàng liền lung lay đi dạo lung tung một vòng ở chợ, quả nhiên bị nàng nhìn thấy cái tên gọi là Phụng Thiên đi theo mình, nàng liền đi tới ngõ nhỏ bên này.

Sau khi tiến vào ngõ nhỏ nàng liền trốn đi vào không gian, sau đó nghe được bên ngoài không còn thanh âm, nàng cũng không dám đi ra.

Bởi vì thời gian ở bên ngoài khác biệt với trong không gian, nàng một mình ở trong không gian bận việc hơn nửa ngày, thu hoạch rất nhiều gia vị gừng, hạt tiêu, còn có hành và tỏi. Sau khi thu hoạch xong, nàng lại trồng một đám lớn một lần nữa, nàng mới ở trong không gian thay bộ nam trang kia ra, ngược lại mặc vào quần áo thường ngày rồi mới lách mình ra khỏi không gian.

Vì để cẩn thận, lần trước nàng đi chợ có mua một cái đầu lạp (nón) mang theo sa mỏng mang ở trên đầu. Nàng cũng không tin đã như vậy rồi, đối phương còn có thể nhận ra bản thân hay sao?

Ra khỏi ngõ nhỏ, Tô Nhược Hàm chuẩn bị đi sang đường đối diện mua vài cái bồn chậu chén muống, chuẩn bị dùng để đặt ở trong không gian, vạn nhất ngày nào đó nàng gặp phải chuyện gì cần tránh ở trong không gian, nàng còn có chút đồ dùng sinh hoạt nhà bếp, như vậy ở bên trong góc bao lâu cũng không có vấn đề.

Lúc đi ngang qua cửa một khách điểm, nàng bị người phía trước lao nhanh vọt tới đụng phải một cái.

“Thực xin lỗi!” Đối phương vội vàng nói một tiếng, sau đó liền cùng người phía sau nhanh chóng vọt vào trong khách điểm.

Vào lúc nàng rũ mắt thì nhìn thấy đối phương là một nam nhân ôm một đứa nhỏ, mà vẻ mặt đứa nhỏ kia đỏ bừng, ánh mắt có chút mơ hồ, có lẽ là đứa nhỏ kia sinh bệnh, cho nên nam tử đó mới lo lắng như vậy đi.

Xoay người rồi đi nàng không có phát hiện, đứa nhỏ được đối phương ôm vào trong lòng vội vàng rồi đi, khi nhìn thấy khuôn mặt của nàng ở phía dưới đầu lạp, hơi suy yếu miệng nhấp máy môi, hai chữ yếu ớt bật ra từ trong miệng.

Mẫu thân...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chông Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thích nhặt loạn.

“Liều Nghi... Người nhanh đến y quán gần nhất thỉnh thầy thuốc sang đây...”

Liều Phong Viêm ôm Mặc nhi sốt cao không ngừng nhanh chóng vọt vào trong căn phòng tốt đã được giữ riêng, trong giọng nói có vài phần sốt ruột và lo lắng phân phó.

Liều Nghi đi vào ở sau cùng, trên mặt nghiêm túc gật gật đầu, nhanh chóng xoay người chạy ra bên ngoài.

Mà lúc này tiểu nhị đưa bọn họ vào một gian phòng, cũng bị Liều Phong Viêm phân phó đi mang một chậu nước lại đây.

Đợi cho tiểu nhị bung nước nóng lên, Liều Phong Viêm nhúng ướt khăn lông đắp trên trán cho Mặc nhi. Hắn lấy giấy bút tới, rất nhanh viết xong một phong thư, xoay người đưa cho tiểu nhị một khối bạc vụn rồi mới phân phó nói: “Người lập tức đưa phong thư này đến thương hội Liều gia trong Lâm Lan thành đi, để cho người phụ trách tiếp nhận phong thư này.”

Tiểu nhị vui rạo rực nhận lấy bạc vụn rồi mang theo phong thư rồi đi.

Liều Phong Viêm nhíu mày cúi đầu nhìn chăm chú về mặt đỏ bừng của Mặc nhi, lúc này mới phát hiện miệng của cậu không ngừng nhỏ giọng nhắc tới hai chữ 'Mẫu thân', trong mắt của hắn lộ ra vẻ lo lắng cùng với phức tạp.

Nhị tỷ của hắn trước kia đối đãi với Mặc nhi như thế nào, thời điểm hắn đến Mặc gia đón Mặc nhi về Liều gia xem như hiểu biết thấu triệt. Chưa từng nghĩ tới đứa nhỏ này lại ở thời điểm sinh bệnh yếu ớt, tâm tâm niệm niệm của nó lại là người nương nấn tằm.

Thật sự là một đứa nhỏ làm cho người ta đau lòng, nó mới bốn tuổi thôi!

Sau khi nó biết mình đến Lâm Lan thành là vì tìm nương của nó, lại vụng trộm đi theo mình chạy đến biên cảnh Lâm Lan thành này. Hơn nữa là bởi vì vụng trộm trốn tránh ở bên trong xe ngựa, một ngày một đêm cũng không có ăn cơm, cảm nhiễm phong hàn lại đói khát, nó hoàn toàn ngã bệnh.

Cũng không biết Mặc nhi vùng trộm chạy theo sau, tình huống của đại ca mình ở bên kia ra sao rồi?

Nếu trong nhà không thấy Mặc nhi, chỉ sợ là sẽ khiến cho đại loạn rồi.

Lúc nghĩ đến đây, Liễu Phong Viêm trừ bỏ lo lắng bệnh tình của Mặc nhi, lại có chút lo lắng Liễu phủ hỗn loạn vào lúc này. Chỉ hy vọng Mặc nhi có thể nhanh chóng hạ sốt, sau đó mình lại phái người trở về thông báo cho đại ca một tiếng.

*****

Đợi cho đến khi Tô Nhượng Hàm về tới nhà, đã là sau giữa trưa.

Thời điểm ở chợ, nàng mua một ít bồn chậu chén muống, lại đi dạo một vòng quầy bán thịt heo, thương lượng một chút với ở đại thúc bán thịt lần trước. Đối phương lấy giá bán so với lần trước thì rẻ hơn một chút lại đưa tới cho nàng một trăm cân thịt, hơn nữa lại tìm mấy bộ ruột non miễn phí cho nàng. Nhưng mà đối phương uyển chuyển hỏi nàng ruột non này ăn làm sao, đều bị Tô Nhượng Hàm lơ đãng chuyển hướng câu chuyện.

Sau đó đối phương nhiệt tình đưa thịt đến trong nhà cho nàng, lại để lại một ít xương sườn và xương ống, nói là để cho nàng hầm canh dùng.

Thịt heo tạm thời bỏ vào trong không gian, nàng lại đặt cây giống quả quýt mua được ở chợ vào trong không gian.

Mùa đông khắc nghiệt vốn không có hoa quả gì, thật vất vả nhìn thấy trong một tiệm bán cây cảnh ở chợ có hai cây nhỏ trụi lụi, vừa hỏi tí mĩ mới biết cây nhỏ kia là quýt vàng. Tô Nhượng Hàm nghĩ đến hương vị quả quýt chua chua ngọt ngọt, mạnh mẽ nuốt xuống nước miếng trong miệng. Chống lại ánh mắt cổ quái của Phương lão bản, nàng thật sự là mua hai cây ăn quả quýt vàng trở về.

Có không gian tồn tại, nàng hoàn toàn có thể trồng quýt vàng ở trong không gian, tin tưởng rất nhanh thì có thể có quả quýt ăn. Mang theo lòng tràn đầy chờ mong, Tô Nhượng Hàm ở trong không gian trồng quýt.

Dùng nước suối ở trong không gian tưới cho cây quýt, Tô Nhượng Hàm cúi đầu nhìn thoáng qua bộ dáng đầy bùn đất trên người, nhũn mày tìm một bộ quần áo đi đến ao nước suối trong không gian.

Bởi vì nước trong suối không ngừng toát ra, dùng như thế nào cũng không hết, cho nên hiện tại nàng giặt quần áo nấu cơm cơ bản đều là dùng nước suối trong không gian, hơn nữa ở bên cạnh ao nước suối cũng đặt một cái bồn tắm, nàng chỉ dùng để tắm rửa.

Tuy rằng lần đầu tiên dùng nước suối trong không gian để tắm cảm giác lạnh thấu xương, nhưng mà sau khi quen rồi lại cảm thấy sau khi dùng nước suối tắm rửa thân thể cả người tốt lên không ít.

Tô Nhượng Hàm cởi quần áo tắm rửa, trong lúc lơ đãng cúi đầu nhìn bụng mình, nếu không phải trên bụng có nếp nhăn (vân thai), nàng nhất định sẽ không tin tưởng thân thể lại đã làm mẹ sinh qua một đứa nhỏ.

Đưa tay sờ sờ có nếp nhăn nhàn nhạt, thần sắc Tô Nhượng Hàm có chút xuất thần nghĩ, đứa nhỏ mà thân thể này sinh sẽ là đứa nhỏ có bộ dáng gì đây? Hữu thư có đề cập, Liễu Hương gả cho Mạc Tử Khanh năm năm, nghĩ đến đứa nhỏ kia chắc là vừa mới bốn năm tuổi đi?

Một đứa nhỏ bốn năm tuổi không có mẫu thân, có phải sẽ khổ sở hay không?

Nghĩ đến đây, Tô Nhượng Hàm tự giễu lắc đầu cười khổ một cái, nghĩ tới tình cảnh thời đại này nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, Mạc Tử Khanh hữu nguyên chủ thân thể này chỉ sợ cũng thế thiếp thành đàn đi, tình huống như vậy, chỉ sợ cuộc sống của đứa nhỏ...

Bỗng nhiên, ngực một trận đau đớn, nàng nhũn mày đưa tay đặt ở chỗ trái tim, thì thào mở miệng thầm nói: “Chẳng lẽ thân thể này làm mẫu thân, cho nên bản năng cơ thể vì đứa nhỏ mà đau lòng sao?”

Ở trong đầu không tự giác lại xuất hiện đứa nhỏ hôm nay ở cửa khách điểm thoáng gặp qua kia. Bộ dáng đứa nhỏ kia giống như cũng mới bốn năm tuổi, trên khuôn mặt nho nhỏ có đồ ửng khác thường, có lẽ là cảm nhiễm phong hàn thì phải, không biết đứa nhỏ thế nào rồi.

Bộ dáng đứa nhỏ kia phần điêu ngọc mài rất là đáng yêu, lại là vì sinh bệnh mà thoát nhìn yếu ớt vô cùng.

Ở hiện đại cảm mạo thực sự là chuyện đơn giản, nhưng mà tại cổ đại lạc hậu này, phong hàn nho nhỏ lại rất dễ chết người. Tô Nhượng Hàm không có phát hiện, trong lòng nàng ần ần vì đứa nhỏ gặp thoáng qua mà bỗng dưng thương nhớ.

Một lúc sau phục hồi tinh thần lại, nàng nhanh chóng lắc lắc đầu thu hồi tâm tư.

Sau khi tắm rửa xong, Tô Nhượng Hàm vuốt ve một chút cái bụng hơi đói, kế tiếp lắc mình một cái ra khỏi không gian, đi đến phòng bếp.

Đêm qua nấu cơm giống như còn thừa một ít, nhưng mà cũng không có rau xanh rồi.

Buổi sáng nấu lạp xưởng thịt khô tất cả đều mang đi Hương Phiêu Trai, mà vài thứ kia cũng đã bị tên gia hỏa kia ăn hết, mà nàng cũng không có cách nào mang trở về, đối phương chỉ kém chút nữa nuốt mất chén đĩa của nàng.

Nghĩ tới một đồng lớn thịt hôm nay mua được, còn có xương sườn đại thúc bán thịt đưa cho, con sâu tham ăn lại lần nữa bị câu đi ra.

Ở trong không gian hái được một ít hạt tiêu xanh, sau đó lại đi rút một cây củ cải trắng mập mập, Tô Nhượng Hàm vọt tới phòng bếp đi làm cơm.

Canh cải củ hầm sườn, ớt xanh xào thịt.

Ủ... Có nên làm một cái trứng chiên không nhỉ?

Trong nồi hầm canh sườn, nàng bỏ thêm một ít củ vào trong bếp rồi chạy tới chuồng gà kiểm trứng gà.

Từ rất xa Tô Nhượng Hàm còn chưa có tới gần chuồng gà, thì nàng đã nghe thấy gần chuồng gà truyền đến một trận tiếng gà kêu oang oác, cùng với đó còn có thanh âm 'Phịch' 'Phịch' gà bay loạn, nàng nhủ mảy đi qua... Đàn gà lại đang làm loạn cái gì?

Chờ nàng đi đến bên ngoài chuồng gà thời điểm nhìn thấy một màn kia, nàng lập tức nổi giận, thở phì phì giận dữ la hét với bóng dáng màu trắng ngồi canh giữ ở ngoài chuồng gà: “Tiểu Bạch... Ngươi không được luôn luôn nhặt mảy đồ vô dụng trở về. Nếu ngươi cứ như vậy, ta sẽ giết thịt chó ăn.” Ấc, kỳ thật muốn lượm thì lượm đồ có ích chứ.

Nhìn đại cầu bị thương lúc trước trong lúc vô tình nàng nhặt được, được nàng gọi là 'Tiểu Bạch', Tô Nhượng Hàm hoàn toàn nóng nảy rồi. Con chó này có chút cổ quái, chính là thích chạy đi ra bên ngoài tha một ít đồ ngẫu nhiên cổ quái trở về, lớn thì nó tha trở về một con dê, nhỏ thì nó lượm trở về một bộ quần áo rách... Nhưng mà trong quần áo có một tấm ngân phiếu trăm lượng ...

Mặc dù có bạc lấy không nàng thật cao hứng, nhưng mà Tiểu Bạch lượm đồ càng ngày càng không có điều cổ kỳ ... Nó lại lượm một con chồn trở về, lại còn tự ngâm nó ngồi ở ngoài chuồng gà hù dọa gà nàng nuôi, vạn nhất chúng nó sợ tới mức không đẻ trứng thì làm sao bây giờ?

Tiểu Bạch giương cặp đồng tử xanh lam vô tội nhìn nàng, thậm chí còn có thể nhìn ra trên cái mặt lông lá còn có một chút ủy khuất, giống như là đang ủy khuất Tô Nhượng Hàm nàng không thích đồ nó lượm về, nhưng mà nó nghĩ rằng nàng sẽ thích, thế này mới nơi nơi lượm này nọ lấy lòng nàng.

Tô Nhượng Hàm bắt đầu đưa tay che trán, có chút không biết nói gì nhìn trời. Con cầu trước mắt này rõ ràng là thông minh quá mức, nhưng mà thói quen xấu của nó không thể tiếp tục dung túng.

Mặt nàng nghiêm sắc mặt, giọng điệu có cảnh cáo mở miệng: “Tiểu Bạch... Về sau không được tùy tiện lượm đồ vô dụng về nhà...”

Tô Nhượng Hàm chưa từng nghĩ đến, bởi vì lúc này nàng oán giận Tiểu Bạch nhặt đồ vô dụng. Ở vài ngày sau đó, cái thói quen cổ quái khó sửa đổi của Tiểu Bạch lại nhặt về một thứ khiến cho nàng bị dọa chết khiếp, chỉ vì nó lần này lại... lại tha một người trở về.

Hơn nữa... Nhìn bóng dáng nho nhỏ kia, nàng hoàn toàn tròn tròn mắt...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gặp lại đứa bé.

Mạc phủ Lạc Lâm thành.

Một bóng đen thần tốc lướt qua, rất nhanh xuất hiện ở ngoài cửa thư phòng. Nhìn bóng dáng dưới ánh đèn còn ở trong phòng, đối phương không có gõ cửa, mà đẩy cửa đi vào.

Bóng đen cúi người quỳ xuống trước bàn nơi Mạc Tử Khanh đang cầm một quyển sách: “Chủ tử!”

“Hắn có động tĩnh gì?” Mạc Tử Khanh không có ngẩng đầu, vẫn như trước nhìn sách trong tay, giọng nói lạnh lùng mở miệng.

“Không có, ngày ấy sau khi người và hắn gặp mặt, hắn trở lại sân viện kia thì vẫn không có động tĩnh gì, cũng không có ra ngoài, ngược lại là...” Hàn Lệ do dự, mím môi dưới.

Mạc Tử Khanh nghe xong giọng điệu do dự của Hàn Lệ, hơi dời tầm mắt vẫn đặt trên sách, ngẩng đầu nhìn hán nhủ mảy: “Hử?”

“Tiểu thiếu gia hắn... hôm qua mất tích.” Hàn Lệ lạnh lùng nói ra tin tức thủ hạ ẩn thân ở bên ngoài Liễu gia thám thính đưa lên.

Mạc Tử Khanh ngồi trước bàn, tay cầm cuốn sách khẽ run một cái, nếu không phải ánh mắt Hàn Lệ sắc bén, có lẽ hắn cũng sẽ không phát hiện chủ tử nhà mình có hành vi khác thường. Chủ tử rõ ràng cũng rất quan tâm tiểu thiếu gia, vì sao lại đồng ý cho Liễu gia mang đi?

Hàn Lệ cup xuống đôi mắt vừa mới hiện lên sự nghi hoặc khó hiểu trong đó, Mạc Tử Khanh ngồi ở trước bàn trong giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang vẻ lạnh nhạt nghiêm nghị truyền tới: “Chuyện gì xảy ra?” Vì sao chuyện của ngày hôm qua, hiện tại mới bẩm báo cho hắn?

“Tình huống cụ thể bị Liễu Phong Liệt phong tỏa, chỉ thăm dò được đêm qua sau khi tiểu thiếu gia mất tích, toàn bộ người Liễu gia đã tham gia tìm kiếm.”

Hàn Lệ mở miệng.

“Có thể tìm ra không?”

“Không có! !” Hàn Lệ cắn răng trả lời.

Tay Mạc Từ Khanh ẩn giấu dưới cái bàn hơi nắm lại, lông mày bắt đầu nhíu chặt.

Chính là hấn sao?

Biết hấn hận mình và Liễu Hương, chính là hấn bắt Mạc nhi đi thật sao?

Dù sao Mạc nhi cũng là một đứa nhỏ, mặc kệ ân oán gì cũng không nên dính dáng đến Mạc nhi, cho nên hấn mới đồng ý Liễu gia đón Mạc nhi đi.

Hy vọng không phải hấn bắt Mạc nhi đi, bằng không...

Nghĩ đến chỗ này, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Mạc Từ Khanh thoáng hiện lên vẻ rét lạnh, trên người phóng xuất ra sát khí hủy diệt nồng đậm

*****

Ba ngày sau khi Tô Nhượng Hàm giáo huấn bạn Tiểu Bạch.

Sáng sớm ngày đó nàng dựa theo ước định lúc trước với Phụng Vân Cẩm ở Hương Phiêu Trai, mang theo lạp xưởng đã làm tốt và thịt khô thành phẩm đưa tới Hương Phiêu Trai. Lạp xưởng hong khô một nửa bán cho bọn họ giá mười lượng một cân, tiếp đó là thịt khô thật ra thì rẻ hơn một chút, tính là năm lượng bạc một cân.

Bởi vì ba ngày trước đó, Phụng Vân Cẩm cũng không có trực tiếp đáp ứng điều kiện của nàng, mà ngược lại nói là, để cho nàng ba ngày sau mang một ít thành phẩm lại đây bán cho Hương Phiêu Trai. Phải để cho bọn họ xem thử hiệu quả ở trong tù lâu trước, thuận tiện trong lúc đó sẽ cân nhắc giá cả của lạp xưởng và đồ sấy rồi cuộc bán với giá nào thì có vẻ thích hợp, sau đó cũng quyết định nhượng một phần lợi nhuận để cho nàng lấy ra bao nhiêu tiền.

Đối với điều kiện này, thật ra Tô Nhượng Hàm không có cự tuyệt, dù sao vừa nàng bán một ít thành phẩm cho bọn hấn.

Mang theo hai mươi mấy cân đến Hương Phiêu Trai, sau khi bán được hơn hai trăm lượng bạc, Tô Nhượng Hàm cố gắng không nhìn về ôn nhu tươi cười của Phụng Vân Cẩm làm cho da đầu của nàng có chút run lên, lại cực lực bỏ qua đối phương không ngừng bố trí cạm bẫy trong lời nói muốn từ trong miệng nàng hỏi thăm gia vị trong lạp xưởng làm cho bọn họ cảm thấy mới lạ.

Sau khi nhận bạc, nàng liền ước định thời gian lần sau gặp mặt nói chuyện cùng đối phương, sau đó lại khước từ ý muốn giữ lại của đối phương mà vội vã mong chạy lấy người.

Nhưng mà ở thời điểm đi tới cửa, đột nhiên nàng đứng ở cửa quay đầu nhìn về phía Phụng Vân Cẩm, mày liễu thanh tú nhẹ chau lại mở miệng nói: “Ta hy vọng người đừng lại phái người đi theo ta, ta không thích mang theo người lượn vòng quanh.”

Sau khi bỏ lại một câu như vậy, nàng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Phụng Vân Cẩm xoay người rời khỏi Hương Phiêu Trai.

Mà Phụng Vân Cẩm còn ở lại kinh ngạc nhìn nàng tiêu sái rời đi, hồi lâu sau bóng dáng của Phụng Thiên xuất hiện ở bên cạnh của hấn, hấn ta rồi rầm nhíu nhíu mày rồi mở miệng nói: “Thiếu gia... còn muốn ta đi theo không?” Vừa rồi cái nữ nhân kia, thực rõ ràng đã chứng minh, mấy ngày hôm trước nàng biết được hấn đi theo nàng, sau đó cô ý mang theo hấn vòng vòng, sau đó lại nhân cơ hội đá bay hấn chạy lấy người.

Chỉ là Phụng Thiên vẫn là không làm sao hiểu được, rốt cuộc là Tô Nhượng Hàm nàng làm sao rời khỏi cái ngõ cụt kia.

“Không có nghe thấy sao?” Phụng Vân Cẩm nhếch môi mỉm cười, thu lại ý cười trên mặt thân nhiên mở miệng nói.

“Hả?” Phụng Thiên khó hiểu lên tiếng trả lời.

Phụng Vân Cẩm đứng dậy đi ra bên ngoài, ánh mắt khinh bỉ quét qua Phụng Thiên một cái, trong giọng nói có vẻ trêu tức: “Nếu người muốn bị nàng mang theo đi vòng vèo, vậy thì người cứ đi theo nàng đi, dù sao kết quả cũng đều như vậy.” Nếu nàng có thể ném Phụng Thiên lần đầu tiên, như vậy muốn ném đi lần thứ hai, thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Nữ nhân này, thật sự là làm cho hấn cảm thấy càng ngày càng cảm giác được ngoài ý muốn, nhất là nàng giống như... càng ngày càng không sợ hấn.

Rõ ràng thời điểm lần trước gặp mặt, nàng đối với hấn còn có một chút e ngại đấy!

Phụng Thiên bị lời nói của thiếu gia nhà mình đã kích mà âm thầm giật giật khóe miệng, nhưng lại không thể phủ nhận thiếu gia nhà mình nói đúng!

Đang buồn bực hấn lại chú ý tới phương hướng sau khi Phụng Vân Cẩm xuống lầu, mà phương hướng kia là đang đi tới phòng bếp, đột nhiên phản ứng lại thiếu gia nhà mình muốn làm gì, hấn nhanh chóng tăng tốc cước bộ dưới chân đi theo.

Hắn nhớ rõ hôm nay nữ nhân kia mang theo đồ sẩy lại đây bán cho thiếu gia, nghĩ tới hương vị mấy ngày hôm trước làm cho hắn khó quên, Phụng Thiên âm thầm nuốt nước miếng cũng chạy tới phòng bếp.

Sau khi Tô Nhượng Hàm ra khỏi Hương Phiêu Trai, phát hiện sau hai ngày sáng sủa thời tiết lại bắt đầu có tuyết nhẹ nhàng rơi, nhìn sắc trời âm u, giống như sắp có một trận tuyết lớn. Vốn đang muốn thuận tiện lại đi ra chợ nhìn xem có cái gì muốn mua không, nhưng bởi vì tuyết rơi thành linh mà từ bỏ.

Vội vàng chạy đi về nhà, lúc đi ngang qua một con phố xá sầm uất, nhìn thấy có một công tử ăn chơi trác táng đang đùa giỡn một nữ tử trẻ tuổi. Nàng phát hiện chung quanh có rất nhiều người cũng đang xem náo nhiệt, mà cũng không có ai tiến lên ngăn cản thì khẽ nhíu mày một cái.

Lòng người dễ thay đổi, mọi người là tự quyết tuyệt trước cửa. (ý nói chuyện ai nấy lo, không lo chuyện bao đồng của người khác)

Tô Nhượng Hàm không có nhảy ra làm thánh mẫu, bởi vì nàng nhìn thấy lúc này một nam tử trẻ tuổi tiến lên ngăn trở công tử ăn chơi trác táng, thuận tiện còn ra tay giáo huấn đối phương một chút, ở trong tiếng tiếng thỗn thức và trầm trồ khen ngợi chung quanh, nàng nhẹ nhàng xoay người chuẩn bị rời đi.

Ở thời điểm xoay người, nàng không biết bên chân đột nhiên xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, bất ngờ va chạm làm cho bóng dáng nho nhỏ té trên mặt đất.

Nàng nhanh chóng đỡ tiểu gia hỏa kia lên, giọng điệu lo lắng hỏi: “Tiểu tử kia... Người không có việc gì đi?”

Âm thanh huyền ảo xôn xao ở chung quanh, cùng với mấy tầng người trong trong ngoài ngoài xem náo nhiệt vây quanh, không có ai chú ý tới bên này có một đứa nhỏ bị nàng đỡ dậy.

Lúc này sau khi Tô Nhượng Hàm nâng đứa nhỏ dậy, hơi kinh ngạc, đứa nhỏ này rất nhìn quen mắt...

Đây không phải là đứa nhỏ sinh bệnh ngày ấy nàng nhìn thấy ở ngoài cửa khách sạn sao?

Thấy lúc này sắc mặt đối phương đã bình thường, có lẽ đã khỏi hẳn, không biết vì sao trong lòng Tô Nhượng Hàm vẫn ẩn ẩn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm đỏ hồng của đối phương, nàng nhìn không được yêu thích trong lòng, lại cúi đầu nhẹ tay khẽ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, miệng lại quan tâm hỏi một câu: “Ngã có đau không?”

Lúc này đứa nhỏ xuất thần nhìn Tô Nhượng Hàm, thời điểm nhìn thấy nàng đưa tay vuốt ve đầu mình còn quan tâm hỏi thăm 'Ngã có đau không?', sắc mặt của nó đại biến... Đột nhiên mở to hai mắt, không dám tin nhìn Tô Nhượng Hàm.

Mà Tô Nhượng Hàm thấy đối phương cũng không trả lời mình, ngược lại giống như là kinh hãi nhìn mình. Nàng nghiêng đầu đánh giá xung quanh, phát hiện hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên lại đi dạo đến nơi này, thời điểm đang muốn đi tới bên này giúp vui, nàng cảm thấy quýnh lên, thuận tay lấy ra quả vật vừa rồi mua ở trên đường, chuyển hai khối điểm tâm vào trong tay tiểu nam hài ở trước mặt vội vàng nói: “Tiểu tử kia nhanh đi tìm người nhà của người đi, chớ để lạc mất.”

Bỏ lại một câu dặn dò này, nàng nhanh chóng cúi đầu lẩn mình đi tới một phương hướng khác. Nhưng mà sau khi rời khỏi Hương Phiêu Trai nàng cũng thay đổi nam trang, lúc này ăn mặc một thân nữ trang, bởi vì sợ phiền toái... vừa này nàng quên mang đầu lạp, nếu lúc này bị Phụng Vân Cẩm đụng phải, mọi chuyện đã không dễ giải thích rồi.

Bởi vì muốn chạy trốn, cho nên Tô Nhượng Hàm không có phát hiện, ở sau khi nàng vội vàng rời khỏi, bóng dáng nho nhỏ đang xuất thần đột nhiên hoàn hồn nhìn hai khối điểm tâm còn dính nhiệt độ cơ thể nàng ở trong tay, trên khuôn mặt nho nhỏ không biết đang nghĩ xuất thần cái gì. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên kia nam nhân đã giải quyết xong tên công tử ăn chơi trác táng đang tìm mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên lộ ra vẻ kiên định, nhanh như chớp đuổi theo phương hướng Tô Nhượng Hàm vừa rời đi.

Trước kia chưa bao giờ biết, mùa đông lại có nhiều tuyết rơi như vậy.

Cuộc sống ở hiện đại của Tô Nhượng Hàm, ít nhất có mười năm không có gặp qua tuyết lớn. Nhưng mà sau khi đi tới thời không này, lại phát hiện mùa đông ở đây tuyết rơi rất nhiều, làm cho nàng không thể không lại cảm thán, cho dù thích nhưng nhìn nhiều cũng sẽ ngấy.

Trước kia nàng thích ngắm nhìn tuyết rơi, nhưng mà lúc này nhìn cũng không còn nhiệt tình nữa.

Bước chân Tô Nhượng Hàm đi rất vội vàng, bởi vì tuyết trên bầu trời rơi càng lúc càng lớn, thầm nghĩ nhanh chút về nhà, sau đó uống một chén canh nóng, ngâm người trong nước ấm, sau đó lại làm tổ trong trong ổ chăn ấm áp của mình.

Tuy rằng lúc này cũng mới buổi trưa, nhưng mà dưới tuyết rơi trời cũng âm u, làm tổ ở trên giường ấm áp một ngày cũng là chuyện nàng muốn làm nhất.

Ở phía sau Tô Nhượng Hàm cách đó không xa, một bóng dáng nho nhỏ nghiêng ngả lao đảo đi theo phía sau của nàng. Trong lúc không cẩn thận té ngã vài lần, bàn tay đã bị đứt vài chỗ, mỗi lần té ngã bé cố nén đau, trên gương mặt nho nhỏ tràn đầy vẻ quật cường lại bò lên, cố chấp tiếp tục đi theo Tô Nhượng Hàm đang ở phía trước, bé sợ nếu vì chậm hơn một chút sẽ lạc mất nàng.

Tuyết bay là tã, thời tiết rét lạnh, Tô Nhượng Hàm vội vàng đi cho rằng vừa rồi Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên không có nhìn thấy mình, cho nên nàng cũng không có lo lắng sẽ có người đi theo mình. Vốn cũng không có chú ý động tĩnh phía sau, càng không có chú ý tới phía sau có một bóng dáng nho nhỏ vẫn đi theo nàng.

Vào thời điểm nàng vội vàng trở lại thành tây, tuyết đã ngừng thấm ướt cả người, thở ra một ngụm khí lạnh, nàng vội tới mở cửa viện Tô phủ ra rồi đi vào,

sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Mà bóng dáng nho nhỏ kia, lại một lần dẫm đất tuyết mà ngã sấp xuống, thời điểm cổ nén nước mắt đứng lên, bé lại hoảng sợ phát hiện bóng dáng Tô Nhược Hàm ở phía trước đã sớm không còn thấy đâu.

Tuyết lớn như lông ngỗng bay đầy trời, bóng dáng nhỏ gầy lẻ loi lơ lửng đứng thẳng ở đó, vẻ mặt hoảng sợ nhìn quanh bốn phía.

Ở đây là đâu? ? ?

Nữ nhân có bộ dạng giống như đúc với mẫu thân đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Nhặt đứa bé.

Thân ảnh nho nhỏ đơn bạc khủng hoảng đứng ở giữa lộ, chuyển động thân mình cuống quýt nhìn quanh bốn phía, tuyết lớn như lông ngỗng nhanh chóng dừng ở trên đầu của bé, dính ở trên áo bông nhỏ, lại chậm rãi hòa tan, thấm ướt...

Không có ai, chung quanh cũng không có người nào...

Nàng đi đâu rồi?

Ở đây là đâu vậy?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có quật cường cố nén sợ hãi trong lòng, mờ mịt bất lực nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở gần đó có mấy tòa nhà lớn, trên ngã tư đường cũng không có ai. Thời điểm trên người vừa lạnh vừa đau, đôi môi phẫn nộ hơi mím một chút, trong hốc mắt có nước mắt long lanh, bộ dáng muốn khóc lại quật cường không chịu khóc.

Đến tận cùng mình đến chỗ nào vậy, nàng đâu rồi?

Nữ nhân kia là mẫu thân của mình sao? gương mặt giống như đúc, nhưng mà nàng lại có vẻ như không biết mình, rốt cuộc nàng...

Thân ảnh nho nhỏ chật vật ngã xuống ở dưới cửa một tòa nhà, cả người run run co quắp thân mình lui thành một đoàn, trong lòng tất cả đều là bất lực và khủng hoảng, hình như mình đã lạc mất... người của cậu nhỏ phải theo an bài cho bé vừa rồi đã bị bé bỏ lại ở chợ, mà nàng... cũng đã lạc mất, mình nên làm gì bây giờ?

Thân mình cuộn tròn ở dưới mái hiên lúc này run run, trên mặt lại nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt khác thường, hô hấp cũng trở nên dồn dập, thần tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt bắt đầu hoảng hốt.

Mặc nhi rất lạnh, trên người Mặc nhi đau quá... hu hu... Mẫu thân... Vì sao người không cần Mặc nhi?

Cách bóng dáng nho nhỏ run run không xa, một bóng dáng màu trắng thoăn thoắt nhảy lên chạy qua.

Sau khi bóng dáng màu trắng chợt lóe rồi biến mất, đột nhiên lại quay trở về, đồng tử màu xanh lam nhìn chằm chằm thân mình cả người run run sau đó ngưng lại một lát. Cái đầu lông lá xù xì dể sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt liếm liếm, há mồm cắn quần áo đối phương xoay người đã muốn đi, nhưng mà bước ra một bước rồi đột nhiên bóng dáng màu trắng kia lại dừng lại.

Nếu ngươi còn dám tùy tiện nhặt vô dụng gì đó về nhà, ta liền giết ngươi chưng thịt chó ăn...

Trong đôi mắt xanh lam có một chút do dự, cuối cùng nó lại buông lỏng áo ngậm trong miệng, sau khi liếm liếm khuôn mặt vô cùng non nớt, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Tô Nhược Hàm về nhà, đầu tiên là đi đun một nồi nước ấm, đun nóng xong lại mang nước đến trong thùng tắm, sau đó lại ở trong không gian đào ra một củ gừng cắt miếng nhỏ, bỏ thêm chút đường đỏ ở bên trong rồi đặt ở trong nồi nấu lên.

Mùa đông khắc nghiệt, vừa rồi thời điểm nàng trở về quần áo đều đã ướt đầm, vì để ngừa vạn nhất bị phong hàn, làm chút canh gừng dự phòng thì vẫn tốt hơn.

Nàng bỏ thêm ít củi vào trong bếp, mang theo một thùng nước nóng, vừa mới chuẩn bị đi vào trong không gian tắm rửa, một bóng dáng màu trắng nhảy lên đến trước mặt của nàng, cái đuôi cứng nhắc hết sức đông đưa hai cái, đôi mắt màu xanh lam hưng phấn nhìn nàng chằm chằm.

Tô Nhược Hàm thấy Tiểu Bạch không biết vừa chơi đùa ở đâu trở về, lúc này thấy nó toàn thân là tuyết đứng ở nơi đó, nàng nhất thời nhú mào quá lớn:

“Tiểu Bạch... Đi ra bên ngoài lác cho hết tuyết trên người đi, nếu người nhiễm bệnh phong hàn chết đi, thì ta sẽ lột da của người nấu thịt ăn.” Nàng biết chú cầu thông minh quả mức rõ ràng này nhất định có thể nghe hiểu nàng nói.

Lúc nghe được nấu thịt cầu, trong đôi mắt xanh lam có một chút ủy khuất, cầu làm sao cao quý như nó chứ?

Nhất thời ánh mắt màu xanh lam âm trầm vài phần, cúi đầu bắt đầu giả bộ đáng thương.

Nhưng mà lại ở thời điểm Tô Nhựt Hàm mang theo thùng nước đi qua bên cạnh nó thì cái mũi khê giật giật.

Trên người chủ nhân... có hương vị cái tên vừa rồi nó muốn lượn...

Tình huống gì vậy?

Tô Nhựt Hàm đã rồi đi cũng không biết, con cầu rõ ràng không an phận của nàng, bởi vì lúc này người được trên người nàng không cẩn thận va vào mà còn giữ lại mùi của đứa nhỏ, thì nó đã hưng phấn chạy tới cửa sau hậu viện có một cái lỗ chó dành cho nó đi ra ngoài, mục tiêu chạy tới là chỗ vừa rồi nó đã muốn nhặt.

Đợi đến khi Tô Nhựt Hàm tắm rửa xong ra khỏi không gian, ở trong phòng bếp vừa chuẩn bị uống một chén canh gừng vừa nấu xong, thì nàng nghe được âm thanh 'Ngao ngao ngao' của Tiểu Bạch truyền đến từ hậu viện, nàng nhú mày đi đến đó. Tiểu Bạch tên kia trong ngày thường không kêu thì cũng thôi đi, lúc này kêu to còn giống như sói. Nếu không phải tên Tiểu Bạch vậy đâu, nàng cũng nhìn không được mà hoài nghi Tiểu Bạch là sói ... Nhưng mà có con sói nào sẽ dụ dỗ với con người như vậy? Ngắm lại cảm thấy không có khả năng, ý tưởng Tiểu Bạch là sói bay ra khỏi đầu óc của nàng.

Lúc này Tiểu Bạch đang ở phía sau viện nhiệt tình tru lên cái gì chứ?

Thời điểm Tô Nhựt Hàm đi vào hậu viện phát hiện toàn bộ thân mình của nó nấp ở trong lỗ chó, lại đi ra không được, chỉ đứng ở đó mà 'Ngao ngao' tru lên. Sau khi nhìn thấy nàng đến, đột nhiên nó lại cổ quái lui đi ra ngoài, sau đó Tô Nhựt Hàm liền nghe được bên cửa nhỏ hậu viện truyền đến tiếng móng vuốt cào vào cửa...

Nhìn thấy tình hình này, đáy lòng Tô Nhựt Hàm bỗng nhiên sinh ra cảm giác không ổn... Lần trước Tiểu Bạch cũng vừa kêu gào như vậy, kết quả chính là lần đó Tiểu Bạch nó nhặt được một con dê đã bị cắn chết ít nhất bốn năm tháng trở về, nó ở bên trong lỗ chó kéo vào không được, cho nên cũng ở bên ngoài cào móng vuốt kêu mở cửa...

Rất nhiều lúc nàng cũng hoài nghi, làm sao Tiểu Bạch có thể tha về thứ gì đó nặng như vậy đây?

Lần trước là tình hình như vậy, lần này lại sẽ thế nào...

Tô Nhựt Hàm đứng ở nơi đó có chút không dám đi ra mở cửa, chỉ sợ lần này tên gia hỏa Tiểu Bạch lại nhặt được cái gì đó ngạc nhiên cổ quái trở về cho nàng.

Hơn nữa, vừa rồi không phải nó cũng ở nhà sao? Tại sao nàng đi tắm rửa một cái đi ra, nó lại bỏ chạy đi đâu nhặt này nọ trở về?

Nghe bên ngoài tiếng Tiểu Bạch tru lên dồn dập, còn có tiếng móng vuốt cào cửa càng ngày càng cấp bách, Tô Nhựt Hàm rồi rảo đi qua mở cửa...

Mà trong nháy mắt mở cửa ra, bóng dáng Tiểu Bạch liền thoăn thoắt ngậm lấy một đồng gì đó có kích cỡ không khác gì thân hình của nó nhanh chóng nhảy lên tiến vào.

Đợi đến lúc Tô Nhựt Hàm đóng cửa viện xoay người, thế này mới phát hiện gia hỏa Tiểu Bạch đang ngậm gì đó trong miệng đi tới nàng, về mặt lấy lòng đặt ở trước mặt của nàng, dùng sức đưa cái đuôi ra về tranh công với nàng.

Nàng cúi đầu vừa thấy gì đó đặt ở trước mặt, nhất thời sắc mặt đại biến...

Làm sao mà là đồ này nọ chứ hả, rõ ràng chính là một người, nhưng mà lại còn là một đứa nhỏ...

Tô Nhựt Hàm nhất thời chán nản không thôi rít gào với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch chết tiệt... Người lại còn nhặt một người trở về cho ta... còn có cái gì khác mà người không dám nhặt hay không?”

Tiểu Bạch vốn tưởng rằng chủ nhân sẽ khích lệ mình, kết quả phát hiện chủ nhân rít gào rống mình, nó vô tội ư ư vài tiếng, trong đôi mắt màu xanh lam có khó hiểu, chẳng lẽ chủ nhân không thích đồ mình nhặt về? Rõ ràng ở trên người chủ nhân nó người được có hơi thở của người kia mà.

Nhìn kỹ thấy quần áo trên người đứa nhỏ kia quen mắt, nàng lập tức cả kinh sắc mặt đại biến, khom lưng xoay mặt đứa nhỏ lại đây. Lúc nhìn thấy trên mặt đứa nhỏ đáng yêu đã muốn xanh đen, nàng sợ tới mức khê run rẩy. Đưa tay sờ lên mũi thăm dò, khi cảm giác được còn có hơi thở, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức sắc mặt lại đại biến ôm bé chạy vào trong phòng ngủ của mình.

Hiện tại nàng không rảnh lại đi giáo huấn Tiểu Bạch, trong lòng chỉ còn có đứa nhỏ sắc mặt xanh đen, cả người lại nóng hầm hập. Lúc này nàng chỉ nghĩ đến, nếu thật sự không thay quần áo ướt đẫm ngay cho đứa nhỏ, giúp nó hạ sốt, chỉ sợ đứa nhỏ này khó giữ được cái mạng nhỏ, hơn nữa rất dễ dàng nóng sốt hỏng người thành một kẻ ngốc.

Nhất là mấy ngày trước đây, tình huống đứa nhỏ này còn giống như bị nhiễm qua phong hàn, như bây giờ, không thể nghĩ ngờ là thương tổn trí mạng cho nó.

Đến phòng ngủ của nàng, Tô Nhựt Hàm hai ba cái đã rút hết áo bông nhỏ ướt đẫm của đứa nhỏ. Sau đó lao qua bên cạnh lấy vải bông sạch sẽ của mình lau khô thân thể ướt đẫm của bé, sau đó thuận tay lau tóc hai cái rồi trực tiếp nhét bé vào trong ổ chăn.

Tô Nhựt Hàm nghĩ đến canh gừng vừa rồi nàng vừa nấu xong, lập tức phóng nhanh đi tới phòng bếp, lấy một chậu băng, thuận tiện cũng mang canh gừng tới trong phòng ngủ.

Lúc vừa mới tiến vào trong phòng, nàng nghe được âm thanh đứt quãng rên khê của đứa nhỏ trên giường: “Nóng... Thật là khó chịu... Mặc nhi thật là khó chịu.”

Bưng canh gừng, Tô Nhựt Hàm dùng chăn bông bọc đứa nhỏ trong ổ chăn ở trên giường rồi ôm vào trong lòng, nhẹ giọng dỗ dành: “Bé con... tỉnh tỉnh, đến uống chút canh gừng nóng, là ngọt nha, uống rồi sẽ khỏe lại, người sẽ không khó chịu nữa.”

Đứa nhỏ trong lòng đang mơ mơ màng màng, lúc canh gừng đưa đến bên miệng, theo bản năng hé miệng uống vào, rất nhanh liền uống xong một chén canh gừng.

Tô Nhựt Hàm buông chén sang một bên, một tay ôm đứa nhỏ, một tay lấy khăn mặt ở trong bồn nước lạnh ở bên cạnh, nhẹ nhàng đặt ở trên trán của nó rồi nói: “Bé con ngoan ngoãn ngủ một giấc ở trong này, ta đi thỉnh thầy thuốc cho người, thầy thuốc xem bệnh cho người xong sẽ khỏe, sẽ không còn khó chịu.”

Vốn đứa nhỏ ở trong lòng nàng, lại bởi vì lời nói của nàng mà mơ hồ mở to mắt, thời điểm nhìn thấy nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nhăn lại, mím miệng một cái, thỉnh thoảng nước mắt liền xõng ra từ trong ánh mắt. Bàn tay nhỏ nhỏ dùng sức túm vạt áo trước ngực của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy quật cường và ủy khuất, giọng mũi nồng đậm đáng thương hề hề kêu lên: “Mẫu thân... Người đừng không cần Mặc nhi, Mặc nhi sẽ ngoan, thật sự sẽ ngoan, không cần bỏ lại Mặc nhi.”

Vừa nghe lời này, tay Tô Nhựt Hàm đang cầm khăn mặt ngừng một lát, nhìn đứa bé ở trong lòng gắt gao ôm nàng không buông, trong cơn sốt mơ màng nàng lại kêu nàng là mẫu thân, đáy lòng của nàng ần ần có chút cảm nhận khác thường.

Vốn tính buông đứa nhỏ trong tay, trong bất tri bất giác lại âm thầm ôm chặt hơn, thuận tay đặt khăn lạnh tới trên trán của hắn.

Đứa nhỏ sinh bệnh, không biết vì sao lại bị Tiểu Bạch nhà mình tha trở về, nam tử ôm đứa nhỏ ngày ấy, lúc này có phải đang lo lắng tìm kiếm hay không?

Ai... Trước mặt kẻ thôi, lúc này phải làm cho đứa nhỏ hạ sốt trước, sau đó lại xử lý một chút vết thương trên người nó thì tốt hơn.

Cũng không biết đứa nhỏ này đến tột cùng gặp phải chuyện gì, vừa rồi lúc nàng cởi quần áo của nó, phát hiện vài chỗ trên người nó đều là vết thương xanh xanh tím tím, hơn nữa trên bàn tay nhỏ bé trắng nõn cũng có vài miếng vết thương thật nhỏ, lúc này vết máu trên đó đã muốn khô cạn.

Tô Nhựt Hàm đưa tay vuốt trái tim của mình, vì sao nàng có cảm giác nhìn thấy đứa nhỏ đầy người là vết thương, sẽ cảm thấy trái tim có chút đau đớn?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đừng đưa con đi.

Đợi cho đến khi hạ sốt, đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Bởi vì uống vào canh gừng, sau đó nàng dùng khăn lạnh đắp cho hạ nhiệt, cho nên nhiệt độ cơ thể của đứa nhỏ đã trở lại bình thường, Tô Nhựt Hàm thật mạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may hải tử đã hạ sốt, có trời mới biết đêm qua nàng muốn đi thỉnh thầy thuốc cho đứa nhỏ, nhưng mà bé lại sống chết túm nàng không buông tay, chỉ cần nàng hơi chút dùng sức muốn bỏ tay bé ra để rời đi, bé liền hoảng sợ gọi mãi: 'Mẫu thân, đừng bỏ lại Mặc nhi.'

Liên tục nghe nói như vậy, Tô Nhựt Hàm đau lòng khó chịu.

Đứa nhỏ này, chẳng lẽ là bị mẫu thân thân sinh vứt bỏ, cho nên ở trong thời điểm nó phát sốt mơ hồ, cũng còn nhớ kỹ mà nói như vậy?

Không có cách nào, nàng cũng chỉ có thể dùng nước lạnh tắm ướt khăn bông sau đó đặt ở trên trán cho bé, để tránh cho bé con đáng thương bị sốt thành kẻ ngốc.

Cũng may khi gà gáy, trời còn chưa sáng, rốt cục thì đứa nhỏ cũng hạ sốt, mà bàn tay vẫn luôn túm tay nàng coi như là buông lỏng ra.

Nhìn đứa nhỏ có khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, Tô Nhực Hàm nhẹ tay nhẹ chân buông đứa nhỏ, đứng dậy đuổi thân một cái vì ngồi cả đêm mà thắt lưng đau nhức rồi đi tới phòng bếp.

Đi vào phòng bếp, nàng nhanh chóng đi vào không gian rút một cây củ cải trắng, sau đó thuận tiện làm chút thịt nạt băm, củ cải cắt thành hạt lựu, cùng với gạo và thịt bỏ vào trong nồi chậm rãi hầm thành cháo.

Sau khi đứa nhỏ sinh bệnh hẳn là chỉ có thể ăn chút thức ăn nhẹ, mà nếu nấu cháo hoa chỉ sợ không có khẩu vị gì, nàng liền nghĩ tới thêm chút củ cải và thịt đi vào. Bởi vì củ cải lấy ra từ trong không gian, hương vị vô cùng tươi ngọt, hầm cháo xong thì cho ra hương vị mê người.

Tô Nhực Hàm mang cháo đã chuẩn bị tốt cho đứa nhỏ ăn, đợi đến khi bình minh nàng lại đi tới khách điểm kia hỏi một chút về tình huống người nhà đứa nhỏ này. Dù sao bé mất tích như vậy, chỉ sợ người nhà của bé sẽ vô cùng lo lắng đi?

“Mặc nhi... Tỉnh tỉnh, tỉnh dậy nhanh nào... Đến ăn chút cháo, rất thơm rất thơm! Ăn xong rồi ta giúp ngươi đi tìm thân nhân.” Tô Nhực Hàm bụng cháo đã không còn nóng ngồi vào bên giường, đưa tay vỗ nhẹ kia khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm đỏ đỏ.

Tìm thân nhân??

Mặc nhi mơ mơ màng màng mở mắt ra, dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng nhìn Tô Nhực Hàm, thấy nàng ôn nhu bụng bát ngồi ở trước mặt bé, còn vô cùng ôn nhu kêu tên của bé. Cái mũi đau xót, nước mắt nhanh chóng tụ lại, quật cường nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhìn Tô Nhực Hàm, không để cho mình chảy nước mắt ra.

... Ngươi không phải là người thân nhất của Mặc nhi sao?

Không phải nằm mơ... Thời điểm bé mơ mơ màng màng nhìn thấy mẫu thân, thật sự không phải mộng.

Thật là nàng! !

Nàng kêu bé là Mặc nhi, còn ôn nhu nói chuyện với bé.

Nàng không có giống trước kia hung dữ với bé, càng không có như trước kia trong mắt chỉ có chán ghét nhìn bé, lúc này nàng... Làm cho bé có cảm giác nàng là mẫu thân.

Tô Nhực Hàm không dự đoán được, sau khi nàng đánh thức đứa nhỏ, đối phương trực tiếp kinh ngạc nhìn nàng, nhưng trong hốc mắt lại rung rung, một bộ dáng muốn khóc lại phải chịu đựng. Hơn nữa ánh mắt cực kỳ u oán nhìn nàng, điều này làm cho nàng có chút mờ mịt vô thức ngồi ở chỗ kia.

Một lúc sau nàng mới lại mở miệng nói: “Khụ... đến đây, trước ăn cháo, đã không còn nóng, nếu để lạnh thì không thể ăn.” Dứt lời nàng cầm thìa dứt đến bên miệng của bé.

Rớt cuộc nước mắt ở trong hốc mắt Mặc nhi nhìn không được mà rơi xuống dưới, Tô Nhực Hàm cả kinh tay cầm thìa run lên một chút, muốn buông bát xuống để lau nước mắt cho bé, lại phát hiện Mặc nhi há miệng ngậm thìa, nuốt hết cháo bên trong.

Sau khi ăn xong thấy nàng còn thất thần, Mặc nhi không ngừng rơi nước mắt, lúc này nhếch môi, nức nở hai cái, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn đỏ đỏ tràn đầy nước mắt, không được tự nhiên mở miệng: “Còn muốn...”

Sau khi Tô Nhực Hàm phản ứng lại sững sờ dứt một thìa cháo thịt nạc củ cải đi qua, có chút kinh ngạc nhìn Mặc nhi trước mắt.

Thoạt nhìn khuôn mặt của bé nhỏ nhắn vô cùng non nớt, lúc này trên mặt che đầy nước mắt, lại quật cường không được tự nhiên không khóc thành tiếng. Chỉ là không tiếng động rơi nước mắt, sau đó lại ngoan ngoãn ăn mỗi một muỗng cháo nàng dứt cho, mãi cho đến khi toàn bộ bát cháo đã vào bụng của bé, thế này Tô Nhực Hàm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ăn cháo xong ... Ngươi ngủ tiếp một lát, chờ đến bình minh ta sẽ đi tìm người nhà thất lạc giúp ngươi há, ngươi không cần sợ hãi.” Tô Nhực Hàm thấp giọng trấn an đứa nhỏ vẫn nhìn nàng chằm chằm không rời, chỉ cho là bé vì thất lạc người thân mà trong lòng sợ hãi.

Hơn nữa nàng chưa bao giờ biết, nàng lại có thể có nhiều kiên nhẫn đối đãi với đứa nhỏ như vậy, trước kia không phải nàng sợ nhất giao tiếp với tiểu hài tử sao? Bởi vì nàng cảm thấy một khi đứa nhỏ khóc nháo lên sẽ khiến cho nàng nhanh chóng bị đau đầu, nhưng mà đứa nhỏ trước mắt này lại làm cho nàng cảm thấy thực sự đau lòng.

Cũng chưa từng nghĩ tới, sau khi nàng nói một câu, đứa nhỏ ngồi ở trên giường, lúc này nước mắt trên mặt lại lách cách lách cách rơi nhanh hơn. Ánh mắt bị thương trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, lập tức nằm ở trên giường, đưa lưng về phía nàng, giọng mũi nặng nề mang theo sự trưởng thành sớm cõ đơn run run mở miệng nói: “Ta không có người nhà... nương không cần, cha cũng không cần ta ... Mặc nhi là đứa nhỏ không có ai muốn.” Tuy rằng tiểu cừu và đại cừu đối với bé tốt lắm, nhưng bé muốn ở bên mẫu thân mà... Vì sao muốn đưa bé đi? (tiểu cừu và đại cừu cừu cậu út và cậu cả của bé)

Tô Nhực Hàm nhú mày nhìn bóng dáng run run đưa lưng về mình có chút nghi hoặc, vì sao đứa nhỏ này lại có thể nói nó không có người thân?

Ngày ấy ở khách điểm nam tử ôm bé là ai?

Phải làm cái gì bây giờ? Đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi, nói chuyện lại có chút trưởng thành sớm làm cho người ta đau lòng, nhất là lúc nghe được bé nói câu

kia, cha không cần bé, nương cũng không cần bé, nàng liền nghĩ đến một màn khi bé đang phát sốt, khăn trương túm nàng gọi mẫu thân.

Ai... Tô Nhược Hàm hơi thở dài, vẫn là chờ trời sáng, nàng đi tới khách điểm nhìn xem tình huống rồi nói sau!

Bưng bát không đi ra bên ngoài, bóng dáng nho nhỏ vốn đưa lưng về phía nàng nghe được bước chân nàng rời đi, gắt gao nghiêm mặt ở tại nơi đó. Rốt cục lúc nàng sắp đi ra cửa phòng, tiếng nói mềm mại yếu đuối lộ ra sự tuyệt vọng vng lên: “Mẫu thân... Đừng đưa Mặc nhi rời đi được không? Mặc nhi cam đoan sẽ ngoan, đừng đưa Mặc nhi rời đi...”

Khi nghe một câu như thế, bóng lưng Tô Nhược Hàm đứng ở cửa cương cứng lại, trong miệng đứa nhỏ này nàng đã trở thành mẫu thân vứt bỏ nó sao?

Trong nháy mắt nàng chỉ cảm thấy hốc mắt chua xót, nước mắt lẳng lặng rơi xuống, trái tim xoắn lại đau đến cực điểm. Phản ứng của cơ thể, làm cho nàng nhũn mảy... Đây là cảm nhận của nàng, hay là của thân thể này?

Nàng rất muốn giữ đứa nhỏ này lại, khi nghe được bé gọi nàng là mẫu thân, trong lòng kêu gào rất muốn giữ bé lại. Nhưng vạn nhất... Ngày ấy nam tử ôm bé là người nhà của bé, nếu nàng giữ bé lại, người nhà của bé sẽ có nhiều lo lắng và khổ sở! !

“Người ngoan ngoãn ngủ một giấc... Đợi sau người tỉnh ngủ, ta sẽ giúp người tìm được người nhà của người.” Tô Nhược Hàm cắn chặt môi nói ra những lời này rồi bước nhanh đi ra cửa, sau đó đóng cửa lại, chỉ cho là đứa nhỏ sinh bệnh nên ý thức còn chưa thanh tỉnh.

Sau khi nàng đóng cửa, nàng đứng ở ngoài cửa, nghe được trong phòng tiếng nước nở dồn dập một hồi của đứa nhỏ, tiếng khóc ã nén từ trong phòng truyền đi ra, một câu tràn đầy tuyệt vọng làm cho thân nàng lay nhẹ: “Mẫu thân... vì sao cuối cùng người vẫn không cần Mặc nhi...”

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Tô Nhược Hàm hết sức phức tạp đứng ở cửa, đưa tay sờ sờ lồng ngực ả ả co rút đau đớn, vì sao đứa nhỏ này tác động đến tâm tư của mình như vậy?

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

*****

Liễu gia Phụng Dương thành.

Thời điểm trời tối đen thì Liễu Nghị cười ngửa về tới Liễu gia, đúng lúc bắt kịp đoàn người Liễu Phong Liệt đi tìm ở bên ngoài trở về.

Lúc nhìn thấy Liễu Phong Liệt, Liễu Nghị há miệng thở dốc muốn mở miệng, ở bên kia lúc Liễu Phong Liệt nhìn thấy hán đột nhiên xuất hiện thì trong lòng đang liếc liếc mắt một cái về phương hướng nào đó ngoài cửa, ánh mắt ý bảo Liễu Nghị đi vào rồi nói sau.

Vừa theo Liễu Phong Liệt đi vào thư phòng, Liễu Nghị lập tức mở miệng nói: “Đại thiếu gia... Tam thiếu kêu thuộc hạ trở về nói cho ngài, tiểu chủ tử đi theo đến biên cảnh Lâm Lan thành! !”

“Mặc nhi nó thực sự lại đi biên cảnh, nó...” Liễu Phong Liệt thấp giọng tự nói, hồi lâu sau đột nhiên lại ngẩng đầu dò hỏi: “Vậy vì sao người trở về, lại không mang Mặc nhi về đây?”

Liễu Nghị sau khi nghe Liễu Phong Liệt hỏi, sắc mặt tái nhợt vài phần, hán đột nhiên 'Phịch' một tiếng quỳ gối trước mặt Liễu Phong Liệt trầm giọng nói: “Tiểu chủ tử ở trên đường nhiễm phải phong hàn, sau khi đến Lâm Lan thành ít nhiều cũng đúng lúc cứu trị, thân thể cũng không lo ngại, nhưng mà...” Nói đến đây, đầu Liễu Nghị càng cúi thấp hơn.

Nhìn về mặt cùng với giọng điệu của Liễu Nghị, mày Liễu Phong Liệt gắt gao nhíu lại, trong lòng ả ả có dự cảm không tốt: “Mặc nhi nó xảy ra chuyện gì?”

Liễu Nghị quỳ trên mặt đất, tràn đầy tự trách trầm giọng nói: “Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, sau khi tiểu chủ tử khỏi bệnh, Tam thiếu đi đến thương hội hỏi thăm về chuyện tìm kiếm nhị tiểu thư, để cho thuộc hạ trông tiểu chủ tử, nhưng mà... nhưng là bởi vì thuộc hạ sơ sẩy, lại làm lạc mất tiểu chủ tử.” Nói tới đây, trên mặt Liễu Nghị tất cả đều là áy náy và hối hận sâu sắc. Nếu biết ngày ấy ở trên đường cứu người sẽ làm hại tiểu chủ tử lạc đường, hán thà rằng bản thân mình vi phạm mệnh lệnh của tiểu chủ tử, cũng sẽ không đi ra tay giúp đỡ.

“Người nói cái gì? Mặc nhi ở biên cảnh bị các người làm lạc mất?” Rốt cục bình tĩnh trên mặt Liễu Phong Liệt cũng lộ ra vẻ tức giận, mạnh mẽ đập bàn đứng lên.

Về mặt Liễu Nghị xấu hổ và áy náy gật đầu: “Vâng.”

Đang cúi người quỳ trên mặt đất, lúc này Liễu Nghị hận không thể lẳng trì xử tử chính mình, cũng tại hán mới làm cho tiểu chủ tử đi lạc mất, nếu... nếu tiểu chủ tử lại xảy ra chuyện gì, hán thật sự là muốn lần chết cũng khó chối tội này.

“Người... Liễu Nghị, người làm cho ta rất thất vọng rồi, người cũng biết rõ, Mặc nhi nó chỉ có bốn tuổi. Nếu nó lạc đường ở cái loại địa phương như biên cảnh, sẽ là cái hậu quả gì?” Sắc mặt Liễu Phong Liệt mang theo phần nộ và trách cứ nhìn Liễu Nghị.

Liễu Nghị áy náy đã nói không ra lời, nếu không phải hiện tại tiểu chủ tử không rõ tung tích, nhất định hán sẽ lấy cái chết đền tội, chỉ là bây giờ hán còn chưa thể chết được... Hán phải tìm được tiểu chủ tử về.

Tức giận xong bước chân của Liễu Phong Liệt bắt đầu có chút luống cuống đi qua đi lại ở trong phòng, thỉnh thoảng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Liễu Nghị quỳ trên mặt đất một cái.

Lúc này tung tích nhị muội còn chưa có tìm được, Mặc nhi lại mất tích.

Mặc nhi là đứa nhỏ của nhị muội, là cốt nhục của Liễu gia...

Đứa nhỏ trưởng thành sớm có chút làm cho người ta đau lòng lúc này mới có bốn tuổi, mà mùa đông khắc nghiệt này, ở địa phương biên cảnh hỗn loạn kia, rốt cuộc nó sẽ gặp phải cái dạng tình cảnh gì đây? Nghiêng đầu nhìn thời tiết bên ngoài lại bắt đầu có tuyết rơi, trên mặt Liễu Phong Liệt tràn đầy vẻ tối tăm lo lắng.

Một lúc lâu sau hần ngẩng đầu, lạnh giọng mở miệng nói: “Người nhanh chóng đi thỉnh lão gia về nhà, nói là trong nhà có việc gấp.” Vốn muốn gạt phụ thân chuyện Tam đệ đi tới biên cảnh, lúc này bởi vì Mặc nhi đột nhiên mất tích, mọi chuyện cũng đã không thể nào giấu diếm được nữa.

Đợi đến khi phụ thân từ thương hội chạy về, sau khi Liễu Phong Liệt khai báo hết mọi nguyên do, liền quyết định tự mình dẫn người đi qua biên cảnh tìm kiếm Mặc nhi, cùng với nhị muội đã từng xuất hiện qua ở biên cảnh...

Hy vọng... Hy vọng trong khoảng thời gian Mặc nhi mất tích này, không cần nhận phải thương tổn nào là được.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đắc tội tiểu nhân.

Trời dần sáng, trên mặt đất là một mảnh trắng xóa, trên bầu trời tuyết còn bay phất phới, nhưng đã không có rơi lớn như đêm qua.

Thu dọn phòng bếp xong, Tô Nhưộc Hàm cũng tùy ý ăn qua một chén cháo, sau đó ở dưới ánh mắt lấy lòng của gia hỏa Tiểu Bạch, múc một chén cháo thật to cho nó, thấy nó vù vù vài cái đã ăn xong cháo có thịt nạc củ cải, nàng mới lại đi tới phòng ngủ.

Mà gia hỏa Tiểu Bạch kia, sau khi nó ăn no thì ánh mắt thích ý hí hí, nhìn bên ngoài gió lạnh từng cơn, trong đồng tử có tồn tại vẻ giảo hoạt, nó mới không cần ngốc ở bên ngoài hứng gió lạnh đâu! Tiểu Bạch lập tức vui vẻ đi theo Tô Nhưộc Hàm đến phòng ngủ.

Khi trở lại phòng, Mặc nhi ở trên giường đã mang theo nước mắt ngủ say, nhìn thấy chân rơi xuống tới ngực bé, nàng đi qua nhẹ nhàng nhét bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo lộ ở bên ngoài của bé vào ổ chăn, lại đắp kín cho bé.

Tiểu Bạch đi theo vào nhà, lập tức bước đi đến bên cạnh giường nằm úp sấp xuống, mắt hơi híp lại bắt đầu ngủ gật.

Tô Nhưộc Hàm ngồi ở đầu giường, mắt hạnh nheo lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi ở trên giường, khi nhìn thấy hai mắt sưng lên của bé, nàng lại nhìn không được bắt đầu rơi vào trầm tư.

Từ ngày ấy ở cửa khách điểm chỉ liếc mắt một cái đã thấy qua đứa nhỏ này, nàng... liền ản ản có chút không thích hợp.

Đầu tiên là đối với một đứa nhỏ xa lạ không hiểu sao lại lo lắng, sau đó cho tới hiện tại lại ngoài ý muốn mà cứu bé, thân thể này lại bởi vì nhìn thấy đứa nhỏ này khóc kêu mà cảm thấy đau lòng, lại không hiểu sao muốn giữ bé ở lại bên cạnh mình.

Tình huống như vậy, quả thực có chút khác thường. Nhất là, đến tội cùng đã bao nhiêu lâu nàng không có khóc?

Tô Nhưộc Hàm đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài, đứa nhỏ này...

Thoạt nhìn cũng chỉ có bốn năm tuổi, vì sao lúc nàng nói muốn đi tìm người nhà giúp bé, phản ứng của bé lại lớn như vậy?

Bé nói, cha không cần bé, nương cũng không cần bé, là thật vậy chăng? Còn có thương tích trên người... Xanh tím dọa người, trên người một đứa nhỏ lại có nhiều vết bầm tím như vậy.

Hay là bé thật sự bị cha mẹ vứt bỏ, vết thương trên người bé là gia bạo (bạo lực gia đình). Khi vừa mới bắt đầu nàng nói muốn đưa bé rời đi, làm cho bé sinh ra liên tưởng tới hồi ức, cho nên mới khóc kêu nàng là mẫu thân không cần vứt bỏ bé?

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Tô Nhưộc Hàm cũng không đưa ra được một kết quả nào, quyết định trước đi tới khách điểm hỏi thăm tình huống một chút rồi nói sau.

Nhìn bên ngoài trời đã sáng choang, tuyết đã ngừng rơi, nhưng gió lạnh thổi mạnh mãnh liệt.

Tô Nhưộc Hàm tìm nam trang ngày hôm qua chuẩn bị mặc vào, đột nhiên nghĩ đến hôm nay thời tiết giá lạnh, nhũ nhũ mây bỏ nam trang trở lại, thay vào

một bộ váy áo màu xanh lam mùa còn chưa mặc.

Đôi quần áo xong đang chuẩn bị ra cửa, Tiểu Bạch ghé vào trước giường hơi mở mắt ra nhìn nàng, đứng dậy muốn đi theo.

“Ở nhà trông chừng đứa nhỏ này, không được chạy loạn khắp nơi.” Tô Nhựt Hàm nhíu mày nhẹ giọng quát Tiểu Bạch, không cho phép nó đi theo nàng ra ngoài.

Tiểu Bạch kháng nghị ngao ô một tiếng, nhưng mà lại bị ánh mắt nghiêm khắc của nàng đánh bại, cuối cùng đáng thương hể hể lại nằm úp sấp trở về trước giường.

Tô Nhựt Hàm thấy thế gật đầu khen ngợi, đại câu Tiểu Bạch này quả thực thông minh quá mức, bỏ đi tật xấu nó thích nhặt bậy bạ đồ kỳ quái này nọ, kỳ thật nàng nhặt được nó coi như là nhặt được một bảo vật.

Hiện tại nàng còn không biết, chính là 'Cẩu' Tiểu Bạch thích nhặt này nọ này, trừ bỏ nhặt được một đứa nhỏ cho nàng, sau đó không lâu trong tương lai, nó lại nhặt về cho nàng một tồn tại làm cho nàng vô cùng rối rắm... nhưng mà đó cũng là nói sau.

Lấy đầu lạp để ở một bên, quay đầu nhìn đứa nhỏ còn đang ngủ say, Tô Nhựt Hàm xoay người đi ra ngoài.

Thừa dịp bé còn chưa tỉnh, trước đó đi tìm hiểu tình huống một chút lại quyết định.

Gió lạnh từng trận, vừa sáng tinh mơ.

Trên đường rất ít người, cửa hàng mặt tiền dọc theo con phố chính và phố xá sầm uất đang bắt đầu lác đác mở cửa. Tô Nhựt Hàm ra cửa liền lập tức đi đến phương hướng khách điểm bậc nhất của Lâm Lan thành.

Lúc Tô Nhựt Hàm đi vào khách điểm, khách điểm đã mở cửa, lúc này vị chương quầy trung niên đang cầm một cây chổi lông gà hung hăng ở đuổi theo một thiếu niên: “Hỗn tiểu tử, tuổi còn nhỏ không lo học hành, cũng dám trộm tiền của Lão Tử đi đánh bạc, xem ta đánh chết ngươi không!”

Thiếu niên bị đuổi theo chạy khắp phòng, lúc này vừa chạy vừa lớn tiếng ồn ào: “Phụ thân... con sai rồi, người đừng đánh.”

Vốn nàng muốn cất bước đi tới, đột nhiên đứng ở cửa, nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

Ngày ấy bởi vì chạy đi vội vàng, khi ở chỗ này đụng vào nam tử ôm Mặc nhi, nàng mang đầu lạp, căn bản không có ngẩng đầu nhìn đối phương, cho nên cũng không biết được diện mạo của đối phương.

Nàng chạy đến nơi đây như vậy, làm sao mà biết ai là nam tử ngày ấy đụng vào?

Một lát sau, Tô Nhựt Hàm cất bước bước vào trước quầy tiền, hỏi chương quầy đang giáo huấn thiếu niên: “Xin hỏi... Hai ngày trước có hai người mang theo một đứa nhỏ có ở trọ lại nơi này của các ngươi hay không?”

Lúc này chương quầy đang giáo huấn con mình, đuổi theo một muốn chết thở không ra hơi, lúc này nghe Tô Nhựt Hàm là tới hỏi thăm tin tức, nhất thời tức giận quát: “Nơi này là khách điểm, ngày nào mà không có người mang theo đứa nhỏ vào ở?” Sau khi nói xong cũng không quan tâm nàng, trực tiếp cầm theo chổi lông gà trong tay liền đuổi theo đứa con đang chuẩn bị chạy trốn.

“Là hai nam nhân... Xác định không có vào ở nơi này của các ngươi sao?” Tuy Tô Nhựt Hàm chạm phải cái đỉnh, nhưng mà vẫn chưa từ bỏ ý định lại chạy theo hỏi.

Lúc này trong lòng chương quầy vốn trong cơn giận dữ, thấy Tô Nhựt Hàm còn ở nơi này mà nheo với hần, nhất thời không kiên nhẫn vẫy tay nói: “Không có, không có... Muốn tìm người thì đi nơi khác mà tìm, đừng phiền ta!”

Sau khi rống xong chương quầy trung niên phui phui chổi lông gà 'Đặng đặng đặng' đuổi theo thiếu niên chạy tới trên lầu, bỏ lại Tô Nhựt Hàm nhíu mày đứng ở nơi đó.

Không nghe được tin tức người muốn tìm, còn bị chương quầy coi như ruồi bọ mà xua đuổi, trong lòng nàng quả thực có chút khó chịu.

Nhíu mày mím môi xoay người đi ra bên ngoài, thật sự không được thì phải đi y quán hỏi một chút.

Ngày ấy đứa nhỏ sinh bệnh, đối phương hẳn là sẽ thỉnh thầy thuốc mới phải.

Nàng đã rồi đi cũng không biết được, lúc nàng chân trước vừa rời khỏi khách điểm, trên lầu chương quầy đột nhiên dừng lại, sắc mặt đại biến phóng xuống dưới lầu, khi không nhìn thấy bóng dáng của nàng, trên mặt lộ ra vẻ hối hận không thôi.

Tại sao hần lại quên mất, hai ngày trước chẳng những có hai nam tử mang theo một đứa nhỏ đến ở trọ, hơn nữa sau đó đứa nhỏ kia còn mất tích. Hai nam tử có dặn dò hần, nói là nếu có người đến khách điểm tìm bọn họ, hoặc là mang theo đứa nhỏ đưa đến khách điểm, làm ơn nhất định giữ đối phương lại, sau đó phái người đi tới thương hội Liễu gia thông báo cho bọn họ ...

Thương hội Liễu gia... Là thương hội Liễu gia đó...

Vừa rồi mình lại đuổi nữ nhân tìm hai nam tử kia chạy ra ngoài.

Sắc mặt chường quày xám trắng vài phần, hơn nữa đối phương mang theo một cái đầu lạp, hắn cũng không biết đối phương có bộ dáng gì, điều này để cho hắn làm sao đi ra ngoài tìm ra người nợ chứ?

Trong lòng chường quày có vài phần chột dạ, sợ hai nam tử ở trọ kia trách trách mình, quyết định giấu diếm chuyện này đi, không đi thương hội Liễu gia nói cho nam tử kia có người đi tìm hắn.

Chường quày cũng không biết là, bởi vì hắn giấu diếm, đã khiến cho Tô Nhượng Hàm cuối cùng giữ đứa nhỏ lại, lại làm cho Liễu gia và bọn họ bỏ lỡ người muốn tìm..

*****

Mục tiêu của Tô Nhượng Hàm đi đến là y quán, ở phố bắc phương hướng đi đến y quán, lúc đi ngang qua một chỗ rẽ, thì 'Phanh' một tiếng, nàng bất ngờ không kịp phòng bị nên va chạm vào một người khác rồi ngã ngồi xuống đất, đầu lạp ở trên đầu nàng cũng theo đó mà rớt xuống.

Người đụng vào nàng, sau khi nhìn thấy nàng, trong ánh mắt nhanh chóng sáng lên vài phần, cặp mắt đậu xanh gắt gao nhìn Tô Nhượng Hàm trên mặt đất, trên mặt mang theo vẻ tươi cười ghê tởm mở miệng nói: “A... Đây không phải là Tô quả phụ ở tại thành tây sao... Khéo như vậy, ngươi muốn đi đâu hả?”

Vốn Tô Nhượng Hàm bị ngã xuống đất đang muốn đứng lên, đột nhiên nghe được đối phương mở miệng, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, khi phát hiện trong cặp mắt đậu xanh lóe lên vẻ gian trá làm cho nàng phản cảm, lập tức chân mày gắt gao nhíu lại. Tên mập mập trước mắt này đúng lúc chính là Phùng lão gia nhờ bà mối Tiết tam nương tới cửa đề thân, hình như là có một cái tửu lâu.

Lần trước cự tuyệt Tiết tam nương tới cửa làm mai, sau đó hắn cũng không có động tĩnh, chuyện này đã bị nàng quảng ra khỏi đầu, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải ở trong này.

Nghĩ đến con heo mập trước mắt này lại muốn cưới mình làm thiếp, trong lòng Tô Nhượng Hàm lập tức liền nổi giận một trận, đứng dậy nhặt lên đầu lạp ở một bên, sắc mặt lạnh như băng muốn xoay người rồi đi từ bên cạnh.

Cũng không ngờ tới đối phương đột nhiên lại lắc mình chắn ở trước mặt của nàng, trên mặt mang theo vẻ bỉ ổi mở miệng: “Như thế nào gặp mặt nói cũng không nói một câu đã muốn đi? Nói như thế nào lúc trước ta cũng cậy bà mối tới cửa đề thân không phải sao?” Thời điểm nói tới đây, trong cặp mắt đậu xanh hiện lên vẻ oán độc, nữ nhân trước mắt này rất không thức thời, hắn nguyện ý cưới nàng là một quả phụ làm thiếp cũng coi như xem trọng nàng, nàng lại còn cự tuyệt, quét sạch mặt mũi của hắn.

Vừa nghe lời này, nắm tay Tô Nhượng Hàm hơi khấn trương, cực khắc chế bản thân không cần tức giận bốc hỏa đi tới hành hung con heo mập trước mắt này. Dù sao nàng ở trong Lâm Lan thành, có thể không đắc tội một người thì không cần đắc tội một người, mà tên béo trước mắt này vừa thấy thì biết là kẻ tiểu nhân, vạn nhất bị hắn ở sau lưng ngáng chân sẽ không tốt lắm.

“Tránh ra! !” Tô Nhượng Hàm lạnh lùng nói.

“Không tránh thì lại như thế nào? Muốn ta tránh ra cũng được... Ngươi để cho lão gia hôn một cái, ta sẽ tránh đi.” Lúc này Phùng mập mập đưa tay hướng tới trên mặt Tô Nhượng Hàm, trong lòng ung dung nghĩ, Tô Nhượng Hàm nàng chẳng qua là một người đàn bà hơn nữa còn là một quả phụ, lẽ ra không dám phản kháng hắn, hơn nữa lúc này mới sáng tinh mơ, trên đường cũng không có người nào, sẽ không có ai lo chuyện bao đồng.

Thực hiển nhiên con heo mập này nghĩ sai rồi.

Trước mắt Tô Nhượng Hàm cũng không phải là loại nữ nhân như hắn nghĩ nhất gan sợ phiền phức, lúc nhìn thấy móng heo sờ tới mặt mình, hàn quang hiện lên trong mắt của nàng, lập tức liền muốn đập qua hắn.

Nhưng mà không đợi nàng động thủ, nàng đã thấy trước mắt có một cái gì đó chớp qua, liền nghe được tiếng giết heo truyền đến. Vốn tay của Phùng mập mập đang muốn sờ mặt nàng, lúc này nhanh chóng ôm lấy tay phải của mình, lớn tiếng kêu rên: “Ồi mẹ ta nha... Tay của ta, tay của ta đau quá.”

Tô Nhượng Hàm hí mắt nhìn thấy, trên tay phải của Phùng mập mập vừa rồi muốn vurun tới người nàng lại có một lỗ thủng đỏ máu... Mà trên đó còn có một cục đá nhỏ dính máu.

Nhìn thấy tình hình này, đồng tử của nàng mãnh liệt co rút lại vài cái.

Dùng cục đá nhỏ có thể bắn thủng bàn tay người, là ai mà lợi hại như vậy?

“Còn chưa cú? Nếu không rời đi, bắn thủng chính là đầu của ngươi.” Một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Mà Phùng mập mập đang ở đó kêu rên nhưng một câu đe dọa 'Nếu không rời đi, bắn thủng chính là đầu.' sắc mặt liền trắng bệch co cứng chạy trốn.

Tô Nhượng Hàm nhíu mày, chỉ sợ hôm nay Phùng mập mập sẽ tính toán khoản nợ này lên trên đầu nàng đi! Nhưng mà cho dù vừa rồi không có người ra tay, chính nàng cũng tính giảo huấn tên mập kia, như vậy cũng sẽ đắc tội tên tiểu nhân đó.

Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện phía sau nàng không biết từ khi nào xuất hiện hai bóng dáng, khi nhìn thấy đối phương một thân y bào màu tím và Phương Thiên đi theo phía sau hắn, Tô Nhượng Hàm biết vậy là không xong rồi, nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía đối phương, đội đầu lạp lên

đầu vội vàng nói câu: “Cám ơn!” Sau khi nói xong, xoay người muốn đi, nàng hận lòng bàn chân không thể sinh ra gió để nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Mới sáng tinh mơ, sao bọn họ lại ở chỗ này?

Cũng không biết vừa rồi đối phương có nhận ra bản thân hay không, hiện tại nàng ăn mặc nữ trang, hẳn là không thể liên tưởng tới trên người nàng đi?

Nhưng mà ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu nàng, chợt nghe được giọng nói ôn nhuận như ngọc từ phía sau truyền đến: “Ô công tử hả? Có lẽ... Ta nên gọi ngươi là Tô cô nương?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tôn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Giật mình tỉnh ngộ.

Vốn đánh chủ ý đối phương sẽ không nhận ra bản thân nên muốn tránh đi, kết quả lại bị đối phương một lời nói toạc ra.

Tô Nhược Hàm dừng cước bộ lại, hơi hơi nghiêng người, dưới đầu lạp nàng bĩu môi áp ứng nói: “Làm sao mà biết được?” Ngự khí của đối phương cũng không kinh ngạc, làm cho nàng thấy đối phương đã sớm biết nàng là nữ.

“Ha ha... Không cần thận nhìn thấy Tô cô nương có xỏ lỗ tai.” Phụng Vân Cẩm nhẹ lay động chiết phiến cười đi đến trước mặt nàng.

Dưới đầu lạp khoe miệng của nàng hung hăng run rẩy vài cái, vào mùa đông gió lạnh thấu xương, hẳn lại ở chỗ này đông đưa chiết phiến, là đầu óc có bệnh, hay là giả bộ anh tuấn tiêu sái?

Nhưng mà nghĩ đến việc đối phương biết được mình là nữ nhân, nàng nhủ mày lấy đầu lạp xuống, nhìn thẳng Phụng Vân Cẩm hỏi: “Biết được ta là nữ nhân, ngươi còn đồng ý cùng ta hợp tác?” Nàng cũng biết thân phận địa vị của nữ nhân ở thời không này cũng không phải rất cao. Mặc dù không có đến nỗi yêu cầu bó chân nhỏ không được xuất đầu lộ diện, nhưng nữ nhân đi ra ngoài kinh thương thật là cực ít, cho nên ngày đó nàng mới có thể ăn mặc thành nam trang xuất hiện.

“Ngươi cảm thấy ngươi kém hơn so với nam tử sao?” Phụng Vân Cẩm mỉm cười nhủ mày nhìn về phía nàng.

Biết rõ ý tứ nàng hỏi, cũng không trả lời chính diện.

Hơn nữa Phụng Vân Cẩm này rất khả nghi, vừa rồi hẳn để cho Phụng Thiên ra tay cứu nàng, theo lý thuyết là đã nghe Phùng mập mạp kêu nàng là Tô quả phụ, nhưng mà hẳn lại cố ý kêu nàng là Tô cô nương... Rốt cuộc hẳn có ý tứ gì?

Tô Nhược Hàm thâm cong khoe miệng, trong lời nói của người này cạm bẫy nhiều lắm. Nếu đối phương đã biết được mình là nữ nhân còn hợp tác với mình, nàng cũng không có gì phải cố kỵ, trực tiếp nhủ mày nói: “Được rồi! Nếu đã không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác, vậy nếu không có gì thì ta đi trước.” Nàng còn muốn đi y quán nhìn xem, hơn nữa đứa nhỏ kêu Mặc nhi cũng không biết đã tỉnh lại hay chưa, để một mình đứa nhỏ ở nhà ít nhiều nàng có chút lo lắng. Tuy nói có Tiểu Bạch nhìn, nhưng gia hỏa Tiểu Bạch kia có bao nhiêu không đáng tin chính nàng còn không rõ ràng lắm sao? Chỉ hy vọng gia hỏa kia trước khi nàng chưa về nhà, nó đừng lại phát tác tật xấu chạy đi ra ngoài nhặt này nọ.

“Đợi chút!” Phụng Vân Cẩm mở miệng gọi lại nàng đang chuẩn bị chạy lấy người.

“Như thế nào?” Tô Nhược Hàm quay đầu nghi hoặc nhìn hẳn.

Phụng Vân Cẩm thân nhiên cười cười, chiết phiến trong tay bắt tri bắt giác lại mở ra ở đó nhẹ nhàng lay động rồi mở miệng nói: “Nếu là quan hệ hợp tác, dù sao ta đây cũng nên biết rõ tên thật của người mình đang hợp tác đi?”

Tô Nhược Hàm ngưng mi suy nghĩ một chút, chậm rãi phun ra: “Tô Nhược Hàm!” Nếu không có nhớ lầm, ngày ấy nàng tự báo là Tô Nhược Hàn.

“Hả?” Phụng Vân Cẩm đang nhẹ lay động chiết phiến trong tay tạm dừng lại, thần sắc nghi hoặc nhủ mày nhìn về phía nàng, đây không phải là tên ngày ấy nàng nói sao?

“Hàm trong hàm đường (hàm đường: tu đường) ...” Nàng mở miệng giải thích.

Phụng Vân Cẩm cười tủm tỉm gật gật đầu: “Tô Nhược Hàm? Không tệ, không tệ!”

Có cái gì không tệ?

Nhìn thấy tươi cười trên mặt Phụng Vân Cẩm không hiểu sao nàng liền khó chịu, mình còn đang vội, lại bị người này lôi kéo ở đây nói chuyện tào lao, cũng không biết đi y quán có thể nghe được tin tức của hai nam tử ngày ấy mang theo Mặc nhi hay không.

Hai nam tử...

Đột nhiên thần sắc của nàng khó hiểu liếc mắt nhìn Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên ở đối diện một cái, trong ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu và dò xét, hồi lâu sau đột nhiên mở miệng nói: “Phụng thiếu gia... Ngươi đã có đứa nhỏ (con) chưa?”

Đứa nhỏ?

Phụng Vân Cẩm hơi ngẩn ra, vẻ tươi cười trên mặt ngưng lại, có vài phần khó hiểu nhìn về phía nàng, trong thần sắc mang theo ý cười không hiểu.

“Bản thân chưa hôn phối, cho nên cũng chưa có con nối dòng. Tô cô nương... Ngươi còn có vấn đề gì không?” Một lúc sau, trên gương mặt ôn nhu thuần nhũ của Phụng Vân Cẩm có vẻ hứng thú, đôi mắt khôn khéo khẽ nheo lại, hơi giương khóe miệng lên, làm cho tươi cười của hắn lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ.

“Không có vấn đề gì, ta còn có chút việc gấp phải đi trước, nếu có việc gì gấp, thì cho người truyền tin đến Tô phủ ở thành Tây.” Lúc Tô Nhượng Hàm nghe được hắn nói mình chưa hôn phối, liền trực tiếp phủ định khả năng Phụng Vân Cẩm là nam tử trước khách điểm, nhất thời cũng không có tính nhẩn nại quanh co với hắn.

Nàng dám khẳng định Phụng Vân Cẩm nghe được Phùng mập mập kêu nàng là Tô quả phụ, cũng biết nếu hắn căn cứ theo cái này muốn đi điều tra, cũng có thể biết nàng ở tại Tô phủ thành Tây. Nếu mọi chuyện đã không thể che giấu, thì cũng không cần phải giấu diếm, trực tiếp nói cho hắn là được.

Vội vàng bỏ lại một câu như vậy, Tô Nhượng Hàm đã rất nhanh xoay người đi đến phương hướng y quán.

Đi y quán hỏi thăm hai nam tử kia là một nguyên do, còn một lý do nữa đó là tuy rằng Mặc nhi đã hạ sốt, nhưng mà vết bầm tím và vết thương rách xước trên bàn tay trên người bé, cần chuẩn bị chút được cho bé uống, đi y quán đúng lúc mua chút được cho bé.

Nghĩ đến mình đi ra ngoài gần nửa canh giờ, lo lắng đứa nhỏ tính lại chỉ có một mình sẽ khủng hoảng, cước bộ dưới chân nàng cũng nhanh hơn vài phần.

Nhìn bóng dáng nàng rất nhanh rời đi, Phụng Vân Cẩm nheo lại con ngươi đen nhánh, khóe miệng tươi cười vẫn luôn treo trên bờ môi, để cho Phụng Thiên đứng ở một bên âm thầm cong khóe miệng. Hắn cũng không hiểu thiếu gia nhà mình, người ta chỉ hỏi hắn có đứa nhỏ hay không mà thôi, tại sao hắn cười đến làm cho da đầu người ta tê dại như vậy.

Hơn nữa...

“Thiếu gia, nàng là... Một quả phụ!” Phụng Thiên nhú mày mở miệng.

Vừa rồi lúc Tô Nhượng Hàm từ trong khách điểm đi ra không lâu, vốn Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên chuẩn bị đi Hương Phiêu Trai thì gặp được nàng. Thấy nàng vội vàng không thôi, hai người liền đi theo ở phía sau, kết quả lại nhìn thấy nàng bị tên mập đùa giỡn.

Đương nhiên cũng nghe được đối phương kêu nàng là Tô quả phụ...

Nàng lại là một quả phụ?

Nhìn tuổi của nàng chưa quá hai mươi, hơn nữa cũng không có thấy nàng sơ búi tóc, như thế nào cũng không giống như là một người đã gả đi, còn là quả phụ đã chết trượng phu.

Nhưng mà trong giọng điệu của Phụng Thiên rõ ràng mang theo vẻ bài xích đối với thân phận quả phụ này.

Phụng Vân Cẩm vì Phụng Thiên nói lời này mà nhú mày, nụ cười trên khóe miệng biến mất, trong ánh mắt lãnh liệt mang theo không vui quét về phía Phụng Thiên.

*****

Thời điểm Tô Nhượng Hàm về tới nhà, đã sắp buổi trưa, gió lạnh đã ngừng, mặt trời lạng lẽ chui ra chiếu sáng trên nền đất tuyết.

Sau khi về nhà, nàng bước nhanh đi tới phòng ngủ của mình, đi ra ngoài lâu như vậy, khẳng định đứa nhỏ đã tỉnh lại, chỉ là không biết hiện tại nó thế nào.

Đi vào y quán, cuối cùng nàng cũng không có tra được nhiều lắm chuyện về hai nam tử kia, chỉ nghe thầy thuốc nói tới, hai ngày trước là hắn chẩn bệnh cho một nam hài bốn năm tuổi, mà địa phương chẩn bệnh thật sự cũng là khách điểm bậc nhất kia.

Hai nam tử đó hình như là quan hệ chủ tớ, mà người chủ tớ thoát nhìn cũng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi...

Chỉ nghe một câu này, Tô Nhượng Hàm nàng liền khẳng định, đối phương khẳng định không phải phụ thân của Mặc nhi. Dù sao thoát nhìn Mặc nhi cũng bốn năm tuổi, vị thiếu niên chủ tớ kia mới mười sáu mười bảy tuổi, cho dù có tảo hôn... Hắn là cũng không có con sớm như vậy đi?

Bởi vì nguyên nhân này, mặc dù nàng đã biết hai người kia vào ở trong khách điểm bậc nhất, nhưng mà nàng không có trở lại khách điểm đi hỏi thăm, mà là lựa chọn về nhà trước.

Khi đứng ở cửa phòng ngủ, nàng liền nghe được tiếng 'Ngao ô ngao ô' trầm thấp của Tiểu Bạch ở trong phòng.

Khi nàng mở cửa đi vào, nhìn thấy chính là Tiểu Bạch đang lăn qua lăn lại ở trên mặt đất, mà người nó đang cực lực lấy lòng đối với biểu diễn của nó cũng giống như không nhìn thấy.

Thân mình nho nhỏ cuộn lại trong chăn bông, cuộn mình ngồi ở trên giường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn đáng yêu đang chau mày, mắt to đen nhánh có chút vô thần.

Khi nghe được tiếng mở cửa, người đang ngồi xuất thần ở trên giường, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Tô Nhược Hàm, đôi môi phần nộn gất gao mím lại không hề hé răng, trong ánh mắt có cảm xúc bị thương rất nhanh hiện lên, ánh mắt có chút tuyệt vọng cùng trống rỗng.

Có phải nàng lại không cần Mặc nhi hay không?

Tô Nhược Hàm sững sốt một chút, tuy rằng nàng đoán được Mặc nhi đã tỉnh lại, nhưng mà nàng không có dự đoán được phản ứng lúc này của bé.

Bé không có kêu nàng là mẫu thân nữa...

Cảm xúc bị thương trong mắt Mặc nhi nàng thấy được, tiếp theo trái tim như bị kéo một cái mà đau đớn, nhìn bóng dáng nho nhỏ ngồi im lặng ở trên giường, ưu thương không nói lời nào, để cho nàng biết, hành vi buổi sáng của nàng đã làm thương tổn đứa nhỏ này.

Đến tốt cùng là nàng làm sao vậy, lại làm cho một đứa nhỏ còn rất nhỏ có cảm giác tuyệt vọng này.

Đột nhiên trong lòng Tô Nhược Hàm tự giễu cười cười, đến tốt cùng nàng đang lo lắng và e ngại cái gì?

Nếu đã muốn giữ đứa nhỏ này lại, vì sao nàng không dám nhận bé?? Làm sao phải ở đây khổ sở lo lắng vấn đề người thân của nó sẽ tìm đến?

Đứa nhỏ nhỏ như vậy là đơn thuần nhất trong sáng nhất, sẽ không làm bộ giờ thù đoạn.

Mặc kệ Mặc nhi nó có thân nhân hay không, đối phương có thể làm cho bé không muốn trở về, vậy đã chứng minh bọn họ cũng không yêu thích bé, cũng chỉ có thể nói có lẽ bọn họ cũng không yêu thương Mặc nhi.

Nhất là đứa nhỏ bình thường với tuổi này, nếu như ở dưới tình huống như vậy, chỉ sợ phản ứng đầu tiên chính là khóc kêu muốn tìm cha mẹ... Mà Mặc nhi lại là không cần vứt bỏ bé.

Nghĩ đến câu nói kia, tim Tô Nhược Hàm mãnh liệt co rút đau đớn vài cái, đau đớn càng rõ ràng, làm cho trong lòng nàng đã có quyết định.

Nếu nó không muốn rời đi thì không cần rời đi!

Nhìn ánh mắt người trên giường nhìn thẳng nàng kia, lúc này bên trong đó là trống rỗng mang theo sự tuyệt vọng, trong lòng nàng hơi hơi thở dài lại có chút khó chịu. Chậm rãi đi qua nhẹ nhàng ôm thân hình nho nhỏ đang cuộn mình ở trên giường vào trong lòng, nhẹ nhàng sờ sờ đỉnh đầu cúi xuống của bé, nhẹ giọng hỏi: “Mặc nhi, người nguyện ý ở lại làm hài tử của ta sao?”

Mặc nhi được nàng ôm vào trong ngực thân hình hơi cương cứng một giây, trong ánh mắt bị trống rỗng và tuyệt vọng chậm rãi có cảm xúc. Bên trong đó có không dám tin, có một chút kích động trong nháy mắt rồi biến mất, chính là cảm xúc chợt lóe rồi biến mất đó, Tô Nhược Hàm vẫn chưa nhìn thấy. Nàng chỉ đang phát hiện, sau khi nàng hỏi ra những lời này, Mặc nhi không nói gì, nhưng mà lại vươn tay ôm nàng, tay nhỏ bé gất gao túm vạt áo của nàng, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ cứu mạng, gất gao ... gất gao ... Không muốn buông tay.

Nhìn đứa nhỏ trong lòng vẫn trầm mặc không hề răng, Tô Nhược Hàm không có phát hiện ánh mắt của mình mang theo sự ôn nhu, không có phát hiện đáy lòng của mình có nơi đang chậm rãi trở nên mềm mại. Chỉ kinh ngạc nghĩ, đứa nhỏ trong lòng này sẽ ở lại cùng nàng sinh hoạt sao?

Vốn nàng đi vào thời không xa lạ này, nàng không có bao nhiêu lý tưởng khát vọng lớn lao, thậm chí thân nhiên tự tại vượt qua cả đời này. Chuyện đầu tiên đó là mua cho mình một căn nhà thuộc về chính mình cho nàng có cảm giác an toàn, trong kế hoạch nhân sinh của nàng, không có kết hôn sinh con...

Nhưng mà đứa nhỏ trong lòng này lại ngoài ý muốn xâm nhập vào trong sinh mệnh của mình, làm cho đáy lòng của nàng có một sự chờ mong, muốn giữ bé lại, đưa đứa nhỏ này đến trong kế hoạch nhân sinh của mình. Mặc kệ là cuộc sống nhàn nhã, hay là phú quý qua ngày, nàng đều muốn chiêu cố đứa nhỏ làm cho nàng đau lòng này.

Tô Nhược Hàm ngồi ở mép giường, ôm bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi im lặng ngồi ở chỗ kia, nàng không có thúc giục Mặc nhi trả lời mình, ngược lại là đem hai bàn tay nhỏ bé hơi có chút lạnh lẽo đến trong tay mình. Từ trong lòng ngực lấy ra được vừa rồi mua ở y quán trở về, chậm rãi bôi thuốc lên miệng vết thương thật nhỏ bị cắt qua cho bé.

Không hiểu sao không khí trong phòng có chút ấm áp. Tiểu Bạch vốn đang lăn qua lăn lại bán manh, lúc này im lặng ghé vào trước giường, giống như một chiến sĩ bảo vệ mảnh ôn hòa trong phòng này.

Thật lâu sau, trong phòng vang lên tiếng trẻ con rầu rĩ mang theo giọng mũi: “Về sau cũng sẽ không lại đuổi Mặc nhi đi sao?”

“Sẽ không!” Giọng nữ bình tĩnh lại ôn nhu trả lời.

“Không được gạt người!” Bàn tay nhỏ bé được bôi thuốc gất gao túm ống tay áo của nàng.

“Ừ, không gạt người.” Vuốt ve cái đầu nhỏ rồi mới trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tâm tư của Mặc nhi.

Ban đêm, ánh trăng màu bạc.

Trong nhà thanh tĩnh u nhã, có một hồ nước không nhỏ, mặt trên có một cầu đá hình vòm đi thông tới giữa hồ, giữa mặt hồ có xây một tòa lương đình bát giác. Lúc này có một người cần gió mà đứng ở nơi đó nghiêng nhìn mặt hồ nước đã kết băng, mà phía sau cách hần không xa lại là một bóng dáng đang cung kính quỳ ở đó.

Thật lâu sau đó, Thanh Nguyên nhìn mặt hồ kết băng mở miệng hỏi: “Người nói là... hai huynh đệ Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt đều đi Lâm Lan thành, mà đứa nhỏ của nữ nhân kia cũng mất tích?”

Đứa nhỏ mất tích ...

Ám Tinh quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, giọng nói trầm thấp truyền đến: “Vâng!”

Sau khi nghe Ám Tinh trả lời, bên trong đình cũng yên tĩnh trở lại.

Trên bầu trời ánh trăng lơ đãng xuyên thấu qua mái hiên dưới lương đình chiếu sáng ở trên bóng dáng màu đen của Thanh Nguyên. Chiếu trên một thân trường bào màu đen có thêu Mặc Trúc của hần, trên dung nhan yêu diễm tuyệt luân được mạ lên một tầng ánh sáng bằng bạc mịn hoặc, làm cho hần cả người hần thoát nhìn có vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại lộ ra vẻ tà mị hoặc nhân.

Đôi mắt phượng cực kỳ câu hồn hơi nhú, đứng nghiêng người nhìn về phía Ám Tinh đang quỳ trên mặt đất ở trong đình, môi mông nhếch lên mở miệng nói: “Người nói đứa nhỏ mất tích vào thời khắc này, người kia có cho rằng là ta mang đi hay không?” Chỉ sợ người thứ nhất hần hoài nghi chính là mình đi!

Trên mặt đất Ám Tinh cúi đầu trầm mặc hồi lâu sau mới nói: “Hần phải thủ hạ ảnh vệ đi Liễu gia điều tra tin tức, sau đó những ảnh vệ này đi về hướng Lâm Lan thành.”

“Hả? Người của hần cũng đi Lâm Lan thành?” Mắt phượng của Thanh Nguyên khẽ nheo lại, như có vẻ dăm chiêu nói nhỏ.

Nghĩ đến Lâm Lan thành, Thanh Nguyên nâng lên tay trái ở giữa không trung, xuyên thấu qua ánh trăng màu bạc chiếu xuống, trên cổ tay hần lộ ra cái lục lạc màu tím sáng óng ánh, khẽ lay động, bên trong lục lạc lại có thể mơ hồ thấy được một vật rất nhỏ đang lắc lư.

Nữ nhân chạy trốn ở Lâm Lan thành, trên người mang theo chuông từ cổ vẫn không có phản ứng.

Như mây buông tay, Thanh Nguyên phiền muộn lắc lắc tay áo, trên sắc mặt là vẻ lo lắng.

Hần lại có thể bị nữ nhân bao có treu đùa, thật sự là làm cho người ta bức hòa!

“Triệu hồi người đi Phượng Lan quốc tra xét về, để cho bọn họ toàn lực chú ý trong Lâm Lan thành, ngày mai chúng ta khởi hành đi Lâm Lan thành.” Thanh Nguyên nhẹ phát ống tay áo, xoay người rời khỏi lương đình.

“Nhưng mà chủ tử... Lão chủ tử phân phó...” Ám Tinh há miệng muốn nói gì đó.

Thân ảnh Thanh Nguyên đã đi ra ngoài lương đình dừng một chút, trên người mạnh mẽ tán mát ra sự rét lạnh nhìn về phía hần, mắt phượng nguy hiểm bắn phá nhìn về phía hần: “Chuyện của ta không tới phiền hần đến quản... hay là nói, hần phải người tới giám thị ta?”

Ám Tinh quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhất thời vẻ mặt kinh hoàng mở miệng nói: “Không có... Chỉ là thuộc hạ sợ lão chủ tử sẽ trách cứ với người.”

Thanh Nguyên lạnh lùng nhìn hần, hồi lâu sau đột nhiên xoay người rời đi.

“Không có lần sau!”

“Vâng!” Sắc mặt Ám Tinh xám trắng gập đầu.

Nhìn bóng dáng chủ tử nhà mình rời đi, Ám Tinh không khó nhìn ra, chủ tử là đang có ý kháng cự lại với lão chủ tử.

Thanh Nguyên đã đi xa khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh.

Cho dù người kia có là phụ thân thân sinh thân thể của mình thì như thế nào, thời điểm mình và Thanh Linh bỏ vợ không nơi nương tựa thì hán ở đâu? Sau khi Thanh Linh đi hán mới xuất hiện, còn vọng tưởng mình nghe theo điều khiển của hán, ý tưởng cũng không khỏi quá mức ngây thơ?

Tạm thời thỏa hiệp, cũng chỉ là vì mượn dùng thế lực trong tay hán thôi, muốn điều khiển mình, người si nói mộng.

Nếu huynh đệ Liễu gia cùng với người kia đều đi Lâm Lan thành, vậy mình cũng đi qua tham gia náo nhiệt đi!

Trò chơi từ lúc mình lại lần nữa đặt chân lên địa giới Thương Lan quốc cũng đã bắt đầu, Liễu Hưong và Liễu gia, cùng với người kia... thiếu nợ Thanh Linh, chính mình sẽ giúp nàng đòi lại hết thảy.

*****

Tô Nhượng Hàm xoa xoa cái trán mồ hôi, nghiêng đầu nhìn về phía bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi ở trong sân, khóe miệng của nàng thoáng hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Đứa nhỏ này... Thật sự rất hiểu chuyện, rất nhu thuận, có đôi khi khôn khéo hiểu chuyện đến nỗi làm cho nàng cảm thấy, bé đang sợ hãi nàng đuổi bé đi, cho nên thật cẩn thận cẩn thận ở chung với nàng.

Nghĩ đến đây, nàng có chút đau lòng, nhưng cũng biết hiện tại không thể gấp gáp được, chỉ có thể chậm rãi chờ xuống lo lắng trong lòng của đứa nhỏ.

Ngồi ở trên tấm thảm lót sàn trên mặt đất, Tô Nhượng Hàm thả lỏng toàn thân sau khi vừa luyện xong bài Yoga của mình. Nàng quay đầu về phía Mặc nhi mở miệng nói: “Mặc nhi... Đã sắp một canh giờ, nghỉ ngơi một chút đi!”

Lúc này bóng dáng nho nhỏ của Mặc nhi đứng thẳng ở cách Tô Nhượng Hàm mấy thước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy mồ hôi, nhưng mà bé lại vẫn đứng thủ trung bình tấn ở đó không hề nhúc nhích. Mà lúc này gia hỏa Tiểu Bạch kia cũng rất có cảm giác vui vẻ, nó đứng song song ở bên cạnh người Mặc nhi, hai cái chân trước nhẹ nhàng giơ lên lơ lửng giữa không trung, toàn bộ thân mình thì ngồi trên hai chân sau, hai chân giơ lên cao cao, Tô Nhượng Hàm nhìn thấy có chút nghĩ mà bật cười.

Mãi cho đến khi tiếng gọi của Tô Nhượng Hàm truyền đến, Mặc nhi chỉ nhìn nàng một cái sau đó còn thật sự mở miệng nói: “Phụ thân đã nói qua nhất định phải được hai cái canh giờ mới có thể nghỉ ngơi.”

Lúc Tô Nhượng Hàm nghe nói như thế, chân mày hơi nhíu lại.

Vừa rồi nàng nhìn thấy hai chân Mặc nhi đã bắt đầu run lên, cứ tiếp tục như vậy bé sẽ không chịu nổi, trước kia rốt cuộc phụ thân bé nghĩ như thế nào vậy? Để cho một đứa nhỏ đứng trung bình tấn lại còn muốn phải đứng hai canh giờ, đừng nói là đứa nhỏ bốn năm tuổi, chỉ sợ nếu để cho nàng đi đứng trung bình tấn một canh giờ nàng cũng không chịu nổi.

Có thể thấy được phụ thân của Mặc nhi đối với hán là nghiêm khắc cỡ nào, trong đầu của nàng lại phác thảo hình ảnh cha mẹ nhấm tâm ngược đãi đứa bé.

Nghĩ đến đây, thì nàng lại càng đau lòng Mặc nhi.

Xoay người đứng lên, Tô Nhượng Hàm đi đến trước mặt Mặc nhi, lấy ra khăn tay xoa xoa cái trán mồ hôi của bé nói: “Nghe lời... Mọi sự phải tiến hành theo chất lượng, luyện võ vốn là vì cường thân kiện thể, con nóng nảy hấp tấp như vậy sẽ làm bị thương căn bản thân thể, như vậy thì dễ bị phản hiệu quả đạt được lúc ban đầu.”

“Nhưng mà...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Mặc nhi có chút do dự mở miệng.

Bé nhớ rõ phụ thân đã nói ... Nam tử hán phải chịu khổ từ nhỏ, nhất là làm đứa nhỏ của hán, lại...

“Đừng nhưng mà ... Con nghe nương, hôm nay con đứng trung bình tấn một canh giờ, ngày mai con lại gia tăng thời gian thêm một chút, ngày qua ngày chậm rãi gia tăng lên, như vậy vừa không tổn thương thân thể, con cũng có tiến bộ, con nói có được không?” Tô Nhượng Hàm thấy trên mặt bé có thần sắc do dự, liền lắc đầu trấn an nói qua.

Mặc nhi nghiêm túc nhìn Tô Nhượng Hàm, nhìn thấy nụ cười nhẹ ôn nhu trên mặt nàng thì hơi có chút hoảng thần, hồi lâu sau mới ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi Tô Nhượng Hàm thấy Mặc nhi đáp ứng mình, lúc này mới yên lòng, thay hán lau khô mồ hôi ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn rồi nói: “Đi đổi quần áo khác, tránh cho lại bị nhiễm phong hàn, hôm nay là đêm ba mươi... Nương đi làm đồ ăn ngon cho con ăn, đợi lát nữa là có thể ăn cơm rồi.”

Ăn cơm... Ăn cơm... Ngao ngao ngao...

Tiểu Bạch vốn đang đứng trên hai chân ở một bên, lúc vừa nghe Tô Nhượng Hàm nói nấu cơm, trực tiếp hưng phấn thả móng vuốt xuống dưới, liền vui vẻ vọt tới bên cạnh Mặc nhi rồi ngậm quần áo của hán xông tới phòng ngủ.

Nhìn thấy một màn này, Tô Nhượng Hàm quả thực muốn phát hỏa rồi, lập tức giận dữ la hét với Tiểu Bạch đang nhanh chóng biến mất: “Tiểu Bạch chết

tiết... Ta đã nói bao nhiêu lần rồi hà, không được ngậm Mặc nhi đi, người như vậy vạn nhất tổn thương đến bé thì làm sao bây giờ? Nó là người, không phải là thứ gì đó mà thường ngày người nhặt đâu.” Nói tới đây nàng vừa tức lại vừa giận, Tiểu Bạch này chính là một cái cật hóa... Nhất là khi nàng lấy ra đồ ăn rau cải gì đó trong không gian để nấu, tên kia là mặt nhợt nhạt gì cũng không chê, ngay cả ớt vô cùng chua cay và hạt tiêu vô cùng tê cay không gì sánh được, cái tên cật hóa này cũng không hề cự tuyệt. (cật hóa: ý nói là thích ăn uống)

Lúc này vừa nghe ăn cơm, nó lại tính nết không đổi ngậm Mặc nhi đi để cho bé thay quần áo.

Nhưng mà ngày thường Mặc nhi lại cực kỳ thân thiết với Tiểu Bạch, cũng không biết có phải bởi vì nguyên nhân Tiểu Bạch nhặt Mặc nhi trở về hay không. Dù sao hiện tại là một người một câu cả ngày không xa rời nhau, để cho Tô Nhượng Hàm có đôi khi nhìn có chút ghen tị, đáy lòng có chút lên men.

Cũng không biết là lúc ban đầu hành vi của nàng làm tổn thương Mặc nhi hay sao, hay là vì nguyên nhân gì khác, tuy rằng Mặc nhi ở lại ... Nhưng mà bé lại không còn kêu nàng là mẫu thân một lần nào nữa. Dù rằng trong hai ngày này nàng dụ dỗ bé vài lần, nhưng mà cuối cùng Mặc nhi chỉ nhếch môi trề mắt với nàng, trong mắt có thần sắc ủy khuất nhìn nàng, làm hại trong lòng Tô Nhượng Hàm một trận thịt đau, sau đó buồn bực đi dỗ bé.

Chỉ là mỗi lần buồn bực đi dỗ Mặc nhi Tô Nhượng Hàm lại không có phát hiện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Mặc nhi có một chút giao hoạt.

Lúc này Mặc nhi ở trong phòng ngủ thay quần áo, nghe được bên ngoài tiếng Tô Nhượng Hàm đang rống giận với Tiểu Bạch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, thoáng chớp lẹ ra tươi cười vui vẻ đáng yêu.

Mình càng ngày càng thích mẫu thân ... Mẫu thân và trước kia không giống nhau ...

Trước kia mẫu thân không thích mình kêu nàng là mẫu thân... Hơn nữa đối với mình đều là lạnh băng băng.

Nhưng mà hiện tại mẫu thân không giống vậy, mặc dù có thời điểm nàng cũng lạnh băng băng, nhưng mà lại thường xuyên đang cười nhìn mình, tươi cười trên mặt mẫu thân làm cho mình cảm thấy ấm áp, thực vui vẻ.

Mỗi lần thấy vẻ mặt hưng phấn của nàng đến dụ dỗ bé gọi mẫu thân, đáy lòng Mặc nhi đều cực kỳ vui vẻ, mẫu thân thích bé gọi nàng là mẫu thân... Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy biểu tình nàng trông mong nhìn mình, chờ đợi mình kêu nàng là mẫu thân, Mặc nhi liền cảm thấy mẫu thân thực sự thích bé.

Nhất là nếu bé không gọi nàng, ủy khuất nhìn nàng chằm chằm, mẫu thân sẽ lại ôn nhu an ủi bé, như vậy mẫu thân chính là rất thích, cho nên... bé vui vẻ chơi đùa với mẫu thân cái trò chơi dụ dỗ kêu mẫu thân.

Tô Nhượng Hàm ở bên ngoài liên miên cần nhân nói một hồi, thế này mới xoay người đi vào phòng bếp nấu cơm.

Đi đến thời không này sắp ba tháng rồi.

Nàng đã hoàn toàn thích ứng cuộc sống nơi này, giặt quần áo nấu cơm chế củi, chuyện như vậy nàng đã hoàn toàn có thể làm thuận buồm xuôi gió.

Sau khi vào phòng bếp, nàng rất nhanh lách mình vào không gian, lấy ra vài thứ rau cải do chính mình trồng, sau đó lại đi bắt một con cá hôm qua mua ở chợ trở về liền ném vào trong ao...

Hôm qua thời điểm bỏ vào là cá bột, ngày hôm nay, cá này cũng đã trưởng thành không ít.

Sau khi Tô Nhượng Hàm tìm ra này nọ, lại vô cùng bận rộn ở trong phòng bếp đối tới đối lui.

Hôm nay là đêm ba mươi, thời điểm trước đây một một người, nàng cũng không cảm thấy lễ mừng năm mới có cái gì không giống. Hơn nữa cũng không cảm giác không khí lễ mừng năm mới, dù sao tại đây ở cái thời không này nàng cũng là một người từ bên ngoài đến, không thuộc về nơi này.

Nhưng mà hiện tại có Mặc nhi, đứa nhỏ thích nhất lễ mừng năm mới, nàng muốn cho Mặc nhi hài lòng vui vẻ mừng năm mới, trong bất tri bất giác chính nàng cũng có cảm giác vui sướng qua năm mới.

Canh cá trích, gà xào ớt xanh, thịt bò hầm củ cải, thịt khô xào rau xanh, còn có mấy món chay nhỏ nhỏ, cùng với lạp xưởng ba loại khẩu vị đều nấu một ít.

Thời gian hầm thịt bò thì hơi lâu, cho nên sáng sớm hôm nay nàng đã hầm ở trong nồi, sau đó chỉ cần quăng vào trong bếp lò một cây củi rắn chắc, thật lâu sau mới bỏ thêm một bó củi, cứ hầm ở trong nồi như vậy là được.

Sau khi Tô Nhượng Hàm bận rộn nửa ngày, đã làm ra một bàn đồ ăn tràn đầy, hai người nàng và Mặc nhi, có thể ăn xong thì kỳ quái.

Mùi thức ăn thơm đượm Tiểu Bạch kêu ngoao ngoao, mà Mặc nhi cũng là hé ra vẻ mặt non mềm phấn hồng trông mong nhìn nàng. Tô Nhượng Hàm buồn cười lắc lắc đầu, đều cho một người một câu tự một cây thịt sườn sấy khô. Thịt sườn sấy khô thơm ngào ngạt dẫn tới Mặc nhi và Tiểu Bạch nuốt nuốt nước miếng.

“Được rồi... Hai đứa đi ra ngoài trước, chờ ta lấy một món canh cuối cùng đã chuẩn bị xong thì chúng ta liền ăn cơm.” Tô Nhượng Hàm buồn cười lắc lắc đầu, đuổi Mặc nhi và Tiểu Bạch ra khỏi phòng bếp.

Sau khi có Mặc nhi và Tiểu Bạch, Tô Nhượng Hàm phát hiện mình càng ngày càng thích nở nụ cười.

Ngay tại lúc Tô Nhượng Hàm và Mặc nhi, cùng với Tiểu Bạch đã hưng phấn dùng sức phe phẩy cái đuôi cứng ngắc của nó chuẩn bị ăn com, bên ngoài sân lại truyền đến tiếng đập cửa.

Tô Nhượng Hàm nhú mầy đứng dậy đi ra bên ngoài, giờ phút này sẽ là ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Mẫu tử giống nhau.

Trong lòng Tô Nhượng Hàm tràn đầy nghi hoặc đi ra cổng, nghe được bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa lần nữa, nàng chạy đến lỗ vòm ngấm nhìn chăm chú, mầy hơi cau lại.

Như thế nào lại là bọn hần??

Bên trong cánh cửa nàng ngáy người một lát, nghe được tiếng đập cửa cố chấp lại không nặng không nhẹ, nàng bưng tỉnh, lập tức mở cửa ra.

Người đang gõ cửa ở bên ngoài, tay thu lại không kịp thiếu chút nữa liền vỗ ở trên mặt của nàng, sau khi nhìn thấy nàng mở cửa, kịp thời ngừng lại cách mặt nàng mấy ly (cm).

Phượng Thiên ngưng ngưng thu hồi tay của mình, rồi lui thân trở lại phía sau thiếu gia nhà mình.

“Tô cô nương...” Phượng Vân Cẩm đứng ở cửa cười đến ôn nhuận như ngọc mở miệng.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy tươi cười trên mặt Phượng Vân Cẩm nàng liền cảm thấy trong lòng mất bình tĩnh. Nụ cười ấy làm cho nàng cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi, nói chung cứ cảm thấy giống như là mang theo tính kế vậy.

“Tại sao các người đến đây?” Thời điểm Tô Nhượng Hàm nhìn thấy Phượng Vân Cẩm cười chào hỏi với mình, nhất thời không chút khách khí chất vấn.

Phượng Vân Cẩm thấy nàng không khách khí chất vấn, hần cũng không giận, nụ cười trên mặt không nóng không lạnh trả lời: “Ha ha... Là người nói có chuyện có thể tới Tô phủ thành Tây tìm người.”

Những lời này là nàng nói, nhưng là...

Tô Nhượng Hàm có chút buồn bực, nàng cũng không kêu hần tắt niên ba mươi chạy đến trong nhà mình đi.

Nhất thời có chút buồn bực hỏi: “Có chuyện gì, nói mau đi!”

“Khụ... Người xem, hôm nay lạnh như thế, người không mời chúng ta vào uống chén trà nóng rồi lại bàn bạc sao?” Phượng Vân Cẩm thấy nàng trực tiếp đứng ở ngoài cửa có ý đồ đuổi chủ tớ hai người đi, nhất thời xấu hổ đưa tay che miệng giả bộ ho một tiếng rồi nói.

Tô Nhượng Hàm vừa nghe thì nhú mầy lườm Phượng Vân Cẩm, thấy hần có vẻ như lạnh không chịu được thì nghi hoặc nhìn hần vài lần. Hôm nay cũng không giống như là rất lạnh đi? Nhất là hiện tại vốn đang là buổi trưa, mặt trời cũng đã lộ dạng, chiếu ánh sáng lên người thật ấm áp.

Nhưng mà bởi vì nguyên lý trước cửa quả phụ thị phi nhiều, nếu nàng đã tuyên bố với bên ngoài mình là quả phụ, tốt nhất vẫn nên có chút chú ý thì tốt hơn, như vậy ở ngoài cửa giằng co với chủ tớ hai người Phượng Vân Cẩm vạn nhất bị người đi ngang qua nhìn thấy, không chừng lại khơi mào thị phi.

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng mà Tô Nhượng Hàm vẫn là thần nhiên gật gật đầu: “Vào nhà rồi nói đi!”

Chủ tớ hai người đi theo phía sau nàng, thời điểm theo nàng đi vào bên ngoài đại sảnh phòng khách, Phượng Vân Cẩm ngửi được mùi thức ăn thoang thoang trong không khí, mũi mòng đẹp mắt hơi gợn lên nói: “Giống như ngửi được mùi thơm mỹ thực. . . Chẳng lẽ chúng ta quấy rầy Tô cô nương dùng com?”

Tô Nhượng Hàm đi ở phía trước cau mày, thầm nghĩ cái mũi này của Phượng Vân Cẩm cũng thật nhạy bén, đại sảnh này cách nhà ăn có chút xa, cũng có thể bị hần ngửi được mùi đồ ăn. Nhưng mà nghĩ đến hôm nay hần đột nhiên tới cửa, lại nghĩ đến quan hệ hợp tác của mình và hần, nhất thời bần thần trong lòng cách cách vang lên. Đột nhiên nàng quay đầu lại trên mặt mang theo tươi cười nói: “Không biết chủ tớ Phượng thiếu gia đã dùng qua com hay chưa? Nếu thật sự chưa dùng qua, không ngại ở nơi này của ta chấp nhận dùng chút com rau dưa...” Dù sao một bàn đồ ăn kia, hai người nàng và Mặc nhi cũng ăn không hết.

“Hả? Tất nhiên là tốt, vậy từ chối thì bất kính rồi.” Phượng Vân Cẩm cười nheo mắt, khẽ gật đầu.

Phượng Thiên một đường đi theo hần, cổ quái liếc mắt thiếu gia nhà mình một cái, chẳng lẽ thiếu gia nhà mình biết được lúc này đến trong nhà nữ nhân

này có thể cọ com? Vừa rồi lúc còn ở trong Hương Phiêu trai, Phúc bá đã sớm làm một bữa bữa com đoàn viên, thiếu gia chỉ uống hai ly rượu, liền bỏ chén lại rồi mang theo hân đi tới nơi này. (cọ com: ăn chực com @_@)

Nghe trong không khí ần ần mùi thơm mê người, Phụng Thiên lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, trong lòng bắt đầu oán thăm đối với thiếu gia nhà mình. Thiếu gia nhà mình cái gì cũng tốt, chính là quần không được cái miệng thích ăn mỹ vị.

Đợi cho đến lúc Tô Nhựt Hàm mang theo chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm tới nhà ăn, đúng lúc nhìn thấy hai gia hỏa Mặc nhi và Tiểu Bạch hai mắt sáng rực đang nhìn chằm chằm một bàn tràn đầy thức ăn.

Lúc Phụng Vân Cẩm đi vào nhà ăn, tầm mắt ở đảo qua bóng dáng màu bạc đang ngồi xôm ở bên cạnh bàn bỗng chốc hơi sững sờ.

Mà Tiểu Bạch vốn đang trông mong ngóng chờ chủ nhân của mình trở về để ăn com, lúc này đột nhiên phát hiện có người xa lạ bước vào, thân mình đang biếng nhác lập tức buộc chặt, toàn thân làm ra tư thế chờ phản phó công kích. Tô Nhựt Hàm nhanh chóng ngăn cản nói: “Tiểu Bạch ngồi xuống, người tới là khách!”

Tiểu Bạch nghe xong không cam lòng ngao ô hai tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên đều kinh ngạc liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Nó...” Ánh mắt Phụng Vân Cẩm nguy hiểm liếc mắt quét qua Tiểu Bạch đang ngồi trên mặt đất một cái.

Tô Nhựt Hàm không chú ý tới vẻ nguy hiểm trong mắt hân, chỉ thuận miệng đáp: “Người yên tâm, Tiểu Bạch là con chó rất nghe lời, sẽ không cắn người.”

Nghe lời nói của nàng, Tiểu Bạch ừm ừm không thôi ngao ô một tiếng, u oán liếc mắt nhìn chủ nhân của mình một cái, con chó làm sao cao quý, nào có uy mãnh như nó chứ? Hừ... Không phân biệt tốt xấu.

Lúc này không chỉ có Tiểu Bạch đang thăm mắng Tô Nhựt Hàm không biết nhìn hàng, mà ngay cả hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên cũng cổ quái liếc nàng một cái, bên trong ánh mắt kia có thần sắc hết thuốc chữa.

Đường đường là Ngân Lang cực kỳ trân quý hiếm thấy của Phụng Lan quốc, lại có thể bị nàng coi thành một con chó mà nuôi dưỡng, mà bộ dáng Ngân Lang kia xem ra tuy có ừm ừm, nhưng mà lại cam tâm tình nguyện.

“Mặc nhi đói bụng lắm đi... Lập tức liền ăn com nha!” Tô Nhựt Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Mặc nhi lúc này đang nhử mồm nhìn nàng, chỉ cho là bé đã đói bụng, cho nên vỗ vỗ đầu của bé trấn an cười nói.

Lúc tầm mắt của Phụng Vân Cẩm đảo qua Mặc nhi, trong mắt của hân càng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hân cười nhẹ mang theo sự thăm dò mở miệng: “Nó là con người?”

Tô Nhựt Hàm vừa nghe lập tức cười tủm tỉm gật gật đầu, ánh mắt nhu hòa liếc mắt nhìn Mặc nhi bên cạnh một cái nói: “Đúng vậy... nó là con của ta, chẳng lẽ người không có phát hiện bộ dạng hai chúng ta rất giống nhau sao?”

Sau những lời này, Tô Nhựt Hàm nàng hoàn toàn dùng giọng điệu nói giỡn, nhưng mà những lời này lại làm cho tầm mắt hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên nhìn quét qua lại ở trên mặt nàng và Mặc nhi.

“Đúng là rất giống!” Phụng Vân Cẩm cười nhẹ, như có vẻ dăm chiêu mở miệng.

Tô Nhựt Hàm chỉ cho là đối phương đồng ý nói đùa theo mình, cho nên mới đi theo phụ họa, cũng không đặt ở trong lòng.

Có lẽ chính nàng không có phát hiện, kỳ thật ngũ quan của nàng và Mặc nhi thật sự là có chút tương tự.

Lúc Mặc nhi thấy Tô Nhựt Hàm và nam tử xa lạ không biết từ nơi đâu xuất hiện mà cười cười nói nói, trong lòng bé lập tức có sự khủng hoảng, đưa tay túm túm vạt áo Tô Nhựt Hàm, tiếng nói mềm mại ừm ừm mở miệng nói: “Mẫu thân... Mặc nhi đói bụng!”

Hả... Nương, mẫu thân!!

Lực chú ý của Tô Nhựt Hàm đang ở trên người Phụng Vân Cẩm, bởi vì Mặc nhi kêu một câu mẫu thân kia mà kích động lên. Từ lần đó trong lúc vô tình hành vi của nàng làm tổn thương Mặc nhi, đến bây giờ đây là lần đầu tiên bé lại kêu nàng là mẫu thân, nhất thời nàng vô cùng kích động, Mặc nhi tha thứ cho nàng rồi sao? ? ? Trong khoảng thời gian này, tuy rằng Mặc nhi ở lại, nhưng mà nàng không dò xét được gì từ trong miệng bé.

Chỉ biết là bé gọi là Mặc Mặc, về phần sinh hoạt trước kia của bé thì sao, cha nương thế nào các loại, tiểu tử kia không hề răng nói một tiếng.

Tô Nhựt Hàm cũng không biết là, khi đó Mặc nhi nói là Mặc Mặc, chứ không phải là Mặc Mặc... Hiểu lầm rồi! !

Lúc này nghe Mặc nhi lại lần nữa kêu mình là mẫu thân, nàng cười đến cực kỳ vui vẻ, kích động sờ sờ đầu nhỏ của Mặc nhi nói: “Chờ mẫu thân đi lấy hai bát bát đưa lại đây liền ăn com.” Sau khi nói xong, không đợi hai người Phụng Vân Cẩm nói chuyện, nàng đã chạy tới phòng bếp, đi lấy thêm bát đĩa chuẩn bị cho hai người tới cọ com.

Tô Nhực Hàm chân trước vừa biến mất khỏi nhà ăn, trong phòng ở sau lưng nàng Mặc nhi và Tiểu Bạch một người một cái liền thay đổi sắc mặt. Vừa rồi Mặc nhi còn úy khuất không thôi nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn liền lạnh xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Phụng Vân Cẩm đang ngồi ở đối diện với mình, đôi môi phàn nộn căng ra thành một đường thẳng trầm mặc không hề răng.

Trái ngược với Mặc nhi áp dụng thái độ trầm mặc, mà Tiểu Bạch ngồi trên đất hiển nhiên thì trắng trợn hơn, nó trực tiếp nhe răng trợn mắt ngao ô vài tiếng với chủ tử hai người Phụng Vân Cẩm, bộ dáng hung ác, cùng với vừa rồi ở trước mặt Tô Nhực Hàm quả thực là một trời một vực.

Lúc này trong mắt Phụng Vân Cẩm có vẻ hứng thú, vừa rồi hẳn còn thấy kỳ quái, rõ ràng Ngân Lang là tính tình thực hung ác tàn bạo, vì sao vừa rồi thời điểm nhìn thấy nữ nhân kia thì dịu ngoan như cầu. Hóa ra là nó thu liễm lại tính tình hung ác tàn bạo kia ở trước mặt nàng, đợi cho đến khi nàng mất bóng, thế này mới hiển lộ ra.

Mặc nhi nhìn Phụng Vân Cẩm ở đối diện, nhìn thấy lúc này đối phương đang cười nhìn mình, trong mắt mang theo vẻ hứng thú tìm tòi nghiên cứu, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hơi nhũn mảy, nhất là khi nghe được Tiểu Bạch ở một bên nhe răng uy hiếp hai người, giọng nói thanh thúy trẻ con trách mắng: “Tiểu Bạch, im lặng!”

Tiếng nói vừa ngừng lại, quả thực Tiểu Bạch lại yên tĩnh trở lại.

Phụng Vân Cẩm nhũn mảy liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, đứa nhỏ này... không tầm thường.

Nhìn tuổi chẳng qua mới bốn năm tuổi, lại dám đối mặt cùng với mình, tâm tư trưởng thành vô cùng sớm, hơn nữa ẩn ẩn còn có ý tứ hàm xúc cảnh cáo và khiêu khích đối với mình.

“Mẫu thân là của ta...” Đột nhiên Mặc nhi lạnh lùng nhìn Phụng Vân Cẩm lạnh giọng nói.

Trong mắt Phụng Vân Cẩm nhìn Tô Nhực Hàm có hứng thú, làm cho Mặc nhi nho nhỏ sinh ra cảm giác nguy cơ. Vào lúc Tô Nhực Hàm đi phòng bếp cầm chén dưa, bé nhanh chóng phát ra cảnh cáo và cho thấy thái độ đối với Phụng Vân Cẩm đột nhiên xuất hiện này.

Ngoài ý muốn... Thật đúng là ngoài ý muốn...

Nghe được Mặc nhi nói, Phụng Vân Cẩm lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Nhất là nghĩ đến mục đích hôm nay mình đến đây, tươi cười trên khóe miệng hẳn trở nên càng có thâm ý.

Còn chưa đợi hẳn mở miệng, bên kia Tô Nhực Hàm đã cầm bát dưa trở lại, nhìn thấy Phụng Vân Cẩm cười đến cổ quái, nàng khó hiểu nhũn mảy: “Cười cái gì?”

“Ha ha... Ta cười con người thực đáng yêu, ta thực thích!” Phụng Vân Cẩm hứng thú nhìn sang Mặc nhi nở nụ cười, làm cho Mặc nhi ở trong tầm mắt Tô Nhực Hàm nhìn không tới, ánh mắt phàn nộ trừng mắt nhìn lại.

Ai cần hẳn thích?

Bé chỉ cần mẫu thân thích bé là được.

“Thích cũng vô dụng, Mặc nhi chỉ là con ta.” Tô Nhực Hàm đối với việc Phụng Vân Cẩm nói thích Mặc nhi không hề phản ứng, Mặc nhi đáng yêu như vậy, được người thích cũng thực bình thường.

“Được rồi ngồi xuống ăn cơm đi, thuận tiện nói chuyện... hôm nay các người chạy tới đây rốt cuộc có chuyện gì đi.” Thêm hai chén cơm cho Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên mỗi người một chén.

Khi Phụng Thiên nhận được bát dưa Tô Nhực Hàm đưa qua, hơi do dự một chút, nhìn thấy thiếu gia nhà mình gạt đầu, thế này hẳn mới nhận lấy chén ngồi xuống ăn cơm.

Sau khi nhìn thấy hai người ngồi vào bàn, nàng mới lại thêm một chén cơm đặt tới trước mặt Mặc nhi, sau đó ngồi xuống vị trí của mình, động dưa gấp thức ăn bé thích cho Mặc nhi. Thuận tiện gấp một phần mỗi loại đồ ăn ở trên bàn bỏ vào một cái khay trống không, sau đó bung cho Tiểu Bạch ở một bên nước miếng đã sớm tràn ra, cười lắc đầu nói: “Sẽ không quên mất tên cật hóa nhà người.”

Nhìn những món ăn này, Phụng Thiên lại cổ quái càng thêm kinh ngạc liếc mắt nhìn Tiểu Bạch một cái. Tại sao hẳn lại chưa từng biết, sinh vật như Ngân Lang vậy mà còn có thể ăn chay? Vừa rồi thức ăn trong mâm Tô Nhực Hàm lấy cho nó, hình như có một chút rau xanh củ cải, nó ăn thật sao?

Tiểu Bạch cũng không làm cho hẳn nghi hoặc lâu lắm, trực tiếp chứng minh cho hẳn, nó đối với thức ăn trong khay cũng không cự tuyệt, bắt đầu thích ý ăn vào.

Ái chà... thì ra động vật ăn thịt Ngân Lang này, còn ăn chay nha...

“Hôm nay các người tới cửa, là có chuyện gì vậy?” Sau khi Tô Nhực Hàm gấp một miếng thịt bò giúp Mặc nhi, ngẩng đầu nhìn hai nam nhân đối diện động tác thì tao nhã, mà tốc độ hai tay thì vung cực nhanh ở trên mâm hỏi.

“Hà... cái này à... Chính là hôm nay có người cầm hai bức vẽ đến Hương Phiêu Trai của ta tìm người.” Một đôi mắt đẹp rạng rỡ của Phụng Vân Cẩm hít lại thành trắng rằm, ăn vào thức ăn mỹ vị trên bàn, tùy ý đáp.

“Hà? Tìm người?” Tô Nhực Hàm nhú mảy.

Tìm người, vậy chủ tớ hai người chạy tới nhà mình làm cái gì?

Như là nhận thấy được nghi hoặc trong lòng nàng, Phụng Thiên đang lang thôn hồ yết nuốt một miếng thịt khô to vào trong miệng sau đó trả lời giúp thiếu gia nhà mình: “Trên hình vẽ, một bức trong đó là người... Mà một bức khác... sau khi đến đây mới biết được, là con người!”

Cái gì? ? ?

Sắc mặt của Tô Nhực Hàm nhất thời đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Đầu 'ong' một tiếng, cảm xúc tên là khẩn trương gắt gao bao phủ Tô Nhực Hàm.

Tiếp nhận hai trang giấy gấp lại Phụng Thiên đưa qua, ngón tay run nhè nhẹ mở ra, khi nhìn thấy gương mặt trên đó đúng là bức họa nàng và Mặc nhi, mặt nàng trắng bệch.

Bức họa vẽ rất giống, chỉ cần là người đã từng gặp qua nàng, lại nhìn thấy bức họa này, tuyệt đối có thể nhận ra được nàng.

Rốt cuộc là ai?

Người mang theo hai bức họa này tìm kiếm nàng, rốt cuộc là ai?

Lúc này trong lòng Tô Nhực Hàm có chút bối rối nhìn chủ tớ Phụng Vân Cẩm trước mắt đang phấn đấu chiến đấu với đồ ăn, huyết sắc trên mặt nàng tụt xuống, có chút tái nhợt đứng ở nơi đó.

Có người cầm bức họa của nàng đang đi tìm nàng, hơn nữa... Còn có một bức họa là Mặc nhi.

Chẳng lẽ... Là người nhà của Mặc nhi tìm đến đây sao?

Nghĩ đến đây, Tô Nhực Hàm khẩn trương nhìn thoáng qua Mặc nhi ở bên cạnh, lúc này bé mở thật to mắt to đen nhìn nàng, trong ánh mắt có một chút nghi hoặc và vô tội, nếu như người nhà của bé tìm đến đây thì nên làm cái gì bây giờ, bé sẽ bị mang đi sao?

Hơn nữa đối phương làm sao có thể biết được Mặc nhi đang ở đây, hơn nữa lại biết được tướng mạo của nàng?

Hai vấn đề này làm cho nàng có chút không rõ.

Nhìn chủ tớ hai người sau khi quăng cho mình vấn đề bối rối không thôi thì ngồi đó vui đầu tận lực ăn uống, Tô Nhực Hàm đầu đầy hắc tuyến, dùng sức nhẹ ho khan vài tiếng, giọng điệu có chút khẩn trương hỏi: “Vậy là cùng một người tìm đúng không? Đối phương có nói cái gì không? Người có nói cho người kia tin tức ta ở trong này hay không?”

Lúc này trong lòng của nàng có chút đại loạn, không biết người mang theo hình vẽ tìm kiếm nàng và Mặc nhi là ai, lại không biết mục đích của đối phương. Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên suy đoán theo phương diện nào. Dù sao lúc ấy trong lúc nàng mơ hồ cũng bị một người tự xưng là Âm Tinh lừa gạt đến nơi đây?

Phụng Vân Cẩm cầm một miếng thịt sườn khô cắn, động tác tạo ra nhả giống như hán đang làm một chuyện vô cùng nghệ thuật, đối với vấn đề của Tô Nhực Hàm hán chỉ hơi nhú mảy, khoe miệng khẽ nhếch mở miệng: “Đối phương chính là một nam tử trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, ừ... Khuôn mặt coi như không tệ, cũng lấy ra hai bức họa đến Hương Phiêu Trai tìm hiểu tin tức. Mà lúc ấy xác thực ta chỉ nhận thức người mà không biết Mặc nhi con trai người, cho nên người hy vọng ta trả lời như thế nào?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Tô Nhực Hàm căng thẳng, ánh mắt nguy hiểm không thôi nhìn chăm chăm Phụng Vân Cẩm: “Người sẽ không nói cho người nọ, ta ở trong này đi?”

Ngay cả đối phương là ai nàng cũng không biết, nếu Phụng Vân Cẩm nói cho đối phương nàng ở đây, nàng... nhất định bóp chết hán.

Phụng Vân Cẩm buông xương cốt đã cắn xong ở trong tay, tiếp nhận khăn lụa trắng Phụng Thiên đưa qua, nhẹ nhàng chà lau ngón tay của hán xong, thế này mới nhìn Tô Nhực Hàm cười nhẹ mở miệng: “Ha ha... không phải ta tới cửa để báo cho người biết sao, thuận tiện đến đây tìm người hỏi thăm tình huống sao? Dù sao hiện tại nói như thế nào chúng ta cũng coi như là đồng bọn hợp tác, nói như thế nào thì đối với an toàn của người ta cũng phải

quan tâm chút không phải sao?”

Ánh mắt Tô Nhựt Hàm rũ xuống, vẻ khôn khéo hiện lên từ trong mắt nàng, nàng có thể lý giải vì sao, trong những lời này của Phụng Vân Cẩm là đang chứng tỏ với nàng, bởi vì nàng và hắn có quan hệ hợp tác, cho nên gặp phải tình huống có gì nguy hiểm đến sự an toàn, là có thể tìm kiếm trợ giúp của hắn sao?

Chỉ là nam nhân trước mắt này mặt cười giống như hồ ly, nàng thật sự có chút không thể tưởng tượng, nếu nàng tìm hắn hỗ trợ sẽ bị hắn thu cái giá phải trả là bao nhiêu. Nàng mới sẽ không tin tưởng, hắn sẽ vô duyên vô cớ giúp đỡ nàng đâu, cho dù là giữa nàng và hắn có hợp tác...

Nhìn thấy lo lắng và nghi hoặc trong mắt Mặc nhi đang nhìn mình, Tô Nhựt Hàm áp chế lo lắng trong lòng, trấn an vỗ vỗ đầu nhỏ của bé, gấp một chút thức ăn mới cho bé, thế này mới nhủ mấy lời Phụng Vân Cẩm: “Vây ý tứ của ngươi chính là, đối phương cũng không biết chỗ ở hiện tại của ta, còn có chính là... Ngươi sẽ không nói cho đối phương biết?”

“Đương nhiên phải xem quyết định của ngươi, nếu ngươi để ta báo cho đối phương biết, ta có thể phái người tuyên bố vị trí của ngươi đi ra ngoài, tin tưởng đối phương không tới một canh giờ có lẽ đã tìm tới.” Phụng Vân Cẩm ăn uống no đủ, thích ý lau miệng sau đó cười tủm tỉm mở miệng.

Tô Nhựt Hàm nghe lời nói của hắn, nhất thời sắc mặt tối đen, nụ cười trên mặt nghiêm lại, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Ta muốn ngẫm lại!” Nàng nhíu mày mở miệng.

Sau khi nói xong bắt đầu bụng bát trầm tư suy nghĩ ăn cơm, Mặc nhi bởi vì mẫu thân mình sau khi nói chuyện với Phụng Vân Cẩm thì thất thần. Thừa dịp nàng đang thất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của bé nhanh thành bánh bao, hung hăng trừng mắt với Phụng Vân Cẩm ngồi đối diện. Người này thật đáng ghét, luôn khiến cho mẫu thân chú ý, làm hại mẫu thân ngồi ở đó thất thần, cũng không có giống như ngày thường cùng nhau vui vẻ ăn cơm với Mặc nhi.

Nhìn Phụng Vân Cẩm ở đối diện thích ý hơi híp mắt, vẻ mặt lười nhác trên tức nhìn bé, lại nhìn đến cái tên kêu Phụng Thiên kia đang gió cuốn mây tan (quét sạch) thức ăn mà mẫu thân làm cho bé. Mặc nhi lườm sang Tiểu Bạch ở bên cạnh đã cơm nước xong đang nằm úp sấp nghỉ ngơi, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nghĩ, sớm biết rằng vậy vừa rồi liền thừa dịp lúc mẫu thân không ở đây, để cho Tiểu Bạch cắn hai vị này, hừ!

Đợi cho Tô Nhựt Hàm giống như ăn súp mà ăn xong cơm trong bát, cuối cùng nàng ngẩng đầu nhìn sang Phụng Vân Cẩm nói: “Nhớ lấy không thể để lộ ra chỗ ở của ta và Mặc nhi...” Giờ khắc này nàng chưa từng có cảm thấy may mắn như vậy vì bình thường thời điểm đi ra ngoài đều cải trang một phen. Tuy rằng mơ hồ còn có thể có chút tương tự, nhưng sẽ không thể vừa nhìn thấy bức họa thì lập tức khẳng định là nàng.

“Chẳng lẽ ngươi cũng không muốn biết, rốt cuộc là ai đang tìm ngươi?” Phụng Vân Cẩm đột nhiên mở miệng.

Tô Nhựt Hàm liếc mắt nhìn hắn, dừng tưởng rằng nàng không có nhìn thấy tò mò trong mắt hắn.

“Không muốn!”

Tuy rằng hiện tại nàng cũng có chút hiếu kỳ đối phương là ai, nhưng mà nàng cũng không biết mục đích cùng với thân phận của đối phương, nàng cũng không dám mạo hiểm, nhất là hiện tại nàng không phải chỉ có một người, còn có Mặc nhi...

Nghĩ đến đây, hơi nghiêng đầu nhìn nhìn Mặc nhi, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu có vẻ ủ rũ, nàng nhẹ nhàng ôm bé đến ngồi trên đùi nhẹ giọng hỏi: “Mặc nhi mệt sao? Ngủ một lát đi!” Mấy ngày gần đây sau khi cơm nước xong Mặc nhi cũng sẽ ngủ trưa một lúc, vừa rồi ở trong này nói chuyện cùng Phụng Vân Cẩm, lại lo là đứa nhỏ này.

Đôi mắt Mặc nhi mang chút bối rối chống lại ánh mắt của nàng, nhìn thấy nàng hơi nhíu mày, tay nhỏ bé duỗi ra nhẹ nhàng vuốt lên giữa vùng lông mày của nàng lâu lâu nói: “Mẫu thân... Đừng nhíu.”

“Được... Mẫu thân không nhíu mày, Mặc nhi mệt nhọc thì ngủ một lát, chờ con tỉnh lại mẫu thân làm đồ ăn ngon cho con ăn.” Tô Nhựt Hàm ôn nhu nheo nheo bàn tay nhỏ bé non mềm của Mặc nhi, nhẹ giọng dỗ dành.

Mặc nhi liếc liếc mắt nhìn Phụng Vân Cẩm một cái, toàn bộ thân mình lại chui chui vào trong lòng Tô Nhựt Hàm, không bao lâu liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Phụng Vân Cẩm buồn cười nhìn sang đứa nhỏ ngủ say, nhưng hắn lại xem hiểu ánh mắt gần đi ngủ của đối phương.

Mẫu thân là của ta...

Lúc ấy biểu đạt trong mắt chính là như vậy.

Thấy Mặc nhi ngủ say, Tô Nhựt Hàm ách ách liếc mắt nhìn chủ tớ Phụng Vân Cẩm một cái, nhỏ giọng nói: “Ta trước ôm nó lên giường, các ngươi chờ chút, ta lập tức quay lại.”

Đợi cho Tô Nhựt Hàm trở lại nhà ăn lần nữa, lúc này Phụng Thiên cũng cơm nước xong đứng ở phía sau Phụng Vân Cẩm.

“Ta không muốn để cho người khác biết ta và Mặc nhi ở đây, ngươi có biện pháp nào?” Tô Nhựt Hàm còn nghiêm túc ngẩng đầu nhìn Phụng Vân Cẩm.

Từ lần đầu tiên gặp mặt thì nàng đã biết, Phương Vân Cẩm này là một nam nhân rất có tâm kế, nhất là tươi cười trên mặt hẳn bị nàng nhìn thấy chính là mặt nạ dùng để che giấu lòng dạ tính kế của hắn, lần này nàng mở miệng xin giúp đỡ, chỉ sợ hắn muốn lên giá ngay tại chỗ rồi.

Quả nhiên, nàng vừa mới mở miệng, Phương Vân Cẩm đã bung lên chén canh cá Phương Thiên vừa múc cho hắn nhẹ nhàng uống một ngụm, khỏe miệng hơi giọng lên nói: “Canh cá này thực là rất ngon... phương pháp không giống với đi? Ta không có nghĩ được chút mùi tanh nào.”

“Đừng để cho người tìm tới cửa, nói điều kiện đi!” Tô Nhượng Hàm nhếch môi phản hòng ngồi ở đối diện hắn.

Trong mắt Phương Vân Cẩm hiện lên vẻ tính kế, khỏe miệng tươi cười nâng lên vài phần, nữ nhân này thực thông minh, không có ngu ngốc nghĩ rằng mình sẽ vô duyên vô cớ hỗ trợ. Hơn nữa nếu như quả thật là vô duyên vô cớ ra tay giúp nàng, chỉ sợ ngược lại sẽ bị nàng cho rằng có mưu đồ gì đó, làm giao dịch như vậy đến lúc đó để cho nàng càng có thể tin nhiệm mình.

“Ta có thể giúp ngươi, nhưng mà ta muốn phương pháp làm canh con cá này, ừ... còn có... Muốn mằm móng gia vị trong tay ngươi...” Ánh mắt Phương Vân Cẩm khôn khéo như hồ ly cười nhìn Tô Nhượng Hàm, tươi cười mang theo vẻ chắc chắn mở miệng.

Hắn đã xác định Tô Nhượng Hàm sẽ đáp ứng hắn, bởi vì hắn từ trong ánh mắt của nàng nhìn đứa nhỏ kia hẳn nhìn ra một ít manh mối.

Quả nhiên... tuy rằng sau khi Tô Nhượng Hàm nghe hắn nói muốn mằm móng gia vị sắc mặt khó coi, nhưng cuối cùng gật đầu.

Nếu dùng mấy thứ này có thể đổi được an toàn của mình và Mặc nhi, nàng không ngại dùng mấy thứ này đến đổi lấy.

“Có thể... Nhưng mà mằm móng cho ngươi sau, có thể trông được hay không phải xem bản lĩnh của chính ngươi.” Tô Nhượng Hàm giọng điệu lạnh lùng mở miệng, thực hiện nhiên nàng đối với hành vi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của Phương Vân Cẩm có chút bất mãn.

Phương Vân Cẩm cũng không giận, cười gật đầu: “Nếu Tô cô nương đã đáp ứng rồi, ta đây đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp thay ngươi giải quyết hết phiền toái trước mắt, nhưng mà ta muốn biết... trong Lâm Lan thành này, có bao nhiêu người gặp qua diện mạo chân chính của ngươi?” Hắn cũng nhớ rõ, nữ nhân này khi ra ngoài hoặc là cải trang, hoặc là mang theo dấu lạ.

Bao nhiêu người?

Tô Nhượng Hàm nhíu mày tự hỏi, nếu như thật muốn nói tới, giống như...

“Là tiểu nhị tiệm tạp hoá trên phố chính, Hồng Môi Quán Tiết tam nương, ông chủ từ lâu Phùng kí Phùng lão gia...” Tô Nhượng Hàm ngưng mi kể ra những người đã thấy qua bộ dạng chân chính của mình.

Về phần ông chủ sạp bán thịt, khi hắn nhìn thấy Tô Nhượng Hàm, cả người nàng quần cái khăn quàng cổ, cũng chỉ còn ánh mắt ở bên ngoài, nên không thể nhận ra nàng mới đúng.

Phương Vân Cẩm gật đầu, tiệm tạp hoá chính phố kỳ thật là hắn mở, nhưng mà không muốn bị người ngoài biết, cho nên vẫn chưa để lộ ra tiếng gió, trái lại cũng dễ giải quyết.

Về phần hai người còn lại... Phùng kí từ lâu... Họ Phùng...

“Cái tên mập mạp đùa giỡn ngươi, sẽ không phải chính là Phùng lão gia đi?” Lúc này đột nhiên Phương Thiên nói chen vào.

“Đúng!” Khuôn mặt Tô Nhượng Hàm chuyển đen, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ chán ghét, cái tên mập chết tiệt...

Nhìn thấy chán ghét chột lóe rồi biến mất trong mắt nàng, ánh mắt Phương Vân Cẩm híp lại, trong mí mắt rùng rùng xuống xẹt qua sự lãnh ý, ánh mắt như có chút chỉ thị nhìn qua Phương Thiên. Trong nháy mắt Phương Thiên liền sáng tỏ, khẽ gật đầu không thể nhận ra với Phương Vân Cẩm.

Phương Thiên hẳn biết nên làm như thế nào!

“Đúng rồi... Nếu ngươi muốn về sau không bị người tìm được, ta nghĩ ngươi còn cần một thứ.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ như bạch ngọc của Phương Vân Cẩm lộ ra hơi thở gian thương không phù hợp với hắn tươi cười nhìn Tô Nhượng Hàm.

Cái gì vậy?

Tô Nhượng Hàm đề phòng nhìn hắn, người này lại muốn đánh cướp cái gì của nàng nữa vậy?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Số tiền lớn treo giải thưởng.

Đợi cho đến khi Tô Nhực Hàm tiến bước chủ tớ Phụng Vân Cẩm đi, đã là nửa canh giờ sau.

Trong nửa canh giờ này, Tô Nhực Hàm mới biết được, nói chuyện cùng với nam nhân khôn khéo như Phụng Vân Cẩm là một mối cỡ nào. Chỉ vì thời khắc nào cũng phải cảnh giác cạm bẫy trong lời nói của đối phương, còn có cái tên kia trong lơ đãng lại lộ ra sự tính kế, làm cho nàng cũng không thể không phòng bị.

Cuối cùng nàng đáp ứng dùng phương pháp nấu canh cá cộng thêm mầm móng gia vị trong tay để đổi lấy Phụng Vân Cẩm ra tay giúp đỡ. Nhưng mà bởi vì tính tình Phụng Vân Cẩm khôn khéo, Tô Nhực Hàm vẫn không có quá hoàn toàn tin nhiệm hẳn, chỉ nói là hiện tại cũng chưa đến thời kỳ gieo trồng gia vị này, nàng sử dụng cũng chỉ là đồ tích trữ thu hoạch trước kia.

Nàng dám nói như vậy, thực rõ ràng nàng có chú ý tới, chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm đều không hề động đũa ăn qua bàn ớt xanh xào thịt gà, hơn nữa ớt xanh kia bị nàng xào có chút cháy khét, muốn phân biệt rõ ràng quả thực không dễ dàng, huống chi là chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm chưa từng có gặp qua thực vật này.

Mà cuối cùng nàng có thể đáp ứng giao ra mầm móng còn có một nguyên nhân chính yếu đó là, nàng ở đây thân phận cũng chỉ là một quả phụ, mà nếu Phụng Vân Cẩm có ý định muốn cướp lấy mầm móng, tuy rằng nàng có không gian, nhưng mà Mặc thì làm sao bây giờ? Nói chung nàng vẫn không thể mang theo Mặc nhì trốn mãi trong không gian được?

Cái đó đi ngược lại với cuộc sống mà nàng muốn.

Về phần những người tìm mình, mặc kệ hiện tại mục đích bọn họ là gì, chẳng sợ đối phương có là người thân của khối thân thể này, nàng cũng không tính đi đối mặt. Dù sao linh hồn của thân thể này đã thay đổi, hiện tại nàng chính là Tô Nhực Hàm.. Một linh hồn đến từ thời không khác mà thôi. Người và chuyện trước kia, cũng không có quan hệ nào với nàng cả.

Nhất là phát sinh chuyện một lần kia cái tên kêu Âm Tinh lừa nàng đến Lâm Lan thành này, nàng có mâu thuẫn sâu đậm đối với người lần này mang theo hình vẽ tìm kiếm nàng và Mặc nhì.

Tuy rằng đáy lòng ần ần có chút đoán đối phương có thể là người nhà Mặc nhì hay không, nhưng mà... sau một đoạn thời gian sinh hoạt cùng Mặc nhì. .

Chẳng sợ sẽ bị nói là ích kỷ, nàng cũng luyến tiếc Mặc nhì rời khỏi mình, huống chi chính Mặc nhì cũng không muốn rời đi.

Cho nên những người tìm nàng, không thấy là tốt nhất.

Cho dù Phụng Vân Cẩm biết nguyên nhân Tô Nhực Hàm nói như vậy là không thể tin nhiệm hẳn, nhưng hẳn vẫn không có mở miệng phản bác. Tiếp theo đó hẳn lại nói ra một điều kiện, mầm móng có thể đợi cho đến mùa gieo trồng thì đến lấy, nhưng mà nàng nhất định phải nói cho hẳn phương pháp gieo trồng gia vị này.

Vốn Tô Nhực Hàm không muốn đáp ứng, nhưng khi nhìn thấy Phụng Vân Cẩm lấy ra mặt nạ da người mỏng như cánh ve, thì vội vàng đáp ứng, đây chính là thứ tốt... Dù sao mầm móng cũng đã đáp ứng cho hẳn, nói cho hẳn phương pháp gieo trồng lại có cái gì mà không được? Dù sao cũng còn có mấy tháng, nàng hoàn toàn có thể dựa vào gia vị này kiếm được một khoản.

Trước khi đi Phụng Vân Cẩm lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho Tô Nhực Hàm, sau đó mang theo phương pháp nấu canh cá nàng viết rồi đi, nói là coi như mua của nàng, mà mỗi một phần canh cá được bán ở trong Hương Phiêu Trai, sẽ chia một phần mười lợi nhuận cho nàng.

Tuy rằng so với phần lớn Phụng Vân Cẩm kiếm được, một phần mười này của nàng cũng không tính là nhiều, nhưng mà nàng cũng chỉ ra một cái phổi phương mà thôi. Hương Phiêu Trai trải rộng Phụng Lan quốc, bây giờ còn đang có ý đồ phát triển tới Thương Lan quốc, được chia xuống từ mỗi một khách điểm, tích tiểu thành đại cũng vẫn có thể xem là một con số không nhỏ.

Lúc này tâm tình của Tô Nhực Hàm vì bị người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mới hơi dễ chịu một chút, có bạc lấy cũng là không sai, không lấy cũng uổng.

Hơn nữa sờ một ngàn lượng bạc ở trong lòng... đúng là một khoản tiền thật lớn... Căn nhà mới mua này cũng là một ngàn bốn trăm lượng bạc.

Tiến bước Phụng Vân Cẩm, Tô Nhực Hàm đóng cửa trở lại thu dọn sạch sẽ nhà ăn xong, thừa dịp Mặc nhì còn đang trong giờ ngủ trưa, nàng lách mình tiến vào trong không gian, thu hoạch toàn bộ gia vị đã thành thực lại một lần nữa, sau đó lại trồng xuống cái mới.

Nhìn những bao tải tràn đầy trong trúc phòng, khóe miệng nàng gọi lên nụ cười lạnh.

Phụng Vân Cẩm muốn gia vị mầm móng thì thế nào?

Cho nhiều hay cho ít là do nàng quyết định, hơn nữa...

Tên kia có những thứ này sau đó còn không biết ăn như thế nào, lại không biết cách phối hợp giữa những gia vị này.

Đến lúc đó hẳn còn có một đồng lớn vấn đề cầu nàng, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây. Hôm nay hẳn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của nàng,

chẳng lẽ đến lúc đó nàng sẽ không thể lên giá sao?

Nàng là người cái gì cũng ăn, chính là không ăn mệt!

Hôm nay Phụng Vân Cẩm hẳn dám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của với nàng, thì cũng đừng oán trách nàng ngày sau tàn nhẫn bắt bí một khoản.

Phụng Vân Cẩm đã mang theo Phụng Thiên rời khỏi Tô phủ, lúc này không hiểu sao cả người rung mình một cái, Phụng Thiên ở một bên khó hiểu mở miệng: “Thiếu gia... Người làm sao vậy?”

“Khụ... Không có gì.” Phụng Vân Cẩm lắc đầu, trong lòng âm thầm oán thầm, vì sao vừa rồi trong lòng có loại cảm giác giống như bị người tính kế vậy?

Thấy Phụng Vân Cẩm nói chính mình không có việc gì, Phụng Thiên ngược lại buồn bực thêm nghi hoặc liếc hần vài lần, cuối cùng nhịn không được hỏi Phụng Vân Cẩm đang ở phía trước: “Thiếu gia... hôm nay người thực không thích hợp!”

“Hả?” Bước chân Phụng Vân Cẩm hơi ngừng, nghiêng người nghi hoặc nhíu mày nhìn về phía Phụng Thiên.

Phụng Thiên cong khóe miệng, giống như là đang rang đậu bùm bùm lép lép bóp mở miệng nói: “Đúng là thực không thích hợp! Ngày thường trong việc buôn bán người có thể áp đối phương một phần là áp một phần. Nhưng mà hôm nay lúc giao dịch với nữ nhân kia, tuy rằng rõ ràng thoạt nhìn giống như là người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng mặt nạ da người mỏng như cánh ve kia lại là tác phẩm của đại sư bậc nhất của Phụng Lan quốc làm ra, chỉ riêng nó cũng đã là giá trị xa xỉ, người lại... lại còn trả thêm bạc cho nàng, ưu đãi đối nàng như vậy... Mặc kệ thấy thế nào, đây, đây cũng thực không phù hợp với tính tình trong ngày thường của thiếu gia.” Thiếu gia ngày xưa, chỉ sợ không áp chế đối phương tới cực điểm là sẽ không nhả ra.

Hơn nữa để cho Phụng Thiên khó hiểu là, nữ nhân kia cũng chưa nói muốn lấy bạc phương pháp nấu canh cá kia, ngược lại thiếu gia nhà mình là chủ động tặng một ngân lượng bạc đi ra ngoài, còn muốn chia lời cho nàng... Đây là cái gì với cái gì hả? Ngày thường thiếu gia khôn khéo đến hạn không thể cướp hết bạc trong túi của đối phương, hôm nay là bị Tà Thần bám vào người hay sao?

Nghe xong Phụng Thiên oán giận, Phụng Vân Cẩm chỉ cười nhẹ không nói gì nhìn hần một cái rồi xoay người bước đi, chuẩn bị bắt tay vào xử lý việc thương nghị với nữ nhân kia.

Về phần chuyện khó hiểu trong lòng Phụng Thiên... Ha ha, coi như hôm nay tâm tình hần tốt mà gây nên đi!

Trong thương hội Liễu gia Lâm Lan thành.

Liễu Thiên Nguyên nhíu chặt mày trầm mặc ngồi ở chủ vị trong phòng hội nghị, hai người Liễu Phong Viêm cùng Liễu Phong Liệt ngồi ở hai bên trái phải của hần. Lúc này bọn họ đều cau chặt mày, sắc mặt mang theo lãnh liệt nhìn bảy tám quân sự phía dưới trong thương hội Liễu gia ở Lâm Lan thành.

Nhìn mấy người đứng đối diện ở phía dưới, tầm mắt Liễu Thiên Nguyên lạnh như băng đảo qua trên người mấy người này, tay phải mạnh mẽ đập lên bàn trà bên cạnh một cái, chén trà bằng Bạch ngọc hảo hạng mang theo nước trà nóng bỏng bên trong bị đập vỡ bay qua bảy tám người phía dưới.

Khi bạch ngọc vỡ vụn mang theo nước trà nóng bỏng văng tung toé đến trên người mấy người, tất cả đều run rẩy, lại cứ thế mà đứng ở nơi đó không dám tránh đi, chỉ cúi đầu thân mình run run không thôi.

Trên người Liễu Thiên Nguyên mang theo hơi thở cuồng nộ nhìn mấy người đó, giọng điệu tức giận đến cực điểm lạnh giọng nói: “Được... Tốt lắm... Ta chưa bao giờ biết, Liễu gia chúng ta toàn nuôi dưỡng một đám phế vật.” Lúc đang nói đến hai chữ phế vật, giọng điệu của hần có thể nói là gằn giọng đến cực điểm, làm cho đám người phía dưới vốn đang kinh hoàng, lúc này lại vạn phần hoảng sợ, trong đó có một người mập mập đứng ở cuối cùng sợ tới mức ngã quỵ gối xuống đất.

“Lão, lão gia... Ngài, ngài bớt giận, thuộc hạ đã phái người đưa bức họa của nhị tiểu thư và tiểu chủ tử đi từng cửa hàng ở Lâm Lan thành hỏi thăm, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức.” Có một nam tử cao gầy thấy tên mập phía sau sợ tới mức ngã ngồi ở đó liền dẫn đầu nói ra, lúc này đang xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán khăn trương mở miệng.

“Rất nhanh, rất nhanh? Rất nhanh là bao lâu? Nói như vậy ta đã nghe xong vô số lần, hiện tại ngay cả gậy đầu một cái cũng không có, ta nuôi nhóm các người dùng để làm gì?” Liễu Thiên Nguyên tức giận đến sắc mặt đỏ lên trừng mắt mấy tên thuộc hạ phía dưới.

Thời gian từ khi Mặc nhi mất tích đến bây giờ cũng đã bảy tám ngày, mình và Phong Liệt từ Phụng Dương thành chạy tới cũng đã năm ngày, nhưng mà một chút tin tức cũng không có, điều này làm cho hần làm sao không nóng vội, không lo lắng?

Lúc này Hương nhi còn chưa tìm được, mà Mặc nhi là hài tử duy nhất của Hương nhi hiện tại cũng mất tích, Liễu Thiên Nguyên tức giận đến thối râu tròng mắt nhưng mà lại không có cách nào.

Phân hội Liễu gia trải rộng cao thấp khắp Thương Lan quốc, trong Lâm Lan thành cũng có thương hội của bọn họ. Theo lý thuyết muốn tìm hai người ở trong Lâm Lan thành này, đối với bọn họ mà nói cũng không phải rất khó khăn mới đúng. Nhưng mà không biết là nguyên nhân gì, mà một chút tin tức cũng điều tra không được, cứ giống như là đá chìm đáy biển.

Liễu Thiên Nguyên hô hấp dồn dập sau đó ngồi xuống, nhìn hai đứa con trai bên cạnh, khó nén vẻ tiêu tụy mỗi một mở miệng nói: “Phong Liệt, Phong Viêm... các con nói Mặc Tử Khanh bên kia có tin tức không?”

Lúc phụ tử hai người Liễu Thiên Nguyên và Liễu Phong Liệt tiến đến Lâm Lan thành, thì biết được Mạc Tử Khanh đã mang theo thủ hạ ảnh vệ của hắn cũng chạy tới Lâm Lan thành. Mặc dù bọn họ không báo cho Mạc Tử Khanh biết, nhưng mà Mạc Tử Khanh cũng biết được Mạc nhi mất tích ...

Tuy rằng bởi vì nguyên nhân kia, Liễu gia và Mạc Tử Khanh đã hoàn toàn quyết liệt, nhưng mà hiện tại gặp phải tình huống Mạc nhi mất tích, Liễu Thiên Nguyên vẫn nhìn không được mà chờ đợi, Mạc Tử Khanh hẳn ở bên kia có thể có được một ít tin tức tìm được Mạc nhi cũng tốt.

Trong con người của Liễu Phong Liệt đã che kín tư máu, sau khi từ Phượng Dương thành chạy tới Lâm Lan thành hắn cũng chưa từng nghỉ ngơi qua. Lúc này mặc dù thần sắc của hắn lộ vẻ mệt mỏi, nhưng mà sắc mặt lại lạnh lùng mở miệng: “Hắn bên kia có thể có tin tức thì rất tốt, nhưng chúng ta không thỏa mãn kỳ thác hy vọng ở trên người người khác, để cho người phát bố cáo treo giải thưởng tìm người đi!” Số tiền lớn cảm dỗ xuống, nếu có người gặp qua Mạc nhi và nhị muội, nên sẽ xuất hiện mới phải.

Hơn nữa để cho mấy người phụ tử Liễu gia lo lắng là, hôm nay đã là đêm ba mươi, cách ngày Mạc nhi mất tích đã bảy tám ngày, vào thời gian mùa đông khắc nghiệt này, Mạc nhi nó chịu được đói rét sao? Lại hoặc là nói, Lâm Lan thành này là vùng biên cảnh, bé có bị bọn buôn người bắt cóc hay không??

Nghĩ đến bóng dáng nhỏ gầy của Mạc nhi, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn giống như Hương nhi, lúc này còn không biết ở cái góc nào đó chịu đói chịu khổ, trên gương mặt già nua đã có nếp nhăn của Liễu Thiên Nguyên liền tràn đầy ưu thương, cả người thoát nhìn già nua không ít.

Nữ nhi đáng thương của hắn, còn có đứa cháu ngoại nhỏ đáng thương, ai...

Đều phải trách hắn, nếu ngày đó hắn không nói ra như vậy với Hương nhi, mọi chuyện sẽ không đi tới cục diện hôm nay có phải hay không?

Nghĩ đến đây, trên mặt Liễu Thiên Nguyên căng đầy vẻ tự trách, nhìn mấy quân sự phía dưới còn đang run rẩy đứng ở nơi đó, hắn suy sụp phát phát tay, thần sắc mệt mỏi mở miệng: “Cứ chiếu theo đại thiếu gia nói mà đi làm đi, chỉ cần có người đưa ra manh mối của Hương nhi và Mạc nhi, đều dùng số tiền lớn tạ ơn.” Chỉ cần có thể tìm được mẫu tử bọn họ, bao nhiêu tiền cũng không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giải quyết tai họa ngầm.

“Đây... cho nữ nhân kia ăn vào!” Phượng Vân Cẩm giờ lên bàn tay hoàn mỹ như ngọc, lấy ra một cái bình sứ xanh biếc đưa cho Phượng Thiên.

Ngậm cười nửa bước điên... sau khi ăn vào đi nửa bước người bình thường sẽ đi vào trạng thái điên cuồng, thuốc này khó giải... đây là độc dược được xếp trong mười loại độc dược đứng đầu cả ba nước.

Lúc Phượng Thiên nhìn thấy bình sứ xuất hiện trong tay thiếu gia nhà mình, trên mặt liền xuất hiện vẻ hiểu rõ, hơi gật đầu, đột nhiên lại mở miệng nghi hoặc hỏi: “Thiếu gia... còn cái tên Phùng mập mập kia thì làm sao bây giờ?”

Nếu hắn không có nhớ lầm, lúc ấy khi ở trong nhà Tô Nhược Hàm, khi nhắc tới Phùng lão gia, trong mắt thiếu gia nhà mình liền hiện lên sát ý nhàn nhạt. Phượng Thiên cũng không cho rằng thiếu gia nhà mình sẽ là một chủ tử mềm lòng ra tay nhân từ.

Quả nhiên...

Phượng Vân Cẩm tùy tay thưởng thức ngọc bội bằng Noãn ngọc chạm khắc hình Phượng hoàng trong tay (Phượng Bội), khoe miệng tràn ra tươi cười ôn nhu đến cực điểm, ánh mắt híp lại nhìn Phượng Thiên thần nhiên mở miệng nói: “Phượng Thiên... vẫn đề như vậy, ngươi còn cần thỉnh giáo thiếu gia nhà ngươi sao?” Dứt lời, trong con người màu đen híp lại, nhanh chóng hiện lên vẻ thị huyết nhàn nhạt.

Phượng Thiên thoáng cái run lên... Không lại nói nữa, vậy không phải hắn ngứa da tìm đánh sao?

Tên mập mập chết bầm dóm ngó mong nhớ ai mà không được, cố tình lại thương nhớ nữ nhân kia, còn bị thiếu gia nhà mình nhìn thấy, kết cục của hắn có thể tốt hơn chỗ nào?

Phượng Thiên cũng không rõ, nữ nhân kia có cái gì tốt, cũng không thấy độc đáo bao nhiêu, bộ dạng cũng chỉ có coi như là trung đẳng? Hơn nữa nàng vẫn là một quả phụ mà!

Nhưng mà thức ăn làm ra hơi chút độc đáo, hơi chút mới mẻ, sau đó mê người một chút, tại sao thiếu gia nhà mình lại dễ dàng bị mua chuộc như vậy đây?

Nhớ ngày đó Phượng Thiên hắn cũng chỉ là yếu ớt nói ra một câu 'Nàng là quả phụ', đã bị ánh mắt hèn mọn của Phượng Vân Cẩm bao phủ, thuận tiện phun ra hai chữ lạnh lẽo: “Cổ hủ!”

May mà Phượng Thiên còn tưởng rằng thiếu gia nhà mình gần đây trở nên dễ nói chuyện, kết quả chính là phù dung sớm nở tối tàn, dễ nói cũng chỉ là nhằm vào Tô Nhược Hàm mà thôi. Cong khoe miệng, lòng Phượng Thiên tràn đầy buồn bực bước nhanh rời khỏi Hương Phiêu Trai, đi tới mục tiêu.

Mà Phụng Vân Cẩm còn lại là như có chút đăm chiêu nhìn thoáng qua rồi thu hồi Phụng Bội trong tay, lấy chiết phiến đặt ở trên bàn, thần sắc lạnh nhạt chậm rãi cũng đi ra khỏi Hương Phiêu Trai. Nếu như không có đoán sai, hôm nay Lâm Lan thành sẽ náo nhiệt không thôi.

Ở trong trung tâm thành Lâm Lan dán bố cáo treo giải thưởng.

Mọi người ở gần đó vào lúc này cũng đi lại đây, người biết chữ lúc này có chút kích động nhớ kỹ nội dung trên bố cáo, mà người không biết chữ thì dựng lỗ tai lên nghe, nghe lời nói thì thâm của người bên cạnh.

Ở nơi đó, tốp năm tốp ba người châu đầu ghé tai lại, nhất là lúc nhìn thấy hai bức họa trên bảng bố cáo kia, ánh mắt mọi người gắt gao nhìn chăm chăm, hận không thể nhìn chọc ra vài cái lỗ thủng trên hai bức họa, chỉ là hai người kia... Treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim a... ông trời ơi, đời này, kiếp sau kiếp sau nữa cộng lại, bọn họ có thể có được ngàn lượng hoàng kim hay không cũng còn chưa biết được.

Nếu vận khí tốt tìm được người trên bảng bố cáo, vậy thì phát tài rồi ...

Đám người vây xem ở bên ngoài, một phụ nữ trung niên cho rằng trang điểm xinh đẹp đi tới. Thời điểm nàng ta nhìn thấy ở phía trước có một đám người chồng chất đứng ở đó, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét, tay cầm khăn thơm che lại miệng mũi của mình, nghiêng người chen lẫn đi tới phía trước. Lúc nghe được trong miệng mọi người đang thảo luận cái gì ngàn lượng hoàng kim, nghi hoặc lại chui vào gần hơn.

Lúc nhìn thấy một bức họa trên bảng bố cáo, nữ nhân đang che cái mũi đột nhiên giật mình, không dám tin dụi dụi mắt, cũng không ngờ sẽ làm tiêu hết trang điểm trên mặt, chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ xác thực bản thân có nhìn lầm hay không?

Một lúc lâu sau, hai mắt nàng ta gắt gao nhìn nội dung dòng chữ nhỏ bên cạnh bức họa đề cập hình như có manh mối thưởng ngàn lượng hoàng kim. Khăn trang nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, sau khi phát hiện cũng không có ai chú ý tới chính mình, thế này mới dẫn xuống sự khẩn trương trong lòng, bước nhanh rời khỏi bảng bố cáo.

Bóng lưng vội vàng rời đi, bước chân dồn dập, không chỗ nào là không phải biểu đạt trong lòng nàng ta đang vội vàng cùng khiếp sợ.

Ngàn lượng hoàng kim... lại là ngàn lượng hoàng kim... nữ nhân quả phụ thành tây kia... giá trị tung tích của nàng lại là ngàn lượng hoàng kim... Phát tài, lần này thật là phát tài rồi.

Lúc này Tiết tam nương hưng phấn cũng muốn điên rồi, không nghĩ tới lần trước Phùng lão gia nhờ nàng ta đi làm mối cho nữ nhân quả phụ kia lại có thể sẽ bị người treo giải thưởng, ngàn lượng hoàng kim... sau khi nàng ta lấy được ngàn lượng hoàng kim này thì chỉ còn có vinh hoa phú quý đều theo đó mà đến, làm sao còn cần làm bà mai bà mối hỏi hả ngược xuôi khắp nơi nơi?

Tiết tam nương đang mộng đẹp đi đến khách điểm bậc nhất theo như lời trên bảng bố cáo, lại không có chú ý phía sau lưng của nàng ta hiện lên một bóng đen quỷ mị.

Đợi cho đến khi nàng tiến vào một hẻm vắng, đạo bóng đen kia nhanh chóng lách mình theo đi vào, sau đó chỉ còn nghe được một tiếng thét chói tai ngã ngửa, trong ngõ tối lại khôi phục yên tĩnh.

*****

Tô Nhượng Hàm ngồi ở ở trước bàn mài mực, nhìn Mặc nhi nằm sắp luyện chữ, nàng hơi có chút thất thần.

Không biết bên Phụng Vân Cẩm đã xử lý thế nào, dù sao hình dáng của nàng bị Phùng lão gia và Tiết tam nương bọn họ gặp qua. Mà Phùng lão gia còn bị nàng đắc tội hoàn toàn, lúc trước Tiết tam nương cũng bị nàng tức giận đuổi ra khỏi cửa. Nếu bị hai người kia biết được có người tìm nàng, khẳng định sẽ đi báo cho đối phương biết chỗ ở của nàng.

Đang thất thần đột nhiên bên tai Tô Nhượng Hàm nghe được giọng nói thanh thúy của Mặc nhi vang lên:

“Mẫu thân... Mặc nhi viết xong rồi.”

“Hả? Ủ ừ... Mặc nhi đã viết xong rồi hả, không tệ, không tệ! Mặc nhi rất lợi hại, nhỏ như vậy có thể viết được nhiều chữ như vậy.” Sau khi Tô Nhượng Hàm hoàn hồn nhanh chóng cười nhìn về phía Mặc nhi, nhìn thấy trên giấy Tuyên Thành tràn đầy một tờ giấy chữ viết bằng bút lông mà Mặc nhi viết, nàng nhìn không được khen ra miệng.

Đứa nhỏ bốn năm tuổi, chữ bút lông lại có thể viết không hề kém so với nàng..

Tuy rằng chuyện này thực sự làm cho nàng chịu đã kích rất lớn, nhưng mà từ nhỏ nàng viết bằng bút lông rất kém, đứa nhỏ Mặc nhi này lại thiên tư xuất chúng, so sánh với bé, chữ của nàng thật sự là rất khó lấy ra...

Tuy rằng chữ của Mặc nhi viết không tệ, nhưng dù sao với tuổi tác đó của bé, số từ nhận biết cũng không nhiều.

Nàng chỉ có thể dạy cho bé nhận biết chữ, về phần viết chữ... Sẽ do tự bé luyện thôi.

Sau khi Tô Nhượng Hàm nói xong, đôi con ngươi đen bóng của Mặc nhi liền trông mong nhìn nàng, trong mắt có thần sắc vui vẻ, mẫu thân nói muốn dạy bé viết tên của nàng?

Vốn Tô Nhực Hàm đang có chút nhớ nhưng rút lui có trật tự, nhìn thấy thần sắc chờ mong của Mặc nhi, nhất thời phiền muộn rồi, nàng cũng đã nói ra miệng, hiện tại cũng chỉ có thế rồi ...

Tiếp nhận bút lông trong tay Mặc nhi, từ bên cạnh rút ra tờ giấy Tuyên Thành sạch sẽ, cong cong vẹo vẹo viết ra ba chữ Tô Nhực Hàm trên đó. Cuối cùng sau khi hạ bút xuống, phát hiện chính nàng cũng khó phân biệt được viết chữ gì, sắc mặt hơi đỏ lên, xấu hổ ho khan một cái rồi dùng sức vò tờ giấy thành một cục quăng xuống đất. Mà Tiểu Bạch vốn đang nằm rạp trên mặt đất ngủ gật, đột nhiên nhìn thấy một cái gì màu trắng hình tròn hiện lên, lập tức mở mắt, mạnh mẽ xông đến cục tròn màu trắng đó. Sau khi bắt được là một trận cần xé, một cục giấy liền chôn vùi ở dưới miệng rộng của nó.

Tới tới lui lui, Tô Nhực Hàm viết mấy tờ giấy, rốt cục cũng có được một tờ hơi chút có thể gặp người phóng tới trước mặt Mặc nhi, sau đó chỉ vào ba chữ trên đó mở miệng nói: “Tô... Nhực... Hàm... Đây là tên mẫu thân, đến đây mẫu thân dạy con cách viết!”

Tô Nhực Hàm đứng ở phía sau Mặc nhi nên không có chú ý tới, khi nàng đọc ra ba chữ Tô Nhực Hàm, trên gương mặt nho nhỏ của Mặc nhi hiện lên một chút nghi hoặc cùng khó hiểu, tên của mẫu thân làm sao có thể là Tô Nhực Hàm... Họ Tô đây?

Mẫu thân không phải họ Liễu sao?

Mặc nhi nhớ rõ ràng cậu cả và cậu út, bao gồm ông ngoại đều là họ Liễu, nhưng mà mẫu thân nàng...

Không đợi Mặc nhi lại nghĩ tiếp, Tô Nhực Hàm từ phía sau đã nắm bàn tay nhỏ bé của Mặc nhi, nhẹ giọng mở miệng nói: “Đến... cách viết chữ Tô...” Nàng dạy Mặc nhi viết tên của mình kỳ thật có nguyên nhân, vạn nhất một ngày nào đó Mặc nhi đi lạc, người khác hỏi người nhà của bé, ít nhất bé có thể viết ra tên nàng, để cho người ta có thể tìm ra manh mối.

Ý tưởng này của nàng, cũng giống như ở hiện đại từ nhỏ cha mẹ đã dạy cho đứa nhỏ thuộc lòng địa chỉ và tên của người thân trong nhà.

Chỉ là nàng không có dự đoán được hành vi này của mình, lại làm cho ánh mắt Mặc nhi trong một đoạn thời gian rất dài nhìn nàng đều có chút nghi hoặc.

Vừa dạy trong chốc lát, Tô Nhực Hàm liền nghe ngoài cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa dồn dập. Thấy Mặc nhi ngẩng đầu nhìn mình, nàng vỗ nhẹ đầu của bé trấn an nói: “Không có việc gì đâu, nương đi xem, Mặc nhi ngoan ngoan luyện chữ đi.”

Tô Nhực Hàm bước nhanh đi ra cửa, thời điểm đến cửa, bởi vì biết có người đang tìm mình, nàng lại cẩn thận không thôi từ lỗ vòm nhìn ra phía ngoài. Thời điểm nhìn thấy ngoài cửa lại là Phùng lão gia kia, nhất thời sắc mặt thay đổi.

Không phải Phụng Vãn Cẩm nói hấn sẽ xử lý sao?

Vì sao ngược lại người kia đã tự tìm tới cửa?

Nghe được bên ngoài tiếng đập cửa càng ngày càng dồn dập, Tô Nhực Hàm cau mày lên, nếu tiếp tục để cho Phùng mập mạp ở bên ngoài gõ cửa, chi sợ là sẽ rước lấy sự chú ý của người chung quanh, đến lúc đó mọi chuyện càng khó khống chế.

Ngay tại lúc nàng đang khó xử, đột nhiên phía sau nàng truyền đến giọng nói: “Mở cửa cho hấn tiến vào!”

Nàng mạnh mẽ kinh hãi quay đầu nhìn lại, phát hiện không biết khi nào thì Phụng Thiên đã xuất hiện ở sau lưng mình, quay đầu nhìn cửa chính đóng chặt, nàng kinh ngạc hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

Phụng Thiên khinh bỉ nhìn nàng một cái, ngón tay hơi hơi chỉ vào một chỗ khác trên tường viện, ý tứ thực rõ ràng, hấn là trèo tường vào.

Giờ phút này Tô Nhực Hàm cũng không có tâm tư đi trách cứ hấn trèo tường nhà mình, chỉ là lo lắng mở miệng chất vấn: “Không phải thiếu gia nhà người nói sẽ xử lý sao? Tại sao người này còn chạy đến nhà của ta đây?”

Nhắc tới việc này Phụng Thiên cũng có chút rối rắm, lúc hấn đã xử lý xong Tiết tam nương. Sau đó liền đi tìm Phùng mập mạp, kết quả phát hiện hấn sau khi nhìn thấy bố cáo cũng không phải đi đến khách điểm trước tiên. Ở trên đường từ trong nhà Phùng mập mạp đi đến khách điểm lại không tìm được hấn, đột nhiên Phụng Thiên nghĩ đến cái gì liền chạy tới bên nhà Tô Nhực Hàm.

Kết quả ở ngoài cửa liền thấy được Phùng mập mạp đang gõ cửa, cho nên thế này mới trèo tường mà vào...

Sau khi nghe xong Phụng Thiên giải thích, Tô Nhực Hàm nghe được ở bên ngoài Phùng mập mạp đã bắt đầu dùng sức gõ cửa thuận tiện còn phụ họa nói lời uy hiếp, nàng thần sắc nghiêm túc mở miệng: “Các người tính xử lý hấn như thế nào? Ta và hấn đã kết thù kết oán, hôm nay hấn tìm tới cửa, chỉ sợ...”

Phụng Thiên thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, mím môi: “Người chết là không có uy hiếp.” Hấn đã chuẩn bị nhìn thấy bộ dáng Tô Nhực Hàm bị dọa ngã, nhưng mà hấn đã thất vọng rồi.

Nghe nói lời ấy, thân mình Tô Nhực Hàm mạnh mẽ cương cứng một chút, trong con ngươi hơi co rút vài cái không thể nhận ra, sau đó cũng đã khôi phục bình tĩnh.

Mặc dù đã ần ần có dự đoán, nhưng mà lại không dự đoán được Phụng Thiên lại nói trắng ra với mình như vậy, nghĩ tới trong phòng Mặc nhi còn đang luyện chữ, nàng nhanh chóng mở miệng nói: “Không cần ở trong nhà của ta... Ta chán ghét máu tanh, lại càng không muốn dọa đến Mặc nhi!” Những lời

này của nàng đồng nghĩa với việc tán thành cách làm của Phượng Thiên.

Người không vì mình trời tru đất diệt, thời điểm có người uy hiếp đến chính mình, giữa sinh tử của mình và người khác, Tô Nhược Hàm tự nhận nàng vẫn là người yêu quý sinh mệnh của chính mình.

Vậy Phùng mập mập...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Là quan hệ như thế nào

Editor: ChieuNinh

Cho tới bây giờ Tô Nhược Hàm không nghĩ tới, lúc thật sự bị bức bách, nàng cũng có thể lạnh lùng đối mặt chuyện đoạt tính mệnh người khác như vậy, cho nên nói con người là ích kỷ, nhất là Tô Nhược Hàm nàng lại một người càng ích kỷ.

Nàng xuất thần đứng ở trong sân, nhìn phương hướng thân hình khỏe mạnh của Phượng Thiên khiêng Phùng mập mập biến mất, nửa ngày sau mới sâu kín thở dài một hơi.

Mong một đầu năm, khiến cho nàng chứng kiến sự hắc ám của thế giới này.

Càng làm cho nàng hoàn toàn thấy rõ, ở nơi này... Nếu những người này muốn một người biến mất vô tung là dễ dàng cỡ nào.

Ở chỗ này cho dù có quan phủ tồn tại, nhưng mà giáp mặt với thế lực ngập trời tồn tại, quan phủ lại có tác dụng gì đây? Giống như hôm nay nàng chứng kiến như vậy, một người lặng yên mất tích không một tiếng động, ngay cả thi thể cũng không thấy được, ai mà biết người đó đi nơi nào, sống hay chết ai biết được? Vấn đề muốn tra ra hung thủ là ai, khó lại càng thêm khó.

Chuyện ngày hôm nay làm cho Tô Nhược Hàm thấy rõ ý niệm sinh tồn ở thời đại này, mà trình độ nguy hiểm của Phượng Vân Cẩm này cũng xa hơn nàng suy nghĩ ban đầu. Ngâm lại trước đó nàng ở trước mặt hân hạnh trọn cổ kẻ mặc cả, lúc này nghĩ đến mới biết đó là một việc nguy hiểm cỡ nào?

Thật lâu sau, còn đang ngăn người Tô Nhược Hàm phát hiện vạt áo của mình bị kéo, bên cạnh vang lên tiếng Mặc nhi lo lắng: “Mẫu thân... Tuyệt rồi, sao người lại đứng ở chỗ này vẫn không nhúc nhích?”

“Ồ... Tuyệt rồi à?” Tô Nhược Hàm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện trong không trung không biết khi nào thì tuyết lại bắt đầu rơi.

“Ha ha... vừa rồi mẫu thân suy nghĩ buổi tối làm cái gì ăn ngon cho Mặc nhi, trong lúc nhất thời nên xuất thần, đi vào nhà thôi, đừng để lạnh.” Sau khi Tô Nhược Hàm lấy lại tinh thần, nhanh chóng cười cười, cúi người ôm lấy Mặc nhi đi vào trong nhà.

“Dạ... Mặc nhi muốn ăn món trắng trắng mềm mềm ngày đó mẫu thân làm ấy, bên trong có nhân bánh ngọt ngào gì đó.” Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Mặc nhi đầy mong đợi nhìn chăm chăm Tô Nhược Hàm.

Ha ha... trắng trắng mềm mềm còn có nhân bánh?

“Mặc nhi nói là bánh trôi nước ngày ấy mẫu thân làm cho con ăn?” Tô Nhược Hàm cười điểm điểm mũi bé.

Mặc nhi ngoan ngoãn gật gật đầu: “Dạ!”

“Được... Hôm nay là mong một đầu năm, vốn nên sáng sớm liền nấu trôi nước cho Mặc nhi ăn, nhưng thật ra mẫu thân nhất thời quên mất, hiện tại bổ sung cũng không muộn. Đợi lát nữa Mặc nhi nhớ rõ phải ăn số chẵn, qua năm mới ăn bánh trôi phải ăn số chẵn mới may mắn.” Tô Nhược Hàm ôm Mặc nhi đi vào trong phòng bếp, miệng lại nhẹ giọng nhắc nhở Mặc nhi vấn đề tập tục.

Sau khi Mặc nhi thấy tươi cười trên mặt Tô Nhược Hàm, hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi không thể nhận ra, tay nhỏ bé gắt gao ôm chặt Tô Nhược Hàm hơn, con người đen bóng có chút ngủ mà sợ nhìn chăm chăm Tô Nhược Hàm.

Vừa rồi thời điểm bé từ trong phòng đi ra tìm mẫu thân, nhìn thấy mẫu thân bất chấp mà đứng ở trong sân gió tuyết vẫn không nhúc nhích, cái loại cảm giác này làm cho bé cảm thấy rất sợ hãi, mẫu thân như vậy giống như là muốn theo gió trôi đi ở trong gió tuyết. Lúc này trên mặt mẫu thân khôi phục tươi cười rồi, cảm giác đó mới hoàn toàn tiêu tán đi.

Tiểu Bạch đi ra theo Mặc nhi, đến khi nghe được Tô Nhược Hàm nói làm đồ ăn ngon, ba chân bốn cẳng chạy như điên phóng vào trong phòng, rước lấy ở phía sau là tiếng Tô Nhược Hàm tức giận nằng nằng theo tiếng cười, còn có tiếng cười giòn tan của Mặc nhi.

Nhìn bộ dáng Mặc nhi cười đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên ở trong lòng, ý cười trên mặt Tô Nhược Hàm còn mang theo vẻ sùng nịch. Chỉ cần Mặc nhi

ở lại có thể hài lòng vui vẻ, về sau trên mặt đều có miệng cười vui vẻ như hiện tại, thì chuyện nàng đã quyết định hôm nay sẽ không hối hận.

Cho dù là nàng lạnh lùng quyết định sống chết của một người, nàng cũng không hối hận.

Nhân tố bất định vọng tưởng muốn phá hư cuộc sống bình tĩnh của nàng và Mặc nhi, nên hoàn toàn bóp chết từ trong trứng nước. Nàng cũng sẽ không ngốc cho rằng Phùng mập mạp là một người tốt, bằng không hôm nay tên kia cũng sẽ không tìm tới cửa.

*****

Trong khách điểm bậc nhất ở Lâm Lan thành, lúc này điểm tiểu nhị đang vội trước vội sau bưng trà đưa nước, hai ngày này không biết vì sao trong khách điểm đột nhiên tăng thêm nhiều khách nhân, làm cho trong khách điểm của bọn họ quả thực là bận rộn muốn chết. Tuy rằng bọn họ vội đến ngực dán vào sau lưng, nhưng mà lại trên mặt lại không dám lộ ra vẻ oán giận chút nào. Chỉ vì những người vào ở này, thoát nhìn thì không giống như là người bình thường, trên người đều mang theo ngạo khí phú quý thần nhiên.

Người như vậy, tùy tiện một người thì bọn hắn cũng không thể trêu chọc, huống chi lần này vào ở vẫn là một đám thật đông như vậy đây?

Lúc này một điểm tiểu nhị đầu đầy mồ hôi, vội vàng bưng một cái khay từ trên lầu vọt xuống. Lúc mới vừa đi đến đầu bậc thang thì va vào một bóng người đang đi lên, chỉ nghe 'Lạch cạch' một tiếng, thì thấy được một chiếc phiến rơi xuống đất.

Tuy rằng điểm tiểu nhị rất là nghi hoặc vào mùa đông còn có người cầm chiếc phiến, nhưng mà cũng biết bản thân đụng vào người khác, nhất thời sắc mặt xám trắng, về mặt kinh hoàng xoay người cúi đầu xin lỗi đối phương nói: "Vị công tử này thực xin lỗi, không phải ta cố ý, không có nhìn thấy ngài đi tới, thật sự là thực xin lỗi."

Chương quỳ gối trước quỳ tiền, lúc nhìn thấy bên này về mặt điểm tiểu nhị kinh hoàng đứng cúi đầu bồi tội ở trước mặt một công tử áo trắng, hắn cũng đã nhanh chóng đi tới, miệng tức giận mắng tiểu nhị nói: "Tên ngu ngốc này, đi đường không có mắt sao, lại đụng vào khách quý, ngươi muốn về nhà chết đói đúng không?"

Đồng thời lúc nói chuyện, cái trán chương quỳ đỏ mồ hôi, hôm nay trong điểm của hắn có vài nhóm người cùng đến đây ở trọ, hơn nữa trong đó còn có một nhóm người là vị thiếu niên công tử lần trước mang theo đứa nhỏ đến ở trọ. Nghĩ đến lần trước chuyện đối phương dận dò lại bị hắn làm hỏng, mà hắn lại có ý giấu diếm đi, hôm nay chương quỳ làm cái gì cũng đều lo lắng đề phòng, tâm treo ở trên cổ họng.

Lúc này thấy tiểu nhị lại gặp rắc rối, nhất thời giọng điệu liền hơi lộ vẻ gắt gỏng.

Khóe miệng Phụng Vân Cẩm khẽ nhếch nhìn chương quỳ đang rống giận, khom lưng nhặt chiếc phiến của mình lên, thần sắc lạnh nhạt liếc nhìn điểm tiểu nhị đang lạnh run ở một bên, trên mặt tươi cười ôn hòa không thay đổi mồ miệng nói: "Được rồi, đừng tiếp tục răn dạy, cũng không phải hắn cố ý, để hắn mang ta đi lau hai, ta tìm đến người."

Vừa nghe Phụng Vân Cẩm muốn đi lau hai, sắc mặt chương quỳ lại đổi đổi, ánh mắt trừng sang tiểu nhị càng hung ác hơn một chút. Hôm nay lau hai được đoàn người thiếu niên công tử lần trước mang theo đứa nhỏ ở trọ bao trọn, còn đặc biệt cẩn thận, nếu như có người nói ra muốn lên lau hai tìm người, không được ngăn cản mà phải chiều đãi mang theo đi tìm bọn họ. Nhưng mà tiểu nhị nhà mình lại thiếu chút nữa đắc tội với đối phương, cũng may đối phương vẫn chưa có ý trách tội.

"A... Vị công tử này là muốn đi lau hai sao? Được được được, ta mang người đi lên. Ngu ngốc... Người còn sững sờ ở đây làm chi, còn không mau lên lầu nói cho khách nhân lau hai, có người muốn tìm bọn họ sao? Người nhanh chút cho ta, đi lên chuyển cáo xong rồi nhanh đi xuống hỗ trợ cho ta, không thấy hôm nay trong điểm bề bộn nhiều việc?" Chương quỳ cười cười nịnh hót với Phụng Vân Cẩm, sau đó lại hung hăng rống giận bỏ thêm một câu với điểm tiểu nhị. Lại lo lắng đề cho hắn tiếp đãi khách quý, vạn nhất tiểu tử kia đi lên không cẩn thận nói lỡ miệng lộ ra hết chuyện lần trước có người đến tìm hiểu hai vị công tử, chỉ sợ chính mình cũng chịu không nổi.

Phụng Vân Cẩm cười nhẹ gật đầu, đi theo phía sau chương quỳ đi tới lau hai, hiện tại hắn có chút tò mò, dùng ngàn lượng hoàng kim treo giải thưởng tin tức, rốt cuộc là dạng người thế nào đây? Ngày ấy người mang theo bức họa đến Hương Phiêu Trai tìm hiểu tin tức, đúng là hắn tự mình gặp qua, khí chất trên người đối phương cùng với phương thức nói chuyện, không chỗ nào không phải biểu hiện ra đối phương chỉ là một kẻ thù hạ thay người làm việc mà thôi.

Chưa từng nghĩ đến, hôm qua mới cùng Tô Nhược Hàm đàm phán giao dịch xong, hôm nay Lâm Lan thành liền xuất hiện bố cáo treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim làm cho người trong thành nóng lòng thảo luận không ngừng.

Khi bóng dáng Phụng Vân Cẩm xuất hiện ở đầu bậc thang lau hai, hắn thấy được mấy người ở bên kia đã lo lắng nhìn về phía hắn, khi đối phương nhìn thấy người đến là hắn, thì sắc mặt đều kinh ngạc vài phần, nhất là sắc mặt Liễu Phong Viêm lại đen hơn một chút.

Vì sao người kia lại tới nơi này?

Vừa rồi nghe nói có người muốn lên lau hai, phụ tử Liễu gia có chút kích động, tưởng là có người mang đến tin tức Mặc nhi và Liễu Hương, còn đang thăm nghĩ treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim này chính là dùng được, bố cáo cũng chỉ mới treo lên ngắn ngủn nửa ngày, lại còn có người tìm đến đây.

Nhưng mà... khi nhìn thấy người xuất hiện là Phụng Vân Cẩm, lòng phụ tử ba người Liễu gia có chút lạnh xuống. Bọn họ cũng không cho rằng Phụng Vân Cẩm thân là con một của nhà giàu nhất Phụng Lan quốc này sẽ động lòng với ngàn lượng hoàng kim, lại đặc biệt chạy đến nơi đây bán tin tức lĩnh thưởng.

Liễu Phong Viêm nghĩ tới Phụng Vân Cẩm này có chuyện sâu xa cùng với huynh đệ mình, nhất thời sắc mặt không tốt, khuôn mặt tuần tú lạnh xuống quát: “Họ Phụng, người tới nơi này làm cái gì?”

Lúc Phụng Vân Cẩm nhìn thấy phụ tử ba người Liễu gia, tươi cười ôn hòa vô hại trên mặt lại sâu sắc hơn, trong mắt có ý tứ hàm xúc khó hiểu, chiết phiên trong tay xoay tròn ở đầu ngón tay, hần cười đến có chút vô tội mở miệng nói: “Không phải treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim sao? Ta yêu tiền không được à? Chẳng lẽ nói... Chỉ cho phép huynh đệ Liễu gia người ái tài như si, thì không cho Phụng mỗ ta yêu tiền?”

“Người... Sao ta lại không biết, khi nào thì thân là đại thiếu gia Phụng gia con một nhà giàu nhất Phụng Lan quốc lại nghèo túng đến nỗi có thể vừa mất ngàn lượng hoàng kim rồi hả?” Liễu Phong Viêm thờ gấp, nhất thời có chút nôn nóng nói ra lời châm chọc.

Vừa dứt lời, Phụng Vân Cẩm bên kia còn chưa mở miệng, bên này Liễu Phong Liệt đã không vui nhú nhú đầu mày, giọng nói lạnh lạnh mở miệng khiển trách: “Phong Viêm... Cẩm miệng!” Sau khi nói xong hần mới ngẩng đầu nhìn sang Phụng Vân Cẩm, thần sắc mang theo chút hoài nghi và thăm dò mở miệng hỏi: “Phụng đại thiếu gia, người có tin tức người trong bức họa?” Nếu nói đúng vậy, đừng nói là ngàn lượng hoàng kim, chỉ sợ là điều kiện bất bình đẳng, Liễu gia cũng phải cân nhắc một chút.

“Ha ha... vậy thì không... Nhưng thật ra ta muốn hỏi trước một chút, người trong bức họa có quan hệ như thế nào với các người đây? Lại có thể để cho Liễu gia các người treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim đến tìm kiếm. Nếu ta nhớ không lầm, đại thiếu gia Liễu gia lại nổi danh là vắt cổ chày ra nước ở Thương Lan quốc, điển hình vắt chày ra nước. Mà Liễu gia Tam thiếu lại vợ vết của cải thành si, lúc trước còn chạy đến Phụng Lan quốc đoạt lấy sinh ý với ta... Các người lại bỏ được dùng nhiều tiền, người trong tranh này, đến cùng có thân phận như thế nào đây?” Thần sắc Phụng Vân Cẩm hào phóng ngồi vào đối diện Liễu Phong Liệt, lại không nhìn điệu bộ của Liễu Thiên Nguyên trông mong nhìn hần, còn có vẻ mặt Liễu Phong Viêm tức giận trừng mình, trên mặt mang theo ôn hòa tươi cười hỏi.

Kỳ thật hần thật là có chút muốn biết, thân phận của nữ nhân kia và Liễu gia ra sao, nhất là thời điểm hần phát hiện trong Lâm Lan thành lại không chỉ có một nhóm người đang tìm kiếm năng, ý tưởng này cũng càng thêm mãnh liệt.

Nhất là hôm nay hần phát hiện, số tiền lớn treo giải thưởng tìm kiếm lại là hai 'Cổ nhân' của mình là nữ nhân và đứa nhỏ Mặc nhi kia, vậy thì hứng thú quả thực tăng lên gấp bội.

“Vậy rốt cuộc người có tin tức bọn họ hay không?” Liễu Phong Liệt nhú mày, cũng không nói gì về quan hệ của mình và hai người trong hình vẽ, ngược lại là mở miệng chất vấn.

“Nếu có, các người có nguyện ý trả giá đại giới gì đây?” Khóe miệng Phụng Vân Cẩm khẽ nhếch, thần sắc có ý vị không rõ mở miệng.

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Sắc đẹp hại người.

Cái dạng đại giới gì?

Tầm mắt Liễu Phong Liệt khóa chặt ở trên mặt mang theo ý cười của Phụng Vân Cẩm. Khi thấy hần nhú mày nhìn sang, Liễu Phong Liệt mím chặt môi, hồi lâu sau thần sắc ngưng trọng mở miệng: “Người nghĩ muốn cái gì?”

“Có phải ta muốn cái gì các người đều cho hay không?” Khóe miệng Phụng Vân Cẩm lộ ra ý cười có vài phần khiêu khích nhìn qua.

Trên mặt Liễu Phong Liệt hiện lên vẻ nguy hiểm, mà Liễu Phong Viêm ở bên cạnh hần lại phần nộ không thôi. Rốt cuộc là tuổi trẻ khí thịnh, bản thân hần và Phụng Vân Cẩm còn có chút khúc mắc trước đó, lúc này nghe đối phương nói lời khiêu khích, Liễu Phong Viêm lập tức mở miệng quát lên: “Họ Phụng kia, hôm nay chúng ta không có nhân hạ thoái mái lẳng phí thời gian với người ở trong này, có tin tức hay không thì nói một câu.” Ngay tại lúc này một câu trả lời thuyết phục xác thực Phụng Vân Cẩm cũng không nói, vậy mà cứ ở đây hỏi Liễu gia có thể trả giá đại giới gì, thấy thế nào cũng không giống như là biết tin tức của nhị tỷ và Mặc nhi. Ngược lại giống như là ghi hận chuyện lần trước hai huynh đệ hần đoạt một khoản làm ăn của hần ta ở Phụng Lan quốc.

Liễu Phong Viêm vừa mới gào xong, Liễu Thiên Nguyên ở một bên vẫn nghiêm nét mặt già nua, giọng điệu cảnh cáo mở miệng: “Phong Viêm câm miệng...” Sau khi nói xong, trên mặt mang theo vẻ nghiêm túc nhìn về phía Phụng Vân Cẩm nói: “Phụng thiếu gia... Mặc kệ ngày xưa ở trên thương trường giữa Liễu gia chúng ta và người có ân oán gì, cũng xin người tạm thời đặt ở một bên. Nếu người thực sự có tin tức của người trong bức họa, mời người nói ra điều kiện đi.” Chẳng sợ hần Phụng Vân Cẩm nói ra yêu cầu mình rút buôn bán khỏi Phụng Lan quốc, Liễu gia hần cũng sẽ đồng ý...

Cũng bởi vì lời nói của Liễu Thiên Nguyên, Phụng Vân Cẩm nhẹ nhàng lạnh nhạt nở nụ cười.

Nhìn thần sắc nghiêm túc của phụ tử ba người Liễu gia ngồi đối diện, tươi cười trên mặt hần không thay đổi, chỉ là trong đôi mắt cụp xuống đã có vẻ hiểu rõ, xem ra mẫu tử Tô Nhược Hàm cùng Liễu gia này giống như có quan hệ sâu xa.

Khi biết được đối thủ đã hơn một năm trên thương trường, trình độ yêu tiền của huynh đệ Liễu gia hẳn cũng có chút nghe thấy, người có thể làm cho tính tình bọn họ mà cam lòng xuất huyết nhiều như vậy, thậm chí là để cho mình đặt điều kiện, chỉ sợ... quan hệ này...

Ha ha... Làm sao bây giờ? Hẳn thật sự là có chút động tâm.

Chuyện này giống như càng ngày chơi càng vui, tuy rằng phụ tử Liễu gia để cho hắn ra điều kiện là có vẻ làm cho người ta động tâm. Nhưng mà nghĩ đến giao dịch của nữ nhân kia và mình, trông mặt của Phụng Vân Cẩm híp lại thành hình trăng khuyết, ý cười trên mặt mang theo vài phần tiếc nuối mở miệng: “Ài, thật sự là đáng tiếc a! Khó có khi được nhìn thấy huynh đệ Liễu gia cũng cam lòng xuất huyết nhiều như vậy, cũng không phải ta không muốn nhân cơ hội này kiếm chút lợi ích, chỉ đáng tiếc là ta lại không có tin tức các người muốn, thật sự là ngượng ngùng... Nhưng mà xin Liễu lão gia yên tâm, nếu ta có được tin tức của người trong hình vẽ, ta nhất định sẽ phái người thông báo cho các người, à... hơn nữa còn là miễn phí.”

Phụng Vân Cẩm nói xong, trên mặt Liễu Thiên Nguyên liền có vẻ thất vọng.

Tuy rằng trong lòng cũng biết đại khái phần lớn Phụng Vân Cẩm này là đến xem náo nhiệt, nhưng hắn lại vẫn ần ần ôm một tia chờ mong, kết quả sau chờ mong cũng là thất vọng.

Vẫn không có ai biết được tin tức mẫu tử Mặc nhi sao?

Ở dưới ánh mắt mất mát của Liễu Thiên Nguyên cùng với lạnh như băng của huynh đệ Liễu gia, Phụng Vân Cẩm cười nhẹ một cái đứng dậy nói một câu cáo từ rồi rời đi.

Không nghĩ tới tùy ý ra ngoài đi dạo lại còn có thể biết, thì ra nữ nhân kia còn có quan hệ với Liễu gia. Hiện tại ngẫm lại, giao dịch giữa mình và Tô Nhượng Hàm, giống như mình lại thiệt thòi không ít nha... Vừa rồi vì sao mình lại nhất thời nhìn không được giá trị thay nữ nhân kia đây?

Quả nhiên có vài phần hối hận... Thiệt thòi, thiệt thòi!!

Được... đưa tay lấy ra Phụng Bội tùy thân thưởng thức một lát, Phụng Vân Cẩm nhìn xong thì trong mắt sáng lên vẻ khôn khéo tính kế, khóe miệng tươi cười có vài phần ngấm ngầm mưu tính. Nhất định phải khai thác càng nhiều thêm vài thứ ở trên người nữ nhân Tô Nhượng Hàm mới được, hôm nay mình là vì nàng mà cự tuyệt một điều kiện của một đối thủ bậc nhất trên thương trường đấy!

Cũng may hôm nay tên Phụng Thiên không ở bên cạnh, bằng không chỉ sợ hắn lại muốn nhảy ra gào thét đây không giống mình trong ngày thường, bày đặt chỗ tốt đưa lên tới cửa cũng không cần, thật đúng là... Ai nha, thật là có chút đau lòng.

Sắc đẹp hại người, sắc đẹp hại người à... Hơn nữa sắc đẹp này lại là quả phụ mang theo con riêng...

Cũng không biết Phụng Thiên làm việc thế nào rồi?

Bên phía Tô Nhượng Hàm có mặt nạ cánh ve mình đưa cho, chỉ cần nàng đủ thông minh, nên sẽ không làm ra cái yêu cầu thân gì mới đúng. Chỉ là con trai nàng... nghĩ tới đứa nhỏ có tâm tư thành thực kia, khóe miệng Phụng Vân Cẩm tươi cười có thêm chút hứng thú.

Ha ha, chỉ sợ lấy tâm tư cổ quái của nữ nhân kia, không muốn người khác nhận ra được con trai nàng, cũng cực vì dễ dàng đi?

Đợi cho sau khi Phụng Vân Cẩm xuống lầu, lúc này trên lầu hai sắc mặt Liễu Phong Viêm khó coi ngồi xuống, chau mày nhìn Liễu Phong Liệt ở bên cạnh hỏi: “Đại ca... ca nói rốt cuộc Phụng Vân Cẩm là có ý tứ gì? Thật sự có chút quá đáng, lại cố ý chạy tới khiêu khích chúng ta.” Tuy rằng trên thương trường có kết thù kết oán, nhưng mà trước kia sao hắn không hề biết, Phụng Vân Cẩm người này sẽ là một người nhảm chán như vậy?

Liễu Phong Viêm không có trả lời, ngược lại là trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc nhìn sang phương hướng Phụng Vân Cẩm xuống lầu, hồi lâu sau mới lạnh giọng mở miệng nói: “Đệ cảm thấy... Phụng Vân Cẩm là một người thế nào?”

Nghe xong đại ca nhà mình thỉnh thoảng đặt ra vấn đề, vốn còn đang nói thầm lúc này đột nhiên Liễu Phong Viêm im miệng, nghiêng đầu bắt đầu nhíu mày suy nghĩ sâu xa nói: “Khôn khéo giao hoạt như hồ ly, còn có chính là... Phúc hắc thích vợ vét của cái.” Lúc nói xong ba chữ cuối cùng thích vợ vét của cái, Liễu Phong Viêm có chút buồn bực mím môi. Cũng không rõ rốt cuộc cái đầu Phụng Vân Cẩm được sinh thế nào, tốc độ kiếm tiền một mình hắn lại có thể vượt qua hai huynh đệ nhà mình. Từ năm trước sau khi bọn họ đi Phụng Lan quốc đoạt một cuộc làm ăn của hắn, Phụng Vân Cẩm lại đột nhiên có hứng thú đối với kiếm bạc ở Thương Lan quốc, lại có ý đồ chậm rãi mở rộng công cuộc làm ăn sang biên giới Thương Lan quốc. (thích vợ vét của cái trong tiếng Hoa chỉ có ba chữ này: 爱敛财)

Liễu gia thân là đầu lĩnh của Thương Lan quốc, đương nhiên đối với đối thủ xuất hiện như xương cá mắc ở cổ họng. Nhưng mà thể lực tài lực của đối thủ này lại ngang sức ngang tài cùng nhà mình, nên cái gai này nhô mãi không được, quả thực là vô cùng bức bối.

Thật sự không có cách nào, nếu Phụng Vân Cẩm có thể phát triển tới Thương Lan quốc để lấy bạc, vậy Liễu gia hẳn đương nhiên cũng có thể phát triển tới Phụng Lan quốc lấy bạc, người tranh ta đoạt, nhà giàu nhất hai nước so đầu, trái lại cứ như vậy chậm rãi giằng co xuống.

Nhưng mà... một người như vậy, sẽ giống như là người nhảm chán đến nỗi tự dừng tìm tới cửa khiêu khích người khác?

Lúc này tỉnh táo nghĩ lại, Liễu Phong Viêm mới thầm nghĩ, hôm nay Phụng Vân Cẩm tìm tới cửa thật sự là có chỗ cổ quái, nhưng mà nhất thời lại không hiểu vấn đề ở đâu. Nếu nói hắn có tin tức của nhị tỷ và Mặc nhi, với bản tính gian thương của hắn nhất định sẽ lộ ra, dùng để giao dịch cùng Liễu gia kiếm một khoản không lỗ vốn mới đúng, nhưng mà vừa rồi hắn lại mở miệng nói cũng không biết tin tức... vậy...

Không hiểu ra sao Liễu Phong Viêm nghĩ mãi không xong, nặng nề ngồi ở đó, hồi lâu sau trong phòng yên tĩnh mới vang lên giọng nói trầm ồm của đại ca nhà mình: “Phái người giám thị Hương Phiêu Trai ngày đêm, chú ý chỗ Phụng Vân Cẩm đi, còn có người có tiếp xúc qua với hắn, kiểm tra xem có tin tức về mẹ con Mặc nhi hay không.”

Liễu Phong Viêm nghe xong thì đồng ý gật gật đầu, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy. Dù sao bố cáo treo giải thưởng đã đưa đi ra ngoài rồi, bên khách điểm chính là chờ tin tức, bên Phụng Vân Cẩm trước phái người nhìn chăm chăm rồi nói sau, nếu có thể tra được một chút tin tức cũng không còn gì tốt hơn.

Nghỉ tới hôm nay là mừng một đầu năm, khi Liễu Phong Liệt thấy phụ thân ngồi ở một bên trên mặt mang theo mỗi một ừ rừ mày khẽ chau không thể nhận ra, giọng điệu có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Phụ thân... Hôm nay là mừng một đầu năm, ngài ăn tạm một chút gì rồi đi nghỉ ngơi một chút đi, cứ tiếp tục như vậy thì thân thể sẽ chịu không nổi, nơi này có con và Phong Viêm canh chừng.” Hắn và tiểu đệ là hai người tuổi trẻ thật ra thì chịu đựng được, nhưng mà cục xương già của ông..

Lời nói của hắn vừa mới mở miệng, Liễu Thiên Nguyên đã mắt mắt lo lắng gật đầu cự tuyệt: “Lúc này Nhị muội của con và Mặc nhi một chút tin tức cũng không có, bảo ta làm sao mà ăn vô, làm sao mà nghỉ ngơi được?”

“Nhưng mà không ăn cái gì không nghỉ ngơi, vạn nhất người ngã xuống, nhị tỷ và Mặc nhi trở lại, sau khi biết ngài như vậy chẳng phải là làm cho mẫu tử bọn họ tự trách và lương tâm bất an sao?” Lúc này Liễu Phong Viêm trấn an lấy ra danh nghĩa của nhị tỷ và cháu nhỏ tới khuyên.

Vậy mà lời này lại có chút hiệu quả, Liễu Thiên Nguyên nghe xong hết than lại thở dài sau đó cũng đồng ý com nước xong thì đi nghỉ ngơi.

Ở lầu ba trong khách điểm bậc nhất, một bóng dáng kính cẩn đứng ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Trong phòng lập tức một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra: “Vào đi!”

Đẩy cửa đi vào, một bóng dáng màu trắng lạnh nhạt đứng ở phía trước cửa sổ nhìn xuống bên ngoài, mà phía dưới đứng là ngã tư đường đối diện khách điểm.

Đi vào phía sau Mặc Tử Khanh, Hàn Lệ lạnh lùng không gọn sóng mở miệng: “Liễu gia đã phát ra bố cáo treo giải thưởng số tiền lớn, trừ bỏ Phụng Vân Cẩm đã tới khách điểm, còn lại vẫn chưa có những người khác đến.”

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mặc Tử Khanh lạnh lùng nhìn trên đường phía dưới, lúc Hàn Lệ đề cập ba chữ Phụng Vân Cẩm, tầm mắt rơi xuống một bóng dáng sắp biến mất ở trước ngã tư đường đối diện, môi mỏng khẽ mở nói: “Hắn mang đến tin tức gì?” Nếu như không có nhớ lầm, Phụng Vân Cẩm này là đối thủ của Liễu gia ở trên thương trường..

Hôm qua lúc Hàn Lệ mang theo hai bức họa đi Hương Phiêu Trai, lúc ấy khi đối phương nhìn thấy bức họa thì hơi nhíu mày, sau đó trực tiếp nói đáp án phủ định của mình, nói là vẫn chưa gặp qua nữ tử và đứa nhỏ trên bức họa, kêu để lại địa chỉ liên hệ cho hắn, nói là nếu như nhìn thấy liền phái người thông báo.

“Không có!” Hàn Lệ không có chút ngừng lại rồi mở miệng.

Trên khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc của Mặc Tử Khanh khẽ cau lại, khí tức lạnh lạnh trên người càng phát ra nồng đậm, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Lệ: “Người bên kia có tin tức?”

Hàn Lệ lắc lắc đầu sau lại gật gật đầu, thấy Mặc Tử Khanh mày lại cau chặt hơn, hắn nhếch môi mở miệng: “Tạm không có tin tức của nàng và tiểu thiếu chủ, nhưng mà tới hôm qua người nọ đến Lâm Lan thành...”

Người nọ...

Trong đôi mắt lạnh lùng của Mặc Tử Khanh hơi nheo lại, đột nhiên lông mày cau chặt. Vì sao hắn đến Lâm Lan thành? Hay là nói... thật sự mọi chuyện có liên quan với hắn?

“Một người?” Mặc Tử Khanh hơi hơi quay đầu.

“Mang người đi theo, hơn nữa... Âm Tĩnh, Quý Túc bên người hắn đều tham gia, cũng đang tìm kiếm nàng.” Hàn Lệ ngưng trọng mở miệng.

Tìm nàng??

Không phải Thanh Nguyên nói, ngày đó đã vớt nàng ở Lâm Lan thành, vì sao hiện tại lại phái người tìm nàng?

Rốt cuộc hắn muốn làm gì đây?

Mặc Tử Khanh nhẹ phẩy ống tay áo, ngồi vào trước bàn gỗ tròn, khẽ gạt sương khói bay trên chén trà trên bàn. Cuối cùng tình bằng hữu giữa Thanh Nguyên và mình giống như nước tuyết pha trà ngắm hoa mai ngày trước đã không thể trở về được, từ khi Thanh Linh chết, chấp niệm trong lòng hắn (TN) mọc thành bụi, hết thảy đều đã mất đi rồi.

Hơi hơi thở dài, lạnh nhạt mở miệng nói với Hàn Lệ sau lưng: “Phái người theo dõi hắn, điều tra Mặc nhi có ở trong tay của hắn hay không, về phần nữ

nhân kia... nếu như tìm được nàng trước, người liền mang nàng đi tìm phụ tử Liễu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Sợ bóng sợ gió một hồi.

“Mẫu thân, người... Vì sao cho con mặc váy, còn muốn vấn bím tóc hả?”

Mắt to đen chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn mím thành đường thẳng, mặt nhăn nhó như cái bánh bao, lúc này đứa nhỏ ắp ửng mở miệng.

“Ách... Ha ha, như vậy thực đáng yêu nha!” Đứa nhỏ bên cạnh là một nữ tử tuyệt đẹp, khoe miệng hơi nhếch, nhìn về mặt ảm ức không thôi của đứa nhỏ, đột nhiên có chút vui sướng khi người gặp họa mà nở nụ cười.

“Nhưng mà Mặc nhi cảm thấy là lạ.” Kéo kéo váy trên người mình, Mặc nhi mím môi, lầu bầu nói thầm.

Cho dù giọng nói của Mặc nhi rất nhỏ, nhưng Tô Nhượng Hàm lại vẫn nghe thật rõ ràng, khoe miệng không khỏi lại giương lên vài phần.

Đúng vậy, lúc này đi ở trên đường cái đối với người ngoài nhìn thấy là tổ hợp mẹ và con gái, kỳ thật chính là mẫu tử hai người Tô Nhượng Hàm và Mặc nhi, chỉ là giới tính của Mặc nhi bị đổi ngược mà thôi.

Trong lòng Tô Nhượng Hàm biết Mặc nhi cảm thấy quái đầu chỉ là quần áo trên người bé, chỉ sợ Mặc nhi rất không quen được vẫn là khuôn mặt bày ra trước mắt này đi! ! Nàng lại nhớ rõ đêm hôm qua lúc nàng mang theo mặt nạ mỏng như cánh ve đi vào phòng ngủ, đầu tiên là đồng tử Mặc nhi co rút nhanh vài cái, sau đó lại nhìn đến quần áo trên người nàng và Tiểu Bạch bên cạnh nàng, chỉ ngây ngốc hỏi một câu: “Mẫu thân, sao mặt của người lại thay đổi?”

Trong lòng cũng biết Mặc nhi là một đứa nhỏ trưởng thành sớm, vì thế bé không nên suy nghĩ lung tung, ngay trước mặt bé Tô Nhượng Hàm cho bé nhìn thấy quá trình thay đổi khuôn mặt. Sau đó lại báo cho bé biết về sau hẳn là nàng sẽ thường xuyên dùng khuôn mặt này xuất hiện, để cho bé phải tránh không nói cho người khác. Tuy rằng mơ hồ, nhưng Mặc nhi vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Đi ở trên đường cái tâm tình Tô Nhượng Hàm sung sướng cười nhẹ, nhìn Mặc nhi bên cạnh bị nàng chuyển thành một tiểu cô nương tinh mỹ như gấm sứ, nốt ruồi trên gương mặt Mặc nhi quả thực đáng yêu đến cực điểm. Buổi sáng lúc nàng vừa giúp Mặc nhi chuẩn bị xong nhện không được mà chảy nước miếng, dùng sức hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn vài cái, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi đỏ bừng đến cực điểm.

Tô Nhượng Hàm đắc ý cười cười, nàng cũng không tin nàng và Mặc nhi đã hóa trang thành bộ dáng này còn có thể bị người nhận ra?

Nhưng mà Phụng Vân Cẩm cho nàng mặt nạ cánh ve cũng thật sự là biến thái, khuôn mặt giống như yêu tinh, giống như cái tên lúc ban đầu tự xưng là Âm Tinh. Hơn nữa làm cho nàng càng thêm kinh ngạc là, mặt nạ lại có thể thay đổi sang nam và nữ, chỉ cần thay đổi quần áo và kiểu tóc, nam trang và nữ trang thoạt nhìn cũng sẽ không quá quái dị, thật đúng là bảo bối đến cực điểm.

Sau khi biết mặt nạ trên mặt mình là bảo bối, bất mãn trong lòng của Tô Nhượng Hàm đối với Phụng Vân Cẩm thoáng cái giảm xuống một chút.

Ở trên đường đi tới Hương Phiêu Trai, Tô Nhượng Hàm nghe được có vài người đang khe khẽ nói nhỏ thảo luận vài chuyện rất quái lạ mấy ngày gần đây trong Lâm Lan thành. Đầu tiên là xuất hiện một bố cáo số tiền lớn treo giải thưởng, sau đó Phùng kí tửu lâu trong thành đột nhiên đóng cửa, ông chủ Phùng lão gia không biết tung tích, hừ hừ thực thực nói là thiếu một khoản nợ lớn sau đó trốn chạy. Còn có đó là bà mối Tiết tam nương số một số hai trong Lâm Lan thành đột nhiên được người phát hiện té xỉu ở trong một con ngõ vắng, sau khi tỉnh lại thì người đã si ngốc điên điên rồi.

Việc lạ hàng năm đều có, chỉ là gần đây đặc biệt nhiều hơn mà thôi.

Những người đó thảo luận một chút, rất nhanh sau đó lại chuyển dời đến đề tài khác. Chỉ có Tô Nhượng Hàm nắm tay Mặc nhi rời đi, khi nghe thấy mấy cái tin tức kia đuôi lông mày hơi hơi nhướng lên, thì ra Phụng Vân Cẩm xử lý như vậy sao?

Không chừng mệnh Phùng mập mập đã xong rồi, dù sao ngày ấy Phụng Thiên cũng đã nói, người chết là không có uy hiếp. Mà Phùng kí tửu lâu nhanh chóng đóng cửa, chỉ sợ là hiện tượng bề ngoài vì che giấu Phùng mập mập đột nhiên biến mất mà thôi. Nhưng mà... Tiết tam nương điên dại, thật ra lại làm cho nàng có vài phần kinh ngạc cũng có vài phần nghi mà sợ. Trong lòng âm thầm nhắc nhở, đặc tội ai cũng được, trăm ngàn đừng đi đặc tội hai người Phụng Vân Cẩm, vạn nhất không cẩn thận chọc tới hấn, hấn cũng dễ cho nàng bị điên dại thì thảm rồi.

Tô Nhượng Hàm mang theo Mặc nhi đi tới phương hướng Hương Phiêu Trai, đột nhiên nàng phát hiện Mặc nhi dắt ở trong tay chợt bất động.

Có chút nghi hoặc dừng bước lại cúi đầu nhìn về phía Mặc nhi, theo tầm mắt Mặc nhi nhìn đi qua. Tô Nhượng Hàm nhìn thấy một đôi nam nữ tuổi trẻ mang theo một đứa nhỏ hai ba tuổi đang đi tới bên này. Trong tay đứa nhỏ đang cầm một cây kẹo hồ lô, vẻ mặt rất vui vẻ. Nam tử ôm đứa nhỏ sắp qua muốn cướp kẹo hồ lô ăn, chọc cho đứa nhỏ cười khanh khách không ngừng, nữ tử ở một bên dịu dàng nở nụ cười rồi lấy khăn tay ra lau mặt cho hai người họ.

Người một nhà thực ngọt ngào hạnh phúc...

Gia đình đó đã đi qua từ bên cạnh Tô Nhượng Hàm, mí mắt Mặc nhi hơi hơi rũ xuống, trên mặt non nớt có vẻ hăm mộ sau đó là cô đơn.

Tô Nhượng Hàm vẫn chú ý Mặc nhi, rất nhanh liền phản ứng kịp Mặc nhi không thích hợp, lại nghĩ đến vừa rồi người một nhà kia làm cho nàng cũng cảm giác được hạnh phúc, nhất thời trong lòng một trận đau lòng, chỉ sợ Mặc nhi đang nghĩ tới cha mẹ của bé đi! Vừa rồi nàng nhìn thấy hăm mộ chợt lóe rồi biến mất trong mắt Mặc nhi, đứa nhỏ này... Thật sự là làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Đột nhiên, Tô Nhượng Hàm chợt cười lớn một tiếng, mạnh mẽ ôm Mặc nhi lên, giọng nói hơi có vẻ treu ghẹo: “Sao đột nhiên Mặc nhi dừng lại rồi? Con tha thiết trông mong nhìn tiểu đệ đệ vừa rồi kia, là muốn ăn kẹo hồ lô trong tay nó sao? Tiểu quý tham ăn... giờ mẫu thân mang con đi mua kẹo hồ lô, thuận tiện mua thật nhiều đồ ăn vặt cho Mặc nhi, sau đó lại đóng gói một đồng trở về, để cho Mặc nhi và Tiểu Bạch ăn đủ luôn, thế nào?”

Khi Mặc nhi phản ứng kịp thì đã bị Tô Nhượng Hàm ôm vào trong ngực đi tới phía trước, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về mặt ý cười của mẫu thân, tươi cười ôn nhu, ôm ấp ấm áp, lại liên tưởng đến người một nhà vừa rồi kia, mũi bé ê ẩm, dùng sức cọ cọ vào trong lòng Tô Nhượng Hàm, đầu nhỏ ghé vào trong lòng nàng buồn vừa nói nói: “Mẫu thân, Mặc nhi và với mẫu thân luôn luôn ở cùng nhau, vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Tươi cười trên mặt Tô Nhượng Hàm chậm rãi thu lại, trên khóe miệng chỉ còn lại nụ cười có chút nhàn nhạt, đưa tay sờ sờ đầu Mặc nhi ở trong lòng nhẹ giọng nói: “Đứa ngốc, con là Mặc nhi của mẫu thân, đương nhiên phải ở cùng với mẫu thân rồi.”

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi ngang qua trước mặt Tô Nhượng Hàm đang ôm Mặc nhi, nàng không có chú ý tới, trong lúc nàng nhắc tới hai chữ Mặc nhi, xe ngựa đã chạy đi xa hơn mười thước đột nhiên ngừng lại.

Hàn Lệ một thân hắc y nhanh chóng nhảy xuống từ trên xe ngựa, bước nhanh đuổi theo phương hướng Tô Nhượng Hàm rời đi, lắc mình chắn trước người Tô Nhượng Hàm.

Tô Nhượng Hàm đang đỡ Mặc nhi trong lòng, đột nhiên bị người ngăn lại, lập tức biến sắc, nhú mày nhìn nam nhân trước mắt đang ngăn cản mình: “Người muốn làm cái gì?” Nơi đông người, không ai dám lớn mật cướp đoạt ở trên đường đi?

Hơn nữa thân hình nam nhân trước mắt này nhanh nhẹn, vừa thấy liền biết là người có võ công, đột nhiên ngăn lại một nữ nhân mang theo đứa nhỏ, là có mục đích gì?

Hai mắt Hàn Lệ sắc bén nhìn nữ nhân trước mắt này, không phải là nữ nhân kia...

Vừa mới nghe được giọng nói, còn có nhìn bóng dáng của nàng, đều cực kỳ giống với nữ nhân chủ tử hưu bỏ, hơn nữa trong miệng nàng vừa rồi còn nhắc tới hai chữ Mặc nhi, khiến hắn cho rằng đúng phải Liễu Hương.

Nhưng mà khi nhìn trực diện nữ nhân này, hắn mới phát hiện bộ dạng nữ tử trước mắt này và Liễu Hương không hề có một chút tương tự, hơn nữa đứa nhỏ nàng đang ôm trong lòng cũng là một tiểu cô nương mặc váy gấm vài lụa. Chỉ là lúc này đứa nhỏ kia úp mặt vào trong lòng của nàng, thật ra lại làm cho hắn không thấy khuôn mặt rõ lắm.

Hơi cụp xuống mí mắt, trên mặt lạnh lùng của Hàn Lệ mang theo vẻ tìm tòi nhìn Tô Nhượng Hàm, giọng điệu lạnh lùng mờ mờ: “Phu nhân, vừa rồi Mặc nhi trong miệng người là kêu đứa nhỏ trong lòng?”

Tô Nhượng Hàm thấy đối phương vừa mờ mờ chính là nhắc tới hai chữ Mặc nhi, lập tức trong lòng có chút khẩn trương, nhất là lúc này phát hiện thân thể Mặc nhi cũng khẩn trương căng thẳng gắt gao túm vạt áo trước ngực mình, nàng bắt đầu âm thầm lo lắng, chẳng lẽ là Mặc nhi biết người này?

“Đúng vậy, nữ nhi của ta kêu là Mặc nhi, vị công tử này còn có chuyện gì sao? Không có chuyện thì làm phiền người tránh đường một chút.” Trên mặt xinh đẹp của Tô Nhượng Hàm mang theo băng lãnh nhìn Hàn Lệ, hai tay lại hơi chút dùng sức ôm chặt Mặc nhi không thể nhận ra, sợ người đối diện sẽ đột nhiên động thủ cướp Mặc nhi đi.

Hàn Lệ không có mở miệng, chỉ là nhú mày đánh giá Tô Nhượng Hàm, hồi lâu sau cuối cùng hơi hơi dời chân tránh ra, nhường đường cho Tô Nhượng Hàm.

Nhìn bóng dáng Tô Nhượng Hàm ôm đứa nhỏ bước nhanh đi xa, Hàn Lệ cũng xoay người rời đi.

Trừ bỏ thân hình và vẻ ngoài có chút tương tự, nữ nhân vừa rồi và Liễu Hương không có nửa điểm giống nhau, không giống nhất chính là giọng điệu nói chuyện và vẻ mặt, hơn nữa đứa nhỏ gọi Mặc nhi cũng là con gái...

Vẫn phải tìm được chủ tử quan trọng hơn, hy vọng chủ tử không cần xảy ra chuyện gì mới tốt, chỉ là vết máu ở địa phương kia làm cho trong lòng Hàn Lệ có vài phần lo lắng, chủ tử bị thương...

Nếu không phải bản thân hắn đi truyền lời nhắn cho người nọ, chủ tử cũng sẽ không ra cửa một mình, lại càng sẽ không gặp phải hành thích, chỉ để lại vết máu khắp nơi, nhưng không thấy tung tích chủ tử, trong lòng Hàn Lệ có hơi rối loạn đánh xe ngựa rất nhanh rời đi.

Bên kia Tô Nhượng Hàm ôm Mặc nhi đi rất xa rồi, lúc này mồ hôi lạnh cũng đã ướt đẫm quần áo trên người.

Vừa rồi nàng thật sự rất sợ, rất sợ người kia sẽ kêu Mặc nhi ngừng đầu cho hắn xem, lại sợ đối phương sẽ động thủ cướp Mặc nhi đi, Taekwondo cấp

hai của nàng thật muốn đổi phó với võ công cao thủ thời đại này, chỉ sợ là không đủ xem

“Mặc nhi... Vừa rồi người kia, con biết sao?” Tô Nhựt Hàm nghĩ mà sợ sau khi hít thở vài cái, thể này mới cúi đầu hỏi Mặc nhi thân mình căng cứng ở trong lòng.

Thân thể Mặc nhi trong lòng hơi run lên một cái, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Không biết!”

Sau khi nghe được Mặc nhi trả lời, Tô Nhựt Hàm hơi nhíu mày không thể nhận ra, nhưng mà hồi lâu sau lại giãn ra. Nàng biết Mặc nhi nói dối, chỉ vì thân mình của bé sẽ không gạt người, vừa rồi khi người nọ chặn đường mở miệng, nàng phát hiện Mặc nhi thực khẩn trương, hai tay dùng sức túm quần áo của nàng, hẳn là Mặc nhi nhận biết nam nhân kia.

Thân phận của Mặc nhi, chỉ sợ là có chút phức tạp đây...

Nhưng mà nghĩ đến từng chút từng chút từ lúc Mặc nhi ở chung với mình, cùng với sự trưởng thành sớm và hiểu chuyện của bé, Tô Nhựt Hàm âm thầm thở dài.

Mặc kệ vì sao Mặc nhi lại nói dối, nếu bé không muốn nói, Tô Nhựt Hàm cũng làm bộ như không biết thôi.

Nàng mang theo Mặc nhi đi tới Hương Phiêu Trai, nhưng lại không biết đợi cho đến khi nàng trở về, trong nhà còn có một cái đại 'Kính hĩ' gì đang chờ nàng đâu!

Nhất là khi cái 'Kính hĩ' thật to kia thậm chí có quan hệ rất lớn với Mặc nhi, nàng sẽ lại có phản ứng thế nào đây?

*****

Phương hướng thành tây Lâm Lan thành, cách cửa sau Tô phủ không xa, có một bóng người tựa vào tường viện mà quần áo màu trắng trên thân đã thấm đẫm vết máu. Nhìn cửa sau cách đó không xa giống như đang khép hờ, người nọ đứng đây nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cố sức chậm rãi đi đến cửa sau đó.

Nhưng lúc sắp tới cửa hậu viện, một bóng dáng màu trắng bạc xuất hiện ở tại trước mặt của hắn, nghe răng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp ngăn cản hắn tới gần.

Máu từ trên người người nọ theo bàn tay trắng nõn của hắn tí tách nhỏ giọt trên mặt đất, trong đôi mắt xanh lam dựng thẳng của Tiểu Bạch trăn đầy uy hiếp nhìn cái người muốn tiến vào trong nhà kia, nghe răng làm ra tư thế phủ phục xông lên, rất có tư thế chuẩn bị công kích.

Đột nhiên người bị máu tươi nhiễm thấu cả thân áo trắng, cũng đã chống đỡ đến cực hạn, loạng choạng ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Mặc nhi bị dọa.

Tô Nhựt Hàm vừa ôm Mặc nhi đi vào Hương Phiêu Trai, điểm tiểu nhị liền đi qua đón: “Công tử dùng cơm sao?”

Nhìn thoáng qua chỗ chường quầy, phát hiện chường quầy Phúc bá không ở đây, Tô Nhựt Hàm thân nhiên mở miệng: “An bài phòng ở lầu hai đi!”

Điểm tiểu nhị nghe xong vội vàng phúc thân, dẫn Tô Nhựt Hàm đi đến lầu hai. Sau khi vào một căn phòng, điểm tiểu nhị đang chuẩn bị thực đơn rồi nghe nàng phân phó, đột nhiên Tô Nhựt Hàm mở miệng nói: “Ta muốn gặp thiếu gia các ngươi!”

Nàng nói thiếu gia các ngươi, mà không phải là ông chủ các ngươi, điểm tiểu nhị sững sốt một chút, đột nhiên nghĩ đến ngày ấy chường quầy Phúc bá có dặn dò xuống, nếu có người đến Hương Phiêu Trai ăn cơm thì điểm nói muốn gặp thiếu gia nhà mình nhất định phải bẩm báo cho hắn, hoặc là nói cho thiếu gia...

Công tử trước mắt ôm đứa nhỏ, hẳn...

“Công tử xin ngài chờ một chút, ta đi thông báo cho thiếu gia.” Sau khi điểm tiểu nhị phản ứng lại, trong lời nói lại có thêm vài phần cung kính.

Nhìn điểm tiểu nhị rời khỏi rồi đóng lại cửa phòng, thể này Tô Nhựt Hàm mới ôm Mặc nhi trong lòng ngồi xuống, một tay rót một chén trà nóng ở trên bàn sau đó nhẹ nhàng lắc lắc kêu Mặc nhi trong lòng đã muốn ngủ: “Mặc nhi tỉnh tỉnh...”

Mặc nhi được Tô Nhựt Hàm ôm vào trong ngực rồi đi nửa ngày, mơ mơ màng màng ngủ say mất, lúc này sau khi bị Tô Nhựt Hàm đỡ đưa thì tỉnh lại, nhìn nhỏ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn mơ mơ màng màng mở to mắt lầu bầu nói: “Mẫu thân... Làm sao vậy?”

“Ha ha... Đến đây, uống chén trà nóng cho ấm áp cơ thể.” Tô Nhựt Hàm cười đưa chén trà ấm áp đến bên miệng Mặc nhi.

Mặc nhi ngoan ngoãn uống vào hai ngụm, sau đó lắc lắc đầu: “Không uống nữa.”

Khi nghe đến tiểu nhị nói có người đến tìm mình, lại nghe nói là một công tử mang theo đứa nhỏ, Phụng Vân Cẩm liền đoán được người tới hẳn là Tô Nhựt Hàm không thể nghi ngờ. Nhưng mà sau khi cất bước đi vào trong phòng hắn mới sững sốt một chút, vừa rồi tiểu nhị chỉ nói đối phương mang theo đứa nhỏ, nhưng không có nói là nam hài hay nữ hài. Lúc này thấy Tô Nhựt Hàm cho Mặc nhi uống nước, hắn mới phát hiện Mặc nhi bị trang điểm thành một tiểu cô nương.

Phụng Vân Cẩm đứng ở cửa xấu hổ cười cười, lúc nhìn thấy Mặc nhi đột nhiên trùng mắt với mình, ý cười trên mặt hắn tang thêm mười phần mờ mờ miệng nói: “Khụ... Khụ khụ... con trai... ách... con gái này của người ăn mặc thật đáng yêu...”

Thấy Mặc nhi trong lòng bối vì Phụng Vân Cẩm nói mà buồn bực bẹp cái miệng nhỏ nhắn, lại dùng sức chui vào trong lòng mình, Tô Nhựt Hàm tức giận cong khóe miệng. Phụng Vân Cẩm này thật sự là vạch áo cho người xem lưng, Mặc nhi bối vì bản thân phải mặc nữ trang mà cực kì dè dặt. Lúc này Phụng Vân Cẩm còn đến khen bé mặc váy xinh đẹp, chọc cho hiện tại Mặc nhi tui thân không thôi.

“Khụ... Được rồi, sao hôm nay người lại muốn đến đây?” Phụng Vân Cẩm bị ánh mắt cảnh cáo của Tô Nhựt Hàm nhìn quét qua, ngượng ngùng cười cười, mở miệng nói sang chuyện khác. Lúc này nàng ra cửa, chẳng lẽ không sợ đứng lúc bị đụng phải người đang tìm nàng?

Tô Nhựt Hàm không để ý đến về tìm tòi nghiên cứu không chút nào che giấu của Phụng Vân Cẩm, trấn an Mặc nhi ở trong lòng còn đang hờn dỗi vài câu, thế này mới ngừng đầu nói: “Vốn chỉ là nghĩ ra ngoài tìm mua vài thứ, nhưng hiện tại cũng có chuyện muốn tìm người hỗ trợ.”

“Hả? Hỗ trợ à...” Phụng Vân Cẩm hiểu rõ cười gật gật đầu, chỉ là cái âm điệu kéo dài hai chữ hỗ trợ kia, làm cho đôi mi thanh tú của Tô Nhựt Hàm ở đối diện hơi nhếch lên.

Nàng liền biết, thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này là một người không chịu thiệt. Nếu muốn tìm hắn hỗ trợ, nếu không cho thù lao để làm cho hắn hài lòng, khẳng định hắn sẽ không đáp ứng. Nàng cũng không muốn lại lãng phí thời gian, trực tiếp mở miệng nói: “Hiện tại Phùng ngập mạp Phùng kí tửu lâu không biết tung tích, tửu lâu đã niêm phong, nghe nói là quan phủ chuẩn bị bán nó đi, sau đó dùng số tiền này trả nợ cho những người bị Phùng kí tửu lâu đang khát nợ, cho nên... Ta nghĩ nhờ người hỗ trợ mua giúp Phùng kí tửu lâu cho ta.”

Hơn nữa bên ngoài nói Phùng ngập mạp là trốn nợ, nhưng mà trên thực tế như thế nào, thì Tô Nhựt Hàm biết, Phụng Vân Cẩm lại càng rõ ràng. Nếu hắn có thể để cho Phùng kí tửu lâu ở trong một đêm đóng cửa, vậy thì để cho hắn hỗ trợ ra mặt hỏi mua cũng không khó khăn đi?

“Người muốn mặt tiền cửa hàng kia làm cái gì?” Phụng Vân Cẩm trầm tư một lát, tươi cười trên mặt hơi mang theo vẻ khôn khéo tính kế nhìn Tô Nhựt Hàm. Hắn không quá hiểu được, nàng là một phụ nhân còn mang theo đứa nhỏ, muốn đi mua mặt tiền cửa hàng kia làm cái gì?

“Mở tiệm, không được sao?” Tô Nhựt Hàm bĩu môi nói.

“Tửu lâu?” Hai mắt Phụng Vân Cẩm híp lại, khóe miệng tươi cười mang theo vẻ nguy hiểm nhìn Tô Nhựt Hàm.

Nữ nhân này sẽ không qua sông đoạn cầu như vậy, mình vừa giúp nàng xong, sau đó nàng liền đi chuẩn bị mở một cái tửu lâu tranh đoạt sinh ý với mình đi?

Khụ... Tuy rằng hắn tự nhận Hương Phiêu Trai cũng không sợ bị tranh giành sinh ý, nhưng mà nếu nàng thực sự qua sông đoạn cầu như vậy, cảm giác này làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu Tô Nhựt Hàm đã mở miệng đưa ra yêu cầu này, làm sao lại không có dự đoán được trong lòng Phụng Vân Cẩm sẽ nghĩ như thế nào? Chóng lại tầm mắt nhìn mình chăm chăm của hắn, nàng hơi lắc lắc đầu: “Không thể xem như là một tửu lâu, chỉ có thể xem như là một tiệm cơm nhỏ, sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với Hương Phiêu Trai của người.”

“Nói như thế nào?” Phụng Vân Cẩm không dự đoán được nàng lại ra trả lời trắng ra như vậy.

Tô Nhựt Hàm liếc mắt khinh bỉ nhìn Phụng Vân Cẩm một cái, ánh mắt quét vài vòng ở trên người hắn mới mở miệng nói: “Người cho rằng chiếu theo trình độ tiêu phí trong Hương Phiêu Trai, có bao nhiêu người có thể đi vào ăn cơm? Giá một phần đồ ăn ở trong đây, có lẽ cũng đủ để chi tiêu trong một năm cho một gia đình nghèo khổ người ta.” Cho nên nàng mới nói, nàng muốn mở tiệm cơm sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với hắn, chỉ vì đám người tiêu dùng của hai tiệm cũng không giống nhau.

“Ý của người là chuẩn bị mua mặt tiền cửa hàng kia xong, sau đó bán cho người bình dân?” Sắc mặt Phụng Vân Cẩm dễ coi hơn, sau đó lại hứng thú hỏi.

Tô Nhựt Hàm gật đầu: “Ừ!”

Kỳ thật nàng không muốn nói là, bán cho người bình dân thì cũng không có nghĩa là nàng không kiếm được tiền, mà hoàn toàn ngược lại. Bởi vì trình độ tiêu dùng không giống, người bình dân lại nhiều, dù sao người giàu có vẫn không có nhiều như người bình thường. Nàng tính toán lãi ít nhưng tiêu thụ mạnh, chỉ sợ thu vào cũng sẽ không kém hơn so với tửu lâu sa hoa.

Mà nguyên nhân này, Phụng Vân Cẩm là một thương nhân, hướng chỉ hắn lại khôn khéo như thế sao lại không nghĩ thông?

Nghe nàng vừa nói như vậy, thật ra hẳn lại có vài phần hứng thú.

“Việc này cũng không phải là không giúp được, nhưng mà ta có điều kiện!” Trong con ngói đen nhánh của Phụng Vân Cẩm lóe sáng mở miệng.

Đối với chuyện kiếm bạc, bình thường hẳn luôn cảm thấy cực kì hứng thú.

Tô Nhượng Hàm nhíu mày nhìn hẳn: “Điều kiện gì?” Nàng đã sớm đoán được người này sẽ có điều kiện.

“Ta nhập bọn góp một phần, bạc kiếm được chúng ta phân chia thế nào?” Phụng Vân Cẩm cười mỉa mắt, khoe miệng tươi cười giống như một con hồ ly giả dối nhìn nàng.

Tô Nhượng Hàm âm thầm oán thầm, gian thương!! Góp vốn, đã muốn phân chia một phần, còn mình phải hiến kế, còn phải bỏ vốn, vậy không phải là thiệt thòi lớn?

Suy nghĩ một chút, kết cục của Phùng mập mạp và Tiết tam nương, Tô Nhượng Hàm vốn muốn cự tuyệt ngay lại nuốt trở về, hồi lâu sau mới mở miệng: “Người bỏ vốn mua cửa hàng và trang trí... phân chia...”

“Ta sáu ngói bốn?” Ngón tay Phụng Vân Cẩm nhẹ nhàng gõ mặt bàn cười nói.

“Không thể được... Ta sáu ngói bốn...” Tô Nhượng Hàm mất hạnh tức giận trừng qua không chịu lui bước.

“Vậy không phải người buôn bán lời? Cũng không ra tiền lại được chia sáu phần?” Phụng Vân Cẩm rút chén trà nóng, uống một ngụm rồi phản bác.

“Vậy người đừng nhập vốn là được.” Nàng tức giận liếc mắt nhìn hẳn.

Mặc nhi ở trong lòng Tô Nhượng Hàm, lúc này ngủ mơ mơ màng màng, sau khi nghe được Tô Nhượng Hàm cò kè mặc cả với Phụng Vân Cẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó ở trong lòng nàng lâu bầu vài câu, bối rối mười phần mở miệng hỏi: “Mẫu thân... khi nào thì chúng ta trở về?”

“Ngoan, chúng ta lập tức liền đi trở về.” Thật ra Tô Nhượng Hàm không tính tiếp tục thảo luận với Phụng Vân Cẩm. Dù sao cùng lắm thì nàng trở về đi tới chỗ quan phủ bên kia hỏi thăm tình huống một chút, tự nàng đi mua cửa hàng là được. Lúc ấy thời điểm mua tòa nhà, Tô Khuê cũng có dặn dò qua nói nếu có việc có thể tìm bằng hữu trong quan phủ của hẳn hỗ trợ giúp đỡ, chẳng qua như vậy thì nhất định phải thiếu nhân tình của người ta thôi.

Phụng Vân Cẩm suy nghĩ một chút, ở lúc Tô Nhượng Hàm ôm Mặc nhi sắp ra khỏi cửa thì nói một câu: “Cửa hàng ta sẽ mua vào, chỉ là hy vọng người đừng làm cho ta lỗ vốn là được...”

Tô Nhượng Hàm âm thầm nở nụ cười một chút, vừa rồi đột nhiên nàng kiên trì, đây là nàng đánh chủ ý, để Phụng Vân Cẩm ra bạc, nàng lại không có phiếu lưu gì, cố sao mà không làm?

Phụng Vân Cẩm nói thêm một câu, làm cho tươi cười của Tô Nhượng Hàm biến mất, trên mặt tối đen một mảnh.

“Nếu để cho ta lỗ vốn, chỉ sợ ta bán tin tức mẫu tử các người đền tiền rồi.” Phụng Vân Cẩm ôn nhu cười mở miệng.

Tô Nhượng Hàm vừa bước ra nửa bước hơi dừng một chút, con hồ ly Phụng Vân Cẩm này...

Nhìn Tô Nhượng Hàm chán nản rời đi, Phụng Vân Cẩm vô tội chớp chớp mắt, ngược lại trong lòng sung sướng cười mỉa mắt.

Không mò chút lợi ích từ trên người nữ nhân này, vậy không phải đã phụ lòng cái điều kiện mình cự tuyệt kia sao?

Ngẫm lại thật vẫn còn đau...

Tô Nhượng Hàm bị lời uy hiếp của tên Phụng Vân Cẩm kia mà tức giận, ôm Mặc nhi theo đi mua chút đồ cần thiết rồi vội vàng chạy về nhà.

Thời điểm vừa mở cửa ra, Tiểu Bạch cũng không biết từ nơi nào nhảy bật lên đến trước mặt mẫu tử Tô Nhượng Hàm và Mặc nhi.

Mặc nhi nhìn thấy Tiểu Bạch tới đón mình, thì rất là vui vẻ đưa cho Tiểu Bạch một cái bánh ngọt táo đỏ. Bởi vì biết nó thích được ăn ngon, vừa rồi lúc mẫu thân cho bé, bé chỉ ăn một cái còn để dành lại một cái cho Tiểu Bạch.

Nhưng mà lúc này Tiểu Bạch thấy Tô Nhượng Hàm đã mang theo đồ nàng mua đi đến phòng bếp mà không có quan tâm nó, nó gấp đến độ ở đó kêu ngoào ồ, ngay cả Mặc nhi cho nó bánh ngọt táo đỏ nó cũng chưa ăn, túm vạt áo Mặc nhi muốn tha bé đi tới hậu viện.

Mặc nhi nghi hoặc: “Tiểu Bạch... Người làm sao vậy?”

Tô Nhượng Hàm vừa cất xong mấy thứ, thời điểm nhìn thấy vẻ mặt này của Tiểu Bạch, sắc mặt lập tức sùng sờ, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ: “Tiểu Bạch... Không được túm Mặc nhi, cẩn thận làm ngã hẳn! ! Không phải người lại chạy ra ngoài nhật loạn đi?”

Từ lúc Mặc nhi bị Tiểu Bạch nhặt về nhà, Tiểu Bạch cũng chưa từng quên mất sở thích cổ quái nhật loạn. Nó lại còn vụng trộm nhặt đồ trở về đào cái hố chôn xuống, sau đó mang theo Mặc nhi ra phía sau viện đào bầu vệt, làm hại trong vườn mai của nàng chỗ nào cũng có hố đất. Cũng may là Tiểu Bạch nhặt đều là đồ chơi nhỏ, không có lại nhặt qua nào là động vật hoặc là người linh tinh trở về, bằng không đã thành chôn xác rồi.

Mặc nhi thấy nàng bắt đầu tức giận, đưa tay vỗ đầu trấn an Tiểu Bạch, sau đó yếu ớt nói với Tô Nhượng Hàm: “Mẫu thân đừng giận Tiểu Bạch, nó chỉ muốn chơi đùa với con mà thôi.”

Thấy bộ dáng Mặc nhi, Tô Nhượng Hàm lại hết giận, không đành lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bộ dáng đáng thương hề hề của bé. Thật ra Mặc nhi nói cũng đúng, hành vi Tiểu Bạch chôn báu vật, sau đó mang theo Mặc nhi đi đào, chỉ là đùa giỡn cho Mặc nhi vui vẻ.

Tô Nhượng Hàm bắt đắc dĩ nhìn Tiểu Bạch mang đi Mặc nhi tới hậu viện, nàng chỉ dặn dò vài câu, để cho Tiểu Bạch đừng túm làm Mặc nhi ngã.

Tô Nhượng Hàm trở lại trong phòng thu dọn, vừa mới tiến vào không bao lâu, liền nghe được hậu viện truyền đến tiếng Mặc nhi lớn tiếng kêu 'Mẫu thân'. Nàng sợ tới mức nhanh chóng quăng hết việc trong tay chạy tới hậu viện.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cái gọi là cảnh cáo.

Mặc nhi bị Tiểu Bạch vội vàng túm đến hậu viện, bé đi tới mảnh Mai Lâm, chỉ vì ngày thường Tiểu Bạch giấu đồ gì đó hơn phân nửa đều ở dưới tàng cây mai vàng.

Nhưng khi bé vừa mới chuẩn bị đi đến dưới tàng cây mai vàng, Tiểu Bạch ở một bên lại há miệng túm quần áo của bé, lôi bé đi tới cửa hậu viện đang khép hờ, dưới chân loạng choạng một cái Mặc nhi vội vàng nói: “Tiểu Bạch đừng túm ta, nếu ngã mẫu thân sẽ tức giận.” Bé biết, nếu như Tiểu Bạch thật sự túm làm bé ngã sấp xuống, mẫu thân lại muốn rống giận Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch buông quần áo Mặc nhi đang ngậm trong miệng ra sau đó đi tới chỗ cửa sau đang khép hờ, đi hai bước rồi dừng lại nhìn về phía Mặc nhi, ý tứ là kêu Mặc nhi đi theo nó qua đó.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi có chút nghi hoặc, chỉ cho là Tiểu Bạch đổi cách chơi mới, đồ nhặt về lại giấu chỗ khác rồi?

Đi theo bước chân phía trước của Tiểu Bạch, Mặc nhi mới vừa đi ra cửa sau hậu viện, bé liền nhìn thấy ngoài cửa cách đó không xa có một người nằm úp sấp trên mặt đất. Mà mặt người nọ hướng xuống, trên mặt đất ở dưới thân nhiễm đầy máu đỏ tươi, bé lập tức cả kinh giọng nói non nớt run run kêu vào trong sân: “Nương, mẫu thân...”

Tô Nhượng Hàm vừa cất đồ xong, sau đó gỡ mặt nạ xuống dưới để cho da mặt mình hít thở không khí, thì nghe được tiếng kinh hô của Mặc nhi, nàng vội vàng chạy tới hậu viện.

Trong lòng có chút gấp gáp rồi loạn cũng có chút lo lắng, gia hỏa Tiểu Bạch kia túm Mặc nhi về phía hậu viện theo lý thuyết là giống với ngày thường là đào bới đồ nó giấu gì đó mới đúng, tại sao Mặc nhi lại thất kinh gọi mình?

Vội vàng chạy đến hậu viện, nhìn thấy Mặc nhi đứng ở trước cửa hậu viện, nàng khẩn trương hỏi: “Mặc nhi làm sao vậy?” Nhịp bước dưới chân lại cấp tốc đi qua.

Mặc nhi nhìn thấy Tô Nhượng Hàm đến, bước nhanh vọt tới trước mặt của nàng, gắt gao ôm chân của nàng, tay run run chỉ vào trên đất xa xa bên kia sợ hãi nói: “Mẫu thân... trên người người nọ thật nhiều máu...”

Tô Nhượng Hàm theo tay Mặc nhi nhìn đi qua, nhìn thấy nằm một người nằm trên mặt đất, thời điểm nhìn thấy áo trắng trên người người nọ dính đầy máu tươi, đồng tử mãnh liệt kịch liệt co rút lại vài cái. Phản ứng đầu tiên đó là, cái tên gia hỏa Tiểu Bạch kia lại đi nhặt một người trở về, hơn nữa nó không biết nặng nhẹ cần người ta bị thương... máu nhiều như vậy, chẳng lẽ đã cần chết người ta rồi?

Đây chính là liên quan đến mạng người, Tô Nhượng Hàm nhanh chóng trấn an vỗ vỗ đầu Mặc nhi: “Đừng sợ, đừng sợ, mẫu thân đi qua xem sao.”

Buông Mặc nhi ra, Tô Nhượng Hàm khẩn trương đi tới.

Thấy Tô Nhượng Hàm đi tới, Mặc nhi có chút khẩn trương xích tới gần Tiểu Bạch ở một bên, hai tay gắt gao ôm chặt cổ Tiểu Bạch lùn ngang với mình. Nhìn người vẫn không nhúc nhích trên mặt đất, Mặc nhi có chút sợ hãi mở miệng: “Tiểu, Tiểu Bạch... Hửn, hửn đã chết rồi sao?” Một đầu lông xù của Tiểu Bạch cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn Mặc nhi trấn an.

Sau khi đến gần, nàng thấy người nọ vẫn không nhúc nhích, hơn nữa là quỳ rạp trên mặt đất. Tô Nhượng Hàm chịu đựng cảm giác da đầu run lên ngói xôm xuống trở mình của đối phương, một tuần nhan hoàn mỹ như điêu khắc lại tái nhợt lộ ra.

Cũng là sau khi lật người này lại, nàng mới phát hiện vết thương trên người của người này rõ ràng là do vết chém của kiếm hoặc là vết đao, tuyệt đối hoàn

toàn không phải do hàm răng sắc bén của Tiểu Bạch gây nên, như vậy cũng đại biểu không phải Tiểu Bạch làm hắn bị thương.

Tô Nhựt Hàm thật mạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, thâm nghĩ chỉ cần không phải Tiểu Bạch gây ra mạng người là tốt rồi.

Nhìn miệng vết thương từ trên người người này, hắn là gấp truy sát linh tinh.

Hai người nàng và Mặc nhi cũng chỉ là phụ nữ và đứa bé, tuyệt đối không thể dính dáng liên quan đến việc này.

Giữ vững quan niệm bỏ lo chuyện của người để được sống được lâu, Tô Nhựt Hàm cũng không quản rủi cuộc đối phương có còn thờ hay không, cuống quýt đứng dậy đi tới bên cạnh Mặc nhi, miệng dõn dập nói: “Mặc nhi nhanh đi vào nhà.” Tô Nhựt Hàm vọt lại đây sau đó liền thuận tay chuẩn bị kéo Mặc nhi đi vào trong cửa.

Bởi vì vừa rồi Tô Nhựt Hàm ngồi ở bên kia che chắn, cho nên căn bản Mặc nhi không có nhìn thấy diện mạo của người nằm trên mặt đất.

Lúc này Tô Nhựt Hàm đi tới, khi bé bị Tô Nhựt Hàm kéo vào cửa thì quay đầu liếc mắt nhìn một cái, khuôn mặt của người nọ hoàn toàn lộ ra ở trước mắt Mặc nhi.

Thời điểm khuôn mặt người nằm trên mặt đất lộ ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Mặc nhi trong nháy mắt mất đi huyết sắc, con ngươi đen nhánh đột nhiên tròn to, không dám tin nhìn người nọ.

Là hắn...

Mặc nhi nhìn khuôn mặt quen thuộc nhắm chặt hai mắt nằm ở đó, máu bắn tung tóe trên cằm bảo màu trắng như những đóa hồng mai nở rộ, bé run run thân mình đứng ở nơi đó: “Phụ thân, là phụ thân... Mẫu thân... Là phụ thân...”

Cái gì, cái gì? ? ?

Động tác Tô Nhựt Hàm muốn vào nhà đóng cửa đột nhiên dừng lại, không dám tin cúi đầu liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, sau đó lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn nam nhân không biết sống hay chết nằm ở đằng kia một cái, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nam nhân này, là phụ thân của Mặc nhi? ? ?

Trong lúc Tô Nhựt Hàm còn đang ngây người, Mặc nhi vốn đang bị nàng lôi kéo, đã giẫy khỏi tay nàng, thân mình nho nhỏ run run đi tới chỗ nam nhân nằm trên mặt đất.

Sau khi Mặc nhi tránh thoát khỏi mình thì Tô Nhựt Hàm mới phản ứng lại. Nếu người nọ là phụ thân của Mặc nhi, xem ra thật đúng là không thể cứ mặc kệ ném người ta như vậy.

Khi nhìn thấy thân mình nho nhỏ của Mặc nhi run run chậm rãi đi tới gần nam nhân kia, nàng lập tức bước nhanh vọt đi qua, đưa tay đến phía dưới cánh mũi của hắn. Khi nhận thấy hắn còn có hơi thở, nàng quay đầu kêu lên với Mặc nhi sắc mặt trắng bệch thân mình run run: “Mặc nhi đừng sợ, còn có hơi thở, hắn còn chưa có chết.” Nói xong câu đó nàng âm thầm nhủ nhủ mầy, vì sao thời điểm nàng nói ra những lời này, trong đầu nàng lại có thể mang theo cảm giác có một tia hy vọng người này chết đi? Chẳng lẽ bởi vì Mặc nhi nói hắn là phụ thân của bé, cho nên nàng sợ hãi hắn sẽ mang Mặc nhi đi, cho nên trong lòng không có ý tốt như vậy? Thật sự là rất kỳ quái.

Cũng may Mặc nhi còn nhỏ, không có nhận thấy được ý tưởng chột lóc rồi biến mất vừa rồi của nàng.

“Không, không chết?” Trong hốc mắt của Mặc nhi chứa đầy nước mắt, nghe được Tô Nhựt Hàm nói người không chết, lúc này nước mắt lại ngừng rơi.

Tô Nhựt Hàm dùng sức lắc lắc đầu: “Thực không chết, nhanh lại đây giúp mẫu thân một chút.” Nói xong nàng dùng sức túm nam nhân lên muốn kéo hắn đi, nhưng mà lại phát hiện thể lực thật sự không đủ, chỉ phải kêu Mặc nhi hỗ trợ.

Thân thể Mặc nhi nho nhỏ, nâng chân giúp nàng cũng khó khăn, cuối cùng vẫn là gia hỏa Tiểu Bạch kia chạy tới găm quần áo bả vai bên phải của nam nhân dùng sức kéo, mà Tô Nhựt Hàm nắm ở phía bên kia cố sức kéo vào trong nhà.

*****

Lúc này cách hai mươi dặm ở phía ngoại ô Lâm Lan thành Phụng Lan quốc, một đội năm người hắc y nhân nhanh chóng đi tới một nghĩa trang bỏ hoang.

Sau khi tiến vào nghĩa trang, trong đại sảnh trống trải cũ nát đã có một lão giả mặc đồ xám tro đứng chờ ở nơi đó.

Nhìn thấy năm người trở về, đôi mắt sắc như chim ưng của lão giả áo xám nhìn chăm chăm người cầm đầu năm người kia, giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền tới hỏi: “Thế nào? Mọi chuyện làm thỏa đáng chưa?”

Năm người nhất tề quỳ xuống đất, người cầm đầu vẫn cúi đầu, khăn che mặt màu đen che kín cả khuôn mặt chỉ còn lại một đôi mắt phượng, trong mắt mang theo lạnh lùng vô tình mở miệng: “Mọi chuyện đã làm thỏa đáng, dựa theo kế hoạch đã dẫn người đi qua.”

“Ừ, đã chết chưa?” Lão giả áo xám vừa lòng gật gù gật đầu, trên mặt mang theo loại tình cảm tàn nhẫn.

“Không chết, Mạc Tử Khanh trọng thương đào thoát.” Người cầm đầu cúi đầu quỳ trên mặt đất, hai tay chống đỡ hơi hơi dùng sức ấn xuống mặt đất.

Lão giả áo xám nghe xong cũng không có phản ứng tức giận, hồi lâu sau hắn mới mở miệng: “Thôi! ! ! Trở về nói cho Thanh Nguyên, lần này chính là một sự cảnh cáo, lần sau còn dám làm trái quyết định của ta, vậy Mạc Tử Khanh có thể sẽ không có vận may đào thoát tốt như vậy nữa đâu, hừ! ! !”

Nói xong sau, lão giả áo xám phất tay áo rời đi, năm hắc y nhân trừ bỏ người cầm đầu đang quỳ, bốn người khác vào thời điểm lão giả áo xám rời đi cũng đứng dậy đi theo rời khỏi nghĩa trang.

Người cầm đầu hắc y nhân vẫn quỳ trên mặt đất, thật lâu thật lâu sau mới chậm rãi đứng lên, đưa tay lấy cái khăn đen trên mặt xuống, lộ ra tuấn nhan đẹp như yêu nghiệt, trong mắt phượng tất cả mang theo đều là hàn ý thấu xương.

Sau khi làm người kia bị thương nặng, lại còn vọng tưởng thao túng mình???

Cảnh cáo phải không?

Người phản bội mình, không cần thiết phải giữ lại nữa rồi.

*****

Lúc này Tô Nhượng Hàm bận rộn một đầu đầy mồ hôi đảo quanh trong phòng. Nàng sai Mặc nhi và Tiểu Bạch đến phía sau viện dùng đất che giấu vết máu, để ngăn ngừa có người lần theo vết máu tìm tới trong nhà mình.

Mà chính nàng lại cấp tốc xử lý quần áo trên thân của người này, sau khi dùng kéo cắt toàn bộ thành mảnh vải, miệng vết thương trên thân cũng toàn bộ lộ ra. Tổng cộng có bảy vết đao chém, trong đó một miệng vết thương sâu có thể thấy được xương, làm cho thời điểm nàng xử lý miệng vết thương da đầu cũng có chút run lên.

Bởi vì hiện tại với cái dạng này của hắn Tô Nhượng Hàm cũng không dám mang tới y quán, trước mắt nàng chỉ đành phải khẩn cấp xử lý, cầm máu sau đó sử dụng kim châm khâu y phục hơn qua lửa xỏ sợi chỉ nhỏ vào khâu miệng vết thương trước. Ít nhất như vậy có thể làm cho miệng vết thương không lại tiếp tục nứt toát chảy máu.

Trong tay Tô Nhượng Hàm căn bản không có thuốc men gì, có cũng là của lần trước lúc tay Mặc nhi bị thương, nàng đi y quán tìm hiểu tin tức rồi mua chút thuốc mỡ bôi ngoài da trong y quán, còn có một bao thuốc bột phần là thầy thuốc nói nếu miệng vết thương tiếp tục chảy máu thì mới dùng. Bởi vì lúc đó trở về tay Mặc nhi đã cầm máu, cho nên thuốc đó thật ra là còn thừa lại.

Nghĩ đến bao dược kia, Tô Nhượng Hàm vừa khâu xong mũi cuối cùng trên miệng vết thương, nàng chạy nhanh đi tìm bao thuốc bột kia ra, cũng không quan có ích hay không, cứ rắc lên miệng vết thương trước rồi nói sau.

Đợi cho mọi việc kết thúc, Tô Nhượng Hàm cau mày bĩu môi nhìn tuấn nhan trên giường mình, có chút phức tạp mở miệng: “Ta đã tận lực rồi, có sống hay không chính là chuyện của người.” Bây giờ ở trong lòng của nàng thật sự rất rối rắm, Mặc nhi nói nam nhân này là phụ thân của bé, nhưng mà hiện tại ngã vào trước cửa nhà nàng ...

Trái lại Tô Nhượng Hàm không nghĩ ngờ nam nhân trước mắt này không phải là phụ thân Mặc nhi, chỉ vì gương mặt tuấn mỹ như điêu khắc của hắn có ít nhất bảy phần tương tự với Mặc nhi. Vậy cũng khó trách Mặc nhi lại đáng yêu như thế, thì ra phụ thân của bé lại là một mỹ nam.

Chỉ là... Nàng cứu tính nam nhân này, vạn nhất đến lúc đó hắn muốn dẫn Mặc nhi đi thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà... Nếu hắn chết đi, vậy Mặc nhi sẽ có phản ứng gì?

Nghĩ đến đây, Tô Nhượng Hàm liền cảm thấy mình có chút đau đầu, nhìn không được muốn ném nam nhân trên giường kia ra bên ngoài.

Mỗi một xoay xoay cằn cỗi, Tô Nhượng Hàm nhìn miệng vết thương của nam nhân trên giường được mình xử lý đơn giản đã muốn ngừng chảy máu, nàng phức tạp thở dài. Xoay người đi đến hậu viện, chuẩn bị đi xem Mặc nhi che giấu vết máu có kỹ càng chưa, đến khi che giấu xong, nàng vẫn nên đi đến hiệu thuốc bắc mua chút dược thôi. Tô Nhượng Hàm cũng không cho rằng phương thức xử lý miệng vết thương như vậy có thể làm cho hắn khỏe lại.

*****

Lúc này trong một tòa nhà kín đáo ở trong Lâm Lan thành, dung nhan tuấn mỹ mang ý cười câu hồn nhìn bóng dáng đang quỳ trên đất, trong mắt phượng không hề có ý cười, có chỉ có sát ý lạnh như băng.

“Ha ha... Người nói ta nên xử trí người như thế nào đây? Âm Tinh...”

Thân ảnh đang quỳ nhẹ run một cái, vẫn trầm mặc chưa mở miệng. Phản bội chủ tử, nghe theo lão chủ tử đuổi giết Mạc Tử Khanh sau đó bị chủ tử tự thân bắt được, Âm Tinh đã không còn lời nào để nói. Bốn người đồng hành với hắn đã bị chủ tử giết chết, mà lúc này bản thân hắn còn chưa chết, chỉ sợ chết đã trở thành hy vọng quá xa vời với hắn...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Phụ tử gặp nhau.

Trong đôi mắt phượng yêu mỹ đầy u ám của Thanh Nguyên nhìn chăm chăm Âm Tinh quỳ trên mặt đất chậm rãi mở miệng nói: “Người cũng biết, việc sai lầm nhất mà người làm cũng không phải là phản bội ta. Mà là... Người không nên đi giết hần.” Hôn nữa làm cho ta không thể tha thứ là, người đã mượn danh nghĩa của ta lừa gạt hần đi.

Mắt phượng híp lại thành một đường, vẻ mặt có vài phần phức tạp nhìn Âm Tinh quỳ trên mặt đất một câu cũng không nói, cuối cùng nhắm mắt lại phát phát tay: “Đưa đi cửa ngầm.”

Quý Túc đứng thẳng ở bên cạnh Thanh Nguyên, khi nghe được hai chữ cửa ngầm từ trong miệng chủ tử nói ra thì sắc mặt đổi đổi, nhưng cuối cùng chỉ gật gật đầu đi qua bắt Âm Tinh vô công đã bị phê hết đi tới bên ngoài.

Mà tâm tư Âm Tinh vốn đã tuyệt vọng, khi nghe được mình bị đưa tới cửa ngầm, trong mắt chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch. Cửa ngầm đó là một địa phương sống không bằng chết... Chết đối với hần mà nói, thật sự chính là trở thành một loại yêu cầu xa vời.

Thanh Nguyên một thân y phục màu đen bó sát người còn chưa thay ra, nghiêng người ngồi vào trên ghế, nhìn bóng dáng Quý Túc mang theo Âm Tinh rời đi ở phía trước, mắt phượng chậm rãi nhắm lại.

Âm Tinh đã đi theo mình năm năm, kết quả cuối cùng vẫn lựa chọn phản bội mình, đi nguyện trung thành với chủ tử ban đầu của hần, cái người phụ thân trên danh nghĩa có cùng huyết thống với mình!!

Cảnh cáo phải không?

Môi mòng trên tuấn nhan xinh đẹp tuyệt mỹ của Thanh Nguyên khẽ nhếch, vẻ tươi cười câu hồn người khác xuất hiện ở khóe môi của hần, trong đôi mắt phượng mở to lại chỉ mang theo lạnh lùng và tàn nhẫn thật sâu.

Nếu người kia chưa từng ngu xuẩn đi tổn thương hần, có lẽ hần còn có thể bởi vì năm năm trước những chuyện Liễu Hương làm mà toàn lực hủy đi Liễu gia. Không phải bởi vì dã tâm của người kia, chỉ vì năm đó Liễu Hương kê đơn thiết kế để Mạc Từ Khanh cưới nàng và Thanh Linh chết đi, mình cũng hoàn toàn có lý do mà hủy đi Liễu gia hậu thuẫn Liễu Hương...

Nhưng mà hiện tại người kia lại ngu xuẩn động thủ với Mạc Từ Khanh, hần cũng biết đã chạm vào điểm mấu chốt của mình đây?

Thật lâu sau, Thanh Nguyên gật đầu mở miệng: “Nguyệt Sóc...”

“Có!” Người ở bên ngoài nghe xong đẩy cửa đi vào.

Thanh Nguyên đưa tay vân vê đầu lông mày mở miệng nói: “Có tung tích của hần không?”

Nguyệt Sóc một thân cẩm bào xanh nhạt, thần sắc trên mặt nghiêm túc lắc lắc đầu nói: “Không có... Đã tăng số người đi tìm kiếm chung quanh ở Lâm Lan thành.”

“Cần phải mau chóng tìm được.” Trong mắt phượng mang theo lo lắng mở miệng.

Khi hần biết Âm Tinh phản bội mình, dùng danh nghĩa của mình lừa gạt Mạc Từ Khanh đi tới mảnh rừng cây bên ngoài thành tây. Đợi cho đến khi hần mang theo người đuổi qua bên đó, thì đụng phải năm người Âm Tinh đang tìm kiếm, mà Mạc Từ Khanh sau khi trọng thương cũng đã đào tẩu không biết tung tích.

Nếu như không nhanh chóng tìm được hần, chỉ sợ hần bị trọng thương...

*****

Lúc Tô Nhượng Hàm đi đến hậu viện, bóng dáng nho nhỏ của Mạc nhi đang kéo một cái ki, sau đó cố sức lôi kéo bùn đất mà Tiểu Bạch đào ở bên trong Mai Lâm đến che đầy khu vực mặt đất bị máu thấm ướt. Thân mình nho nhỏ của bé muốn kéo cái ki đi chuyển thật sự là rất cố sức, Tiểu Bạch ở bên cạnh nhìn không được, đành phải há miệng cắn rìa cái ki dùng sức kéo về phía trước, mà Mạc nhi ở đó phụ trách bưng đất.

Nhìn Mạc nhi và Tiểu Bạch phân công hợp tác, Tô Nhượng Hàm đứng ở cửa hậu viện vốn tâm tình đang phiền muộn đột nhiên tốt lên không ít. Gia hỏa Tiểu Bạch này trừ bỏ cái sở thích cổ quái của nó ra, bình thường thật sự rất hiểu chuyện cũng rất linh tính. Nhất là hiện tại nó và Mạc nhi vô cùng hợp nhau, rất nhiều thời điểm hành vi của Tiểu Bạch, làm cho nàng cảm thấy Tiểu Bạch cũng nhanh trở thành cầu bảo mẫu của Mạc nhi rồi.

“Mạc nhi, được rồi con dừng lại trước, để cho mẫu thân đến làm đi!” Tô Nhượng Hàm bước nhanh đi qua.

Mặc nhi đang cầm đất vung rắc trên mặt đất, kinh hi quay đầu nhìn về phía nàng: “Mẫu thân... Phụ thân không có việc gì ư?” Vừa rồi nhìn thấy trên người phụ thân thật nhiều máu, ngay cả quần áo cũng bị thấm ướt.

Tô Nhựt Hàm nhíu mày, khẽ miệng nói: “Hắn là không có việc gì đi, sau khi nương xong việc thì đi ra ngoài hiệu thuốc bắc mua chút dược. Đợi lát nữa con và Tiểu Bạch ngoan ngoãn ở nhà giữ nhà, nhất định không thể chạy loạn khắp nơi.” Nhất là khi nói đến câu sau, ánh mắt của nàng thực rõ ràng mang theo cảnh cáo quét về phía Tiểu Bạch, làm cho Tiểu Bạch ủy khuất ngao ô hai tiếng, lại đáng thương hề hề dùng sức vẫy vẫy cái đuôi không linh hoạt.

Nhìn cái đuôi Tiểu Bạch rõ ràng vô cùng cứng ngắc, Tô Nhựt Hàm hơi hơi có chút nghi hoặc, cái đuôi Tiểu Bạch đã từng bị thương qua hay sao? Giống như từ sau khi mình nhất Tiểu Bạch trở về, cái đuôi của nó đóng đờ cũng giống như một khúc gỗ, vô cùng cứng ngắc, có hơi khác biệt với đuôi chó.

“Giả bộ đáng thương cũng vô dụng, ai kêu ngươi lại tìm cái đại phiền toái trở về cho ta? Ngươi phải ở nhà bảo hộ Mặc nhi thật tốt cho ta.” Tô Nhựt Hàm nhíu mày, vô cùng oán niệm đánh gãy hành vi giả bộ đáng thương của Tiểu Bạch nói.

Tô Nhựt Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì mệt của Mặc nhi ở bên cạnh, nhưng mà lại có hiểu biết giúp mình làm việc, trong lòng khẽ thở dài một cái.

Kỳ thật hiện tại nàng thật sự rất muốn hỏi Mặc nhi, nếu nam nhân nằm trên giường trong phòng kia là phụ thân của bé, hơn nữa bộ dáng vừa rồi của Mặc nhi khi nhìn thấy hắn nằm trong vũng máu, giống như cũng không phải có ý tứ bài xích gì đối với hắn. Vì sao lúc trước thời điểm nàng nói phải giúp bé tìm người nhà, Mặc nhi lại phản ứng kích động như vậy? Tô Nhựt Hàm nhớ rất rõ ràng, lúc ấy Mặc nhi nói là, nương không cần bé, cha cũng không cần bé, mà hiện tại...

Sau này nam nhân tỉnh lại, nếu nhìn thấy con trai của mình sống chung với một nữ nhân xa lạ, nhưng lại kêu nàng mẫu thân, hắn sẽ có phản ứng gì đây? Tuy rằng bản thân Tô Nhựt Hàm cũng hiểu được, chuyện như vậy thật sự có chút trùng hợp, nhưng mà... Chuyện như vậy cố tình cũng đã xảy ra.

Trước cứ mặc kệ đi, chờ nam nhân kia tỉnh lại rồi tính sau.

Sau khi Tô Nhựt Hàm che giấu toàn bộ vết máu ở một đoạn đường gần hậu viện xong, nàng mới mang theo Mặc nhi và Tiểu Bạch vào nhà, thuận tiện đóng kín cửa sau lại còn khóa được cột luôn cả cánh cửa.

Về trong phòng liếc mắt một cái nhìn nam nhân nằm trên giường vẫn còn không nhúc nhích, nhưng mà trên người đã không còn lạnh lẽo nữa nàng mới xoay người nói với Mặc nhi đứng bên cạnh: “Mặc nhi... Mẫu thân đi hiệu thuốc bắc một chuyến, nếu có người không quen biết gõ cửa kêu con mở cửa, con trăm ngàn lần không được mở cửa biết không?” Để ngăn ngừa sau khi nàng rời khỏi đây Mặc nhi ở nhà một mình, vạn nhất có ai tìm đến trong nhà lừa gạt Mặc nhi, nàng nhìn không được lại nhắc nhở một phen.

Mặc nhi cong khoe miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nở thành cái bánh bao, mình có ngọc như mẫu thân nói sao?

Nhưng mà thấy Tô Nhựt Hàm còn nghiêm túc nhìn mình, bé vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu: “Đã biết, mẫu thân trở về nhanh nha.”

Tô Nhựt Hàm gật gật đầu chuẩn bị ra cửa, lại phát hiện trên người mình trước đó bởi vì lôi kéo nam nhân kia nên trên người dính đầy vết máu, chỉ sợ đi ra ngoài như vậy, người khác còn tưởng rằng nàng vừa giết người xong đâu!

Thầm nghĩ nguy hiểm thật, nàng vội vàng lấy ra một bộ váy áo, sau đó đi phòng bên cạnh thay đổi quần áo. Vốn chuẩn bị mang mặt nạ, nhưng mà lấy mặt nạ kia ra mang cũng cần mất một lúc lâu, vừa rồi lúc nàng và Mặc nhi về nhà thì mới lấy mặt nạ xuống. Lúc này phải vội vã đi hiệu thuốc bắc, ngược lại cũng không có thời gian lại đi mang mặt nạ nữa, nàng dứt khoát đi về phòng ngủ của mình lấy đầu lạp, mang lên rồi vội vàng ra cửa.

Sau khi Tô Nhựt Hàm tới hiệu thuốc bắc, vốn nàng muốn mời thầy thuốc tới cửa đi xem bệnh, nhưng mà nghĩ lại, vạn nhất người đuổi giết phụ thân của Mặc nhi biết hắn bị trọng thương, cho người theo dõi ở hiệu thuốc bắc, vậy nàng đi thỉnh thầy thuốc không phải là chui đầu vô lưới??

Suy nghĩ một chút, lúc vào hiệu thuốc bắc nàng nói với tiểu nhị bốc thuốc: “Con ta bướng bỉnh chơi đùa đao làm bếp thì cắt trúng tay bị thương, cần phải dùng loại thuốc nào?”

Tiểu nhị bốc thuốc khó xử nhíu nhíu mày, ngày thường hắn đều dựa vào phương thuốc mà bốc thuốc, lúc này hỏi hắn nên dùng thuốc gì thì thật sự là hắn không biết. Lúc này hắn quay đầu sang bên kia hỏi một vị lão đại phu đang xem xem bệnh: “Thôi đại phu... con trai vị đại tẩu này nghịch đao bị cắt vào tay, cho hắn dùng thuốc gì thì được?”

Lúc này Thôi thầy thuốc trong miệng tiểu nhị nhìn sang, hắn nhíu mày nhìn Tô Nhựt Hàm đang đội đầu lạp hỏi: “Tại sao ngươi không mang con ngươi lại đây? Chỉ bốc thuốc, ta không thấy miệng vết thương, vạn nhất thực nghiêm trọng mà bị chậm trễ thì như thế nào mới tốt?”

Tô Nhựt Hàm bĩu môi ở dưới đầu lạp, nếu nàng mang 'Con' bị thương tới được, chỉ sợ bệnh còn chưa có nhìn, đã bị người truy sát người kia phát hiện loạn đao chém chết trước rồi.

“Cũng chỉ là miệng vết thương có chút sâu, không có thương tổn đến xương cốt, ngươi giúp ta tùy tiện lấy một ít thuốc cầm máu hạ nhiệt là được!” Tô Nhựt Hàm không muốn lại trì hoãn thời gian, chỉ phải đánh gãy lời lão đại phu muốn tiếp tục nói.

Lão nhân nhíu mày trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân trước mắt này thân là mẫu thân, làm sao lại không hề để ý đến vấn đề miệng vết thương của con mình, chỉ sợ là một nữ nhân nhẫn tâm.

Nếu Tô Nhựt Hàm biết suy nghĩ của lão nhân kia, khẳng định nàng sẽ tức chết.

Cầm thuốc hốt được, Tô Nhựt Hàm bước nhanh đi ra hiệu thuốc bắc, thời điểm ra ngoài còn không quên đảo mắt nhìn chung quanh xem có ai chú ý tới mình, hoặc là có ai đi theo mình hay không. Sau khi xác định không có, thế này nàng mới xoay người đi tới phương hướng về nhà ở thành tây.

Trên đường trở về, Tô Nhựt Hàm nhìn thấy rõ có vài người cưỡi ngựa lao nhanh ở trong thành thiếu chút nữa va chạm vào nàng, người qua đường ở gần đó cũng sợ bóng sợ gió không thôi. Toàn bộ người ở đó xì xào bàn tán, hôm nay trong thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao xuất hiện nhiều người như vậy giống như đang tìm kiếm cái gì? Những người cưỡi ngựa ra vào thành, cũng giống như là người báo tin.

Tô Nhựt Hàm cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà vì vội vã về nhà, nên cũng không có muốn suy đoán tường tận.

Cho nên Tô Nhựt Hàm cũng không biết, nam nhân bị thương nằm ở trên giường trong nhà nàng, cũng là ngọn nguồn dị thường trong thành hôm nay.

Sáng sớm hôm sau, nam nhân nằm ở trên giường khẽ giật chân mày, Mặc nhi vẫn canh giữ ở trước giường vội vàng ngồi thẳng người, xoay người muốn chạy ra ngoài kêu Tô Nhựt Hàm đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng ở trong phòng bếp. Nhưng mà lại đột nhiên nghĩ tới tình hình ở chung giữa phụ thân và mẫu thân trước kia, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ hiện lên vẻ do dự, cuối cùng lại đi tới tới trước giường nhìn chằm chằm người sắp tỉnh lại.

Người trên giường chau mày vài cái, đột nhiên mở mắt ra.

Nam nhân nhận thấy được phòng trong còn có tồn tại hơi thở của một người khác. Trong con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng cảnh giác nghiêng đầu nhìn qua, một bóng dáng nhỏ nhỏ đập vào trong mắt. Thân ảnh nhỏ nhỏ kia đứng khuất bóng, cửa phòng mở rộng, ánh sáng bên ngoài chiếu vào trên bóng dáng nhỏ nhỏ đó, lại làm cho hắn có hơi nhìn không rõ lắm bộ dáng, nhưng mà bóng dáng nhỏ nhỏ này xem ra là đứa nhỏ là không thể nghi ngờ.

Mình được người cứu?

Không đợi Mặc Tử Khanh ngẫm nghĩ, bóng dáng nhỏ nhỏ cũng đã đi tới phía trước cửa sổ, mà lúc này hắn cũng thấy rõ tướng mạo đứa nhỏ kia.

Trong đôi mắt lạnh lạnh không gọn sóng của Mặc Tử Khanh lần đầu tiên xuất hiện thần sắc kinh ngạc cùng khiếp sợ, không dám tin thì tháo mở miệng: “Mặc nhi?”

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài khẽ nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, yếu ớt mở miệng nói: “Phụ thân...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chông Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thật là nàng.

Nếu như nói ở lúc vừa rồi khi Mặc Tử Khanh còn có thể cảm thấy Mặc nhi trước mắt là ảo giác của mình, như vậy khi Mặc nhi mở miệng gọi 'Phụ thân', hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Đứa nhỏ trước mắt này thật sự chính là Mặc nhi mà mình và Liễu gia tìm khắp nơi không có kết quả, không thấy ở đâu. Vì sao Mặc nhi lại ở chỗ này?

Mặc Tử Khanh nằm ở trên giường mạnh mẽ dùng sức muốn xoay người ngồi dậy.

“Ngô...” Kết quả hắn vừa mới dùng sức một chút thì lại đổ trở về trên giường, miệng vết thương trên người vốn đã được khâu tốt lại bị lôi kéo kịch liệt mà vỡ ra, trong nháy mắt máu chảy tràn ra từ miệng vết thương.

Mặc nhi đứng trước giường, lúc này nhìn thấy vài thớ da trên người Mặc Tử Khanh vốn được băng bó tốt nháy mắt bị nhiễm máu tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đại biến, thất kinh chạy tới, khẩn trương cầm lấy mép giường kêu lên: “Phụ thân... người không sao chứ?”

Lúc này Mặc Tử Khanh bị đau đến sắc mặt trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi lạnh từng hạt to. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lo lắng của Mặc nhi nhìn mình, hắn muốn nói một tiếng với Mặc nhi mình không có việc gì, lại phát hiện đau đớn trên người đã nắm giữ cảm giác toàn thân của hắn, muốn mở miệng cũng không được.

Khi Mặc nhi thấy Mặc Tử Khanh trên giường vô cùng thống khổ cau mày, vài thớ da băng bó trên người lúc này đã bị thấm máu, lại có một chút máu nhiễm lên trên chân bông, rốt cuộc bé nhịn không được mà gào khóc lên, miệng thì lớn tiếng kêu lên: “Mẫu thân tới mau... hu hu...”

Mặc Tử Khanh thống khổ kêu rên vài tiếng, rất muốn trấn an Mặc nhi bên cạnh đừng khóc, nhưng mà lại ở thời điểm bé khóc kêu mẫu thân, trong đầu hắn đau có chút choáng váng hiện lên sự nghi hoặc, mẫu thân? ? ?

Tô Nhựt Hàm vốn đang làm điểm tâm ở phòng bếp, đột nhiên nghe được tiếng Mặc nhi khóc gọi thì cả kinh, hai trứng gà lấy ra chuẩn bị chiên đang cầm ở trong lòng bàn tay trực tiếp rơi thẳng xuống đất, Mặc nhi đang khóc? ? ?

Tiểu Bạch đang coi giữ ở một bên chuẩn bị chờ chủ nhân làm đồ ăn ngon cho mình, thòi điểm nghe được tiếng khóc của Mặc nhi, nó bỏ lại cục xương vừa rồi Tô Nhựơc Hàm tiện tay quăng cho nó, đã tranh đường chạy ở phía trước nhanh chóng vọt tới phòng ngủ, mà bước chân của Tô Nhựơc Hàm cũng nhanh chóng chạy tới bên kia.

Từ lúc Mặc nhi rời giường buổi sáng, bé liền một khắc không rời canh giữ ở bên cạnh nam nhân kia. Nàng nhìn cũng có chút ghen tị, trong lòng âm thầm nghĩ, nhìn thái độ lúc này của Mặc nhi đối với phụ thân, chỉ sợ sau khi nam nhân kia tỉnh lại, Mặc nhi sẽ đi theo hắn rời khỏi mình đi... Dù sao người ta cũng là cha ruột của Mặc nhi, mà mình... Khi nghĩ tới đó, trong lòng Tô Nhựơc Hàm có chút phức tạp.

Lúc này vì sao Mặc nhi đột nhiên lại khóc?

Chẳng lẽ là nam nhân kia tỉnh lại thì bắt nạt Mặc nhi?

Hay là nói... nam nhân kia bị thương chết đi rồi hả? Sau khi cái ý tưởng này xuất hiện trong trong đầu nàng, Tô Nhựơc Hàm không thể phủ nhận, nàng hẳn có một sự chờ mong và hi vọng... Ai kêu hắn có khả năng tranh giành Mặc nhi với mình làm chi?

Khi bước chân vội vàng đuổi tới phòng ngủ, Tô Nhựơc Hàm liền nhìn thấy Tiểu Bạch đang nhe răng trợn mắt gầm nhẹ ở phía trước cửa sổ. Mà lúc này Mặc nhi một phen nước mắt nước mũi nhìn nam nhân trên giường đang bị đau đến sắc mặt trắng bệch, còn đỏ đầy mồ hôi lạnh... Càng khoa trương là, miệng vết thương vốn được nàng băng bó tốt đã cầm máu, lúc này tất cả băng gạc đều bị nhiễm máu đỏ, máu đỏ tươi không gì cản được mà nhiễm lên chân bông của nàng, người không biết tình hình còn tưởng rằng nơi này là hiện trường xảy ra hung án.

“Mặc nhi... Sao lại thế này?” Tô Nhựơc Hàm vừa tới cửa liền lo lắng mở miệng.

Mặc nhi nhìn thấy Tô Nhựơc Hàm đến, vẻ mặt hoảng sợ bỏ nhào tới trước mặt nàng, kéo vạt áo của nàng liền đáng thương hề hề khóc nói: “Hu hu... Máu thân, chảy thật nhiều máu, người cứu phụ thân, máu thân người cứu phụ thân đi...”

Khóc mắt Tô Nhựơc Hàm run rẩy vài cái, mình cũng không phải thầy thuốc, hôm qua xử lý miệng vết thương cứu nam nhân này, hoàn toàn chính là ngựa chết chữa thành ngựa sống, mù quáng ép buộc, không tất thõ cũng coi như là hắn có vận khí tốt thôi. Hiện tại hắn lại biến thành như vậy, nàng cũng không cam đoan mình còn có thể cứu hắn một lần nữa, nhưng mà thấy bộ dáng lúc này của Mặc nhi, nàng cũng không dám nói lời nói thật.

Nàng trấn an nói: “Được được được... Mặc nhi trước đừng khóc, nương xem miệng vết thương của hắn trước.”

Mặc Từ Khanh nằm trên giường đau đến nổi ý thức có chút hoảng hốt, mơ mơ màng màng nghe được một giọng nữ đang kêu Mặc nhi, giọng nói có chút quen thuộc, mà Mặc nhi kêu nàng là mẫu thân... Chẳng lẽ là Liễu Hưong?? Không, không đúng... Sẽ không là Liễu Hưong. Nếu là Liễu Hưong, Mặc nhi tuyệt đối sẽ không kêu nàng là mẫu thân mới đúng. Sau khi sinh Mặc nhi, nữ nhân kia liền giao Mặc nhi cho bà vú nuôi nấng, chưa bao giờ tận sức chức trách của một người mẫu thân. Càng bởi vì nguyên nhân là hắn, nàng đối với Mặc nhi có thể nói là lạnh lùng đến cực điểm, khi tâm tình không tốt, lại phát tiết oán khí đến trên người Mặc nhi, cho nên Mặc nhi chưa bao giờ kêu nàng là mẫu thân.

Huống chi Thanh Nguyên nói lần trước hắn quăng nữ nhân kia đến Lâm Lan thành, không có khả năng Mặc nhi ở cùng một chỗ với nàng mới đúng...

Không đúng! !

Lâm, Lâm Lan thành... Chẳng lẽ...

Trong lòng Mặc Từ Khanh ngẩn ra, chịu đựng đau đớn kịch liệt không ngừng từ miệng vết thương, cố gắng mở hai mắt nhìn về phía bóng dáng có chút mơ hồ đang đi tới trước giường ...

Khi một bàn tay lạnh lẽo trơn mềm va chạm vào trước ngực hắn, thân thể của hắn hơi co rúm lại một chút, ý thức thanh tỉnh vài phần, tầm mắt hoảng hốt thấy được gương mặt hắn cả đời cũng không quên được.

Bàn tay nhỏ bé mang theo cảm giác mát lạnh đang không ngừng dao động ở trước ngực, cảm giác như vậy, hơn nữa dung nhan vừa rồi trong hoảng hốt mà thấy được, làm cho hắn nhớ tới sự kiện năm năm trước nữ nhân này làm đối với hắn... Trong bất tri bất giác, hắn đem cảnh tượng hiện tại và một đêm của năm năm trước chồng chéo lên nhau, hình ảnh si nhục không chịu nổi hội tụ lại.

Khi khuôn mặt tái nhợt vì đau tới cực điểm, gắt gao cắn môi mình, con ngươi trong tròng nhưng lạnh lùng cố sức mở ra, bên trong không còn vẻ thanh lãnh nữa, chỉ có những tia máu phẫn nộ, dùng hết khí lực toàn thân dùng sức gạt ra bàn tay nhỏ bé không ngừng dao động trên ngực, môi mỏng cố sức nhỏ giọng quát: “Tiện, tiện nhân... Đừng, đừng chạm vào ta.” Mà sau khi nói xong, hắn cũng đã dùng hết khí lực toàn thân, thoáng cái hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Tiện, tiện, tiện nhân? ? ?

Mà đồng thời khi Mặc Từ Khanh ngất xỉu, Tô Nhựơc Hàm đang đứng ở trước giường lúc này đã nổi nóng cộng thêm phẫn nộ rồi.

Nàng vung tay hung hăng vỗ một cái tát lên bàn tay đang nắm tay nàng, trên đó đã hiện lên vết hồng dấu tay. Nàng tức giận đến sắc mặt cũng biến thành màu đen cả người phát run, tiếng nghiến răng kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên, hận không thể loạn đao chém chết nam nhân trên giường kia...

Tức giận trừng mắt nam nhân trên giường sau khi hôn mê còn cau mày, nhất là khi nhìn thấy miệng vết thương trên ngực hắn vừa rồi bị nàng cời bỏ băng gạc xuống toàn bộ đã bị xé rách đang không ngừng đổ máu, mắt hạnh nheo lại, Tô Nhựơc Hàm rét lạnh đứng ở đó vẫn không nhúc nhích.

Kêu nằng là tiện nhân, còn kêu nằng đừng chạm vào hân đứng không? Vậy để cho hân cứ đổ máu như vậy đến chết là được.

Tiện nam nhân đáng chết, cho rằng có được khuôn mặt dễ nhìn, sau đó là cha ruột của Mặc nhi, mình không dám gây khó dễ hân thế nào phải không?

Mình có lòng tốt nghĩ muốn cời bỏ băng gạc xử lý miệng vết thương cho hân một lần nữa, kết quả hân mở to mắt liếc mắt nhìn mình một cái, sau đó hung hăng vỗ một cái Thiết Sa Chuông xuống tay mình, lại... Lại mắng mình là tiện nhân! ! !

Tô Nhựt Hàm tức giận đến mất hạnh nổi lên lãnh ý âm trầm, vốn nằng đã không muốn cứu hân, lo sợ sau khi hân khỏe lại sẽ cướp Mặc nhi đi. Nếu lòng tốt bị xem thành lòng lang dạ thú, hân đã muốn chết, nằng liền thành toàn cho hân.

Sau khi quyết định, Tô Nhựt Hàm liền xoay người đi ra khỏi phòng, chuẩn bị để cho nam nhân trên giường tự sinh tự diệt đi thôi!

Kết quả nằng vừa mới xoay người rồi đi hai bước, liền phát hiện nằng đi không được, vừa cúi đầu thì thấy, trong mắt Mặc nhi chứa đầy nước mắt đáng thương tội nghiệp tím vật áo của nằng, cái miệng nhỏ nhắn tủi thân héch lên kêu to: “Mẫu thân... Người đừng đi, cứu phụ thân, bằng không hân sẽ chết.”

Tô Nhựt Hàm tức giận tròn trắng mắt, chết đi là tốt nhất.

Nhưng mà thấy bộ dáng kia của Mặc nhi, Tô Nhựt Hàm lại có chút ghen tị, có chút rối rắm mở miệng: “Mặc nhi... con thấy được, không phải mẫu thân không cứu hân, mà hân không cho mẫu thân chạm vào hân... con xem, tay của mẫu thân cũng bị đánh sưng lên.” Dứt lời còn thuận tiện giơ lên bàn tay đã bị đánh hồng hồng.

Mặc nhi thấy thế, nước mắt trong mắt đôi mắt đen nhánh rầm rào chảy ra, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay sưng đỏ của Tô Nhựt Hàm, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng thổi, vừa khóc vừa nức nở nói: “Hu... Nương, mẫu thân... Mặc nhi thôi thôi cho người sẽ không đau, hu hu... Mẫu thân cứu hân, Mặc nhi không muốn hân chết...”

Cuối cùng Tô Nhựt Hàm vẫn thua ở dưới thế công nước mắt của Mặc nhi, hơn nữa khi bàn tay nhỏ bé của Mặc nhi đang nhẹ nhàng cảm bàn tay sưng đỏ của nằng thổi thổi giúp nằng, giọng nói non nớt mềm yếu còn nói thôi thôi sẽ không đau, trong lòng nằng ảm áp lại đau lòng, đứa nhỏ như vậy kêu nằng làm sao nổi để cho hân rời đi? Nhưng mà nam nhân kia là phụ thân ruột thịt của Mặc nhi, vạn nhất đến lúc đó hân cứng rắn mang Mặc nhi đi thì sao?

Ai... Hiện tại nằng cứu hân, có tính là đang tự tìm khó chịu không?

Đợi cho đến khi Mặc Tử Khanh tỉnh lại lần nữa, đã là lúc chạng vạng tối.

Mặc Tử Khanh nằm ở trên giường ngẩng đầu nhìn căn phòng có chút mờ tối, trong lúc nhất thời cũng chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, thẳng cho đến khi nghe được cách vách truyền đến tiếng cười đùa của nữ nhân kia và Mặc nhi, hân mới nhớ lại kí ức trước khi hôn mê, thì ra thật sự nhìn thấy nữ nhân kia và Mặc nhi ...

Vừa vặn lúc này cách vách truyền đến tiếng Mặc nhi mềm mại êm ái nói: “A... Mẫu thân, không được cời quần áo của Mặc nhi.”

Sau khi Mặc Tử Khanh nghe nói như thế, sắc mặt lập tức đổi đổi, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng hoàn toàn đen xuống. Cái nữ nhân chết tiệt kia đang làm cái gì với Mặc nhi? ? ? Mặc nhi vẫn là đứa nhỏ, hơn nữa là con ruột của nằng... Nằng, nằng...

Nghĩ đến đây, hân mặc kệ hết thảy, cố sức chậm rãi ngồi dậy, nhưng mà vì sợ miệng vết thương lại bị xé rách sẽ làm cho mình choáng váng phát sinh lần nữa như buổi sáng, hân cực lực để cho mình thật cẩn thận.

Mà lúc này ở chỗ phòng ngủ cách vách Mặc Tử Khanh, Tô Nhựt Hàm cười đến đáng khinh, Mặc nhi xấu hổ đến sắc mặt đỏ bừng... Bên cạnh là Tiểu Bạch bốn chân quỳ rạp trên mặt đất, trong đồng tử xanh lam tràn đầy hưng phấn nhìn hai bóng dáng đang truy đuổi bên kia, đây là đang chơi trò chơi mới sao?

Tô Nhựt Hàm không để ý Mặc nhi xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, nằng cười hớ hớ cời hết quần áo của bé, quăng bé vào trong thùng chứa đầy nước ấm bên cạnh. Lúc Tiểu Bạch nhìn thấy Mặc nhi bị quăng vào trong thùng nước, nó hưng phấn đứng lên ghé vào trên miệng thùng, rất có bộ dáng nó cũng muốn đi vào theo, làm cho Tô Nhựt Hàm buồn cười thương cho nó hai cái cốc đầu cười mắng: “Ngươi xem nào nhiệt cái gì? Đi qua một bên đi.”

Nước có chút sâu, lúc Mặc nhi vừa rót vào trong thùng còn uống một ngụm nước, nhất thời gấp đến độ cầm lấy miệng thùng khăn trương kêu lên: “Mẫu thân...”

“Ha ha... Ngoan ngoan ngâm mình một chút, như vậy lúc ngủ cả người mới không bị lạnh!” Sau khi nằng nói xong, lại nghĩ đến xà phòng ngày ấy ở trên đường ngoài ý muốn mua được, lập tức nói: “Con ngâm người trước đi, mẫu thân đi phòng bên cạnh lấy xà phòng gội đầu cho con.”

Chờ Tô Nhựt Hàm cầm ngọn đèn đi đến phòng cách vách chuẩn bị tìm xà phòng mình mua, trong nháy mắt đang vào cửa, một bàn tay lạnh lẽo thấu xương bóp ở trên cổ của nằng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Hấn là chồng trước.

Trong nháy mắt khi Tô Nhựợc Hàm vào cửa, cổ của nàng liền bị một bàn tay lạnh lẽo bóp chặt.

Đồng tử mãnh liệt co rút lại, xuyên thấu qua ngọn đèn đang cầm trong tay nàng nhìn thấy, người đang bóp cổ mình không phải ai khác, đúng là nam nhân vốn đang hôn mê nằm ở trên giường của nàng... phụ thân của Mặc nhi!!

“Buông tay!” Hai mắt Tô Nhựợc Hàm hơi híp lại, giọng nói lạnh như băng.

Khi Mạc Từ Khanh chống lại mắt hạnh lạnh lùng ở trước mắt thì giật mình, nhưng nghĩ tới tiếng kêu vừa rồi của Mặc nhi, tay của hắn lại hơi dùng lực, giọng nói lạnh như băng hỏi: “Nói... Người đang làm gì Mặc nhi?”

Nhận thấy được bàn tay trên cổ mình hơi dùng sức, Tô Nhựợc Hàm cau chặt mày, tầm mắt đảo qua băng gạc dính máu trên ngực đối phương, mang theo vẻ chăm chọc nhìn hắn một cái, thật đúng là không hề an phận!!

Nàng làm gì Mặc nhi sao?

Nếu như hắn thực sự quan tâm đồ dành Mặc nhi, vì sao lúc trước lại quăng Mặc nhi ở Lâm Lan thành này. Nếu không phải Tiểu Bạch nhặt Mặc nhi trở về, nó là một đứa nhỏ bốn năm tuổi, ở địa phương biên cảnh hỗn loạn như vậy, chỉ sợ đã sớm không biết lưu lạc đi đâu rồi.

Hơn nữa để cho nàng tức giận là, nam nhân trước mắt này đầu tiên mắng nàng là tiện nhân, lúc này còn lấy oán trả ơn bóp cổ nàng. Hắn cũng không ngấm lại, nếu không phải nàng thay hắn xử lý miệng vết thương và bôi thuốc, chỉ sợ hiện tại hắn đã sớm đi uống mấy ấm trà ở địa phủ rồi.

Nàng nâng đuôi lông mày lên, có chút khiêu khích mở miệng hỏi: “Người cảm thấy ta sẽ làm gì Mặc nhi?”

Kỳ thật nàng thật sự là cực kỳ muốn biết, đối phương cho rằng nàng sẽ làm cái gì với Mặc nhi?

Khi Mạc Từ Khanh nghe được nàng hỏi lại thì khóe môi giật giật, muốn nói gì đó, lại giống như liên tưởng đến cái gì, trên tuấn nhan tái nhợt mang theo lạnh lùng hèn mọn mở miệng: “Ta vừa mới nghe được Mặc nhi rõ ràng đã kêu không được cởi quần áo của nó...” Nhưng mà hắn nhớ rõ, trước kia nữ nhân này chưa bao giờ thân cận với Mặc nhi.

Liên tưởng đến hành vi năm năm trước của nữ nhân này đối với mình, hắn cũng không cảm thấy mình có oan uổng nữ nhân này.

Chỉ là nàng... nhưng Mặc nhi là con ruột của nàng...

Nghe xong Mạc Từ Khanh nói, Tô Nhựợc Hàm hơi kinh ngạc, cái gì mà Mặc nhi kêu không được cởi quần áo. Vì sao nàng nghe ý tứ của câu nói kia, nam nhân này sẽ không cho rằng nàng đang dâm loạn Mặc nhi đấy chứ???

Nghĩ tới cái tên nam nhân này lại còn nói mình dâm loạn Mặc nhi, nàng tức giận đến tái mặt đi... Chẳng lẽ nàng giống như bộ dáng nữ hạo sắc, ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha? Hiện tại nàng thật sự rất muốn quăng nam nhân trước mắt này ngã sấp xuống đất, sau đó hung hăng dùng hai chân dẫm nát lên miệng vết thương trên ngực hắn. Nhưng mà nghĩ đến bộ dáng đáng thương hề hề của Mặc nhi, cuối cùng nàng nhìn... Nhắc nhở bản thân, nhìn nam nhân này một lần nữa, bằng không nàng phải đổi thành Ninja rùa.

Trong cơn giận dữ, Tô Nhựợc Hàm coi thường bàn tay đối phương vẫn còn bóp cổ mình, hèn mọn cười lạnh nói: “Không phải người bị thương cũng làm cho cái đầu hòng theo luôn? Ta cởi quần áo Mặc nhi thì làm sao, chẳng lẽ lúc người tắm rửa cũng còn có thể mặc quần áo hay sao? ? ?”

Khi nàng nói lời châm chọc thì sắc mặt Mạc Từ Khanh liền đổi đổi, hai mắt hơi lộ ra vẻ cảnh cáo và nguy hiểm nhìn nàng. Chẳng lẽ nữ nhân này sau khi mất trí nhớ thì lá gan cũng lớn hơn, lại dám nói đầu óc hắn có vấn đề? Nhưng mà nàng nói cái gì... Tắm rửa? ? ? Nữ nhân này...

Tô Nhựợc Hàm khó thở, nhìn thấy tuấn nhan lạnh lùng của Mạc Từ Khanh đang giận quá hóa cười, khóe miệng nhếch lên, ý cười lơ đãng không rõ ý tứ treo ở khóe miệng. Lúc này nàng nâng lên bàn tay không có cầm ngọn đèn, đầu ngón trỏ và ngón cái nhẹ vuốt cái cằm hoàn mỹ của Mạc Từ Khanh lạnh giọng cười nói: “Nhưng mà... thay vì người lo lắng cho Mặc nhi, thật ra không bằng người lo lắng cho bản thân một chút thì hơn. Dù sao khuôn mặt này của người cũng không tệ, quả thực làm cho ta có vài phản xúc động...” Có vài phản xúc động đánh nó thành đầu heo.

Chỉ là lời của nàng vừa mới dứt, bên trong đôi mắt đen như Hắc Diệu Thạch của Mạc Từ Khanh lóe ra sát ý, bàn tay trắng nõn tinh tế đang bóp cổ nàng hơi dùng sức, lạnh lùng gần từng tiếng: “Người... muốn... chết sao?”

Tô Nhựợc Hàm hô hấp có chút khó khăn, sắc mặt hơi đỏ lên, cũng không chịu thua tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Tuy rằng nàng không muốn chết, nhưng mà cũng không chấp nhận được nam nhân này ba lần bốn lượt mở miệng nhục nhã mình.

Lại nói... Tô Nhựợc Hàm nàng lại không nợ gì hắn, vì sao phải dễ dàng tha thứ cho hắn?

Là hấn bức nàng...

Trong lòng có tính toán, Tô Nhượng Hàm hô hấp dồn dập, sắc mặt bắt đầu có chút tím tái. Lúc này cái tay vốn đang nhẹ nâng cằm Mạc Từ Khanh trong bất tri bất giác lặng lẽ chuyển qua trước ngực của hắn, khi chuẩn bị công kích lên miệng vết thương nghiêm trọng nhất trên người hắn...

Thì đúng lúc này, trong phòng cách vách truyền đến tiếng kêu mềm mại của Mạc nhi: “Mẫu thân... Người có lấy được đồ không vậy? Nước sắp lạnh rồi...”

Mà phía sau, Mạc Từ Khanh cũng phát hiện, bàn tay xảo trá của nữ nhân trước mắt này, lại không biết từ khi nào đã đặt ở trên miệng vết thương của hắn hơi hơi dùng sức đè một cái, tạo thành một trận co rút đau đớn mãnh liệt...”Ngô...”

“Hiện, hiện tại... Có thể lấy tay của người ra chưa?” Sắc mặt của Tô Nhượng Hàm vì thiếu đường mà có chút phát tím, ánh mắt lại kiêu ngạo nhìn hắn.

“Hả?” Mạc Từ Khanh nhíu đầu mày, nghiêng đầu nghe tiếng Mạc nhi còn đang thúc giục nữ nhân trước mắt này ở phòng cách vách, lại chống lại đôi mắt mang theo châm chọc cùng với lạnh lùng chế giễu, cuối cùng mím chặt môi, trầm mặc thu hồi tay của mình.

Tô Nhượng Hàm hô hấp dồn dập vài cái, xoay người đi tới gần tủ đặt trong góc phòng. Nhìn bóng nàng xoay người, trong đôi mắt của Mạc Từ Khanh từ sau khi nhìn thấy nàng liền mất đi trong trẻo nhưng lạnh lùng mà mang theo phần hận cùng với hèn mọn, lúc này hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nàng lại không sợ hắn giết nàng?

Hơn nữa... hắn thấy được cảm xúc chợt lóe rồi biến mất từ trong mắt của nàng, nàng chán ghét hắn...

Nữ nhân này lại có thể chán ghét hắn sao?

Chẳng lẽ nói, mất trí nhớ thực sự có thể làm cho một người biến hóa lớn như vậy??

“Vì sao Mạc nhi lại ở cùng một chỗ với người?” Hắn nhìn bóng dáng nữ nhân có chút quen thuộc, lại lộ ra vẻ xa lạ hỏi.

Hơn nữa... Thân nàng đang ở trong Lâm Lan thành, rốt cuộc làm sao tránh thoát được mấy phương nhân mã của Liễu gia còn có mình và Thanh Nguyên tìm kiếm ???

Nàng lại nhàn nhã sinh hoạt ở chỗ này dưới mí mắt của mọi người, thậm chí là... Sau khi Mạc nhi mất tích, bọn họ đã từng dự đoán qua trăm ngàn loại khả năng, lại duy nhất chưa từng có nghĩ đến, Mạc nhi sẽ sinh hoạt cùng một chỗ với nàng, hơn nữa... bản thân mình lại còn được nàng cứu.

“Mạc nhi là vào một ngày hàn tuyết bay đầy trời, cả người đang phát sốt cao được Tiểu Bạch của nhà ta nhặt trở về. Nhưng thật ra ta cũng muốn hỏi một chút, người là người làm cha mà chăm sóc đứa nhỏ như thế nào, lại có thể chăm sóc đến như vậy. Một đứa nhỏ nhỏ không muốn để cho ta giúp nó tìm người thân, chăm sóc đến nỗi nó lại nói ra, nương cũng không cần nó, cha cũng không cần nó đây? Nếu như người và phu nhân của người không thích Mạc nhi như vậy, lúc trước vì sao lại muốn sinh nó ra? Người không biết là làm cha mẹ của đứa nhỏ như vậy cũng quá không có một chút trách nhiệm nào sao?” Sau khi Tô Nhượng Hàm nghe được vấn đề của hắn, trên mặt lại có vẻ tức giận, phần nộ xoay người, trong giọng điệu chất vấn có chút bén nhọn.

Vì sao sinh ra Mạc nhi?? Nàng là người rõ ràng nhất, không phải sao?

Mạc Từ Khanh nhíu mi đứng ở nơi đó, trầm mặc nhìn nàng không nói được một lời, ánh mắt thâm thúy u ám, làm cho đáy lòng của nàng có chút khản trương.

Bị hắn nhìn đến trong lòng có chút sợ hãi, đột nhiên sắc mặt Tô Nhượng Hàm thu lại vẻ lãnh trào cùng với lửa giận, xoay người lấy xà phòng trong giỏ trúc, trên mặt nàng chỉ còn lại hồ hững và bình tĩnh mở miệng: “Ta mặc kệ người có phải là phụ thân thân sinh của Mạc nhi hay không, nếu Mạc nhi nguyện ý đi cùng người, ta quả quyết sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu... Mạc nhi không muốn đi cùng người, như vậy đến lúc đó mỗi người tự mình rời đi, ta sẽ coi Mạc nhi như con ruột mình sinh mà yêu thương.” Sau khi nói xong nàng xoay người đi ra cửa, nếu không đi qua chỉ sợ nước sẽ lạnh, vạn nhất Mạc nhi bị đông lạnh thì sẽ không tốt. Thân mình nhỏ nhỏ mới khỏi hẳn phong hàn, không chịu nổi lại bị phong hàn tập kích một lần nữa.

Mạc Từ Khanh kinh ngạc đứng ở nơi đó, coi nhẹ miệng vết thương đang truyền đến sự đau đớn, có chút phức tạp nhìn bóng dáng nàng đi tới cửa.

Vừa rồi nàng nói... sẽ coi Mạc nhi là con ruột?

Mạc nhi vốn chính là cốt nhục ruột thịt của nàng...

Trầm mặc một lúc lâu, Mạc Từ Khanh hơi cụp xuống mí mắt, khi ngước mắt lên lần nữa, hắn nhìn bóng lưng nàng đã sắp đi ra cửa, môi mỏng khẽ mở thốt ra hai chữ: “Liễu Hương...”

Mà cùng với Mạc Từ Khanh nói ra, Tô Nhượng Hàm đã đi tới cửa lại đột nhiên cứng nhắc ngừng lại, thân mình nàng cứng ngắc, hơi hơi xoay người nhìn về phía nam nhân đang đứng ở xa xa nhíu mày nhìn mình, vừa rồi hắn kêu cái gì??

Nàng có nghe lầm hay không, vừa rồi nam nhân này lại kêu hai chữ Liễu Hương??

Làm sao có thể... Nàng chưa từng nói qua tên của mình cho hắn, hơn nữa cho dù có nói... Nàng cũng chỉ lại dùng cái tên Tô Nhượng Hàm này, làm sao hắn lại biết thân thể này kêu là Liễu Hương?

Như vậy chỉ có một khả năng... Nam nhân này lại có thể nhận biết chủ nhân trước kia của thân thể này! !

“Ngươi...” Sắc mặt Tô Nhượng Hàm có chút trắng bệch, có chút không dám tin.

“Đến tột cùng ngươi là ai?” Lúc này Tô Nhượng Hàm giống như một con nhím xù lông, rồi đột nhiên cao giọng hỏi.

Lúc này cả người Tô Nhượng Hàm căng cứng đứng ở cửa, mắt hạnh tức giận trừng trừng nhìn nam nhân đang đứng ở trong phòng mình...

Cách vách truyền đến tiếng Mặc nhi đang thúc giục, còn có tiếng ngao ô của Tiểu Bạch đang phụ họa, Mặc Tử Khanh nhíu mày nói: “Trước đi tắm rửa xong cho Mặc nhi...”

Tuy rằng đối với giọng điệu mệnh lệnh lẫn lộn đầu đuôi của hắn mà có chút khó chịu, nhưng Tô Nhượng Hàm cũng không nói hai lời xoay người đi tới chỗ Mặc nhi ở phòng cách vách. Cho dù nàng muốn biết rõ hắn là ai như thế nào, cũng không muốn để cho Mặc nhi sinh bệnh... Hơn nữa nàng còn phải thừa dịp trong lúc này mà cẩn thận cân nhắc, rốt cuộc hắn là ai... Chủ yếu nhất là, là địch hay là bạn? ? ?

Đợi đến khi Tô Nhượng Hàm tắm rửa lau khô tóc xong cho Mặc nhi, ôm bé đi trong phòng khách dỗ bé ngủ say, thế này nàng mới vội vàng đi đến phòng ngủ của mình đã bị tu hú chiếm tổ.

Khi còn ở bên ngoài, nàng liền nhìn thấy đèn trong phòng còn sáng, gián lướt động tác gõ cửa nàng trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Trong phòng thần sắc nam nhân lạnh nhạt đang ngồi ở trước bàn, một đầu tóc đen nhánh phân tán ở sau lưng, quần áo bởi vì bị nàng cắt phá hư mà trên thân tràn đầy thương tích, có một chút chật vật lại mang theo hơi thở lạnh ngao.

Lúc này hắn ngẩng đầu mắt lạnh nhìn nàng, trước khi nàng mở miệng đặt vấn đề, đối phương đã đạm mạc nói ra ba chữ làm cho Tô Nhượng Hàm gờ chân: “Mặc Tử Khanh...”

Cái gì? ? ?

Mặc Tử Khanh... Mặc Tử Khanh...

“Ngươi đùa giỡn cái gì?” Tô Nhượng Hàm gờ chân.

Té ra hắn lại là tướng công trước của thân thể này, Mặc Tử Khanh?

Là Mặc Tử Khanh ở trên phong hưu thư để cập sau khi Tô Nhượng Hàm tỉnh lại mang theo kia sao? ? ?

Tô Nhượng Hàm triệt để trợn tròn mắt... làm sao nam nhân trước mắt này có thể là Mặc Tử Khanh, hơn nữa... nếu hắn là Mặc Tử Khanh, hắn là phụ thân ruột của Mặc nhi, vậy... vậy còn nàng? ? ?

Sau khi nghĩ tới mọi chuyện, lúc này trong lòng Tô Nhượng Hàm chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là...

Mặc, Mặc nhi mà nàng nhặt được là con ruột của thân thể này sinh ra?

Trời ơi, chuyện không có khéo như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chông Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Rất nhiều nghi ngờ.

Tô Nhượng Hàm chạy trời chết!

Cho dù nàng thực không muốn không có cốt khí như vậy, nhưng trên thực tế khi nàng nghe được nam nhân nói ra tên hắn là Mặc Tử Khanh, sau khi nàng khiếp sợ xong hoàn hồn lại thì phản ứng đầu tiên đó là tông cửa xông ra, trực tiếp chạy trốn tới trong phòng Mặc nhi đang nghỉ ngơi.

Đợi cho nàng phản ứng kịp thì nàng đã ngồi ở trên giường nhìn chằm chằm đã Mặc nhi ngủ say phức tạp không thôi.

Vì sao mọi chuyện lại vừa khéo như vậy?

Trong lúc vô tình nàng cứu Tiểu Bạch bị thương trở về, nó nhặt con trai trở về cho nàng, hiện tại phụ thân của con đã tìm tới cửa. Nhưng... nhưng vấn đề là nam nhân này lại có thể là chồng trước của Liễu Hương chủ nhân thân thể này, mà Mặc nhi lại biến thân thành con ruột thân thể này sinh ra.

Chuyện như vậy thực sự làm cho nàng có chút không biết phải làm sao, càng không biết làm thế nào đi đối mặt với nam nhân kêu Mặc Tử Khanh kia.

Dù sao nàng cũng không phải là Liễu Hương chủ nhân trước của thân thể này, nàng chính là Tô Nhượng Hàm, một người ngoài ý muốn đi tới chỗ này. Mặc Tử Khanh đối với nàng mà nói, chỉ xem như một nam nhân xa lạ mà thôi... Hiện tại quan hệ duy nhất giữa nàng và Mặc Tử Khanh, chỉ còn lại có Mặc nhi...

Mặc nhi đang ngủ say trên giường, lúc này giống như là nhận thấy được ánh mắt của Tô Nhượng Hàm đang nhìn chăm chăm không rời, bất an nhíu nhíu đầu mày, sau đó có chút mơ hồ mở mắt, bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, về mặt mê mang trông thấy Tô Nhượng Hàm ngồi ở bên giường.

Từ sau khi tìm được nàng về, bé đều ngủ cùng với mẫu thân, vừa rồi đang ngủ thì đột nhiên tỉnh lại, thì ra là bởi vì mẫu thân không ở bên cạnh, khó trách mình lại đột nhiên tỉnh lại.

Mặc nhi mím cái miệng nhỏ nhắn, vô cùng buồn ngủ ngáp một cái, bất an cọ cọ sang Tô Nhượng Hàm bên cạnh, ôm cánh tay của nàng nhỏ giọng lầu bầu nói: “Mẫu thân... Sao người còn chưa lên ngủ vậy?”

Tô Nhượng Hàm ôn nhu cười cười, đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phần nộn có chút béo đơ đơ của Mặc nhi, nhỏ giọng mở miệng nói: “Mặc nhi... con sẽ luôn luôn ở cùng một chỗ với mẫu thân sao?”

Vốn Mặc nhi đang vô cùng buồn ngủ, khi nghe được vấn đề này, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên dừng một chút, buồn ngủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong nháy mắt rút đi, bé khần trương nhìn Tô Nhượng Hàm, giọng run nhẹ nhẹ hỏi: “Mẫu thân... Người đã nói sẽ không không cần Mặc nhi, người, người sẽ không lừa Mặc nhi chứ?”

Lời nói mới rồi của Tô Nhượng Hàm làm cho Mặc nhi miễn cảm bị khủng hoảng trong lòng. Bé lại nghĩ tới mẫu thân trước kia, người mẫu thân lạnh lùng chán ghét đối với bé, bé không cần... Chẳng lẽ mẫu thân lại không muốn bé nữa sao, nàng lại muốn biến trở về là nàng trước kia sao?

Mặc nhi nho nhỏ nắm chặt ống tay áo của Tô Nhượng Hàm, làm cho Tô Nhượng Hàm dễ dàng nhận ra khần trương và sợ hãi trong lòng của đứa nhỏ này. Nàng hơi hơi thở dài, nhẹ nhàng bế bé vào trong giữa giường, chính nàng cũng nghiêng người nằm lên trên giường ôm thân hình nhỏ nhỏ vào trong ngực sau đó mới nhẹ giọng nói: “Mặc nhi ngoan... Mẫu thân sẽ không không cần con, chỉ là... phụ thân con tìm đến đây, Mặc nhi... con sẽ đi với phụ thân con sao?” Kỳ thật trong lòng nàng đối với vấn đề này thực không nắm chắc, cho nên vừa rồi nàng mới hỏi câu kia.

Vấn đề hiện tại của nàng, thì cũng giống như là ở hiện đại khi cha mẹ ly hôn, để cho đứa nhỏ lựa chọn đi theo cha hay mẹ vậy. Mặc nhi nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nép ở trong ngực của nàng không hề rặng, lại nắm chặt vạt áo của nàng.

Mặc nhi không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, phụ thân làm cho bé tôn kính và sùng bái phát ra từ nội tâm. Mặc kệ khi đó hắn đưa bé đi trong nhà ông ngoại, nhưng lúc ấy bé nghe được phụ thân và đại cữu cữu bọn họ nói chuyện, biết hắn đưa bé đi nhà ông ngoại kì thực là vì tốt cho bé.

Nhưng mà mẫu thân...

Bé rất thích mẫu thân hiện tại, làm cho bé cảm thấy thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Thật lâu sau, lâu đến nỗi Tô Nhượng Hàm đã nghĩ rằng Mặc nhi đã muốn ngủ say, trong ngực nàng đột nhiên truyền ra tiếng hỏi nhỏ nhỏ của Mặc nhi: “Mẫu thân... vì sao Mặc nhi phải đi với phụ thân? Không thể để cho phụ thân ở lại sao?”

Àch... nam nhân kia ở lại?

Tô Nhượng Hàm hoàn toàn đen mặt, vấn đề này trực tiếp phủ quyết đi, không cần suy nghĩ lại.

“Ngaoan... Mặc nhi không nghĩ, thì ngủ trước đi!” Nàng nhíu mày vỗ nhẹ lưng Mặc nhi dỗ dành.

Sau khi nhận thấy Mặc nhi trong ngực đã ngủ say, thế này Tô Nhượng Hàm mới hung hăng phun ra một ngụm trọc khí.

Ở thời điểm không biết nam nhân kia chính là Mặc Tử Khanh, nàng đã có rất nhiều khoan nhượng và khó chịu với hắn rồi. Hiện tại lại biết hắn chính là Mặc Tử Khanh, là nam nhân hưu bỏ Liễu Hương nguyên chủ nhân thân thể này, làm sao nàng có thể sẽ giữ hắn lại? Cho nên vấn đề vừa rồi của Mặc nhi trực tiếp bị bác bỏ đi.

Dù sao xem ra năng lực khôi phục của hắn cường đại, hiện tại hắn hẳn là không chết được, chờ tới sáng mai, nàng phải đi nói cho hắn, kêu hắn tự mình rút đi. Mặc kệ hắn là Mặc Tử Khanh cũng tốt, a miêu a cầu cũng được, dù sao hắn đã hưu nguyên chủ nhân của thân thể này, không có chút quan hệ nào tới nàng cả, cho nên nàng không có nghĩa vụ cứu hắn còn phải nuôi hắn ăn uống, rút đi cho sớm.

Mà Tô Nhượng Hàm và Mặc nhi ở bên này đã chìm vào giấc ngủ, trong một căn phòng khác Mặc Tử Khanh cũng đang mở mắt nằm ở trên giường, nhìn ngọn đèn trên bàn hơi có chút thất thần.

Không có dự đoán được sẽ lại gặp mặt nữ nhân kia ở dưới tình hình như vậy, càng không có dự đoán được, thời điểm nàng lại nhìn thấy hắn, trong mắt sớm đã không còn cái loại thân sắc oán hận và ái mộ lúc trước, nếu có chỉ có chán ghét cùng với không kiên nhẫn... Nàng như vậy, làm cho hắn vốn ban đầu chán ghét nàng đột nhiên có chút không giải thích được, chỉ vì nàng hiện tại cũng chán ghét hắn...

Tầm mắt nhìn lướt qua cơm nước và thức ăn dưới ngọn đèn trên bàn, đó là ở trước khi hắn tỉnh lại cũng đã được chuẩn bị xong. Nhưng chút nhạc đệm sau khi tỉnh lại, đã làm cho người ta hoàn toàn quên mất thức ăn kia.

Hiện tại sau khi nhớ tới, Mặc Tử Khanh nhìn thức ăn này nhẹ nhíu mi.

Trước kia Liễu Hương là mười ngón tay không nước đường xuân, nhưng đồ ăn này...

Một người sau khi mất trí nhớ, từ bỏ thay đổi tính cách ra, ngay cả năng lực cũng có thể thay đổi??

Xoay người ngồi dậy từ trên giường, xuống giường ngồi vào trước bàn cơm, cầm lấy đĩa kẹp một ít đồ ăn đã sớm lạnh đưa vào miệng. Tuy rằng thức ăn trong miệng vì đã nguội lạnh mà mất mỹ vị, nhưng mà cũng không cách nào che giấu được trù nghệ tốt của người xuống bếp.

Tính cách khác biệt thật lớn, trong lúc giằng co với hấn lại để lộ ra trụ cột võ công, một tay trù nghệ giỏi, mười phần quan tâm yêu thương đối với Mặc nhi. Nếu không phải vốn dĩ gương mặt của nàng và Liễu Hương giống nhau như đúc, hấn cũng cho rằng sẽ là một người khác.

Trong đôi mắt lạnh lạnh như nước che dấu vẻ suy nghĩ sâu xa, nữ nhân này...

Thật lâu sau sau, hấn mở cửa đi tới trong sân, sau khi châm một ống trúc tín hiệu bay đến không trung không tiếng động thì chậm rãi xoay người chuẩn bị về phòng.

Vừa xoay người hấn hơi hơi sững sốt, ở cách hấn không xa, một bóng dáng màu trắng bạc đứng ở dưới mái hiên trên bậc thang bên kia, trong đồng tử màu xanh lam của đôi phương tràn đầy cảnh giới tức giận trừng mắt nhìn hấn, hé miệng nhẹ ra hàm răng trắng hếu, tiếng gầm nhẹ kín đáo phát ra từ miệng nó.

Mặc Từ Khanh lạnh lùng khẽ nhú đầu mày, trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không gọn sóng có chút ngoài ý muốn, nhẹ nhàng nói: “Ngân Lang?”

Giọng nói réo rắt ở trong ban đêm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng, Tiểu Bạch ở thời điểm hai chữ Ngân Lang nói ra, trong cổ họng lại là một tiếng gầm nhẹ cảnh cáo vang lên.

Hai mắt Mặc Từ Khanh hơi híp lại một chút, hồi lâu sau mới thu hồi tầm mắt, bình tĩnh đi vào trong phòng. Mà Tiểu Bạch lại ngồi ở nơi đó cả người đề phòng, mãi cho đến khi hấn đi vào phòng xong, nó mới đứng dậy lại lần nữa đi trở về căn phòng mẫu tử Tô Nhược Hàm và Mặc nhi đang nghỉ ngơi.

Sau khi Mặc Từ Khanh trở lại phòng, khóe miệng của hấn bắt giác hơi giương lên, một nụ cười thần nhiên xuất hiện ở khóe miệng. Không nghĩ tới nữ nhân này lại còn nuôi dưỡng một con Ngân Lang làm sủng vật, hơn nữa... Ngân Lang kia còn vô cùng trung tâm bảo hộ nàng, còn có... Mặc nhi!

Mặc Từ Khanh dám nói, nếu như vừa rồi trên người hấn mang theo địch ý, hoặc là mưu toan đi thương tổn cái nữ nhân kia, Ngân Lang tuyệt đối sẽ quyết đoán bỏ nhào qua cản đứt cổ mình. Ngân Lang là động vật quý trọng nhất Phụng Lan quốc, từ bỏ nó trung tâm, nó còn để cho trí nhớ người ta khắc sâu đó là sự hung mãnh thích giết chóc. Thông thường rất nhiều cao thủ gặp phải Ngân Lang đều sẽ e ngại vài phần, huống chi là bản thân hấn đang bị trọng thương đâu?

Cũng may vừa rồi trên người hấn không có địch ý, mà Ngân Lang cũng chỉ là làm ra cảnh cáo, cũng không có làm ra công kích, bằng không chỉ sợ còn chưa đợi được Hàn Lệ đến, ngược lại Mặc Từ Khanh hấn đã bị Ngân Lang nhào qua cản giết trước rồi.

*****

Bên trong một tòa nhà ở Lâm Lan thành, một bóng người nhanh chóng lách mình tiến vào một căn phòng trong đêm tối.

Sau khi bóng dáng kia đẩy cửa bước vào lập tức cúi người quỳ xuống đất ở trước màn che giường khẽ gọi: “Chủ tử...”

“Hử?” Một bàn tay như bạch ngọc vén màn lên xoay người ngồi dậy.

Quý Túc nhìn thấy trên mặt chủ tử nhà mình không hề có bộ dáng buồn ngủ liền biết, hấn vẫn không có ngủ, sợ là đang chờ tin tức tìm kiếm, hấn nhanh chóng báo cáo tình huống vừa rồi mới nhận được nói ra: “Hình như Hàn Lệ đã nhận được tín hiệu, đột nhiên ngưng hấn mọi hành động tìm kiếm người nọ.”

“Ngưng hấn?” Thanh Nguyên một đầu tóc đen dày rơi xuống ở sau người, vài sợi tóc rơi xuống ở trước ngực bằng phẳng có phần mịn hoặc câu nhân.

“Ân! Toàn bộ nhân mã đi tìm, Hàn Lệ đã triệu hồi hết.” Quý Túc gật đầu.

Thanh Nguyên nheo mắt phượng, khóe miệng hơi giương lên, hồi lâu sau thần nhiên phát phát tay: “Đã biết, ngươi cũng rút hết người về đây đi, không cần tìm kiếm.”

Nếu Hàn Lệ đã ngưng tìm kiếm, như vậy cũng đại biểu Hàn Lệ đã biết tung tích của hấn (MTK), hoặc là nói đã biết hiện tại hấn an toàn, cũng không cần phải lại tiếp tục tìm kiếm. Mà chính hấn (TN) bây giờ còn có một chuyện còn chưa giải quyết, chỉ cần biết được hấn đã an toàn cũng đủ rồi.

Sau khi Quý Túc rời khỏi phòng rồi rất nhanh rời đi, ở một góc âm u chỗ hành lang lại có một bóng dáng chột lóe rồi biến mất.

Mà cùng lúc đó, trong khách sạn bậc nhất, ở trong phòng của Liễu Thiên Nguyên, hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt đồng thời xuất hiện ở tại trong phòng.

Nhìn vẻ mặt nôn nóng của Liễu Thiên Nguyên, Liễu Phong Liệt đậm mặt mở miệng: “Xác thực Mặc Từ Khanh bị thương mất tích, hiện tại cũng không

biết tung tích, nhưng mà thủ hạ của hắn vừa rồi lại đột nhiên ngưng hết mọi tìm kiếm, hẳn là có tin tức.”

Liễu Thiên Nguyên nhíu mày, bị thương không biết tung tích? Hay là cố ý thả đạn mù? Bên hắn rốt cuộc có tin tức của Hương nhi và Mặc nhi hay không đây?

Liễu Thiên Nguyên nghĩ mãi không xong, ánh mắt chờ đợi lại nhìn về phía tiểu nhi từ cầu mình hỏi: “Phong Viêm, bên kia thế nào? Có tra ra được người giám thị Mặc Từ Khanh ở lâu ba là ai không?”

Liễu Phong Viêm nâng chén trà nóng ở trên bàn uống một hớp sau đó mới nói: “Con đi theo người kia tới trong một tòa nhà ẩn náu ở trong thành, không có thấy rõ ràng diện mạo người phía sau màn, đối phương giống như là rất quan tâm tung tích và an nguy của Mặc Từ Khanh. Khi biết được Hàn Lệ triệu hồi người đang tìm kiếm, thì người nọ cũng phân phó rút nhân mã về. Nhưng mà... cuối cùng con cảm thấy, giọng nói của người phía sau màn có chút quen thuộc, nhưng nhớ không nổi là đã nghe qua ở đâu.”

Quen thuộc??

Phụ tử hai người Liễu Phong Liệt và Liễu Thiên Nguyên đồng thời nghi hoặc nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bắt quả tang.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Nhượng Hàm bởi vì trong nhà còn có một nam nhân làm cho nàng chán ốm, thế nên dậy thật sớm. Trời chưa sáng gà vừa gáy thì nàng liền mặc quần áo rời giường đi làm cơm, chuẩn bị chờ đến khi hừng đông sau khi để cho Mặc Từ Khanh ăn qua điểm tâm thì liền tự giác rút đi.

Khi rời giường đi sang phòng bếp, nàng nhìn thoáng qua căn phòng ngủ trước kia của nàng và Mặc nhi, phát hiện bên trong không có ánh đèn thì cong môi, để cho người kia lại ngốc trong đó một lát nữa, chờ sau bình minh thì đuổi người..

Lúc này Tô Nhượng Hàm nhỏ giọng nói thầm đi tới phòng bếp, mà gia hỏa Tiểu Bạch kia từ lúc nàng rời giường mặc quần áo ra cửa thì liền đi ra theo. Nhưng mà tên kia cũng ngốc ở trong viện, lại hiếm khi thấy được không đi theo Tô Nhượng Hàm vào phòng bếp cạo ăn, làm cho nàng vô cùng kinh ngạc. Theo tầm mắt của Tiểu Bạch nhìn qua, phát hiện nó lại gắt gao nhìn chằm chằm căn phòng Mặc Từ Khanh đang ở. Nàng có chút kinh ngạc đoán rằng, sẽ không phải là Tiểu Bạch canh giữ ở chỗ này đề phòng Mặc Từ Khanh chứ?

Mặc kệ là thật hay giả, dù sao lúc này tâm tình Tô Nhượng Hàm thật tốt, cười đưa tay vỗ vỗ đầu của Tiểu Bạch nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu Bạch thật giỏi, không cô phụ ta có thừa yêu thương đối với người, người nhìn cái tên kia cẩn thận cho ta, đợi lát nữa chủ nhân ta làm đại tiệc cho người.” Dứt lời nàng rất là vui vẻ đi tới phòng bếp.

Mà đối với bóng dáng nàng rời đi, trong đôi mắt xanh lam của Tiểu Bạch là trọn vẹn khinh thường, chủ nhân thật sự trọn mắt nói dối, làm sao nàng có thừa yêu thương đối với nó, rõ ràng chính là ghét bỏ đến cực điểm có được không? Nhưng mà... Đại tiệc... Một dòng ngân quang khả nghi chảy xuống từ khóe miệng lông xù của Tiểu Bạch.

Bởi vì trong nhà có người ngoài ở, Tô Nhượng Hàm cũng không dám táo bạo đi vào trong không gian hái rau, chỉ đành phải xoay người về phía sau viện bên trong Mai Lâm tùy ý hái chút rau dưa đã muốn thành thực lúc trước đi dời ra ngoài trồng.

Tùy tiện làm chút thức ăn sáng, sau đó lại nấu một nồi cháo, bên trong bỏ thêm chút rau xanh và thịt nạc, cũng vô cùng thơm ngon.

Đợi cho Tô Nhượng Hàm cũng xong việc ở trong phòng bếp, khi trở lại trong phòng, nàng phát hiện Mặc nhi cũng đã tự mình mặc quần áo chỉnh tề, chỉ còn chờ nàng đi vào cột tóc dùm thôi.

“Sao lại thức sớm vậy?” Tô Nhượng Hàm lau nước trên tay, đi qua cầm lấy cây lược gỗ chải đầu cho Mặc nhi thì nhẹ giọng hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Mặc nhi lộ ra tươi cười: “Mặc nhi muốn đi xem phục thân đã tỉnh chưa...”

Động tác đang chải đầu cho bé của Tô Nhượng Hàm hơi dừng một chút, khẽ cau mày, nàng không biết nên nói như thế nào cho Mặc nhi, nàng chuẩn bị chờ ăn xong điểm tâm thì đuổi phụ thân bé đi... Ách, thật khó làm..

Tô Nhượng Hàm vừa cột tóc xong cho Mặc nhi, bé đã rất vui vẻ chạy tới phòng của Mặc Từ Khanh. Ở sau lưng nàng há miệng thở dốc muốn nói chút gì, lại cuối cùng cái gì cũng không nói mà đi theo bước chân của Mặc nhi đi đến căn phòng kia.

“Phụ thân... Rời giường... A, phụ thân đã thức dậy rồi hả?” Mặc nhi đứng ở cửa kính hi nhìn trong phòng.

Vốn tưởng rằng Mặc Từ Khanh bị thương nghiêm trọng như vậy, ít nhất cũng phải nằm trên giường hai ba ngày, nhưng đêm hôm qua thấy tên kia còn có

khí lực xuống giường rồi bóp cổ mình, thì Tô Nhựt Hàm đã biết năng lực khôi phục của nam nhân này là cực kì biến thái. Cho nên sau khi nàng và Mặc nhi đi qua nhìn thấy hán đã rời giường ngồi ở trước bàn, thì nàng cũng không có lộ ra thần sắc quá mức kinh ngạc, chỉ là...

Tô Nhựt Hàm nhú mảy nhìn nam nhân áo trắng ở trong phòng, thần sắc đối phương lạnh nhạt ngồi ở trước bàn, một đầu tóc đen dày rối tung ở phía sau. Khi tầm mắt của nàng lướt qua y bào màu trắng thì dừng một giây, không nghĩ tới người kia quả thực thích hợp với quần áo màu trắng. Quần áo này là lúc ấy nàng đi hiệu thuốc bắc mua thuốc, khi đi ngang qua một tiệm quần áo nghĩ tới quần áo của nam nhân này bị nàng cắt thành mảnh vụn. Vì không muốn để cho trong nhà có thêm một lóa nam (trần truồng), nàng thuận tay liền mua một bộ trở về, không dự đoán được hán mặc vào lại còn cực kì vừa người.

Chỉ là một đầu tóc đen kia...

Nàng chưa bao giờ biết, một nam nhân đầu tóc rối tung, quần áo màu trắng lại phối hợp với tuấn nhan lạnh lùng hoàn mỹ như điêu khắc, thì sẽ cho người ta có một loại ảo giác như gặp được trích tiên trong trời nhưng lạnh lùng...

Tô Nhựt Hàm hơi rũ mắt xuống sau đó nhẹ giọng ho khan nói: “Nếu đã thức dậy, vậy thì liền đi qua ăn điểm tâm đi, tin tưởng hôm qua ta đã nói được rất rõ ràng, sau khi ăn xong điểm tâm ta liền không tiễn.”

Nói xong nàng khom lưng ôm lấy Mặc nhi liền xoay người chuẩn bị đi tới nhà ăn, mà Mặc Tử Khanh ở phía sau cũng là thần sắc không thay đổi, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn bóng dáng của nàng lạnh lùng mở miệng: “Tạm thời ta không thể rời đi, cho nên...”

“Không được!” Nàng không đợi hán nói xong, cũng không quay đầu lại mở miệng cự tuyệt.

“Liễu Hương...”

Tô Nhựt Hàm nhú mảy, bước chân dừng lại, ôm Mặc nhi nghiêng người nhìn nam tử tuấn mỹ trong phòng nói: “Mặc Tử Khanh... Thỉnh không cần gọi ta Liễu Hương, Liễu Hương đã chết rồi... Hiện tại ta gọi là Tô Nhựt Hàm, cũng chỉ là Tô Nhựt Hàm. Cho nên... Ngươi không thể ở lại!” Mặc kệ trước kia giữa Liễu Hương và ngươi có khúc mắc yêu hận gì, vậy cũng không có quan hệ gì với Tô Nhựt Hàm ta. Những lời này chính là nàng thân nhiên nói thầm ở trong lòng.

“Tô, Nhựt, Hàm? Không nghĩ tới ngươi mất đi trí nhớ, lại có thể ngay cả dòng họ của mình trước kia cũng đã bỏ đi.” Người nam nhân tuấn mỹ ngồi trước bàn khẽ nhú mảy, sau khi giọng nói thanh lãnh gần từng tiếng thân nhiên đọc ra cái kia tên, thần sắc có chút trào phúng mở miệng.

Liễu Hương đã chết, là đại biểu ý trí trí nhớ trước kia của Liễu Hương cũng đã mất đi sao?

Tô Nhựt Hàm đối với châm chọc của hán cong khóe miệng không hề rằng, chỉ có chính nàng biết, từ đầu đến cuối nàng đều không có bỏ qua dòng họ của chính mình, nàng vốn là họ Tô, chưa bao giờ vứt bỏ cả.

“Vậy cũng không có quan hệ gì tới ngươi, ngày đó ngươi đã vứt một phong lưu thư cho Liễu Hương, như vậy mặc kệ hôm nay ta là Liễu Hương hay là Tô Nhựt Hàm, thì giữa ngươi và ta cũng đã không còn bất cứ quan hệ gì. Cho nên ta không có nghĩa vụ phải thu lưu ngươi, cho nên mời ngươi mau chóng rời đi.” Trong mắt Tô Nhựt Hàm dần dần có vẻ không kiên nhẫn mở miệng.

Một lúc lâu sau, hán ngẩng đầu nhìn nữ tử ôm Mặc nhi ngoài cửa, tuấn nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh chống lại tầm mắt của nàng: “Ngươi thực chán ghét ta, hoặc là nói... Ngươi hận ta? Cho nên mới không đồng ý cho ta ở lại?”

Tô Nhựt Hàm thân nhiên liếc mắt nhìn hán, chán ghét hán là thực rõ ràng, về phần hận hán? Khóe miệng giương lên nụ cười lạnh tự giễu, Liễu Hương chết đi có hận hay không nàng không biết, nhưng mà về phần Tô Nhựt Hàm nàng cần gì đi hận một người xa lạ?

Nàng đang muốn mở miệng, Mặc nhi luôn luôn trầm mặc hồi lâu ở trong ngực nàng, lúc này đột nhiên ngẩng đầu, hốc mắt lách lách nước, giọng điệu rầu rĩ mở miệng nói: “Mẫu thân... Không thể để cho phụ thân ở lại sao?”

Tô Nhựt Hàm còn chưa kịp nói ra lời cự tuyệt, thì nghe được tiếng đập cửa truyền đến từ ngoài cổng...

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái bên ngoài trời đã sáng trưng, lúc này là buổi sáng tinh mơ, chẳng lẽ Phượng Vân Cẩm lại có cái việc gì gấp muốn tìm mình hay sao?? Dù sao theo ý nàng, người nàng quen biết hơn nữa sẽ tới cửa tìm nàng, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Phượng Vân Cẩm kia là có khả năng nhất.

Tô Nhựt Hàm lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Mặc Tử Khanh một cái, sau đó mới để Mặc nhi xuống đất, sò sò vuốt ve khuôn mặt của bé nhẹ giọng dỗ dành nói: “Mặc nhi ngoan, đi với hán tới nhà ăn ăn bữa sáng trước đi, mẫu thân lập tức sẽ trở lại.”

Nhìn bóng dáng Tô Nhựt Hàm bước nhanh rời đi, Mặc nhi úy khuất mím môi, chu cái miệng nhỏ nhắn áp ứng nói: “Nhất định là tên quý chán ghét lại đến đây... tranh giành mẫu thân với Mặc nhi đều là người xấu.”

Mặc Tử Khanh nhướng đuôi lông mày, thân nhiên liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái rồi mở miệng: “Mặc nhi... Lại đây...”

Mặc nhi hoàn hồn, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh hán, có chút khần trương đứng ở trước mặt Mặc Tử Khanh.

“Phụ thân...”

Mặc Từ Khanh đưa tay nhẹ nhàng ôm Mặc nhi đến trong lòng mình, tránh cho bé đụng vào miệng vết thương rồi mới tùy ý hỏi: “Con ở với mẫu thân đã bao lâu? Vừa rồi quý chán ghét con mới nói...”

Bên này Tô Nhựt Hàm một bụng buồn bực đi đến sân nhỏ, thời điểm vừa tới cửa, nàng liền nhìn thấy một bóng người thân nhẹ như chim yến phi thân tiến vào từ bên ngoài tường viện. Sau khi đối phương thấy nàng đi tới thì nhấp nhấp khóe miệng không hé răng, ngược lại là ở trước mặt nàng mặt nghênh ngang xoay người đi tới trước mở cửa ra, mà ngoài cửa người nọ lại còn là vẻ mặt cười nhẹ đi vào.

Nhìn một màn trước mắt này, Tô Nhựt Hàm đều tròn tròn mắt, chẳng nhẽ Phụng Thiên này có thể quá coi thường người ta hay không? Hắn leo tường viện nhà mình bị mình chính mắt bắt được, hắn lại còn có thể bình thường coi như là không có việc gì, còn đi mở cửa cho thiếu gia nhà hắn... coi như không nhìn thấy chủ nhân nàng đây đứng ở chỗ này.

Tô Nhựt Hàm nhìn thấy Phụng Vân Cẩm tay cầm chiết phiến, nụ cười phát ra càng đáng khinh đi tới trước mặt mình, nàng nhìn không được đen mặt mở miệng: “Này, này ... Ta nói, chủ tớ hai người các người có hay không...” Có hay không cái gì kia - rất không coi ai ra gì.

Kết quả nàng còn chưa có nói xong, Phụng Vân Cẩm lại tươi cười không thay đổi mở miệng: “Mẫu tử hai người các người ở nhà, chúng ta gõ cửa nửa ngày không thấy người mở cửa, sợ người xảy ra chuyện gì, cho nên mới kêu Phụng Thiên trèo tường mở cửa.”

Tô Nhựt Hàm khinh bỉ trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Người cũng biết là mẫu tử ta và Mặc nhi ở nhà, hành vi của chủ tớ hai người các người như vậy cũng không sợ làm cho người ta gièm pha sao?”

Tươi cười trên mặt Phụng Vân Cẩm dừng một chút, lại có thêm vài phần xấu hổ nở nụ cười cũng không có trả lời.

Ngược lại Phụng Thiên ở một bên thấy thiếu gia nhà mình bị nàng quở trách, có chút ghen khuất ở đó không vui nói thầm: “Có cái gì mà để cho người gièm pha, chớ không phải là trong nhà của người cất dấu nam nhân sợ bị chúng ta nhìn thấy hay sao?”

Vốn là một câu nói vui đùa, nghe vào trong tai Tô Nhựt Hàm cũng là vang lên một tiếng 'ong', nói ra cũng đúng thật như vậy, giống như trong nhà nàng thật đúng là đang cất dấu một nam nhân ấy nhỉ.

Vào đúng lúc này, chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm không biết khi nào thì chạy tới đi phía trước nàng, nhất là cái mũi của hai người còn đặc biệt linh mẫn đã ngửi được bữa sáng nàng làm đang phát ra mùi thơm. Phụng Vân Cẩm đã sớm làm ra vẻ suất khí (đẹp trai) phe phẩy chiết phiến đi tới nhà ăn lần trước ăn cơm, miệng lại không chút khách khí nói: “Xem ra vận khí không kém, qua đây vừa khéo gặp phải mẫu tử hai người Tô cô nương ăn điểm tâm, đúng lúc hai người ta và Phụng Thiên vội vàng tới đây vẫn còn chưa có ăn điểm tâm, Tô cô nương hẳn là không ngại nhiều thêm hai bộ bát đĩa đi?”

Ở phía sau, khóe miệng Tô Nhựt Hàm hung hăng run rẩy vài cái, nếu nàng nói để ý, vậy chủ tớ hai người bọn họ có phải sẽ không ăn hay không? Thực hiển nhiên không có khả năng, bởi vì hai cái tên cất hóa cũng đã chạy tới cửa nhà ăn rồi.

Nhưng mà không biết vì sao, hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên thời điểm đi tới cửa lại đột nhiên đứng ở nơi đó, Tô Nhựt Hàm đi ở phía sau bọn họ nên nhìn không thấy tình huống, khó hiểu hỏi: “Sao không đi vào? Đứng trước cửa làm cái gì?”

Vừa vặn phòng trong truyền đến giọng nói mềm mại của Mặc nhi kêu lên: “Mẫu thân mau tới ăn cơm, con và phụ thân đói bụng...”

Không phải chứ?

Phụ thân... ? ? ?

Phụng Thiên gặp quỷ trừng mắt nhìn nam nhân ngồi ở bên cạnh Mặc nhi trong phòng, sau đó không dám tin quay đầu liếc mắt nhìn Tô Nhựt Hàm một cái, nữ nhân này thật đúng là đang giấu một nam nhân ở trong nhà? ? ?

Tươi cười trên mặt Phụng Vân Cẩm cứng đờ, mí mắt hơi rũ xuống, một cảm xúc khác thường xẹt qua trong mắt, rất lâu sau mới quay đầu cười nhìn Tô Nhựt Hàm mở miệng nói: “Ta nhớ rõ không phải Tô cô nương đã nói mình là quả phụ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Hai nam đối đáp.

Ta nhớ rõ không phải Tô cô nương nói mình là quả phụ sao?

Phụng Vân Cẩm cười nhìn Tô Nhựt Hàm, miệng hỏi ra vấn đề làm cho nàng không biết phải trả lời như thế nào, trong lúc nhất thời nàng tròn tròn mắt. Xuyên thấu qua khe hở giữa hai người Phụng Thiên và Phụng Vân Cẩm nàng rõ ràng nhìn thấy, ở trong nhà ăn nữ nam ngồi bên cạnh Mặc nhi đang có thần sắc lạnh nhạt. Mà lúc này nữ nam kia không chút bị ảnh hưởng bởi người xuất hiện ngoài cửa, vô cùng bình tĩnh tự mình gấp thức ăn cho Mặc nhi...

Lúc này, lúc này... thật ra nàng thà rằng mình thật sự là quả phụ.

Hơn nữa nếu Mạc Từ Khanh không có đột nhiên xuất hiện, Tô Nhựt Hàm nàng cũng nguyện ý tiếp tục cống cái danh quả phụ này tiếp tục cuộc sống, dù sao Tô Nhựt Hàm cảm thấy cống cái danh quả phụ cũng không có gì không ổn.

Chỉ là nói như thế nào thì Mạc Từ Khanh cũng xem là như chồng trước của mình, hơn nữa Mạc nhi lại ở trước mặt chủ tử Phụng Vân Cẩm kêu hân là phụ thân... Điều này làm cho nàng giải thích như thế nào?

Hơn nữa rất nhiều thời điểm, lúc người càng không muốn sự tình phức tạp hóa, cố tình lại có người không như người mong muốn.

Ngay tại thời điểm Tô Nhựt Hàm đang xấu hổ không thôi đứng ở nơi đó vắt óc tìm lý do, đột nhiên lại có người lên tiếng ...

Miệng đang ăn đồ ăn Mạc Từ Khanh gấp cho, sau khi nghe được Phụng Vân Cẩm nói, Mạc nhi phồng má về mặt tò mò giong tan hỏi: “Mẫu thân... quả phụ là cái gì hả?”

Ách... quả phụ là cái gì? Chính là phụ thân con chết, ta gọi là quả phụ...

Tô Nhựt Hàm có chút rối rắm nhìn Mạc nhi, sao nàng lại không biết lỗi tai của tiểu gia hỏa này nhảy bén như vậy chứ lại nghe được từ quả phụ này đây?

Nàng không mở miệng giải thích, cũng không có nghĩa là mấy nam nhân khác ở đây sẽ không giải thích.

Mất Phụng Vân Cẩm sụp xuống, thần sắc lóe lên trong đó, khóe miệng lại giương nụ cười lên lần nữa, ý cười đến hàm xúc không rõ nhìn sang Mạc nhi thân nhiên giải thích nói: “Quả phụ chính là nữ nhân đã chết tướng công...” Mà đồng thời khi nói những lời này, tầm mắt của hân lại vẫn dừng ở trên thân của nam nhân đang gấp rau cho Mạc nhi...

“Hà... Mẫu thân, nhưng mà không phải phụ thân vẫn khỏe sao... vậy vì sao hân nói người là quả phụ nha?” Mạc nhi nghe xong cái hiểu cái không gục gặc cái đầu nhỏ, có chút nghi hoặc cắn dũa, đột nhiên đưa tay chỉ vào Phụng Vân Cẩm bên kia, về mặt khó hiểu quay sang hỏi Tô Nhựt Hàm đang chột dạ cúi đầu.

Lúc này trong lòng Tô Nhựt Hàm hận nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay tiểu gia hỏa Mạc nhi này vẫn luôn đối đầu với mình là như thế nào?

Tại sao nó cứ nín chặt không tha mình đây?

Tuy rằng nàng thực chán ghét nam nhân Mạc Từ Khanh này, nhưng mà hành vi nguyên rủa người khác chết nói như thế nào cũng là không đúng, nhất là bây giờ còn bị người khác vạch trần trước mặt, nàng chột dạ rồi...

Phát hiện Mạc Từ Khanh trước bàn cơm bên kia vẫn không hé răng, Tô Nhựt Hàm cắn chặt răng nói: “Phụ thân con không chết, nhưng mà hiện tại với mẫu thân mà nói hân cũng không khác gì đã chết, thậm chí còn không bằng đã chết sạch sẽ, cho nên mẫu thân coi như là quả phụ.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Nhựt Hàm cảm thấy sau khi mình nói câu này xong, cảm giác độ ẩm trong phòng đột nhiên giảm xuống vài độ, nhưng mà kỳ quái là, tươi cười trên khóe miệng Phụng Vân Cẩm ở bên cạnh nàng giống như lại cao lên vài phần.

Sau khi Mạc nhi nghe xong cắn cắn dũa không hé răng, nhưng mà đôi mắt to đen nhánh lúc này lại lặng lẽ liếc qua Mạc Từ Khanh đang ngồi bên cạnh mình. Thời điểm phát hiện sắc mặt của phụ thân giống như càng ngày càng lạnh, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, cả người lặng lẽ tuột xuống ghế, đợi đến khi đứng vững trên mặt đất Mạc nhi đột nhiên nói: “Mẫu thân... Mạc nhi ăn xong rồi, con và Tiểu Bạch đi chơi.” Nói xong không đợi mấy người lớn ở đây phản ứng, bé đã nhanh như một làn khói đi theo bên cạnh Tiểu Bạch chạy tới Mai Lâm ở hậu viện.

Tô Nhựt Hàm chớp mắt, kinh ngạc nhìn Mạc nhi chạy trời chết, nó, nó... sau khi nó châm thuốc nổ cho mình, bản thân lại có thể chạy nhanh như chớp, dựa vào... tên trướng thối này, thằng con bất hiếu... dám bỏ lại lão nương của mình còn bản thân thì chạy nạn.

Mà sau khi Mạc nhi biến mất, nam nhân ngồi trước bàn khẽ nâng đầu, một đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng không gợn sóng chống lại ánh mắt hơi hơi chột dạ của Tô Nhựt Hàm, môi mỏng hé mở lạnh lùng mở miệng: “Ta còn không biết, thì ra phu nhân ngóng trông ta chết như vậy?”

Tô Nhựt Hàm đứng ở đó biểu tình ngưng ngừng cong môi: “Ách... Kia, cái kia... Người suy nghĩ nhiều.” Tuy rằng rất muốn, nhưng mà nàng cũng không dám gật đầu ở trước mặt của hân, hơn nữa nàng chỉ cảm thấy dùng danh nghĩa quả phụ này rất tốt mà thôi. Trong lúc nhất thời nàng có chút chột dạ, vẫn còn chưa có phản ứng kịp Mạc Từ Khanh gọi nàng là phu nhân.

Ngược lại là Phụng Vân Cẩm đứng ở bên cạnh nàng, khi nghe được hai chữ phu nhân do nam nhân áo trắng trước bàn nói ra, tay cầm chiếc khăn hơi khàn trương, trong con ngươi đen nhánh có lãnh ý chợt lóe rồi biến mất. Đợi đến khi hoàn hồn lại, tươi cười trên mặt hân không giảm trái lại còn tăng đi tới trước bàn rồi ngồi xuống, mày khẽ nhướn cười nhìn Mạc Từ Khanh mở miệng nói: “Phu nhân? Nói như vậy ... Người chính là tướng công xem như đã chết trong miệng Tô cô nương hả?”

Hai mắt Mạc Từ Khanh hơi híp lại, tầm mắt nguy hiểm nhìn kỹ nam nhân về mặt tươi cười trước mắt, tay cầm dũa hơi hơi dùng sức...

Khiêu khích, đây quả thực là trắng trợn khiêu khích ...

Phượng Thiên đứng ở phía sau Phượng Vân Cẩm, lúc này không kìm chế mà đưa tay đến bên hông mình, tay đặt ở trên vũ khí, chuẩn bị động thủ với nam nhân kia nếu bị thiếu gia nhà mình chọc giận, hẳn phải làm ra bảo hộ trước tiên.

Lúc này Phượng Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn bóng lưng thiếu gia nhà mình, hẳn cũng không rõ, vì sao thiếu gia phải đi khiêu khích nam nhân kia. Nam nhân áo trắng trước mắt này vừa thấy liền biết có quan hệ nào đó với nữ nhân Tô Nhượng Hàm. Hơn nữa tiểu quý Mặc nhi kia còn gọi hắn là phụ thân, mà nam nhân này còn gọi Tô Nhượng Hàm là phu nhân... Như vậy quan hệ còn không sáng tỏ sao? Vì sao thiếu gia nhà mình cần phải đến khuấy đảo vùng nước đục này?

Cho dù nữ nhân này có tốt như thế nào, thì nàng cũng là một người có con còn có tướng công được không?

Vốn nghĩ đến nàng là một quả phụ, thiếu gia nhà mình có hứng thú với nàng Phượng Thiên cũng cảm thấy thực sự không ổn. Hiện tại biết căn bản cái nữ nhân này không phải là quả phụ, nàng là người có tướng công... Phượng Thiên lại có thêm vài phần không hài lòng với Tô Nhượng Hàm, nàng là một người có tướng công có con trai, không có việc gì để làm hay sao mà còn trêu chọc thiếu gia nhà mình?

Nếu Tô Nhượng Hàm biết được suy nghĩ của Phượng Thiên, nàng nhất định hô to oan uổng.

Tô Nhượng Hàm không chú ý tới sóng ngầm bắt đầu khởi động của ba nam nhân ở đây, khi Phượng Vân Cẩm ngồi vào trước bàn, nàng cũng đi đến trước bàn, còn chưa có ngồi xuống thì nghe được Phượng Vân Cẩm nói, mới đột nhiên phản ứng kịp.

Nàng kinh ngạc mở miệng: “Phu nhân?? Mặc Tử Khanh đầu người bị thương rồi hả? Người đã sớm cho ta một phong thư, hiện tại chúng ta đúng là một chút quan hệ cũng không có, làm sao người gọi ta là phu nhân?”

Theo câu một phong thư khi nàng nói ra miệng, phản ứng của mấy người ở đây hoàn toàn khác nhau.

Mặc Tử Khanh là ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, trên dung nhan tuấn mỹ có vẻ không vui.

Nữ nhân này phải sạch quan hệ, làm cho sắc mặt của Mặc Tử Khanh lạnh đi vài phần, môi mím thành đường thẳng. Tầm mắt nhìn lướt qua nam nhân đối diện cười đến giống như con hồ ly, hành vi phải sạch của nàng, là vì nam nhân trước mắt này??

Tay Phượng Vân Cẩm đang phe phẩy cây quạt hơi hơi dừng một giây, sau khi hoàn hồn tay không tự chủ được mà khi phe phẩy cây quạt lại thoáng nhẹ nhàng hơn. Trong đôi mắt đen như mực có sự ảm áp, khóe miệng giương lên, đôi mắt nheo lại thành trăng rằm làm cho người ta không khó nhìn ra tâm tình hắn đang rất hờn hờ.

Mà còn lại Phượng Thiên thì không dám tin nhìn nàng một cái, hiện tại sự không hài lòng của hắn đối với Tô Nhượng Hàm càng lớn hơn nữa ... Nàng lại là một nữ nhân bị hưu bỏ, hơn nữa... sau khi bị hưu, nàng lại còn giấu chồng trước ở nhà, nè, nè...

Mặc Tử Khanh nhẹ nhàng buông đũa trong tay, ngẩng đầu mắt lạnh nhìn Phượng Vân Cẩm đối diện mở miệng nói: “Mặc Tử Khanh...phụ thân của Mặc nhi, của nàng...” (trong tiếng Hoa, họ dùng từ sở hữu đi trước danh từ nên mới có câu này, ý tứ của MTK là: của nàng phụ quân dịch sang thành phu quân của nàng. Cho nên trong câu nói trên có chút khó hiểu là vậy.)

Còn chưa có nói xong, Tô Nhượng Hàm ở một bên đã đánh gãy lời hắn, cong khóe miệng giọng nói lạnh lùng: “Chồng trước của ta...”

Lời vừa ra khỏi miệng, mắt Mặc Tử Khanh lại híp lại vài phần.

Mà Phượng Vân Cẩm lại nở nụ cười...

“Thiếu, thiếu gia...” Nhìn tâm tình thiếu gia nhà mình rõ ràng vô cùng tốt, Phượng Thiên mím môi không quá tán đồng muốn mở miệng, kết quả nói còn chưa nói xong, thì đã bị Phượng Vân Cẩm mở miệng đánh gãy hoàn toàn.

Chỉ thấy Phượng Vân Cẩm vung tay thu hồi chiếc quạt trong tay, vẻ mặt cười nhẹ nói: “Phượng Vân Cẩm! Là phía đối tác của Tô cô nương, đồng thời... Cũng là... người theo đuổi... của nàng...”

“Phốc... Khụ, khụ khụ...” Tô Nhượng Hàm đang bưng một chén cháo uống, bị ba chữ cuối cùng ‘Người theo đuổi’ của Phượng Vân Cẩm làm cho cả kinh phun ra ngụm cháo dùng sức ho khan. Phượng Thiên xui xẻo đang ngồi ở đối diện với nàng hoàn toàn gặp tai ương, trên mặt và tóc đều dính hạt cơm... Hoàn toàn làm cho Phượng Thiên tối đen mặt mày.

Hiện tại nàng cũng không có tâm tư đi quản Phượng Thiên đen mặt muốn giết người, ngược lại là vô cùng khiếp sợ nhìn về phía Phượng Vân Cẩm, hôm nay đầu của con cáo mặt cười này cũng bị động kinh sao? Hắn, hắn, vừa rồi hắn nói cái gì ấy nhỉ? ... Người theo đuổi?

Gặp quý đi, khi nào thì hắn biến thành người theo đuổi của mình rồi hả???

Nghe xong Phượng Vân Cẩm tự xưng là người theo đuổi Tô Nhượng Hàm, trên gương mặt lạnh lùng của Mặc Tử Khanh lộ ra một chút châm chọc cười lạnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn sang Tô Nhượng Hàm một cái sau đó mới lại nhìn hắn nhũn nhủn hỏi: “Người đã là người theo đuổi của nàng, chẳng lẽ ngay cả thân phận chân thật của nàng người cũng không biết?”

“Hơn nữa... Nếu ta không có nhớ lầm ... cái tên Phượng Vân Cẩm này, hẳn là con trai độc nhất của Phượng Cửu Thiên nhà giàu nhất Phượng Lan quốc, Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc đúng không? Trước hết không bàn tới nàng là Liễu Hường nữ nhi của Liễu gia là đối thủ một mắt một còn của người trên thương trường, mà với thân phận của người... Người cảm thấy, người có thể ở cùng một chỗ với một nữ nhân bị hưu bỏ sao? Trước không nói

đến cái gì mà cưới làm chính phi gì đó, chỉ sợ ngay cả cưới về làm thiếp, chắc chắn cũng không thể được đi?” Mạc Từ Khanh lạnh lùng cười nhìn Phụng Vân Cẩm và Tô Nhược Hàm trước mắt, nhất là khi nhìn về phía nàng, trong mắt có tức giận khó nén, một chút tức giận chính hắn cũng không có phát hiện.

Thật ra Tô Nhược Hàm không bị lời nói của Mạc Từ Khanh chọc giận, bởi vì nàng vốn chính là bị hù bỏ, hơn nữa... Nàng và Phụng Vân Cẩm căn bản không có hòa hợp gì cả, nàng mới không quan tâm vấn đề thân phận cách xa của hai người, nhưng mà...

Con trai duy nhất của nhà giàu có nhất, Tiêu Dao tiểu vương gia? ? ?

Tô Nhược Hàm ngoài ý muốn nhìn về phía Phụng Vân Cẩm, không ngờ tới thân phận của thẳng nhãi này lại hiển quý như vậy?

Tiêu Dao tiểu vương gia... Chẳng lẽ hắn cha là một Vương gia nào đó của Phụng Lan quốc? Khó trách... Khó trách hắn lại dùng họ Phụng là dòng họ của hoàng gia Phụng Lan quốc... Chỉ trách nàng không biết gì đối với triều đại nơi này, cho nên vẫn không phản ứng kịp với vấn đề mấu chốt.

Khi Mạc Từ Khanh nói ra thân phận chân thật của bản thân cũng là lúc, tươi cười trên mặt Phụng Vân Cẩm đã chậm rãi thu lại, mà lúc này Phụng Thiên ở phía sau hắn tay phải đã cầm chặt chuôi kiếm bên hông.

Thật lâu sau đó, trên mặt Phụng Vân Cẩm lại khôi phục tươi cười lần nữa mở miệng: “Ha ha... Không nghĩ tới người có hiểu biết đối với ta như vậy? Nhưng mà ta nghĩ... chuyện không có đi thử qua, ai mà biết được? Hơn nữa... Mặc nhi đáng yêu như vậy, ta nghĩ phụ thân của ta, lão nhân gia hẳn nhất định sẽ càng yêu thích có một tôn tử như vậy.”

Sắc mặt Mạc Từ Khanh đổi đổi, tay đặt ở bên hông hơi hơi dùng sức nắm chặt thành quyền, Mặc nhi là con của hắn...

Lúc này Tô Nhược Hàm có chút bất đắc dĩ xoa xoa huyệt thái dương, trong lúc hai nam nhân đối đáp nàng đã nhìn ra, nhưng mà nàng rất muốn nói một câu, các người cầu đến véo đi mà có từng hỏi qua ta hay không?

Hơn nữa... Mặc nhi là con của mình, Phụng Vân Cẩm, lão cha của người có thích hay không thì có quan hệ gì với ta đâu hả?

*****

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ... Khụ...

Dưới đây là Tiểu Vũ (tg) rảnh rỗi bị đứt gân não, chút tệ hại nho nhỏ...

Một ngày nọ Mặc nhi rất là vui vẻ chạy đến trước mặt Mạc Từ Khanh: “Phụ thân... Cái tên quỷ chán ghét kia chỉ vào mẫu thân nói nàng là kẻ trộm...”

Mạc Từ Khanh mất lạnh híp lại, lập tức hỏi: “Hắn có nói nương con trộm cái gì không?”

Mặc nhi gãi gãi đầu, hồi tưởng cả buổi sau đó mới nghiêm trang đáp: “Cái tên quỷ chán ghét kia nói mẫu thân trộm tim của hắn...”

Sau khi nói xong Mặc nhi lại bồn chồn hỏi: “Phụ thân... người không có tim còn có thể sống được sao?”

Mạc Từ Khanh lập tức đen mặt.

Mà sau khi hỏi xong, Mặc nhi phát hiện lão cha nhà mình đã sớm như con gió lao ra khỏi phòng ...

N năm về sau, Mặc nhi mới biết được, té ra tim này không phải tim kia...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tìm tới cửa.

Từ một câu nói kia của Phụng Vân Cẩm, Mạc Từ Khanh ở đối diện cũng không cách nào tiếp tục duy trì thần sắc lạnh nhạt trên mặt, trong con người tối đen thâm thúy chỉ còn lại có hân ý rét lạnh đến thấu xương.

Thật lâu sau, Mạc Từ Khanh ngẩng đầu nhìn Phụng Vân Cẩm sau đó lạnh lùng mở miệng nói: “Mặc nhi là ta...” con trai của ta...

Lời còn chưa dứt, liền bị tiếng rống giận dữ của Tô Nhược Hàm đánh gãy: “Đủ rồi!!”

Bị bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai nam nhân trên bàn cơm ảnh hưởng, lúc này trong lòng Tô Nhược Hàm tức giận bùng bùng, đen mặt sau khi hét lên một câu ‘Đủ rồi’, nàng trực tiếp vỗ bàn một cái ‘bốp’ đứng lên giận dữ hét: “Ta nói... Các người có yên hay không?” Nhưng mà... Nàng chụp cái bàn thì rất là có khí thế, nhưng mà... Tay nàng đau quá a ! ! !

Hai người đàn ông này thật sự là rất không rõ ràng lắm tình huống, đầu đá lẫn nhau mà cũng không nhìn xem mình đang ở trên địa bàn của ai, trực tiếp coi thường chủ nhân là nàng đây, ở trước mặt của nàng mặt mà bắt đầu tranh đấu... Quá đáng nhất là, ngọn nguồn hai người đấu với nhau lại chính là nàng và Mặc nhi...

Chẳng lẽ bọn họ cũng không hỏi một chút hai đương sự là nàng và Mặc nhi? ? ?

Nhất là thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này... Tô Nhược Hàm cũng không rõ, đang yên đang lành vì sao hắn phải chọc tức Mặc Tử Khanh, giữa nàng và hắn rõ ràng là trắng trong thuần khiết. Vì sao hôm nay Phụng Vân Cẩm cần phải nói ra những lời ái muội không thôi đến đây?

Đối với nam nhân Mặc Tử Khanh này, mình cũng chỉ là một khí phụ bị hắn hừ bỏ mà thôi, có cái gì tốt mà tranh đấu? (khí phụ: người bị chồng ruồng bỏ)

Hiện tại Tô Nhược Hàm nàng dám nắm tóc mình mà thề, bản thân hắn sẽ tranh đấu với Phụng Vân Cẩm, chẳng qua là vì cảm thấy nàng thân là phu nhân trước kia của hắn, đột nhiên lôi ra một nam nhân nói là người theo đuổi nàng, hơn nữa vừa rồi nàng lại cực kì không cho hắn mặt mũi, cho nên hắn mới có những hành vi khác thường sau đó.

Diễn hình chính là cái loại này, bản thân mình không cần người hay vật đó, nhưng người khác cũng đừng hòng có được... Diễn hình chủ nghĩa đại nam tử.

Chỉ hy vọng hắn sẽ không đại dột có... cái ý tưởng không chiếm được thì hủy đi. Bằng không Tô Nhược Hàm nàng sẽ cho hắn biết, nàng không phải là quả hồng mềm, không dễ xoa nắn như vậy đâu.

Hai người đàn ông trước mắt này, hiện tại có phải cảm thấy Tô Nhược Hàm nàng quá mức dễ nói chuyện hay không? ? ?

Trên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của Tô Nhược Hàm biểu lộ một chút ý cười lạnh lùng trào phúng, đột nhiên nhanh chóng bắt tay vào thu dọn bát đĩa.

“Hai vị đã có chuyện nói không hết, thứ cho nhà của ta miếng nhỏ không thể chiều dài nhị vị, các người đổi địa phương khác tiếp tục ‘Tán gẫu’ đi, như thế nào? Nếu có thể... thậm chí các người có thể chuẩn bị tốt một bầu rượu ngon thức ăn ngon vừa ăn vừa nói chuyện...” Không vừa ý nhau muốn ra tay quá nặng cũng không sao cả.

Hai người Phụng Vân Cẩm và Mặc Tử Khanh bởi vì hành vi của nàng, tầm mắt đều chuyển dời đến trên người của nàng. Hai người lại ăn ý mườì phần nhử mảy nhìn về phía nàng, nhất là Phụng Vân Cẩm kia, lúc này nhanh chóng thu liễm thần sắc ác liệt khi giằng co với Mặc Tử Khanh, về mặt thoáng hiện vẻ vô tội chớp chớp nói: “Nhưng mà ta còn chưa ăn mà...”

Phụng Thiên đứng ở phía sau Phụng Vân Cẩm chịu không nổi trừng mắt xem thường, thiếu gia người tranh đấu cũng no rồi, lúc này vẫn còn nhớ thương ăn uống? ? ?

Hơn nữa Phụng Thiên thật sự rất muốn hỏi một câu... Thiếu gia à, chẳng lẽ ngài không có nhìn thấy mặt của nữ nhân Tô Nhược Hàm này đã muốn đen như đáy nồi rồi sao? Lúc này sẽ còn có ai quản người ăn hay chưa ăn?

Tô Nhược Hàm nhìn thấy vẻ mặt vô tội kia của Phụng Vân Cẩm nháy mắt với mình, mà còn Mặc Tử Khanh ở một bên lại giống như là mát lạnh và dao nhỏ hầu hạ mình, nhất thời nàng lại là một trận đại hỏa: “Phụng thiếu gia... Tiêu Dao tiểu vương gia... Ngài vẫn nên trở về Hương Phiêu Trai của ngài mà ăn món ngon vật quý đi thôi, cơm rau dưa ta làm sao lại có thể vừa miệng tôn quý của lão nhân gia ngài?”

Thần sắc vô tội của Phụng Vân Cẩm cứng đờ, tươi cười trên mặt ngưng ngừng cong môi: “Nhưng mà... Ta cảm thấy người làm đồ ăn này còn nữ vị hơn cao lương mỹ vị nữa.” Những lời này tuyệt đối không đáng tin.

Tô Nhược Hàm khinh thường nhếch miệng không hề răng, động tác thu thập bát đĩa trong tay cũng không ngừng.

Cho dù khen tài nấu nướng của nàng, hiện tại nàng cũng không muốn nghe, thứ cho không thể tiếp đãi!

Bên cạnh, Mặc Tử Khanh thấy Tô Nhược Hàm mở miệng đuổi người, thì sắc mặt khôi phục một chút độ ấm, thần nhiên liếc mắt nhìn Phụng Vân Cẩm một cái giọng nói lạnh lùng: “Tiêu Dao tiểu vương gia đi thông thả...”

Mà Phụng Vân Cẩm nghe vậy, tay gắt gao nắm chặt chiết phiến, sau đó, ngẩng đầu nguy hiểm trừng mắt liếc nhìn Mặc Tử Khanh một cái.

Mặc Tử Khanh vừa thốt lên xong, nhất thời tự rước lấy họa... ánh mắt ăn thịt người của Tô Nhược Hàm trừng qua...

Nhưng mà sau khi nhìn thấy sắc mặt Tô Nhược Hàm, Phụng Vân Cẩm thông minh trăm mực không hề răng, quả nhiên liền nghe được Tô Nhược Hàm nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: “Mặc đại thiếu gia... ta cũng không tiễn người, thời gian ăn điểm tâm đã chấm dứt, chưa ăn no thì về địa bàn của người ăn đi!” Nam nhân này thật đúng là tự đại, ngồi ở trên địa bàn của nàng mà còn kiêu ngạo cái gì? Chẳng lẽ hắn đã quên, nàng đã sớm nói để cho hắn cơm nước xong thì rút đi sao?

So sánh với vẻ mặt tức giận của Mặc Tử Khanh, Phụng Vân Cẩm lại hí hửng vui sướng khi người gặp họa, hắn liếc liếc mắt Mặc Tử Khanh mặt đen một cái, tâm tình sung sướng khẽ nhếch khóe miệng.

Tám lạng nửa cân... Mặc Tử Khanh hắn cũng không có chỗ nào tốt hơn so với mình, đều giống nhau là bị đuổi ra khỏi nhà... Hơn nữa mình đến tìm Tô

Nhược Hàm đúng là muốn nói chuyện làm ăn kiếm tiền, hẳn là sẽ không thực sự bị đuổi ra khỏi nhà mới đúng đi?

Bên ngoài nhà ăn, bóng dáng nhỏ nhỏ của Mặc nhi tóm chặt da lông thật dài của Tiểu Bạch ở bên cạnh nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu Bạch... Ngươi nói hai người là cái tên quỷ chán ghét kia và phụ thân có thể đánh nhau hay không hả?”

Tiểu Bạch đưa đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Mặc nhi, thuận tiện cuốn luôn bánh ngọt hoa quế Mặc nhi cầm ở trong lòng bàn tay sau đó trầm thấp ngao ô vài tiếng, vẻ phần là ý tứ gì thì để cho Mặc nhi tự mình tưởng tượng đi.

Lúc này Mặc nhi giấu thân ở ngoài cửa còn cái đầu nhỏ thì ở đó vụng trộm nhìn xung quanh, sắc mặt của phụ thân có vẻ như thực dọa người...

Hơn nữa, sắc mặt của mẫu thân giống như cũng thực dọa người a...

Vốn tưởng rằng Mặc Từ Khanh sẽ tức giận, nhưng sau khi hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào Tô Nhược Hàm hồi lâu, thì hắn chỉ là lạnh lùng nói một câu: “Ta tạm ở nơi này...”

“Không có cửa đâu!” Tô Nhược Hàm nổi giận.

Mặc Từ Khanh thờ ơ: “Mặc nhi...”

Tô Nhược Hàm phần nộ trùng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Mặc nhi là con ta, ngươi đừng hòng cứng rắn mang nó đi...”

“Nó cũng là con ta... Ngươi đừng quên, chính ngươi đã nói Liễu Hương trước kia đã chết, hiện tại ngươi chính là Tô Nhược Hàm, ta là phụ thân của Mặc nhi, mang nó đi thì có cái gì không đúng?” Mặc Từ Khanh thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, tầm mắt hơi quét bên kia cửa một cái khó nhận ra, nơi đó có một bóng dáng nhỏ nhỏ đang âm thầm né tránh.

“Ngươi...” Tô Nhược Hàm tức đến sắc mặt đỏ lên, nhưng mà trong lúc nhất thời lại không biết làm sao bây giờ, thật muốn vung tay đập tới khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Mặc Từ Khanh cho nó nở hoa.

Nếu Mặc Từ Khanh cứng rắn muốn dẫn Mặc nhi đi, nàng phải làm cái gì bây giờ?

Ở cổ đại nam tử hưu thê, hình như đứa nhỏ đều ở lại nhà chồng, cho dù là gặp quan, nàng có thể đấu lại Mặc Từ Khanh sao?

Sau khi Phụng Vân Cẩm nghe được hai người nói chuyện thì âm thầm sờ sờ cảm của mình, đột nhiên mở miệng ngắt lời nói: “Ta nghĩ Liễu gia hẳn là sẽ không để cho đứa nhỏ chảy dòng máu Liễu gia bị mang đi đi? Hơn nữa chẳng phải đúng lúc này người Liễu gia đang ở trong Lâm Lan thành sao? Bọn họ lại còn dùng một số tiền lớn treo giải thưởng tìm tung tích mẫu tử các ngươi.” Nhất là tính tình hai huynh đệ kia, thấy thế nào cũng không giống như là người không bao che cho người thân...

Hơn nữa, Liễu gia vốn cầm bức họa đang treo giải thưởng số tiền lớn tìm kiếm mẫu tử các nàng, nếu bọn họ biết được tung tích của mẫu tử Tô Nhược Hàm...

Nếu nàng là nữ nhi Liễu gia, mà Liễu gia lại trả giá lớn như vậy để tìm nàng, không biết vì sao lúc trước nàng lại để cho mình thay nàng giấu giếm đi tung tích của nàng và Mặc nhi đây?

Bởi vì Phụng Vân Cẩm nói, Tô Nhược Hàm lại một lần nữa nghe được từ ngữ miễn cảm Liễu gia này...

Giống như Mặc Từ Khanh nói một câu với Phụng Vân Cẩm, trước tiên mặc kệ thân phận nàng là nữ nhi Liễu gia là đối thủ một mắt một còn trên thương trường của ngươi...

Liễu gia...

Chẳng lẽ Phụng Vân Cẩm cũng nhận thức người Liễu gia nhà mẹ đẻ của Liễu Hương?

Hơn nữa hắn nói người Liễu gia đã ở trong Lâm Lan thành??

Tô Nhược Hàm nhú mày nhìn về phía Phụng Vân Cẩm, trong mắt có nghi hoặc, nhưng mà còn có một chút đề phòng: “Làm sao mà biết người Liễu gia đang ở Lâm Lan thành? Ngươi đã sớm biết quan hệ của ta và Liễu gia?” Chẳng lẽ Phụng Vân Cẩm đã sớm biết được thân phận của nàng, hẳn vẫn luôn lừa gạt nàng??? Dù sao Mặc Từ Khanh cũng đã nói, Phụng Vân Cẩm và Liễu gia lại là đối thủ một mắt một còn trên thương trường.

Phụng Vân Cẩm nhún vai không trả lời, nhưng mà Phụng Thiên ở bên cạnh khi nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của nàng, nhất thời có chút bất bình thay cho thiếu gia nhà mình, cũng lập tức tức giận mở miệng: “Cầm bức họa tìm người bên trong đó có một đám chính là người Liễu gia, hơn nữa lúc trước là ngươi nói như thế nào thì còn nhớ rõ đi? Thiếu gia của ta còn hỏi qua ngươi, chẳng lẽ không muốn biết là ai đang tìm ngươi, là chính ngươi đã cự tuyệt. Hơn nữa... Từ đầu tới cuối, ngươi cũng không có nói qua người họ Liễu... Hừ, ai biết quan hệ của ngươi và Liễu gia?”

“Thực xin lỗi... Ta không phải có ý hoài nghi của các ngươi, bởi vì... Ta căn bản không nhớ rõ người và việc trước kia, bao gồm Mặc nhi... Ta cũng mới biết được ngày hôm qua, thì ra nó là con trai thân sinh của ta.” Bị Phụng Thiên sảng giọng một trận, ngược lại Tô Nhược Hàm đã thu hồi vẻ hoài nghi vừa rồi, xin lỗi giải thích vài câu, thuận tiện bắt đầu lo lắng đến chuyện mẫu chốt.

Nàng căn bản không biết người nhà Liễu Hương là ai, càng không biết bọn họ đối Liễu Hương như thế nào...

Bởi vì thời điểm xuyên qua đến đến nơi đây, thì biết được thân thể này là bị nhà chồng hưu bỏ mà đi thất cổ. Vào lúc đó suy nghĩ đầu tiên của nàng chính là, một nữ nhân bị hưu bỏ không có về nhà mẹ đẻ mà ngược lại là đi tìm cái chết, vậy có lẽ người nhà mẹ đẻ cũng không được tốt lắm. Có điều nàng vẫn luôn không có nghĩ tới cần phải tiếp xúc cùng với người nhà mẹ đẻ của Liễu Hương...

Nhưng hiện tại nghe Phụng Vân Cẩm nói tới, bên trong một nhóm người tìm kiếm nàng và Mặc nhi còn có Liễu gia, lại còn dùng số tiền lớn treo giải thưởng, vậy...

“Ý tứ của người là... người mất trí nhớ?” Chủ tớ hai người Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên đều là ngoài ý muốn nhìn về phía nàng.

Bọn họ cho rằng là nàng không muốn để cho người ta biết thân phận chân thật của nàng mới nói nàng là Tô Nhượng Hàm, kết quả...

Ở thời điểm chủ tớ Phụng Vân Cẩm và Phụng Thiên hỏi Tô Nhượng Hàm nàng bị mất trí nhớ, Mặc Tử Khanh gắt gao nhìn chăm chăm mặt Tô Nhượng Hàm, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra một ít manh mối, lại phát hiện chẳng qua là thần sắc nàng bình tĩnh gặt đầu.

“Ừ... Mất trí nhớ.”

“Vậy hiện tại người tính toán như thế nào? Có muốn thông báo cho người Liễu gia tung tích của người và Mặc nhi không? Lúc ấy không biết quan hệ của người và Liễu gia, cho nên cũng không có nói cho người... Lão gia tử Liễu gia, cũng chính là phụ thân của người... Hẳn giống như thực lo lắng cho người.” Phụng Vân Cẩm liếc mắt nhìn sang Mặc Tử Khanh một cái, quay đầu nhìn chăm chú Tô Nhượng Hàm hỏi. Hơn nữa hẳn muốn nói là, nếu Mặc Tử Khanh thật muốn cứng rắn mang Mặc nhi đi, tốt nhất vẫn là thông báo cho người Liễu gia tới đây thì có vẻ tốt hơn, ít nhất như vậy nàng còn có chỗ dựa vào.

Tô Nhượng Hàm nhũn mày có chút khó xử, nàng không muốn Mặc nhi bị mang đi, nhưng mà lại không biết đối mặt với người nhà Liễu Hương như thế nào... Dù sao chính nàng cũng không phải là Liễu Hương chân chính.

Không đợi Tô Nhượng Hàm trả lời, Mặc Tử Khanh ở một bên vẫn trầm mặc hồi lâu lại thân nhiên mở miệng nói: “Không cần làm điều thừa, tin tưởng bọn hắn đã sắp đến rồi.”

Vừa dứt lời, bên ngoài phòng là một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên, giọng nói giòn giã của Mặc nhi liền truyền đến: “Mẫu thân... Có người đang gõ cửa...”

Tô Nhượng Hàm kinh ngạc đứng ở nơi đó, ai tới rồi hả???

Chẳng lẽ là bọn họ trong miệng Mặc Tử Khanh??

Người Liễu gia sao??

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gặp người nhà mẹ đẻ.

Liễu gia...

Nàng cần phải đối mặt với bọn họ như thế nào đây??

Hơn nữa... thái độ lúc này của Mặc Tử Khanh, Tô Nhượng Hàm có chút nắm không rõ, chỉ cảm thấy hẳn cũng không cần phải thật sự muốn cưỡng chế mang Mặc nhi đi mới đúng, chỉ là... Nam nhân không biết xấu hổ này muốn lấy cớ mang Mặc nhi đi để nàng đồng ý cho hắn ở lại mà thôi..

Nhưng mà Phụng Vân Cẩm lại đề cập tới Liễu gia, ngược lại làm cho Tô Nhượng Hàm nhất thời không biết nên làm ra quyết định gì.

Dù sao Liễu gia này cũng là nhà mẹ đẻ của thân thể Liễu Hương nàng, hơn nữa đối phương còn đang tìm nàng. Nếu như có một ngày Mặc Tử Khanh thật sự muốn tranh đoạt Mặc nhi với mình, nếu nàng có một hậu thuẫn, có phải phần thắng lại muốn lớn hơn một chút hay không đây?

Nhưng vấn đề nàng lo lắng cũng còn chưa xong, rốt cuộc có nên thông báo cho Liễu gia tung tích của mình và Mặc nhi hay không, thì Mặc Tử Khanh lại là vẻ mặt lạnh nhạt nói bọn họ rất nhanh sẽ tới, mà thực hiển nhiên bọn họ trong miệng hắn, không thể nghi ngờ là nói người Liễu gia. Hiện tại nàng có một bụng lửa giận, Mặc Tử Khanh này có phải rất tự chủ trương hay không, chuyện của nàng hắn dựa vào cái gì mà quyết định thay nàng đây? ? ?

Chuyện không có khéo nhất, chỉ có càng khéo hơn... Mặc Tử Khanh vừa nói xong, bên ngoài liền có người đang gõ cửa.

Trong lúc nhất thời khi Tô Nhượng Hàm cũng còn chưa phản ứng kịp, bên kia Mặc nhi và Tiểu Bạch đã sớm rất là vui vẻ đi mở cửa.

Bởi vì vừa rồi không khí trong nhà ăn rất quỷ dị, Mặc nhi ở bên ngoài lại còn vô cùng khản trương, sợ phụ thân mình và tên quý chán ghét kia đánh nhau. Nhất là nhìn thấy ánh mắt của mẫu thân như hận không thể ăn thịt phụ thân, trái tim nhỏ bé của Mặc nhi sợ tới mức nhảy thình thịch thình thịch... Lúc này đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa, trong lúc nhất thời cũng quên luôn ngày thường Tô Nhượng Hàm hay dạy bé, người không biết thì trăm ngàn lần không được mở cửa.

Khi Mặc nhi giơ tay thông báo vào trong nhà ăn với Tô Nhượng Hàm một tiếng là có người gõ cửa, cũng không đợi Tô Nhượng Hàm kịp ngăn cản, Mặc nhi đã vọt tới cửa chính trong viện, dùng sức kiễng mũi chân kéo ra thanh chấn để mở cửa ra ...

Khi cửa mở ra, mấy người ngoài cửa và Mặc nhi ở trong cổng đồng thời cùng sững sờ.

Mãi một lúc lâu sau Mặc nhi cũng không có phục hồi tinh thần lại, mà người bên ngoài thời điểm nhìn thấy bé cũng đều sững sờ tại đó...

Này, sao Mặc nhi lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là ảo giác?

Mãi cho đến khi Tiểu Bạch ở bên cạnh Mặc nhi đột nhiên nhe răng gầm nhẹ, toàn bộ thân mình đột nhiên vọt tới che chắn trước người của Mặc nhi, gầm nhẹ muốn nhào lên công kích mấy người bên ngoài, lúc này Mặc nhi mới đột nhiên hoàn hồn kêu lên: “Tiểu Bạch không được...”

Khi Mặc nhi nhẹ giọng mềm mại ngăn cản, Tiểu Bạch không cam lòng ngừng lại, trầm thấp ngao ô hai tiếng rồi mới lại trở về trước người Mặc nhi, đôi mắt tỏa ra sự trầm tĩnh nhìn mấy người bên ngoài.

Lúc này Mặc nhi có chút khản trương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một chút chột dạ vận ngón tay nhỏ bé kêu lên: “Ngoại, ông ngoại... cậu cả, cậu út...”

Mà người ngoài cửa, bởi vì Mặc nhi mở miệng cũng đều phục hồi tinh thần lại, bọn họ nhìn thấy chính là thật sự, cũng không phải ảo giác.

“Mặc nhi? Con, sao con lại ở trong này?” Lúc này Liễu Phong Viêm dụi dụi hai mắt của mình, cả kinh đến cảm cũng muốn rơi xuống đất, một vẻ như gặp quỷ trùng mắt nhìn tiểu tử trước mặt kia.

Tìm Mặc nhi khắp nơi không có kết quả, rõ ràng lại gặp được ở trong này?

Vậy, không phải Hàn Lệ nói người trong tòa nhà này có tin tức nhị tỷ nhà mình!

Nhưng mà hắn cũng không có nói là Mặc nhi cũng ở trong này a...

“Cái gì? Thật là Mặc nhi?” Liễu Thiên Nguyên ở phía sau Liễu Phong Viêm khi nghe được tiểu nhi tử của mình lên tiếng gọi Mặc nhi, đã sớm kích động không thôi vọt lên phía trước. Hắn kích động không thôi tiến lên một phen ôm lấy Mặc nhi, nếu không phải Mặc nhi mở miệng ngăn cản, thiếu chút nữa Liễu lão gia tử đã bị Tiểu Bạch hộ chủ cắn rồi.

“Mặc nhi... cháu ngoan của ông ngoại... sao con lại ở trong này? Để cho ông ngoại nhìn xem... Ôi con xem con này, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đi thật nhiều, ô ô... Cũng thật là đen, con xem trời lạnh như thế sao lại mặc ít như vậy, ngược đãi... đây hoàn toàn là ngược đãi... Thật sự là đau lòng chết ông ngoại rồi. Con có biết ông ngoại và mấy cậu con tìm con cũng sắp phát điên rồi hay không? Ô... cháu ngoại nhỏ đáng thương của ta, không biết trong khoảng thời gian này con đã ăn bao nhiêu khổ rồi hả?” Liễu lão gia tử ôm Mặc nhi khó nén kích động một phen nước mắt nước mũi bắt đầu nói liên miên cần nhân.

Mà Mặc nhi bị ông ngoại nhà mình ôm vào trong ngực, bé nhìn ông ngoại đang ở đó đỏ hồng hốc mắt, một phen nước mắt nước mũi nói chuyện không ngừng. Mặc nhi há miệng vài lần, bé phát hiện mình cũng không thể nói chen vào được một câu, chỉ đành phải có chút buồn bực cúi cái đầu nhỏ, chuẩn bị đợi ông ngoại nói xong rồi thì mình lại giải thích là được.

Nhưng mà...

Sao ông ngoại và hai cậu lại đến đây? Làm sao bọn họ biết được mình ở trong này chứ?

Liễu Phong Viêm bị bộ dáng nước mắt nước mũi của lão cha nhà mình khiến cho người ta ghét bỏ. Lúc này mới đi qua đưa tay qua kéo Mặc nhi chuẩn bị để mình tự ôm, lại phát hiện lão cha nhà mình không buông tay sau đó hắn chán nản hét lên: “Phụ thân... con nói người đó... Người có thể buông lỏng tay trước hay không, Mặc nhi sắp bị người ôm đến thở không nổi rồi...”

“Hả? Ô... Ta, ta chỉ là rất kích động.” Tiếng Liễu lão gia tử đang kêu khóc đột nhiên dừng lại, nhanh chóng thả lỏng tay để cho Liễu Phong Viêm bế Mặc nhi qua.

Liễu Phong Liệt thấy bộ dáng kích động của phụ thân nhà mình, đôi lông mày anh tuấn hơi nhíu lại, nhưng mà cũng chưa lên tiếng đánh gãy, ngược lại là tầm mắt quan sát kỹ lưỡng ở trên người cùng với trên mặt của Mặc nhi. Tuy rằng sau khi nhìn thấy Mặc nhi tảng đá trong lòng cũng buông xuống, bỏ qua kích động và vui sướng sau khi nhìn thấy Mặc nhi, trước tiên Liễu Phong Liệt lại đánh giá Mặc nhi...

Nhìn vẻ mặt hiện tại của Mặc nhi, thật ra lại sáng sủa hơn rất nhiều so với thời điểm trước kia khi còn ở Liễu gia. Hơn nữa lúc này vẻ mặt của nó uất ức nhìn ông ngoại nó, sau đó phát hiện không thể mở miệng chen vào lại buồn bực cúi đầu, thật ra lại làm cho khóe miệng của Liễu Phong Liệt hơi hơi giương lên. Mặc nhi như vậy thực đáng yêu, so với Mặc nhi trầm mặc và lão luyện trước kia, nó của hiện tại mới giống như là một đứa nhỏ bốn năm tuổi.

Về phần Liễu lão gia tử vừa rồi khóc kể hoàn toàn là vô ích, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào trắng nõn của Mặc nhi đừng nói là gầy đi thật nhiều, rõ ràng chính là béo lên không ít so với lúc mình đón Mặc nhi trở về Liễu gia. Hơn nữa quần áo đơn bạc trong miệng lão cha nhà mình... Lão cha nhà mình cũng

quá trọn mắt nói dối đi, trên người Mặc nhi đang mặc lại là quần áo làm bằng gấm tơ tằm nổi danh nhất Thương Lan quốc, đó là một loại vải vóc giữ ấm tốt nhất, chỉ với một quần áo nhỏ nhỏ trên người Mặc nhi kia giá trị ít nhất cũng phải bảy tám chục lượng bạc. Có thể thấy được hiện tại người đang chăm sóc Mặc nhi là cực kì yêu thương nó.

Đủ loại chi tiết có thể thấy được, trong khoảng thời gian Mặc nhi đi lạc này, hẳn là nó được chăm sóc rất tốt...

Nói như thế cũng không giả, dù sao quần áo trên người Mặc nhi đắt tiền đủ để hù chết người. Nhưng mà bởi vì Mặc nhi luôn phong hàn, mà ngày ấy sau khi Tô Nhưộc Hàm được nghe chủ tiệm may nói về loại vải vóc này giữ ấm thật tốt, cho dù là đắt tiền hù chết người, nàng vẫn nhìn đau lắm vải bộ quần áo cho Mặc nhi, cũng không cam lòng làm được một bộ nào cho bản thân nàng.

Về mặt Liễu Phong Liệt suy nghĩ sâu xa, hẳn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hàn Lệ ở bên cạnh vẫn chưa động, lại càng chưa mở miệng nói chuyện.

Hàn Lệ nói chủ nhân trong Tô phủ này có tin tức nhị muội, hiện tại Mặc nhi lại ở trong này... Rốt cuộc là tình huống gì đây?

“Vậy chủ nhân Tô phủ này là ai, vì sao Mặc nhi lại ở chỗ này?”

Hàn Lệ mắt lạnh lùng lệ nhìn chăm chăm không rời Tiểu Bạch ở đối diện. Thời điểm buổi sáng mình tới gặp chủ tử, nếu không phải khinh công bản thân mình rất cao, chỉ sợ Ngân Lang trước mắt này thế nào cũng phải cắn xuống mấy khối thịt của mình không chừng... Lúc này giống như là nó nhận ra được mình, một đôi đồng tử xanh lam tinh mịch nhìn chăm chăm mình, nghe rằng để lộ ra hàm răng trắng hếu quả thực có chút rợn người...

Lúc này bởi vì Liễu Phong Liệt đột nhiên mở miệng, Hàn Lệ mới giật mình hoàn hồn đáp: “Chờ sau khi nhìn thấy chủ nhân Tô phủ tin tưởng Liễu đại thiếu gia sẽ biết.”

“Làm sao các người tra được chủ nhân nơi đây có tin tức của nhị muội ta, hơn nữa Mặc nhi còn ở trong này?” Liễu Phong Liệt nhíu mày, dù sao cũng không ít trình thám của Liễu gia mình ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, chính mình lại dùng số tiền lớn treo giải thưởng cũng không tra được tin tức. Hôm nay Hàn Lệ lại đột nhiên tới cửa nói cho mình biết có tin tức nhị muội, lúc này đến đây lại còn nhìn thấy Mặc nhi cũng ở trong này.

Hàn Lệ ngưng mi trầm mặc vẫn chưa trả lời, chỉ là nhìn chăm chăm vào trong viện, vì sao lâu như vậy còn chưa thấy người đi ra...

Ngân Lang kêu là Tiểu Bạch ngồi ở đó, mặc dù nó không có công kích mấy người bọn hắn, chỉ sợ cũng sẽ không để cho bọn họ cứ như vậy mà đi vào thì phải. Mà Mặc nhi giống như cũng không nhận thấy được vấn đề này, lúc này bé đang nhỏ giọng nói thầm cái gì đó với Liễu Phong Viêm đang ôm bé.

Mà Liễu Phong Viêm đang ôm Mặc nhi đột nhiên kinh ngạc lớn tiếng hỏi: “Con nói cái gì? Mẫu thân con cũng ở trong này... Hơn nữa, sau khi con mất tích đều ở cùng một chỗ với mẫu thân con?”

Liễu lão gia tử và Liễu Phong Liệt bởi vì lời nói của hắn mà tầm mắt đồng loạt nhìn sang, Mặc nhi bẹp cái miệng nhỏ nhắn còn chưa trả lời, đột nhiên một giọng nữ quen thuộc từ bên kia truyền tới: “Mặc nhi...”

Sau khi nghe được giọng nói kia, Mặc nhi bị Liễu Phong Viêm ôm vào trong ngực vội vàng giãy dụa một cái rụt từ trong lòng hắn xuống mặt đất, liền nhanh như chớp nhi xông đến bóng dáng kia. Sau khi chui vào ôm ấp quen thuộc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi đầy khăn trương nhỏ giọng lầm bầm nói: “Mẫu thân... Ngoại, ông ngoại và hai cậu đến đây...”

Tuy rằng đã ẩn ẩn đoán được thân phận của người tới, nhưng mà khi Mặc nhi nói ra, cơ thể Tô Nhưộc Hàm vẫn hơi hơi cứng ngắc một chút, về mặt có chút không biết làm sao nhìn mấy người ngoài cửa.

Mà tầm mắt của Hàn Lệ và ba người phụ tử Liễu gia đều theo Mặc nhi mà di chuyển qua, nhìn ba nam một nữ đứng ở trong viện. Khi nhìn thấy chủ tử hai người Phụng Vân Cẩm, mặc dù ba người phụ tử Liễu gia có chút ngoài ý muốn, nhưng mà lúc này bọn hắn càng quan tâm cũng chỉ có nữ tử đang đứng ở bên cạnh bọn họ...

“Hương, Hương nhi...” Liễu lão gia tử kích động lắm bầm nói.

“Nhị tỷ...” Liễu Phong Viêm kinh hi kêu lên.

Nhìn bốn nam nhân ngoài cửa, một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi lúc này về mặt kích động nhìn mình, mà trong đó có một mỹ thiếu niên mười lăm sáu tuổi vừa rồi kêu mình là nhị tỷ... Vậy còn lại soái ca lạnh lùng tuấn mỹ hơn hai mươi tuổi kia là huynh trưởng của Liễu Hương?

Tô Nhưộc Hàm âm thầm oán thầm, chẳng lẽ bốn nam nhân trước mắt này chính là người nhà mẹ đẻ của Liễu Hương, nàng còn có phụ thân... một, hai, ba... Hai ca ca một đệ đệ, vậy thân nhân thật đúng là không ít...

Còn chưa chờ nàng oán thầm xong, trong đó vị soái ca hắc y mặt lạnh ở đối diện cũng đã dẫn đầu mở miệng nói với Mặc Tử Khanh bên cạnh nàng: “Chủ tử...”

Hả, à... thì ra người nọ là thủ hạ của Mặc Tử Khanh...

Lúc này Tô Nhưộc Hàm có chút phức tạp đứng ở nơi đó, hai tay không tự chủ được mà gắt gao ôm Mặc nhi, nàng không biết nên đối mặt với người Liễu gia như thế nào, là nói mình bị mất trí nhớ, hay là nói bản thân mình cũng không phải là Liễu Hương đây??

Còn chưa chờ nàng suy nghĩ rõ ràng, Liễu lão gia tử ở đối diện đã hồng hốc mắt vọt lại đây, kích động níu chặt ống tay áo của nàng nước mắt nước mũi

chảy ra hô lên: “Hương, Hương nhi... con, vì sao con không để ý tới phụ thân? Ô ô... con còn trách phụ thân sao? Đều do ta, nếu lúc trước không nói ra những lời kia, con cũng sẽ không ăn từng đó khổ sở, phụ thân đáp ứng con, mặc kệ con có nguyện ý trở lại Mặc gia hay không, phụ thân đều nghe lời con, con nói thế nào thì chính là cái đó, chỉ cần con lại đừng làm chuyện điên rồ nữa.” Nói xong thuận tiện nắm lấy ống tay áo của Tô Nhượng Hàm lau nước mắt của mình.

Phía đối diện Liễu Phong Viêm đen mặt, trợn mắt xem thường có ý nói, đây không phải là phụ thân của ta, ta không biết... Vì sao phụ thân thấy nhị tỷ và Mặc nhi thì có cái bộ dáng này hả ... Hơn nữa còn bị cái tên Phụng Vân Cẩm kia nhìn thấy, thực dọa người...

Khóe miệng Tô Nhượng Hàm hung hăng run rẩy một chút, nhìn mỹ đại thúc trung niên đang nắm ống tay áo của mình một phen nước mắt nước mũi, nàng có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Ta...”

Bên cạnh, Mặc Tử Khanh thân nhiên giành trước đáp lời: “Nàng mất trí nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tín vật đính ước.

“Người nói cái gì?” Tiếng nói thanh lãnh, động tác mặc quần áo ngừng lại, nghiêng người nhử mảy nhìn về phía Quý Túc vừa mới tiến vào phòng.

Quý Túc thấy được chủ tử nhà mình nhử mảy, khẩn trương cúi đầu lặp lại: “Hàn Lệ đi tìm phụ tử Liễu gia... đoàn người bọn họ đi tới thành tây Lâm Lan thành.”

Thanh Nguyên trầm mặc cái đai lưng, một lúc lâu sau mới nhướn mày mở miệng: “Có biết vì sao Hàn Lệ tìm phụ tử Liễu gia?”

“Không biết...” Trên trán Quý Túc dần dần chảy ra mồ hôi lạnh.

Thanh Nguyên lạnh lùng liếc mắt nhìn Quý Túc một cái, trong giọng điệu có vẻ lạnh lùng hỏi: “Vậy có biết bọn họ đi chỗ nào ở thành tây không?”

Quý Túc cúi người quỳ dưới đất mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống, hơi gật gật đầu: “Tô phủ thành tây.”

Bầu không khí trong phòng yên tĩnh, Thanh Nguyên đưa tay sửa sang lại mũ phát quan bằng ngọc trên đầu, hần nâng tay khẽ nhử mảy, khi tầm mắt đảo qua linh đang trên cổ tay mình, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ chán ghét...Mắt phượng khép hờ cất giọng lạnh lùng nói:

“Chuẩn bị xe... Đi thành tây!”

*****

Tô Nhượng Hàm cầm chén trà thổi một hơi, nhìn đám sương lượn lờ trên miệng chén, nàng có chút buồn bực ngẩng đầu liếc mắt nhìn phía trước một cái, lập tức lại nản lòng bủi môi, phát hiện Mặc nhi trong lòng kéo kéo ống tay áo của nàng nhỏ giọng kêu: “Mẫu thân...” Đôi mắt to đen nhánh trông mong nhìn nhìn chén trà trong tay nàng, lúc này nàng mới phản ứng kịp, mỉm cười lại nhanh chóng thổi mấy hơi, đợi cho trà không còn nóng mới đưa cho Mặc nhi.

Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện, sự tương tác giữa nàng và Mặc nhi không hề ngoài ý muốn mà rơi vào ở trong mắt của mấy người khác đang có mặt ở đó, nhất là sự kinh ngạc trong lòng Mặc Tử Khanh và mấy người phụ tử Liễu gia rõ ràng nhất.

Tuy rằng đã biết được sau khi Mặc nhi mất tích thì vẫn luôn sinh hoạt cùng với nàng, nhưng mà bọn họ vẫn không có quá tin tưởng nàng có thể thuận theo mà thân thiết chiều cổ Mặc nhi như vậy. Hơn nữa hành vi của nàng hoàn toàn là vô cùng tự nhiên, đó không hề là làm bộ, tuyệt đối là hành vi theo bản năng... Trước kia nàng đối với Mặc nhi chính là...

Nhìn Mặc nhi đang cầm chén trà mỉm cười ngọt ngào, trong lòng mấy người đang ngồi đó đều có chút phức tạp.

Mặc Tử Khanh khẽ nhướn đuôi lông mày, Mặc nhi thay đổi rất nhiều... Hình như ở trong trí nhớ của hắn, hắn chưa bao giờ thấy qua khuôn mặt tươi cười của Mặc nhi.

Trước kia Mặc nhi trầm mặc không thích nói chuyện, thay vì nói nói tuổi trẻ mà thành thạo, chẳng bằng nói là có chút... ừ, từ khi? (từ khi: cứng nhắc, không linh hoạt, thiếu sức sống)

Hoặc là nói nữ nhân này thay đổi, trên thân thể của nàng rút đi bài xích và chán ghét trước kia đối với Mặc nhi, trở thành là nàng tự nhiên mà cực kì thật tình yêu thương. Cho nên Mặc nhi trở nên nguyện ý tới gần nàng, thậm chí là cực kì dính nàng, có vẻ như rất sợ tình thương của mẹ có được không dễ này sẽ vỡ tan giống như bọt biển yếu ớt sao?

Có lẽ hiện tại hắn muốn mang bé đi, Mặc nhi cũng sẽ luyến tiếc rời khỏi nữ nhân này đi!

Mỹ đại thúc trung niên ngồi ở trên ghế đối diện với nàng vừa mới bắt đầu thì nín chặt nàng khóc lóc một phen nước mắt nước mũi, lúc này là về mặt lo lắng và phức tạp mở miệng hỏi: “Hương nhi... con, con... Mạc Tử Khanh hẳn nói, là thật vậy chăng?”

Nàng trầm mặc gật gật đầu: “Là thật!”

Nhận được câu trả lời, Liễu Thiên Nguyên nóng nảy, hẳn kích động đứng lên nói: “Chuyện gì xảy ra? Làm sao con có thể mất đi trí nhớ? Đại phu đâu? Đại phu nói như thế nào?”

Tô Nhượng Hàm có chút chột dạ, nàng không có xem qua đại phu có được không? Đi ra ngoài nói cho người ta là nàng thất cổ sau khi tỉnh lại thì mất trí nhớ, ai sẽ tin hả?

Mặc kệ thế nào, cuối cùng nàng vẫn thuật một lần toàn bộ chuyện đã xảy ra từ sau khi tỉnh lại ở nhà Lý thẩm nhi cho tới một đường đến đây. Nhưng mà chuyện không gian và bản thân nàng không phải là Liễu Hương thật sự thì nàng vẫn chưa đề cập tới. Chỉ nói là sau khi mình tỉnh lại thì cái gì cũng đã không còn nhớ rõ, trên người chỉ có một phong hưu thư Mạc Tử Khanh đưa mà thôi.

Liễu Phong Liệt vẫn trầm mặc để ý thăm dò nhìn nàng một cái sau đó trầm giọng nói: “Trước kia chỉ nghe nói qua người bị thương tổn ở đầu từng có dấu hiệu mất đi trí nhớ, không nghĩ tới tiểu muội thất cổ cũng có thể mất trí nhớ...”

Tô Nhượng Hàm xấu hổ khụ một cái, chột dạ không thôi... đại ca của Liễu Hương này thật sắc bén...

Còn Liễu Phong Viêm ngược lại lúc này có vẻ đắm chiêu mở miệng: “Ta nghĩ... Nhị tỷ là vì họ Mạc làm cho chết tâm, cho nên quên hết đi mọi chuyện trước kia! Nhưng mà... Như vậy không phải tốt lắm sao?” Xác thực... Như bây giờ, cũng không có gì không tốt. Ít nhất ở trong mắt Liễu Phong Viêm, nhị tỷ hiện tại tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với nàng của trước kia, ít nhất hẳn đã không có cái loại cảm giác không vui này trước kia, hiện tại nàng và Mặc nhi có thể này mới giống như là một đôi mẫu tử chân chính.

Trước kia nhị tỷ yêu nam nhân Mạc Tử Khanh yêu tới quá mức điên cuồng, điên cuồng đến nỗi trong thế giới của nàng chỉ còn lại có nam nhân kia, hết thảy của nàng đều là chuyển động quay chung quanh hắn, mọi thứ còn lại đối với nàng mà nói giống như đều là dư thừa.

“Ô ô... Hương nhi đáng thương của ta... Đều do phụ thân, nếu không phải lúc trước ta cho rằng ép con về Mạc gia thì tốt cho con, thì con cũng sẽ không lún quẩn trong lòng, sau đó cũng sẽ không ăn phải nhiều khổ sở như vậy, ô ô... Con còn bị người xấu bắt đến địa phương hỗn loạn này, cũng may con không có xảy ra chuyện gì, bằng không con kêu phụ thân phải làm sao bây giờ hả?” Liễu Thiên Nguyên hốc mắt lại đỏ lên, một bộ dáng đau lòng không thôi xem xét Tô Nhượng Hàm. Nhìn đến nỗi trong lòng nàng có chút chột dạ thêm tự trách, mỹ nam đại thúc còn không biết, nữ nhi Liễu Hương chân chính của hắn đã hương tiêu ngọc vẫn (chết) đi? Ai...

Nhưng mà nhắc tới chuyện mình bị bắt, Tô Nhượng Hàm lại hỏi một chút tình huống một nhà Lý thẩm nhi, còn có chính là...

Tô Nhượng Hàm đột nhiên mở miệng hỏi: “Ta thấy Mạc Tử Khanh giống như thực sự chán ghét ta, vậy vì sao lúc trước hắn lại muốn cưới ta, cuối cùng còn hưu ta?”

Sắc mặt phụ tử Liễu gia chợt biến đổi lớn, toàn bộ trầm mặc.

Thời điểm Tô Nhượng Hàm và ba người phụ tử Liễu gia nói xong mọi chuyện rồi từ thiên đình đi ra đại sảnh, thấy hai nam nhân Phụng Vân Cẩm và Mạc Tử Khanh đang ngồi ở đó, chỉ là hai người đều trầm mặc mà thôi.

Nàng cũng không rõ, cho dù nàng chính là Liễu Hương, mà người Liễu gia cũng tìm tới cửa, vậy thì nói như thế nào cũng chỉ xem như là chuyện của nhà Liễu gia đi? Hai người đàn ông này dựa vào cái gì còn có vẻ mặt tự nhiên ngồi ở chỗ này? Nhất là... Một nam nhân lại còn là người hưu bỏ Liễu Hương mà Phụng Vân Cẩm kia không phải cũng nói là đối thủ một mất một còn trên thương trường của Liễu gia sao?

Nàng cũng không có hứng thú để cho hai nam nhân này xem diễn, cho nên mím miệng không hé răng, ngược lại là nhú mày nhìn Phụng Vân Cẩm và Mạc Tử Khanh hỏi: “Tại sao các ngươi còn chưa rời khỏi? Hay là nói... Các ngươi cũng cảm thấy hứng thú đối chuyện nhà của người khác?”

Cho dù các ngươi cảm thấy hứng thú, nhưng mà ta cũng không muốn cho các ngươi xem diễn.

Mạc Tử Khanh lạnh lùng liếc nàng liếc mắt một cái: “Ta còn có chuyện thảo luận cùng với bọn họ.”

Ý tứ thực rõ ràng, còn bây giờ hẳn sẽ không đi.

Tầm mắt của Tô Nhượng Hàm lại nhìn về phía Phụng Vân Cẩm, Phụng Thiên thủ hạ của hắn vừa mới bắt đầu đã bị hắn điều đi rồi, hiện tại có phải hẳn cũng nên đi hay không?

Phụng Vân Cẩm nhú mày, đưa tay vuốt cái mũi của mình cười nói: “Làm sao bây giờ? Ta còn giống như thật sự là có chút hứng thú à! Không phải nói muốn theo đuổi một người, trước tiên phải hiểu biết hết thảy của nàng, không phải sao?”

Lời vừa nói ra, phụ tử ba người Liễu gia cùng nhú mày, Phụng Vân Cẩm nói lời này là có ý tứ gì?

Vừa rồi nhìn thấy hắn ở trong này, ba người phụ tử Liễu gia cũng đã cực kỳ kinh ngạc rồi, nhất là khi thấy bộ dáng Tô Nhượng Hàm có quen biết hắn, bọn họ mới chưa mở miệng chất vấn, nhưng lời hắn vừa nói, quả thực là làm cho phụ tử ba người nhìn không được rồi...

“Hương nhi... con và hần...” Liễu Thiên Nguyên nhú mày, có chút do dự mở miệng.

Tô Nhựt Hàm không trả lời Liễu Thiên Nguyên, ngược lại là đen mặt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Phụng Vân Cẩm cảnh cáo nói: “Phụng Vân Cẩm... đừng vui đùa quá đáng”

“Làm sao ngươi có thể khẳng định là ta đang nói giỡn đây? Vì sao ngươi không thấy là ta đang nghiêm túc đây?” Phụng Vân Cẩm thản nhiên cười nhìn về phía nàng.

“Không có khả năng!” Tô Nhựt Hàm không chút nghĩ ngợi nhú mày phủ quyết.

Nàng không phải hoa mắt, sẽ không đại đột nghĩ đến bởi vì mình là nhân sĩ xuyên qua, là nam nhân nhìn thấy nàng thì sẽ thích nàng. Tuy rằng tướng mạo của nàng còn có thể coi như không kém, nhưng mà Phụng Vân Cẩm này có thân phận gì? Cái dạng nữ nhân xinh đẹp nào mà chưa có gặp qua? Làm sao hần có thể cảm thấy hứng thú đối với mình là một người bị hủ bỏ, lại còn là một người bị chồng ruồng bỏ có một đứa con trai? Về phần tranh chấp vừa mới bắt đầu giữa Phụng Vân Cẩm và Mạc Tử Khanh, nàng hoàn toàn cho rằng là tranh giành khí thế giữa hai nam nhân mà thôi.

Cho nên nàng cũng không cho rằng khi Phụng Vân Cẩm nói những lời này sẽ là thật sự.

Nụ cười nhẹ trên mặt Phụng Vân Cẩm không thay đổi, khi tầm mắt đảo qua Mạc Tử Khanh sắc mặt lạnh lùng ở bên kia, khóe miệng khẽ nhếch nhìn nàng nói: “Làm sao lại không có khả năng? Ta thật là nghiêm túc ... Mặc kệ ngươi là Liễu Hương cũng được, là Tô Nhựt Hàm mà ngươi nói thì cũng thế... Đã có những người có mắt không biết nhìn vàng xem ngọc, vì sao ngươi lại không cho ta có con mắt tinh tường biết nhận thức ngọc có một cơ hội đây?”

Mạc Tử Khanh lạnh lùng hơi híp lại hai mắt, cho dù động tác chợt lóe rồi biến mất, nhưng mà vẫn bị Liễu Phong Liệt ngồi ở đối diện với hần thấy được, hần (LPL) tỉnh bơ hơi rũ mắt xuống.

Hần đang phần nộ?

Phần nộ vì Phụng Vân Cẩm ám phúng, hay là phần nộ vì Phụng Vân Cẩm nói hần muốn theo đuổi tiểu muội? (ám phúng: ngầm chế giễu)

Mặc kệ hiện tại Mạc Tử Khanh có thái độ gì, giống như cũng đã không còn quan trọng rồi, bởi vì phụ thân nhà mình đã nói, mọi thứ đều y theo quyết định của tiểu muội.

Cho dù nàng thật sự muốn ở cùng một chỗ với Phụng Vân Cẩm, chỉ sợ phụ thân nhà mình...

Liễu Phong Viêm bực bội vỗ bàn quát: “Họ Phụng kia, ngươi nói cái gì đấy?” Bởi vì thấy nhị tỷ nhà mình có vẻ giống như quen biết với hần (PVC), cho nên hần (LPV) mới nhìn Phụng Vân Cẩm nửa ngày. Lúc này thấy hần lại có ý tưởng không an phận đối với nhị tỷ nhà mình, nhất thời cũng không quản Phụng Vân Cẩm hần có thân phận gì, trực tiếp nổi bão.

Phụng Vân Cẩm đối với sự rống giận của Liễu Phong Viêm nhìn như không thấy, chỉ là cười nhìn Tô Nhựt Hàm, trong con ngươi đen thâm thúy giống như một con suối sâu thẳm, làm cho Tô Nhựt Hàm thấy mà có chút ngại người, làm sao hần giống như thực sự còn rất nghiêm túc? Chỉ là... Làm sao có thể đây?

Không đợi Tô Nhựt Hàm nghĩ lại, Phụng Vân Cẩm đã đứng dậy đi tới đối diện với nàng, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội làm bằng Bạch Ngọc điêu khắc hình Phụng nhút vào trong tay nàng nói: “Vậy thì ta tặng tín vật đính ước là được!”

Tại thời điểm ngọc bội được lấy ra, sắc mặt mấy nam nhân ở đây nháy mắt biến đổi lớn.

Tay Mạc Tử Khanh đang nắm chén trà đột nhiên siết chặt, một gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng che kín hàn ý, có thể nói là lạnh tới cực điểm.

Mà đồng tử Liễu Phong Liệt co rút lại vài cái, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Phụng Vân Cẩm. Về phần Liễu Phong Viêm vốn đang phần nộ thì thần sắc cũng cứng đờ, kinh ngạc nhìn ngọc bội làm bằng Bạch Ngọc điêu khắc hình Phụng kia, trong lúc nhất thời cũng ngẩn người ở đó.

Khoa trương nhất là Liễu Thiên Nguyên, hần là một bộ dáng như gặp quỷ chỉ vào cái ngọc bội kia nói không ra lời, đây, đây... Phụng Vân Cẩm là có ý tứ gì?? Hần lại có thể lấy ra ngọc bội này cho Hương nhi nhà mình, hần...

Nhiệt độ áp áp trên ngọc bội làm cho Tô Nhựt Hàm đột nhiên hoàn hồn, nhìn Phụng Bội Bạch Ngọc mang theo áp áp trong lòng bàn tay, nàng cau mày...

Nàng thấy thần sắc khác nhau của mọi người, nghi hoặc liếc mắt nhìn cái ngọc bội hình phụng một cái, giống như trừ bỏ chạm trổ y như thật, còn có chính là một cục phẩm Bạch Ngọc được điêu khắc ra, giống như không có chỗ độc đáo nào đi?

Nó thực đáng giá?

“Hương nhi... ngọc bội này...” Liễu Thiên Nguyên sột ruột mở miệng.

Nói còn chưa xong, đột nhiên một tiếng cười réo rắt truyền đến: “Nơi này thật đúng là náo nhiệt ha!”

Chương 55: Người bắt nàng.

“Nơi này thật đúng là náo nhiệt!”

Ngay tại lúc Liễu Thiên Nguyên mở miệng muốn ngăn cản Tô Nhượng Hàm nhận lấy ngọc bội hình phượng, thì ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói làm cho mọi người im lặng, tất cả đều quay mặt nhìn đối phương, vừa rồi là ai đang nói chuyện?

Chỉ có hai người Tô Nhượng Hàm và Mạc Tử Khanh thần sắc lạnh nhạt ở bên kia là có phản ứng khác thường.

Mạc Tử Khanh khẽ cau mày, ngẩng đầu nhìn phương hướng ngoài cửa, môi mím thành một đường thẳng.

Là hắn! ! !

Chỉ là... lúc này hắn xuất hiện tại nơi đây, là tính làm cái gì? Người Liễu gia toàn bộ đều ở đây, cho dù hắn có oán hận đối với Liễu Hương hoặc là toàn bộ Liễu gia, hơn nữa mình cũng biết rõ ở sau lưng hắn đang tiến hành một vài kế hoạch, nhưng hiện tại Thanh Nguyên hắn sẽ đại đột nhảy ra khiêu khích sao?

Giờ khắc này Mạc Tử Khanh phát hiện, xa cách năm năm sau, bằng hữu cùng nhau lớn lên với mình, giống như đã biến thành người khác để cho mình cũng không thể hiểu biết hành vi và ý tưởng của hắn.

Lúc này sắc mặt Tô Nhượng Hàm cũng cứng lại, sau đó thân mình hơi cứng đờ, có chút không dám tin quay đầu nhìn về phía cửa.

Trước hết mặc kệ máu chốt là giọng nói này nghe có chút quen tai, thì vừa rồi lúc người Liễu gia tới cửa, nàng đã tự mình đóng cửa viện lại rồi. Lúc này trong nhà đột nhiên lòi ra một người tới, đây không thể nghi ngờ là hung hăng đánh lên mặt của nàng mặt rồi nói với nàng, hai cánh cửa của nhà nàng hoàn toàn chỉ là đồ trang trí, ai muốn vào thì vào... Khó trách người ta có cái câu nói gì nhỉ, các loại khóa gì đó, chỉ có thể phòng quân tử chứ không thể phòng tiểu nhân.

Đầu tiên là chủ tớ hai người Phượng Vân Cẩm treo tường nghiêng ngàng đi vào, lúc này lại có thêm một người treo tường mà vào. Hiện tại có thể biết trong lòng Tô Nhượng Hàm phần nộ ra sao, nàng mang theo Mạc nhi một tiểu hải tử, ở trong mắt người bên ngoài là một đôi cô nhi quả phụ, cứ tùy tiện vào cửa như vậy, coi nàng là dễ bắt nạt đúng không?

Không đợi Tô Nhượng Hàm phát hỏa con phần nộ ở trong lòng với người tới cửa, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của người tới, phản ứng đầu tiên của nàng là hơi chột dạ.

Chỉ vì người tới...

Một thân quần áo hoa văn màu đen làm cho nàng cảm thấy quen thuộc không thôi, tuy rằng mặt nạ màu bạc trên mặt hắn đã che hết khuôn mặt tuyệt mỹ khuyếch thành giống như yêu nghiệt mỹ thế, nhưng dưới cái mặt nạ lại lộ ra đôi mắt phượng mang theo hơi thở câu hồn nhè nhẹ, không chỗ nào là không chứng minh người trước mắt này chính là cái tên lúc trước nửa đêm bắt mình đi từ nhà Lý thẩm nhi.

Khóe môi dưới cái mặt nạ hơi giương lên, tươi cười như vậy bao hàm hơi thở nguy hiểm, lại làm cho Tô Nhượng Hàm cảm thấy da đầu có chút run lên.

Phượng Vân Cẩm đứng ở bên cạnh Tô Nhượng Hàm, lúc người xuất hiện ở cửa thì hắn hơi hơi nhíu mày, nhưng thấy lực chú ý cả người Tô Nhượng Hàm đã bị người tới hấp dẫn đi, ngay cả Phượng Bội nàng cũng quên cự tuyệt, thì hắn hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi không thể nhận ra.

Vừa rồi lúc Liễu Thiên Nguyên mở miệng, vốn trong lòng hắn cũng không để bụng lại có chút lo lắng Tô Nhượng Hàm sẽ cự tuyệt. Dù sao nếu ngọc bội kia có hàm nghĩa đại biểu cho cái gì bị nói ra, thì nữ nhân Tô Nhượng Hàm này trên cơ bản không cần trì hoãn sẽ cự tuyệt hắn.

Nhưng mà như bây giờ cũng tốt, trong lúc nhất thời nàng không nghĩ tới, rồi cũng sẽ không trực tiếp cự tuyệt mình ngay, cho dù sau này nàng lại nhớ tới, mình cũng có thể tùy ý viện cớ lấy lệ cho qua.

Chỉ là... nam nhân mang theo mặt nạ màu bạc trước mắt này là ai?

Nhìn thấy chủ nợ tới cửa, bất chấp phản ứng mấy người khác có mặt ở đây, Tô Nhượng Hàm phản xạ có điều kiện đó là xiết chặt miếng Phượng Bội Bạch Ngọc trong tay, sợ tới mức giọng có vẻ chột dạ kêu lên: “Người, người vào bằng cách nào?” Sau khi hỏi xong lập tức nàng hận không thể đánh mình hai cái tát tai, nàng hỏi thật vô nghĩa không phải sao?

Quả nhiên...

“À? Giống như treo tường vào.” Đối phương làm ra vẻ còn thật sự hồi tưởng lại rồi mới trả lời.

Tô Nhực Hàm lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi hung bạo: “Ta hỏi là... vì sao ngươi lại ở trong nhà của ta?” Thằng nhãi này lúc trước đưa mình tới Lâm Lan thành, tuy rằng mình chạy trốn, nhưng mà lại cuỗm đi một ngàn năm trăm lượng bạc của hắn.

Phải biết rằng, thời đại này một ngàn năm trăm lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ.

Nàng chột dạ như vậy cũng có chút bình thường.

Nhìn thấy Mạc Từ Khanh nhú mày cùng với nghi hoặc trong mắt hắn, khóe miệng Thanh Nguyên khẽ nhếch nhẹ bước đi tới bên cạnh Tô Nhực Hàm, thấy nàng chột dạ lui từng bước, hắn nghiêng người thấp giọng thì non nói ở bên tai của nàng: “Ừ... trong nhà của ngươi... nhưng mà sao ta lại nhớ rõ, giống như bạc mua tòa nhà này là của ta đi... Như thế nào? Tiểu chủ tử của ta... có vẻ ngươi thực không muốn nhìn thấy ta? Hay là nói... Ngươi có niềm vui mới, thì đã quên tình cũ rồi?” Ngừ điệu lười nhác khi nói đến niềm vui mới với tình cũ, thì bên trong đôi mắt phượng lóe ra sự bén nhọn lạnh lùng, tầm mắt hơi liếc mắt quét qua Mạc Từ Khanh và Phượng Vân Cẩm một cái... Trước khi hắn tới đã để cho Quý Túc đi điều tra thời gian và giá cả mua bán căn nhà này.

Khi tra được thời gian vừa vặn chính là cái ngày nữ nhân này chạy trốn đi, hơn nữa giá cũng chính là một ngàn năm trăm lượng bạc, hắn không có chút hoài nghi liền khẳng định, người mua tòa nhà này nhất định chính là nữ nhân trước mắt này không thể nghi ngờ, bởi vì lúc trước nàng lại cuỗm đi một ngàn năm trăm lượng bạc của hắn.

Hơn nữa vừa rồi thời điểm mới đến, hắn đứng là ở bên ngoài nhìn thấy trò hay, không nghĩ tới lúc trước nữ nhân bao cò này vì muốn có được Mạc Từ Khanh có thể làm ra mấy chuyện kia. Lại sau mấy tháng không thấy, ngay cả con trai độc nhất của nhà giàu nhất Phượng Lan quốc đồng thời cũng là Phượng Lan quốc Tiểu Dao tiểu vương gia Phượng Vân Cẩm cũng trở thành bề tôi dưới váy của nàng ta... Thật đúng là làm cho người ta ngoài ý muốn à... Hơn nữa lúc này miếng Phượng Bội Bạch Ngọc nàng nắm ở trong tay, có phải là . . .

Cho dù giọng nói của Thanh Nguyên rất nhỏ, nhưng mà mấy nam nhân ở đây có ai mà không phải là người luyện võ, nhĩ lực vốn thật tốt, cho nên lời nói của hắn cũng làm cho người ở đây nghe được rành mạch. Khi những lời này đến trong tai mấy người khác có mặt ở đây thì hoàn toàn thay đổi hương vị một phen.

Tay Phượng Vân Cẩm hơi hơi dùng sức nắm chặt, ánh mắt ngưng lại liếc mắt quét qua nam nhân mang mặt nạ đang cúi người nói nhỏ với Tô Nhực Hàm một cái.

Bạc mua phòng ở đều là hắn ra? Còn có cái gọi là niềm vui mới tình cũ?

Tiểu chủ tử...

Lúc Thanh Nguyên nói câu tiểu chủ tử của ta ra miệng, về mặt của Mạc Từ Khanh giật mình, nghi hoặc nhìn sang.

Hắn... Đến tột cùng muốn làm gì đây?

Hơn nữa... Hắn lại còn kêu nữ nhân kia là tiểu chủ tử, rốt cuộc đang đùa cái trò gì?

Khuôn mặt tuấn tú của Liễu Phong Viêm tối sầm, vừa rồi Phượng Vân Cẩm nháo ra cũng còn chưa có làm rõ ràng tình huống. Lúc này đột nhiên lại lộ ra một tên mang mặt nạ màu bạc, nhưng lại lời nói tán tỉnh linh tinh ái muội cái gì mà niềm vui mới với tình cũ cùng với nhị tỷ nhà mình. Liễu Phong Viêm phần nộ trùng mắt liếc nhìn nhị tỷ nhà mình một cái. Tuy rằng nàng so với trước kia không làm cho người ta chán ghét như vậy, nhưng mà như bây giờ nàng trái một tên Phượng Vân Cẩm, phải một tên đội mặt nạ màu bạc có hình dáng thế nào, trêu chọc hoa đào thế này thì cũng rất không tốt đi??

Hắn phần nộ nhảy ra, đưa tay chỉ vào tên đội mặt nạ màu bạc đứng ở trước mặt nhị tỷ mình lạnh giọng hỏi: “Ngươi là ai? Nhị tỷ của ta khi nào thì thành tiểu chủ tử của ngươi?” Thuận tiện còn dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Tô Nhực Hàm.

Trên trán Tô Nhực Hàm gân xanh nhảy thỉnh thỉnh, nàng có biết vấn đề này đâu?

Làm sao biết được người kia sẽ nói ái muội như vậy, bạc mua nhà đúng thật là của hắn, chẳng qua là nàng cuỗm đi từ chỗ của hắn mà thôi.

“Hương nhi... Hắn là?” Liễu lão gia thấy sắc mặt Tô Nhực Hàm khó coi, nhất thời có chút khẩn trương đi đến bên cạnh nàng dò hỏi.

Còn có thể là ai...

Không phải là lúc trước vào nửa đêm khuya khoát hắn đóng gói khiêng nàng đây là người cái gì cũng không rõ ràng từ nhà Lý thẩm nhi đi, tên... Âm Tinh!

Thấy tầm mắt mấy người ở đây đều tập trung ở trên người mình, trong lòng Tô Nhực Hàm có chút phiền chán. Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, người nào cũng nhảy vào trong nhà, làm phiền nàng đến đâu cũng sắp nổ tung.

Nàng có chút chịu không nổi căn cứ lạnh giọng nói với cái tên mang mặt nạ màu bạc: “Cho dù ta cuỗm đi một ngàn năm trăm lượng bạc của ngươi, vậy thì cũng là ngươi tự chuốc lấy! Cho nên ngươi không cần lại lập lời nói dối hư vô này. Từ trước tới giờ ta không hề tin tưởng ngươi, bởi vì ta căn bản không phải cái gọi là chủ tử trong miệng ngươi đúng không? Ngươi thực sự coi thường ta ngu ngốc giống như heo sao? Lúc trước ngươi luôn miệng gọi ta là tiểu chủ tử, nhưng mà trong mắt ngươi không chút nào che giấu vẻ hèn mọn và khinh thường có thể rất rõ ràng một chút hay không, đây sẽ là thái độ đối đãi với chủ tử sao? Ngươi cho ta là người mù hả?” Thời điểm nói tới đây nàng dùng một chút lại mở miệng nói: “Kỳ thật mặc kệ ngươi muốn làm cái

gì cũng được, nhưng mà ngươi không nên liên lụy đến ta. Mặc kệ trước kia ta cùng với ngươi có cừu có oán cũng được, nhưng mà ngươi rõ ràng biết ta đã không còn nhớ rõ mọi chuyện trước kia, sau đó ngươi lại vẫn lừa ta đến Lâm Lan thành này. Nếu không phải ta chạy trốn, lúc ấy ngươi lại muốn lợi dụng ta làm cái gì? Uy hiếp người Liễu gia... hay là uy hiếp cái người từ sau khi ngươi xuất hiện thì vẫn nhìn chăm chú không rời, cái người kêu là Mạc Từ Khanh?” Thời điểm nói xong một câu cuối cùng, khóe miệng Tô Nhượng Hàm có chút khinh thường cười lạnh.

Về phần vấn đề cái gì mà niềm vui mới với tình cũ, lời nói bấy bọ như vậy căn bản nàng sẽ không tin.

Nếu trước đó chưa có gặp qua người Liễu gia, có lẽ nàng thực sự sẽ nghĩ đến nam nhân trước mắt này và Liễu Hương chủ nhân trước của thân thể này thực sự có quan hệ ái muội hay không. Nhưng vừa rồi từ trong miệng người Liễu gia nàng đã biết Liễu Hương trước kia đã yêu nam nhân Mạc Từ Khanh ra sao. Nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng Liễu Hương đã yêu Mạc Từ Khanh đến mê muội sẽ còn có quan hệ ái muội cùng với nam nhân khác.

Nghe xong lời nói vạch rõ không che giấu chút nào của Tô Nhượng Hàm, dưới tầm mắt nạ chân mây Thanh Nguyên nhẹ giương lên, không nghĩ tới sau mấy tháng không thấy thì nữ nhân này lại trở nên thông minh không ít a!

Nhưng mà đối với vấn đề của nàng, Thanh Nguyên lựa chọn không để ý, chẳng qua là cong khóe miệng lạnh nhạt mở miệng: “À? Vậy phải nói là... lúc trước chạy trốn, vì hoàn toàn không tin ta đúng không?”

“Đúng thì thế nào?” Tô Nhượng Hàm tức giận mắt trợn trắng, vô nghĩa... Phát hiện vấn đề còn ngồi chờ chết, nàng cũng không phải một người ngu xuẩn.

Nhưng mà hiện tại Âm Tinh tìm tới cửa, rốt cuộc hẳn muốn làm sao?

“Ha ha... Nhưng mà ngược lại theo như lời ngươi nói toàn bộ cũng không sai...” Đột nhiên Thanh Nguyên nở nụ cười, như có ngụ ý nhìn sang phương hướng Mạc Từ Khanh bên kia.

Tô Nhượng Hàm nhú mày quay đầu nhìn về phía Mạc Từ Khanh, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng: “Có ý tứ gì?”

Thanh Nguyên thần nhiên liếc mắt nhìn Mạc Từ Khanh một cái sau đó tà mị cười nói: “Ý tứ chính là... lúc trước ta bắt đi ngươi thật sự là có liên quan tới hẳn...”

Có liên quan tới Mạc Từ Khanh?

Tô Nhượng Hàm hoài nghi liếc mắt nhìn Mạc Từ Khanh một cái, chẳng lẽ nam nhân này thực chán ghét Liễu Hương như vậy. Sau khi hừ bỏ Liễu Hương rồi, biết nàng thất cô tự sát không chết, lại còn phái người đưa mình đến địa phương hẻo lánh Lâm Lan thành này vứt bỏ?

Tuy rằng trong lòng có một đồng nghi hoặc, nhưng mà hiện tại người Liễu gia đang ở đây, mặc kệ người trước mắt này lúc trước là vì cái gì mang mình đến nơi đây, hôm nay lại là vì cái gì mà tìm tới cửa, hiện tại cũng không phải nàng không có người để dựa vào...

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tô Nhượng Hàm đột nhiên tràn ra một nụ cười lạnh, quay đầu sang bên cạnh Liễu lão cha giải thích với bọn họ: “Hắn chính là người mà ta vừa mới nói qua cùng các ngươi... Âm Tinh... là người lúc trước bắt ta đi...”

Khi hai chữ Âm Tinh được nói ra, Mạc Từ Khanh hơi hơi nhú mày...

Cho dù hẳn đội mặt nạ, nhưng dù sao quen biết mười mấy năm, làm sao lại không nhận biết được hẳn chứ?

Thanh Nguyên... rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?

Âm Tinh...

Nếu hẳn không có nhớ lắm, hình như đây là tên của một thù hạp đi?

Ánh mắt huynh đệ hai người Liễu Phong Liệt và Liễu Phong Viêm chớp lên, trong mắt lộ ra vài phần sắc bén nhìn về phía người tới... Hẳn chính là người lúc trước mang Liễu Hương đi?? Hơn nữa theo như lời vừa rồi hẳn nói... lại có quan hệ với Mạc Từ Khanh, là thật hay giả?

Mà Liễu gia lão cha nổi danh là bao che cho con, thời điểm khi nghe được hai chữ Âm Tinh, sắc mặt của hắn lập tức lạnh lùng, thu lại toàn bộ vẻ trẻ con bị ức hiếp ở trước mặt Tô Nhượng Hàm, nhất thời hóa thân thành đế vương công, khóe mắt có một chút nếp nhăn híp lại, giọng điệu có sự nguy hiểm mở miệng nói: “Lúc trước chính là ngươi bắt đi Hương nhi của nhà ta? Lại quăng nàng đến nơi hẻo lánh Lâm Lan thành này?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tôn Khi Bị Chông Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Rắc rối phức tạp.

Theo lời chất vấn của Liễu Thiên Nguyên, đôi phương chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, sau đó vẻ mặt vô vị mở miệng: “Đúng thì thế nào?”

“Người muốn chết...” Liễu Thiên Nguyên vừa nghe đối phương nói, dưới chân hắn đã chợt lóe, cả người mang theo đầy phần nộ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Thanh Nguyên, ngón cái và ngón trỏ hơi cong đánh tới phần cổ của hắn.

Khóe miệng Thanh Nguyên giương lên vẻ khinh thường, hơi ngửa người ra sau, dễ dàng tránh đi tập kích, lại trở tay đánh trả một chưởng đi qua Liễu Thiên Nguyên. Tuy rằng Liễu Thiên Nguyên tiếp được chưởng kia, nhưng cả người cũng lùi về phía sau vài bước.

Đối với phản ứng của Liễu lão cha nháy mắt hóa thân thành bạo long, Tô Nhựt Hàm cũng hơi hơi sùng sốt một chút. Dù sao từ khi gặp mặt thì mỹ đại thúc này liền lôi kéo nàng khóc lóc một phen nước mắt nước mũi, cứ giống như tiểu thụ vạn năm. Lúc này đột nhiên hóa thân bạo long đi phun lửa, nàng lại có chút khó có thể chịu nổi.

Nhưng mà thời điểm nhìn thấy khóe miệng Liễu lão cha có tơ máu tràn ra, sắc mặt nàng vẫn đổi đổi, có chút lo lắng nghênh đón nhỏ giọng hỏi: “Liễu lão... Ah, người, người không sao chứ?” Vốn muốn hỏi Liễu lão đau, người không sao chứ? Nhưng mà khi nói ra miệng lại cảm thấy xung hô như vậy là không đúng, nhưng bảo nàng gọi hắn là phụ thân, chính nàng lại cảm thấy có chút không gọi ra được.

Tuy rằng ba người phụ tử Liễu gia vừa rồi có nói qua tiền căn hậu quả mọi chuyện cho nàng, nhất là Liễu lão cha lại nói biết vậy thì hắn chẳng phạm sai lầm. Còn nói qua lúc trước khi biết Liễu Hương bị hưu về nhà, hắn vì bức Liễu Hương về Mặc gia mà khi đó hắn đã nói ra lời ngoan độc mới dẫn đến nàng luẩn quẩn trong lòng mà đi thất cổ. Nhưng mà mặc kệ nói như thế nào... Cho dù mục đích lúc ban đầu của Liễu lão cha là vì tốt cho Liễu Hương, nhưng mà Liễu Hương chân chính lại ở lúc trước bởi vì hành vi bức bách của hắn đã hờn về địa phủ, hiện tại hắn hối hận như thế nào cũng có chút chậm.

Nhưng mà hắn thật sự là thật lòng yêu thương Liễu Hương, mà vừa khéo nàng vì Mặc nhi lại cần hậu thuẫn Liễu gia này, cho nên cho dù nàng không phải là Liễu Hương chân chính, nhưng vẫn ngầm thừa nhận quan hệ thân nhân giữa người Liễu gia thân thể mình.

“Khụ... Khụ... Không, không có việc gì! Hương nhi chớ sợ, có phụ thân ở đây, hôm nay phụ thân sẽ không để cho hắn lại đối với con như vậy nữa.” Liễu Thiên Nguyên được Tô Nhựt Hàm đột nhiên nâng đỡ, có chút kích động ho khan.

Từ hôm nay sau khi nhìn thấy Hương nhi, hắn liền phát hiện ánh mắt của nàng thực xa lạ, cho dù vừa mới bắt đầu đã nói qua mọi chuyện trước kia với nàng, lại nói qua mình chính là phụ thân của nàng, nhưng mà thái độ của nàng còn vô cùng lạnh nhạt... Lúc này đột nhiên thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, nhất thời trong lòng Liễu Thiên Nguyên có một trận kích động, mặc kệ Hương nhi của mình biến đổi như thế nào, nàng vẫn sẽ quan tâm mình, vẫn là nữ nhi bảo bối của mình... Ô... Hoàn hảo Hương nhi không có nhớ chuyện lần trước mình bức bách đuổi nàng ra khỏi nhà rồi trách mình.

Huỳnh đệ hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt không có dự đoán được lão cha nhà mình sẽ đột nhiên ra tay, càng không dự đoán được người mang mặt nạ không biết bộ mặt thật này lại có võ công lại cao như vậy. Mãi cho đến lão cha nhà mình sau khi tiếp được chưởng kia bị nội thương mới phản ứng kịp, hai người đồng thời đã đi đến trước mặt Liễu Thiên Nguyên.

Nhìn bộ dáng phụ thân nhà mình lúc này kích động dùng sức ho khan, khóe miệng không ngừng tràn ra tơ máu, Liễu Phong Liệt nhíu mày thấp giọng hỏi nói: “Phụ thân... Người không sao chứ?”

“Ách... Khụ, khụ khụ... Không... Ách, có, có việc... A... Ta thật là khó chịu... Các con đi giúp ta bắt tên kia lại.” Liễu Thiên Nguyên ho khan một chút, vốn muốn nói chính mình không có việc gì, nhưng mà phát hiện Tô Nhựt Hàm đang diu đỡ mình lặng lẽ ở thu hồi tay, hắn nhất thời lại vội vàng nói rằng mình có sao, thuận tiện còn làm ra vẻ suy yếu không thôi ngã tới nàng. Sau khi phát hiện Tô Nhựt Hàm lại nâng đỡ mình, hắn mới ngừng tiếng ho khan chợt dạ hạ mí mắt. Thật vất vả Hương nhi mới nguyện ý lại để ý mình quan tâm mình, nhất định không bỏ qua cơ hội như vậy...

Ánh mắt Liễu lão cha lóe tinh quang lại mang theo chợt dạ để cho Liễu Phong Viêm đang ở đối diện vừa vặn nhìn thấy, nhất thời có chút hắc tuyến khóe miệng run rẩy, phụ thân thật sự là... Nếu không phải hiểu biết võ công phụ thân nhà mình, cùng về mặt vừa rồi lộ ra dấu vết, hắn thật đúng là muốn bắt đối phương lại rồi đánh hắn bị thương nghiêm trọng không thôi đâu!

Chẳng qua vừa rồi lão cha nhà mình khi tiếp được một chưởng kia của đối phương, tuyệt đối không có làm bộ mới đúng... Hơn nữa hắn bị nội thương cũng là thật sự... võ công của nam nhân mang theo mặt nạ trước mắt này thực lợi hại như vậy?

Ánh mắt huỳnh đệ hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Phong Liệt ngưng lại, trong lòng bàn tay hơi dùng sức, lắc mình một cái đã muốn công kích đối phương, nhưng đúng lúc này...

Mạc Từ Khanh vẫn trầm mặc ngồi ở bên kia mở miệng nói: “Đợi chút...”

Trong lòng Tô Nhựt Hàm có chút ưu tư nhìn chăm chú vào Liễu lão cha ở bên cạnh đang giả vờ suy yếu, lại liếc mắt nhìn Mạc Từ Khanh đột nhiên mở miệng một cái, nàng có chút tự giễu cười rộ lên.

Với nàng vốn tương đối có ý kiến, mặc kệ là thân phận của bản thân hắn hay là hắn thân là chồng trước của mình thì nàng đều cực vì bài xích. Hiện tại cái tên Âm Tinh lúc trước bắt nàng đi có nói trước đó hắn bắt nàng đi là có quan hệ với hắn (MTK), hơn nữa hắn lại còn ngăn cản người Liễu gia động thủ với Âm Tinh.

Chẳng lẽ thật sự là Mạc Từ Khanh sai khiến hay sao?

Căn cứ theo hai ngày gần đây chung sống cùng Mạc Từ Khanh mà nhìn nhận, người này vừa mở miệng liền mắng mình là tiện nhân, động một tí thì dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng, có lẽ thật sự là có khả năng sẽ kêu người bắt nàng quăng đến cái thành biên cảnh bên này.

Mặc kệ chuyện lúc trước có quan hệ gì với hắn hay không, nàng vẫn nên cự tuyệt lui tới với Mạc Từ Khanh thì tốt hơn.

Về phần Mặc nhi...

Tô Nhực Hàm nàng nhất định sẽ không buông tay, dù sao hiện tại nàng lại có Liễu gia làm hậu thuẫn.

Liễu Phong Liệt nhủ mảy, hơi dừng lại bộ pháp dưới chân, ánh mắt cực kì phức tạp quay đầu nhìn hấn. Mà bên kia Liễu Phong Viêm cũng không để ý ngăn cản của hấn, trước đó không nói hấn hưu bỏ nhị tỷ của mình sau đó biết được nàng thất cố thì về mặt lạnh lùng, lại nói luận theo lời nói vừa rồi của cái tên mà nhị tỷ kêu Âm Tinh kia, Liễu Phong Viêm liền dứt khoát sẽ không mua khoản nợ của hấn.

Liễu Phong Viêm phần nộ đánh tới Thanh Nguyên, lúc phát hiện Mặc Tử Khanh lách mình một cái lại đây ngăn cản, hai mắt hấn mở to phần nộ nhìn Mặc Tử Khanh chất vấn: “Mặc Tử Khanh... Ngươi có ý tứ gì? Chẳng lẽ nói... lúc trước người này bắt nhị tỷ ta đi, thật sự có liên quan hệ với ngươi, là ngươi sai khiến hay sao?” Nếu nói không phải, vậy hành vi hiện tại của hấn lại có ý tứ gì?

Mặc Tử Khanh ngay sau khi đón đỡ một kích của Liễu Phong Viêm, khẽ cau mày một chút, thân hình hơi lung lay không thể nhận ra, thần sắc lạnh lùng mở miệng: “Không phải... Ngươi trước đợi chút, ta có chuyện muốn hỏi hấn...”

“Ngươi...” Liễu Phong Viêm phần nộ không thôi.

Không để ý ánh mắt Liễu Phong Viêm tức giận trợn trừng, Mặc Tử Khanh lạnh lùng xoay người nhìn về phía nam nhân đang mang mặt nạ màu bạc ở trước mặt mình. Rất lâu sau giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thấu xương hỏi: “Thanh Nguyên... đến tột cùng ngươi muốn phải như thế nào? Hay là nói... Ngươi có ý muốn tiếp tục sai thêm nữa?” Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, khi nào thì ngươi đã đi đến nông nổi như vậy?

Thanh Nguyên? ? ?

Phụ tử ba người Liễu gia, khi cái tên Thanh Nguyên được thốt ra từ miệng Mặc Tử Khanh thì đều sững sốt một chút, có chút không dám tin nhìn về phía người mang mặt nạ, hấn... là Thanh Nguyên??

Tô Nhực Hàm nghi hoặc nghiêng đầu nhìn qua, không phải kêu Âm Tinh sao?

Phượng Vân Cẩm không biết khi nào thì đã đứng ở bên cạnh nàng đột nhiên nhỏ giọng mở miệng hỏi: “Mặc nhi đâu?”

Mặc, Mặc nhi??

Sắc mặt Tô Nhực Hàm nhất thời đổi đổi, đột nhiên nhớ lại, vừa rồi thời điểm nói chuyện với người Liễu gia ở thiên đình (phòng bên), nàng kêu Mặc nhi ra phía sau viện đi chơi cùng Tiểu Bạch. Lúc này đột nhiên lại lòi ra một tên không biết kêu là Âm Tinh hay là kêu Thanh Nguyên, hơn nữa hấn còn có địch ý với mình... Mặc nhi không sao chứ??

Nghĩ đến đây, nàng bắt chập trước mắt diễn tuồng gì, trực tiếp mạnh mẽ buông tay đang diu đỡ Liễu Thiên Nguyên ra, cả người lo lắng không thôi lao ra khỏi phòng khách chạy tới hậu viện...

“A... Hương, Hương nhi... con đang đi đâu?” Liễu lão cha đột nhiên bị buông ra, cả người thiếu chút nữa té ngã xuống đất, vẫn là Phượng Vân Cẩm ở một bên hiểu rõ cười giúp đỡ hấn một phen nhỏ giọng nói: “Liễu lão gia... Ngươi không muốn Nhực Hàm nàng biết vừa rồi ngươi là giả bộ đi? Hơn nữa... Ngươi không biết là, để nàng rời khỏi nơi này là tốt nhất sao? Dù sao nam nhân trước mắt gọi là Thanh Nguyên này... Các ngươi hấn là nhận biết đi?” Nếu hấn không có nhìn lầm, vừa rồi về mặt phụ tử ba người Liễu gia đều có chút phức tạp cùng khiếp sợ.

Giữa nam nhân kêu là Thanh Nguyên này... và Liễu gia, còn có Mặc Tử Khanh kia... Ừ, rốt cuộc là quan hệ như thế nào đây?

Mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, nhưng cũng làm cho Phượng Vân Cẩm hấn cảm thấy càng ngày càng thú vị ...

Mà Liễu Thiên Nguyên bởi vì Phượng Vân Cẩm nói mà đột nhiên câm miệng, nháy mắt thu hồi lại bộ dáng suy yếu trên mặt ở trước mặt Tô Nhực Hàm, thần sắc có vài phần xa cách lạnh lùng nói với Phượng Vân Cẩm: “Ngươi biết cái gì?”

“A... Liễu lão gia ngươi cảm thấy ta có thể biết được cái gì?” Phượng Vân Cẩm buồn cười lắc lắc đầu, hấn đúng là nhìn không hiểu ra sao. Nhưng mà nắm chắc năng lực quan sát dù rất nhỏ, nhận thấy được một việc mà thôi.

Liễu Thiên Nguyên trầm mặc xuống, sau khi liếc mắt một cái nhìn Mặc Tử Khanh và người kêu Thanh Nguyên bên kia, hấn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phượng Vân Cẩm nhủ mảy nói: “Tiêu Dao tiểu vương gia... Ngươi không thích hợp với Hương nhi. Mặc kệ là thân phận của ngươi, hay là bản thân ngươi, ta đều cảm thấy ngươi không thích hợp với Hương nhi, cho nên ta hy vọng ngươi đừng trộn lẫn vào chuyện này. Về phần Bạch Ngọc Phượng Bội trong tay Hương nhi, ta sẽ kêu nàng lấy ra, ta sẽ phái người đến Hương Phiêu Trai trả lại cho ngươi.”

Phượng Vân Cẩm nghe Liễu Thiên Nguyên đã muốn làm rõ ngăn cản mình và Tô Nhực Hàm, khước miệng giương lên, về mặt lạnh nhạt mở miệng: “Ta không biết là có cái gì không thích hợp, hơn nữa... nếu ngươi đã biết hàm nghĩa mà Bạch Ngọc Phượng Bội đại biểu cho, cũng nên biết được thái độ của ta.”

“Ngươi...” Liễu Thiên Nguyên nhủ mảy mở miệng, lại bởi vì đột nhiên nghe được đối thoại của Mặc Tử Khanh và Thanh Nguyên bên kia thì đột nhiên im miệng, sắc mặt đại biến nhìn qua.

“Ha ha... chỉ như vậy đã phần nộ rồi? Nếu ta lại nói cho ngươi biết, ta đã gieo xuống từ mẫu cổ ở trên thân thể của nàng... có phải ngươi sẽ càng thêm

phần nộ hay không đây?” Thanh Nguyên rét lạnh nở nụ cười trào phúng, giọng điệu có vài phần khiêu khích nhìn Mạc Tử Khanh chậm rãi nói.

Từ mẫu cô??

Sắc mặt của người ở đây đều ngưng lại...

Phượng Vân Cẩm nhíu chặt chân mày, mặc kệ phản ứng của mấy nam nhân ở đây, xoay người chạy tới phương hướng hậu viện vừa rồi Tô Nhược Hàm rời khỏi, muốn đi kiểm chứng tính chân thật của lời này.

Mà lúc này khi Liễu Thiên Nguyên bởi vì nghe được ba chữ từ mẫu cô, đã mất đi bình tĩnh vọt tới giận dữ hét: “Thanh Nguyên... Ngươi biết rõ Hương nhi đã cái gì cũng không nhớ rõ, ngươi lại còn gieo xuống từ mẫu cô với nàng, đến tột cùng ngươi muốn thế nào? Cho dù lúc trước là Hương nhi không đúng, một ít hành vi của nàng làm ra đã gây thương tổn đối với muội muội ngươi, nhưng mà nàng đã nhận được trừng phạt thống khổ trong năm năm qua, không phải sao?”

Nghe được Liễu Thiên Nguyên nói, đột nhiên Thanh Nguyên nở nụ cười, tiếng cười càng ngày càng cao, càng ngày càng điên cuồng, thật lâu thật lâu sau đó hắn mới ngừng lại được, chậm rãi đưa tay lấy đi mặt nạ màu bạc mang theo trên mặt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ có lạnh lùng trào phúng nhìn Liễu Thiên Nguyên gần từng chữ: “Nàng ta còn sống... Nhưng Thanh Linh đã chết...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Ai phải ai trái.

Thời điểm Tô Nhược Hàm lo lắng chạy đến Mai Lâm ở hậu viện thì không tìm thấy bóng dáng của Mạc nhi, nhất thời sắc mặt đại biến hô to: “Mạc nhi...”

Mạc nhi chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ...

Nóng vội như tê dại nàng nhất thời giống như ruồi nhặng không đâu tìm lung tung ở trong Mai Lâm, miệng lại càng lớn tiếng kêu: “Mạc nhi... Tiểu Bạch...”

Cũng may vừa kêu hai tiếng, cửa hậu viện ở bên kia liền bị đẩy ra, bằng không chỉ sợ tiếng kêu của nàng thế nào cũng phải dẫn mấy người bên phòng khách tới đây.

Chỉ thấy cái đầu lông xù của Tiểu Bạch chen lấn cái cửa phía hậu viện, tròn mắt quay tròn chui vào từ bên ngoài, mà Mạc nhi cũng theo sát ở phía sau vội vàng lên tiếng trả lời: “Mẫu thân con ở trong này...”

Đứng ở dưới tàng cây mai, khi Tô Nhược Hàm nhìn thấy Mạc nhi, trong lòng đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo Mạc nhi không có việc gì.

Chợt tầm mắt của nàng đảo qua một ít bùn đất dính trên quần áo màu xanh lơ của Mạc nhi, mà trong lòng còn ôm một cái hộp gỗ nhỏ cỡ bàn tay dính đầy bùn đất, nhất thời nàng có chút oán giận trừng mắt liếc nhìn Tiểu Bạch ở một bên một cái. Nàng ngồi xổm xuống phui bùn đất giúp Mạc nhi lo lắng nói: “Vừa rồi con chạy đi đâu? Sao lại làm cho quần áo đều là bùn đất? Có phải là Tiểu Bạch lại chôn thứ cổ quái gì đó rồi để cho con đi đào không? Lần sau chơi ở trong sân thì được rồi, bên ngoài nhiều người xấu, nếu con bị người xấu mang đi thì mẫu thân phải làm sao bây giờ?” Nàng rất sợ vừa rồi Mạc nhi bị người mang đi mất, cái loại cảm giác này...

Đôi mắt to đen nhánh sáng lấp lánh nhìn Tô Nhược Hàm cau mày phui bùn đất trên người cho mình, nghe miệng nàng rõ ràng đang cằn nhằn nhưng lại khó nén quan tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Mạc nhi đột nhiên ngây thơ cười cười, một tay vỗ vỗ cái đầu lông xù của Tiểu Bạch ở bên cạnh rồi mới bỏ nhào vào trong lòng Tô Nhược Hàm nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Mẫu thân... Mạc nhi sai rồi!”

Tô Nhược Hàm sâu kín thở dài một hơi, ôm thân thể nhỏ nhỏ mềm mềm ấm áp của Mạc nhi ở trong lòng, nhẹ giọng nói: “Cũng không phải nương trách Mạc nhi, chỉ là lo lắng con bị người xấu mang đi.”

Mạc nhi nhào vào trong lòng nàng mắt to chớp chớp, đột nhiên cánh tay nhỏ nhỏ bầu vú cổ của nàng nhỏ giọng mềm mại nói ở bên tai nàng: “Mẫu thân... Ai cũng không thể mang Mạc nhi rời khỏi mẫu thân... Bao gồm phụ thân nữa... Cho dù hấn mang Mạc nhi đi, Mạc nhi tìm được cơ hội cũng sẽ vụng trộm chạy về bên cạnh mẫu thân.” Trước khi mấy người ngoại công tới, bé ở ngoài phòng nghe được phụ thân nói muốn mang bé rời khỏi mẫu thân. Lúc này sau khi nghe được trong lời nói của Tô Nhược Hàm có chút sợ hãi, bé có chút nóng vội bày tỏ ý nguyện của mình với Tô Nhược Hàm. (ngoại công = ngoại tổ phụ = ông ngoại)

Sau khi Tô Nhược Hàm nghe được Mạc nhi nói thì kinh ngạc ngẩn người, Mạc nhi nghe được?

Nhưng mà khi nhận thấy được ý tứ trong lòng Mạc nhi biểu đạt, ở một nơi mềm mại nào đó sâu trong nội tâm của nàng bị va chạm thật mạnh, hai tay gắt gao ôm Mạc nhi nhẹ giọng nói: “Mạc nhi... con không trách mẫu thân sao? Trước kia mẫu thân đối với con như vậy...” Từ miệng của người Liễu gia nàng mới biết được, trước kia Liễu Hương đối với Mạc nhi cũng không giống như là tốt lắm, thậm chí có thể nói đúng là chưa từng làm tròn trách nhiệm của một mẫu thân, Mạc nhi không trách mình sao?

Vào cái ngày Mặc nhi xuất hiện, khi bé ưu thương tuyệt vọng khẩn cầu, còn tuổi nhỏ mà khóc nói mẫu thân không cần lại bỏ rơi bé...

Mặc nhi buồn buồn ở trong lòng Tô Nhượng Hàm không hé răng, thật lâu sau giọng nói nhỏ nhỏ rầu rĩ truyền ra từ trong ngực nàng: “Mặc nhi không trách... Bởi vì trước kia mẫu thân thực sự không vui, Mặc nhi vùng trộm nhìn thấy mẫu thân thường xuyên vừa khóc vừa quăng đồ... Tuy rằng trước kia mẫu thân không để ý tới Mặc nhi, nhưng Mặc nhi không trách mẫu thân...” Mặc kệ quá khứ mẫu thân đối với mình như thế nào, hiện tại mẫu thân thương chính mình yêu chính mình, vậy cũng đã hoàn toàn đủ rồi.

Tô Nhượng Hàm vô cùng phức tạp vuốt ve cái đầu nhỏ nhỏ của Mặc nhi, đứa nhỏ này lại hiểu chuyện như vậy nhu thuận như vậy. Trước kia Liễu Hương dựa vào cái gì có thể lạnh lùng đối đãi với nó như vậy, vì một nam nhân không thương mình, lại có thể lạnh lùng bạc bẽo thương tổn chính con của mình, dựa vào cái gì mà như thế... Đáng giá sao? ? ?

Đang lúc Tô Nhượng Hàm ở chỗ này ôm Mặc nhi vô cùng phức tạp mà thờ dài, đột nhiên nghe thấy phía sau một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, không đợi nàng phản ứng kịp, bóng dáng mặc quần áo màu tím nhạt đã như gió vọt tới trước mặt của nàng.

Tô Nhượng Hàm nhú mày nhìn bộ dáng lo lắng đang đến của Phượng Vân Cẩm trước mặt: “Này ... Làm sao người...”

“Ách, người làm gì vậy hả?” Nàng đang muốn hỏi hần đến làm chi, đã thấy lúc này sắc mặt của hần nghiêm túc bắt lấy tay phải của nàng thì nhất thời nhú mày.

Trên mặt Phượng Vân Cẩm đã mất đi nụ cười nhẹ nàng thường nhìn thấy trước kia, thần sắc nghiêm túc mang theo vài phần phức tạp nhìn nàng một cái, trầm mặc không có trả lời vấn đề của nàng, chỉ là đặt đầu ngón tay trong suốt như ngọc mang theo chút lạnh lẽo lên mạch đập của nàng.

Nàng bị bộ dáng này của Phượng Vân Cẩm hù dọa có chút sững sờ sững sờ, lại nhìn tư thế xem mạch của hần hiện tại, da đầu của nàng có chút run lên, lại mở miệng dò hỏi lần nữa: “Phượng Vân Cẩm... đang yên đang lành làm sao người xem mạch cho ta? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhượng Hàm hỏi lại bị coi thường, sau khi Phượng Vân Cẩm xem xong mạch đập tay phải của nàng thì chân mày nhíu chặt. Khi nàng mở miệng hỏi thì hần lại có thêm vài phần nghi hoặc mà nắm lên tay trái của nàng. Tô Nhượng Hàm cả kinh phần nộ kêu lên: “Phượng Vân Cẩm... Người làm cái trò gì? Hôm nay người cần quấy kiếm chuyện vô ích ta còn chưa tính sổ với người. Lúc này người lại động tay động chân, rốt cuộc là muốn làm sao? Đừng cho là ta sẽ không động thủ với người...” Tuy rằng Taekwondo của nàng tính ra là công phu mèo ba chân, nhưng mà tốt xấu gì nàng cũng không phải là tay trói gà không chặt.

Theo lời Tô Nhượng Hàm nói chuyện, Mặc nhi hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn rất giống nàng. Vừa rồi thời điểm tên quỷ chán ghét này xuất hiện, bé đã bị hần túm khò trong lòng mẫu thân đặt xuống đất, lúc này làm sao tên quỷ chán ghét này vẫn lôi kéo tay của mẫu thân không buông?

Phượng Vân Cẩm khần trương túm tay trái của Tô Nhượng Hàm, khi đầu ngón tay của hần lại lần nữa đặt lên mạch đập của nàng thì phát hiện chuỗi Linh Đang bằng tinh thạch trên cổ tay nàng. Sắc mặt của hần đổi đổi, đột ngột nâng cao tay trái của nàng tiến đến trước mặt của mình cẩn thận xem xét, miệng lại nghiêm túc hỏi: “Sao lại mang cái vòng tay Linh Đang này thế?”

Khẩu khí chất vấn kia làm cho Tô Nhượng Hàm cảm thấy có chút không hiểu ra làm sao, từ khi người này vừa xuất hiện thì hành vi liên tiếp cũng làm cho nàng đầu đầy mờ mịt. Lúc này còn đột nhiên chất vấn nàng vì sao mang theo cái vòng Linh Đang này, nhất thời làm cho nàng có chút nổi nóng vô cớ, khẩu khí có chút không vui mở miệng: “Rốt cuộc người muốn làm sao? Vừa rồi người xem mạch cho ta làm cái gì? Hơn nữa ta mang theo cái vòng Linh Đang này thì làm sao vậy?” Hơn nữa Linh Đang này cũng không phải nàng muốn mang, lúc trước cái tên kêu là Âm Tinh cũng là Thanh Nguyên cũng chưa cho nàng cơ hội cự tuyệt thì buộc vào ở trên cổ tay nàng.

Thoạt nhìn là sợi dây màu trắng bạc vô cùng đơn giản, nhưng mà cũng không biết là làm bằng chất liệu gì, bất kể nàng dùng dao nhỏ hay là dùng lửa, giống như cũng không có cách nào cắt nó ra được. Dù sao mang ở trên cổ tay coi như là một món đồ trang sức mà thôi, Linh Đang cũng sẽ không kêu không có tiếng động cũng sẽ không âm ỷ đến nàng, dần dà phát hiện giống như cũng không có gì khác thường, nàng cũng kệ nó rồi.

Linh Đang làm sao vậy? ? ?

“Cái vòng Linh Đang này gần đây có biến hóa gì không? Hoặc là nói... Người đã làm qua cái gì với nó chưa?” Phượng Vân Cẩm cổ quái không thôi cẩn thận nhìn chằm chằm mặt Tô Nhượng Hàm, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra một ít manh mối.

Hiện tại hần cũng thực sự muốn biết Linh Đang này bị làm sao vậy??

Vừa rồi nghe nam nhân kêu là Thanh Nguyên nói đã gieo xuống từ mẫu cổ ở trên người Tô Nhượng Hàm, cho nên hần lo lắng chạy tới đây chứng thực. Ở thời điểm xem mạch hần cũng phát hiện trong cơ thể Tô Nhượng Hàm là có chút khác thường, giống là có thêm cổ trùng tồn tại, nhưng khi nhìn thấy kia vòng Linh Đang tinh thạch thì có thêm nghi hoặc mới.

Bên trong năm cái Linh Đang (chuông nhỏ) vòng tay tinh thạch kia giống như đều có một tơ máu nhỏ như sợi tóc ngắn gần nửa gậy gạo, hoặc là nói đây là cổ trùng từ mẫu cổ...

Chẳng qua là năm cổ trùng lớn nhỏ nghiêm chỉnh trong Linh Đang và trong sách ghi lại thì hoàn toàn không giống mà thôi. Hơn nữa tình hình trong cơ thể Tô Nhượng Hàm hình như cũng không giống như là có dấu hiệu bị trúng từ mẫu cổ, thế này mới làm cho hần cảm thấy kỳ quái, muốn biết rõ... từ mẫu cổ trong Linh Đang này là làm sao vậy?

Dựa theo lời nói mới rồi của Thanh Nguyên, lẽ ra từ mẫu cổ trên người Tô Nhượng Hàm là từ mẫu cổ mới đúng, mà trên người của hần hần là có mẫu cổ.

Nhưng mà hiện tại vừa thấy cổ tròng trong Linh Đang trên người Tô Nhượng Hàm, đây... đây rõ ràng cũng sắp vượt qua sức chống đỡ của mẫu cổ rồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Còn chưa có nghe nói qua có từ cổ có thể phản phệ (cản trả) mẫu cổ ...

Nghe xong Phụng Vân Cẩm nói, Tô Nhượng Hàm có chút khó hiểu rút tay mình về, ngẩng đầu nhìn Linh Đang trên cổ tay mình, nghi hoặc khó hiểu nhìn vài lần sau đó đột nhiên kêu lên: “Oa... Kỳ quái...”

“Như thế nào?” Phụng Vân Cẩm vội vàng nhìn về phía nàng.

“Hả... Như thế nào mà giống như đã thay đổi vậy? Sao bên trong lại nhiều ra một đoạn giống như như tơ máu gì đó vậy? Ta nhớ rõ lúc ban đầu bên trong lại không có thứ này.” Tinh tế nhìn hồi lâu Tô Nhượng Hàm có chút nghi hoặc nói thầm.

“Người cẩn thận ngừng lại, có phải đã làm cái gì với Linh Đang này hay không, hoặc là để cho nó dính qua thứ gì đó?” Phụng Vân Cẩm thử nhắc nhở nhìn nàng hỏi.

Đã làm cái gì? ? ?

Tô Nhượng Hàm có chút đau đầu hồi tưởng lại, giống như đã làm chuyện gì... Chẳng hạn như dùng chuỗi đao đập đập vài cái phát hiện đập không bể được, sau đó dùng ngọn đèn đốt một chút phát hiện đốt không cháy ngược lại sau đó là tay bị tổn thương, thì nàng vốn không có đã làm cái gì với nó đi?? Trừ bỏ chính là lúc tắm rửa thì dính một chút nước, hẳn là không có dính qua những vật khác đi?

Nàng buông tay, trầm mặc không hé răng, ngược lại là về mặt tìm tòi nghiên cứu hoài nghi nhìn Phụng Vân Cẩm, chẳng lẽ Linh Đang trên cổ tay mình là thứ tốt thật sao, người này cảm thấy hứng thú với Linh Đang như vậy??

“Linh Đang này thật đúng là thứ tốt hay sao?”

Vừa nghe lời ấy, Phụng Vân Cẩm ngạc nhiên ngây người.

Thứ tốt???

Nhìn biểu tình một bộ dáng vẻ đề phòng lại thêm đề phòng cướp của nữ nhân trước mắt này đối với mình, nàng còn tưởng rằng mình muốn tính kế thứ này với nàng hay sao??

Hơn nữa cái thứ quý đòi mạng này, ai thêm có hứng thú với nó hả?

Nếu không bởi vì biết được lợi hại của cái thứ quý đòi mạng này, một hồi sau một bộ dạng như gấp quý nhìn chằm chằm nàng cổ quái mở miệng: “Một thứ muốn mạng người, người cảm nhận được là thứ tốt?”

Oa a... Có ý tứ gì?

Muốn mạng người??

Tô Nhượng Hàm dùng sức nháy mắt, nàng không có nghe sai, hoặc là hiểu sai đi?

Ý tứ của Phụng Vân Cẩm là, vòng tay Linh Đang này là có cái gì cổ quái nhưng lại nguy cơ cái mạng nhỏ của mình?

“Đây là vui đùa đúng không?” Tô Nhượng Hàm nuốt nuốt nước miếng, có chút trông mong nhìn Phụng Vân Cẩm hỏi.

Phụng Vân Cẩm nhẹ nhàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Không phải nói giỡn, ta là nói thật, cái vòng tay này là nam nhân kêu Thanh Nguyên đeo lên cho người đi? Vừa rồi hẳn nói người bị trúng từ mẫu cổ... cái thứ này... Người cảm thấy sẽ là cái gì?”

Tô Nhượng Hàm nghe xong sắc mặt trắng bệch, nhất thời có loại xúc động muốn kéo cái vòng quý trên cổ tay xuống...

Không phải đâu? Từ mẫu cổ?

Lúc trước cũng đoán được tên mỹ nam yêu nghiệt không có lòng tốt với mình, không nghĩ tới không biết khi nào thì hẳn lại có thể hoàn trả cho mình bị trúng từ mẫu cổ. Hơn nữa ... cái Linh Đang này rõ ràng chính là từ tay cái tên kia đeo vào cho nàng, cho nên nói... Hẳn nha, trắng trợn táo bạo mưu hại chính mình, nàng lại còn ngây ngốc không tự biết?

*****

Sau khi Thanh Nguyên nói một câu 'Nàng còn sống, nhưng Thanh Linh đã chết...', toàn bộ không khí trong phòng khách lâm vào một mảnh trầm lắng yên tĩnh.

Liễu Thiên Nguyên đang phẫn nộ tại một câu nói pha lẫn thê lương và bi thương của Thanh Nguyên kia mà trầm mặc im lặng lại.

Lại nhớ tới nữ tử điềm đạm khẩn cầu Hương nhi được đồng thị nhất phu (hầu chung một chồng) bị đuổi ra ngoài cửa, hiện tại đã vùi thân trong đất vàng, mà tuy nói cái chết của nàng không phải Liễu Hương gây nên, nhưng khó thoát khỏi can hệ với nàng (LH).

Trong con người lạnh lùng của Mạc Từ Khanh mang theo gợn sóng hiềm thấy, nguyên nhân Thanh Linh chết còn có bản thân hắn, đồng thời cũng làm cho hắn khi đối mặt với Thanh Nguyên chỉ còn lại có áy náy.

Nhưng mà áy náy vì Thanh Linh cũng không thể trở thành lý do Thanh Nguyên hắn không kiên nhẫn gì mà tùy ý tiêu xài sự dễ dàng tha thứ của mình, hắn không nên tiếp tục khẳng khái một mực thù hận thêm nữa... Nếu Thanh Nguyên hắn muốn, mình hoàn toàn có thể dùng tính mệnh này để trả lại cho cái chết của Thanh Linh...

“Thanh Nguyên... Người đây là tội gì...” Mạc Từ Khanh lạnh lùng nhìn Thanh Nguyên.

Trước kia hắn cũng không phải một người có trái tim tàn nhẫn, càng không biết dùng tử mẫu cổ tổn hại người khác mà không có lợi gì cho mình như vậy.

Từ mẫu cổ thông qua mẫu cổ khổng chế tử cổ, có thể biết được vị trí của người tử cổ đang ký gửi, lại đợi cho đến lúc tử cổ vừa được hoàn thiện, thì có thể thúc dục tử cổ làm cho chủ nhân nương nhờ mỗi ngày có hai canh giờ bị thống khổ tê tâm liệt phế sống không bằng chết. Hơn nữa chủ nhân bị ký gửi căn bản không sinh ra được ý tưởng tự kết liễu mình, bởi vì khi ý tưởng như vậy vừa toát ra sẽ bị cổ trùng sở khổng chế xóa đi... Đi tra tấn một người cực kỳ tàn khốc làm cho mình thống hận như vậy, nhưng mà đối với bản thân mình làm sao lại không tàn khốc đâu?

Chỉ vì cái giá phải trả cho việc thúc dục tử cổ đó là thời điểm tử cổ phát tác thống khổ lên người ký chủ, chủ nhân mẫu cổ cũng có cảm nhận cơn đau xé trái tim một cách sâu sắc... Chẳng qua là thời gian hơi ngắn mà thôi.

Phương pháp tổn hại người không có lợi cho mình như thế, rốt cuộc Thanh Nguyên hắn là nghĩ như thế nào?

Đồng thời khi Mạc Từ Khanh nói xong, bên kia Thanh Nguyên đã lấy mặt nạ xuống đột nhiên lạnh lùng nhìn hắn một cái, trên gương mặt yêu mỹ tuấn dật có nụ cười lạnh yêu mỹ thấp giọng nói: “Ta tội gì? Ha ha... Người không biết là như vậy thực có ý nghĩa sao? Cái nữ nhân kia hại chết Thanh Linh, vậy nàng ta cũng đừng hòng có được như nàng ta mong muốn... Làm cho một người chết rất đơn giản, tử vong cũng không phải là một loại trừng phạt, đó chỉ có thể xem như là một loại giải thoát... Ta không thể cho nàng ta được lợi như vậy. Biết đau tê tâm liệt phế là thế nào không? Lúc trước khi Thanh Linh biết người đại hôn cùng với nữ nhân kia, nàng đau đớn mới là tê tâm liệt phế, máu từ trong cơ thể ầm ập chậm rãi chảy ra từ miệng của nàng, máu đó có được có phải là đau đến tê tâm liệt phế mà đến hay không? ... Cho nên biện pháp tốt nhất đó là, làm cho nàng ta ngày ngày đêm đêm thống khổ, nhưng mà lại không thể chết đi... Hơn nữa là thanh tịnh ngày ngày thừa nhận đau đớn xé nát con tim. Làm cho nàng ta biết mình từng phạm phải sai lầm nghiêm trọng cỡ nào, biết được bản thân mình đã từng làm cho một người khác khi đó đã đau tê tâm liệt phế cỡ nào...”

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Thanh Nguyên ngẩng đầu nhìn sang phụ tử ba người Liễu gia cười lạnh nói nhỏ: “Ha ha... Đúng rồi, lúc đó sợ dĩ cái nữ nhân kia không phải ý vào chỗ dựa phía sau nàng là Liễu gia sao? Cái thân phận nữ nhi của nhà giàu bậc nhất làm cho người ta kinh sợ biết bao hả?? ... Nếu đây là vốn để nàng ta kiêu ngạo và cuồng vọng, thì ta đây liền hoàn toàn hủy nó đi... hủy hết Liễu gia các người...”

Hắn cười lạnh thấp giọng kể ra, mà phụ tử ba người Liễu gia ở đây cảm thấy trong lòng vô cùng phức tạp, cũng không phải sợ hãi hắn hủy đi Liễu gia theo như lời hắn nói, mà là thờ dài vì biến hóa của Thanh Nguyên cùng với năm năm trước...

Mạc Từ Khanh rũ mắt xuống, nhìn Thanh Nguyên cười lạnh đến càng phát ra tà khí yêu mỹ, hắn có chút nhíu mày mở miệng nói: “Dừng tay đi! Nàng cái gì cũng không nhớ rõ, không nhớ rõ người, không nhớ rõ Thanh Linh, không nhớ rõ Mặc nhi, không nhớ rõ người Liễu gia, không nhớ rõ người tên Mạc Từ Khanh này, không nhớ rõ mọi người... Người đi hận một người như vậy, tội gì?”

“Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ kêu ta cứ như vậy mà buông tha cho nàng ta sao? Nàng ta dựa vào cái gì mà sau khi làm chuyện sai lầm thì không thể nhận trừng phạt? Dựa vào cái gì mà có thể sống cuộc sống tiêu điều tự tại?” Mất phương của Thanh Nguyên lạnh lùng thấu xương nhìn chằm chằm Mạc Từ Khanh.

Nghe lời Thanh Nguyên nói, Liễu Phong Viêm có chút phức tạp ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang Mạc Từ Khanh một cái sau đó quay đầu nhìn về phía Thanh Nguyên, giọng điệu có vài phần lạnh lùng cùng trào phúng nở miệng nói: “Bây giờ nhị tỷ của ta còn không được xem như là nhận trừng phạt sao? Nàng điên cuồng yêu phải một nam nhân không thương nàng, yêu thương đơn phương, yêu đến nỗi buông tha cả kiêu ngạo và tự tôn, thân là nữ tử lại làm ra chuyện kinh thế hãi tục như vậy. Cho dù cuối cùng nàng đã được như nguyện là gả cho nam nhân nàng yêu, nhưng mà kết quả là thế nào? Năm năm cũng bắt đầu từ năm đó người này yêu luôn lạnh lùng không nhìn tới nàng, năm năm khóa chặt thân mình trong tường cao trạch viện chẳng khác gì lãnh cung... Năm năm là bao nhiêu tháng ngày? Tháng ngày dài đằng đẵng giày vò hết kiêu ngạo và gai góc vốn có trên người nàng mà cái chờ được lại là một tờ hưu thư... Nhưng mà ta muốn hỏi một câu, nếu lúc trước tuy là Mạc Từ Khanh người bị ép buộc... Nhưng trong chuyện thành thân với nhị tỷ ta, vì sao người lại phải đồng ý cưới nàng? Người có quyền lợi cự tuyệt...”

Liễu Phong Viêm làm cho Mạc Từ Khanh trầm mặc nhìn hắn, mà thật lâu sau một chữ cũng không phun ra được.

Một lúc sau không nhận được câu trả lời Liễu Phong Viêm tự giễu cười lạnh nói: “Người không trả lời, vậy ta giúp người trả lời đi! Đừng lấy cớ cái gì mà nợ nhân tình hay là ân nghĩa linh tình gì đó, người và ta đều vô cùng rõ ràng... Thân là gia chủ Mạc gia người không phải là một người như vậy. Người đồng ý thú (cưới) nhị tỷ ta, hoàn toàn là lợi dụng nàng để chặt đứt nhớ nhung của Thanh Linh đối với người mà thôi... Trước kia nhị tỷ ta là làm sai rồi, nhưng mà làm sao người cũng không phải một người tàn nhẫn đối với nàng đây? Người vì suy nghĩ cho Thanh Linh, muốn chặt đứt thương nhớ của nàng muốn cho nàng có cuộc sống tốt đẹp lại thuận tiện lợi dụng mà thú nhị tỷ của ta. Nhưng mà lại không ngờ được bản thân Thanh Linh cũng là chịu không nổi đã kích mà chết, người...”

“Đủ rồi...”

Một tiếng quát lớn mềm mại đánh gãy Liễu Phong Viêm muốn tiếp tục nói nữa.

Khi Liễu Thiên Nguyên nghe tiếng quát lớn vang lên, nhất thời thần sắc khẩn trương nhìn về phía cửa, nhìn thấy Tô Nhược Hàm đã ôm Mặc nhi không

biết khi nào thì lẳng lặng đứng ở cửa, mà đứng bên cạnh nàng còn có Phượng Vân Cẩm thần sắc có lo lắng nhìn về mặt của nàng.

Trên mặt Tô Nhượng Hàm không chút biểu tình, trong đôi mắt hạnh chỉ còn lại có lạnh như băng và trào phúng ôm Mặc nhi bình tĩnh đi vào phòng khách, ở dưới tầm mắt của mọi người nàng lạnh nhạt ôm Mặc nhi ngồi ở ghế trên phía bên phải. Khi tầm mắt lướt qua Mạc Tử Khanh đang nhìn chằm chằm chính mình và Thanh Nguyên đã lấy xuống mặt nạ, đột nhiên nàng lạnh lùng trào phúng cười nói: “Trước kia ta thật đúng là không có mắt...”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cự tuyệt rời đi.

“Mẫu thân... Tiểu cậu đến đây.” Mặc nhi rất là vui vẻ chạy tới hậu viện, bên cạnh còn có Tiểu Bạch đang ngậm cục xương đi theo.

Tô Nhượng Hàm bỏ mấy cọng rau cải cuối cùng được nhờ rồi rửa nước suối không gian vào trong hồ, thế này mới ngẩng đầu nhìn Mặc nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đi tới, hé miệng cười nói: “Chạy gấp gấp như vậy làm cái gì, mấy ngày nay tiểu cậu của con không phải mỗi ngày đều tới đây sao? Để cho hân trước tự tiếp đãi mình đi, không phải còn để lại cho hân một ít điểm tâm còn hâm nóng ở trong nồi đồ thổi, kêu hân ăn trước đi... Nương việc xong rồi thì đi qua...” Dứt lời nàng lại bắt đầu bận rộn công việc trong tay.

Mặc nhi chạy đến trước mặt nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực lại mang theo chút rấm rối than thở nói: “Không cần Mặc nhi nói thì tiểu cậu cũng đã đi phòng bếp tìm thức ăn rồi, mẫu thân... có phải Tiểu cậu chọc ngoại công tức giận hay không, cho nên ngoại công trừng phạt hân hả?”

Tô Nhượng Hàm đang thu thập nông cụ thì đột nhiên nghe được vấn đề này, có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn phía Mặc nhi hỏi: “Làm sao vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi nhăn nhu như cái bánh bao, cái miệng nhỏ nhắn trề môi oán giận nói: “Nếu không phải tiểu cậu chọc ngoại công tức giận, vậy vì sao mỗi ngày bộ dáng của cậu giống như cũng chưa cơm ăn, còn đặc biệt chạy đến chỗ chúng ta bên này ăn cơm, lại còn tranh giành thức ăn ngon của Mặc nhi và Tiểu Bạch, quá đáng nhất là... Tiểu cậu nói Tiểu Bạch chỉ biết ăn chẳng biết làm việc gì cả, chính là một tên cật hóa... Hân còn đoạt xương sườn buổi sáng mẫu thân để lại cho Tiểu Bạch nữa...” Cùng với Mặc nhi đang buồn bực oán giận, Tiểu Bạch ở một bên ngậm một cục xương sạch sẽ, lại còn vô cùng khô hôi là cái đầu đầy lông mềm như nhung đang ở đó mạnh mẽ gặm đầu phụ họa Mặc nhi, về mặt ủy khuất đến cực điểm... Nhìn cục xương bị gặm sạch sẽ trên mặt đất, Tiểu Bạch đầu cúi buồn bực đến cực điểm.

Tô Nhượng Hàm buồn cười nhìn bộ dáng Tiểu Bạch ngậm cục xương được gặm sạch sẽ đến trước mặt mình kể oan, bất đắc dĩ cười lắc đầu. Gia hỏa Tiểu Bạch này có đôi khi thật sự là làm cho người ta vừa bực mình vừa buồn cười, nó quả thực là bảo vệ thức ăn đến cực điểm. Lúc này tên Liễu Phong Viêm kia đoạt xương của nó, nó lại biết là không thể cắn Liễu Phong Viêm, cho nên vì sao lúc này nó buồn rầu đến cực điểm...

Sau khi nghe được Mặc nhi oán giận, Tô Nhượng Hàm lau bàn tay ở trên quần áo, nâng lên giỏ trúc đựng công cụ ở bên cạnh, nàng cười nhìn Mặc nhi trêu chọc nói: “Tiểu cậu của con có chọc giận ngoại công con tức giận hay không thì mẫu thân không biết, nhưng mà ta lại biết hân chọc Mặc nhi và Tiểu Bạch chúng ta cùng giận rồi ... Đi thôi, mẫu thân đi báo thù thay cho cả hai...”

Tô Nhượng Hàm xách giỏ trúc đi ở phía sau, nhìn phía trước Mặc nhi và Tiểu Bạch đã bước nhanh chạy tới tiền viện, nàng bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Từ ngày hỗn loạn đó đã trôi qua năm sáu ngày, cũng từ ngày ấy tới nay Liễu Phong Viêm cứ mỗi ngày thì lại chạy tới nhà của nàng, mà niềm vui thú lớn nhất của hân chính là giành ăn với Mặc nhi, khó trách giành ăn đến nỗi Mặc nhi sẽ lôi kéo đồng minh Tiểu Bạch tới đây tố cáo.

Ngày đó nàng ôm Mặc nhi ở bên ngoài nghe đối thoại giữa Thanh Nguyên và Mạc Tử Khanh, còn có lúc ấy Liễu Phong Viêm hân tranh luận thay nàng. Vài đoạn lời nói ngắn gọn đã làm cho nàng đơn giản biết được, thì ra trước kia Liễu Hương nhận biết Thanh Nguyên còn có Thanh Linh đã chết đi trong miệng hân...

Lúc ấy nghe lời nói có chút điên cuồng của Thanh Nguyên, trong lòng Tô Nhượng Hàm cảm thấy có chút sợ hãi. Tuy Phượng Vân Cẩm nói từ cổ trên người nàng có dị biến, cũng không giống như sẽ chịu khống chế của mẫu cô. Nhưng mà bộ dáng cừ hận của Thanh Nguyên với mình, chỉ sợ sau khi hân biết từ mẫu cô không thể tra tấn mình, khó bảo đảm hân sẽ không dùng biện pháp khác.

Cho dù lúc ấy Liễu Phong Viêm ra mặt thay cho Liễu Hương, kể ra năm năm thống khổ và tuyệt vọng gả cho Mạc Tử Khanh. Nhưng mà cuối cùng Tô Nhượng Hàm vẫn mở miệng đánh gãy lời nói tiếp theo của Liễu Phong Viêm. Cho dù Tô Nhượng Hàm nàng cảm thấy trước kia Liễu Hương rất không đáng giá, nhưng mà nói cho cùng đau khổ trước kia cũng là Liễu Hương tự nàng đi tìm đến. Cho dù có không cam lòng và ủy khuất, hiện tại Liễu Hương chân chính cũng đã chết, nàng chỉ là Tô Nhượng Hàm mà thôi, cũng không tới phiên nàng đến lên án...

Hơn nữa nàng không muốn lại quẩn quýt chuyện trước kia Liễu Hương như thế nào hoặc là làm chuyện gì, bao gồm cái tên kêu là Thanh Nguyên kia. Cho dù trước kia Liễu Hương có ân oán gì với hân, hiện tại nàng là Tô Nhượng Hàm, sẽ không phụ trách việc làm trước kia của Liễu Hương. Nếu hân cố ý muốn trả thù đến trên người Tô Nhượng Hàm nàng, nàng cũng không phải là kẻ ngốc, sẽ không ngốc đến nỗi bị người bắt nạt còn không biết trả đũa.

Lúc ấy khi nhìn Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên đứng chung một chỗ, nhất là về mặt trong lạnh lùng trào phúng còn mang theo chán ghét của hai nam nhân khi nhìn mình, Tô Nhượng Hàm chỉ có thể nói một câu, trước kia thật đúng là nàng không có mắt...

Thật sự là không có mắt...

Mạc Từ Khanh đúng là bộ dạng không sai, nhất là cái loại khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng trên người hẳn lại càng hấp dẫn người khác, nhưng mà chẳng lẽ Liễu Hương cũng không nhìn ra nam nhân như vậy là một nam nhân lạnh lùng vô tâm sao? Cố ý đi trêu chọc nam nhân như vậy, bản thân nàng ấy thông khổ năm năm, còn làm cho một nữ nhân khác cũng thương tâm tuyệt vọng mà mất đi, vô tội nhất là Mạc nhi... Bởi vì nó là con Mạc Từ Khanh, mà bị Liễu Hương nàng dối đãi oán niệm hơn bốn năm, bởi vì Liễu Hương nàng là một người ngu xuẩn yêu một người nam nhân, tiến tới tra tấn nhiều người bên cạnh như vậy, ngu muội biết bao??

Mặc kệ chuyện đã qua thế nào, hiện tại nàng cũng đã không phải là Liễu Hương, chỉ là Tô Nhượng Hàm, Tô Nhượng Hàm sẽ vĩnh viễn yêu thương Mạc nhi, chăm sóc Mạc nhi...

Nghĩ đến hai người đàn ông Mạc Từ Khanh và Thanh Nguyên này, Tô Nhượng Hàm đã sắp đi tới tiền viện liền cong môi cười lạnh.

‘Sai lầm trước kia Liễu Hương phạm phải, đã sớm đặt một dấu chấm tròn kể từ khi Liễu Hương chết đi. Tại thời điểm ta tỉnh lại thì ta chính là Tô Nhượng Hàm, mà tại một khắc Liễu Hương đã chết đi kia, cho dù Liễu Hương thiếu các người thì nàng cũng đã sớm dùng mệnh của nàng trả lại cho các người, các người cũng không nên tiếp tục dùng cái bộ dạng ta thiếu nợ các người xuất hiện ở trước mặt của ta.’

Đoạn lời nói này lúc ấy là nàng đã nói ra ở trước mặt Mạc Từ Khanh và Thanh Nguyên còn có người Liễu gia. Mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, Tô Nhượng Hàm tự nhận đã nói được đủ rõ ràng, cho dù sợ rằng căn bản bọn họ không sẽ rõ ràng lắm theo những lời như Liễu Hương đã chết trong miệng nàng là sự thật, mà không phải như bọn họ nghĩ đến là nàng mất trí nhớ cho nên nói Liễu Hương trước kia đã chết. Dù sao đã nói đã đến nước này rồi, vậy cũng chẳng trách nàng.

Khi Mạc Từ Khanh nghe đến lời nói phía sau, trong con ngươi lạnh như băng nhìn nàng rất lâu cuối cùng xoay người rời đi. Mà Thanh Nguyên cũng bỏ lại một lời ngoan độc nói với nàng rằng đừng tưởng rằng tìm lấy cớ là có thể trốn tránh trả thù của hắn, nói cái gì mà nàng kiểm chế chút, chờ xem...

Nghĩ chuyện ngày ấy, Tô Nhượng Hàm có chút đau đầu thờ dài, ngày ấy rối loạn làm cho nàng khắc sâu cảm thấy cuộc sống yên bình hiện tại là tốt đẹp cỡ nào...

Vừa buông giò trúc rồi đi tới đại sảnh, liền nhìn thấy vẻ mặt Liễu Phong Viêm ăn no nấc cục ở đó hô: ‘Nhị tỷ... Ngô... ăn ngon quá, vì sao tỷ không nấu thịt sườn nhiều thêm một chút, ăn chưa có đã thèm. Ai... Trước kia sao không biết tỷ còn có trù nghệ tốt như vậy đây?’

Tô Nhượng Hàm tức giận liếc trắng mắt, miệng khinh bỉ nhắc tới: ‘Ngay cả thức ăn của Tiểu Bạch và Mạc nhi cũng giành, người cũng thật sự là sống ngược đời. Nói đi... hôm nay người lại tới đây là có chuyện gì? Nếu như kêu ta cùng nhau trở về Phụng Dương thành với các người, vậy không cần phải nói nữa ... Ta đã nói rồi cuộc sống của nẫu từ hai người ta cùng với Mạc nhi ở đây tốt lắm, không muốn về Phụng Dương thành sinh sống... Hơn nữa bản thân ta cũng có thể kiếm được tiền tiêu dùng, nẫu từ chúng ta sẽ không bị đói, căn bản các người không cần lo lắng.’

Từ sau ngày ấy, phụ tử ba người Liễu gia vốn muốn mang nàng và Mạc nhi cùng trở về Phụng Dương thành, nhưng mà lại bị Tô Nhượng Hàm cự tuyệt. Sau đó Liễu Phong Liệt bởi vì việc buôn bán của thương hội ở Phụng Dương thành đột nhiên gặp phải thế lực không rõ chen ép đã chạy trốn về trước, mà phụ tử hai người Liễu Thiên Nguyên và Liễu Phong Viêm lại lo lắng hai người nàng và Mạc nhi nên tạm thời còn ở lại trong Lâm Lan thành. Nhưng mà vì thái độ của Tô Nhượng Hàm, hai người bọn họ vẫn ở tại thương hội Liễu gia mà thôi.

Đã nhiều ngày nay kỳ thật Liễu Thiên Nguyên cũng thường xuyên lại đây, thời điểm mỗi lần tới được đều trông mong nhìn Tô Nhượng Hàm, một phen nước mắt nước mũi phun loạn. Tô Nhượng Hàm nhìn một mỹ đại thúc tốt đẹp lại có hành động dọa người như vậy, có chút chịu không nổi cũng bắt đầu trốn tránh hắn. Sau khi Liễu Thiên Nguyên phát hiện nữ nhi không chịu gặp mình, hắn bị đá kích liền phải thẳng nhai Liễu Phong Viêm này lại đây để cho hắn thuyết phục Tô Nhượng Hàm và Mạc nhi theo bọn họ cùng nhau trở về Phụng Dương thành.

Mà Liễu Phong Viêm nghe được Tô Nhượng Hàm nói xong thì trên gương mặt tuấn tú suất khí lộ ra vẻ mặt khổ sở: ‘Nhị tỷ... trình độ phụ thân chúng ta thương tỷ, cho dù hiện tại tỷ mất đi trí nhớ cũng không khó để nhận ra đi? Hắn sẽ yên tâm mẫu tử hai người sinh sống ở nơi này sao? Nhất là bây giờ còn có cái tên Thanh Nguyên kia nói sẽ không bỏ qua tỷ và Liễu gia, tỷ cảm thấy chúng ta yên tâm cứ như vậy mà quãng tỷ sống ở đây sao?’ Hơn nữa hắn còn chưa nói thêm là, dưới tình huống có cái tên nam nhân Phụng Vân Cẩm giao hoạt gian trá đang dòm ngó nhị tỷ nhà mình, bọn họ có thể yên tâm để nàng và Mạc nhi một mình sinh hoạt ở đây mới kỳ quái ...

Ngày ấy cái tên Phụng Vân Cẩm kia gian trá đến cực điểm, sau khi đưa Bạch Ngọc Phụng Bội cho nhị tỷ mình rồi còn nói cái gì mà tín vật Phụng Bội làm vật đính ước chỉ là nói đùa, ngọc bội đó chỉ là một cái tín vật của Hương Phiêu Trai mà thôi. Nàng thân là người hợp tác của hắn, đương nhiên phải có tín vật của Hương Phiêu Trai. Hơn nữa sau khi có tín vật kia nàng còn có thể ở trong các chi nhánh của Hương Phiêu Trai lấy ra được một số lượng tiền mặt nhất định, cực kỳ thuận tiện gì đó.

Lúc ấy nghe nói một phen như vậy xong thì Tô Nhượng Hàm không nghĩ nhiều liền thu ngọc bội kia vào, làm hại phụ tử hai người Liễu Phong Viêm và Liễu Thiên Nguyên ở một bên dôn sức liên tục chớp mắt cho nàng thiếu chút nữa nôn ra máu mà chết... Thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này thật không biết xấu hổ, quả thực là vô sỉ đến cực điểm... hàm nghĩa đại biểu của bản thân cái ngọc bội kia rõ ràng còn có giá trị phi phàm cực kỳ trọng yếu hơn so với cái gì mà tín vật đính ước. Hắn nha lại còn có thể kéo xuống thành cái gì mà tín vật vô ích của Hương Phiêu Trai, đây, đây quả thực là...

‘Nhưng mà ta thật sự không muốn về Phụng Dương thành sinh sống... Người có nghĩ tới hay không, nếu ta mang theo Mạc nhi trở về Phụng Dương thành sinh sống, người khác sẽ nghị luận ta cùng với Mạc nhi như thế nào đây... Nghị luận này, với ta mà nói thật ra thì ta không cảm thấy có sao cả dù sao ta cũng không thiếu miếng thịt nào, nhưng mà Mạc nhi thì sao? Nó còn nhỏ... Ta không muốn nó sống trong lời đồn đãi vô căn cứ mà lớn lên... Ở Lâm Lan thành, tuy rằng danh nghĩa ta dùng là quả phụ, ít nhất Mạc nhi sẽ không gặp phải lời đồn đãi vô căn cứ công kích. Ta muốn Mạc nhi có thể vui vẻ và trưởng thành, nó đã không vui vẻ hơn bốn năm... Phong Viêm, người hiểu chưa?’ Về mặt Tô Nhượng Hàm thật sự nghiêm túc nhìn Liễu Phong Viêm nói ra suy nghĩ chân chính của mình.

Mặc nhi... Nàng quan tâm nhất vẫn là Mặc nhi. Nếu trở về, nó sẽ bị người khác chỉ vào mũi nói mẩu thân của nó là bị chồng ruồng bỏ, mà nó cũng chỉ là con trai của một người bị chồng ruồng bỏ, càng khó nghe hơn có lẽ còn có rất nhiều rất nhiều... Mặc nhi còn nhỏ, nhưng mà tâm tư lại trưởng thành sớm vô cùng, nếu những lời này bị nó nghe được, nhất định sẽ tạo thành bị thương tổn tâm linh nặng nề khi nó còn nhỏ, đây không phải là điều Tô Nhượng Hàm có thể chấp nhận.

Liễu Phong Viêm bởi vì Tô Nhượng Hàm nói mà hoàn toàn trầm mặc lại.

Cứ mặc kệ mẩu tử các nàng sinh hoạt tại Lâm Lan thành, hần và phụ thân còn có đại ca khẳng định sẽ lo lắng, nhưng mà vừa rồi nhị tỷ nói ...

Nên làm cái gì bây giờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Dứt khoát ở lại

“Mẩu thân... vì sao đột nhiên Tiểu cậu đi rồi ả?” Mặc nhi mang về mặt nghi hoặc từ bên ngoài chạy vào phòng hỏi.

Mặc nhi đứng ở cửa nhìn thấy Tô Nhượng Hàm ngồi ở trong phòng trầm tư không nói gì, bé có chút lo lắng nhìn nàng, chẳng lẽ vừa rồi tiểu cậu bị mẩu thân mắng rồi sao? Hay là bởi vì mới vừa rồi mình và Tiểu Bạch tỏ cáo, cho nên mẩu thân mắng tiểu cậu làm hấn tức giận?

Nàng đã nói nguyên nhân không trở về Phụng Dương thành cho hần, chỉ sợ hiện tại Liễu Phong Viêm đã trở lại thương hội Liễu gia vừa vận thương lượng với Liễu lão cha đi?

Sau khi Tô Nhượng Hàm hoàn hồn nhìn Mặc nhi rồi lập tức cười nhẹ nói: “Tiểu cậu đột nhiên nhớ tới bản thân còn có chuyện phải xử lý liền đi trước, bây giờ mẩu thân muốn ra ngoài một chuyến, con và Tiểu Bạch giữ nhà hay là muốn đi với mẩu thân?” Nghĩ tới ngày ấy Phụng Vân Cẩm nói qua vấn đề mặt tiền cửa hàng đã xử lý xong, nàng hỏi Mặc nhi như thế rồi đi về phòng mình.

Mặc nhi nghi hoặc gấu gãi đầu, tiểu cậu đi gấp như vậy, xem ra nhất định là có chuyện rất khẩn cấp đi?

Nhưng mà mẩu thân muốn ra ngoài... Chẳng lẽ là đi tìm cái tên quý chán ghét kia?

Nghĩ đến ánh mắt của cái tên quý chán ghét Phụng Vân Cẩm kia cười nhìn mình, Mặc nhi bĩu cái miệng nhỏ nhắn đảo cặp mắt trắng dã, nhỏ giọng nói thầm: “Con mới không đi tới đó nhìn cái tên quý chán ghét kia đâu...”

“Cái gì quý chán ghét?” Tô Nhượng Hàm khó hiểu mở miệng.

Mặc nhi nhỏ giọng nói thầm đột nhiên ngừng lại, thấy Tô Nhượng Hàm nghi hoặc nhìn về phía bé, trên mặt Mặc nhi nháy mắt treo lên nụ cười mỉm ngọt ngào nói: “Không, không có gì nga... Mẩu thân... Mặc nhi cũng không đi cùng với người đâu, con và Tiểu Bạch giữ nhà, yên tâm đi! Chúng ta sẽ không chạy loạn.” Lúc này Mặc nhi nín chặt cái lưỡi tại lông xù của Tiểu Bạch một bên bày tỏ quan điểm với Tô Nhượng Hàm.

Tô Nhượng Hàm nhìn bé hồi lâu sau mới gật gật đầu, đứng dậy khẽ vuốt vết nhăn trên ống tay áo cười hỏi: “Vậy Mặc nhi muốn ăn món ăn vặt gì không, chờ mẩu thân làm xong xuôi mọi chuyện khi trở về sẽ mua cho con.”

Mặc nhi vốn muốn lắc đầu, nhưng mà Tiểu Bạch ở bên cạnh dùng cái đầu lông mềm như nhung dùng sức nheo nheo, ý bảo nó muốn ăn. Mặc nhi vội cười tủm tỉm nói: “Mặc nhi muốn ăn bánh ngọt phù dung, còn có cái gì khác ăn ngon, mẩu thân đừng quên nhiều mua một chút nga, Tiểu Bạch nói nó cũng muốn ăn...” Phối hợp với Mặc nhi, Tiểu Bạch ở một bên đứng đưa vẫy tới vẫy lui cái đuôi cứng ngắc.

Tô Nhượng Hàm tức giận cười trêu ghẹo: “Đã biết, quên không được phần của nó ... Ta nói Tiểu Bạch à, nói thế nào người cũng là Ngân Lang cái gì kia đi, như thế nào mà lại học theo hành vi vẫy cái đuôi của con cẩu càng ngày càng tự nhiên đây?” Đã nhiều ngày mỗi lần Liễu Phong Viêm tới cửa, sau đó lại ở trong lúc vô tình nói chuyện phiếm nàng mới biết, thì ra Tiểu Bạch một thân bị thương chỉ vì ngoài ý muốn mà được nàng nhặt trở về lại có thể là Ngân Lang (sói bạc) mà không phải cẩu... Lúc ấy nàng trừ bỏ vạn phần kinh ngạc ra, còn có một ý tưởng chính là, khó trách Tiểu Bạch đang đưa cái đuôi lại cứng ngắc như vậy...

Lúc này đồng tử màu xanh lam của Tiểu Bạch vô tội nhìn Tô Nhượng Hàm, nó vốn chính là Ngân Lang có được không? Hơn nữa lúc trước nó không đang đưa cái đuôi được còn bị chủ nhân nàng quở trách ngay cả vẫy đuôi cũng không biết, lúc này nàng lại ghét bỏ nó... Ô ô ô, nó vô tội làm sao.

Nhắc nhở Tiểu Bạch và Mặc nhi ở nhà không được chạy loạn, sau đó nhìn một người một sói chạy về Mai Lâm ở phía sau hậu viện chơi đùa, Tô Nhượng Hàm mới thay quần áo ra cửa.

Ngày ấy lúc Mặc Tử Khanh rời đi cũng không có đề cập đến muốn dẫn Mặc nhi đi như đã nói, làm cho trong lòng Tô Nhượng Hàm ần ần thờ dài nhẹ nhõm một hồi.

Tuy rằng biết được nam nhân kia là phụ thân thân sinh của Mặc nhi, tuy rằng thân thể này là mẫu thân ruột thịt của Mặc nhi, nhưng mà linh hồn lại chính là một người khác, kỳ thật nàng rất lo lắng nam nhân kia sẽ tranh đoạt Mặc nhi với mình.

Cho dù hành vi nàng giữ Mặc nhi ở lại bên cạnh mình có chút ích kỷ, nhưng mà nàng không hối hận vì mình ích kỷ. Chỉ cần Mặc nhi và nàng chung sống hài lòng vui vẻ với nhau vậy là tốt rồi ... Mặc nhi là một bộ phận mềm mại nhất trong lòng sau khi nàng đến thế giới này, là Mặc nhi làm cho nàng có một sự thuộc về ở thế giới này. Cho dù mang trên lưng tội danh ích kỷ, nàng cũng tuyệt đối không hối hận.

Đồng thời trong lòng nàng lại an ủi chính mình, thời đại này nam nhân phổ biến ba vợ bốn nàng hầu, vì vậy lão bà (vợ) hơn nữa con cái tự nhiên mà cũng nhiều hơn. Nhìn Mặc Tử Khanh đối xử chán ghét với lão bà Liễu Hương này như vậy, chỉ sợ dưới tình huống Mặc nhi đi theo hắn, có lẽ hắn không thể toàn tâm toàn ý yêu thương Mặc nhi mới đúng.

Bởi vì đã biết mấy nhóm người trong thành đang tìm kiếm mình theo thứ tự là người Liễu gia, còn có người của Mặc Tử Khanh và Thanh Nguyên, hiện tại nàng ra cửa cũng không cần lại làm cái gì để che giấu nữa. Dù sao bọn họ đều đã biết nàng ở trong Tô phủ tại thành tây. Mà cái mặt nạ mỏng như cánh ve Phụng Vân Cẩm cho nàng hiện tại cũng không cần phải dùng nữa, sau đó cũng bị nàng tịch thu vào, thầm nghĩ về sau vạn nhất gặp phải chuyện gì khẩn cấp nguy hiểm, đúng lúc nàng còn có thể lấy ra dùng nữa. Hơn nữa ngay cả Mặc Tử Khanh và Thanh Nguyên kia còn có người Liễu gia cũng không biết tồn tại của mặt nạ này... Cho nên cái đồ kia vào lúc cần thiết thật sự còn có thể cứu nàng một mạng.

Sau khi Tô Nhượng Hàm ra cửa lập tức đi đến Hương Phiêu Trai chỗ Phụng Vân Cẩm ở. Thời điểm trên đường nàng lại lo lắng, lúc ấy giữa nàng và Phụng Vân Cẩm từng có ước định, đến mùa gieo trồng gia vị, nàng sẽ đưa mầm móng (hạt giống) cho hắn, nhưng lại phải dạy cho hắn phương pháp gieo trồng...

Hiện tại sau khi đã biết Liễu gia và Phụng Vân Cẩm ở trên việc làm ăn có thể nói là đối đầu, đột nhiên nàng có chút vui sướng khi người gặp họa mà nghĩ, Phụng Vân Cẩm muốn mầm móng gia vị và phương pháp gieo trồng thì nàng liền cho hắn, nhưng mà đồng thời nàng cũng sẽ cho Liễu gia... Mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, thì dù sao Liễu gia cũng là người thân huyết mạch của chủ nhân thân thể này. Hiện tại tuy rằng sau khi nhận thức nàng không thể giống đối đãi thân cận đối với bọn họ như đối với Mặc nhi, nhưng là ít nhất đưa cho họ một vài lợi ích thích hợp thì vẫn có thể, hiện tại nói như thế nào thì Liễu gia coi như là một cái hậu thuẫn của nàng không phải sao? ? ?

Nếu gia vị cho Phụng Vân Cẩm rồi sớm muộn gì cũng đã bị bên ngoài biết được, còn không bằng rõ ràng nàng để cho Liễu gia cũng đồng thời có được, thậm chí có thể nói là để cho gia vị này phổ biến ra ngoài, cải thiện phong cách ẩm thực của mọi người ở đây... Ha ha, dù sao vật hiếm có mới quý, khi nàng mở ăn quán cơm khăng định sẽ lập tức dùng tới gia vị này, nếu chỉ có một mình nàng có được, khó bảo đảm không có một số người vì ích lợi bị mờ mắt mà sẽ làm ra chuyện cướp đoạt gì đó, như vậy nàng hoàn toàn là tự mình đi tìm đường chết...

Còn không bằng chờ sau khi nàng khai trương một đoạn thời gian, liền đưa phương pháp gieo trồng và mầm móng cho Liễu gia cùng Phụng Vân Cẩm, để cho bọn họ chậm rãi phổ biến thứ này đi ra ngoài. Đến lúc đó nàng đã chiếm giữ tiên cơ trước tiệm cơm cũng kiếm được một khoản bạc, thứ này phổ biến ra ngoài nàng cũng khỏi phải lo lắng cho an toàn của mình, như vậy cũng là một kế sách lưỡng toàn.

Nếu cứ như vậy mà nói, khẳng định thắng nhai Phụng Vân Cẩm này phải chịu chút thiệt thòi, nhưng mà lúc ấy khoản nợ hắn nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của nàng còn chưa tính sổ, vừa vặn liền dùng chút ấy đến bù lại là được.

Trong lòng sau khi đã có quyết sách, trên đường Tô Nhượng Hàm đi tìm Phụng Vân Cẩm bước chân cũng nhanh hơn.

Thời điểm Liễu Phong Viêm trở lại thương hội Liễu gia trong Lâm Lan thành, rất xa hắn đã nhìn thấy lão cha nhà mình đang đứng ở ngoài cửa ngóng trông, mà phía sau ông còn có mấy người phụ trách thương hội ở đó khẩn trương làm bạn, hắn có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi. Ai kêu lão cha nhà mình sau khi thấy nhị tỷ thì có bộ dáng nước mắt nước mũi làm chi, đừng nói nhị tỷ chịu không nổi, bản thân hắn nhìn cũng có chút khó có thể chấp nhận. Đường đường là gia chủ đứng đầu một gia tộc ông lại biến thành chật vật như vậy, nhìn thấy quả thực lại làm cho người ta có chút đau đầu.

Lúc này Liễu Thiên Nguyên nhìn thấy Liễu Phong Viêm lại trở về nhanh như vậy, nhất thời vội vã vọt lên trước lo lắng hỏi: “Phong Viêm sao con lại trở về nhanh như vậy? Nhị tỷ của con có đồng ý hay không hả?”

Trên mặt Liễu Phong Viêm không có thần sắc vui cười, chỉ là nhíu mày liếc mắt nhìn lão cha nhà mình một cái, sau đó liếc liếc mắt mấy quan sự phía sau ông một cái rồi thần nhiên lắc đầu đi vào trong thương hội.

Liễu Thiên Nguyên thấy tiểu nhi tử của mình chỉ lắc đầu rồi sau đó cái gì cũng không nói mà đi vào bên trong, nhất thời có chút nóng nảy, lớn tiếng la hét đuổi theo ở phía sau: “Phong Viêm con nói xem làm sao hả... vì sao nhị tỷ con lại cự tuyệt đây? Nàng có nói là nguyên nhân gì hay không hả?”

Vào nhà sau đó hung hăng rót một ly trà nóng hâm hấp, Liễu Phong Viêm mới quay đầu sang Liễu lão cha cùng đi vào ở phía sau nói: “Nhị tỷ nói sau khi trở về Phụng Dương thành, thì những lời đồn đãi vô căn cứ sẽ xúc phạm tới Mặc nhi, cho nên nàng sẽ không trở về cùng chúng ta, mà lại dự tính định cư ngay tại trong Lâm Lan thành này.” Chuẩn xác mà nói nàng đã định cư ở đây rồi, nếu lần này không phải mình và cha với đại ca ngoài ý muốn tìm được mẫu tử các nàng, chỉ sợ các nàng thật sự vui vẻ sinh sống ở chỗ này.

Vừa nghe lời này, trên khuôn mặt tuần tú có một ít nếp nhăn của Liễu Thiên liền nhăn chặt có thể kẹp chết một ruồi mạnh mẽ lắc đầu hét lên: “Cái gì? Nàng muốn mang Mặc nhi sinh sống ở đây? Điều này sao mà được hả? Không được không được, ta lo lắng!”

Liễu Phong Viêm tức giận liếc mắt nhìn lão cha nhà mình một cái: “Vậy bằng không thì thế nào? Nhị tỷ nói cũng không có sai, nếu thật sự nàng và Mặc nhi trở về Phụng Dương thành sinh sống, chỉ sợ Mặc nhi lại biến trở lại trầm mặc ít lời trước kia, người hy vọng Mặc nhi còn tuổi nhỏ mà trầm mặc giống như một đầu gỗ sao?” Hơn nữa hắn còn không nói là, nếu sau này trở về, nhị tỷ sẽ chịu lời đồn đãi vô căn cứ chỉ sợ là càng nhiều hơn.

Nhị tỷ nàng... Nàng thật sự biến hóa lớn hơn rất nhiều so với trước kia.

Đã nhiều ngày nay hán mỗi ngày chạy tới nhà nhị tỷ, tuy rằng thực nhiều thời gian hán đều dùng trong việc vui đùa với Mặc nhi, nhưng mà hán vẫn thường xuyên đi dạo quanh tòa nhà được nhị tỷ thu thập có trật tự. Nhất là Mai Lâm ở phía hậu viện, còn có vườn rau xanh mướt, cùng với gà đàn mỗi ngày đều đã đẻ thật nhiều trứng gà... Hán chưa bao giờ biết nhị tỷ trước kia mười ngón tay không dính nước dương xuân, ngay cả chải đầu cũng phải có người hầu hạ lại còn có thể làm việc nhà nông, thậm chí còn có thể nuôi gà nấu cơm... Chuyện như vậy Liễu Phong Viêm không thể tin được.

Những việc nhà nông này đừng nói nhị tỷ yếu đuối trước kia, mà ngay cả để cho bản thân Liễu Phong Viêm hán đi làm, chỉ sợ hán cũng làm không được...

Đã nhiều ngày tiếp xúc với nhị tỷ làm cho Liễu Phong Viêm dần dần có vài nhận thức mới đối với nhị tỷ hiện tại, cũng vì đã nhiều ngày ở chung làm cho hán hoàn toàn nhận rõ, hiện tại nhị tỷ thật sự đã thay đổi hoàn toàn, không còn là đại tiểu thư trước kia cái gì cũng không làm, chỉ biết điều ngoa bốc đồng, hơn nữa...

Liễu Thiên Nguyên bởi vì tiểu nhi từ mình nói mà hoàn toàn nhụt chí, hán nhìn mặt cau mày ở đó buồn khổ hỏi: “Nhưng mà chẳng lẽ cứ như vậy mà mặc kệ mẫu tử hai người các nàng sinh hoạt tại nơi này? Người đừng quên, Thanh Nguyên vẫn còn ghi hận nhị tỷ ngươi, hơn nữa ngày đó hán cũng nói mọi chuyện sẽ không cứ như vậy mà quên đi... Ô ô ô... Hương nhi, Hương nhi số khổ của ta à... Phụ thân không yên tâm để con sống ở đây mà...” Nhắc tới phía sau vị phụ thân nào đó lại giống như bị Tà Thần nhập vào ở đó bắt đầu kêu rên.

Liễu Phong Viêm vốn đã đau đầu không thôi, lúc này lại nổi trận lôi đình trực tiếp lớn tiếng rống lên với lão cha nhà mình: “Âm ỹ muốn chết... Nhị tỷ không đi, chẳng lẽ chúng ta lại không thể nghĩ biện pháp ở lại hay sao?” Thật sự là dốt muốn chết.

“Oa... ở lại??? Đúng nha... Sao ta lại không nghĩ tới đây? Đúng đúng đúng... Chúng ta đến Lâm Lan thành này ở lại còn không phải có thể chiêu cô mẫu tử các nàng sao. Hơn nữa ta cũng có thể thường xuyên nhìn tiểu ngoại tôn ngoan ngoãn và bảo bối Hương nhi của ta sao? Không được không được... Ta phải đi trước kêu người ta mua cho ta một tòa nhà kế bên khu nhà của Hương nhi đi, ừ... Còn phải nhanh chóng phái người đi thông báo cho Phong Liệt, để cho hán xử lý tốt chuyện trong Phụng Dương thành, sau đó kêu hán trực tiếp qua bên này...” Liễu lão cha được một lời đánh thức sau đó liền kích động không thôi đi tới đi lui ở phòng trong nói mãi không ngừng, thời điểm nói xong hán lại sớm kích động không thôi liền xông ra ngoài chuẩn bị phân phó người đi làm chuyện hán dặn dò.

Liễu Phong Viêm có chút đau đầu xoa xoa huyết thái dương, lão cha nhà mình... Sao lần này nhìn thấy nhị tỷ lại trở nên như vậy... Ủ, cái kia gọi là gì ấy nhỉ...

Mà Tô Nhượng Hàm đang đi tới Hương Phiêu Trai còn chưa biết, bởi vì nàng cự tuyệt trở về Phụng Dương thành, khiến cho toàn bộ Liễu gia lại hấp tấp muốn dời tới Lâm Lan thành ...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cái gọi là đẹp đôi.

“Thiếu gia... Tô cô nương đến đây...” Phúc bá tiến vào bên trong trà thất (phòng uống trà) thấp giọng bẩm báo với người đang pha trà.

Bóng dáng màu tím ngồi trước cái bàn thấp đưa lưng về phía Phúc bá hơi dừng lại, chậm rãi ... Khóe miệng hơi giương lên, giọng điệu có một chút sung sướng thấp giọng ni non nói thầm: “Nha? Rốt cục nàng nhớ tới tìm ta rồi hả?? Ha ha... Ta còn tưởng rằng cần phải đợi thêm một thời gian dài nữa đấy? Phúc bá... đưa nàng lại đây, nói là ta đã pha trà xong đang đợi nàng.” Khi nói đến câu sau, đột nhiên hán quay đầu cười nhìn Phúc bá ngoài ngưỡng cửa phân phó.

Phúc bá đứng ở ngoài cửa nhìn tươi cười trên mặt thiếu gia nhà mình mấy ngày nay rốt cục cũng biến thành bình thường, ông vội gật gật đầu xoay người ra khỏi trà thất, sau khi đi ra Phúc bá âm thầm đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên cái trán mình. Rốt cục tươi cười trên mặt thiếu gia không phải là cười lạnh âm trầm, cùng với tươi cười giả dối tính kẻ người khác nữa rồi. Mấy ngày nay cũng không biết là chỗ nào của thiếu gia không đúng, tóm lại chính là thoát nhìn giống như tâm tình rất kém, làm hại đã nhiều ngày nay người trong Hương Phiêu Trai luôn bị thiếu gia sửa chữa một cách vô tội, có thể nói là thảm không nói nổi.

Tô Nhượng Hàm ngoài ý muốn nhũ mào đi theo Phúc bá tới trà thất, ở thời điểm nàng đi vào Hương Phiêu Trai, khi Phúc bá nhìn thấy nàng, đối phương khiến cho nàng cảm thấy có chút thân thiết quá đáng. Cảm giác đó giống như là gặp được cứu tinh hoặc là gặp được con dê đến chịu tội thay, dù sao cũng làm cho trong lòng nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

Theo Phúc bá đi tới cửa phòng trà thất, Phúc bá phúc phúc thân nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia đang chờ ở bên trong, Tô cô nương ngài tự mình vào đi thôi, lão nô liền trước lui xuống.” Dứt lời hán xoay người muốn rời khỏi.

Bởi vì Tô Nhượng Hàm nghĩ đến khi ra cửa đã đáp ứng Mặc nhi mang chút đồ ăn vặt trở về cho nó và Tiểu Bạch, thời điểm thấy Phúc bá muốn lui ra, nàng đột nhiên mở miệng kêu lên: “Phúc bá...”

“Tô cô nương có gì phân phó?” Phúc bá dừng lại, hoàn hồn nhìn nàng cung kính hỏi.

Tô Nhựt Hàm nhìn Phúc bá có chút cung kính thì cảm giác có chút mất tự nhiên, bởi vì thời điểm lần đầu gặp mặt lão nhân này, đối phương cũng không có nói chuyện cung kính dễ chịu như vậy, cũng không biết vì sao hắn đột nhiên lại thay đổi thái độ.

Nhưng mà nghĩ đến đồ ăn vặt Mặc nhi nhắc tới, nàng ngượng ngùng cười cười, giọng điệu mềm nhẹ hỏi: “Không biết có thể phiền toái Phúc bá gọi người đi mua một ít điểm tâm giúp ta ở tiệm điểm tâm cách vách được không? Bởi vì con trai ta nó...”

Phúc bá hơi hơi ngượng ngùng, có chút hiểu rõ gật gật đầu nói: “Có thể, cái này để lão nô phái người đi mua, có xác định mùi vị đặc biệt nào không?”

Tô Nhựt Hàm thần nhiên lắc lắc đầu, tùy ý nói bánh ngọt phù dung với Phúc bá thì đẩy cửa trà thất ra rồi đi vào.

Vừa mới vào cửa, Tô Nhựt Hàm liền nghe thấy giọng nói trầm thấp thanh nhã truyền đến: “Thật khó ... còn tưởng được nàng tới tìm ta, thực ra nàng cũng đã quên mất ta rồi.”

Tô Nhựt Hàm nhú mày, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi xuống đối diện với bóng dáng màu tím nói: “Đây bụng oán niệm này ta nghe một chút thì cũng thôi, nếu như bị người khác nghe xong, người ta còn nói là giữa Tiêu Dao tiểu vương gia ngươi và ta có cái quan hệ ái muội gì đó. Ta là một nữ nhân bị phụ gia hưu bỏ thật ra thì cũng không có cái thanh danh tốt gì để mà so đo, nhưng mà đầu gối ngài cũng là Tiêu Dao tiểu vương gia Phụng Lan quốc không phải sao? Ta cũng thật sợ vạn nhất lời bàn tán của người bên ngoài rơi vào trong tai hoàng thất Phụng Lan quốc các ngươi, chỉ sợ lúc đó hoàng gia các ngươi chụp lên đầu ta cái mũ làm nhục danh dự hoàng thất Phụng Lan quốc các ngươi, ta chỉ là một tiểu nữ tử làm sao có thể đảm đương nổi?”

Phụng Vân Cẩm nâng cái đầu đang buông xuống lên, trên mặt mang theo cười nhẹ, đuôi mắt hơi cong, giọng điệu bình tĩnh cười mở miệng nói: “Nàng đã không so đo thanh danh, cần gì phải lo lắng vấn đề của ta đây? Có câu cửa miệng nói thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, giữa nàng và ta có ái muội xen vào hay không, sao cần người ngoài chủ trương? Về phần theo như lời nàng nói bị chụp mũ tổn hại danh dự... Ha ha, hiện tại nói ra thì vẫn còn quá sớm, có lẽ chúng ta sẽ được gọi là giai ngẫu thiên thành cũng không chừng, không phải sao?” (giai ngẫu thiên thành: giống như là đẹp đôi trời định)

Tô Nhựt Hàm cong khóe miệng cúi đầu không hé răng, ngọt ngào bụng một ly trà xanh ở trên cái bàn thấp Phụng Vân Cẩm vừa rót cho nàng, nhẹ uống một ngụm sau đó mới áp chế cảm xúc cuồng bạo ở trong lòng mình bởi vì lời nói khiêu khích của cái tên nhóc Phụng Vân Cẩm này mà trào ra. Hồi lâu sau nàng cảm chén trà ngừng đầu bình tĩnh nhìn Phụng Vân Cẩm nói: “Không thảo luận vấn đề này ... hôm nay ta đến đây trừ bỏ hỏi chuyện về mặt tiền cửa hiệu Phùng kí tửu lâu, còn có về vấn đề năm từ mẫu ở ở trên người của ta...” Dứt lời nàng đặt tay trái của mình lên bàn, nhẹ kéo ống tay áo lên lộ ra cánh tay trắng nõn, để cho hắn có thể nhìn được rõ ràng biến hóa của cổ trùng trong Linh Đang trên cổ tay.

“Từ mẫu cô có vấn đề?” Phụng Vân Cẩm ngưng mi, cúi đầu nhìn về phía cổ tay nàng.

Khi tầm mắt của Phụng Vân Cẩm chạm đến năm cổ trùng trong Linh Đang trên cổ tay Tô Nhựt Hàm, nhất thời mở to hai mắt nhìn, cả người như gặp quỷ đánh mạnh về phía cái bàn, lại hoặc là nói đánh về phía cái tay kia của nàng, để sát vào nhìn năm con nhô nhỏ trong Linh Đang. Năm cổ trùng vốn giống như tơ máu lúc này lại có thể biến thành năm cái kén nhỏ màu tím nhạt...

Phụng Vân Cẩm có chút há hốc mồm hỏi: “Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngày ấy khi nhìn thấy, không phải kích cỡ của chúng nó đều mới trưởng thành như mẫu cổ, tại sao hôm nay chúng nó cũng đã tới thời kỳ thành thực, lại còn tiến giai kết thành kén...” Nếu cứ tiếp tục như vậy, rốt cuộc thì từ cổ này nó sẽ đổi thành bộ dáng gì nữa, đến lúc đó rốt cuộc là Thanh Nguyên không chế nàng, hay là nàng đi không chế Thanh Nguyên hả? Sự tình giống như càng lúc càng lớn, chỉ sợ cổ trùng sẽ trở thành không có cách nào không chế.

Tô Nhựt Hàm thấy bộ dáng Phụng Vân Cẩm giật mình, có chút xuất thần trầm tư nhìn Linh Đang trên cổ tay. Lúc ban đầu cổ trùng trong Linh Đang có dị biến nàng không biết nguyên nhân, nhưng mà sau đó nó lại dị biến thì xem như nàng đã biết nguyên nhân, chúng nó là vì linh tuyến trong không gian của nàng... Thời điểm nàng dùng linh tuyến để ngấm mình, trong lúc vô tình tay ngấm ở trong nước suối, mà chính mắt nàng lại nhìn thấy sau khi Linh Đang dính nước suối thì cổ trùng biến hóa. Nước suối trong không gian của mình giống như... có chút biến thái á...

“Hiện tại Thanh Nguyên hẳn không có cách nào thúc dục mẫu cổ trong tay hắn đến tra tấn nàng, tạm thời nàng có thể yên tâm ... vừa rồi hỏi tới cửa hàng, hiện tại đã trang hoàng xong, nàng chuẩn bị khi nào thì tiếp nhận?” Phụng Vân Cẩm gật gật đầu sau đó buông tay nàng nói, cổ trùng trong cơ thể nàng để cho hắn nghĩ biện pháp khác cho nàng là được.

“Đã trang hoàng xong? Vậy nhìn xem tài chính của ngươi khi nào thì đúng hạn đi, càng nhanh càng tốt.” Tô Nhựt Hàm thu hồi tay của mình, buông ống tay áo sau đó mới thần nhiên nói.

Phụng Vân Cẩm rót một ly trà cho mình, nhẹ nhàng thổi lớp sương khói mỏng trên mặt rồi cười hỏi: “Thân là nhị tiểu thư Liễu gia, thời điểm này nàng còn thiếu bạc sao? Từ lâu ngươi có tính để cho Liễu gia tham dự vào hay không?”

Tô Nhựt Hàm liếc trắng mắt, thân phận nhị tiểu thư Liễu gia này thì không thiếu tiền, nhưng mà lúc trước hiệp nghị giữa nàng và hắn đó là hắn ra tiền. Lúc này để cho chính nàng xuất tiền túi ra, vậy còn không bằng bán thân một mình nàng năm lấy là được, cần gì phải chia cho hắn một chén canh?

Về phần Liễu gia...

“Từ lâu Liễu gia sẽ không tham dự vào, ta có dự tính khác...” Tô Nhựt Hàm lắc lắc đầu nói.

Hậu viện Hương Phiêu Trai có một người rảnh rỗi đứng bước đứng trong một tiểu viện lịch sự tao nhã, Phụng Thiên đưa tay bắt lấy một con bò câu trắng không ngừng kêu 'cúc cúc', bóng dáng mau lẹ từ bên ngoài lắc mình tiến vào trong một căn phòng.

Khi tiến vào phòng, Phụng Vân Cẩm đang ở trước bàn mở ra một tờ giấy thật nhỏ cuộn thành cuộn nhỏ, sau khi nhìn thấy Phụng Thiên tiến vào, hẩn ngừng đầu đưa tờ giấy trong tay qua.

Phụng Thiên thấy thiếu gia nhà mình không nói chuyện, hẩn trầm mặc tiếp nhận tờ giấy rồi nhét vào trong hộp thư dưới chân bồ câu, làm xong hết thấy hẩn mới có chút do dự ngừng đầu nhìn Phụng Vân Cẩm, mấp máy môi mỏng hỏi: “Thiếu gia... Ngài xác định phải làm như vậy sao? Chỉ là ngài đưa Bạch Ngọc Phụng Bội tặng đi ra ngoài thì... Lúc này còn muốn động vào Thiên Tâm mà lão Vương gia thật vất vả và mới tìm được kia đến dẫn từ mẫu cổ ra... Cái đó chỉ sợ lão Vương gia sẽ...”

Hơn nữa ngày ấy thiếu gia lại còn tặng Bạch Ngọc Phụng Bội cho Tô Nhược Hàm, hiện tại lại muốn động tới Thiên Tâm của lão Vương gia... Thiếu gia biết rõ nữ nhân kia là người Liễu gia, lại còn tặng đi ngọc bội có ý nghĩa phi phạm ra ngoài cũng đã không nói trước, hiện tại lại dám đụng tới Thiên Tâm bảo bối mà lão Vương gia coi như là sinh mệnh... rốt cuộc hẩn có dụng ý gì??

Lá thư trên người bồ câu đưa tin mang theo này, chỉ sợ nội dung trong đó sẽ làm cho lão Vương gia phát điên.

Thiếu gia hẩn là nghiêm túc sao?

Phụng Vân Cẩm ngừng đầu lẳng lẳng liếc mắt nhìn Phụng Thiên một cái, một lúc sau mới khẽ nhếch môi mở miệng hỏi: “Phụng Thiên... Người quen lần này khi ta đến Thương Lan quốc, lúc ra cửa lão nhân đã nói gì hay sao?”

Suy nghĩ của Phụng Thiên bị thiếu gia nhà mình dẫn đường trở lại một màn trước khi đi, về mặt lão Vương gia nhà mình hỗn hển rít gào nói một câu: “Hỗn tiểu tử... Nếu người không cưới một tức phụ trở về cho Lão Tử ôm tôn tử, Lão Tử sẽ không thừa nhận người đưa con bất hiếu này.”

Đúng vậy... Ngay lúc đó nguyên văn lời thoại hẩn là như thế này ấy.

Phụng Thiên có chút buồn bực cong khóe miệng, tuy rằng lão Vương gia sốt ruột ôm tôn tử (cháu nội), cũng xác thực đã rất nhiều lần thúc giục thiếu gia đón dâu, nhưng mà... nhưng mà đối tượng hiện tại thiếu gia người coi trọng thật sự cũng có chút không hợp lẽ thường đi?

Trước tiên mặc kệ thân phận nàng kia từng gả một lần, chỉ là hiện tại nàng bị chồng ruồng bỏ còn mang theo đứa nhỏ, điểm này chỉ sợ sau khi lão Vương gia biết được thì muốn âm ỉ lật trời. Dù rằng đứa nhỏ Mặc nhi kia bộ dạng phấn điều ngọc mài sau đó lại còn thông minh dọa người, nhưng mà... nhưng mà dù sao nó cũng không phải cốt nhục của thiếu gia, lão Vương gia sẽ không có ý kiến sao? Huống chi thiếu gia lại còn ngay cả thông báo cho lão Vương gia cùng với vị lão tổ tông trong cung kia một tiếng cũng không có, liền trực tiếp giao Bạch Ngọc Phụng Bội đi ra ngoài, hơn nữa còn là một cái giá rẻ vô cùng lại tìm lấy cái có nát vụn tới cực điểm cứng rắn nhét cho người ta.

“Đúng vậy, lão Vương gia thật sự là để cho ngài đi tìm tức phụ nhi (vợ) trở về, nhưng mà thiếu gia... Kia, cái người Tô Nhược Hàm kia nàng...” Phụng Thiên mặt mày nghiêm nghị, một bộ dáng muốn nói lại thôi muốn khuyên giải thiếu gia nhà mình một chút, hy vọng hẩn có thể mất đi hứng thú với Tô Nhược Hàm.

Trước kia không phải thiếu gia nhà mình và Liễu gia có xung đột sao?

Trước kia huynh đệ Liễu gia chạy đến Phụng Lan quốc đoạt chuyện làm ăn của thiếu gia, lúc ấy thiếu gia còn cười đến âm trầm nói cái gì mà bạc Thương Lan quốc làm cho hẩn thực thích. Sau đó dù thế nào cũng phải mang Hương Phiêu Trai chạy đến Thương Lan quốc, thế sống thế chết tranh đoạt bạc cùng với Liễu gia đấy... Lúc này hẩn lại còn cảm thấy hứng thú đối với nữ nhi Liễu gia người ta, lại còn là một người bị chồng ruồng bỏ mang theo con riêng... Đây, điều này làm cho Phụng Thiên hẩn làm sao có thể tiếp nhận được, thiếu gia nhà mình thay đổi giống như bị Tà Thần chiếm thân nha?

“Được rồi Phụng Thiên... Đi thả bồ câu đi!” Phụng Vân Cẩm làm như không muốn nghe Phụng Thiên đàm luận điều không phải về Tô Nhược Hàm ở trước mặt mình. Vào lúc Phụng Thiên vừa muốn mở miệng, hẩn liền quét một ánh mắt sắc bén qua, Phụng Thiên chỉ đành phải lại nuốt trở vào.

Sắc mặt Phụng Thiên không thể nào tốt được từ trong phòng đi ra, vào lúc thả bồ câu, hẩn quay đầu nhìn căn phòng của thiếu gia nhà mình rồi thở dài một hơi, thiếu gia thật sự là bị Tà Thần bám vào người rồi... rốt cuộc Tô Nhược Hàm nàng có cái gì tốt, tại sao thiếu gia giống như ăn ****, đối với nữ nhân kia lại càng ngày càng nghiêm túc đấy. Ban đầu hẩn còn tưởng rằng thiếu gia chỉ là có chút hứng thú với đồ ăn nàng làm mà thôi, dù sao thiếu gia có tiếng là thích ăn ngon... Nhưng mà hiện tại xem ra, thiếu gia cũng không giống như chỉ là có chút hứng thú với đồ ăn nàng làm, sự tình cứ tiếp tục như vậy đi thì không thể nào tốt được! !

Chỉ sợ sau khi lão Vương gia nhận thư được thiếu gia đưa trở về, sẽ giận dữ muốn giết người đi?

Hết chương 60.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tôn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hao tổn tâm tư.

Sau khi Tô Nhược Hàm mang theo điểm tâm Phúc bá mua giúp cho mình rời khỏi Hương Phiêu Trai, đầu tiên là nàng đi chỗ tửu lâu ban đầu thuộc về

Phùng mập mập nhìn một chút. Phát hiện hiện tại bên ngoài tửu lâu đã thay đổi lớn, lại có mấy nam tử tuổi trẻ đang chuyển bàn ghế ở trong đó, nhìn chất lượng mấy thứ kia nghiêm nhiên là hoàn toàn mới. Hơn nữa kiểu dáng này nó có vẻ độc đáo mới mẻ không ít, giống như tửu lâu tiệm cơm trong thành này hiện nay, mà ngay cả trong Hương Phiêu Trai, hình như cũng phải thua kém hơn.

Nhìn này những cái bàn đồ dùng này, Tô Nhượng Hàm cúi đầu như có vẻ dăm chiêu.

Phượng Vân Cẩm bố trí cái bàn dụng cụ đều là kiểu dáng mới mẻ độc đáo không có gì không tốt, nhưng mà hẳn không cần thiết đưa đến tửu lâu những thứ vừa thấy cũng biết là rất quý giá này, hoàn toàn có thể đưa đi Hương Phiêu Trai. Dù sao cái tửu lâu mới này nàng cũng không dự tính đi theo con đường chi tiêu xa hoa như Hương Phiêu Trai của hắn, mà dự tính đi con đường trình độ tiêu phí bậc trung. Mấy thứ này chuyển đến nơi đây mà nói, chỉ sợ đến lúc đó ngược lại sẽ có vẻ có chút không phù hợp.

Dù sao những đồ gia cụ này quá mức lịch sự tao nhã và sang quý, nhất định sẽ làm cho khách nhân có một loại cảm giác trình độ tiêu phí của tửu lâu rất cao, chỉ sợ sẽ dẫn tới có một bộ phận thực khách chùn bước, ngược lại sẽ làm cho tửu lâu bỏ lỡ một phần lớn khách nhân, đây cũng không phải là kết quả nàng muốn.

Suy nghĩ một chút, Tô Nhượng Hàm gọi lại một nam tử bên đang chỉ huy chuyển bàn ghế, nam tử này lần trước nàng đã nhìn thấy qua ở Hương Phiêu Trai, hẳn là đi theo làm việc phía sau Phúc bá, cũng đã gặp qua nàng, hình như gọi là Phan Dịch thì phải.

Đối phương bị Tô Nhượng Hàm gọi lại, sau khi quay lại nhìn thấy là nàng, giọng điệu đối phương có vài phần cung kính đi tới hô: “Tô cô nương... sao ngài lại ở chỗ này?” Bởi vì Phượng Vân Cẩm vẫn chưa nói qua với những người phía dưới việc trang hoàng tửu lâu mới này có quan hệ với Tô Nhượng Hàm, cho nên đối với phương cũng chỉ cho rằng nàng là người quen của thiếu gia nhà mình mà thôi.

Tô Nhượng Hàm thấy người bên kia còn đang chuyển đồ, nàng xoay người nhìn Phan Dịch trước mắt nhíu mi hỏi: “Những bàn ghế này là thiếu gia các người kêu chuyển tới đây sao?”

Mặc dù Phan Dịch có nghi hoặc đối với vấn đề của nàng, nhưng mà nghĩ tới gần đây nàng thường xuyên đi Hương Phiêu Trai tìm thiếu gia nhà mình, hơn nữa mỗi lần sự phó giống như đều có vẻ cung kính với nàng, thăm nghĩ hẳn là nàng và thiếu gia rất quen thuộc. Hiện tại vấn đề này cũng không có chạm đến vấn đề cơ mật gì, hẳn cũng không lại nghĩ nhiều liền gật đầu nói: “Đúng là thiếu gia phân phó để cho hôm nay chúng ta chuyển tới, Tô cô nương ngài có vấn đề gì sao?”

Có vấn đề gì? Vấn đề lớn đó...

Tô Nhượng Hàm có thể nói là lập tức muốn xoay người trở lại Hương Phiêu Trai tìm Phượng Vân Cẩm, nhưng mà nghĩ tới Mặc nhi đang ở nhà chờ, nàng đi ra trong chốc lát thì còn được, nếu như quay lại Hương Phiêu Trai thế nào cũng phải trì hoãn một thời gian lâu. Vạn nhất Mặc nhi không đợi được nàng trở về mà sốt ruột, đến lúc đó chạy đi tìm nàng lỡ xảy ra chuyện gì thì không tốt.

Suy nghĩ một chút, nàng mới có quyết định hỏi Phan Dịch: “Có thể phiền tới người hiện tại giúp ta đi Hương Phiêu Trai gửi lời nhắn của ta tới thiếu gia các người hay không? Ừm nếu người không thể đi được thì tùy tiện gọi một người nào đó bên này các người đi qua cũng được...”

“Lời nhắn? Vâng... Không biết Tô cô nương muốn chuyển lời nhắn gì cho thiếu gia?” Lúc này hắn đang vô cùng bận rộn, kêu hắn đi đưa lời nhắn? Nhưng mà đối phương lại là bằng hữu của thiếu gia, trong lúc nhất thời Phan Dịch có chút khó xử nhìn nàng. Sau đó lại nhìn nhìn sang bên kia mọi người đã chuyển đâu vào đấy rồi mới mở miệng.

“Cứ nói với thiếu gia nhà người, những thứ gia cụ này hết thấy không thể dùng, kêu hắn thay đổi toàn bộ một lần nữa.” Thần sắc Tô Nhượng Hàm nghiêm túc nói ra lời nói mình muốn chuyển đạt.

Lời của nàng vừa nói xong, sắc mặt Phan Dịch liền có chút khó coi, không vì cái gì khác, chỉ vì một câu nói những gia cụ không thể dùng của Tô Nhượng Hàm, rốt cuộc nàng có biết mình đang nói cái gì hay không? Tất cả những cái bàn này đều là thiếu gia thỉnh thị một tốt nhất Phượng Lan quốc đầy nhanh tốc độ mới làm được. Nếu vật như vậy cũng còn không thể dùng, vậy thì cái dạng bàn ghế gì mới có thể dùng hả?

“Tô cô nương... lời nói này của ngài có chút không có đạo lý, phải biết rằng tất cả những cái bàn này đều là thiếu gia thỉnh thị một tốt nhất Phượng Lan quốc đầy nhanh tốc độ làm ra ...” Sắc mặt Phan Dịch có chút khó coi, trong giọng nói lộ ra vẻ không phục mở miệng cãi lại.

Tô Nhượng Hàm biết rõ lời nói trực tiếp vừa rồi của mình có chút chọc giận Phan Dịch, nàng cười cười xin lỗi rồi mới mở miệng nói: “Thật có lỗi, có lẽ là ta nói cũng không rõ ràng. Vừa rồi theo như lời ta nói không thể dùng, cũng không phải nói những cái bàn này không tốt, ngược lại là chúng nó thật sự quá tốt, cũng không thích hợp tửu lâu này, cho nên ta mới nói không thể dùng. Người chỉ cần giúp ta chuyển lời này cho thiếu gia các người là được, đến lúc đó hẳn biết nên làm cái gì bây giờ.”

Sau khi nghe Tô Nhượng Hàm giải thích, Phan Dịch cũng bình tĩnh, đột nhiên phản ứng kịp vừa rồi bởi vì đáy lòng mình không vui lại có thể mạo phạm bằng hữu của thiếu gia, hẳn vội vàng có chút sợ hãi lắc đầu nói: “Tô cô nương chớ xin lỗi với tiểu nhân, vừa rồi là tiểu nhân có nhiều mạo phạm, mong rằng Tô cô nương đừng trách móc mới đúng. Vâng... Tô cô nương ngài yên tâm, ta sẽ chuyển cáo cho thiếu gia biết.” Mặc kệ trước mắt lời nói của Tô Nhượng Hàm xuất phát từ nguyên nhân gì, vừa rồi ngôn ngữ của mình có mạo phạm với nàng là sự thật, hy vọng nàng sẽ không đi cáo trạng nói cái gì đó với thiếu gia nhà mình mới tốt. Bằng không chỉ sợ cho dù mình là đồ đệ của Phúc bá, thiếu gia cũng sẽ không tha thứ cho mình đâu.

Tô Nhượng Hàm gật gật đầu, sau khi liếc mắt nhìn Phan Dịch một cái mới xoay người rời đi.

Đối với tâm tư nhỏ nhỏ trong lòng Phan Dịch, nàng không có quá nhiều để ý, ở trong cảm nhận của nàng, vừa rồi vốn chính là nàng đã sai, Phan Dịch vì nhà mình thiếu gia mà biện bạch đó hoàn toàn là chuyện hết sức bình thường.

Sau khi Phan Định nhìn Tô Nhượng Hàm rời đi, hần lau mồ hôi trên trán, quay đầu liếc mắt nhìn bên kia còn đang vận chuyển bàn ghế vào, suy nghĩ một chút rồi ngoắc tay kêu một tiểu nhị bên Hương Phiêu Trai nói: “Ta có chút việc phải về Hương Phiêu Trai bẩm báo với thiếu gia, người ở đây giám sát bọn họ, để cho bọn họ tiếp tục phải cẩn thận chuyển đồ vào, ta sẽ trở về ngay.” Cho dù hần phải đi chuyển đạt lời nhắn của Tô Nhượng Hàm, nhưng mà hiện tại còn chưa biết trước kết quả, biện pháp tốt nhất vẫn là dựa theo phân phó trước đó của thiếu gia mà làm tốt. Đợi sau khi lời nhắn chuyển cáo xong, vận nhất thiếu gia có điều thay đổi đến lúc đó rồi hãy nói sau.

Dặn dò xong, tiểu nhị gật đầu nghe theo, Phan Định đã xoay người đi đến phương hướng về Hương Phiêu Trai.

Thời điểm Tô Nhượng Hàm từ phố chính trở lại thành tây, trùng hợp thấy được tòa nhà gần với nhà mình nhất, lúc này có vài người đang bao lớn bao nhỏ chuyển ra đồ bên ngoài. Hơn nữa nấy người đó còn có vẻ mặt vui mừng hớn hở, trong đó có một nam tử trung niên thoát nhìn như là nam chủ nhân lúc này đang vuốt râu, có chút kích động thấp giọng nói chuyện với phu nhân của mình: “Phu nhân... Ta còn là cảm thấy có chút không thích hợp a!”

“Cái gì không thích hợp?” Đối phương bồn chồn hỏi ngược lại.

Vị nam tử trung niên vò đầu, sắc mặt rối rắm mở miệng: “Người nói người hôm nay mua tòa nhà của chúng ta có phải đầu có vấn đề hay không hả? Tuy nói tòa nhà này của chúng ta cũng không tệ lắm, nhưng mà cũng không đáng được giá một vạn lượng bạc đi? Có thể có vấn đề gì hay không?”

Lời nói của hần nói dẫn tới ánh mắt của một phụ nhân còn phong vận ở bên cạnh giật dử nhỏ giọng mắng: “Xem người có chút tiền đồ ấy, quản chi người nọ có bệnh hay không, dù sao chúng ta đã cầm bạc vào trong tay, chúng ta chỉ cần dựa theo yêu cầu nhanh chút chuyển đi là được, cần gì đi hỏi nhiều vấn đề như vậy? Đừng nhiều lời... Nhanh chóng đi xem phía hạ nhân đã sửa sang lại mọi thứ đã ổn không cho ta, người cũng đừng quên người ta đã nói hôm nay phải dọn nhà rồi đưa cho đối phương.”

Sau khi nữ nhân đó nói xong, nam tử cười lạnh gât gât đầu sau xoay người lại chạy tới trong tòa nhà, còn không ngừng hét to hạ nhân tay chân lạnh lẽo một chút.

Thời điểm Tô Nhượng Hàm đi ngang qua cửa nghe được hai người nói chuyện, thì có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn tòa nhà kia một cái.

Lời nói mới rồi của hai người nàng đã biết, này tòa nhà bị người ta ra giá trên trời một vạn lượng bạc mua, còn yêu cầu họ hôm nay liền chuyển đi...

Giá trên trời một vạn lượng, có thể rất khoa trương hay không?

Phải biết rằng, lúc trước nàng mua lại Tô Trạch, thoát nhìn tuy rằng nhỏ hơn một chút so với tòa nhà này, nhưng mà mỗi kết cấu trong sân đều là vô cùng không tệ, vậy cũng chỉ mới tốn của nàng một ngàn năm trăm lượng bạc mà thôi, tòa nhà lại có thể là một vạn lượng. Nghe khẩu khí của chủ nhân nhà kia giống như giá cả này cũng có chút quá mức, vậy người mua tòa nhà này nghĩ như thế nào nhỉ? Tiền nhiều quá không chỗ xài, có lẽ là một nhà giàu mới nổi tài đại khí thô, hoàn toàn không coi bạc là bạc để xài à?

Âm thầm lắc đầu, mắng một câu nhà giàu mới nổi, Tô Nhượng Hàm cảm theo điểm tâm trở về nhà mình.

Đợi cho đến sau này khi nàng biết được hiện tại nàng đang mắng nhà giàu mới nổi là ai, thì nàng trừ bỏ líu lười một trận ở ngoài, còn lại chỉ có một hồi thị đầu...

Bên kia sau khi Phan Định trở lại Hương Phiêu Trai liền đụng phải Phúc bá, nhìn thấy Phan Định đột nhiên trở về, Phúc bá bồn chồn hỏi: “Tiểu Định người về đây làm cái gì, không phải thiếu gia cho người giám sát những người đó chuyển gia cụ đi qua sao?”

Phan Định nghe xong nghi vấn của sư phó nhà mình, hần vội dừng chân, nói hết chuyện vừa rồi đụng phải Tô Nhượng Hàm rồi nàng kêu mình chuyển đạt lời nói một phen, Phúc bá nghe xong nhủ mày trăm mặc một lát sau ngẩng đầu nói: “Thiếu gia ở phía sau viện, người nhanh đi qua nói lời này cho hần nghe một chút đi.” Thái độ của thiếu gia nhà mình đối với Tô cô nương, làm cho lão nhân hần cũng có chút suy nghĩ không rõ, dù sao thoát nhìn cũng không phải là thái độ đối đãi với người bình thường.

Nghe xong sư phó nhà mình nói, Phan Định vội gật đầu, thái độ lại hoàn toàn biến đổi, vô cùng cung kính đi đến hậu viện.

Phượng Vân Cẩm ngẩng đầu nhẹ vuốt mấy viên thức ăn rồi ném vào trong ao cá trước mặt, nhìn phía dưới một đám cá đang tranh nhau tiến lên cướp đoạt hết sạch thức ăn, thế này hần mới hứng thú quay đầu nhủ mày nhìn Phan Định, giọng điệu có vài phần sung sướng hỏi: “Nàng thật sự là nói như vậy?”

“Đúng vậy... nguyên văn Tô cô nương nói là như vậy, hơn nữa sau đó nàng lại nói, nguyên nhân bàn ghế này không tốt là bởi vì không thích hợp với quán mới.” Phan Định gật đầu, lặng lẽ ngẩng đầu đánh giá sắc mặt thiếu gia nhà mình, thời điểm phát hiện thiếu gia vẫn không tức giận giống như trong tưởng tượng của mình như vậy, Phan Định âm thầm thấy may mắn. Hoàn hảo là mình chạy tới thông báo cho thiếu gia, bằng không nếu Tô cô nương tự mình đến đây báo cho thiếu gia biết, thuận tiện thêm mắm thêm muối một phen việc bắt kính của mình đối với nàng mới vừa rồi, chỉ sợ mình thật sự là chịu không nổi.

Trên mặt Phượng Vân Cẩm có tươi cười thân nhiên, trong tay lại cầm lên mấy hạt thức ăn nhẹ nhàng quăng vào bầy cá đang bơi lội không ngừng ở phía dưới, giọng điệu có vẻ dăm chiêu mở miệng nói: “Phải đối lại à? Vậy nàng có nói là cái gì dạng mới thích hợp với quán mới hay không?”

Phan Định lắc đầu nói: “Không có, nàng chỉ kêu thuộc hạ mang lời nhắn cho ngài, còn nói là nói cho ngài xong, ngài sẽ biết rõ phải làm cái gì.”

Phượng Vân Cẩm cười nhẹ lắc đầu, phải nói nàng là tin tưởng mình, hay là nói nàng là người lười đây? Chẳng thêm quán chuyện này.

Vốn tưởng rằng nàng muốn khai trương từ lâu, cho nên mình mới yêu cầu mọi chuyện đều thật tinh tế đến cực điểm, mỗi thứ cấp cho nàng nhất thiết đều phải là tốt nhất. Kết quả nữ nhân kia lại để cho người ta đến nói với hần, cái này không thích hợp với nàng... Rõ ràng như vậy, nhưng thật ra lại làm cho Phụng Vân Cẩm phát hiện mình phạm vào một sai lầm cấp thấp.

Chỉ vì là nàng, hần muốn làm cho nàng vui vẻ, kết quả thứ vất óc suy tính làm ra lại quên lúc ban đầu nàng đã nói qua, từ lâu kia là mở ra cho những người có khả năng tiêu phí trung đẳng. Mình lại phân phó người dưới làm ra mấy thứ chỉ có hào nhoáng bên ngoài, khó trách nữ nhân kia sẽ nói cái gì mà không thích hợp từ lâu mới.

Suy tư một lát, Phụng Vân Cẩm mới vỗ vỗ bàn tay dài trắng nõn của mình, bắt đầu cười phân phó Phan Dịch: “Hôm nay chuyển toàn bộ mấy thứ kia đi, phân phó thợ nắn người mộc đến đây ta có chuyện muốn nói với bọn họ. À, đúng rồi... lúc người đi ra ngoài thì nói với Phúc bá một tiếng, nói là khi nào Phụng Thiên trở về thì kêu hần tới gặp ta.”

Phan Dịch nhận được mệnh lệnh thì gật đầu đi ra bên ngoài, nhưng đi được vài bước lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hần dừng bước lại quay đầu hỏi: “Thiếu gia... vậy mấy cái bàn dụng cụ này chuyển đến Hương Phiêu Trai hay là như thế nào?” Chủ yếu là, thiếu gia gọi người điêu khắc chạm trổ một bộ bàn và mấy cái ghế bằng cẩm thạch (bạch ngọc), mấy thứ đó cực kỳ sang quý. Thiếu gia kêu chuyển mấy thứ đó ra khỏi từ lâu mới, nhưng mà lại không có nói chuyển đi nơi nào nha...

Phụng Vân Cẩm nghĩ tới mấy ngày trước đây mình thức suốt đêm vẽ, vội vàng để cho người ta điêu khắc ra. Nếu cứ như vậy chuyển ra quãng về Hương Phiêu Trai, giống như không có ý nghĩa gì, cái đó vốn chính là muốn đưa cho nữ nhân kia, làm cho nàng một chút kinh hi (kinh ngạc vui vẻ). Kết quả nàng chỉ là nhìn thấy mấy món đồ bình thường liên hô to không thích hợp, hiện tại khiến cho bộ bàn ghế điêu khắc bằng cẩm thạch cũng bị trả về...

Chẳng lẽ tâm huyết của hần lại lãng phí như vậy?

Cuối cùng Phụng Vân Cẩm vẫn là không muốn tâm huyết của mình trở thành phế thải, gật đầu suy nghĩ sâu xa phân phó: “Đưa bộ bàn ghế cẩm thạch tới Tô phủ thành tây, nói là ta tặng cho. Về phần mấy thứ còn lại khác, người cho người đưa về Hương Phiêu Trai là được.”

Phan Dịch khép mí mắt gật đầu rồi đi.

Tô phủ thành tây...

Hoàn hảo lúc ban đầu hần đúng lúc phát hiện sai lầm, không có tiếp tục nói ra lời mạo phạm đến Tô cô nương, xem thái độ hiện tại của thiếu gia, cùng với sự phẫn nộ của nhà mình đều cung kính có thêm đối với Tô cô nương, chỉ sợ về sau khi nhìn thấy kia Tô cô nương, mình còn phải thật để ý mới được. Một nam tử như thiếu gia đối với một nữ nhân như vậy, biết đâu một ngày nào đó nữ nhân này sẽ trở thành thiếu phu nhân nhà mình cũng không chừng.

Tô Nhượng Hàm vừa về nhà, thì đã bị hai tiểu tử Mặc nhi và Tiểu Bạch nhiệt tình nghênh đón, đương nhiên hai vị này chân chính nghênh đón là điểm tâm trong tay nàng cầm về. Nhìn bộ dáng một người một sói trên người trần đầy bùn đất, nàng cười giảo huấn một người một sói vài câu.

Dặn dò Mặc nhi đi rửa tay rồi mới đến ăn điểm tâm, lúc này Tiểu Bạch đá cái đuôi túm Mặc nhi đi thẳng ra ngoài, giống như rất sợ chạm một chút thì Tô Nhượng Hàm sẽ ăn sạch vậy.

Cho đến khi Mặc nhi và Tiểu Bạch đi vào phòng bếp múc nước rửa tay, Tô Nhượng Hàm mới vội vàng lắc mình một cái đi vào trong không gian. Nhìn thấy mấy thứ gieo trồng bên trong đều chín toàn bộ, hơn nữa thời điểm thấy mấy cây ăn quả gần đây sưu tập trồng xuống lại đã kết đầy quả, nàng âm thầm chắc lưỡi. Đồng thời, nàng còn quyết định chờ đêm nay Mặc nhi ngủ rồi thì nàng tiến vào không gian thu thập một chút mấy thứ bên trong này.

Dù sao từ lâu mới lập tức sẽ chuẩn bị xong, tuy rằng nàng không cần ra tiền, nhưng mà nên chuẩn bị đồ gia vị thì vẫn chuẩn bị tốt.

Về phần đậu tương... đoạn thời gian trước nàng đã sớm thí nghiệm qua, làm đậu hoa và đậu hủ bình thường. Nàng đã liên tục lãng phí đậu tương mấy ngày, đến nỗi Mặc nhi và gia hỏa Tiểu Bạch nhìn thấy nàng mài đậu liên sợ hãi, rốt cuộc nàng có thể làm ra đậu hoa, còn có sữa đậu nành...

Từ trên cây rất nhanh hái được mấy quả cam tươi ngon sau đó lắc mình ra khỏi không gian, Tô Nhượng Hàm vừa giả bộ bỏ quả cam vào trong rổ điểm tâm vừa rồi, bên kia hai tên cật hỏa Mặc nhi và Tiểu Bạch cũng đã thí diễn thí diễn (vui vẻ) chạy tới.

Tô Nhượng Hàm nhanh chóng lấy điểm tâm và quả cam ra, nhìn ánh mắt Mặc nhi và Tiểu Bạch nhìn điểm tâm đều đã phát sáng, nàng buồn cười lắc lắc đầu nói: “Ăn điểm tâm trước, nướng đi cắt quả cam, vừa mới mua còn tươi ngon nên ngọt lắm, lát nữa Mặc nhi phải nhớ rõ ăn nhiều một chút.” Dù sao đứa nhỏ vẫn phải ăn nhiều hoa quả rau dưa mới tốt với thân thể, để cho nó ăn đồ ăn vặt lâu đối với thân thể không hề tốt. Trong không gian của nàng hoa quả mau chín, tùy thời đều có thể có hoa quả trái mùa có thể cho Mặc nhi ăn, chỉ là phải nhắc nhở kỹ cho Mặc nhi không nên lỡ miệng nói ra ngoài là được.

Mặc nhi ăn bánh ngọt phù dung dính bánh vụn đầy miệng, ngoan ngoãn gật đầu, khi nhìn Tô Nhượng Hàm đang cầm mấy quả cam chuẩn bị đi phòng bếp, đột nhiên bé phát âm không rõ kêu lên: “Ngô... Nương, mẫu thân... người vừa mới bắt đầu... đi thì sau đó... ngoại, ngoại công đã tới nha...”

Tô Nhượng Hàm quay đầu, khó hiểu hỏi: “Ngoại công con đã tới? Ông có nói cái gì hay không?” Buổi sáng Liễu tiểu đệ mới đến rồi, mình mới nói quyết định cho hần, thì Liễu lão cha đã tìm tới cửa, chẳng lẽ hần chưa từ bỏ ý định muốn đến thuyết phục mình sao?

Mặc nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nuốt nuốt điểm tâm trong miệng, Tô Nhượng Hàm thấy thế nhanh chóng quay trở về buồng quả cam rót một chén nước cho bé uống, thấy rốt cuộc nó nuốt xuống điểm tâm trong miệng rồi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Ăn gấp như vậy làm cái gì, con bị ghen thì phải làm sao?”

Thấy sắc mặt Tô Nhượng Hàm có chút tức giận, Mặc nhi thật cẩn thận kéo vạt áo của nàng làm nũng nói: “Mẫu thân, Mặc nhi biết sai rồi, không phải cố ý ... Ngoại công vừa mới tới tìm người, thấy người không có ở nhà thì ông liền đi.”

“Hả? Thật sự ngoại công cũng chưa nói cái gì?” Tô Nhượng Hàm bồn chồn nhú mày.

Mặc nhi nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút, liếm liếm điểm tâm dính trên tay sau mới than thở nói: “Hình như ngoại công còn hỏi Mặc nhi có muốn thường xuyên nhìn thấy hần, à... Còn có cái gì nhỉ? Giống như, giống như ngoại công còn nói buổi tối muốn tới đây ăn cơm, kêu mẫu thân chuẩn bị thức ăn ngon ...” Lúc nói đến câu sau, hai mắt Mặc nhi sáng lên, hơn nữa Tiểu Bạch ở một bên con người cũng sáng lên, hai tên cật hóa ở chỗ này trông mong nhìn nàng, ăn ngon ...

Có muốn thường xuyên nhìn thấy hần? Chẳng lẽ Liễu lão cha muốn lừa gạt Mặc nhi trở về, sau đó muốn mình phải bắt đắc đi đi theo hần về Phụng Dương thành?

Vốn vẻ mặt nàng đang suy nghĩ sâu xa ý tứ của Liễu lão cha là gì, bất chợt bị ánh mắt sáng long lanh của hai tên cật hóa nhìn chòng chọc làm cho nàng vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải lắc đầu thường nhẹ nhàng hai cái cốc đầu cho một người một sói rồi nhỏ giọng giáo huấn nói: “Lúc này miệng cũng còn đang ăn này nọ, lại ở nhớ thương ăn nữa... Thật sự là hai đứa ham ăn.”

Nhưng mà buổi tối Liễu lão cha nói muốn tới, đến lúc đó hần là có thể biết được rốt cuộc hần có ý tứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sách dạy nấu ăn từ đâu đến.

Tại phía xa Lâm Dương thành ở trong một căn nhà nào đó, một bóng dáng màu đen lẳng lặng ngồi ở trong lương đình bên cạnh hồ nước, nhìn lá sen khô đã rớt đầy trên mặt hồ, trên dung nhan tuyệt mỹ có chút hiu quạnh khó nén lạnh ý.

Thật lâu sau đó, bóng dáng màu đen an tĩnh giống như hòa vào đêm đen hợp thành một thể mới thân nhiên mở miệng nói: “Nếu...”

Ở phía sau của hần, một bóng dáng màu trắng thân nhiên đáp: “Hả?”

Thanh Nguyên không có quay đầu, chỉ là lẳng lặng ngồi xuống ghế đá dựa vào lương đình, giọng điệu mang theo tức giận khó hiểu nói: “Nếu ngươi tới chính là muốn khuyên ta không cần ra tay với Liễu gia, ta nghĩ ngươi vẫn nên từ bỏ đi, ta sẽ không đáp ứng ngươi.”

“Ngươi tội gì phải lừa mình dối người?” Mạc Tử Khanh lạnh lùng nhìn hần.

Thân hình Thanh Nguyên hơi cương cứng một cái, trong con người mang theo một chút buồn bực vì bị người nhìn thấu, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mạc Tử Khanh một cái sau đó nói: “Sao ta lại lừa mình dối người? Chẳng lẽ Thanh Linh chết không có liên quan gì tới bọn họ?”

Mạc Tử Khanh thân nhiên liếc mắt nhìn hần cũng không thêm nhắc lại, bởi vì hần phát hiện mặc kệ mình nói cái gì, một vấn đề mà Thanh Nguyên đã nhận thức đúng thì không quay đầu lại.

Một lát sau, Mạc Tử Khanh mới mở miệng nói: “Đã nhiều ngày qua ta luôn luôn nghĩ tới, nếu ngày ấy ta thực sự bị Âm Tinh giết chết, như vậy có phải là có thể hoàn lại đủ ân tình ta thiếu người và Thanh Linh hay không? Cũng có thể làm cho người không còn khẳng khẳng một mực tiếp tục hận thù như vậy?”

Nghe lời nói lạnh lùng bình tĩnh không gợn sóng của Mạc Tử Khanh, trên mặt Thanh Nguyên lộ ra vẻ cuồng nộ, trong đôi mắt phượng tràn đầy kích động trừng mắt nhìn Mạc Tử Khanh, thật lâu sau mới cứng ngắc nói: “Âm Tinh đã bị ta nghiêm trị...”

Mạc Tử Khanh nghe xong thì không thêm nhắc lại, đối với chuyện Âm Tinh phản bội Thanh Nguyên, kỳ thật không thể nào trách Thanh Nguyên được. Chỉ là không nghĩ tới bởi vì chuyện này lại có thể sẽ làm cho hần gặp được mẫu tử Mặc nhi, càng không nghĩ tới cái nữ nhân kia và Mặc nhi đều có biến hóa lớn như vậy.

Càng thật không ngờ cái nữ nhân kia lại sẽ cứu mình, trở về qua nhiều ngày khi mở ra băng gạc băng bó trên miệng vết thương mới phát hiện, thì ra miệng vết thương bị cái nữ nhân kia dùng châm tuyến khâu lại giống như khâu quần áo mà khâu lên. Tuy rằng nhìn thì có chút xấu xí, nhưng mà lại không thể không thừa nhận với biện pháp xử lý miệng vết thương này mà nói thì cực kì hữu hiệu. Miệng vết thương trên người hần có thể tốt lên nhanh như vậy, hoàn toàn có quan hệ rất lớn với phương pháp nàng xử lý miệng vết thương.

Cái nữ nhân này trước kia không phải rất sợ chết lại nhát như chuột sao, không nghĩ tới sau khi mất trí nhớ, nàng lại dám đối mặt với người một thân là miệng vết thương mà ra tay khâu lại?

Nàng thật sự không hề giống như với trước kia.

Không còn dùng ánh mắt si mê nhìn hân, thật tình yêu thương với Mặc Nhi, còn có tài nấu nướng cực kỳ tốt, cùng với sắc bén khắp người nàng...

Trong lúc Mặc Từ Khanh đang trầm tư, Thanh Nguyên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hân chần chờ mở miệng hỏi: “Người nói... Một người sau khi mất đi trí nhớ lại biến hóa thực sự lớn như vậy sao?” Có thể nào cái nữ nhân giả dối kia lại giả ngây giả dại lừa gạt mọi người hay không đây?

Mặc Từ Khanh ngồi ở trước bàn đá, trong tay nhẹ cầm lên cái chén tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt ở trong đêm tối, khóe miệng hơi nở nụ cười khổ tự giễu không thể nhận ra rồi tự rót cho mình một ly rượu, ngửa đầu uống cạn sau đó trầm mặc không nói.

Làm sao hân lại không muốn biết vấn đề này đâu, một người mất trí nhớ thực sự có thể thay da đổi thịt biến hóa đến trình độ như vậy sao?

“Thực và giả, quan trọng sao?” Mặc Từ Khanh thân nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Nguyên đang ngồi dựa vào rào chắn lương đình ở bên kia lạnh nhạt hỏi.

Quan trọng sao?

Đúng vậy... Mặc kệ nàng là thật sự mất trí nhớ cũng tốt, giả ngây giả dại lừa gạt mọi người cũng được, cái này đối với Mặc Từ Khanh hân cũng đã không trọng yếu, đối với Thanh Nguyên hân mà nói còn trọng yếu sao?

Xác thực cũng không trọng yếu...

Dù sao cứ như vậy mà kêu hân buông tha cho việc trả thù đối với Liễu Hương, Thanh Nguyên tự nhận có chút làm không được, dù sao đây cũng lý do chống đỡ cho hân thời gian năm năm qua. Về phần Liễu gia... đây hoàn toàn chính là một vấn đề thuận tiện, chỉ vì cái nam nhân vứt bỏ vợ kia muốn Liễu gia... Hân muốn, như vậy Thanh Nguyên hân đều phải cướp đi hết thảy. Hân nghĩ sau nhiều năm vứt bỏ rồi tìm mình và Thanh Linh về chính là một loại ban ân đối với mình sao? Quả thực là nằm mơ... Mẫu thân đã chết rồi, mà Thanh Linh cũng đã chết... Huống chi lần này hân lại vọng tưởng muốn lợi dụng Mặc Từ Khanh đến để áp chế mình, thực sự cho rằng mình yếu đuối như vậy sao? Sẽ ngoan ngoãn nghe hân phân phó sao?

Đúng lúc hân cùng với Liễu gia vốn là có thù cũ, hơn nữa người nợ cũng có ý đồ với Liễu gia, cũng đúng dịp tăng thêm Thanh Nguyên đến tính sổ chung, không phải rất tốt sao?

Mặc kệ nguyên nhân cái nữ nhân kia hại chết Thanh Linh, hay là nàng ta thiết kế gả cho Mặc Từ Khanh. Chung quy điều mà hân chú ý nhất, lại hoặc là nói ghen tị nhất, kỳ thật cũng chỉ vì nàng cuối cùng đã từng có được người nam nhân trước mắt này mà thôi...

Trời biết, Thanh Nguyên hân có bao nhiêu chán ghét nàng...

Phượng mâu hơi nheo lại, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn Mặc Từ Khanh trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng đậm mặc đang ngồi uống rượu ở trước bàn đá. Đột nhiên Thanh Nguyên châm chọc lạnh lùng cười rộ lên, tươi cười trên dung nhan tuyệt mỹ có chứa vẻ chua xót nhàn nhạt. Hân đi đến trước bàn đá, nhắc lên mấy bình rượu trên bàn còn có chưa mở niêm phong, xé đi giấy niêm phong trên mặt ngửa đầu trút vào trong miệng, rượu trong suốt từ cái cảm hoàn mỹ của hân nhỏ giọt ở trên áo bào màu đen như mực của hân.

Thật lâu thật lâu sau đó, Thanh Nguyên mới ngừng tiếng cười lạnh của mình, nhìn chằm chằm vào Mặc Từ Khanh ở đối diện tự giễu nói: “Cũng đúng... người lãnh tâm lãnh tình giống như người vậy, người nào cũng không vào được trong lòng người, thực và giả giống như cũng thực sự không còn trọng yếu nữa ... nhưng mà, ta không hiểu... Thật sự thực không hiểu, không biết là trước kia căn bản ta không có hiểu rõ người, hay là trong năm năm này người trở nên làm cho ta nhìn không thấu.”

“Không hiểu vì sao người trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy... Giống như người đối tất cả mọi người đều là lạnh lùng như vậy, thật sự là không biết cái dạng người gì mới có thể cho người thể động dung?” (động dung: lộ vẻ xúc động)

Thanh Linh không thể, Liễu Hương kia lại không thể...

Ai mới có thể đi vào tâm của người? Hoặc là... Người vốn vô tâm?

“Thanh Linh cho đến khi chết đi vẫn tưởng niệm người, nhưng mà người lại thăm nghĩ chặt đứt nhưng nhớ của nàng, cảm thấy đây là vì tốt cho nàng, nhưng đó căn bản không phải là nàng muốn ... Mà cái nữ nhân Liễu Hương kia, rõ ràng người chán ghét nàng đến cực điểm, nhưng mà sau khi đã xảy ra chuyện kia, người lại không có giết nàng, thậm chí... thậm chí còn cưới nàng, để cho nàng sinh ra hài tử của người... Mặc Từ Khanh... Người thà rằng cùng một nữ nhân như vậy sinh hoạt ở dưới một mái nhà, cũng không muốn...” Thời điểm nói tới đây, cảm xúc của Thanh Nguyên có chút kích động.

Đối với lời nói lên án của Thanh Nguyên, Mặc Từ Khanh chỉ lạnh lùng ngẩng đầu nhìn hân một cái, trong con ngươi đen thâm thúy trong trẻo nhưng lạnh lùng híp lại vài phần, thật lâu thật lâu sau hân mới thân nhiên nói: “Ta nói rồi ... Không có khả năng... Hôm nay ta đến chỉ là muốn nói, Liễu Phong Liệt đã trở lại Phượng Dương thành để xử lý tình huống phát sinh trong thương hội Liễu gia bên đó. Ta mặc kệ tiếp người muốn làm cái gì, chỉ hy vọng người có thể biết được Mặc Nhi là con ta, người làm cái gì cũng có thể, nhưng mà không thể động vào nó... Nó chỉ là một đứa nhỏ.” Dứt lời Mặc Từ Khanh liền đứng lên, buông ly rượu trong tay chuẩn bị rời đi.

Thanh Nguyên gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, nghiêng đầu nhìn bóng dáng màu trắng chuẩn bị rời đi, môi mím hé mở khăn trương hỏi ra miệng: “Ta có thể cho rằng là... là người đến cảnh cáo ta không?”

Mặc Từ Khanh đã đi đến cổng lương đình đưa lưng về phía Thanh Nguyên không có quay đầu lại, chỉ là cước bộ dưới chân hơi tạm dừng một chút sau đó đậm mặc mở miệng: “Tùy người nghĩ như thế nào.” Sau khi nói xong hân nhanh chân rời đi, chỉ để lại Thanh Nguyên sắc mặt âm trầm ở lại trong lương

đình.

Đã nói đến nước này, hy vọng Thanh Nguyên người sẽ không làm cho giữa ta và người trở mặt, mười mấy năm hữu nghị hóa thành một làn mây khói là được.

*****

Sau khi Tô Nhượng Hàm đã biết được buổi tối Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ muốn đến đây, nghĩ tới buổi trưa bộ dạng đang thèm ăn của hai tên cật hóa Mặc nhi và Tiểu Bạch ở trong nhà. Nàng buồn cười lại chạy tới trong không gian hái được một ít rau dưa mùa này, chẳng qua rau dưa này là sản phẩm của không gian, hương vị khẳng định khác nhau rất lớn mà thôi! Nhất là biết rõ gia hỏa Liễu Phong Viêm cũng là điển hình của một tên cật hóa, đã nhiều ngày sang đây cũng giành ăn không ít với Mặc nhi và Tiểu Bạch, lúc Tô Nhượng Hàm nấu cơm thì lại tăng số lượng nhiều thêm một ít.

Tự mình động thủ cơm no áo ấm, từ sau khi mua xong tòa nhà này, Tô Nhượng Hàm nghiêm nhiên sắp xếp bên trong tòa nhà trong tay có đều có trật tự. Hiện tại không riêng gì hậu viện được trồng một phần rau cải năng dồi ra từ trong không gian, sau đó nàng lại nuôi năng thêm một ít vịt và ngỗng. Mà trong hồ sen khi vào mùa đông thì lá sen đã sớm khô đi, nhưng sau khi nàng nhìn thấy cá con bên trong đều rất nhỏ bé, liền mua một ít cá con mới nuôi dưỡng ở trong không gian, đợi cho thời gian khác biệt và nước suối bên trong hồ dưỡng xong. Sau khi cá bột nhanh chóng lớn lên lại bị nàng bắt ra quăng đến bên trong hồ sen trong nhà, hiện tại trong hồ sen trong suốt có thể thấy đầy bầy cá đang kết đội bơi qua bơi lại nơi nơi.

Cơm chiều chính là nàng hạ quyết tâm chuẩn bị, vừa giết gà làm thịt ngỗng, lại là bắt cá nấu thịt, bởi vì buổi tối có thêm hai người ăn cơm. Một bữa cơm này nàng nấu còn muốn phong phú hơn so với ăn bữa cơm đoàn viên thời điểm qua năm mới cùng với Mặc nhi nữa!

Cho nên đợi đến khi Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đến, phụ tử hai người sau khi nhìn thấy nàng chuẩn bị một bàn đồ ăn vô cùng phong phú, cũng vô cùng ăn ý nuốt nước miếng. Nhất là nãy ngày gần đây cũng là lần đầu tiên Liễu lão cha được thưởng thức đồ ăn Tô Nhượng Hàm làm, khi hắn gấp đồ ăn đưa đến miệng khi cảm nhận được mỹ vị vô cùng tuyệt diệu, hạnh phúc híp cả mắt, giống như một lão hồ li được ăn no nê... Hương nhi nhà mình làm đồ ăn thật đúng là mỹ vị.

Nhưng ý nghĩ như vậy cũng chỉ duy trì một lát, đợi cho đến khi hắn nghĩ đến trước kia Hương nhi nhà mình lại là mười ngón không dính nước dương xuân. Đừng nói là nấu cơm, là một nha đầu cho dù là ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được, hiện tại lại có thể làm ra một bàn đồ ăn như vậy, phải nói nàng trở nên giỏi giang, hay là nói nàng ăn không ít khổ đây? Bảo bố mình nâng ở trong lòng bàn tay còn sợ ngã, ngâm ở trong miệng lại sợ tan. Sau năm năm gả cho Mặc Tử Khanh, cho tới bây giờ lại đến nông nổi có thể tự lập. Nghe hỗn tiểu tử Phong Viêm nói, thời điểm nhiều ngày tới đây, hắn còn nhìn thấy Hương nhi cho gà cho vịt ăn, thậm chí còn quét tước chuồng gà, nơi đó thật là bản a... Ô ô ô, Hương nhi đáng thương, rốt cuộc con ăn bao nhiêu khổ rồi hả? Năm năm, số lần nàng về nhà mẹ đẻ ít đến đáng thương, thời điểm mỗi lần mình mang theo hai tên hỗn tiểu tử trong nhà đi thăm nàng, nàng lại không có đề cập tới việc này, không nghĩ tới cuộc sống của nàng lại trôi qua gian khổ như vậy.

Nếu lúc này Tô Nhượng Hàm biết được suy nghĩ trong lòng Liễu lão cha là cái gì, nhất định nàng sẽ nhảy ra lớn tiếng phản bác nói, đại thúc ngài nghĩ quá nhiều...

Liễu lão cha nháy mắt hốc mắt hơi hồng lên, trong mắt mang theo hơi nước nhìn Tô Nhượng Hàm ở bên kia đang ôm Mặc nhi gấp thức ăn cho nó, hơi nghẹn ngào nhỏ giọng nói: “Ô... Hương nhi con...” Con chịu khổ rồi... Ô ô ô.

Tô Nhượng Hàm ngẩng đầu thần sắc mờ mịt nhìn Liễu lão cha đột nhiên đỏ hốc mắt, đang yên lành ăn cơm sao mỹ đại thúc thế nào lại là nước mắt nước mũi nữa đây? Chẳng lẽ là mình làm đồ ăn không hợp khẩu vị? Nhưng mà sẽ không đâu nha, tên Phượng Vân Cẩm được chiêu chuộng thành cái đức hạnh kia, không phải cũng thích ăn đồ ăn do mình làm? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khẩu vị mọi người không đồng nhất?

Sau khi trong lòng có suy đoán, Tô Nhượng Hàm xấu hổ cười cười nói: “Ách... Trù nghệ của ta không được tốt, nếu đồ ăn không hợp khẩu vị của người mà nói thì thông cảm nhiều cho. Phải biết rằng thời điểm ta vừa tới nơi này, lúc ấy nấu cơm không cháy khét thì cũng sống, hiện tại đã tốt hơn rất nhiều.”

“Ô ô ô... Hương nhi à, con chịu khổ ...” Tô Nhượng Hàm nói chưa dứt lời, vừa nói ra thì hốc mắt Liễu lão cha lại triệt để đỏ lên.

Liễu Phong Viêm ở bên cạnh đang dùng sức nuốt xuống thịt xào khô Tô Nhượng Hàm làm, sờ sờ khóe miệng dính mỡ cười nói: “Nhị tỷ suy nghĩ nhiều, phụ thân mới không phải nói trù nghệ của tỷ không tốt đâu, chính là thật quá tốt, lão nhân gia hắn mới đau lòng tỷ đó ... Lại nói, tỷ nói trù nghệ của tỷ không tốt, vậy không phải thật đã kích người sao? Đệ lại nghe được cái tên Phượng Vân Cẩm kia ở trước mặt đệ khoe khoang, có vẻ như tỷ còn viết một ít thực đơn mọi người cũng chưa thấy qua bán cho hắn đấy. Nhưng mà... Nhị tỷ à, không phải cái gì tỷ cũng không nhớ rõ sao, tại sao còn nhớ rõ cái gì mà thực đơn tổ truyền? Hơn nữa... Nhà chúng ta làm gì có sách dạy nấu ăn tổ truyền chứ?” Hơn nữa hắn thật sự rất ngạc nhiên, 'sách dạy nấu ăn tổ truyền' lúc trước nhị tỷ nói cho Phượng Vân Cẩm, khụ... Rốt cuộc là làm sao mà có? Trời mới biết, tổ tiên năm đời trước của Liễu gia, giống như vốn cũng không có một người nào có trù nghệ tốt, mặc kệ nam nhân hay là nữ nhân, trù nghệ đều là không thể nào gặp người khác, làm sao có thể nghĩ được cái sách dạy nấu ăn gì chứ hả?

Mà ngày ấy thời điểm tên Phượng Vân Cẩm kia đụng phải mình, hắn lại nói lúc ấy nhị tỷ nói là... sách dạy nấu ăn tổ truyền ...

Sau khi Liễu Phong Viêm nói xong, lập tức sắc mặt Tô Nhượng Hàm cứng đờ, có chút xấu hổ ngồi ở đó, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích như thế nào.

Mà lúc này Liễu lão cha là trực tiếp nổi giận dưng dưng ở dưới bàn hưng hăng đập một cước tới Liễu Phong Viêm đang ngồi ăn bên cạnh mình, tên hỗn đản này... Đừng tưởng rằng mình không biết nó đang suy nghĩ cái gì, y theo tính tình vợ vét của cái của Phong Viêm này, nhất định đang bày mưu hại người. Nếu Liễu gia thực sự có cái gì mà sách dạy nấu ăn tổ truyền, còn cần phải vội vàng chạy tới chạy lui, nghĩ biện pháp cho tẩu lầu nhà mình đi bán, nhìn xem có thể kiếm thêm một ít ngân lượng cũng tốt.

Ài, hai con trai của mình cái gì cũng tốt, chính là cái tính tình vợ vệt của cái kia... Thật sự là làm cho Liễu lão cha hần có chút theo không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Âm thầm lừa gạt Mặc nhi.

Có lẽ là bản thân Liễu Phong Viêm cũng đã nhận ra Tô Nhượng Hàm xấu hổ, trên bắp chân bị lão cha nhà mình đá một cái nên cũng bị đau đốn nóng rất một trận, hần hần mặt cau mày ngượng ngùng cười nói lảng sang chuyện khác: “Ách... Nhị tỷ, tỷ muốn ăn đặc sản Phụng Dương thành không? Muốn ăn thì đệ gửi thư cho đại ca, để cho thời điểm hần về đây thì mang một ít lại đây cho tỷ.”

Tô Nhượng Hàm nghi hoặc ngẩng đầu: “Lại đây?? Không phải hần trở về Phụng Dương thành sao? Vì sao còn muốn lại đây?” Hơn nữa nàng muốn nói, Liễu tiểu đệ bao giờ nguoi mới cùng Liễu lão cha cũng về Phụng Dương thành hả? Cả ngày cứ chạy sang nhà nàng như vậy, chỉ sợ nguoi chung quanh không biết thân phận của bọn họ sẽ có không ít nhàn ngôn toái ngữ (nói xấu)?

Có lẽ là về mặt nghi hoặc trên mặt Tô Nhượng Hàm đã lấy lòng hần, khi Liễu Phong Viêm còn chưa mở miệng, Liễu lão cha ở một bên đã cười tủm tỉm nhìn Tô Nhượng Hàm hưng phấn nói: “Hương nhi... con nói con không muốn trở về Phụng Dương thành cùng chúng ta, nhưng mà phụ thân thật sự lo lắng cho mẫu tử hai người các con một mình ngốc ở đây, cho nên... Cho nên phụ thân đã mua tòa nhà ở đây, tính mạng theo đại ca còn có tiểu đệ của con cùng nhau chuyển đến định cư ở Lâm Lan thành này, nói như vậy phụ thân có thể thường xuyên nhìn thấy Hương nhi và Mặc nhi ... Hương nhi, con vui không?” Sau khi nói xong thì về mặt tươi cười kích động nhìn Tô Nhượng Hàm tranh công.

Tô Nhượng Hàm vô cùng kinh ngạc nhìn Liễu lão cha, nhìn bộ dáng hưng phấn tranh công của ông, trên mặt là vẻ mặt khen ngợi ta đi khích lệ ta đi. Nếu Liễu gia lão cha có cái đuôi, chỉ sợ lúc này cái đuôi của hần nhất định là đang vung qua vung lại bán manh.

Nàng thật sự thật không ngờ, bởi vì nàng cự tuyệt trở về Phụng Dương thành cùng bọn họ, Liễu lão cha lại mang cả nhà chuyển tới đây. Đây, đây thật sự là làm cho nàng thật không biết nói cái gì cho phải, nếu cự tuyệt, nàng thật sự là rất không biết tốt xấu.

Nhưng mà... Mua tòa nhà?

Nghĩ tới lúc trở về nghe đối thoại chủ nhân của tòa nhà cách vách kia, đột nhiên Tô Nhượng Hàm dồn sức vỗ vỗ cái trán, Mặc nhi trong lòng nàng sợ tới mức ngẩng đầu nhìn nàng, Tô Nhượng Hàm một bộ dáng chứng thực mở miệng: “Cho nên nguoi mua tòa nhà bên cạnh sẽ không phải chính là các nguoi chứ?”

“Oa... làm sao mà Hương nhi biết?” Liễu lão cha ngạc nhiên tròn to mắt.

Trán Tô Nhượng Hàm rớt hắc tuyến, nhà giàu mới nổi... Không nghĩ tới cái nhà giàu mới nổi kia, nguoi có đầu không bình thường lại là Liễu lão cha...

Một vạn lượng bạc a... a a a, thật sự là thật nhiều tiền, sớm biết rằng Liễu lão cha sẽ tốn nhiều tiền như vậy để mua tòa nhà, còn không bằng nàng kêu bọn hần trực tiếp đến ở trong nhà mình cho rồi, đưa một vạn lượng bạc cho nàng thì tốt biết bao nhiêu?

Một lúc sau Tô Nhượng Hàm có chút buồn rầu ngẩng đầu nhìn Liễu lão cha: “Nguoi có biết... hôm nay chủ nhân tòa nhà kia nguoi ta còn tưởng rằng nguoi mua tòa nhà của hần là đầu có vấn đề, tiền nhiều cũng không có chỗ xài, một vạn lượng bạc a... tòa nhà này ta mua xong cũng mới có một ngàn bốn trăm lượng.”

Liễu Phong Viêm vừa nghe được phụ thân của mình lại có thể mua tòa nhà tốn hết một vạn lượng, hần vợ vệt của cái như mạng nhất thời giờ chân hét lên: “Cái gì? Tòa nhà nhị tỷ mới một ngàn bốn trăm lượng? A... Tức chết ta rồi, phụ thân, nguoi lại phá sản, ta lại không biết nguoi mua tòa nhà phải dùng hết một vạn lượng, ôi không được, lòng ta đau quá, đau lòng chết ta.”

Thấy con trai bão nổi, Liễu lão cha vội vàng nói sang chuyện khác hỏi Tô Nhượng Hàm: “Bên trong Mai Lâm của con có một bộ bàn ghế cẩm thạch thật không tệ, ai làm ra vậy? Hai ngày trước lúc ta tới thì không có mà, cái thứ đồ này lại là thứ tốt nha, nhất là chạm trổ và kiểu dáng thiết kế kia, chỉ sợ trong vòng tam quốc (ba nước) ít có cái nào có thể so sánh được.”

Vốn Tô Nhượng Hàm đang có chút xấu hổ, lúc này bị Liễu lão cha mang theo đề tài khác lại chuyển dời lực chú ý, nàng có chút ngoài ý muốn nhú mày hỏi: “Nguoi nói cái bàn kia là Bạch Ngọc điêu khắc?” Ách... Nàng còn tưởng rằng chỉ là tảng đá.

“Ừ, đúng vậy! Hương nhi không biết sao? Con còn chưa nói làm sao có được đấy, ngày khác ta cũng làm một bộ đi.” Liễu lão cha ho nhẹ gật đầu nói, vừa vận mua tòa nhà bên cạnh, thật đúng là có thể đi làm một bộ bày ra ở trong đình viện.

Lúc này Tô Nhượng Hàm không hé răng, nguoi lại là trăm mặt nhú mày.

Buổi chiều thời điểm Phan Dịch của Hương Phiêu Trai đưa tới, nàng còn tưởng rằng không đáng giá tiền, chỉ cho là Phụng Vân Cẩm thay đổi toàn bộ gia cụ từ lâu mới, vừa vận thừa ra một ít thứ không có biện pháp xử lý, cho nên mới tặng một bộ đến cho nàng. Lúc ấy vốn nàng cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hần là không đáng giá bao nhiêu tiền nên mới nhận.

Hiện tại nghe ý tứ trong lời nói của Liễu lão cha, bộ bàn ghế này còn giống như có vẻ rất trân quý, nàng cứ nhận như vậy, giống như có chút không thể nào nói nổi... Chẳng lẽ lại trả trở lại cho Phụng Vân Cẩm? Nhưng mà phải lấy có gì để trả lại đây, giống như có chút ý tứ quét sạch mặt mũi của người ta vậy. Xem ra thứ này không thể trả về, cũng chỉ có thể về sau ở trên phương diện hợp tác có thể tận lực hoàn trả lại một ít lợi ích cho tên Phụng Vân Cẩm kia.

Lúc Tô Nhược Hàm ở bên này đang nhíu mày suy nghĩ sâu xa, thì ở bên kia Liễu Phong Viêm cũng đang nhíu mày chờ đáp án, nhưng thật ra Liễu lão cha thấy lúc này nữ nhi bảo bối của mình đang nhíu mày có vẻ phiền lòng, có chút quan tâm hỏi: “Làm sao vậy Hương nhi? Có cái gì không ổn?”

Bị Liễu lão cha mở miệng đánh gãy, nàng đột nhiên hoàn hồn lại, thần nhiên lắc lắc đầu nói: “Hả? Không có gì... Chỉ là cái bàn kia lúc buổi chiều Phụng Vân Cẩm gọi người đưa tới đây, ta chỉ nghĩ nó là đồ vật bình thường, cho nên liền nhận. Hiện tại nghe người nói vậy, mới biết được nó thật quý giá, hiện tại ngẫm lại thật sự cảm thấy mình có chút qua loa rồi.” Hơn nữa quả thực nàng cũng không ngờ tới Phụng Vân Cẩm lại sẽ đưa cho nàng một bộ bàn ghế điêu khắc bằng cẩm thạch. Quá đáng nhất là, bây giờ khi biết được nó là Bạch Ngọc, hiện tại ngẫm lại viên tay vịn cái ghế được mạ vàng, nàng nhận không được hoài nghi... sẽ không phải là vàng thật chứ?

“Cái gì? Tỷ nói nó là do cái tên Phụng Vân Cẩm đưa tới?” Liễu Phong Viêm giọng chân lớn tiếng hỏi. Sao hắn lại không hề biết, cái tên trước kia cùng lão ca nhà mình tranh giành sinh ý (làm ăn), lại hào phóng với nhị tỷ nhà mình như vậy? Nếu nói hắn không ý đồ với nhị tỷ nhà mình, thì nhất định rất kỳ quái, nhất là cái tên Phụng Vân Cẩm kia mấy ngày gần đây thời điểm nhìn thấy mình lại còn cười chào hỏi, có làm hay không chứ? Tên này trước kia mỗi lần nhìn thấy mình thế nào cũng phải nói chuyện làm cho mình tức chết đi được, hiện tại lại bắt đầu khách khí như vậy. Nếu không phải bộ dạng cũng như thế, Liễu Phong Viêm cũng cho rằng hắn không phải là Phụng Vân Cẩm.

Lúc này Liễu lão cha có vẻ muốn nói lại thôi liếc mắt nhìn Tô Nhược Hàm một cái sau lại mở miệng nói: “Hương nhi à... Lại nói tiếp, giữa con và Phụng Vân Cẩm rốt cuộc là...”

Liễu lão cha còn chưa có nói xong, Liễu Phong Viêm ở bên cạnh thần sắc khẩn trương đã giành trước mở miệng nói: “Nhị tỷ... đệ nói với tỷ, trăm ngàn lần tỷ không được có ý tứ kia với Phụng Vân Cẩm đó. Trước không nói đến chuyện tên đó và nhà chúng ta đối nghịch ở trên thương trường, tỷ đừng quên tên kia còn có một thân phận là Tiểu Dao tiểu vương gia Phụng Lan quốc. Thân phận của hắn như vậy cùng nhà chúng ta tuyệt đối không tương xứng, nếu tỷ thích hắn mà nói, đó là tuyệt đối tuyệt đối sẽ ăn thiệt thòi, nhất là tỷ phải suy nghĩ cho Mặc nhi, đúng không?” Hiện tại hắn đang khẩn trương muốn chết, nghĩ đến bộ dáng điên cuồng trước kia của nhị tỷ nhà mình khi yêu Mạc Tử Khanh, mặc dù hiện tại nàng đã mất đi trí nhớ rồi hình như là không có một chút hảo cảm nào với Mạc Tử Khanh nữa.

Nhưng mà hiện tại lại nhảy ra một tên Phụng Vân Cẩm, vạn nhất nhị tỷ nhà mình lại điên cuồng yêu thích Phụng Vân Cẩm, sau đó lại biến trở về cái bộ dáng trước kia. Trước tiên mặc kệ lão cha nhà mình, đại ca cùng với Mặc nhi có thể nhận hay không, chỉ là Liễu Phong Viêm hắn là người đầu tiên không thể nhận. Cho nên hiện tại hắn nhất định phải nghĩ biện pháp bóp chết hảo cảm vừa manh nha của nhị tỷ đối với Phụng Vân Cẩm.

Tuy rằng Liễu lão cha bị con trai giành nói trước thì không vui, nhưng mà sau khi nghe xong lời của nó nói. Thật ra thì ông cũng không có phản bác, chỉ vì ông cũng hiểu được đúng là Phụng Vân Cẩm cũng không thích hợp với Hương nhi nhà mình, Hương nhi bị khổ năm năm... Hiện tại ông thầm nghĩ chỉ cần nữ nhi bảo bối của mình mang theo tiểu ngoại tôn của mình có cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt, cho dù để cho ông nuôi dưỡng mẫu tử bọn họ cả đời, ông cũng nguyện ý. Nếu Hương nhi thích Phụng Vân Cẩm, chỉ là thân phận của nàng còn kéo theo Mặc nhi, vậy người hoàng thất Phụng Lan quốc há có đạo lý nào không đi ra ngăn cản?

Lúc này lòng mày của Tô Nhược Hàm cũng có thể kẹp chết con muỗi, nàng không có nghĩ tới mình chỉ thu nhận đồ của Phụng Vân Cẩm đưa tới, lại làm cho Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ có phản ứng lớn như vậy, lại còn nói nàng thích Phụng Vân Cẩm? Chẳng lẽ bọn họ thực sự để ở trong lòng những lời nói của Phụng Vân Cẩm mấy ngày trước đây?

“Kỳ thật ta cùng với Phụng Vân Cẩm chính là quan hệ hợp tác, ngày ấy Phụng Vân Cẩm chỉ là nói giỡn mà thôi, các ngươi cảm thấy hắn đường đường là một tiểu vương gia, sẽ để ý tới ta một người bị chống lưng bỏ còn mang theo đứa nhỏ sao?” Tô Nhược Hàm bắt đầu lắc lắc đầu, dù sao nàng không coi lời của Phụng Vân Cẩm là thật.

Đáng tiếc là, lời của nàng nói ra, ánh mắt hai người phụ tử Liễu gia ở đối diện trùng to lên, thần sắc nghiêm túc liếc nhau, bọn họ tuyệt đối cho rằng Phụng Vân Cẩm có ý đồ với nàng... Bằng không làm sao hắn có thể ngay cả ngọc bội kia cũng đưa ra?

Nhưng mà nàng không cho là thật thì cũng tốt, bọn họ sẽ không ngốc mà đi vạch trần chuyện này.

Lúc này Mặc nhi đang làm tổ ở trong lòng Tô Nhược Hàm, nghe mẫu thân nhà mình đang nói chuyện về tên quý chán ghét kia với ngoại công và tiểu cữu, bé bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm không thôi hỏi: “Ngoại công... Tiểu thế tử là cái gì vậy?”

Tiểu thế tử? ? ?

Phụ tử hai người Liễu gia trộm nhìn nhau, đột nhiên Liễu Phong Viêm nhẹ giọng hỏi Mặc nhi: “Vì sao đột nhiên Mặc nhi hỏi cái này?”

Mặc nhi phồng hai gò má trắng nõn mắt nhìn mẫu thân nhà mình, lúc thấy nàng cũng đang nhìn mình, thế này bé mới cúi đầu chơi đùa ngón tay của mình lâu lâu nói: “Là cái tên quý chán ghét kia ngày đó hỏi con, hắn hỏi Mặc nhi có muốn làm tiểu thế tử không, còn nói sau khi làm tiểu thế tử rồi thì không có ai dám ức hiếp mẫu thân và nói bậy về mẫu thân... Mẫu thân, rốt cuộc tiểu thế tử là cái gì vậy ạ?” Nếu có thể bảo vệ mẫu thân, làm cho mẫu thân hài lòng vui vẻ, thì tiểu thế tử gì đó cũng không tệ đi?

Theo vấn đề của Mặc nhi nói ra, sắc mặt ba người lớn ở đó liền khác nhau, phụ tử Liễu gia thì tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, mà lúc này Tô Nhược Hàm cũng là một đầu hắc tuyến, Phụng Vân Cẩm này lại chạy tới nói như vậy với Mặc nhi hỏi nào vậy hả?

Mà còn lại phụ tử Liễu gia là âm thầm bực bội, hồ ly Phụng Vân Cẩm này thật gian trá giao hoạt, thời điểm không lừa gạt được Tô Nhượng Hàm, trước hết lại bắt đầu lừa gạt Mặc nhi, còn muốn lừa Mặc nhi đi làm con trai của hắn, cũng chính là cái tiểu thế tử gì kia... Thật tức chết phụ tử hai người...

Tô Nhượng Hàm thấy sắc mặt hai người Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ có chút khó coi, mình vừa giải thích mình và Phụng Vân Cẩm không quan hệ gì, Mặc nhi lại tới một câu xuyên thủng lời nói của mình, nhất thời nàng có chút không biết giải thích như thế nào. Vốn nàng cảm thấy giữa mình và Phụng Vân Cẩm giống như thực sự không có quan hệ gì, nhiều nhất chính là bằng hữu hoặc là quan hệ hợp tác thôi.

Nàng lắc lắc đầu, đành phải thử nói sang chuyện khác nói: “Ta có chút mầm mống (hạt giống) muốn cho các ngươi, có chúng nó rồi, từ lâu của Liễu gia chắc chắn nghênh đón phát triển rất tốt.”

“Cái gì vậy?” Phụ tử Liễu gia nghi hoặc mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Lão nhân nổi bão.

Thấy lực chú ý của Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ bị mình dời đi, Tô Nhượng Hàm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong lòng âm thầm quyết định, chờ sau khi bọn họ đi rồi, nàng nhất định phải cảnh báo Mặc nhi thật kỹ một phen, để cho nó về sau trực tiếp bỏ qua lời nói của tên Phụng Vân Cẩm kia. Bằng không một ngày nào đó con trai mình bị tên kia bắt cóc cũng còn không biết, như vậy thì xảy ra chuyện lớn rồi.

Liễu Phong Viêm có hứng thú nhất với chuyện gì? Đương nhiên chính là kiếm tiền rồi.

Vừa nghe nhị tỷ nhà mình nói xong, mà trong từng từ từng câu chữ đều để lộ ra mùi bạc, nhất thời hắn tỉnh táo tinh thần, thấy nàng đang ở đó cúi đầu trầm tư, hắn có chút nôn nóng thúc giục: “Nhị tỷ... tỷ nói nhanh đi, là hạt giống gì hả?”

“A? Là như vậy, trong tay ta có một chút mầm mống, chính là ta sử dụng bên trong món ăn này.” Nàng hoàn hồn rồi thản nhiên nói.

Liễu Phong Viêm vừa nghe được thì lập tức hứng thú, kỳ thật vào lúc đầu tiên được ăn món ăn nhị tỷ làm thì hắn đã muốn hỏi. Hương vị kia làm cả người cực kì si mê, bên trong giống như bỏ thêm một chút gì đó, nhưng mà hắn lại nói không nên lời là cái gì. Vốn muốn hỏi nhị tỷ, nhưng mà lại sợ nàng không muốn nói, cho nên mới đành phải nén ở đáy lòng. Lúc này Tô Nhượng Hàm chủ động đề cập, Liễu Phong Viêm tò mò không thôi hỏi: “Nhị tỷ... Những mầm mống gia vị này làm sao mà có được? Sẽ không phải cũng là cái gì mà gọi là tổ truyền của tỷ đi?” Khi nói đến hai chữ tổ truyền, bên trong có ý từ trên ghẹo nông đậm.

“Khụ khụ... Khụ... Không, không phải!” Tô Nhượng Hàm bị lời trên ghẹo này của hắn, làm cho trực tiếp bị sặc nước miếng, sắc mặt đỏ bừng xấu hổ lắc đầu.

Đợi một hồi sau, nàng thuận khí không còn ho khan nữa mới mở miệng nói: “Chúng nó là lúc trước khi đi vào Lâm Lan thành, ta ngoài ý muốn cứu một cụ già nghèo túng đã tặng cho, lúc ấy hắn nói cho biết ta phải gieo trồng thực vật này như thế nào, cùng với đưa tặng ta một ít sách dạy nấu ăn rồi sau đó liền rời đi.” Tuy rằng lý do có chút gượng ép, nhưng mà dùng như vậy để giải thích tại sao mình có sách dạy nấu ăn cùng với mầm mống cũng không sai. Dù sao nàng cũng nói chính là một cụ già hơn nửa người ta cho đồ rồi bước đi, nếu thực sự có người muốn đi thăm dò chứng thực, thiên hạ phân chia tam quốc, xem bọn họ làm sao tìm được người.

Thấy Liễu tiểu đệ và Liễu lão cha đều trầm mặc không có tiếp tục truy vấn, nàng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi sau đó lại nói lần nữa: “Ta cùng với Phụng Vân Cẩm hợp tác mở một từ lâu, mấy ngày sắp tới cũng chuẩn bị bắt đầu buôn bán, bên trong món ăn sẽ dùng gia vị này nấu. Bởi vì thứ này thực mới mẻ độc đáo, đến lúc đó tất nhiên sẽ khiến cho người ngoài tra xét cùng với khao khát dòm ngó. Ta đã đáp ứng khi đến mùa xuân sẽ là lúc cho Phụng Vân Cẩm một ít mầm mống, sau đó cũng sẽ cho hắn biện pháp gieo trồng. Dưới danh nghĩa Liễu gia cũng có không ít từ lâu, tuy rằng ta không nhớ rõ mọi chuyện trước kia, nhưng mà tóm lại các ngươi là thân nhân của ta, ta cũng không thể quên mất các ngươi. Cho nên mầm mống cùng với phương pháp gieo trồng ta cũng sẽ cho các ngươi, hy vọng đối với từ lâu của Liễu gia cũng có thể có một chút giúp ích là được.” Hơn nữa nàng còn chưa nói là, cứ như vậy mấy thứ này sẽ không phải nàng độc chiếm, nàng sẽ không sẽ bị mọi người nhớ thương, cuộc sống cũng an toàn hơn không ít.

Dù sao trên thế giới này bình thường đều không sợ tắc tị chỉ sợ tắc nhớ thương. Nếu như có một người từ một nơi bí mật gần đó nhớ thương ngươi, thừa dịp ngươi không phòng bị mà đâm cho ngươi một dao, dù không chết cũng muốn vứt nửa cái mạng. Hiện tại Tô Nhượng Hàm nàng chỉ nghĩ trông coi Mặc nhi an an ổn ổn mà sống, cũng không muốn vì một chút tiền tài mà đánh mất mạng nhỏ.

“Cái gì? Con lại còn kết phùng mở một từ lâu cùng với con hồ ly Phụng Vân Cẩm kia? Hương nhi, ta không có nghe sai đi?? Con hồ ly kia gian trá lại phúc hắc, con hợp tác với hắn, chỉ sợ là sẽ bị lột sạch da ăn đến xương cốt cũng không còn đi?” Liễu lão cha nghe xong không có cao hứng vì Hương nhi nhà mình không quên mất Liễu gia, ngược lại là quan tâm nàng có thể bị Phụng Vân Cẩm tính kế hay không, nhất thời có chút lo lắng giọng chân gào thét.

Hơn nữa Liễu Phong Viêm cũng có chút hoài nghi nhìn chằm chằm dồn sức mà đánh giá nhị tỷ nhà mình, nhị tỷ còn có thể làm ăn buôn bán? Nhưng mà

lại cùng cái tên Phụng Vân Cẩm kia kết phùng làm buôn bán mở tử lâu? Có làm hay không hả? Trước kia nhị tỷ tiêu tiền như nước, cho tới bây giờ cũng chỉ biết là xài bạc như thế nào, làm sao mà kiếm bạc biết như thế nào chứ? Hơn nữa trong nhà có lão cha biết kiếm tiền, còn có đại ca và mình có thủ đoạn vơ vét của cải cao minh, nhị tỷ nài cho tới bây giờ đều chỉ cần cầm bạc mặc sức xài là được. Cho dù bọn họ có keo kiệt đến như thế nào, nhưng mà đối nài lại thực hào phóng, cho tới bây giờ cũng không biết nhị tỷ lại còn có thể làm buôn bán, có khả năng sao?

Nghe đến đây, Liễu Phong Viêm cũng tán thành mở miệng: “Nhị tỷ... Phụng Vân Cẩm người này rất khôn khéo, nếu như làm đồng bọn hợp tác, hơi vô ý sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Nếu nhị tỷ thật sự là muốn mở tử lâu mà không đủ vốn, chúng ta đưa thêm khoản này cho nhị tỷ là được, tỷ không cần tìm Phụng Vân Cẩm nữa. Dù sao nói như thế nào thì Liễu gia chúng ta cũng là nhà giàu có nhất Thương Lan quốc này.”

Tô Nhục Hàm bắt đầu đi thờ dài, chuyện hợp tác cùng với Phụng Vân Cẩm đã sớm được quyết định xong, giờ phút này đột nhiên giờ què, đây không phải phong cách làm việc của nàng. Hơn nữa nàng cực kì khinh thường hành vi như vậy, cho dù giữa hai người cần bản không có cái gọi là hợp đồng kiểm chế, mà lúc trước thời điểm nàng cần hỗ trợ thì Phụng Vân Cẩm cũng không có cự tuyệt mình xin giúp đỡ, nàng cũng không thể làm chuyện như vậy được.

Lại nói...

“Phụng diện chuyện tiền vốn các ngươi không cần quan tâm thay ta, ta cũng biết các ngươi đang lo lắng cái gì. Kỳ thật tuy rằng trên danh nghĩa là ta cùng hân kết phùng mở tử lâu, nhưng mà về phụng diện tiền bạc là hân ra, trước đó còn có một phần bạc lợi nhuận từ Hương Phiêu Trai của hân chia cho ta. Mặc kệ nói như thế nào hân chính là người xuất vốn, còn ta thì một lượng bạc cũng không có bỏ ra.” Tô Nhục Hàm vẫn nói ra tình hình thực tế.

“Ách... Còn có chuyện như vậy? Tỷ xác định người hợp tác với tỷ là Phụng Vân Cẩm?” Liễu Phong Viêm vốn đang muốn ngăn chặn thì đột nhiên ngừng lại, có chút ngoài ý muốn kinh ngạc nghi hoặc hỏi.

Liều lão cha cũng ngoài ý muốn ngừng đầu nhìn nàng.

Tô Nhục Hàm bình tĩnh gật đầu: “Thật là như vậy, nhưng mà cho dù như vậy hân cũng sẽ không thiết thời.” Bỏ tiền vốn này, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi tử lâu khai trương không lâu là có thể kiếm trở về rồi.

Nhị tỷ không ra một phần tiền nào, cái này giống như thật sự không giống như là việc mà Phụng Vân Cẩm sẽ làm đi?

Chẳng lẽ nói con hồ ly giả hoạt Phụng Vân Cẩm này chỉ là muốn lợi dụng chiêu này để dụ dỗ nhị tỷ nhà mình, giống như hân lặng lẽ chạy tới dụ dỗ Mặc nhi như vậy, thừa dịp mẫu tử bọn họ trong bất tri bất giác thì cuỗm bọn họ chạy đi?

Thật lâu sau Liễu lão cha hết than lại thở nói: “Hương nhi... cái khác phụ thân cũng không nói nhiều, bạn thân con phải cẩn thận mọi chuyện hơn. Phụ thân tin tưởng sau năm năm con trải qua hết thảy, thì rất nhiều chuyện con cũng có ý nghĩ và quyết định của chính mình. Nếu như có nhu cầu gì muốn chúng ta hỗ trợ thì con nhất định phải mở miệng, mặc kệ con muốn làm cái gì phụ thân đều sẽ ủng hộ con.”

“Ta cũng ủng hộ nhị tỷ...” Tuy Liễu Phong Viêm có chút không đồng ý nàng và Phụng Vân Cẩm hợp tác, lại bị một ánh mắt của Liễu lão cha ngăn lại, cho nên cười cười nhấc tay tỏ thái độ, chỉ có thể từ một nơi bí mật gần đó để phòng cái tên Phụng Vân Cẩm kia tính kế nhị tỷ.

Ánh mắt phụ tử hai người giao nhau, kỳ thật trong lúc lơ đãng Tô Nhục Hàm cũng đã nhìn thấy, nhưng mà lời nói của Liễu lão cha làm cho nàng vẫn có chút để ở trong lòng. Dù sao thiên hạ này không có bữa ăn nào là miễn phí, rất nhiều thứ đều cần trao đổi như nhau.

*****

“Tức chết bốn vương...”

Một tiếng “bốp” thanh thúy vang lên, một chén trà tốt nhất bị nam nhân trung niên ném xuống mặt đất trong đại sảnh.

Gương mặt đã có nếp nhăn lúc này đã tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, râu mép phía ngoài miệng bởi vì hô hấp dồn dập của hân mà lúc lên lúc xuống, điển hình của thói râu trũng mắt chính là cái dạng trước mắt này rồi.

Phía dưới Phụng Thiên cung kính đứng ở đó mà trong lòng kêu khổ không ngừng, thiếu gia nhà mình thật đúng là hại mình khổ mà. Biết rõ lá thư kia sau khi đưa trở về lão Vương gia sẽ triệu hồi mình về hỏi tình huống, vậy mà thiếu gia vô lương lại còn thực sự quăng mình trở về đối mặt với lửa giận của lão Vương gia.

Lúc này nam nhân ngồi trên ghế chủ vị đã quăng bề một chén trà rồi mà còn chưa hết giận, tức giận đến vỗ bàn đứng lên, đứng ở đó lớn tiếng nổi giận nài: “Vô liêm sĩ... Tiểu tử này nó là muốn tạo phản có phải không? Phụng Thiên người là thấy thiếu gia thế nào? Hân thực sự tặng Phụng Bội cho nữ nhân kia?”

Phụng Thiên oan ức cong khóe miệng gật đầu, việc thiếu gia muốn làm, mình có thể ngăn cản sao?

“Hô đồ, vô liêm sĩ... Ôi mẹ ta nha, hân là muốn tức chết Lão Tử ta đúng không? Tuy rằng Lão Tử kêu hân cưới tức phụ nhi về cho Lão Tử ôm hôn tử, nhưng mà Lão Tử không có kêu hân đi tìm một nữ nhân bị hưu bỏ à, lại còn mang theo một đứa con riêng, không được, không được... Tức chết Lão Tử rồi, Lão Tử mới không cần nuôi dưỡng hôn tử cho người khác đâu! Hân lại còn dám mơ tưởng Thiên Tâm của Lão Tử, nằm mơ... Không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có, Lão Tử phải tăng quân số nhân thủ canh chừng Thiên Tâm bảo bối của ta.” Sau khi Lão Vương gia thấy Phụng Thiên gật đầu, lập tức vừa tức giận lại nóng nài đi tới đi lui ở đó nói.

Phượng Thiên tức giận liếc mắt lườm lão Vương gia một cái, hắn rất muốn nói cho lão Vương gia, thiếu gia nhà mình sớm phải người tóm Thiên Tâm mà lão Vương gia ngài nuôi dưỡng đi rồi. Dựa theo lộ trình thời gian để tính, phỏng chừng Thiên Tâm cũng đã nhanh chóng vào trong tay thiếu gia rồi mới đúng, hiện tại cho dù muốn ngăn cản hình như cũng đã chậm rồi.

Thời điểm Lão Vương gia quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp được vẻ mặt trên mặt Phượng Thiên, nhất thời tức giận đến hai mắt trợn lên, một hồi sau mới quát lên không ngừng: “Không phải ngươi định nói cho ta biết, hỗn tiểu tử kia đã bắt mất Thiên Tâm của ta đi rồi đi?” Nếu đúng như vậy, Lão Tử nhất định phải đuổi tới Lâm Lan thành làm thịt cái tên hỗn tiểu tử kia.

Chân Phượng Thiên run lấy bầy, cứng ngắc gật gật đầu.

Đợi cho hắn vừa gật đầu một cái, lão Vương gia vốn đang ở trên ghế chủ tọa đã giống như một con gió lướt qua trước mặt hắn, tức giận tận trời liền xông ra ngoài quát lên với bọn hạ nhân: “Chuẩn bị ngựa xe cho bản Vương, ta muốn đi Lâm Lan thành...”

Phượng Thiên ở trong đại sảnh âm thầm nuốt nước miếng, âm thầm cầu nguyện, hy vọng thiếu gia và lão Vương gia sau khi gặp mặt thì không cần phát sinh sự cố bạo lực mới tốt.

*****

Thời gian qua thật sự nhanh, gia cụ bên trong tửu lâu mới sau khi lần trước bị Tô Nhượng Hàm trả về, thời điểm một đám gia cụ khác được chế tạo gấp gáp vừa hoàn thành một lần nữa, thì Tô Nhượng Hàm đã được Phượng Vân Cẩm phái người mời nàng đi qua. Nói là mọi thứ cũng muốn để cho nàng là một trong lão bản (bà chủ, ông chủ) tương lai phải xem xét, tránh cho nàng không hài lòng trì hoãn thời gian khai trương tửu lâu.

Lúc Tô Nhượng Hàm đi tới tửu lâu, Phượng Vân Cẩm đã ở đó, nhưng mà lại không có bóng dáng Phượng Thiên vẫn đi theo bên cạnh hắn.

Nhìn thấy Tô Nhượng Hàm đến đây, đột nhiên Phượng Vân Cẩm thu lại chiết phiến trong tay, cười gật đầu chào hỏi nàng: “Nàng đã đến rồi?”

Tô Nhượng Hàm đi tới ngồi xuống, tự ý rót một ly trà giải khát rồi mới nói nói: “Ừ... Ngươi đợi lâu lắm không?”

“Ha ha... vậy thì không có. Sao Mặc nhi đến cùng với nàng?” Phượng Vân Cẩm cười nhẹ lắc đầu, thấy nàng đến đây một mình, thật ra chỉ tùy ý hỏi Mặc nhi.

Không đề cập tới Mặc nhi thì còn tốt, vừa nghe hắn hỏi Mặc nhi vì sao không có tới, Tô Nhượng Hàm cổ quái liếc mắt nhìn hắn, một hồi sau lâu bầu nói một câu: “Biết ta muốn tới đây, nó bị ngoại công mang đi dạo phố rồi.” Từ mấy ngày trước đây sau khi Mặc nhi hỏi cái vấn đề tiểu thế tử kia, quả thực Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đối với Phượng Vân Cẩm liền giống như đề phòng cướp. Kiên quyết không cho Mặc nhi lại đến gần Phượng Vân Cẩm, bọn họ rất sợ chỉ cần không cẩn thận một chút thì Mặc nhi bảo bối của bọn họ sẽ bị Phượng Vân Cẩm cuỗm mất.

Về phần Tô Nhượng Hàm nàng thì... ít nhất nàng cũng là người lớn, tương đối không có dễ bị lừa gạt như Mặc nhi vậy, bọn họ cũng hơi yên tâm một chút.

Phượng Vân Cẩm hơi nhú mày, có vẻ dăm chiêu nhìn chằm chằm nàng.

Đang lúc Tô Nhượng Hàm chuẩn bị mở miệng nói đi xem cái bàn gia cụ, thì đột nhiên nghe được một tiếng rống tràn đầy sức mạnh vang lên ở bên ngoài: “Hỗn tiểu tử... ngươi lăn ra đây cho Lão Tử...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chỉ tốt với nàng.

Tô Nhượng Hàm có chút ngạc nhiên, sắc mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, tầm mắt kinh ngạc liếc mắt ngắm nhìn một lão đầu nhí (ông cụ) đã đi tới cửa? Ách, được rồi... Kỳ thật đối phương cũng chỉ mới năm sáu mươi tuổi mà thôi, tóc cũng còn chưa có hoa râm, thật ra còn không đủ trình độ là danh hiệu lão đầu nhí này nữa, chỉ có thể xem như đại thúc...

Đại thúc đứng ở ngưỡng cửa thờ hồng học hỏn hển ánh mắt thì như muốn ăn thịt người trừng mắt Phượng Vân Cẩm ở bên cạnh nàng. Mà một lát sau tầm mắt của hắn dừng ở trên người Tô Nhượng Hàm, nhất là sau khi nhìn thấy con 'Sâu' ở trên mu bàn tay nàng cắn chặt không buông miệng, ánh mắt ăn thịt người của đối phương mới chuyển dời đến trên người nàng.

Nhìn đến toàn thân xích thề đã đỏ bừng của Thiên Tâm, đại thúc đã tức giận đến tóc cũng muốn dựng ngược, lúc này mắt hỏ trợn lên, đứng ở cửa đưa tay chỉ vào Tô Nhượng Hàm, miệng tức giận đến phát run hướng Phượng Thiên ở phía sau đã đuổi theo hỏi: “Đây, đây tuyệt đối không phải là cái con ta nuôi dưỡng đúng không? Phượng Thiên, tuyệt đối không phải đúng không?” Sau khi nói xong hắn giống như là an ủi mình, lại lặp lại một lần.

Phượng Thiên cũng thô lỗ thờ hỏn hển đứng ở cửa, hắn nhìn thấy bộ dáng lúc này của lão Vương gia nhà mình là một vẻ lừa mình dối người cùng với muốn mình chứng thực. Phượng Thiên có chút bất đắc dĩ, cũng có chút chột dạ, nhưng mà lại vẫn chịu đựng da đầu run lên cứng ngắc gật gật đầu nhỏ

giọng nói: “Nếu... như không có gì ngoài ý muốn, hẳn là chính là của người nuôi dưỡng.”

Tô Nhựt Hàm nghi hoặc liếc mắt nhìn đại thúc kia một cái, lại liếc mắt nhìn Phụng Thiên một cái. Đại thúc này là ai, Phụng Thiên đi vào theo hẳn, chẳng lẽ hẳn là người của Phụng Vân Cẩm?

Hơn nữa lúc này đại thúc vừa nghe Phụng Thiên nói, vẻ mặt đang thôi râu trũng mắt đột nhiên hóa đá, sững sờ ở nơi đó gần nửa ngày.

Ngay tại lúc Tô Nhựt Hàm còn đang khó hiểu, người hóa thạch hơn nửa ngày rốt cục hành động, chẳng qua bộ dáng của hẳn là một vẻ muốn liều mạng vọt tới chỗ của nàng, miệng lại rít gào lớn tiếng giận dữ la hét: “A a a... Thiên Tâm của ta, người cái nữ nhân chết tiết này... Người trả Thiên Tâm cho ta, người trả bảo bối cho ta... Tức chết Lão Tử, người là kẻ trộm...”

Đối phương có bộ dáng hùng hổ, tuy rằng Tô Nhựt Hàm không biết làm sao mình lại trêu chọc đối phương, nhưng ý thức an toàn của nàng vẫn rất cao, ở trước khi đối phương bắt được mình, nàng vội vàng lách mình một cái trốn được phía sau Phụng Vân Cẩm ở bên cạnh.

“Thiên Tâm là cái gì? Ta không biết.” Bị người mắng làm kẻ trộm làm cho trong lòng nàng cực kì không vui, nhủ mảy mò đầu ra mở miệng hỏi, thuận tiện dùng sức lách lách cái tay của mình. Đồ chết tiết này, vì sao cái thứ trên mu bàn tay còn không nhả ra?

Mà nàng dùng sức vung vẩy cái tay, con sâu kia thì sống chết không nhả, nàng thật sự không có dũng khí lấy tay đi kéo nó ra, chỉ vì Tô Nhựt Hàm nàng cái gì cũng có thể không sợ, nhưng mà lại sợ nhất là mấy thứ như sâu bọ côn trùng. Tuy rằng cả người con sâu này trong suốt óng ánh, xem thì cũng không đáng sợ như sâu bình thường, nhưng mà cũng không thay đổi được chuyện nó thực sự là sâu.

“Thiên Tâm rõ ràng ngay tại trên tay người, người lại còn nói không biết... Phụng Thiên, bắt lấy nữ nhân này cho ta, nàng dám trộm Thiên Tâm của Lão Tử, Lão Tử muốn cho nàng ăn cơm tù...” Lúc này Phụng Cửu Thiên bị Phụng Vân Cẩm ngăn trở, không bắt được Tô Nhựt Hàm phía sau hẳn, hẳn trực tiếp quay đầu rống lên với Phụng Thiên về mặt đau khổ ở phía sau.

Lúc này Phụng Thiên thật sự hy vọng mình có thể ẩn hình, lão Vương gia kêu mình đi bắt cái nữ nhân kia, vậy không phải muốn để cho hẳn sau này bị thiếu gia lột da phá cốt sao. Biết rõ thiếu gia tặng ngọc bội cho nàng, ngay cả Thiên Tâm cũng trộm cho nàng, lại còn kêu mình bắt nàng, lão Vương gia hẳn ... đây ... đây không phải là đang hại mình sao? Rốt cuộc là bắt không bắt đây? Phụng Thiên có chút rối rắm đứng ở đó.

Phụng Vân Cẩm bắt đầu dĩ thời dài, tầm mắt thần nhiên liếc mắt quét qua Phụng Thiên ở bên kia một cái, bên trong ánh mắt có ý hỏi, ý tứ là vì sao hẳn lại nhanh như vậy đã mang theo lão nhân về đây?

Phụng Thiên thật là vô tội buông tay, ý bảo mình căn bản không ngăn cản được lão Vương gia.

Cũng không phải hẳn không thấy được ánh mắt không vui của thiếu gia nhà mình, nhưng mà khi lão Vương gia biết bảo bối Thiên Tâm của hẳn bị thiếu gia phái người trộm đi rồi, thì lập tức kêu người chuẩn bị xe đuổi theo tới đây. Cho dù là như vậy, nhưng mà vẫn đến chậm một bước, Thiên Tâm bị thiếu gia cho uống máu của Tô Nhựt Hàm.

Thậm chí Phụng Thiên dám giơ hai tay mà nói, thiếu gia nhà mình tuyệt đối là có ý, nhất định là vừa rồi ở bên trong khi nghe được tiếng rống giận dữ của lão Vương gia, hẳn mới cho Thiên Tâm uống máu Tô Nhựt Hàm. Bằng không vì sao lúc này Thiên Tâm lại còn liều chết bám vào mu bàn tay của Tô Nhựt Hàm không nhả miệng đây? Biết rõ lão Vương gia đã chạy tới đây, thiếu gia lại vẫn đưa Thiên Tâm cho Tô Nhựt Hàm.

“Phụ thân... Thiên Tâm là ta cho người đi rộm, không liên quan đến nàng.” Phụng Vân Cẩm nhủ mảy mò mở miệng.

Không mở miệng thì còn tốt, Phụng Vân Cẩm vừa mở miệng, lửa đạn trực tiếp dòi đi.

Lúc này Phụng Cửu Thiên hung tợn trừng mắt dậm chân mắng: “Không liên quan đến nàng? Như thế nào lại không liên quan đến nàng, nếu không vì lời của nàng, người sẽ trộm Thiên Tâm của ta sao? Còn có... Người đưa ngọc bội cho nàng ta cũng còn chưa có tính sổ với người, lại còn dám trộm Thiên Tâm của ta cho nàng, người tức chết Lão Tử ... Người biết rõ nó là Lão Tử thật vất vả mới bắt được, bảo bối mà ta nuôi dưỡng giống như hầu hạ tổ tông mấy ngàn, tên bất hiếu nhà người lèn hùi mắt của Lão Tử... Người đền cho ta...” Lúc nói đến sau cùng, Phụng Cửu Thiên đã nhào qua niu chặt vạt áo của Phụng Vân Cẩm dùng sức đóng đưa, hoàn toàn bị vẩy trong trạng thái khóc lóc om sòm.

Phụng Vân Cẩm có chút đau đầu, cũng may lúc này từ lâu mới còn chưa khai trương buôn bán, cho nên trong đại sảnh cũng chỉ có một ít người trong nhà. Mà thời điểm vừa mới nghe được tiếng rống giận dữ, một đám tiểu nhị vô cùng khôn khéo đã sớm chạy trốn đi nơi khác, thật ra lúc này trong đại sảnh cũng chỉ còn lại có bốn người bọn họ. Bằng không với cái dạng này của phụ thân hẳn mà bị người khác nhìn thấy còn không chê cười chết sao, nói như thế nào hẳn cũng đường đường là một Vương gia không phải sao?

Tuy rằng hẳn cũng đoán được trộm Thiên Tâm của lão nhân thì nhất định hẳn sẽ phát điên, nhưng mà không nghĩ tới là, lão nhân lại vì Thiên Tâm mà đuổi tới Lâm Lan thành chỉ vào cái mũi của mình mà mắng. Nhưng mà nghe qua ý tứ trong lời nói của hẳn, thật ra thì có chút giống như vì nữ nhân sau lưng mình mà tới.

Về phần Thiên Tâm thì...

Phụng Vân Cẩm cười vô tội nhún vai nói: “Người thấy rồi đó, Thiên Tâm đã được uống máu, muốn ta đền cũng không có biện pháp, người vẫn nên chờ nàng nuôi Thiên Tâm đến khi thành thực, đợi cho nó hóa kén thành bướm sau đó để trứng rồi lại đền cho người đi!” Quay đầu nhìn lướt qua Tô Nhựt Hàm tránh ở phía sau của mình, trên mặt của hẳn lại lần nữa có ý cười, chỉ vì cảm thấy một màn nàng né tránh ở phía sau mình này vô cùng thuận mắt. Cho dù lúc này nàng đang hung tợn trừng mắt với mình, nhưng bộ dáng nàng ẩn thân phía sau mình vẫn làm cho hẳn cảm thấy có một loại cảm giác che gió ngăn mưa cho nàng, ừ... Nếu có thêm một cái bánh bao nhỏ Mặc nhi thì tốt, mình không ngại về sau che gió chắn mưa giúp cho mẫu tử bọn họ.

Thấy Phụng Vân Cầm nhìn mình, hai mắt Tô Nhựt Hàm nheo lại nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Có thể giải thích một chút, nó, đến, cùng, là, cái tình huống gì?” Thuận tiện giơ lên cái tay bị 'Sâu' cắn không rời cho hắn xem.

Vừa rồi thời điểm ngoài cửa vang lên một tiếng tiếng rống giận dữ, Phụng Vân Cầm vốn đang về mặt ý cười thì đột nhiên tươi cười cứng đờ. Tô Nhựt Hàm cũng còn chưa có phản ứng kịp, liền nhìn thấy thẳng nhai Phụng Vân Cầm này đột nhiên từ trong tay áo mặt lấy ra một cái gì đó màu xanh biếc. Lúc ấy khóa mắt nàng vừa thấy còn tưởng rằng là một cái vật phẩm trang sức điêu khắc bằng Phi Thúy. Tiếp theo nàng liền cảm giác được trên mu bàn tay của mình đau đớn một chút, là Phụng Vân Cầm quăng cái gì đó màu xanh biếc đến trên mu tay nàng. Mà cũng một lúc sau nàng mới phát hiện, cái này làm sao lại là vật phẩm trang sức bằng Phi Thúy gì chứ, nó căn bản chính là một con sâu màu xanh biếc, nhưng mà miệng lại đang cắn chết không buông uống máu của nàng..

Sau đó lão nhân được Phụng Vân Cầm gọi là phụ thân vọt vào liền chỉ vào cái mũi của nàng lại liên tục điên cuồng hét lên, mắng nàng là kẻ trộm, còn kêu nàng đền cái gì mà Thiên Tâm, gặp quỷ á... Không phải Thiên Tâm mà hắn nói, chính là con sâu đang cắn mu bàn tay mình không chịu nhả đi?

Hơn nữa nàng thực sự không thấy con sâu này có cái gì là bảo bối, vậy mà lão cha Phụng Vân Cầm lại còn là một bộ dáng giống như đã đánh mất nhĩ tử mà ở đó kêu rên.

Còn có... Cái ngọc bội kia rốt cuộc có vấn đề gì, lần trước Liễu lão cha giống như cũng muốn nói cái ngọc bội kia như thế nào đó, kết quả giữa chừng lại bị ngắt lời. Chuyện này nàng lại quên hỏi luôn, hơn nữa Phụng Vân Cầm không phải nói ngọc bội là tín vật của Hương Phiêu Trai sao?

“Ha ha, không chuyện gì, chính là phụ thân hắn biết ta có ý trung nhân, cho nên chạy đến xem tức phụ nhi và tôn tử tương lai của mình thôi, thế nào? Con dâu xấu gặp cha mẹ chồng, có cảm giác khẩn trương hay không?” Phụng Vân Cầm nhủ mảy nhìn nàng, khoe miệng tươi cười cực kì có thâm ý nhìn nàng.

Gi?? Xem tức phụ nhi và tôn tử tương lai? Hỏi nàng có khẩn trương hay không, ý tứ kia chính là tức phụ nhi là nàng?

Khoe miệng Tô Nhựt Hàm hung hăng run rẩy vài cái, ánh mắt nguy hiểm không thôi trừng mắt nhìn hắn, Phụng Vân Cầm người này là cố ý là sao?

Biết rõ lúc này bộ dáng phụ thân hắn giống như hận không thể ăn mình, hắn lại còn nói ái muội cái gì mà con dâu xấu gặp cha mẹ chồng như vậy, chẳng lẽ là muốn để nàng bị ánh mắt như đao của lão Vương gia ở bên kia tức giận đến tóc cũng muốn dựng đứng lên giết chết sao?

Nghĩ đến đây, giọng nói của nàng hung tợn để sát vào hắn thấp giọng cảnh cáo nói: “Họ Phụng gia... trò đùa này không hề buồn cười chút nào, lần sau lại nói lung tung như vậy nữa, ta liền bóp chết ngươi. Còn có... Nhanh chóng lấy con sâu chết tiệt này xuống khỏi tay ta... Ghê tởm chết người.” Nói xong còn đưa tới bàn tay bị Thiên Tâm cắn, đầu ngón tay run lấy bầy.

Phụng Vân Cầm cười lấy Thiên Tâm đã uống máu no nê từ trên tay nàng xuống, mà Tô Nhựt Hàm thì lại là nhanh chóng rút lại tay mình bị sâu cắn qua, trên mu bàn tay dính vết máu và dịch của Thiên Tâm thì đưa qua cổ tay áo màu tím rộng thùng thình của hắn mà lau vài cái, rất cố ý trả thù khiêu khích liếc hắn một cái, ghê tởm chết người.

Buồn cười lắc lắc đầu, nhìn bộ dáng tức giận đến nhe răng trợn mắt của nàng lúc này, nhất là trong đôi con ngươi đen lấy mang theo ánh lửa nóng rực nhìn mình. Cho dù là tràn ngập lửa giận, nhưng mà Phụng Vân Cầm vẫn cảm thấy biểu tình này của nàng thuận mắt đến cực điểm, cảm giác giống như là thời điểm một con mèo nhỏ không ngừng bị chủ nhân trêu chọc, vui đùa nó đến cực hạn. Nó trực tiếp xù lông dựng thẳng cái đuôi lên vron móng vuốt hung hăng cho ngươi thấy một chút.

Không biết vì sao, đột nhiên hắn thích loại cảm giác trêu chọc nàng, nhất là nhìn thấy bộ dáng nàng tức giận đến xù lông, thấy thế nào cũng cảm thấy tâm tình thực sung sướng à... Ách, này vì sao có hứng thú cổ quái như vậy?

Nhưng mà Phụng đại thiếu gia thì nhìn sung sướng, người bên cạnh nhìn thì không chắc à ...

Biểu tình chán ghét của Tô Nhựt Hàm vừa vặn bị Phụng Cửu Thiên bắt được, đối với một chút oán khí của nàng liền bạo phát ra, hắn dùng sức đẩy con trai đứng ở trước mặt mình ra, thổi râu trợn mắt đưa tay chỉ vào mũi của nàng quát: “Ngươi, ngươi nữ nhân vô sỉ này, chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ? Con ta còn chưa ghét bỏ ngươi, ngươi lại còn ghét bỏ hắn? Ngươi rốt cuộc có ý tứ gì hả? Hơn nữa... Thiên Tâm Lão Tử nuôi dưỡng mấy năm tự dung không công tiện nghi cho ngươi, ngươi lại còn dùng về mặt ghê tởm nhìn nó? Ngươi ngươi... tên bất hiếu, ngươi xem xem người ta căn bản cũng không cảm kích, tại sao ngươi còn lãng phí Thiên Tâm của Lão Tử, để cho nàng bị từ mẫu cổ hành hạ chết không tốt sao? Có người tận tâm tận lực trả lại như vậy sao?” Mới đầu hắn còn mắng Tô Nhựt Hàm, mắng một hồi sau lại đột nhiên phản ứng kịp, không phải hắn không muốn nàng ở chung với nhi tử mình thôi sao, lúc này biết nàng ghét bỏ nhi tử của mình, làm sao mình lại tức giận như vậy?

Phụng Cửu Thiên càng nói càng rối rắm, nói đến lúc sau lại trực tiếp dời mục tiêu đi mắng sang nhi tử đứng ở một bên đang nhếch miệng mỉm cười, trực tiếp hận không thể không có sinh ra nhi tử cánh tay hướng ra bên ngoài này.

Phụng Vân Cầm bị mắng xong thì lạnh nhạt ngẩng đầu, ở trong nháy mắt ngẩng đầu thì trong đôi mắt sáng kia xẹt qua vẻ giảo hoạt, đợi đến khi ngẩng đầu rồi, thì trên mặt của hắn chỉ còn lại có vẻ phức tạp và chua sót lẫn lộn cười nói: “Phụ thân, ngươi không rõ, ta chỉ muốn đối xử tốt với nàng.. Hơn nữa ngươi cũng thấy đấy, người ta căn bản chú trọng nhi tử của ngươi, không phải ngươi cho là người ta quá quắt lấy nhi tử của ngươi không buông sao, ài... Xem ra phụ thân không được ôm tôn tử rồi, nếu kiếp này không thú (cưới) được nàng, ta liền quyết định đời này cũng không thú tức phụ.” Lúc nói đến phần sau, tầm mắt của hắn bất tri bất giác trông mong nhìn về phía nàng.

Lúc thấy một màn như vậy, Tô Nhựt Hàm trợn mắt xem thường, thẳng nhai Phụng Vân Cầm này có dám lại diễn khoa trương hơn một chút hay không? Đừng tưởng rằng nàng không có nhìn thấy tia sáng chột lóe rồi biến mất trong mắt hắn, còn có khoe miệng hắn nhanh chóng hiện lên tươi cười

gian trá, phụ thân hấn mà tin cái mê sảng này của hấn thì có quý rồi.

“Không được...” Phụng Cửu Thiên rống lớn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Gạo nấu thành cơm.

“Xú tiểu tử, rốt cuộc nàng cho người uống thuốc gì, lại còn dám nói cái gì nếu không cưới được nàng thì cả đời không cưới?”

Nghe tiếng rống giận dữ trung khí mùi phẫn của Phụng lão Vương gia, xa xa Tô Nhược Hàm cũng âm thầm run lấy lấy, Phụng lão Vương gia này cũng đã một bó tuổi rồi còn càng già càng dẻo dai, ngay cả lượng hô hấp cũng khỏe như vậy, thiếu chút nữa làm lỗ tai nàng cũng nổ tung rồi.

“Năm đó người cũng đối với mẫu thân là không phải khanh thì không cưới, hơn nữa còn giống như huyền não oanh oanh liệt liệt trực tiếp mang theo nàng bỏ trốn đi, không phải sao? Vì sao ta lại không thể không phải nàng thì không cưới chứ?” Phụng Vân Cẩm cười vô tội mở miệng. (không phải khanh thì không cưới: khanh này là từ thân mật trong vợ chồng. Khanh là nữ, quân là nam)

Phụng Cửu Thiên đột nhiên bị lời chuyện cũ ra, nhất thời sắc mặt đỏ sậm lên, xấu hổ ho khan vài tiếng sau đó tức giận trừng mắt nhìn chính nhi tử của mình liếc mắt một cái. Lại lấy chuyện tình năm đó của mình làm cớ, một gương mặt già nhất thời có chút thẹn quá thành giận đỏ lên quát: “Dù sao thì ta cũng không đồng ý người thú nàng.”

“Mặc kệ người, dù sao người muốn ôm tôn tử cũng không phải ta.” Phụng Vân Cẩm cũng không giận, thần sắc không thay đổi, gió nhẹ mây bay nhìn lướt qua sắc mặt rối rắm của Tô Nhược Hàm ở bên kia mà cười trả lời.

“Người...” Vừa nghe lời này, phổi của Phụng Cửu Thiên cũng muốn nổ luôn rồi, nhưng mà vừa rống lên một từ 'Người', đột nhiên tắt hẳn cơn tức.

Giống như hấn đã quên mất một chuyện rất trọng yếu gì đó, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó có chút không thích hợp, nhưng mà lại nghĩ không ra, kỳ quái, thật là kỳ quái à...

Bởi vì đáy lòng nghi hoặc, Phụng Cửu Thiên đột nhiên cau mày đứng ở nơi đó ngưng mi trầm tư suy nghĩ. Một lúc sau, một ánh sáng hiện lên ở trong đầu, nhất thời hai mắt híp lại nguy hiểm không thôi quét về phía hỗn tiểu tử nhà mình ở đối diện: “Nhất định là nàng thật sao?”

Phụng Vân Cẩm nhíu mày, ngoài ý muốn nhìn bộ dáng lão nhân nhà mình nhanh như vậy liền phản ứng kịp, nhưng mà đối với vấn đề của lão nhân, hấn vẫn vạn phần xác định nên cười nhẹ gật đầu: “Đúng!”

Từ khi biết được hỗn tiểu tử này đưa tín vật của Vương phi cho một người bị chồng ruồng bỏ còn mang theo đứa nhỏ, ở trong lòng mình giống như có một nỗi tức giận không có phát tiết ra được. Đến sau đó thời điểm lại biết hỗn tiểu tử này lại càng bởi vì nữ nhân này mà trộm Thiên Tâm của mình, cơn tức lại đến cực điểm, hiện tại đột nhiên ngấm lại... Thấy thế nào cũng giống như là một bàn cờ hỗn tiểu tử này thiết kế, hơn nữa đối với hỗn tiểu tử này mà nói tuyệt đối là bàn cờ thắng cả hai bên.

Hảo tiểu tử... Thiếu chút nữa thì mắc mưu của nó rồi.

Nếu Tô Nhược Hàm này là hỗn tiểu tử cố ý tìm đến làm mình tức giận, nếu mình phản đối hấn thú nàng, vậy tên hỗn tiểu tử này còn tìm lấy một cái cớ quang minh chính đại khổ sở vì tình gì đó làm lý do, vừa vượn tiểu tử này đã có thể tạm thời không cần cưới vợ để cho mình được ôm tôn tử.

Mà nếu quả thật hỗn tiểu tử này thật sự thích Tô Nhược Hàm, nếu mình ngăn cản nó, chỉ sợ hỗn tiểu tử sẽ thực sự làm ra cái chuyện cả đời không cưới, như vậy kết quả thì vẫn là mình toi công, cũng đừng hòng ôm tôn tử.

Suy đoán ra hai loại tình huống này, đột nhiên Phụng Cửu Thiên liền tỉnh ngộ lại, tiểu tử gian trá này hoàn toàn thiết kế một ván cờ cho Lão Tử nhà mình. Mà mặc kệ là tính loại khả năng thế nào, mình cũng không thể phản đối hấn và nữ nhân này ở cùng nhau, chỉ vì hai loại kết quả cũng không phải là hấn mong muốn.

Nghĩ tới mấy vị bằng hữu của mình thường xuyên ôm tôn tử cháu gái của bọn họ đến khoe khoang cùng với mình. Trong lòng Phụng Cửu Thiên phải nói là hăm mộ ghen tị hận. Mà trước đó không lâu đã khoe khoang khoeác lác ở trước mặt mấy lão hữu, nói là trong vòng năm nay nhất định phải để cho hỗn tiểu tử nhà mình thành thân hơn nữa cho mình ôm tôn tử. Cho nên lúc ấy hấn mới đuổi hỗn tiểu tử này ra ngoài, còn nói không mang tức phụ nhi về cho mình ôm tôn tử thì cũng đừng đi trở về. Chỉ phải trách thế tử ấu yểm của mình lúc trước thân thể yếu nhược nhiều bệnh nên đi sớm, chưa sinh nhiều con trai cho mình, bằng không hiện tại ít nhất mình có thể tìm một đứa sinh tôn tử cho mình ôm nha, tội tình gì phải đến bức bách tiểu hồ ly trước mắt này?

Hiện tại mặc kệ nói như thế nào, nếu Phụng Cửu Thiên hấn muốn ôm tôn tử, vậy vô luận như thế nào cũng không được ngăn cản nhi tử cùng với nữ nhân trước mắt này ở chung rồi.

Tô Nhược Hàm nhìn phụ tử hai người Phụng Vân Cẩm trước mắt đột nhiên ở đó giống như đang đánh đố với nhau, làm cho nàng không hiểu ra sao.

Nghĩ tới Liễu lão cha dẫn Mặc nhi đi dạo phố, chỉ sợ sau khi bọn họ dạo xong thấy mình đã lâu không ra đi, nhất định muốn tới đây tìm. Về phần hôm nay đến đây xem cái bàn gia cụ gì đó, vừa mới ngồi xuống thì đã bị Phụng lão Vương gia tới đây phun tức giận. Lúc này nàng cũng chỉ là tùy ý liếc mắt nhìn quét một vòng trong đại sảnh, những thứ bàn ghế gia cụ thật ra đã làm cho nàng vừa lòng rồi. Còn phòng khách cùng với nhà gian trên lầu căn bản nàng còn chưa có đi lên xem thử, cho nên cũng không biết là bộ dáng gì nữa. Nghĩ đến dưới lầu cũng đã được xử lý tốt, vậy thì có lẽ cũng không thành vấn đề.

Nếu đã như vậy, nàng có thể không cần lại đi nhìn xem thế nào, cũng không cần ở lại đây nhìn khuôn long phun hỏa nung nhừ từ nhà mình, vẫn nên chạy nhanh né tránh đi tìm Mặc nhi nhà mình thì có vẻ tốt hơn.

Đã có quyết định, cước bộ dưới chân Tô Nhục Hàm đã bắt đầu di động, chậm rãi dời đi về phía cửa.

Chỉ là nàng tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng mà vẫn làm cho tầm mắt của mấy phụ tử Phụng Vân Cẩm ở đây, cùng với Phụng Thiên vốn đang đứng ở cửa đồng loạt nhìn qua.

Phụng lão Vương gia nhìn sang khó hiểu hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Tô Nhục Hàm khó hiểu dừng lại: “Rời đi à.”

“Ngươi lại dám rời đi vào lúc này?” Sắc mặt Phụng Cửu Thiên đen lại, không dám tin lớn tiếng hỏi.

“Bằng không thì sao?” Tô Nhục Hàm có chút khó hiểu liếc mắt quét qua Phụng Thiên một cái, lúc này lão Vương gia cũng chưa nói bắt mình ăn com tù, hẳn còn ngăn cản mình làm cái gì?

Phụng Thiên khinh bỉ liếc mắt quét nàng một cái, khóe miệng cong lên rất nhỏ.

Tiếng 'Xuy' rất nhỏ như không thể nghe thấy tràn ra từ trong miệng hắn, đã khiến cho lão Vương gia chửi bới thiếu gia một trận, thân là đầu sỏ gây nên nàng lại còn muốn vỗ mông chạy lấy người, rất vô trách nhiệm đi?

Lúc này Phụng lão Vương gia lại không nổi bão, đưa tay che miệng xấu hổ không thôi ho khan vài tiếng rồi nói: “Khụ... Nếu như gạo đã nấu chín thành com, Thiên Tâm cũng bị ngươi cho uống máu, ngươi phụ trách nuôi dưỡng Thiên Tâm bảo bối của ta đến khi hóa kén thành bướm hơn nữa để trứng hóa sâu đền cho ta, còn có... Đừng cho là hỗn tiểu tử của gia đã nhận định ngươi thì các ngươi có thể ở cùng một chỗ. Phải biết rằng người hoàng thất Phụng Lan quốc cũng không phải dễ nói chuyện như vậy. Bọn họ cũng sẽ không quản ngươi có bao nhiêu thích thú tiểu tử của nhà ta, những người đó chỉ biết xem trọng tôn nghiêm hoàng thất của bọn họ so với cái gì cũng quan trọng hơn. Cho nên ngươi phải được những người đó tán thành, cơ bản là có thể buông tha cho ...”

Tôn nghiêm hoàng thất của bọn họ?? Phụng Thiên có chút tức giận liếc mắt nhìn lão Vương gia và thiếu gia nhà mình một cái, phụ tử hai người bọn họ thật đúng là không thích đánh đồng bản thân mình và mấy vị trong hoàng cung kia có quan hệ nha, nhất là vị có địa vị cao nhất Phụng Lan quốc kia, một câu nói lại có thể nhìn ra được manh mối.

Từ lúc Tô Nhục Hàm nghe được Phụng lão Vương gia ở đối diện có tính tình táo bạo lại ngạo kiều (kiêu ngạo), nói ra là gạo sống đã nấu chín thành com thì liền choáng váng. Đến lúc sau lại nói ra cái gì mà tôn nghiêm hoàng thất, hiện tại nàng thật sự rất muốn thốt lời thô tục. Gạo sống nấu chín thành com cái em gái hắn, tán thành và tôn nghiêm hoàng thất cái em gái hắn, căn bản nàng vô tội muốn chết có được không? (cái em gái hắn: tiếng Hoa là hán muội cũng coi như là một câu chửi tục nhẹ)

Qua một lúc lâu sau nàng mới tìm về được giọng của mình, vô cùng cứng nhắc mở miệng đánh gãy phía bên kia còn đang nói liên miên cần nhắc: “Cái đó... Phụng lão Vương gia thực xin lỗi ta muốn đánh gãy lời ngươi một chút, kỳ thật... có vẻ ngươi đã hiểu lầm rồi.”

Phụng Cửu Thiên không vui nhìn về phía nàng: “Ta hiểu lầm cái gì? Chẳng lẽ ngươi không muốn đền Thiên Tâm cho ta, hả?” Lúc nói đến câu sau, giọng điệu liền có chút âm trầm nguy hiểm, rất có ý tứ nếu nàng dám gạt đầu, hắn liền nhào qua bóp chết nàng.

“Ách... Không có!” Thành linh bị tức giận trợn trừng, nàng nuốt nuốt nước miếng vội vàng lắc đầu.

“Vậy ngươi nói ta hiểu lầm cái gì hả?”

Tô Nhục Hàm cắn chặt răng nhìn về phía Phụng Vân Cẩm, phát hiện tên kia không biết từ khi nào thì đã đi đến bên cạnh nàng. Lại còn cầm con 'Sâu' đã ăn uống no máu biến thành hồng bảo thạch (ruby) trong suốt đưa tới cho nàng, nhất thời sắc mặt của nàng buồn bực không thôi nói: “Đương nhiên hiểu lầm quan hệ giữa ta và con ngươi.” Phụng Vân Cẩm chết tiệt, đã thấy chết mà không cứu được thì cũng quên đi, lại còn vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng cười.

Tô Nhục Hàm thấy ánh mắt ăn thịt người của Phụng Cửu Thiên trừng tới mình thì vội vàng lắc đầu: “Chúng ta thực không có quan hệ ái muội.” Có chăng cũng chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường cùng với họ tộc.

Phụng Cửu Thiên hoài nghi nhìn nàng lại nhìn qua Phụng Vân Cẩm, đột nhiên hắn xuất ra một câu: “Hay là ngươi cảm thấy hỗn tiểu tử của nhà ta có điểm nào không tốt?”

Tô Nhục Hàm nhú mày: “Không có gì không tốt.”

“Vậy dựa vào cái gì ngươi chứng mất con ta?” Râu của Phụng Cửu Thiên cũng vì tức giận mà sắp dựng thẳng lên. Nữ nhân này nói chuyện thật là

giẫm lên mặt mũi, người nói xem nàng là một nữ nhân bị chồng ruồng bỏ còn mang theo con riêng, dựa vào cái gì mà chướng mắt nhĩ tử anh tuấn tiêu sái lại biết kiếm tiền của mình? Hơn nữa nhà mình nói như thế nào cũng là người trong hoàng thất, dựa vào cái gì mà bị nàng khinh thường?

Nghe được lão Vương gia nói, Phụng Thiên hóa thạch không nói gì nhìn trời, lão Vương gia cũng bị Tà Thần bám vào người sao?

Không phải Lão Vương gia hẳn là cực lực ngăn cản thiếu gia và nữ nhân này ở cùng một chỗ sao? Tại sao lúc này ngược lại trở thành lão Vương gia chất vấn nàng vì sao không cần nhĩ tử của mình đây?

Tô Nhượng Hàm có chút đau đầu, không phải nàng chướng mắt Phụng Vân Cẩm, mà là căn bản nàng chỉ cảm thấy Phụng Vân Cẩm nói thích mình là vui đùa, cho tới bây giờ nàng đều không coi là thật mà thôi.

“Ta không có khinh thường hẳn, ngược lại ta biết hẳn thực vĩ đại, chỉ là ta và hẳn thật sự chính là đồng bọn hợp tác mà thôi.” Tô Nhượng Hàm bắt đầu đi giải thích.

“Người lừa quỷ hả? Người nhận tín vật Bạch Ngọc Phụng Bội đại biểu cho Vương phi của hỗn tiểu tử nhà ta đưa, hẳn còn cánh tay chia ra bên ngoài lừa gạt phái người trộm mất bảo bối của ta giải cổ cho người. Người có biết trong vòng tam quốc Thiên Tâm này là một con duy nhất dưỡng thành thực thể (cơ thể thành thực) không? Một khi cho uống máu giải cổ thì sẽ hóa kén thành bướm, đợi cho đến khi lại đẻ trứng rồi ấp trứng, vậy phải mất bao nhiêu thời gian biết không? Ngẫm lại tâm của ta cũng đều muốn đau lòng muốn chết, ta hầu hạ nó mấy năm a... Người, người nữ nhân này, bây giờ người còn nói giữa người và hỗn tiểu tử không có quan hệ, người cho là ánh mắt của ta mù hay là đầu óc của Lão Tử nguốt hả?” Phụng Cửu Thiên hỗn hên mở miệng

Tô Nhượng Hàm bị Phụng lão Vương gia trái một câu Lão Tử phải là một câu Lão Tử rống lên nên sắc mặt có chút biến thành màu đen. Tuy rằng có khó chịu nhưng mà vì ý tứ từ trong lời nói của hẳn mà trầm mặc xuống.

Bạch Ngọc Phụng Bội ... là tín vật Vương phi?

Lúc trước thời điểm Phụng Vân Cẩm lấy ngọc bội ra, Phụng Thiên đi theo bên cạnh hẳn sắc mặt liền đại biến, cùng với sắc mặt của mấy người Liễu gia và Mạc Từ Khanh ngay lúc đó, có lẽ bọn họ hẳn là biết kia ngọc bội là tín vật Vương phi. Cho nên lúc trước Liễu lão cha mới không muốn cho nàng nhận lấy ngọc bội, kết quả sau đó nàng lại ngây ngốc bị Phụng Vân Cẩm lừa gạt, nói đó là tín vật Hương Phiêu Trai, cảm nó có thể lấy bạc chỗ nào cũng được. Mà trùng hợp nàng tự nhận không tham tài nhưng tuyệt đối không phải không thích tiền muốn chiếm tiện nghi, cho nên liền nhận ngọc bội.

Còn có con sâu kêu là Thiên Tâm kia, là có thể giải cổ độc? Nghĩ tới từ mẫu cổ trên người mình, Tô Nhượng Hàm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn sang Phụng Vân Cẩm bên cạnh mình, giọng điệu thật sự nghiêm túc hỏi: “Thiên Tâm thật sự là giải cổ độc trên người ta?”

“Ừ, cho nên nàng không cần lo lắng sâu trưởng thành trên người nàng rồi.” Phụng Vân Cẩm cười nhẹ trêu ghẹo, mà trên thực tế từ mẫu cổ cũng sẽ không mọc đầy sâu trên người, chỉ là sức tưởng tượng của bản thân nàng quá mức khoa trương mà thôi.

Nàng giật mình hỏi: “Vì sao?”

“Hả?” Hẳn nhủ mà khó hiểu nhìn Tô Nhượng Hàm đang cau chặt mày.

Có lẽ là từ thần sắc của nàng mà nhìn ra cái gì, trong đôi mắt đen nhánh của Phụng Vân Cẩm hơi ảm đạm, lại lập tức giấu đi chỗ khác thường chợt lóe rồi biến mất đó, khóe miệng đột nhiên gợi lên một nụ cười tà khí để sát vào nàng nhỏ giọng nói: “Chỉ là trùng hợp biết lão nhân nuôi dưỡng một con, cho nên lấy đến đây có chỗ cần dùng thôi, hẳn dưỡng ở đó không dùng thì cũng lãng phí. Dù sao đợi cho nó đẻ trứng hóa sâu sau đó nàng nuôi dưỡng rồi trả lại cho lão nhân thì tốt rồi. Làm sao nhìn ta như vậy? Ha ha... Chẳng lẽ nàng bị ta làm cảm động hả, nếu thật muốn cảm kích ta, nàng dứt khoát liền lấy thân báo đáp là được.”

Ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt khóe miệng mang nụ cười ôn nhuận, con người đen nhánh của đối phương nhìn chăm chăm vào nàng, bên trong tươi cười trêu ghẹo lại mang theo vẻ nghiêm túc, làm cho nàng có chút không biết phải làm sao.

Chẳng qua nàng và Phụng Vân Cẩm nhận thức chỉ mới ít ỏi hơn một tháng, nàng cũng không phải xinh đẹp như thiên tiên và tài nghệ tuyệt luân, làm sao hẳn có thể sẽ thích nàng? Nhưng mà lại đưa ngọc bội như thế cho nàng, lại vì nàng mà trộm Thiên Tâm trân quý như vậy của phụ thân hẳn.

Rốt cuộc hẳn...

Thần sắc Tô Nhượng Hàm phức tạp nhẹ giọng mở miệng: “Ta...”

Phụng Vân Cẩm thân nhiên cười cười, đột nhiên để sát vào nàng bên tai thấp giọng hỏi nói: “Như thế nào? Bị lão nhân nói nên ảnh hưởng rồi, cảm thấy trong lòng có chút băn khoăn? Ha ha... Không cần để ở trong lòng, nàng xem lão nhân ngoan độc bức hôn ta như vậy, ta cũng không có biện pháp mới ra một chiêu này, coi như nàng hỗ trợ giúp ta là được. Lại nói giả bộ làm vị hôn thê của ta nàng cũng sẽ không thiệt thòi à, nam nhân tuấn nhã nhiều tiền giống như ta vậy, mang đi ra ngoài cũng sẽ không đánh mất mặt mũi của nàng không phải sao?”

Cái gì... Làm bộ? ? ?

Vốn đáy lòng còn có một chút băn khoăn, cùng với tâm tình hơi hơi có chút xúc động mềm mại và phức tạp đột nhiên dừng lại. Hồi lâu sau đột nhiên ánh mắt tỏa ra ánh sáng lạnh nhìn về phía nam nhân bên cạnh này. Nàng thật sự là một người ngu ngốc là đi, cho tới bây giờ nàng cũng rõ ràng căn bản mình và hẳn là không có khả năng. Lúc này bị người ta nói một chút và Phụng lão Vương gia trêu chọc một chút, lại còn cho nàng một loại ảo giác kỳ thật Phụng Vân Cẩm thích mình. Kết quả vừa rồi tên nhãi này nói nhỏ một phen ở bên tai, trực tiếp hắt nước lạnh làm nàng tỉnh lại.

Nha, tên nhãi này nháo như vậy, hoàn toàn vì không cho lão cha của hắn được bức hôn hắn, cho nên mới kéo nàng xuống nước?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Một cục đá hạ ba con chim.

Liễu lão cha tức giận ôm Mặc nhi đi ở phía trước, mà sắc mặt Tô Nhược Hàm thì lại là tối tăm đi theo ở phía sau, chỉ có Mặc nhi ở trong lòng Liễu lão cha là vui rạo rức đang cảm Thiên Tâm sáng óng ánh như Hồng Bảo Thạch mà thưởng thức, làm cho sắc mặt của nàng lại khó coi hơn.

Đều tại cái tên Thanh Nguyên kia tìm chuyện cho mình, lại chạy tới gieo mầm móng mấu cổ cho mình, làm hại hiện tại tử mấu cổ còn biến dị. Bây giờ mặc dù có Thiên Tâm giải cổ rồi, nhưng mà nàng cũng đã bị chủ nợ Phụng lão Vương gia quẩn lấy, làm cho nàng rất sợ sâu lại đi nuôi dưỡng con 'Sâu' kia để đền cho ông.

Bởi vì Phụng Vân Cẩm giải cứu, tử mấu cổ trên người nàng có thể giải quyết xong, đồng thời nàng cũng biết rõ chiếm chuyện tốt của đối phương, dùng xong Thiên Tâm bảo bối mà lão gia tử nhà người ta dường vài năm không trả thì cũng không thể nào nói nổi rồi. Nuôi dưỡng ra một Thiên Tâm khác đến trả lại cho người ta cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (hiển nhiên).

Nhưng mà làm cho sắc mặt nàng khó coi cũng không phải là để cho nàng dưỡng Thiên Tâm, mà là Phụng Vân Cẩm kia lại lợi dụng nàng đến để tránh cho Phụng lão Vương gia bức hôn hắn, nàng đã nói mà với điều kiện của nàng làm sao có thể là nữ nhân hắn xem trọng. Nghĩ đến mình bởi vì hành vi ái muội của hắn mà trong lòng sinh ra hơi hơi xúc động, từ thời điểm một câu nói giả vờ của tên kia nói ra thì hoàn toàn tan biến. Kỳ thật hiện tại nàng cũng không biết là đang tức giận hắn lợi dụng mình, hay là đang tức giận vì mình lại thiếu chút nữa tởm là thật.

Hơn nữa càng làm cho nàng thêm buồn bức không thôi là, thời điểm Liễu lão cha ôm Mặc nhi chạy đến từ lâu mới tìm mình, trùng hợp là Mặc nhi đi ở phía trước không cần thận dụng vào Phụng lão Vương gia. Mà Mặc nhi đáng yêu lại vô cùng khả ái đã hoàn toàn thu phục Phụng lão Vương gia. Sau khi ông biết được Mặc nhi là đứa nhỏ của Tô Nhược Hàm, ánh mắt phải nói là sáng như cầu vồng, hận không thể ôm Mặc nhi không muốn buông tay.

Cuối cùng vẫn là Liễu lão cha đen mặt vì sợ ngoại tôn của mình bị cướp đi, Phụng Vân Cẩm mới mang về mặt bất đắc dĩ để cho lão cha nhà mình trả lại Mặc nhi cho Liễu lão cha. Mà Mặc nhi bị ánh mắt của Phụng lão Vương gia nhìn như hồ rình mồi dọa sợ, Liễu lão cha quyết đoán mang theo bảo bối ngoại tôn và nữ nhi của mình rời đi, cảm giác rất sợ chỉ chậm một bước thì đi không xong.

Mà lúc này Phụng lão Vương gia đi theo Phụng Vân Cẩm trở về Hương Phiêu Trai thì rất là kích động, ông hưng phấn không thôi nhìn sang nhi tử đang xem sổ sách oán giận nói: "Hỗn tiểu tử... sao ngươi không nói sớm một chút cho ta biết con trai của Tô Nhược Hàm đáng yêu như vậy chứ? Ôi... khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà đầy thịt, còn có mắt to đen bóng cùng với cái miệng vô cùng ngọt, một đứa nhỏ đáng yêu cỡ nào hả? Hơn nữa ta cảm thấy Mặc nhi và ngươi ngày bé rất giống nhau, ánh mắt kia, cái mũi kia, cái miệng nữa, ai nha thật sự là càng nghĩ càng giống không chịu được. Đứa nhỏ này trời sinh đã có duyên với ngươi, là đứa nhỏ thuộc về Phụng gia chúng ta... Ta mặc kệ, ngươi phải nghĩ biện pháp nhanh một chút thủ Tô Nhược Hàm kia vào tay cho ta. Cho dù thủ nàng không được, cũng phải nghĩ biện pháp lừa gạt mang Mặc nhi trở về làm tôn tử cho ta." Khi Phụng Cửu Thiên nói câu sau, miệng ông trực tiếp có chút chơi xấu rồi.

Phụng Thiên vừa bung nước trà đi vào thì một đầu hắc tuyến lạng lẽ liếc mắt ngắm lão Vương gia một cái, thái độ thay đổi nhanh như vậy, quả thực cũng còn nhanh hơn so với nữ nhân biến sắc mặt.

Lúc ban đầu không phải Lão Vương gia nói cái gì mà tuyệt đối không đồng ý thiếu gia thích cái nữ nhân kia, lại còn nói cái gì mà tuyệt đối không nuôi dưỡng tôn tử cho người khác nha? Lúc này lại còn kêu thiếu gia thủ nữ nhân kia trở về nhanh một chút, thủ không được người ta cũng phải lừa gạt con trai người ta trở về làm tôn tử, đây là cái gì cùng với cái gì hả?

Huống hồ... làm sao mà Mặc nhi và thiếu gia ngày bé lại giống nhau hả?

Phụng Thiên đảo cặp mắt trắng dã, thời điểm đặt nước trà tới trên bàn thì vụng trộm liếc mắt nhìn thiếu gia nhà mình một cái, âm thầm bĩu môi. Thời điểm mình đi theo thiếu gia là bảy tám tuổi, sao lại không có phát hiện thiếu gia ngày bé và Mặc nhi có chỗ nào tương tự đâu? Đây rõ ràng là lão Vương gia yêu thích đứa nhỏ Mặc nhi kia, bèn chơi xấu tìm lấy cớ, dù sao chính là muốn lừa gạt con trai người ta trở về làm tôn tử của mình.

"Hỗn tiểu tử... Lời nói của ta ngươi có nghe hay không? Ài, cũng không biết phải bao lâu nữa mới có thể lại được nhìn thấy đứa nhỏ kia." Phụng Cửu Thiên nói tới miệng khô lưỡi khô, uống một ngụm trà sau đó ngẩng đầu quát.

"Nghe được... Ngươi đã thích Mặc nhi như vậy, có rảnh thì có thể đi Tô phủ thành tây nhìn nó." Phụng Vân Cẩm đang ngồi trước bàn tính sổ sách thì ngừng tay một chút, khoé miệng mang ý cười liếc mắt nhìn lão nhân nhà mình một cái, chỉ là ở trong nháy mắt cúi đầu thì khoé miệng khẽ nhếch một độ cong thoạt nhìn có vài phần hương vị ngấm ngầm tính kế.

"Hả? Tô phủ thành tây sao?" Lúc này Phụng Cửu Thiên vuốt ve râu trên cằm của mình bắt đầu rơi vào trầm tư.

Nếu như mình đi, thì phải dùng cái cớ gì đây?

Hắc hắc... Đúng rồi, Thiên Tâm... nói là đi nhìn Thiên Tâm không được sao?

Nét mặt già nua của Phụng lão Vương gia nhất thời có vẻ tươi cười, vẻ mặt vui vẻ bị lừa dối đi ra khỏi thư phòng đi tới bên ngoài, đã bắt đầu cân nhắc ngày mai khi dâng môn (đến nhà) cần phải mang lễ vật gì.

Sau khi thấy lão Vương gia rời đi, lúc này Phụng Thiên có chút khó hiểu nhỏ giọng nói thầm: “Thiếu gia... Thuộc hạ thật sự không hiểu được, vì sao hôm nay người còn nói cái gì mà giả bộ làm vị hôn thê? Không phải ngọc bội cũng cho nàng rồi sao, vậy thì làm sao có thể là giả bộ?”

Phụng Vân Cẩm nhún mày cười sau đó buông sổ sách trong tay xuống, nhớ tới vẻ mặt buồn bực khi rời đi của Tô Nhượng Hàm, lại liên tưởng đến vẻ kinh ngạc và tức giận của nàng khi mình nói ra hai chữ làm bộ, trong mắt có ý cười tràn đầy.

Nhất định là nàng đang cảm thấy mình trên chột nàng, lại lợi dụng nàng đi?

Nhìn Phụng Thiên nghi hoặc nhìn mình, Phụng Vân Cẩm lắc đầu cười nhẹ nói: “Phụng Thiên... Ta hỏi người...”

“Dạ?” Phụng Thiên khó hiểu.

“Nếu đổi thành người khi biết mình bị người nhớ thương, trong lòng người không có ý phòng bị sao?” Chỉ sợ cái nữ nhân kia gần như sẽ liệt mình vào danh sách cự tuyệt lui tới.

“À... Cho nên ý của thiếu gia là...”

Phụng Vân Cẩm cười mà không đáp, ngược lại là lấy ra một cái ngọc bội từ trong lòng bắt đầu thưởng thức, cái này cũng là ngọc bội Bạch Ngọc tốt nhất thoát nhìn cực kì giống với cái đưa cho Tô Nhượng Hàm. Chỉ là hình vẽ trên đó không giống mà thôi, một cái là phụng một cái là long, long phụng thành đôi.

Nàng là một người có tâm phòng bị rất nặng, tuy rằng nàng cũng không nói bất cứ cái gì, nhưng mà hẳn biết sau khi nàng bị nam nhân kêu là Mạc Từ Khanh hừ bỏ thì từng tự sát. Sau khi tỉnh lại thì lại mất đi hết thái độ nhớ trước kia, cho dù nàng không nhớ nổi sự tình trước kia, nhưng mà ở trong lòng của nàng chỉ sợ hoặc nhiều hoặc ít càng có thêm phòng bị cùng với oán hận đối với nam nhân đi.

Ngày ấy lúc hẳn đưa Phụng Bội cho nàng là nói là thật tâm, dù rằng lúc ấy hẳn cũng không cảm thấy được là thích nàng, chỉ cảm thấy nàng cũng không giống với những nữ nhân khác làm cho mình chán ghét như vậy. Thậm chí có thể nói ở chung với nàng còn có chút vui vẻ, mà nàng lại khéo tay làm thức ăn cực kì hợp khẩu vị của hẳn. Cho dù nàng có đứa nhỏ Mạc nhi, nhưng đứa nhỏ này khôn khéo lại trưởng thành sớm mà bộ dáng cũng rất đáng yêu. Dù loại điều kiện nhân tố, đột nhiên hẳn cảm thấy thú (cười) nàng thật sự là một chuyện không tệ. Cưới nàng chẳng khác nào có thể từ lại có đứa nhỏ, lão nhân trong nhà cũng sẽ không lại bức hẳn đi thú những nữ nhân làm cho người ta chán ghét. Vậy đây không phải một hòn đá ném hai con chim, không đúng... một cục đá hạ ba con chim sao?

Chỉ là không dự đoán được là, nữ nhân này căn bản lại không cho là hẳn nói thật, điều này làm cho hẳn có chút kinh ngạc cũng có chút buồn bực.

Nghĩ tới lần đầu tiên hẳn biểu đạt thiện cảm với một nữ nhân, lại bị đối phương hoàn toàn coi thường, chẳng lẽ hẳn giống như là người lấy loại chuyện này ra đùa giỡn sao?

Nhưng mà từ sau khi tiếp xúc nhiều hơn, thật ra nữ nhân Tô Nhượng Hàm này lại làm cho bản thân hẳn càng nhìn không thấu. Nhất là bộ dáng lúc trên đùa nàng thì nàng xù lông giống như con mèo nhỏ vờn móng vuốt phản kích, làm cho hẳn cảm thấy tâm tình vui sướng không thôi, nhìn nàng vẫn thuận mắt hơn những nữ nhân nhìn thấy hẳn thì liền giả vờ giả vịt.

Nếu đã hạ quyết định quyết tâm cưới nàng, như vậy thì tuyệt đối không thể để cho nàng có tâm trốn tránh mình.

Chỉ có thể thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, chậm rãi tung lưới rồi lại thu lưới, đợi cho đến khi đối phương phát hiện là lúc đã bị bắt mất rồi.

Mới sẽ không cho nàng cơ hội đào thoát đâu...

Lúc này Phụng Thiên giống như đã hiểu mà gật gật đầu, nhìn khoe miệng tươi cười tính kế của thiếu gia nhà mình mà làm cho da đầu hẳn run lên, âm thầm thở dài. Hiện tại hẳn cũng không biết là, gặp gỡ nữ nhân kia, rốt cuộc là cái nữ nhân kia bất hạnh hay là thiếu gia nhà mình bất hạnh nữa.

Thời điểm Tô Nhượng Hàm đi theo Liễu lão cha trở về, đã sắp đến giữa trưa, lúc về nhà nhìn thấy Tiểu Bạch đang ghé vào ngưỡng cửa vô cùng lười nhác nằm phơi nắng mặt trời, mà ngoài cửa còn có một chiếc xe ngựa dừng lại.

Lúc nhìn thấy chiếc xe ngựa kia, đột nhiên sắc mặt Liễu lão gia vui vẻ nói: “Hương nhi, xem ra là đại ca con đến.”

Vừa dứt lời, người trong xe ngựa liền vén rèm xe lên, người ở bên trong vừa vận chính là Liễu Phong Liệt, mà Liễu Phong Viêm ở trong xe cũng đi xuống theo.

“Ừ... sao các người lại ở trong xe ngựa mà không có đi vào nhà ngồi?” Tô Nhượng Hàm khó hiểu nhíu mày hỏi.

Huỳnh đệ hai người xuống xe nhìn thấy Liễu lão cha và Tô Nhượng Hàm, vẻ mặt Liễu Phong Viêm có chút bất đắc dĩ lại thêm ỷ khuất oán giận nhìn nàng nói: “Nhị tỷ... Tiểu Bạch nhà tỷ hơi quá đáng, tỷ và Mạc nhi không ở nhà, chúng ta tới đây nó lại không cho chúng ta vào cửa... rõ ràng là nó đang trả thù

ngày ấy để tranh giành thịt sườn của nó mà thôi.” Nói tới đây, hắn còn không quên liếc mắt sang bên kia một cái để rồi nhận lấy ánh mắt khinh bỉ của Tiểu Bạch.

Mà còn Tiểu Bạch thì lại lười quan tâm, trực tiếp dùng sức đuổi thân, nhe hàm răng nanh trắng ớn ngáp một cái đứng dậy đi tới, mà hàm răng nanh trắng ớn này hù dọa Liễu Phong Viêm một cái. Kết quả cái con sói Tiểu Bạch phúc hắc này chỉ vô cùng bình tĩnh đi qua bên cạnh của hắn, sau đó đi xúm lại Mặc nhi bên cạnh Liễu lão cha. Khi Mặc nhi được thả xuống mặt đất, nó trực tiếp đưa đầu tới cùng cùng Mặc nhi dẫn Mặc nhi vào nhà.

Liễu Phong Viêm ngăn người hỏa đá ở trong gió, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp thở hồn hên nhìn chăm chăm Tiểu Bạch bên kia đã vào nhà cùng Mặc nhi, hắn ủy khuất không thôi nhìn về phía Tô Nhược Hàm: “Nhị tỷ... tỷ xem Tiểu Bạch...” Vừa rồi cũng không biết có phải hắn bị mờ mắt hay không, lại có thể nhìn thấy con sói phúc hắc kia khi đi ngang qua bên cạnh mình, giống như con người màu xanh lam của nó liếc mắt hên mơn nhìn mình một cái, có làm hay không, mình lại bị một con sói khinh thường?

Tô Nhược Hàm thấy cái bộ dáng ủy khuất kia Liễu tiểu đệ mà có chút bật cười, nhưng mà cũng đã có chút ngoài ý muốn quét mắt liếc nhìn sang Tiểu Bạch một cái. Không nghĩ tới nó lại bảo vệ nhà như vậy, mình và Mặc nhi không ở nhà nên cũng không cho bất kì ai bước vào cửa sao?

“Ha ha... Được rồi, người tức giận với Tiểu Bạch làm cái gì, người và đại ca nhanh đi vào nhà, ta đi nấu cơm.” Tô Nhược Hàm thấy thần sắc của Liễu Phong Liệt ở bên kia có chút mệt mỏi, vội vàng cười tiếp đón bọn họ vào cửa.

Khi đón mọi người đến phòng khách rồi nấu một ấm trà bùng lên, Tô Nhược Hàm vội vàng vàng chạy tới hậu viện, chuẩn bị hải đồ ăn nấu cơm.

Trong lúc Tô Nhược Hàm bận rộn cũng không biết, khi nàng đi rồi Liễu lão cha nhìn thấy Liễu Phong Liệt đang nhíu chặt mày, hắn nhỏ giọng nhíu mày hỏi: “Sự tình chưa giải quyết xong?”

Thần sắc Liễu Phong Liệt nghiêm túc nhìn lão cha nhà mình một cái, trầm giọng nói: “Sự tình có chút phiền phức, có vài bộ trang ở Phượng Dương thành xuất hiện hàng hóa nhập vào bị người đánh cắp, lại có rất nhiều người mang theo một ít vài dẹt thấp kém đến bỏ trang kêu gào trả hàng. Những người đó con đã an bài người đi xử lý, cũng đã tra xét ra được kẻ mờ ám bên trong, chỉ là cần chút không chịu nhận tội. Người giật dây sau lưng, chỉ sợ khó thoát can hệ với Thanh Nguyên.” (bỏ trang: tiệm vải)

Hơn nữa chuyện làm hắn không còn gì để nói là, trừ bỏ bỏ trang bên Phượng Dương xảy ra vấn đề, tiền trang (ngân hàng tư nhân) còn có từ lâu đều đã bắt đầu bị ảnh hưởng. Nhất là bên trong tiền trang bắt đầu có rất nhiều người mang theo ngân phiếu định mức lớn đến đổi tiền mặt, trong lúc nhất thời tiền mặt trong tiền trang cũng bắt đầu trở nên túng thiếu. Hiện tại đã bắt đầu điều động tiền mặt từ tiền trang khác qua, vấn đề chỉ sợ là... Nếu người sau lưng thật sự là Thanh Nguyên sai khiến, chỉ sợ tiền mặt đang trên đường điều động trở về cũng sẽ không được bình yên.

Về phần từ lâu còn lại chính là phần lớn đầu bếp chính bị đào (cuớp) đi, lại thêm có người tới nháo loạn nói là ăn thức ăn ở từ lâu bị đau bụng linh tinh. Tuy rằng những người đó đều đã bị đuổi đi, nhưng mà dù sao miệng người đáng sợ, ít nhiều vẫn sẽ tạo thành ảnh hưởng tới sinh ý.

“Thanh Nguyên? Xem ra là hắn có ý ra tay với Liễu gia chúng ta.” Liễu Phong Viêm hừ lạnh một tiếng ngồi xuống.

Lúc này sắc mặt Liễu lão cha có chút khó coi, không nghĩ tới Thanh Nguyên sau khi hạ tử mẫu cổ với Hương nhi, lại còn không chịu dừng tay mà tiếp tục ra tay với Liễu gia. Vốn Liễu Thiên Nguyên còn có chút áy náy với chuyện năm năm trước Hương nhi đối với Thanh Linh, nhưng mà sau khi nghĩ tới hắn ác độc lại hạ tử mẫu cổ với Hương nhi như vậy, chút áy náy còn lại này cũng biến mất không còn lại gì.

“Hiện tại chỉ có cửa hàng bên Phượng Dương thành xảy ra vấn đề?” Liễu Thiên Nguyên trầm giọng hỏi.

Liễu Phong Liệt gật gật đầu: “Tiền mặt trong tiền trang đã không còn thừa lại bao nhiêu, nhưng mà người tới đổi tiền mặt ngược lại không giảm mà còn gia tăng, con đã sai người đi tiền trang khác điều động tiền mặt về, chỉ là trên đường đi... Cho nên con tính tự mình đi qua xem thế nào.”

Vừa nghe lời này, sắc mặt Liễu Phong Viêm và Liễu lão hca đều có chút khó coi, nhất là Liễu Phong Viêm cũng giống như nghĩ tới cái gì, hắn cau mày có chút lo lắng nói: “Đại ca... Nếu như quả thật là Thanh Nguyên làm, chỉ sợ kế tiếp sẽ không chỉ cửa hàng ở Phượng Dương thành xảy ra vấn đề.”

Liễu Phong Liệt lắc lắc đầu, vừa muốn nói cái gì, lại nghe được tiếng cười của Mặc nhi đuổi theo Tiểu Bạch truyền tới, nghe tiếng bước chân đã sắp tới cửa, cho nên hắn dừng lại lời muốn nói.

Tô Nhược Hàm bụng tới một mâm lê rửa sạch đi tới, thấy không khí trong phòng giống như có chút nặng nề, lập tức cười cười nói: “Các người sao vậy? Nhanh đến ném thử một chút... Đây chính là trái trên hai cây lê ở hậu viện của ta kết trái, so với trái cây bên ngoài bán thì ngọt hơn nhiều.”

Phụ từ ba người nhìn nhau, âm thầm quyết định chuyện Thanh Nguyên nhắm vào Liễu gia tạm thời không muốn nói cho nàng biết, để tránh cho nàng lo lắng. Lập tức trên mặt ba người đều lộ ra tươi cười cầm lấy lê lên ăn.

Liễu Phong Viêm không gọt vỏ liền cắn một miếng, khi nước lê ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng thì hắn hí hí mắt. Lê bán bên ngoài thật đúng là không thể so được với của nhị tỷ trồng. Lập tức nghĩ tới chuyện nàng đã nói, liền quay đầu nhìn sang Liễu Phong Liệt ở bên cạnh nói: “Đại ca... Nhị tỷ cho chúng ta nếm thử đồ gia vị mới, còn có một vài thực đơn nấu ăn mới, tin tưởng có mấy thứ này, vấn đề từ lâu của chúng ta sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Liễu gia gặp khó khăn.

Khí tức cả người Quý Túc lặng yên xuất hiện ở bên cạnh Thanh Nguyên, trong tay đưa qua một tờ giấy giọng lạnh lùng nói: “Chủ tử... Lão chủ tử bên kia đưa đồ sang đây.” Sau khi nói xong hắn đặt một cái rương gỗ lớn ở trên mặt đất.

Thanh Nguyên ngẩng đầu, mắt phượng nghiêng nghiêng quét mắt liếc qua một cái, nhận tờ giấy trong tay đối phương rồi nhìn lướt qua, hồi lâu sau khoe miệng giương lên một nụ cười lạnh châm chọc. Kế tiếp tay hơi dùng sức, tờ giấy vừa lấy trong lòng bàn tay đã biến thành bột phấn biến mất ở trong kẽ ngón tay như Bạch Ngọc. Bàn tay hơi hơi giương lên nhấp nháo một con gió lạnh thổi qua, làm cho rương gỗ trên mặt đất đột nhiên mở ra, năm cái đầu người ở dưới ánh sáng mờ tối trông thật âm trầm khủng bố.

Đây là cảnh cáo?

Cảnh cáo mình rằng hắn đã biết được kế hoạch của mình, biết rằng sau khi mình đoạt được Liễu gia cũng sẽ không bị hắn khống chế, hiện tại hắn tới cảnh cáo mình đừng vọng tưởng phá hư dã tâm của hắn muốn đạt được Liễu gia sao?

Thanh Nguyên nắm chặt lòng bàn tay mình, thật lâu sau giọng không chút gọn sóng hỏi: “Quý Túc, ngươi và Âm Tinh đi theo ta cùng một thời gian đi?”

Trong con ngươi lạnh lùng của Quý Túc không gọn sóng, chỉ khẽ gật đầu: “Vâng!”

“Ngươi sẽ làm ta thất vọng sao?” Thanh Nguyên có vẻ đắm chiều nhìn hắn lạnh giọng nói.

Quý Túc ngẩng đầu, hồi lâu sau mới cúi người quỳ xuống đất lạnh lùng mở miệng: “Ngày đi theo chủ tử Quý Túc liền thề, nguyện là một thanh lợi kiếm trong tay chủ tử, vì chủ tử giết người, vì chủ tử mà chết, vĩnh viễn không phản bội.”

Thanh Nguyên tà tứ cong khoe môi, lạnh lùng cười nhẹ nói: “Nếu ta kêu ngươi giết người là Lão chủ tử trong miệng ngươi... thì sao? Ngươi còn giết người vì ta, mà chết vì ta?”

Lúc Quý Túc nghe đến ba chữ lão chủ tử thì trong đồng tử lạnh lùng lóe ra một chút kinh ngạc, nhưng vô cùng kiên định gật đầu: “Nguyện vì chủ tử phân ưu.”

“Được, tốt lắm...” Thanh Nguyên phức tạp thấp giọng lầm bầm nói. Hắn hận nhất chính là bị cảnh cáo và uy hiếp, muốn chơi liên chơi ngoan (độc) một chút đi.

Nhìn chằm chằm năm cái đầu trong rương gỗ, trong phòng mờ tối chỉ còn lại có một tiếng nói réo rất nhỏ giọng nói thẳm, đến thật lâu sau đó, trong sân đột nhiên truyền ra tiếng kinh hô rộn rập: “Người tới... bắt kẻ ám sát...”

***

“Từ lâu có vấn đề? Vấn đề gì hả?” Tô Nhượng Hàm đang cầm bát khó hiểu ngẩng đầu hỏi.

Trên bàn cơm phụ tử ba người Liễu gia hơi dừng lại, nhất là Liễu Phong Viêm biết được chính mình lỡ miệng, vội vàng xấu hổ cười cười nói: “À... Nhị tỷ, tỷ cũng biết đi, cái ngành từ lâu này tính cạnh tranh rất lớn, từ lâu của chúng ta đương nhiên cũng phải không ngừng làm món ăn mới để đổi mới. Gần đây không phải vừa vận đến thời điểm nên đổi thực đơn mới đó thôi, cho nên ta nói tỷ cho mấy thứ kia và thực đơn thật là kịp lúc.” Nói tới đây, hắn âm thầm thở ra một hơi.

Tuy rằng đáy lòng Tô Nhượng Hàm còn có nghi hoặc, nhưng mà thấy ba người bọn họ đều không có ý tứ muốn nói, chỉ đành phải thân nhiên gật gật đầu không hỏi nữa.

Ăn qua cơm chiều, Liễu Phong Liệt ở đó khảo công khóa của Mặc nhi, mà còn lại Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ thì ở đó cảm thức ăn vui đùa Tiểu Bạch mà nó không thèm quan tâm, Tô Nhượng Hàm liền đứng dậy đi về phòng ngủ của mình một chuyến. Sau khi đóng cửa phòng thì nhanh chóng lách mình đi vào trong không gian, lấy mấy bao thành phẩm hai loại hoa tiêu và hạt tiêu đã được mài nhuyễn. Rồi sau đó lại lấy gừng tỏi đã thu hoạch để đó, dùng quần áo cũ gói lại hai bao rồi mang theo.

Chờ khi nàng trở lại nhà ăn, lúc Liễu Phong Viêm nhìn thấy mấy bao đồ trong tay nàng, lập tức trên mặt cười một đóa hoa nở rất nhanh chạy tới hưng phấn hỏi: “Nhị tỷ, mấy bao này là thứ kia mà tỷ nói?”

Tô Nhượng Hàm gật đầu cười nói: “Đây là thành phẩm, hành lá còn ở bên trong Mai Lâm hậu viện còn chưa nhỏ, ngày mai ta chuẩn bị cho các ngươi. Mấy thứ này trước cho các ngươi cảm về cho người thử tay xem, về phần cách dùng mấy thứ này, ta đã nói với ngươi, chỉ là vấn đề mức độ lượng cách dùng. Về phần mầm mống ... Chờ các ngươi tìm được đất, lại gọi người đến bên cạnh tường viện Mai Lâm hậu viện lấy vài cọng thấp có gai dòi qua đi.”

Khi Liễu Phong Viêm nghe được mang thứ cây thấp, nhất thời hai mắt sáng lên, có chút ngoài ý muốn hỏi: “Cái thứ bộ dáng cả người đều là gai, lá cây không dài lại không ra hoa, thoát nhìn giống như là bụi cây gai kì quái, lại chính là mấy loại cây nguyên liệu gia vị bên trong thức ăn?”

Thấy ba người phụ tử Liễu gia đều tò mò nhìn mình, Tô Nhượng Hàm hơi cười nói: “Đúng vậy, cái cây người quán quít ta hỏi mấy lần, vì sao vừa xấu lại không ra hoa đó là cây 'Hoa tiêu'. Đó chính là lần trước cụ ông kia nói cho ta biết, ta đi rĩa núi Nam Sơn tìm thật lâu mới tìm được vài gốc, nên đào toàn bộ trở về. Cũng may lời nói của ông ấy ta đều nhớ kỹ, bằng không chờ trồng mầm móng xuống, chờ hoa tiêu kết quả được chỉ sợ phải mất thời gian mấy năm, chờ đến hoa cúc cũng đã lạnh rồi.” Nàng không có cách nào giải thích được vì sao cây hoa tiêu kia ở trong hơn một tháng gần gũi mà có thể cao lớn như vậy, chỉ có thể thoái thác là ông cụ kia nói cho nàng, sau đó nàng chạy tới trên núi Nam Sơn tìm thấy.

Liễu Phong Viêm ngưng ngưng gãi gãi đầu, âm thầm thề lười. Hai ngày trước thời điểm mình nhìn thấy Mặc nhi và Tiểu Bạch ở phía sau viện chơi đùa, ngoài ý muốn thấy được mấy cây thấp bé mang theo gai nhọn, hẳn còn đang nói thầm nhĩ tử bị hồ đồ hay sao, không có việc gì sao không trồng hoa, lại đi trồng cái thứ mang gai này, thì ra mấy thứ này lại là cây hoa tiêu quý giá.

Sau khi đưa cho bọn họ mấy thứ đó, phụ tử ba người Liễu gia ngồi hàn huyên với Tô Nhượng Hàm trong chốc lát. Thời điểm Liễu Phong Liệt biết được Tô Nhượng Hàm hợp tác cùng Phụng Vân Cẩm mở một tửu lâu thì mày chỉ khẽ nhếch lên một chút, vẫn không có mãnh liệt ngăn cản giống như Liễu Phong Viêm và Liễu lão cha. Chỉ là lạnh nhạt nói một câu, tuy rằng Phụng Vân Cẩm người nợ phúc hắc khôn khéo, nhưng mà cũng một tiêu nhân vô sỉ, hợp tác với hắn thật ra không cần nhiều lo lắng.

Dù sao Liễu Phong Liệt ở trên thương trường cũng không phải một lần hai lần giao thủ với Phụng Vân Cẩm. Phải biết rằng từ năm ấy ở Phụng Lan quốc ngoài ý muốn trêu chọc phải cái tên khó chơi, sau vài năm thì tên kia và Liễu gia người tới ta đi tranh đoạt sinh ý với nhau. Ít nhiều cũng có thể nhìn ra hành vi tác phong của nam nhân kia, giống như có câu châm ngôn, trên thế giới này người hiểu biết người nhất, có lẽ là địch nhân của người.

Nếu Liễu Phong Liệt đã nhấc tay tán thành, tự nhiên Liễu tiểu đệ không có đường phản đối rồi.

Ngồi trong chốc lát, bởi vì nghĩ Liễu Phong Liệt lặn lội đường xa về đây còn chưa nghỉ ngơi, ba người phụ tử Liễu gia liền đứng dậy rồi đi, chuẩn bị đi về căn nhà cách vách mới mua. Bên trong nhà đã phái người tới sửa sang lại, thật ra đi qua thì có thể nghỉ ngơi. Suy nghĩ một chút Tô Nhượng Hàm liền không giữ bọn họ ở lại, dù sao trong nhà chỉ có hai gian phòng khách, nàng cũng chỉ mới sửa sang lại một gian, bọn họ ba người ở lại cũng không đủ chỗ.

Lúc Liễu lão cha rời đi hỏi Tô Nhượng Hàm có muốn đi qua nhìn xem nhà mới hay không, Tô Nhượng Hàm suy nghĩ một chút liền cười lắc đầu nói ban ngày mai mới đi qua. Hôm nay trời đã dần tối, đi qua cũng không xem được gì, hơn nữa vừa đi qua căn nhà kia thì nàng cảm thấy thịt đau, thực hiển nhiên là nghĩ đến cái giá trên trời mua căn nhà rồi.

Tô Nhượng Hàm tiến bước phụ tử ba người Liễu gia rồi về phòng, tiểu tử Mặc nhi đã hiểu chuyện mà mang chậu rửa mặt tới chờ ở phòng bếp, chuẩn bị đổ nước ấm để cho nàng rửa mặt. Mà còn lại gia hỏa Tiểu Bạch kia thì vô cùng thích ý ghé vào bên cạnh bếp nấu lửa còn chưa tắt hết mà sưởi ấm ngủ gật khò khè.

Thấy nàng trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi nhăn lại, vào lúc Tô Nhượng Hàm đổ nước vào bồn, bé nhỏ giọng âm ỉ nói: “Mẫu thân...”

Tô Nhượng Hàm đang nhúng ướt khăn mặt trong nước ấm nghe được Mặc nhi gọi thì ngẩng đầu, nàng cười nhẹ bưng nước tới nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy Mặc nhi?”

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của Mặc nhi phiền não mãn thành một đường thẳng tắp, hồi lâu sau mới nói: “Kỳ thật ngày đó tên quý chán ghét có cho Mặc nhi một túi bạc, nói là để cho Mặc nhi mua đồ ăn vặt mà ăn. Nếu mấy người ngoại công và đại cữu cữu không đủ bạc, mẫu thân giúp Mặc nhi lấy bạc kia cho mấy người ngoại công đi, Mặc nhi không ăn quà vặt rồi.”

Tô Nhượng Hàm hơi hơi nhíu mày âm thầm mắng, giới cho người cái tên Phụng Vân Cẩm kia, dùng lời nói lừa gạt Mặc nhi nhà mình cũng quên đi, lại còn thừa dịp lúc mình không biết thì dùng bạc tới dụ dỗ nó? Lại còn là một túi bạc... Đó là bao nhiêu?

Nhưng mà thấy vẻ ông cụ non của Mặc nhi nói ra lời nói vô cùng đáng yêu, Tô Nhượng Hàm hơi sùng sốt một chút rồi buồn cười hỏi: “Vì sao Mặc nhi nói ngoại công và đại cữu cữu không có bạc hả?” Nếu nhà giàu bạc nhất Thương Lan quốc cũng không có bạc, vậy người nào mới có bạc hả?

“Bởi vì mới vừa rồi con nghe mấy người đại cữu cữu lặng lẽ nói cái gì mà sự tình thực khó giải quyết, còn nói cái gì mà tiền trang đã không có bạc, đại cữu cữu và tiểu cữu còn muốn đích thân đi đến địa phương khác lấy bạc, nhưng lại nói cái gì mà tạm thời đừng cho mẫu thân biết mọi chuyện.” Lúc này Mặc nhi phồng má, vẻ mặt rầu rĩ nói ra chuyện mình vừa mới nghe lén được.

Tô Nhượng Hàm ngăn người, tuy rằng mơ hồ biết được có khả năng Liễu gia gặp chút vấn đề, nhưng mà không nghĩ tới tình hình lại có thể khó giải quyết đến vậy. Vừa nãy khi Liễu Phong Viêm không cẩn thận nói lộ ra, nàng liền muốn hỏi, nhưng mà thấy bọn họ có ý tứ không muốn nói, thế này mới nhịn xuống, không nghĩ tới Mặc nhi lại nghe trộm được bọn họ nói chuyện.

Nhìn Mặc nhi rầu rĩ không vui trần thuật lại, Tô Nhượng Hàm cười chuyển ghé qua ngồi xuống rồi ôm Mặc nhi đến trên người, vừa rửa mặt cho nó vừa nhỏ giọng trấn an: “Mặc nhi ngoan, nếu mấy người ngoại công thực sự thiếu bạc, mẫu thân sẽ nghĩ biện pháp, nhưng mà nếu ngoại công biết Mặc nhi còn nhỏ mà biết quan tâm bọn họ, chỉ sợ ngũ cũng sẽ cười tỉnh.” Nói tới đây, nàng nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má mềm mại của nó.

Mặc nhi dưới một phen trấn an của nàng, trái lại không còn rầu rĩ nữa, rất nhanh liền để cho Tô Nhượng Hàm ôm về giường dỗ ngủ.

Đợi cho Mặc nhi ngủ rồi, Tô Nhượng Hàm nhíu mày đi ra phòng ngủ, Tiểu Bạch ghé vào trước giường ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, lại phát hiện ánh mắt cảnh cáo của nàng, Tiểu Bạch nhỏ giọng ngoào ô một tiếng sau đó lại nằm úp sấp trở về. Chỉ là không có nhắm mắt ngủ say giống như vừa rồi, mà ngược lại mở to hai mắt cảnh giác trông coi Mặc nhi.

Nhìn thấy Tiểu Bạch không đi theo mình, Tô Nhượng Hàm bước nhanh đi ra cửa phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đến tốt cùng Liễu gia là cái tình huống gì, mà ngay cả tiền trang lại không có bạc, hơn nữa ngay cả Liễu Phong Liệt cũng nói sự tình khó giải quyết, chỉ sợ mọi chuyện thật sự có chút phiền phức mới phải... Bọn họ tính gặt năng mọi chuyện, chỉ sợ để tránh cho nàng lo lắng là một nguyên nhân, chỉ sợ chuyện này có liên quan với nàng. Thậm chí có khả năng chính là Thanh Nguyên gây nên cũng nói không chừng, mà nàng rõ ràng còn nhớ rõ, ngày ấy lúc Thanh Nguyên rời đi có nói qua, mọi chuyện sẽ không đơn giản mà kết thúc như vậy.

Tô Nhượng Hàm mang tâm sự nặng nề ra cửa, bước nhanh đi tới bên ngoài căn nhà Liễu lão cha mới mua, nhìn thấy cửa chính căn nhà đóng chặt, nàng đứng ở bên ngoài trong lúc nhất thời không biết có nên đi gõ cửa hay không. Chỉ vì nếu chuyện thật sự thực khó giải quyết, như bây giờ nàng đi thì có năng lực hỗ trợ cái gì đâu? Hơn nữa... nếu đúng như nàng đoán nguyên nhân mọi chuyện do nàng mà dựng lên, bọn họ gặt nàng chỉ sợ là vì sợ nàng áy náy, hiện tại nàng đi hỏi bọn họ, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không nói cho nàng đi?

Ở ngoài cửa do dự nhiều lần, cuối cùng nàng thu hồi tay chuẩn bị gõ cửa, xoay người đi về phương hướng Tô phủ. Nàng có chút do dự, nếu Liễu gia thật sự gặp phải cửa ải khó khăn, ai mới có thể có đủ năng lực hỗ trợ đây? Nghĩ tới nghĩ lui, trong những người nàng quen biết, giống như chỉ có Phụng Vãn Cẩm kia là có năng lực giúp mình.

Chỉ là tên Phụng Vãn Cẩm kia, bởi vì chuyện vào ban ngày, nàng vừa mới chưa cho đối phương về hoà nhã, lúc này lại chạy tới mở miệng để cho người ta hỗ trợ, lại còn là một chuyện vô cùng khó giải quyết, đối phương chịu ra tay sao? Dù sao trên thế giới này không có bữa cơm nào miễn phí, không ai sẽ vô duyên vô cớ đối tốt với người, hoặc là không yêu cầu hỏi báo mà giúp người. Ở dưới tình huống nếu Liễu gia thực sự gặp khó khăn nàng có cái lợi thế gì mới có thể đòi lấy được sự ra tay cứu giúp của đối phương đây?

Tô Nhượng Hàm cau mày ở dưới sắc trời mờ tối mà đi trở về Tô phủ, nhưng không có dự đoán được, lúc này ở trước cửa Tô phủ lại có một bóng dáng tuần dật đứng ở nơi đó. Đối phương giống như không có nhận thấy nàng đang đi tới, lúc này cũng đang có một bộ dáng suy nghĩ sâu xa đứng ở nơi đó.

Tô Nhượng Hàm đứng từ nơi xa xa, nàng nhíu mày có chút ngoài ý muốn nhìn bên kia, lúc này, vì sao hắn lại ở chỗ này? Ngược lại mọi chuyện cũng thật là có chút khéo, nàng vốn đang do dự có muốn đi Hương Phiêu Trai tìm hắn không, cũng không ngờ hắn lại xuất hiện tại cửa nhà trước.

“Phụng Vãn Cẩm... Người ở chỗ này làm cái gì?” Tô Nhượng Hàm đi tới nhíu mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Hôn rồi phụ trách.

Thân ảnh màu tím vốn đang đứng ở trước cửa trầm tư, bởi vì Tô Nhượng Hàm thỉnh thoảng xuất hiện nói ra mà đột nhiên ngẩng đầu. Đối phương làm ra bộ dáng giống như bị nàng đột nhiên xuất hiện từ phía sau lưng mà hoảng sợ, sững sờ một lúc sau mới xấu hổ ho khan một tiếng cười nói: “Trời đã tối rồi sao nàng lại không ở nhà?”

Tô Nhượng Hàm vô tội nhíu mày, vì sao thì mình nhất định phải ở nhà?

Hơn nữa hắn cũng biết hiện tại trời đã tối rồi, vì sao lúc này còn xuất hiện ở trước cửa nhà nàng, đây không phải là tăng thêm đầu đề câu chuyện cho mình sao?

Nghiêng đầu nhìn thấy phía trước cách đó không xa trong một căn nhà, có một phụ nhân khoảng năm mươi tuổi thò đầu nhìn sang bên này thăm dò. Tô Nhượng Hàm đứng ở cửa âm thầm nhíu mày, ở chỗ này được một thời gian, nàng cũng biết phụ nhân vừa rồi lại có tiếng là người nhiều chuyện ở khu này. Bản thân nàng còn phải tiếp tục sinh sống ở đây, cũng không muốn nghe được lời nói đồn đãi lung tung gì đó ảnh hưởng đến Mặc nhi. Lúc này sắc trời đã bắt đầu tối, y theo khoảng cách từ chỗ phụ nhân kia và bên này lẽ ra sẽ không thấy rõ dung mạo Phụng Vãn Cẩm mà chỉ có thể nhìn được thân hình mà thôi, nghĩ đến đây thì trong lòng nàng đã có tính toán.

Tô Nhượng Hàm đi tới trước mặt Phụng Vãn Cẩm, xuyên thấu qua thân hình của hắn lặng lẽ nhìn sang bên kia. Thấy phụ nhân kia vẫn còn nghiêng đầu ở đó xem náo nhiệt vẫn chưa đi vào, nàng âm thầm tức giận mắng một câu thật xui xẻo, lập tức ngẩng đầu nhìn nét mặt biểu lộ vẻ tươi cười sáng lạn của Phụng Vãn Cẩm mà cười nói: “Đại ca... Người mới từ Phụng Dương thành trở về vì sao còn không đi nghỉ ngơi đi? Vừa rồi không phải ta đã nói cho phụ thân rồi đó thôi, chờ ngày mai mới qua thăm nhà mới, lúc đó người đưa lễ vật cho ta là được, tội gì người lại tự mình đưa lại đây chứ?”

Đột nhiên nàng nói ra những lời này, làm cho Phụng Vãn Cẩm ở đối diện với nàng kinh ngạc sững sờ một chút, phản xạ có điều kiện muốn nhìn ra phía sau, chẳng lẽ Liễu Phong Liệt đang ở phía sau của hắn? Nhưng mà hắn cũng còn chưa quay đầu, Tô Nhượng Hàm ở trước mặt hắn đã nhanh chóng đưa một bàn tay túm vạt áo của hắn nhỏ giọng nói: “Không được quay đầu!”

Phụng Vãn Cẩm ngoài ý muốn nhếch đuôi lông mày: “Hử?”

Tô Nhượng Hàm nhỏ giọng căn nhắc nói: “Căn nhà bên kia có bà nhiều chuyện đang nhìn, ta cũng không muốn ngày mai khắp nơi đều truyền ra tin đồn là ta gặp mặt đàn ông vào ban đêm.”

Nghe xong lời của nàng, Phụng Vãn Cẩm giống như kịp phản ứng cái gì, tươi cười trên mặt hắn lại thâm thúy hơn, đột nhiên đề cao giọng mà cười nói: “Đương nhiên phải đích thân đưa lại đây, tiểu muội chính là người đại ca yêu thương nhất, đương nhiên phải đích thân mang theo lễ vật đưa tới đây.”

Hà... Cái gì, cái gì mà kêu là hân yêu thương nhất?

Tô Nhực Hàm há hốc mồm sững sốt một chút, một hồi sau mới hoàn hồn thẳng nhai này kêu mình là tiểu muội, nàng phần hận trọn trùng hai mắt nhìn hân. Người này thật đúng là không chịu thiệt thòi, để cho hân nói giúp mình một chút, miệng lưỡi của hân cũng muốn chiếm tiện nghi của mình. Hân cũng không giấu lại, phiên toái này cũng là hân đưa tới cho mình chứ đâu.

Liếc liếc nhìn qua bên kia một cái, khi phụ nhân kia nghe được Phụng Vân Cẩm kêu nàng là tiểu muội, hình như là cảm thấy không thú vị liền 'Xuy' một tiếng, nhưng mà cũng không có thu đầu trở về. Tô Nhực Hàm có chút tức giận đến nghiêng răng, sao nàng lại không biết cái bà nhiều chuyện kia bởi vì cái chết tiết gì mà nhìn chằm chằm trước cửa nhà mình không rời?

Chẳng lẽ cứ kéo dài như vậy? Nghĩ đến bản thân mình cũng có chuyện muốn tìm thẳng nhai Phụng Vân Cẩm này đàm phán, nhất thời cắn chặt răng, nàng dùng sức kéo vạt áo Phụng Vân Cẩm giương giọng âm thầm cắn răng lớn tiếng cười nói: “Thật sự là không có biện pháp với về tự cao tự đại của ca, nếu đã phiên toái đưa lại đây rồi, vừa vặn đi vào cầm một bao Bích Loa Xuân (trà) tốt nhất mang về cho phụ thân giúp muội đi.” Dứt lời nàng dùng sức túm vạt áo của hân kéo hân đi tới trong viện.

Mặc dù Phụng Vân Cẩm bị túm đi, nhưng mà khoe miệng lại khẽ nhếch lên cười cười nhìn nữ nhân trước mặt đang tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi mở cửa.

Đợi cho nàng mở cửa ra xong, dùng sức đẩy hân đi vào trong viện, không ngờ bộ pháp dưới chân hân không ổn định mà sắp ngã ngã. Mà tay trái của Tô Nhực Hàm vừa mới đóng cánh cửa lại, nàng quên mất tay phải của mình còn túm quần áo của hân, bị trọng lực Phụng Vân Cẩm ngã ra phía sau lôi kéo, suýt nữa thì bị ngã tới phía trước. Lập tức, sắc mặt nàng đại biến vron một bàn tay khác dùng sức đi kéo hân.

Dùng sức một cái, Phụng Vân Cẩm vốn đang ngã ra sau, vì bị kéo nên ngã tới trên người nàng, trực tiếp thành Tô Nhực Hàm ngửa mặt dựa người vào trên cửa phía sau, mà còn Phụng Vân Cẩm thì lại là cả người bỏ nhào vào trên người nàng, một cảm xúc mềm mại ấm nóng đặt ở trên môi của nàng.

Nhất thời Tô Nhực Hàm kinh ngạc sững sốt, cái ... cái tình huống gì?

Nàng trừng to đôi mắt nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại ở trước mặt, khuôn mặt tròn bóng như ngọc của đối phương phóng đại ở trước mặt. Cho dù hiện tại sắc trời đã dần tối, nhưng mà vẫn không gây khó khăn ảnh hưởng nàng nhìn thấy rõ ràng lông mi dài mà dày đặc của đối phương đang run nhẹ, lúc này trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy đang trầm tĩnh nhìn nàng chằm chằm.

Nhận thấy hơi thở ấm áp truyền đến trên mặt mình, còn có xúc cảm nóng bỏng của hai tay mình đang đặt ở trên ngực của đối phương, cùng với đó còn có tiếng tim đập thình thịch thình thịch mà đến kia, nàng có chút phân biệt không rõ ràng lắm rốt cuộc đó là tiếng tim đập của mình hay là của hân. Đột nhiên hoàn hồn lại, nàng dùng sức đẩy Phụng Vân Cẩm ra, sau đó bắt đầu hô hấp mãnh liệt, thế này mới nhớ tới vừa rồi nàng lại có thể ngừng thở, thiếu chút nữa thì ngạt thở rồi.

Còn có... Vừa rồi bị ăn đậu hủ (sở sàng) rồi hả? ? ?

Tuy rằng có khả năng đối phương không phải cố ý, nhưng mà cũng tránh không được chuyện nàng bị ăn đậu hủ là sự thật.

Tô Nhực Hàm cảm thấy tức giận trừng mắt nhìn qua, nhưng mà sát khí trong ánh mắt của nàng cũng còn chưa truyền đạt tới được cho đối phương, thì một câu nói sâu kín xông ra: “Phụ trách!”

“Cái gì?” Tô Nhực Hàm há hốc mồm ngẩn đầu, không phải chứ, thẳng nhai Phụng Vân Cẩm này sẽ không nghĩ đến chỉ mới hôn mình một chút, sẽ chịu trách nhiệm với mình đi? Tuy rằng bị sở sàng thì nàng rất là tức giận, nhưng mà nàng sẽ không đại độ vì đã đánh mất một cái hôn thì tìm người khác phụ trách đi. Thời đại nàng từng sinh sống trước kia, từng nói chỉ là không cần thận miệng đôi miệng một chút, mà cho dù là đã lăn lộn trên giường xong rồi bước xuống, vậy mà còn có thể bình tĩnh nói gặp lại, sau đó đường ai nấy đi là được rồi?

Suy nghĩ một chút, nàng nhanh chóng lắc đầu giống như cái trống bỏi nói: “Không, không cần... Phụng đại thiếu gia không cần cảm thấy phức tạp làm gì, ta không cần người phụ trách, vừa rồi chỉ là sự ngoài ý muốn mà thôi.”

Kết quả không ngờ lời của nàng vừa nói xong, thần sắc của Phụng Vân Cẩm ở đối diện cổ quái nhìn chằm chằm nàng cả một hồi lâu, sau đó hân mới đột nhiên kề sát vào nàng nói: “Ta nói là nàng phụ trách với ta...”

“Cái gì? Lại còn muốn ta phụ trách đối với người?” Phụng Vân Cẩm bất thình lình nói một câu, làm cho Tô Nhực Hàm ở đối diện hỗn độn trong gió. Đột nhiên nàng nghe được phía sau tường viện không xa bên kia có tiếng 'bịch' trầm đục truyền đến, nàng mạnh mẽ nghiêng đầu nhìn lại, lại phát hiện bên kia cái gì cũng không có, cảm thấy có chút nghi hoặc lại quay đầu nhìn về phía Phụng Vân Cẩm.

Mà nàng không có chú ý tới là, ở thời điểm nàng quay đầu nhìn về phía bên kia tường vậy, hai mắt Phụng Vân Cẩm nguy hiểm híp lại liếc mắt quét qua chỗ tường vậy bên kia một cái sau đó nở nụ cười quỷ dị. Mà tươi cười thoáng qua này giống như phù dung sớm nở tối tàn chợt lóe rồi biến mất. Đợi đến khi Tô Nhực Hàm quay đầu lại, vừa vặn chống lại là đôi mắt đen nhánh thâm thúy của Phụng Vân Cẩm đang nhìn nàng chằm chằm, nhẹ cười lên án nói: “Chứ không phải là nàng cho là đã chiếm tiện nghi của ta xong rồi, thì nghĩ rằng không phụ trách sao?”

Tô Nhực Hàm nhú mày nhìn Phụng Vân Cẩm, khoe môi hoàn mỹ của hân hơi giương lên phát họa nụ cười mỉm thần nhiên, giống như đang nói vui đùa. Nhưng mà ánh sáng lấp lóe trong đôi mắt lại có tồn tại sự nghiêm túc, nàng trầm mặc được một lúc lâu mới thật cẩn thận hỏi: “Người là đang đùa giỡn sao?”

Ở phía đối diện, Phụng Vân Cẩm chỉ lặng lẽ cười nhìn nàng, nhìn đến nỗi da đầu Tô Nhược Hàm có chút run lên, sắc mặt lại có chút nóng lên, có vẻ như tim cũng nhảy lên hơi nhanh một chút. Nàng âm thầm nhận định mình đang chốt dạ cộng thêm khăn trương, bằng không tim đập nhanh làm cái quý hà?

Mà Phụng Vân Cẩm vẫn luôn khẳng khái lúc này đột nhiên giống như cực kì thất vọng thờ dài cười nói: “Ài... lại bị nàng nhìn thấu. Vì sao nàng lại không thể coi là thật chứ, kỳ thật ngược lại ta hy vọng nàng có thể thực sự phụ trách ta. Dù sao ta đối với chuyện cưới nàng vẫn có chút hứng thú, được rồi... ban đêm gió rét lạnh, đi vào nấu chén trà nóng chiêu đãi ta đi, thực ra ta mang tới tin tức của Liễu gia cho nàng.”

Vừa nghe hắn nói lời này, Tô Nhược Hàm âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi lại nổi giận mắg: “Không ứng đáp, luôn thích nói giỡn lung tung, người cần thận một ngày nào đó ta liền tưởng là thật rồi không phải là người thì không gả.” Sau khi nói xong, lại cảm thấy cảm thấy có chút mất mát, nàng hơi nhíu nhíu mày, mình đang mất mát cái quý gì hà? Chẳng nhai Phụng Vân Cẩm này cả ngày không nói một câu đúng đắn, chẳng lẽ nàng còn chưa quen sao, lại còn có thể tưởng lời hắn nói là thật, thật sự là...

Nghĩ đến đây, nàng tức giận liếc mắt Phụng Vân Cẩm một cái sau đó xoay người mà đi vào trong phòng.

Chỉ trách Tô Nhược không có nhìn thấy được, ở trong nháy mắt nàng xoay người kia, trong mắt nam tử áo bào màu tím phía sau nàng hiện lên vẻ bất đắc dĩ và thất vọng, đây có thể tính là tự bùng nổ đập chân mình không? Trái lại hắn thật hy vọng nàng tưởng thật, sau đó lại ăn vạ mình đấy!

Vốn tưởng rằng không thể nóng vội để tránh làm nàng sợ hãi mà bỏ chạy, hiện tại cũng không ngờ lời cuối cùng nói ra thì nàng lại bị nàng tưởng thật, ai... Đưa tay vuốt ve môi của mình, nam nhân tuân theo thất vọng thờ dài, thực đáng tiếc... Kỳ thật vừa rồi thật sự muốn thuận theo đó mà hôn lại nàng, nhưng mà thấy bộ dáng nàng cau mày, không biết vì sao hắn cũng khiếp đảm, sợ sẽ như vậy mà làm nàng kinh sợ, làm cho nàng hoàn toàn khóa chặt cánh cửa trái tim.

Mãi cho đến khi Phụng Vân Cẩm có vẻ đắm chiêu liếc mắt nhìn sang bên cạnh tường viện một cái rồi vung tay áo đuổi kịp bước chân Tô Nhược Hàm rồi đi, bên ngoài tường viện có một người âm thầm thở ra một hơi.

Phụng Thiên dùng sức xoa xoa cái mũi của mình vừa rồi bị ngã xuống dưới, u oán trừng mắt nhìn tường viện không thôi. Nếu ánh mắt của hắn có thể mà nói, phòng chửi tường viện kia cũng bị hắn trừng mà thủng ra vài cái lỗ.

Vốn bởi vì thiếu gia nhà mình nhận được tin tức rồi vội vàng chạy đến thành tây này, không cần phải nói thì Phụng Thiên cũng biết vì sao thiếu gia nhà mình đến đây. Nhưng mà nghĩ đến hiện tại Liễu gia bị người để mất tới, nhất định bên ngoài căn nhà của Tô Nhược Hàm có người mai phục. Mà thiếu gia nhà mình lơ mà lơ mờ tùy tiện chạy tới vạn nhất xảy ra cái sự cố gì thì hắn cũng không dám đương nổi. Tuy rằng biết rõ võ công của thiếu gia nhà mình còn cao hơn mình nữa, nhưng mà hắn vẫn lo lắng đi theo tới đây.

Chỉ là thật không ngờ, Phụng Thiên tránh ở trên tường viện không lên tiếng, lại ngoài ý muốn đụng phải một màn như vậy.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, Phụng Thiên có chút khinh bỉ trợn mắt xem thường, thiếu gia nhà mình cũng thực không biết xấu hổ... Người luyện võ thì hạ bàn (bàn chân, nền tảng) vốn ổn định, làm sao có thể chỉ bị Tô Nhược Hàm nhẹ nhàng đẩy một chút thì ngã về phía sau, sau đó kéo một cái lại còn gục lên người người khác, mà sao cứ lại kéo...

Phụng Thiên nghĩ đến đây, cảm thấy trên khuôn mặt mình cũng đã đỏ lên, đó hoàn toàn là cảm thấy ngượng ngùng thay thiếu gia nhà mình. Đây, đây không phải rõ ràng ăn đậu hủ của người ta sao hả, hơn nữa sau khi ăn đậu hủ xong, lại còn tới đòi bắt người ta phụ trách với hắn, không biết xấu hổ... Quả thực có chút không biết xấu hổ mà. Nhưng mà thiếu gia cũng là tự tìm khổ để ăn, khiến cho hắn không có việc gì thì ở chỗ đó ái muội hai câu với cái nữ nhân kia, hiện tại người ta căn bản cũng không xem lời của hắn nói là thật, để xem thiếu gia hắn có thể chịu được tới đâu.

Nhưng mà nghĩ đến vừa rồi bởi vì câu nói kia của thiếu gia mà mình ngã xuống khỏi tường viện, cũng không biết thiếu gia nhà mình có phát hiện ra mình không nữa.

Đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua, Phụng Thiên đứng dưới tường viện run run đánh 'hắc xì' một cái, khổ sở liếc mắt nhìn bên trong viện một chút. Lúc này thiếu gia nhà mình thì đang uống trà nóng, mà mình lại ở chỗ này đón gió lạnh thổi tới, sớm biết vậy thì vừa rồi thời điểm ngã từ trên tường viện xuống thì liền rớt xuống ở trong sân luôn, ài, thật sự là tính toán không chu đáo mà!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 70: Điều kiện của người.

Tô Nhược Hàm dẫn Phụng Vân Cẩm đến thiên sảnh, thấy hắn ngồi xuống rồi nàng có chút tức giận nói: “Người ngồi đợi một lát, ta đi pha trà cho người.” Nói xong nàng xoay người đi ra ngoài, miệng còn lâm lâm cần cần, cũng may vừa rồi sau khi đổ nước ấm cho Mặc nhi rửa chân thì mình lại lập tức nấu một ấm đồng đặt ở trên bếp củi, bằng không lúc này mà đi nấu nước pha trà cho người này, vậy còn không phiền toái muốn chết?

Lúc ra đến cửa, Tô Nhược Hàm quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện lúc này Phụng Vân Cẩm hình như có chút khác thường ho khan vài tiếng, lại

nhìn tên kia một thân y bào đơn bạc màu tím. Ban đêm gió lạnh mà cái tên này ngay cả cái áo choàng cũng không mặc mà đã chạy tới, nghỉ tới vừa rồi ở cửa khi nàng không cẩn thận chạm đến trên người hắn, phát hiện nhiệt độ cơ thể của hắn có chút quá cao, nàng nhẹ nhũm mày một cái rồi xoay người ra cửa.

Khi nàng ra ngoài rồi, Phụng Vân Cẩm nghiêng người tựa vào ghế rồi vào trầm tư.

Tình huống trước mắt của Liễu gia mặt ngoài thoạt nhìn chỉ có ở bên Phụng Dương thành là xảy ra vấn đề, nhưng đây rõ ràng là đối thủ bố trí một ván cờ, hơn nữa lại còn là một ván muốn từng bước ăn sạch Liễu gia. Vốn tưởng rằng hết thảy là do cái tên nam tử yêu mỹ kêu là Thanh Nguyên kia gây nên, nên cũng không phải người đi tra một vài thứ khác. Điều này làm cho Phụng Vân Cẩm có chút ngoài dự đoán, không nghĩ tới miếng thịt béo lớn Liễu gia này lại còn bị người ta ở trong chỗ tối nhớ thương nhiều năm như vậy. Chỉ sợ người Liễu gia cũng thật không ngờ, sau lưng Thanh Nguyên kia còn che giấu một người bí mật chân chính dòm ngó Liễu gia đi.

Nghĩ tới mấy chuyện phải người đi thăm dò hai mươi mấy về năm trước, Phụng Vân Cẩm xoa xoa huyết thái dương có chút phát đau. Cần nhắc xem chuyện này có muốn nói cho Tô Nhược Hàm biết hay không đây. Nàng đã không còn nhớ rõ chuyện trước kia, vậy chuyện hai mươi mấy năm trước thì nàng lại càng không biết. Dù sao khi đó nàng cũng còn chưa có sinh ra, cho dù sau đó có nghe phụ thân nàng đề cập qua, nhưng sau khi mất trí nhớ thì cũng nhớ không được mới đúng.

Tô Nhược Hàm ở trong phòng bếp bận rộn một hồi lâu mới bùng một cái chén lớn đến trong thiên sảnh, thời điểm đi tới nhìn thấy Phụng Vân Cẩm kia lại đang chống tay ở trên bàn mà ngủ thì kinh ngạc trừng mắt nhìn rồi đi qua.

Nàng trộm làm cái bàn vang lên hai tiếng 'keng keng', Phụng Vân Cẩm có chút môi mím mở mắt cười nói: "Trà xong rồi?"

Hắn mới mở miệng thì giọng nói thoắt có chút khàn khàn không du dương giống như bình thường. Tô Nhược Hàm nhũm mày, lấy cái chén nhỏ trong khay ở trên bàn đưa cho hắn bầu nói: "Ừ... Uống vào đi, nhìn bộ dáng của ngươi giống như là nhiễm phải phong hàn, canh gừng này có thể giúp ngươi trừ bỏ hàn (lạnh) trước. Đợi lát nữa sau khi trở về thì ngươi đi tìm đại phu khai chút thuốc cho ngươi uống đi."

Phụng Vân Cẩm sững sốt một chút, trong con ngươi rạng rỡ thoáng hiện lên ánh sáng.

Kinh ngạc nhìn chén nước canh bốc lên hơi nóng ở trước mặt mình, trong đôi mắt rủ xuống có cảm xúc khác thường. Thật lâu sau sau hắn nhẹ nhàng vươn bàn tay thon dài sạch sẽ như Bạch Ngọc khê nâng cái chén nhỏ kia lên đến bên miệng rồi nhẹ nhàng uống một hớp. Lúc này trong vị ngọt mang theo cảm giác cay cay cần quét trong khoang miệng, lại làm cho trong người ấm áp. Môi mím đẹp để trần ra một nụ cười tươi nhàn nhạt, chỉ có điều lại không giống như tươi cười tao nhã ngày thường hắn luôn treo ở trên mặt. Lúc này tươi cười mang theo vẻ thỏa mãn nho nhỏ, cũng có thêm cảm thấy mỹ mãn tâm tính trẻ con.

Tô Nhược Hàm mím môi ngồi ở đối diện, khi nhìn về mặt thỏa mãn của gia hỏa Phụng Vân Cẩm đang cầm canh gừng mình vừa nấu xong miệng uống mà mang theo tươi cười, nàng có chút tức giận đảo cặp mắt trắng dã. Không phải chỉ là một chén canh gừng thôi sao, sao hắn lại giống như đang cầm là món ăn cao lương mỹ vị trần quý vậy?

Cũng không biết đã trễ thế này hắn còn tìm đến mình là chuyện gì, hơn nữa hắn lớn như vậy lại còn không biết chiều cổ cho bản thân, đi ra ngoài mà ngay cả cái áo choàng cũng chưa mặc liền chạy đi. Chẳng lẽ hắn không biết lúc này là đầu mùa xuân ban đêm có bao nhiêu rét lạnh, vừa rồi nghe tiếng hắn ho khan không phù hợp, liền tưởng đến nhiệt độ cơ thể hắn hơi cao, cho nên nàng làm người tốt nấu bát canh gừng cho hắn.

Trong lòng lăm lăm hồi lâu, Tô Nhược Hàm chợt ngẩn người, vì sao mình phải quan tâm chết sống của người này?

Chẳng lẽ là bởi vì chiều cổ Mặc nhi đã thành thói quen, cho nên mầu tính trên người mình được kích phát đi ra, nhìn thấy thẳng thắn Phụng Vân Cẩm này không biết chiều cổ chính mình, nàng coi hắn như Mặc nhi mà cảm râm rồi?

Nghĩ đến vừa rồi hành vi mình nấu canh gừng cho Phụng Vân Cẩm, trong ánh mắt của nàng có nhẩn nhuật thật sâu, thật lâu sau mới hung hăng lắc lắc đầu, vừa rồi nhất định mình là bởi vì có việc phải cầu hắn, cho nên mới đối với hắn tốt như vậy, nhất định là như vậy! !

Ngồi ở chỗ kia, nhìn chằm chằm tên Phụng Vân Cẩm ngồi ở đó chậm rãi uống canh gừng, Tô Nhược Hàm cảm thấy có chút buồn bực, nàng còn muốn hỏi hắn trễ như vậy còn chạy tới tìm mình là có chuyện gì đây. Cho dù không hỏi hắn tới làm cái gì, nàng còn muốn mở miệng hỏi hắn có biết tình huống của Liễu gia hay không, sao hắn cứ cầm chén canh gừng giống như là bảo bối ở nhà mà không bỏ xuống đây? Nếu thực thích cái chén sứ Thanh Hoa đó, chờ lát nữa lúc hắn đi, thẳng thần để cho hắn đóng gói mang nó đi là được.

Lúc này trong lòng Tô Nhược Hàm oán thầm muốn hồng rồi, nếu Phụng Vân Cẩm biết ý tưởng của nàng, chỉ sợ hắn sẽ nhịn không được mà phun ra bát canh gừng vừa uống xong, thuận tiện phun ra một búng máu luôn.

Thật lâu sau đó, nhìn thấy Phụng Vân Cẩm mới đặt chén trong tay xuống, Tô Nhược Hàm vội vàng chuyển qua một chén trà nóng mở miệng nói: "Phụng đại thiếu gia, hiện tại có thể nói xem ngươi tới đây làm cái gì không?"

Phụng Vân Cẩm thần nhiên liếc mắt quét nhìn nàng một cái, khẽ nhếch môi biểu lộ hiện tại tâm tình của hắn vô cùng tốt, cho nên đối với vấn đề của nàng lại trả lời thực rõ ràng: "Bởi vì từ lâu sắp khai trương, nàng nói mấy thứ kia lại không có đưa đến từ lâu, cho nên ta lại đây xác nhận một chút, để tránh cho đến lúc đó xảy ra so suất gì thì sẽ không tốt lắm." Sau khi nói xong hắn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia cười nhìn nàng.

"À... Ngươi tới là vì chuyện này hả? Ngày mai ta sẽ đưa đồ đi qua." Tô Nhược Hàm có chút thất vọng đáp lời, kỳ thật nàng ần ần có chút chờ mong hắn biết tình huống của Liễu gia, cho nên mới đến tìm nàng bàn bạc giao dịch. Nhưng lại suy nghĩ lại, tính tình của hắn khôn khéo, cho dù đã biết, chỉ sợ cũng sẽ không chủ động đề cập đi.

Nhìn thần sắc thất vọng của nàng, Phụng Vân Cẩm cười nhẹ không nói.

Vốn hẳn tới đây là vì chuyện của Liễu gia, nhưng mà vừa rồi khi cầm chén canh gừng nóng nàng nấu cho mình kia, cái loại cảm giác này quá mức ảm áp, làm cho hẳn có chút mong mỏi có được càng nhiều hơn. Một khắc kia trong đầu của hẳn thoáng hiện qua một hình ảnh, đó chính là một ngày nào đó phong trần mệt mỏi về nhà, về mặt của Tô Nhược Hàm là cười nhẹ bùng canh nóng com chín lên cho mình. Sau đó là hình ảnh tiểu tử Mặc nhi khôn khéo không thôi kia đang vui đùa ẩm ỉ ở trong phòng.

Bởi vì một màn đột nhiên xuất hiện ở trong đầu đó, mà trong lòng Phụng Vân Cẩm hẳn có một dạng tính toán khác, kế tiếp vẫn chưa chủ động đề cập chuyện của Liễu gia, ngược lại là đang chờ đợi nàng mở miệng. Hẳn biết rõ nếu như mình chủ động đề cập chuyện của Liễu gia, chỉ sợ nàng sẽ hiểu ý mà có phòng bị. Dù sao hẳn tự mình đưa lên cửa cho nàng có cơ hội lợi dụng như thế cũng không tránh khỏi quá mức lộ rõ, trên trời cũng sẽ không tự nhiên rót xuống bánh có nhân, cũng không có bữa com miễn phí. Thay vì để cho lòng nàng có phòng bị, còn không bằng chờ nàng chủ động mở miệng, dù sao ai mở miệng trước, thì người đó mất tiền cơ.

Bầu không khí trong phòng bắt đầu trầm mặc, tươi cười trên khóe miệng Phụng Vân Cẩm không thay đổi, uống trà nóng trong chén, ngón tay nhẹ nhàng thưởng thức chén trà trong tay, về mặt nhân nhả làm cho Tô Nhược Hàm ở đối diện có chút âm thầm cắn răng.

Thấy tên Phụng Vân Cẩm thật sự không có ý tứ đề cập tới chuyện Liễu gia, cuối cùng nàng vẫn không chịu nổi mà mở miệng: “Ngươi có biết chuyện của Liễu gia sao?”

Động tác hẳn đang thưởng thức chén trà dừng lại một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, cười nhẹ hỏi: “Chuyện Liễu gia? Ha ha... Nàng muốn biết cái gì?”

Vừa nghe lời này, Tô Nhược Hàm nheo mắt, người này thật sự biết rõ, nàng đã nói mà...

Nghĩ đến nội dung Mặc nhi nghe lén được, sắc mặt nàng khó coi mở miệng: “Khó khăn Liễu gia gặp phải vô cùng khó giải quyết?”

“Khó giải quyết thôi sao... Là hoàn toàn khó giải quyết, dù sao mục đích của đối phương chính là từng bước xâm chiếm toàn bộ Liễu gia. Tình huống trước mắt chỉ là khởi đầu mà thôi.” Trong tay Phụng Vân Cẩm không biết khi nào thì lấy ra chiết phiến ngắm nghía, nhẹ nhàng nhún mày nói.

“Cái gì... từng bước xâm chiếm toàn bộ Liễu gia? Khẩu vị của tên Thanh Nguyên cũng không tránh khỏi quá lớn đi, chẳng lẽ không sợ ăn không vô toàn bộ Liễu gia, ngược lại rối loạn tiêu hóa no chết hẳn sao?” Tô Nhược Hàm vừa nghe lời của hẳn nói, con giận bốc lên quất.

Phụng Vân Cẩm thấy vẻ mặt giận dữ của nàng, vô tội nhún vai cười nói: “Khẩu vị là rất lớn.”

Nhìn thấy bộ dáng vẻ mặt nhẹ nhàng băng quơ mọi chuyện không liên quan tới mình của Phụng Vân Cẩm, trong lòng Tô Nhược Hàm phải nói là ghen khui. Tục ngữ nói thật sự là rất đúng, chuyện không liên quan đến mình thì chẳng cần lo. Lúc này nàng gấp đến độ sút đầu mẻ trán, mà hẳn lại còn có thời gian rồi chơi đùa cây quạt, hơn nữa rót cuộc cây quạt quý kia của hẳn đặt ở đâu, sao đột nhiên lại xong ra?

Có lẽ là thấy được vẻ mặt tức giận của nàng, trái lại Phụng Vân Cẩm thu liễm lại hơi thở lười nhác trên người, ngồi thẳng người nói: “Thanh Nguyên hẳn ăn hết toàn bộ Liễu gia hay không, thì ta không biết. Nhưng mà ta biết lần này đối phương thiết kế bố cục, nếu Liễu gia không tìm được viện trợ, thì khả năng bị tằm ăn rồi (từng bước xâm chiếm) tính là rất lớn nha... Lại nói cho nàng một tin tức tốt lắm, người sau lưng cũng không phải là chỉ có một mình Thanh Nguyên như các nàng nghĩ đến, còn có một người vượt ra ngoài dự đoán của các nàng đấy! Còn không tốt là, đó là đối phương lại muốn Liễu gia các nàng hoàn toàn diệt vong, nàng có biết đại ca nàng chuẩn bị tự mình đi hiệu buôn tình thành lấy tiền mặt hay không? Nếu đối phương muốn, chỉ sợ đại ca nàng ở trên đường...” Hẳn nói tới đây thì ngừng lại, tươi cười trên mặt cũng thu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Đột nghe thấy ở chỗ tới lại còn có một người dòm ngó Liễu gia, nhất thời thần sắc của nàng nghi hoặc hỏi: “Ngươi đang nói, đối phương muốn ra tay với đại ca? Còn có cái người ngoài dự đoán là ai?” Vượt ngoài dự đoán của Liễu gia, chẳng lẽ người sau lưng còn có Mặc Tử Khanh hay sao? Giống như nếu là người kia mà nói, thì mọi người mới có thể cảm thấy ngoài dự liệu đi.

“Hà hừ... đó là suy đoán của ta, nhưng mà không bài trừ cái khả năng này, dù sao giữa người kia với Liễu gia các người, hoặc là nói cùng với lão nhân phụ thân nàng có khúc mắc, nếu sinh ra ý tưởng như vậy cũng là hoàn toàn bình thường.” Phụng Vân Cẩm hừ mũi gạt đầu.

Tô Nhược Hàm gạt mình, có khúc mắc với Liễu lão cha?

“Người nọ là ai hả?”

Phụng Vân Cẩm lấy ra một tấm lụa trắng ở trong ngực, trên đó viết chỉ chít chữ thật nhỏ, mà nội dung trên đó làm cho nàng hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Thật lâu thật lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn hẳn mở miệng: “Phụng Vân Cẩm, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng. Nếu đã tra mọi chuyện rõ ràng thấu triệt đến như vậy, thậm chí ngay cả người phía sau màn cũng tra ra còn rõ ràng hơn so với Liễu gia, tin tưởng ngươi cũng có biện pháp giải quyết, nhất định có thể giúp Liễu gia vượt qua cửa ải khó khăn lần này đi?”

Hẳn nở nụ cười...

Hẳn cúi đầu cúi tay chọc chọc vào chén canh gừng vừa uống xong sau mới ngẩng đầu cười nói: “Ta là một thương nhân...” Hơn nữa lại là một thương nhân có ý đồ đối với nàng.

Nàng khinh bỉ quét mắt liếc nhìn hần một cái, ta đương nhiên biết ngươi là thương nhân rồi, lại còn là một tên ăn tươi nuốt sống, đương danh thiên hạ đại gian thương.

“Nói đi, điều kiện của ngươi... Ngươi muốn như thế nào mới có thể giúp Liễu gia vượt qua cửa ải khó khăn lần này?” Tô Nhựt Hàm ngồi xuống thẳng tắp nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 71: Gả cho ta.

Trong ánh trăng như mực, một bóng đen lại giống như quỷ mỵ nhanh chóng lẩn mình tiến vào trong Mạc phủ.

Bóng đen đứng ở ngoài cửa một gian phòng, lúc nhìn phòng trong đã tắt đèn, hần đứng ở cửa lạnh giọng mở miệng: “Chủ tử!”

Vừa dứt lời, phòng trong truyền ra giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại không hề có vẻ buồn ngủ đáp: “Tiến vào!”

Trong phòng tối đen, Hàn Lệ bước tới cách hai bước ở phía trước giường thì dừng lại, mở miệng nói: “Có động tĩnh rồi.”

“Hả?” Trong màn giường màu trắng có giọng nghi vấn róc rát thán nhiên vang lên.

Hàn Lệ lạnh lùng mở miệng nói: “Vừa nhận được tin tức, bên kia truyền đến hần bị đâm trọng thương, là Quỷ Túc làm phản gây nên.”

Nghe được Hàn Lệ nói, phòng trong không có một chút động tĩnh, thật lâu sau mới nghe đối phương thán nhiên mở miệng nói: “Ngươi tự mình đi kiểm chứng.”

Trầm mặc một lát, Hàn Lệ mới mở miệng: “Thuộc hạ đã đi qua xem xét qua, nhưng trong phòng đã bị người bên cạnh hần vây quanh nghiêm cẩn, bên trong không ngừng mang ra chậu nước đầy máu, nhưng thuộc hạ không có nhìn thấy tình hình cụ thể của bản thân hần ra sao.”

Không có nhìn thấy tình hình bản thân hần, thì tình hình còn phải đợi điều tra kiểm chứng rồi?

Lần này trong phòng trầm mặc có chút tĩnh mịch, thật lâu sau người trong màn mới thán nhiên thở dài một hơi nói: “Mấy ngày gần đây đến xem tình huống bên Liễu gia, chỉ sợ hần lại có kế hoạch mới rồi. Ngươi để cho người tiếp tục nhìn chăm chăm là được. Ở Lâm Lan thành bên kia thì có tin tức gì không?”

Hàn Lệ gật gật đầu, sau đó mới mở miệng nói: “Tin tức hần là còn hai ngày nữa mới có thể đưa đến, phong thư hai ngày trước đưa tới chủ tử đã xem qua rồi, nhưng mà chủ tử... Ngài thật sự không đón thiếu chủ tử trở về sao?” Tuy nói chủ tử xem như đã hưu bỏ Liễu Hương, hơn nữa tuy lần trước ở Lâm Lan thành nàng cứu chủ tử nhà mình là sự thật, nhưng mà hiện tại tiểu chủ tử lại đi theo bên người nàng không chịu rời đi, chẳng lẽ chủ tử nhà mình cứ buông tay như vậy hay sao? Nói như thế nào thì trên người tiểu chủ tử cũng chảy huyết thống của chủ tử không phải sao, chẳng lẽ thật sự muốn để cho tiểu chủ tử đi theo cái nữ nhân kia chịu khổ chịu tội ở vùng biên cảnh Lâm Lan thành hay sao?

Rất lâu sau đó, trong màn truyền đến một giọng nói mang theo tiếng thở dài nói: “Hàn Lệ... Ngày ấy ngươi cũng nhìn thấy nàng, ngươi cảm thấy nàng và trước kia có gì không giống?”

Hàn Lệ nhú nhú mày không trả lời, theo ý hần Liễu Hương cùng với trước kia căn bản giống nhau duy nhất có lẽ cũng chỉ còn lại có khuôn mặt đi?

Nhưng chủ tử có ý tứ gì?

*****

Tô Nhựt Hàm nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, Tiểu Bạch đang ghé vào trước giường liền ngẩng mạnh đầu, một đôi đồng tử xanh lam dựng thẳng nhìn sang. Khi nhìn thấy là chủ nhân nhà mình thì thu liễm thần sắc cảnh giác trong mắt nó, lại ngoan ngoãn nằm úp sấp trở về.

Khê khàng đi tới trước giường, trên giường Mạc nhi mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy là mẫu thân mình đứng ở trước giường, nó vô cùng buồn ngủ lâu bầu: “Mẫu thân... Sao người còn không ngủ vậy?”

Tô Nhựt Hàm trấn an cười nói: “Giờ mẫu thân ngủ đây, Mạc nhi ngoan ngoãn ngủ đi.” Nói xong nàng để nguyên y phục nằm trên giường, kéo Mạc nhi ở bên cạnh đã cuộn mình lại giống như một con nhộng nhỏ cùng tới vào trong lòng, nhìn thấy nó nhắm mắt lại ngủ thật say lần nữa, mới sâu kín thở dài một hơi.

Tối nay nhất định là một đêm không ngủ được rồi, nhất là Phụng Vân Cẩm lại nói ra điều kiện thật sự là vượt qua ngoài ý liệu của nàng, nàng phát hiện thật sự là không hiểu nổi hần, một chút cũng không hiểu hần.

Nhìn lướt qua cái lọ nhỏ có màu xanh lam băng lạnh dựa vào bên cửa sổ trong phòng, bên trong là Thiên Tâm hấn cho mình giải tử mẫu cổ mà theo lão Vương gia nói là trộm được. Nàng đưa tay lấy ra một khối ngọc bội Bạch Ngọc hình phượng ở bên thắt lưng còn mang theo nhiệt độ cơ thể của mình lên xem. Ngọn đèn trong phòng chưa tắt, dưới ánh đèn mờ nhạt Bạch Ngọc Phượng Bội lóe ra ánh sáng óng ánh mờ nhạt. Lần đầu tiên nàng chú ý chỗ bất phàm của khối ngọc bội này, cũng là lần đầu tiên chính diện nghĩ đến hàm nghĩa đại biểu của khối ngọc bội này.

Ngày đó lúc Mạc Tử Khanh tới cửa, khi hấn (PVC) biết mình là một nữ nhân bị người hừ bỏ, dứt khoát đứng dậy dùng lời lạnh lùng châm chọc Mạc Tử Khanh có mắt không biết nhìn vàng xem ngọc. Lại lấy vật phẩm đại biểu chứng minh cho thân phận Tiêu Dao vương phi của Phượng Lan quốc, cứ như vậy mà dễ dàng cho mình. Thậm chí sau đó lại còn dệt một cái lý do che giấu hàm nghĩa chân chính của ngọc bội.

Sau khi biết rõ trên người nàng trùng tử mẫu cổ, hấn cái gì cũng không có nói qua, liền lấy ra Thiên Tâm vô cùng trân quý giải cổ cho mình.

Những chuyện Phượng Vân Cẩm làm cho nàng, không phải nàng không có nhìn ở trong mắt nhớ ở trong lòng, mà là bản thân nàng cũng không có tin tưởng. Hấn là một nam nhân tập hợp ngàn vạn hào quang trên người như vậy sẽ coi trọng nàng là một nữ nhân bình thường. Hơn nữa thanh danh lại còn đang bần cải, nàng là một người bị chồng ruồng bỏ mang theo đứa nhỏ, cho nên đã vô số lần nàng phủ định khả năng Phượng Vân Cẩm thích mình.

Nhất là tuy rằng Phượng Vân Cẩm hấn thường hay nói giọng bình thường lại nói ra một vài lời nói ái muội, nhưng mỗi lần khi nàng thiếu chút nữa tin là thật, thì hấn lại cười nói với nàng, đó là giả ...

Nhưng mà lúc nàng bắt đầu nghĩ là giả, tối nay hấn lại đưa ra điều kiện như vậy, nàng không hiểu ... Thật sự không hiểu.

Thật thật giả giả, nàng đã phân biệt không rõ ràng lắm rồi cuộc ý tưởng chân chính của Phượng Vân Cẩm hấn là cái gì.

Liễu gia... Liễu lão cha ở trước mặt mình sùng nữ sùng đến tận xương, còn có Liễu Phong Liệt lạnh lùng ít lời lại khó nén quan tâm, cùng với tiểu đệ Liễu Phong Viêm tuổi trẻ mà thành thạo lại cung chiêu tử, đủ loại bảo vệ của bọn họ đối mình nàng đều nhìn ở trong mắt. Cho dù nàng không phải là Liễu Hương chân chính, nhưng nàng tự nhận mình không phải là người lãnh tâm lãnh phế. Người khác đối tốt với nàng, nàng thật sự làm không được chuyện lạnh lùng khi nhà gặp phải nguy cơ trọng đại thì không đếm xỉa đến, huống chi... Hiện tại người sau lưng đang nhắm vào toàn bộ Liễu gia, một người cũng đừng mong chạy trốn. Cho dù nàng không sợ, nhưng nàng không thể không suy nghĩ cho Mặc nhi.

Nhưng mà Phượng Vân Cẩm hấn... Gà cho hấn??

Đúng vậy, Phượng Vân Cẩm nói ra ra điều kiện đó là để cho nàng gà cho hấn.

Khi Phượng Vân Cẩm nói ra ba chữ 'Gà cho ta', ngay cả lời nói cự tuyệt Tô Nhượng Hàm nàng cũng còn không kịp nói, thì Phượng Vân Cẩm lại nói tiếp.

'Nàng mang theo Mặc nhi tự mình sinh sống cho dù có Liễu gia hỗ trợ, nhưng mà sẽ đưa tới bao nhiêu là lời gièm pha. Mà lão nhân gia phụ thân ta sốt ruột ôm tôn tử, vừa vặn hấn cũng thích đứa nhỏ Mặc nhi này, ta cũng rất thích Mặc nhi, cho nên hai người chúng ta liền cổ mà làm thành một đôi đi! Thời gian cần nhắc một ngày cũng đủ chứ? Ta nghĩ nàng cần có thời gian suy xét, nhưng mà tình huống của Liễu gia thì thời gian lại không chờ, hy vọng ngày mai nàng sẽ cho ta một câu trả lời vừa lòng thuyết phục.'

Bỏ lại một đoạn lời nói ở trên làm cho nàng kinh ngạc không thôi, sau đó Phượng Vân Cẩm lại thoải mái vỗ vỗ mông chạy lấy người, lại làm cho trong đầu Tô Nhượng Hàm nàng hiện tại là bị phiền não quá rồi.

Phượng Vân Cẩm hấn nói cũng có chút quá tùy ý, cái gì gọi là lão nhân gia phụ thân hấn sốt ruột ôm tôn tử vừa vặn rất thích Mặc nhi, sau đó hấn cũng rất thích, cho nên muốn mình gà cho hấn?

Lại nói tiếp ý tứ này ngược lại có chút giống như là, cảm giác vì Mặc nhi cho nên muốn lấy nàng về nhà sao? Hơn nữa... đứa nhỏ Mặc nhi kia, cũng không biết bị tên Phượng Vân Cẩm này ngấm thu mua như thế nào, tuy rằng ngoài miệng của nó vẫn gọi hấn là quý chán ghét, nhưng rõ ràng thấy được đã bắt đầu không còn kháng cự hấn như trước kia rồi.

Còn có một chuyện làm cho nàng có chút khó hiểu, liền đoán là Phượng Vân Cẩm bởi vì trốn tránh Phượng lão Vương gia bức hôn hấn, cho nên muốn cưới mình làm báo cáo kết quả công tác là được. Nhưng thành thân ở thời đại này không phải là một chuyện nhỏ, nhất là hấn biết rõ mình mang theo Mặc nhi sẽ dẫn tới bị người cười chê. Chẳng lẽ hấn vốn không có nghĩ tới lấy thân phận của hấn mà thú mình, sẽ thừa nhận hậu quả gì?

Nhưng đối với Liễu gia, nàng thật sự không thể mắt thấy gặp nạn mà vô tâm mặc kệ, hơn nữa nếu gà cho Phượng Vân Cẩm mà có thể giúp Liễu gia, sau đó có thể để cho Mặc nhi an ổn khoái hoạt lớn lên, nàng có thể đáp ứng.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết chính là, Phượng Vân Cẩm có thể đổi đãi yêu thương với Mặc nhi như đứa nhỏ thân sinh, làm cho nó phóng khoáng vui sinh sống, sẽ không bị lời đồn đãi vô căn cứ quấy nhiễu.

*****

Lúc này trăng đêm khó ngủ làm sao chỉ có một mình Tô Nhượng Hàm chứ?

Đợi đến khi Phượng Thiên nhìn thấy Phượng Vân Cẩm bị Liễu Hương tổng ra ngoài, lúc này nghiễm nhiên cũng đã trôi qua một hai canh giờ lâu như vậy. Hấn chờ sau khi Tô Nhượng Hàm vào nhà, nhất thời bị lạnh xanh cả mặt chạy đến bên cạnh thiếu gia nhà mình, lại phát hiện sắc mặt thiếu gia nhà mình có chút đỏ lên, sau đó lại còn kì quái nắm chặt một cái chén Thanh Hoa trong tay. Phượng Thiên thật là có chút kì lạ đánh giá thiếu gia nhà mình, sắc mặt thiếu gia hồng như vậy... Lại nghĩ tới một màn khi thiếu gia vừa mới tới cửa đã bắt đầu ăn đậu hủ của Tô Nhượng Hàm, chẳng lẽ giữa thiếu gia và nàng đã xảy ra cái gì? Hơn nữa cái chén Thanh Hoa trong tay thiếu gia là bảo bối gì hay sao, sao hấn cứ nắm chặt không buông tay?

Phượng Thiên còn chưa mở miệng hỏi, chỉ thấy Phượng Vân Cẩm giống như nỏ mạnh hết đà lao đảo thân hình, khi Phượng Thiên vội vã bước lên phía trước đỡ người mới phát hiện. Lúc này vì sao tâm tình thiếu gia nhà mình tốt mà mặt lại bị đỏ ửng, đó căn bản chính là sắc mặt đỏ bừng vì phát sốt thiêu đốt. Hiện tại hần giúp đỡ thiếu gia nhà mình thì giống như đang đỡ cái lò lửa, hần vội vàng mở miệng hỏi: “Thiếu gia... Người làm sao vậy?” Trong lòng có chút thâm oán Tô Nhượng Hàm, sao thiếu gia nhà mình đi vào trong nhà nàng nói chuyện một lát đi ra liền xảy ra vấn đề.

Phượng Thiên ở bên cạnh thì lo lắng muốn chết, kết quả người hần lo lắng lúc này lại suy yếu cười cười, cúi đầu nhìn về phía trong tay mình, phát hiện cái chén Thanh Hoa đang nâng niu ở trong tay, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lập tức khoe miệng giương lên một chút rồi thần nhiên cười nói: “Không có việc gì... Chỉ là nhiễm chút phong hàn mà thôi, đưa ta về Hương Phiêu Trai trước đi.” Trong lời nói không khó để nhìn ra hiện tại tâm tình của hần không tệ.

Phượng Thiên thấy hành vi kỳ quái của thiếu gia nhà mình, đỡ hần đi tới phượng hướng Hương Phiêu Trai, cuối cùng hần vẫn nhịn không được mà mở miệng hỏi: “Thiếu gia... làm sao người vẫn nắm chặt cái chén không buông, nó có chỗ nào đặc biệt hay sao?”

“Bảo bối!” Khoe miệng giương lên thần nhiên nói.

Vừa nghe thiếu gia nhà mình nói, Phượng Thiên liếc mắt xem thường, có chút tức giận nói thầm: “Sao ta lại không nhìn ra nó có chỗ nào là bảo bối? Cái chén như vậy ở trong Hương Phiêu Trai và vương phủ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, thậm chí phẩm chất đều tốt đẹp hơn nó.”

Phượng Vân Cẩm cười nhẹ không nói, chỉ là hồi tưởng lại khi Tô Nhượng Hàm đứng dậy muốn đưa tiễn mình, khi mình mở miệng yêu cầu muốn cái chén kia, lúc ấy kinh ngạc trên mặt nàng thêm thân sắc cổ quái giăng đầy khuôn mặt thanh tú của nàng, cái bộ dáng kia làm cho hần cảm thấy đùa rất là vui.

Hần có chút chờ mong ngày mai nàng tới gặp mình ...

*****

Sáng sớm hôm sau, vừa nghe tiếng gà gáy không lâu, Tô Nhượng Hàm một đêm không ngủ liền rời giường thu xếp làm điểm tâm, trong lúc đó nàng còn đóng gói chuẩn bị xong gia vị tài liệu cho tẩu lâu mới khai trương, mãi cho đến khi nàng thu xếp xong hết thấy rồi, mới thấy sắc trời hừng sáng lên.

Giúp Mặc nhi rửa mặt chải đầu xong, Tô Nhượng Hàm ôm bé đến nhà ăn ăn sáng, nhìn Mặc nhi cầm một cái chân gà còn lại của đêm hôm qua ở đó chơi đùa với Tiểu Bạch, kết quả bị Tiểu Bạch cướp đoạt đồ ăn rồi cất tiếng cười, bất giác miệng nàng thoáng hiện vẻ tươi cười thần nhiên.

Thật lâu sau nàng mới buông chén trong tay, sờ sờ đầu Mặc nhi nhẹ giọng kêu lên: “Mặc nhi...”

“Dạ, mẫu thân...” Mặc nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hồng hào cười đến ngọt ngào ngẩng đầu nhìn nàng.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Mặc nhi, Tô Nhượng Hàm cảm thấy vấn đề mình muốn hỏi cũng có chút khó có thể mở miệng. Qua một hồi lâu khi thấy vẻ mặt Mặc nhi mê mang nhìn chăm chăm mình, thế này nàng mới cười nhẹ mở miệng hỏi: “Mặc nhi thích Phượng thúc thúc không?”

Một câu nói... Mặc nhi đang cười đến ngọt ngào thoáng cái liền thu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ trầm tư lão luyện, thật lâu sau đó nó mới ngẩng đầu nghiêm trang dùng tiếng nói mềm mại nói: “Dạ... Vốn ban đầu... Mặc nhi không thích bộ dáng hần nhìn mẫu thân, vừa thấy liền có cảm giác hần sẽ tranh giành mẫu thân với Mặc nhi. Nhưng mà nha... nhìn trên việc sau đó hần lại nói muốn dạy con võ công lợi hại sau đó bảo hộ mẫu thân, Mặc nhi có thể đại nhân có đại lượng miễn cưỡng thích hần ...”

Vốn tưởng rằng cho dù Mặc nhi không chán ghét Phượng Vân Cẩm, phỏng chừng cũng chưa nói tới trình độ thích đi? Kết quả Mặc nhi với tính tình trẻ con lại mang theo vẻ ông cụ non, còn nói đại nhân có đại lượng nữa, rõ ràng nó còn là tiểu tử ấy.

Nhưng mà lúc Tô Nhượng Hàm bị lời nói đùa của Mặc nhi mà vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng lại càng thêm cảm khái. Thằng nhãi Phượng Vân Cẩm này thật sự là giao hoạt như hồ ly, ở trong bất tri bất giác, hần nghiêm nhiên đã thu mua xong con trai bảo bối Mặc nhi của mình.

Nhưng mà có lời nói mới rồi của Mặc nhi, trong lòng nàng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần Mặc nhi không chán ghét Phượng Vân Cẩm, mà Phượng Vân Cẩm cũng có thể đủ thật tình yêu thương Mặc nhi, cho dù gà cho hần thì có làm sao?

Suy tư một lát nàng ngẩng đầu thấy Mặc nhi đang nghỉ hoặc nhìn chăm chăm mình, nàng lập tức cười nhẹ một cái, đưa tay nhẹ nhàng điểm điểm chóp mũi trắng nõn của bé chê cười nói: “Rõ ràng chính là tiểu tử, còn nói mình là đại nhân (người lớn), ha ha! Ở trước mặt mẫu thân, Mặc nhi vĩnh viễn đều là tiểu tử.”

Mặc nhi bị động tác nàng điểm nhẹ chóp mũi của mình làm cho sùng sốt một chút, sau khi phục hồi tinh thần lại thấy mẫu thân đang cười, bé cũng mỉm cười ngọt ngào lên theo. Đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng nàng cất giọng mềm mại nói: “Mẫu thân, Mặc nhi thích nhất thích nhất là mẫu thân nha ~”

Ôm thân thể mềm mại của Mặc nhi, nhìn miệng cười ngây thơ trên mặt bé, nàng cảm thấy tâm của mình cũng đã hòa tan rồi.

Khi Tô Nhượng Hàm để Mặc nhi và Tiểu Bạch ở lại giữ nhà, thời điểm nàng mang theo đồ đi đến Hương Phiêu Trai, tên Phượng Vân Cẩm kia nghiêm nhiên đã là vẻ mặt mang tươi cười ngồi ở chỗ kia đợi nàng hơn nửa ngày. Thấy nàng đã đến, Phượng Vân Cẩm cười cười mở miệng hỏi: “Nàng đã đến rồi... nghĩ xong câu trả lời chưa?”

Tô Nhượng Hàm quăng một bao gia vị thật to chuẩn bị cho tẩu lâu mới khai trương sử dụng lên trên bàn, sau đó mới ngồi ở đối diện Phượng Vân Cẩm

mở miệng nói: “Điều kiện của người ta có thể đáp ứng, nhưng mà điều kiện tiên quyết là người phải giải quyết cho xong những phiền toái do cái thân phận hiển hách của người mang đến, sẽ không dễ cho Mặc nhi bị lời bịa đặt của người khác công kích, người phải biết rất rõ ràng, nguyên nhân ta đáp ứng người là vì cái gì...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 72: Bạc đầu không rời.

“Ta muốn gả cho Phụng Vân Cẩm!”

Ở Lâm Lan thành, trong một ngôi nhà Liễu gia mới mua ở thành tây, lúc này hai giọng nói khiếp sợ nhất tề cùng phát ra:

“Cái gì? Hường nhi con phải gả cho Phụng Vân Cẩm ha?”

“Nhị tỷ, người điên rồi hả? Người đang nói giỡn với chúng ta có đúng hay không, mới hai ngày trước người còn nói không có quan hệ với hắn mà, sao hôm nay...” Liễu Phong Viêm gấp đến độ kêu gào.

Nhìn vẻ mặt Tô Nhược Hàm trước mắt bình tĩnh nói ra lời nói không thể tưởng tượng này, trông mắt hai người Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đều trừng mắt nhìn, lập tức đứng lên vội vàng nhìn chăm chăm nàng.

Mà ở đây người tỉnh táo nhất, chỉ sợ cũng chỉ có Liễu Phong Liệt đang nghiêng người ngồi ở đối diện Tô Nhược Hàm. Sau khi hắn nghe lời của nàng nói thì nhẹ nhún mày, nhìn lướt qua bên kia Liễu lão cha và Liễu tiểu đệ đã gấp đến độ đứng lên, chỉ trầm mặc đặt chén trà hơi nghiêng mà nước bị tràn ra ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tô Nhược Hàm.

“Ta không phải nói giỡn!” Tô Nhược Hàm chịu đựng ánh mắt thẩm tra của ba nam nhân Liễu gia ở trong phòng. Dù là nàng đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy da đầu có chút run lên, nhất là ánh mắt của Liễu gia đại ca. Đó hoàn toàn chính là một loại ánh mắt sắc bén như đao, giống như muốn bóc tầng tầng da đầu của nàng ra, nhìn xem trong đầu nàng đang suy nghĩ đến cái gì vậy.

“Nhưng mà... Hường nhi à, con, con nói thật với phụ thân, vì sao đột nhiên con phải gả cho Phụng Vân Cẩm? Lúc trước con không có nói như thế này cho phụ thân nha.” Liễu lão cha gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cũng đã đi qua chụp tay nàng hỏi.

Nhìn Liễu lão cha trước mắt mặc dù đã tuổi già trung niên nhưng khuôn mặt anh tuấn khó tả, nàng sâu kín thở dài một hơi ở trong lòng, nhưng trên mặt lại chỉ cười nhạt nói: “Đó là lúc trước ta không biết hắn đối tốt với ta, hiện tại đã biết, cho nên ta muốn gả cho hắn.”

“Này, đây không phải coi hắn có tốt với tỷ hay không mà cân nhắc có được không? Nhị tỷ, tỷ nói một câu tỷ muốn gả cho hắn, vậy tỷ có nghĩ tới Mặc nhi thì phải làm sao bây giờ hay không? Hiện tại tỷ không còn là tỷ của năm năm trước có được không? Lúc trước tỷ một câu phải gả cho Mặc Từ Khanh. Đúng vậy, là phụ thân thương tỷ, cho nên sau khi biết tỷ làm ra chuyện kia, phụ thân không tiếc lợi dụng ân tình đến làm điều kiện với Mặc Từ Khanh để cho hắn cưới tỷ. Nhưng mà tỷ quên năm năm đó tỷ trôi qua như thế nào hay sao?” Liễu Phong Viêm tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hận không thể lại đây bắt nàng dùng sức lay nàng xem có thể làm cho nàng tỉnh táo hay không.

Làm ra chuyện kia...

Khi nghe mấy chữ như thế, trong phòng Liễu lão cha và Liễu Phong Liệt nhẹ nhún mày một cái.

Tô Nhược Hàm nghe xong lời nói tức giận ngập trời của Liễu tiểu đệ, môi khẽ giật còn chưa mở miệng, Liễu tiểu đệ vừa nói xong lại tức giận không thôi mở miệng nói: “Huống chi, hiện tại tỷ không phải chỉ có một người, không phải một câu tỷ phải gả cho Phụng Vân Cẩm thì mọi chuyện sẽ đơn giản như vậy, hiện tại tỷ còn mang theo Mặc nhi! Đúng vậy, cho dù Phụng Vân Cẩm thích nhị tỷ, nhưng mà tỷ có thể cam đoan hắn sẽ thích Mặc nhi sao? Dù sao Mặc nhi cũng không phải thân sinh cốt nhục của hắn, huống chi Phụng Vân Cẩm hắn có cái thân phận gì? Đó là người trong hoàng thất Phụng Lan quốc, cho dù hắn chỉ treo một cái phong hào Tiêu Dao tiểu vương gia nhân dân, nhưng mà cũng không che giấu được chuyện hắn thực sự là người trong hoàng thất. Sao hoàng thất Phụng Lan quốc lại đồng ý cho các người ở cùng một chỗ?”

“Phong Viêm...” Tô Nhược Hàm bắt đầu mở miệng, nhưng thực hiện nàng chưa có phần mở miệng nói chuyện.

Lúc này Liễu lão cha cũng là nước mắt ào ào nắm lấy tay nàng, vẻ mặt thương tâm không thôi mở miệng nói: “Hường nhi... tiểu đệ của con nói đúng, con nên vì Mặc nhi mà ngừng lại. Nếu không con đổi lại thích một người khác đi, mặc kệ là mỹ thư sinh bậc nhất của Thương Lan quốc chúng ta cũng được, hoặc là kiếm khách đẹp trai nhất giang hồ cũng tốt, chỉ cần con xem vừa mắt, cha sẽ đi kêu bọn hắn tới cưới con. Cho dù không đáp ứng, phụ thân cũng cứng rắn tới bọn họ đến cho con. Cái tên Phụng Vân Cẩm kia thực sự không thích hợp với con, con xem hắn có một đôi mắt hoa đào, cả ngày cười giống như hỏ ly, là điển hình của công tử phóng đảng, không biết bên người hắn có bao nhiêu nữ nhân, trong phủ có bao nhiêu thê thiếp đâu, hu hu...”

‘Cạc cạc cạc cạc...’ một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu Tô Nhược Hàm, nhất thời nàng có chút đầu đầu không thôi.

Nếu trong phủ Phụng Vân Cẩm có thể thiếp gì đó, chỉ sợ Phụng gia Vương gia cũng sẽ không bức bách hắn thành thân như vậy.

Tô Nhực Hàm đầu đầy hắc tuyến nhìn Liễu lão cha khóc một phen nước mắt nước mũi, thuận tiện kéo cổ tay áo của nàng lau nước mắt trên mặt, nàng có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương.

Chỉ là nàng không muốn làm cho ba người phụ tử Liễu gia biết mình vì giúp Liễu gia cho nên mới gả cho Phụng Vân Cẩm, cũng không dự đoán được nàng chỉ nói như vậy, ba người bọn họ đều phản đối mình gả cho hắn. Nếu nói ra giao dịch giữa nàng và Phụng Vân Cẩm, chẳng phải là Liễu lão cha sẽ khóc tới ngất đi sao?

Suy nghĩ một chút thái độ của nàng đành phải kiên quyết mở miệng nói: “Có phải giải quyết hết những vấn đề trong miệng các ngươi, thì ta có thể gả được cho Phụng Vân Cẩm hay không?”

Nói ra một câu, không khí phòng trong lại trì trệ, Liễu lão cha cũng ngưng khóc, nhưng mà lại là một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Ba người phụ tử Liễu gia cũng không lại nói chuyện, chỉ là trầm mặc nhìn nàng.

Thật lâu sau đó, lâu đến mức chớp mũi của Tô Nhực Hàm bắt đầu tỉnh té đồ mồ hôi, đột nhiên Liễu Phong Liệt thân nhiên mở miệng: “Ngươi có biết mình đang nói cái gì không?”

Nàng ngồi đó cơ thể có chút khản trương, tay đang cầm chén trà âm thầm run lên, nhưng vẫn ngẩng đầu đón nhận ánh mắt phảng phất có thể xuyên thủng hết thảy của Liễu Phong Liệt, hơi hơi gật gật đầu cười nhẹ nói: “Đại ca, ta biết ta đang nói cái gì.”

Nghe xong lời của nàng, trong mắt Liễu Phong Liệt hiện lên vẻ ưu tư, con ngươi thân nhiên quét qua khóe miệng cơ quắp của nàng rồi cười nhẹ một cái, trầm mặc rũ xuống con ngươi khép hờ bình tĩnh mở miệng nói: “Được, nếu như bản thân muội đã quyết định, chúng ta đây cũng không thể ngăn cản muội cái gì, ta chỉ muốn biết... Muội là thật tâm muốn gả cho Phụng Vân Cẩm sao? Hay là có nguyên nhân nào khác?” Khi nói tới câu sau cùng thì hắn ngẩng đầu, trong con ngươi mang theo hoài nghi giống như nghiền cứu kỹ mà nhìn nàng.

Trái tim của Tô Nhực Hàm run rẩy một cái không thể nhận ra, hơi cụp mí mắt xuống, chẳng lẽ hắn đã biết? Nhưng mà nghĩ lại, bọn họ cũng chưa nói qua chuyện của Liễu gia cùng với mình, mà nàng cũng không có mở miệng hỏi qua. Bọn họ chỉ biết căn bản là nàng không biết hiện tại Liễu gia phát sinh phiên toái, hẳn là không biết mới phải.

Mạnh mẽ tự áp chế chột dạ dưới đáy lòng, nàng ngẩng đầu vô cùng nghiêm túc mở miệng: “Nếu muốn nói nguyên nhân thật sự, vậy hẳn rất tốt với ta có tính không là một nguyên nhân không? Ta đột nhiên cảm thấy, có lẽ đối với một nữ nhân mà nói, cũng không phải nên gả cho người mình yêu nhất, mà là gả cho một người yêu thương con người của chính mình, đạo lý này ta dùng năm năm thời gian để nghiệm chứng.” Nàng thừa nhận khi nói những lời sau này, có chút bị vây ở trong tính kế gọi lên oán hận của bọn họ đối với Mạc Từ Khanh. Sau đó để cho bọn họ nghĩ đến năm năm vắng vẻ của Mạc Từ Khanh đối với Liễu Hương, sau đó lại nói cho bọn họ biết, nàng cũng không như bọn họ nghĩ là yêu Phụng Vân Cẩm điên cuồng giống như yêu Mạc Từ Khanh lúc trước.

“Được, ta đã biết, mặc kệ nói như thế nào, hy vọng lựa chọn của muội là đúng.” Thật lâu sau Liễu Phong Liệt mới thở dài một hơi mở miệng.

Liễu Phong Viêm thấy đại ca lại thỏa hiệp như vậy, mà lão cha giống như một bộ dáng chứa nước mắt không biết nói cái gì mới tốt, thì hắn có chút nóng nảy. Đối với chuyện năm năm trước nhị tỷ âm ỷ phải gả cho Mạc Từ Khanh trí nhớ của hắn còn khắc lại quá sâu. Từ sau đó mọi chuyện chậm rãi chuyển dời, nhị tỷ trở nên càng ngày càng điên cuồng càng ngày càng làm cho hắn không thích. Thật vất vả sau năm năm nhị tỷ và Mạc Từ Khanh mới tách ra, sau khi nàng bị mất trí nhớ thì hoàn toàn mất đi cảm giác đối với Mạc Từ Khanh. Bây giờ lại đột nhiên lại ra một tên Phụng Vân Cẩm, hiện tại lại nháo phải gả cho Phụng Vân Cẩm, hắn không dám tưởng tượng sau một lần năm năm nữa thì nhị tỷ mình yêu thích trước mắt này sẽ biến thành cái dạng gì.

Nhất là Mạc nhi đáng yêu, hu hu hu... Hắn lo lắng, Liễu Phong Viêm cảm thấy hiện tại mình cũng muốn khóc giống như lão cha, nhị tỷ có thể không lập gia đình được hay không vậy...

Mặc kệ thế nào, cuối cùng ba người phụ tử Liễu gia cũng trầm mặc thỏa hiệp, nhưng mà cho dù ba người tạm thời thỏa hiệp, kỳ thật lại còn đang suy nghĩ, chẳng nhai Phụng Vân Cẩm này có thể bởi vì hoàng thất Phụng Lan quốc bên kia gây áp lực này kia hay không, cho nên sẽ không cưới Tô Nhực Hàm nhỉ? Mặc dù phụ tử Liễu gia là phi thường mong mỏi, nhưng cuối cùng bọn họ lại vẫn bị thất vọng rồi. Không biết Phụng Vân Cẩm dùng biện pháp gì, dù sao hoàng thất Phụng Lan quốc bên kia bảo trì trầm mặc. Mà tin tức hắc thân là Tiêu Dao tiểu vương gia Phụng Lan quốc muốn cưới nữ nhi của nhà giàu bậc nhất Thương Lan quốc vẫn truyền đi ra ngoài. Hơn nữa cũng không biết là hiệu ứng của người có tiếng tăm hay là có người có tình chi phối, dù sao tin tức lan ra rất nhanh. Rất nhiều dân chúng của hai quốc gia khi nhàn hạ lại thảo luận lễ thành thân có chút ngoài ý muốn này không thôi.

Nữ nhi của nhà giàu bậc nhất Thương Lan quốc, có lẽ dân chúng Phụng Lan quốc không quá hiểu biết, nhưng mà dân chúng Thương Lan quốc thì lại vô cùng rõ ràng. Vào năm năm trước trăng diện long trọng khi Liễu Hương nữ nhi của Liễu gia nhà giàu bậc nhất Thương Lan quốc xuất giá không thể không nói là không chấn động, chưa từng nghĩ tới cách năm năm sau Liễu gia lại muốn gả nữ nhi lần nữa.

Rất nhiều người đều suy nghĩ, lần này giá rớt cuộc nữ nhi Liễu gia xuất là ai, có phải có sắc đẹp như thiên tiên, hoặc là có tài nghệ cảm kỳ thư họa hay không đây? Khi mọi người đang thảo luận, người biết chuyện lại đột nhiên xuất hiện nói ra, nói rằng Liễu gia căn bản chỉ có một nữ nhi, đó là nhị nữ nhi Liễu Hương, vào năm năm trước vốn nàng gả vào Mạc gia thần bí khó lường ở Lâm Dương thành Thương Lan quốc.

Vì sao Liễu gia chỉ có một nữ nhi, một nữ nhi đã gả cho người ta vào năm năm trước, năm năm sau lại có một nữ nhi xuất giá hả?

Nhưng mà vẫn không ngăn được mọi người đào bới, rất nhanh thì đã biết được, Tiêu Dao tiểu vương gia muốn kết hôn nữ nhi Liễu gia Phụng Dương thành đó là nhị tiểu thư Liễu Hương Liễu gia năm năm trước đã xuất giá...

Tin tức thế này không thể không nói là không oanh động, mọi người quả thực cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thế đạo này không phải là không có nữ tử tái giá xuất giá lần hai, nhưng mà đó cũng là người có trượng phu đã chết, hoặc là cùng cách gì đó đi? Sao bọn họ lại nghe nói là hình như Liễu Hương là bị nhà chồng hưu bỏ đây?

Hơn nữa nàng tái giá lại gả cho người có thân phận cũng thực sự quá hiển hách đi. Nhi tử độc nhất của nhà giàu nhất Phụng Lan quốc, thuận tiện lại còn là Tiêu Dao tiểu vương gia Phụng Lan quốc. Hắn là một nam nhân tập hợp một thân vừa thân phận địa vị tiền tài dung mạo như vậy, vì sao sẽ cưới Liễu Hương như vậy... À, tuy rằng nàng là nữ nhi của nhà giàu nhất nước cũng coi như vang dội, nhưng mà thủy chung nàng là người bị chồng ruồng bỏ, lại còn mang theo một đứa con trai nữa.

Nhưng cho dù là đề tài gây ra một trận sóng to gió lớn như vậy, khi Phụng Vân Cẩm đột nhiên ở trong hoàng thất Phụng Lan quốc cầu được một đạo thánh chỉ tứ phong, nghiêm nhiên chuyện đã được đẩy lên tới đỉnh điểm. Chỉ vì đồn đãi có nói việc Phụng Vân Cẩm cưới Liễu Hương vốn bị hoàng thất cực kì phản đối, thậm chí là hạ một đạo thánh chỉ muốn hắt hủi thiên kim quan gia ở Phụng Lan quốc này làm phi, dẫn tới tâm hồn của rất nhiều nữ tử danh môn khuê tú ở Phụng Lan quốc ngậm chờ đợi. Cũng không ngờ hẳn một mực cự tuyệt không tiếp chi, còn bỏ xuống một câu, kiếp này chỉ thú một mình nàng làm thê tử, nguyện trong tim chỉ một người, bạc đầu chẳng xa nhau.

Cuối cùng chuyện xử lý như thế nào, người bên ngoài không thể nào biết được, dù sao chỉ biết là sau này lại không thấy tung tích thánh chỉ đó, mà hoàng thất Phụng Lan quốc cũng trầm mặc.

Mọi người nhìn thấy kết quả thế này, cũng không có ai lại thảo luận linh tinh Liễu Hương không xứng với Phụng Vân Cẩm nữa, càng không có lời nói thương tổn tới Mặc nhi. Nếu có chính là nữ tử thiên hạ khâm phục ao ước và ghen tị, một nữ nhân gặp được nam nhân thế này, cuộc đời này cũng đủ rồi.

Khi những lời đồn đãi đó rơi vào trong tai người Liễu gia, nhất là bên trong lỗ tai Liễu gia tiểu đệ Liễu Phong Viêm, hẳn quả thực âm thầm cắn răng lại thêm dậm chân, vì sao hoàng thất Phụng Lan quốc này lại không chịu kiên trì thêm chút nữa chứ? Tại sao để cho con hồ ly gian trá Phụng Vân Cẩm chỉ nói mấy câu thì bị dọn sạch rồi, hay là nói thẳng nhãi Phụng Vân Cẩm này còn ngậm làm cái gì hay sao?

Tô Nhựt Hàm nghe được mọi người bàn tán cái câu nguyện trong tim chỉ một người, bạc đầu chẳng xa nhau, nàng ôm Mặc nhi thân nhiên nở nụ cười.

Cái người Phụng Vân Cẩm này tính toán tỉ mỉ, chỉ sợ hết thảy mọi thứ này đều ở trong kế hoạch của của hắn đi? Dùng một câu khắc sâu vào xúc động lòng người như vậy, làm cho mọi người biết hẳn rất dễ ý mình, để ý mình đương nhiên sẽ để ý đến con trai mình, tự nhiên vì vậy mà sẽ không có ai lại dám nói chuyện vô căn cứ với mẫu tử nàng và Mặc nhi rồi.

Nàng đoán đúng hơn phân nửa, nhưng vẫn chưa đúng hoàn toàn, lúc này Tô Nhựt Hàm cũng không biết, một câu kia của Phụng Vân Cẩm là hắn phát ra từ nội tâm. Nói cho người trong thiên hạ nghe đồng thời, kỳ thật nhất là muốn đề cho nàng biết. Nhưng mà Phụng Vân Cẩm xét thấy ở trong cảm nhận của Tô Nhựt Hàm đã hóa thân thành con cừu tiểu vương gia, một câu kia của hắn tạm thời sẽ không được nàng cho là thật.

Tin tức vốn nhanh chóng càn quét qua hai quốc gia, ngay cả dân chúng trên đường cũng có thể bắt quai buổi sáng, người có tâm muốn biết thì lại càng muốn dễ dàng. (bát quái: tám chuyện)

Khi trên lá thư vốn nên ghi lại sinh hoạt hằng ngày cùng với bình yên của mẫu tử Mặc nhi, trực tiếp biến thành chuyện thảo luận nóng bỏng giữa hai quốc gia, không khí trong một căn phòng nào đó của Mặc gia đã đông lạnh đến cực điểm.

Ngón tay thon dài sạch sẽ của Mặc Tử Khanh nắm chặt một tờ giấy mỏng, một lúc sau môi mỏng cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Nguyện trong tim chỉ một người, bạc đầu chẳng xa nhau sao?”

Hàn Lệ đứng ở một bên ngưỡng đầu liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, cuối cùng không có hé răng. Giờ khắc này hắn cảm thấy không khí trong phòng vô cùng áp lực, làm cho hắn cảm thấy có chút không thở nổi. Chủ tử... là đang tức giận cái nữ nhân kia tái giá, hay là đang tức giận tiểu chủ tử sắp phải đi theo gả vào hoàng thất Phụng Lan quốc đây? Nếu đợi cho hai người kia thành thân rồi, vạn nhất tiểu chủ tử bị ghi vào tông tịch (gia phả) hoàng thất Phụng Lan quốc, chỉ sợ đến lúc đó muốn mang tiểu chủ tử về sẽ rất khó khăn, chỉ vì dính dáng đến hoàng thất...

Nhưng mà nhìn chủ tử nhà mình lúc này lại nhắc tới câu nói kia, Hàn Lệ có chút không chắc mà đoán mò tâm tư của hắn.

Thật lâu sau, cuối cùng nam tử mặc một thân quần áo màu trắng bạc buông tờ giấy mỏng trong tay xuống, thần sắc lạnh lùng ngưỡng đầu mở miệng nói: “Chuẩn bị xe!”

P/s: Đoạn cuối chương truyện mình có nhắc tới Hàn Lệ, nhưng trong nguyên tác của tác giả lại ghi là Quỷ Túc. Mà thực ra Quỷ Túc là thuộc hạ của Thanh Nguyên chứ không phải của Mặc Tử Khanh. Vì vậy, mình đã sửa hết Quỷ Túc thành Hàn Lệ trong chương truyện này cho phù hợp. Cho nên nếu có bạn nào đã đọc cv mà thấy khác ở chỗ này là vì lý do này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 73: Tự đưa tới cửa.

Chuyện tử lâu mới khai trương, nàng đã sớm giao cho Phụng Vân Cẩm đi để ý, cũng đưa qua vật phẩm cần cho tử lâu. Bởi vì thành linh xảy ra chuyện hôn sự, hiện tại tử lâu mới cũng để Phúc bá đi qua chủ trì đại cục, mà Phụng Vân Cẩm chính là sau khi tới cửa lửa gạt nàng một câu ở nhà chờ, thì người cũng không có xuất hiện.

Mấy ngày gần đây Tô Nhượng Hàm vẫn im lặng ngồi ở nhà, bởi vì nàng mỗi ngày làm bạn cùng học bài nên Mặc nhi lại tiến bộ không ít, nhưng cũng bởi vì ngồi ở nhà, nàng mới biết được chuyện tốt hai đứa Mặc nhi và Tiểu Bạch này làm.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi đang nhăn nhó giống như cái bánh bao đứng trung bình tấn ở trong sân.

Mà Tô Nhượng Hàm phía đối diện với bé thì lại ngồi trên cái ghế nhỏ ở chỗ kia, trước mặt của nàng còn bày ra về một cái giá đỡ bằng gỗ, trên mặt trải ra một tờ giấy, lúc này nhìn thấy mẫu thân nhà mình đang cầm một cục than củi rất nhanh họa đến họa đi ở trên đó. Mặc nhi xoay chuyển tròn mắt, lặng lẽ nâng lên cầm, ánh mắt lặng lẽ nhìn lên trên tờ giấy trắng, kết quả vừa vừa động chợt nghe Tô Nhượng Hàm ở đối diện đầu cũng không nâng một cái nhẹ nhàng nói: “Mặc nhi đừng nhúc nhích nha... Đừng tưởng rằng mẫu thân không phát hiện, lại động đây thì buổi tối đầu sư tử kho tàu mẫu thân liền cho Tiểu Bạch ăn hết, con xem biểu hiện của Tiểu Bạch đều hơn con.” Nàng vừa nói, động tác xuống tay lại chưa từng ngừng lại.

Mặc nhi nghe xong mẫu thân nhà mình nói, lúc này ừm khua miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cực kỳ oán hận nhìn lại bên phải của mình. Chỉ thấy tên Tiểu Bạch kia lúc này ngồi ở đó giờ hai chân trước đứng lên như vậy. Buồn bực không thôi nhất là, trên cái đầu lông xù của Tiểu Bạch còn đang đội một cái mầm đựng đầy trái cây. Thấy Mặc nhi nhìn sang, cái đầu lông xù của Tiểu Bạch lặng lẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, trong cặp mắt xanh lam dựng thẳng là bộ dáng đầy đáng thương hề hề.

Lặng lẽ liếc mắt nhìn mẫu thân cúi đầu ngồi ở đối diện một cái, Mặc nhi quay đầu mím cái miệng nhỏ nhắn, giọng nói mềm mại đáng thương hề hề mở miệng nói: “Mẫu thân... Mặc nhi sai rồi...” Phối hợp với tiếng Mặc nhi nhận sai, lúc này Tiểu Bạch ở bên cạnh cũng ngoào ô hai tiếng, đầu đội mầm đựng trái cây cũng không dám có một cử động nhỏ nào.

Mặc nhi lại vội vàng thêm một câu nữa: “Mẫu thân... Tiểu Bạch nói nó cũng biết sai rồi.”

Vốn đang nhanh chóng phác họa hình dáng của Mặc nhi và Tiểu Bạch ở trên tờ giấy trắng, Tô Nhượng Hàm nghe được một người một sói Mặc nhi và Tiểu Bạch ở đối diện đang hát xướng đàm phán, đột nhiên tay nàng run lên một cái. Vừa bực mình vừa buồn cười ngẩng đầu nhìn hai vị ở đối diện này, nàng dùng sức ho khan, áp chế ý cười trên khóe miệng, vẫn cứ làm ra vẻ mặt nghiêm túc không thôi hỏi: “Thật sự biết sai rồi? Vậy con nói một chút xem sai ở chỗ nào?”

Mặc nhi bấu môi, sai ở nơi nào hả?

Trùng mắt liếc nhìn Tiểu Bạch ở bên cạnh một cái, thấy móng vuốt tên Tiểu Bạch kia hung hăng dùng sức di chuyển vài cái, đột nhiên trong mắt hiện lên vẻ hiểu rõ, nhất thời bắt đầu nhỏ giọng lầu bầu nói: “Mặc nhi không nên vụng trộm chạy đi ra ngoài với Tiểu Bạch, không nên đi đào hầm với Tiểu Bạch, còn không nên đào hầm mà không lấp hố làm cho ngoại công rớt xuống trong hố, không nên...”

Tô Nhượng Hàm vốn đang nghiêm trang nghe Mặc nhi phụng phụ nói nhỏ, vào lúc Mặc nhi nói câu đào hầm mà không lấp hố nhin không được mà phá vỡ. Nàng tức giận buông than củi trong tay đi qua nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé nói: “Mẫu thân không phải đang tức giận mấy thứ này, tức giận là con và Tiểu Bạch đi ra ngoài cũng không nói với mẫu thân, mẫu thân tìm khắp nơi không thấy con nên rất lo lắng.” Nhất là mấy ngày gần đây, nàng cảm thấy ở bên ngoài căn nhà có vài người có cảm giác khả nghi, khi phát hiện không thấy Mặc nhi, nàng sợ tới mức hồn cũng muốn mất đi.

Mặc nhi vốn đang chu miệng, khi nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt nàng, nó nhu thuận chui đầu cũng cùng ở trong lòng nàng, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, về sau Mặc nhi sẽ không lại cho người lo lắng nữa.”

Ngày đại hôn của Tô Nhượng Hàm nàng và Phụng Vân Cẩm đã ước định vào ngày mùng ba tháng ba. Mà sau cái ngày nàng đi Hương Phiêu Trai nói chuyện giao dịch với Phụng Vân Cẩm, nàng cũng không có gặp lại Phụng Vân Cẩm. Mà mấy ngày nay nàng chỉ gặp qua Phụng Thiên hai lần, một lần đó là hẳn đến nói cho nàng chuyện của Liễu gia là gia thiếu nhà hẳn đã bắt tay vào an bài xong, thậm chí là thiết kế toàn diện tình hình tốt lắm, chỉ còn chờ người sau lưng vào rọ thôi.

Còn có một lần đó là ngày hôm qua, Phụng Thiên tới nói cho Tô Nhượng Hàm thời gian thành thân, còn có sinh lễ... Sinh lễ trong từng chiếc xe ngựa chuyên chở đến làm cho tầm mắt của tất cả mọi người trong Lâm Lan thành đều tụ tập ở trước hai tòa nhà thành tây. Lúc ấy Tô Nhượng Hàm yêu cầu đưa sinh lễ đến trong nhà chỗ mấy người Liễu lão cha, nói như thế nào thì thân phận thân thể của nàng cũng là nữ nhi Liễu gia, sinh lễ nên đưa đến bên kia.

Cũng chính là như thế này, người trong Lâm Lan thành mới biết được, hiện tại toàn bộ người Liễu gia lại đều đang ở tại Lâm Lan thành, nhất là Liễu Hương sắp phải gả cho Tiêu Dao tiểu vương gia Phụng Vân Cẩm Phụng Lan quốc cũng ở Lâm Lan thành. Tất cả mọi người có chút tò mò, lại càng trông ngóng mong chờ, cũng muốn biết đến tột cùng Liễu Hương lớn lên là bộ dáng gì?

Cũng may sinh lễ là đưa đi tới chỗ mấy người Liễu lão cha ở cách vách, cho nên tiêu điểm của tầm mắt mọi người đều quay chung quanh ở trên tòa nhà kia, cũng không có bao nhiêu người chú ý tới Tô trạch bên cạnh này chính là địa phương Tô Nhượng Hàm cư ngụ. Nhưng cho dù là như thế, căn nhà bên cạnh vẫn có nhiều thêm không ít người xa lạ, làm cho trong lòng Tô Nhượng Hàm có chút bất an, chỉ vì Mặc nhi... trừ bỏ Mặc nhi là con trai của nàng ra, nó vẫn là đứa nhỏ của Mặc Tử Khanh.

Từ sau lần đó, Mặc Tử Khanh cũng không có lại xuất hiện lần nào nữa, cũng không nói rốt cuộc hẳn có mang Mặc nhi đi theo hay là không mang đi.

Cũng chính bởi vì như vậy, Tô Nhực Hàm mới sợ hãi, sợ Mạc Tử Khanh đột nhiên xuất hiện tranh đoạt Mạc nhi với mình. Cho dù biết nàng như vậy thì rất ích kỷ, ít nhất Mạc Tử Khanh vẫn là phụ thân thân sinh của Mạc nhi. Mà tuy rằng nàng yêu thương Mạc nhi còn hơn đứa nhỏ thân sinh, nhưng linh hồn của nàng thủy chung cũng không phải là Liễu Hương sinh dục Mạc nhi, nàng tranh đoạt Mạc nhi như vậy, đồng thời trong lòng còn có thêm một ít áy náy.

Nếu Mạc nhi biết mình cũng không phải mẫu thân thật sự của nó, nó còn có thể lựa chọn đi theo mình, mà không phải đi theo Mạc Tử Khanh không?

Bởi vì những nguyên nhân này, cho nên đã nhiều ngày nay chỉ cần hơi có chút gió thổi cỏ lay, Tô Nhực Hàm đều cảm thấy run sợ trong lòng. Sợ Mạc Tử Khanh phái người đến bắt Mạc nhi đi mất, cho nên Mạc nhi và Tiểu Bạch lên chuồn đi chơi, dưới tình huống nàng tìm không thấy người thiếu chút nữa thì đã phát điên. Cũng may cuối cùng vẫn là Tiểu Bạch nghe được tiếng gọi của nàng, thế này mới mang theo Mạc nhi trở về, cho nên nàng mới có ý trừng phạt Mạc nhi và Tiểu Bạch ở đây.

Mạc nhi dính ở trong lòng Tô Nhực Hàm một hồi lâu sau, nó mới kinh ngạc không thôi hỏi: “Mẫu thân, vừa rồi người đang về cái gì nha?”

Tô Nhực Hàm nhìn bộ dáng tò mò của nó, nàng cười cười nói: “Tự con đi nhìn...” Nói xong thuận tay lấy cái mâm đựng trái cây trên đầu Tiểu Bạch vẫn bắt nó đội để giải phóng nó, nàng thuận tiện răn đe một câu: “Tiểu Bạch, lần sau lại mang Mạc nhi chạy loạn nữa, có lẽ ta sẽ nghe theo Phong Viêm, cho người giẫm béo.”

Lúc này Tiểu Bạch mệt đến quỵ rạp trên mặt đất le lười, nghe được chủ nhân cảnh cáo mình, trực tiếp lấy hai chân trước ôm đầu mình quỵ rạp trên mặt đất, làm ra một bộ dáng đáng thương nhận sai, chọc cho Tô Nhực Hàm ở một bên cười lắc đầu.

Mạc nhi nhìn trên giấy Tuyên Thành màu trắng, trên đó có một nam đồng đáng yêu uly khuất bữu môi, một đôi mắt to đen nhánh lại trí tuệ không thôi lặng lẽ đánh giá nơi nào đó. Ở bên cạnh tiểu nam hài nhi còn có một Ngân Lang đầu đội mâm đựng trái cây, hai chân trước ôm lấy nhau ngồi ở đó. Thân sắc đáng thương hề hề trên mặt Ngân Lang cũng được miêu tả ở trong đó. Nhất thời kinh hi không thôi ngẩng đầu nhìn sang Tô Nhực Hàm kêu lên: “Mẫu thân... Đây là Mạc nhi sao? Đây là Mạc nhi và Tiểu Bạch đúng không?”

Khi Tô Nhực Hàm nhìn thấy Mạc nhi đang cầm kia bức họa ở đó hưng phấn chạy tới chạy lui, mà Tiểu Bạch cũng đi theo bên cạnh chạy tới chạy lui thì nàng cười nhẹ lắc lắc đầu. Trực tiếp bỏ lại một câu để cho bọn nó tự chơi đùa, nàng đi trước chuẩn bị cơm chiều, liền đi tới phương hướng phòng bếp.

Nhưng mà khi Tô Nhực Hàm đang ở trong phòng bếp lấy gạo bỏ vào nồi, bỏ thêm mấy cây củi vào trong lò, nàng đi về phía hậu viện chuẩn bị kiểm mảy cái trứng gà làm món trứng chưng cho Mạc nhi và Tiểu Bạch. Khi nàng vừa đến Mai Lâm hậu viện, đã thấy được một bóng đen trực tiếp đánh úp về phía nàng, chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng. Nhực Hàm trực tiếp ngã xuống mặt đất. Mà lúc này lại còn có một bóng dáng đang ngã trên người của nàng. Cho dù đối phương mang mặt nạ che mặt, nhưng nhìn đến đôi mắt phượng câu hồn đến cực điểm trước mắt, nàng vẫn là nhìn không được kinh sợ kêu lên thành tiếng: “Thanh Nguyên...”

Đúng vậy, người đột nhiên gục ở trên người nàng, sau đó tiêu cự trong mắt phượng mê mang nhìn nàng một cái, rồi nặng nề gục ở trên thân thể của nàng vẫn không nhúc nhích là Thanh Nguyên.

Tô Nhực Hàm không kịp đi cảm nhận sự đau đớn vì bị ngã xuống đất, sắc mặt vô cùng khó coi đưa tay dùng sức đẩy Thanh Nguyên trên người mình ra. Sau đó xoay người bò lên từ trên mặt đất, quay người xông tới bên cạnh Thanh Nguyên, sau đó hai tay dùng sức tập kích lên cổ của hắn.

Thanh Nguyên đến đây... Hắn lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, nghĩ đến cái tên gia hỏa này hạ tử mẫu cổ với mình, lừa mình đến Lâm Lan thành, sau đó hắn còn tuyên bố muốn hủy diệt Liễu gia. Tuy rằng sau này lại không biết vì nguyên nhân gì mà hắn lại ngừng chèn ép Liễu gia, nhưng hắn đột nhiên lại xuất hiện ở trong nhà của mình, té bảo toàn thân Tô Nhực Hàm đều đang kêu gào nguy hiểm, tên gia hỏa này hận mình hận muốn chết, hắn xuất hiện ở trong này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Dùng sức kẹp lên cổ Thanh Nguyên rồi, lúc này Tô Nhực Hàm mới phát hiện, đối phương không chút phản kháng nào, nhìn kỹ thì lại gắt gao nhắm mắt lại, môi trắng như quỷ. Càng cô quái lạ, nàng vì kẹp cổ Thanh Nguyên, cả người gục ở trên người hắn, nàng cảm giác trên bụng truyền đến một cảm giác ẩm ướt, cúi đầu vừa thấy, nàng dồn sức buông tay xoay người đứng lên.

Phía trên kiện áo bằng lông cáo màu trắng nhỏ lại dính vào máu đỏ tươi, mà nàng lại không có bị thương, máu chính là ở trên người Thanh Nguyên...

Đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, Tô Nhực Hàm có chút mất trật tự nhìn chằm chằm Thanh Nguyên không biết sống hay chết nằm trên mặt đất, làm sao hắn có thể mang vết thương trên người xuất hiện ở trong nhà mình?

Nhìn Thanh Nguyên nằm trên đất vẫn không nhúc nhích, phát hiện y bảo màu đen ở trên người hắn hoàn toàn nhìn không ra tổn hại, nhưng mà lại làm cho trên người mình bị dính vết máu, vậy có lẽ cũng không phải vừa bị người khác thương tổn mới đúng. Vào lúc bị nàng đẩy ra, mặt nạ trên mặt Thanh Nguyên đã sớm rớt xuống dưới, trên khuôn mặt yêu mỹ quá đáng lúc này lại tái nhợt vô sắc, trên môi cũng đang dần dần biến mất huyết sắc.

Nhiều nhieu này, Tô Nhực Hàm vẫn xoay người đưa tay đến chớp mũi của hắn thăm dò. Khi phát hiện còn có hơi thở nhàn nhạt, nàng tức giận hừ lạnh một tiếng. Trước kia người này đối với mình như vậy, hiện tại thì ngã quỵ trong tay mình, cứ để cho hắn cứ đổ máu đến chết sau đó chôn ở hậu viện này làm phân bón đi, hay là trước cứu sống hắn rồi trói lại, chậm rãi ngược đãi đây?

Đang lúc nàng chưa có chủ ý, bên kia lại truyền đến tiếng vui đùa âm ỉ, là Mạc nhi mang theo Tiểu Bạch chạy đến hậu viện. Từ xa xa Mạc nhi nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, lập tức dẫn Tiểu Bạch thí diên thí diên chạy tới, hưng phấn không thôi hỏi: “Mẫu thân... Sao người này lại nằm ngủ ở trong viện chúng ta vậy?” Ủa... Người này nhìn thật quen mắt... Không phải lần trước khi phụ thân đến, người này nói chuyện với phụ thân sao?

Vốn Mạc nhi muốn nói, nhưng lại nghĩ đến mẫu thân không thích mình nhắc tới phụ thân, trái lại bé nuốt lời muốn nói trở vào, nhất thời có chút tò mò mở

miệng: “Mẫu thân...”

Tô Nhực Hàm đang đắn đo cân nhắc, lúc này đột nhiên bị tiếng kêu của Mặc nhi mà búng tỉnh, phát hiện Mặc nhi đã ngồi xỏm trước mặt mình nhìn lên Thanh Nguyên, còn có cái mũi của gia hỏa Tiểu Bạch đã động dậy ngửi tới trên bụng tràn ra máu của Thanh Nguyên. Tô Nhực Hàm suy nghĩ một chút quay đầu nói với Mặc nhi: “Mặc nhi... con giúp mẫu thân đi lấy dây thừng lần trước mẫu thân dùng để buộc bó cùi đến trong phòng mẫu thân đi.”

Mặc nhi không hiểu ra sao, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Đợi cho sau khi Mặc nhi rời khỏi, khoe miệng Tô Nhực Hàm mới nở nụ cười cổ quái nhìn chằm chằm Thanh Nguyên trên đất, vậy cũng đừng trách ta, là tự ngươi đưa mình lên cũi. Miệng nàng bất giác tươi cười, làm cho Tiểu Bạch ngồi xỏm ở bên cạnh nàng kêu ngoào ô một tiếng, thật là khủng khiếp, chủ nhân tươi cười thật là khủng khiếp.

“Tiểu Bạch... Nhanh chút lại đây kéo hần tới trong phòng cho ta đi, dùng sức kéo cho ta, dù sao giữ lại cái mạng không chết là được rồi.” Tô Nhực Hàm kéo một chút thì mặt không chịu được, vội vàng kêu Tiểu Bạch tới hỗ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 74: Nguyên nhân nhầm vào.

Khi Thanh Nguyên lại mở mắt lần nữa, hoang mang nhìn đỉnh đầu trong chốc lát, sau đó lại nhìn quanh bốn phía, sau đó phát hiện cũng không phải hoàn cảnh mình quen thuộc, nhú nhú mây, xoay người muốn ngồi dậy từ trên giường.

Hắn mới vừa cử động, lúc này mới phát hiện mình lại không có cách nào khác đứng dậy được, chỉ vì hiện tại tứ chi của hắn đều bị dây thừng cột vào trên bốn chân giường, nhất thời trong mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị. Suy nghĩ bắt đầu trở lại trước khi mình bị mất đi ý thức, hình như hắn tìm đến nữ nhân Liễu Hương. Sau đó khi vừa nhìn thấy nàng, bởi vì miệng vết thương trên người vẫn chưa có xử lý thế nào, hắn mất máu quá nhiều trực tiếp mất đi ý thức.

Nếu trước khi mất đi ý thức người nhìn thấy là nữ nhân kia, vậy không phải nói hiện tại hắn đang ở trong nhà Liễu Hương, mà dây thừng trói mình cũng là cái nữ nhân kia gây nên sao?

Nghĩ đến đây, Thanh Nguyên bất chấp đau đớn trên người của mình, ngưng mi muốn vận khí cắt đứt dây thừng trói buộc mình, lại đột nhiên nghe được một tiếng 'Ngao ô' trầm thấp cảnh cáo của động vật. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh giường, thế này mới phát hiện một con Ngân Lang đang quỳ rạp trên mặt đất. Một đôi đồng tử xanh lam nhìn chằm chằm chính mình, bên trong thần sắc hung quang cùng với cảnh cáo không chỗ nào là không phải đang nhắc nhở hắn, nếu hắn dám lộn xộn một cái, nó tuyệt đối sẽ nhào lên trên giường cắn đứt cổ của Thanh Nguyên hắn.

Thời điểm nhìn thấy Ngân Lang, Thanh Nguyên đã vạn phần khẳng định, người trói mình lại tuyệt đối là Liễu Hương. Bởi vì lần trước lúc đến đây, hắn đã gặp qua con Ngân Lang này ở trong nhà Liễu Hương.

Cũng chính vào lúc này, đột nhiên hắn nghe được ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đẩy cửa đi vào, mà bóng dáng thấp bé khi nhìn thấy Thanh Nguyên mở to hai mắt nhìn bọn họ, nó đột nhiên giong giọng nói: “Mẫu thân... Thúc thúc tỉnh rồi.”

Tô Nhực Hàm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thanh Nguyên trên giường một cái, phát hiện lúc này hai mắt hắn tức giận hung hăng trừng mắt nhìn mình, da đầu nàng tê dại một chút. Nhưng mà tầm mắt chống lại dây thừng cột lấy tứ chi của hắn, đột nhiên nàng lại tràn đầy sức mạnh, quay đầu sang Mặc nhi cười cười nhẹ giọng nói: “Mặc nhi... hôm nay công khóa của con còn chưa có làm xong, đi hoàn thành công khóa trước đi, chờ giữa trưa mẫu thân làm đồ ăn ngon cho con.”

Vốn Mặc nhi đang không muốn rời đi, vừa nghe có ăn ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào gật đầu thật mạnh, nó vẫy vẫy tay với Tiểu Bạch hưng phấn nói: “Tiểu Bạch... Theo ta làm công khóa đi, mẫu thân nói giữa trưa chuẩn bị thức ăn ngon.”

Ngày thường Tiểu Bạch nghe ăn thì vẻ mặt tham ăn, lúc này hơi hơi đứng dậy, con người xanh lam liếc mắt nhìn Mặc nhi một cái, lại liếc mắt nhìn Thanh Nguyên trên giường một cái, cuối cùng 'Ngao ô' một tiếng lại nằm úp sấp trở về, một bộ dáng không tính đi ra ngoài với Mặc nhi.

Sau khi Mặc nhi kêu hai tiếng Tiểu Bạch cũng không quan tâm, nó thờ phỉ phỉ ra cửa phòng, trong lòng âm thầm nói hôm nay gia hỏa Tiểu Bạch kia kì lạ thật, không phải ngày thường nó đều thích chơi đùa với mình sao?

Sau khi Tô Nhực Hàm nhìn thấy Mặc nhi rời khỏi, thế này gương mặt mới lạnh lùng chậm rãi đi đến trước giường, đứng ở đó nhìn xuống Thanh Nguyên bị mình cột lấy tứ chi, chống lại ánh mắt hắn hận không thể giết mình, nàng lạnh lùng chế giễu cười cười: “Đã lâu không thấy... ân hừ, ngươi có khỏe không?”

Một câu nói, hơi thờ trên tuấn nhan yêu mỹ của Thanh Nguyên lạnh lẽo hơn vài phần, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng nói: “Nữ nhân chết tiệt, ngươi lại dám trói ta?” Hôn nữa, bộ dáng hắn như bây giờ, giống như tượng được không?

Đối với dáng vẻ phần nộ của Thanh Nguyên, Tô Nhực Hàm vô tội nhún vai, vẻ mặt khiêu khích mở miệng: “Vì sao ta không thể trời ngời?”

Thanh Nguyên ở trên giường bực bội dùng sức muốn xoay người ngồi dậy, mà tứ chi lại bị người trói đành ngoan ngoan ngã trở lại trên giường, nàng mới lạnh lùng nói: “Đầu óc của ta cũng không phải có bệnh, đầu tiên là ngươi bắt ta đi từ nhà Lý Thẩm nhi, sau đó còn hạ tử mẫu cổ ở trên người ta, thậm chí còn sử dụng chiêu số hèn hạ với Liễu gia. Ai biết lần này ngươi tới nhà của ta lại muốn làm gì? Hơn nữa... ta không thừa dịp ngươi bị thương lấy mạng ngươi cũng là một loại ban ân đối với ngươi rồi. Dù sao căn cứ vào những chuyện trước kia ngươi làm đối với ta, cho dù ta giết ngươi, đó cũng là ngươi tự tìm”

Thanh Nguyên khinh thường nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Ngươi là nữ nhân ác độc, hiện tại ngươi không có động thủ giết ta, chỉ sợ là muốn tra tấn ta, làm cho ta sống không bằng chết đi?”

Tô Nhực Hàm đưa tay vuốt cằm của mình, nhúu mày, cong môi lạnh giọng nói: “Vậy mà ngươi có chút tự mình hiểu lấy hả?”

“Nhưng mà...” Nàng mất hạnh lạnh lùng, cất bước đi đến trước giường, cúi người lấy tay hung hăng nắm lấy cằm Thanh Nguyên nhìn hẩn, lạnh giọng chất vấn nói: “Ngươi đã biết ta sẽ làm như vậy, sao ngươi lại dại dột mình bị thương còn chạy tới nhà ta là nữ nhân ác độc đây? Chẳng lẽ ngươi không nhớ rõ, những lời lần trước ta đã nói với ngươi? Ta không muốn trộn lẫn chuyện trước kia cùng với các ngươi, cũng không quản trước kia có cái gì gọi là khúc mắc, kêu ngươi không cần lại xuất hiện ở trước mặt ta, vì sao ngươi cố tình cứ chưa từ bỏ ý định, thậm chí còn chạy tới ngáng chân Liễu gia hả?”

Thanh Nguyên có chút kích động muốn tránh tay nàng ra, trên mặt nổi lên cảm giác chán ghét, miệng hẩn lớn tiếng nổi giận nói: “Buông tay... Ngươi nữ nhân ghê tởm này, tiện chân (từ thô tục) ngươi đừng có chạm vào ta. Ta chính là muốn đến giết ngươi, thế nào? Nữ nhân ghê tởm giống như ngươi vậy, lại còn muốn mang theo đứa nhỏ của hẩn tái giá, sau đó làm cho danh dự của hẩn bị quét sạch, còn không bằng hiện tại ta sẽ giết ngươi.”

Tiện chân?

Trong mắt Tô Nhực Hàm thoáng hiện lên vẻ giận dữ, sắc mặt lạnh lùng, đưa tay 'bóp' một tiếng, một cái tát tai dùng hết toàn lực liền đánh lên trên mặt Thanh Nguyên, cái đánh trực tiếp kia nháy mắt trên khuôn mặt còn yêu mỹ hơn nữ nhân xuất hiện năm đầu tay hồng hồng.

Thanh Nguyên bị đánh sưng sọt một chút, hồi lâu sau phản ứng kịp.

“Ngươi muốn chết, lại dám đánh ta?” Đột nhiên vận khí một cái chặt đứt dây thừng đang trói buộc tứ chi mình, chỉ là hẩn còn chưa kịp động tới Tô Nhực Hàm, bên kia Tiểu Bạch vốn luôn luôn cảnh giác, lúc này trong mắt cũng hiện ra hung quang. Gầm nhẹ một tiếng liền nhảy lên trên giường, răng nanh ngân bạch lóe sáng lạnh lẽo liền đánh tới cổ của hẩn. Khi chỉ còn kém một chút liền cắn lên cái cổ mảnh khảnh, giọng nói của Tô Nhực Hàm vang lên: “Tiểu Bạch, dừng lại!”

Tiểu Bạch há miệng, cái miệng rộng hiem hiem dừng ở trên cổ Thanh Nguyên. Tuy rằng nó dùng động tác cắn xé, nhưng mà lại không có lui ra, ngược lại là miệng vẫn dừng lại ở ngay cần cổ, miệng còn phát ra tiếng gầm gừ 'Ngao ồ' phần nộ. Hiện nhiên đối với động tác chủ nhân nhà mình kêu nó dừng lại thì trong lòng bất mãn, vừa rồi nam nhân này muốn động thủ đối với chủ nhân nhà mình, vì sao chủ nhân không cho mình cắn chết hẩn đi?

Tô Nhực Hàm nhìn lướt qua sắc mặt trắng bệch của Thanh Nguyên, nàng thần nhiên nói: “Trên người hẩn còn có mẫu trùng tử mẫu cổ, nếu ngươi cắn xuống, vạn nhất dính phải cái gì không sạch sẽ thì không tốt lắm. Hơn nữa thoát nhìn hẩn cũng không có mấy lượng thịt, tất cả đều là xương cốt, cho ngươi ăn cũng thương tổn răng nanh, còn không bằng giữa trưa ta làm cho ngươi nhiều thêm cái chân giò heo nướng.”

Lời nói của nàng, trấn an Tiểu Bạch tức giận, lại làm cho sắc mặt Thanh Nguyên khó coi đến cực điểm, tim của hẩn đập rất nhanh, đáy lòng e ngại còn chưa rút đi, hẩn lại quên mất, quên mất con Ngân Lang còn đang ở trước giường.

Hơn nữa Ngân Lang này nổi danh hung tàn ở Phụng Lan quốc, vừa rồi nó có thể nghe lời nữ nhân ghê tởm trước mắt này dừng lại cắn xé mình, đó hoàn toàn cũng có thể xem như kỳ tích. Ngay tại vừa rồi khi Ngân Lang nhào lên chuẩn bị cắn vào cổ Thanh Nguyên, khi cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ miệng sói, sợ hãi từ vong hoàn toàn bao phủ hẩn. Cho dù là hiện tại con Ngân Lang này cũng còn chưa có thói lui, hơi thở âm áp làm cho hẩn kinh sợ không thôi vẫn còn đang ở phía trên cổ của hẩn.

Nhìn thân hình của Thanh Nguyên cương cứng cũng không dám có một cử động nhỏ, sắc mặt thì trắng bệch, Tô Nhực Hàm lạnh lùng mở miệng: “Nhu thế nào, ngươi cũng sợ chết? Ngươi cũng đã sợ chết, vậy vì sao muốn để cho người khác chết? Ta muốn mang theo Mặc nhi thành thân, đó là chuyện của ta. Nếu Mặc Tử Khanh đã hưu ta, vì sao ta lại không thể xuất giá? Cái gì gọi là ta làm cho danh dự của hẩn bị quét rác? Việc làm của Mặc Tử Khanh hẩn, làm sao lại không phải làm cho danh dự của Liễu Hương đi quét rác, thậm chí là lòng tràn đầy tuyệt vọng? Hẩn có thể hưu bỏ một nữ nhân, làm cho nàng tuyệt vọng đến đi thất cổ tự sát. Vì sao ta không thể mang theo Mặc nhi đi xuất giá? Ít nhất người ta muốn gả, tuyệt đối sẽ không lãnh tâm lãnh phế giống như Mặc Tử Khanh hẩn đi?”

Sau khi Tô Nhực Hàm nói xong, Thanh Nguyên vốn đang e ngại Tiểu Bạch, hẩn tức giận không thôi giận dữ hét: “Liễu Hương... Ngươi không biết xấu hổ!”

Một câu nói ra, trong đồng tử màu lam của Tiểu Bạch hiện thị thần sắc cảnh cáo, miệng lại để sát vào cổ hẩn một chút.

Tô Nhực Hàm phát phát tay: “Tiểu Bạch, lui xuống trước đi!”

Hiện tại trên người Thanh Nguyên có trọng thương, mà chính bản thân nàng cũng có chút Taekwondo, cho nên thật ra nàng không sợ hẩn có thể làm gì mình, nhất là thân thể gia hỏa Tiểu Bạch này lại nhanh nhẹn như vậy. Nếu không phải vừa rồi nàng kêu kịp, chỉ sợ nó đã hạ miệng xuống, cái cổ Thanh Nguyên cũng phải bị nó cắn đứt rồi. Đã có nó ở trong phòng, thật đúng là Thanh Nguyên không dám làm gì.

Tiểu Bạch nhìn nàng một cái, lắc lắc cái đuôi, ánh mắt rét căm căm liếc liếc mắt nhìn Thanh Nguyên một cái, thế này mới nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh Tô Nhục Hàm ngồi xuống.

“Ta làm gì mà không biết xấu hổ? Ta đã cảm hươu thư Mạc Từ Khanh cho ta, hơn nữa Phụng Vân Cẩm hẳn nam chưa hôn (kết hôn), ta nữ chưa gả, ta như thế nào mà không biết xấu hổ?” Tô Nhục Hàm khiêu khích mở miệng, nàng còn chưa nói là, nếu không phải bởi vì Thanh Nguyên ngại ngại ngùng ngùng chân nhăm vào Liễu gia, làm sao sẽ để cái tên nào đó ở trong chỗ tối thiết kế đối với Liễu gia, làm cho mình cuối cùng không thể không đi tìm Phụng Vân Cẩm hỗ trợ, cuối cùng còn phải bởi vì điều kiện mà gả cho Phụng Vân Cẩm?

Ngữ khí đúng lý hợp tình của nàng, làm cho Thanh Nguyên tức giận đến ho khan mãnh liệt, thậm chí bởi vì trên người bị thương, còn ho ra vết máu, trong mắt phụng mang theo tơ máu tình hồng trừng mắt nhìn nàng: “Người nữ nhân không biết hổ thẹn, năm năm trước nếu không phải người hạ xuân dược với hắn, sau đó người không biết liêm sỉ bỏ lên giường của hắn, làm sao hắn lại có thể thú người? Làm sao muội muội ta lại có thể chết, hiện tại người lại không biết hổ thẹn muốn mang đứa nhỏ của hắn đi tái giá với người khác, làm sao người lại không biết liêm sỉ như vậy, không thể thiếu nam nhân sao?”

Thanh Nguyên tức giận mắng, làm cho Tô Nhục Hàm tức tới đỏ mặt, hận không thể lại cho hắn thêm một cái tát. Nhưng mà lại bởi vì nghe được câu nói kế tiếp của hắn mà sợ ở đó, năm năm trước... Nàng, nàng hạ xuân dược Mạc Từ Khanh?

Ý tứ chính là, lúc trước Mạc Từ Khanh chịu thú Liễu Hương, hoàn toàn là vì nàng để cho người ta hạ dược, sau đó mình trèo lên giường cùng hắn đã xảy ra quan hệ, sau đó Mạc Từ Khanh mới có thể thú nàng. Nhưng mà lại bởi vì cái chuyện kia, Mạc Từ Khanh chán ghét đến cực điểm đối với Liễu Hương. Mà Mạc nhi, cũng chính là đêm hôm đó ặc...

Khó trách... Khó trách lúc trước khi nàng xử lý miệng vết thương cho Mạc Từ Khanh, nam nhân kia lại phản ứng lớn như vậy, hóa ra là hắn nghĩ tới việc làm năm năm trước Liễu Hương đối hắn?

Còn có một chuyện chính là, vì sao Thanh Nguyên hắn lại kích động như vậy, nói ra cảm giác giống như là Liễu Hương bắt hắn *** vậy. Hơn nữa chung quy Tô Nhục Hàm cứ cảm giác đối phương không phải là vì muội muội hắn chết mà nhăm vào mình. Dù sao theo ý nàng, chuyện này giống như có điểm không hợp lý một chút, tuy rằng cách làm của Liễu Hương là có chút không đúng, nhưng mà Thanh Linh chết, chung quy cuối cùng vẫn là bản thân nàng nghĩ không ra, sau cùng mới buồn bực mà chết đi?

Tô Nhục Hàm ngừng đầu nhìn thoáng qua ánh mắt ăn thịt người của Thanh Nguyên, đột nhiên nàng đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, thử dò xét mà mở miệng: “Người kích động chuyện năm năm trước như vậy, ta cũng không thể được lý được, kỳ thật người thích Mạc Từ Khanh?”

Một câu nói... Thanh Nguyên hóa đá ở trên giường, mà ngoài phòng truyền đến tiếng trầm đục đồ vật rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Suy nghĩ cố chấp.

Bởi vì Tô Nhục Hàm nói một câu mang theo vài phần thăm dò, Thanh Nguyên ở trên giường hóa đá một hồi lâu, mà phản ứng của hắn vừa vặn cũng làm cho Tô Nhục Hàm lộ ra vẻ cổ quái.

Chẳng lẽ nàng nói trúng rồi?

Bởi vì tâm tư của hai người trong phòng đều đặt trên câu nói kia, mà thanh âm có gì đó rơi trên mặt đất ở bên ngoài cũng không phải rất rõ ràng, ngược lại làm cho hai người đã xem nhẹ đi.

Chủ yếu nhất là, Tô Nhục Hàm nàng nghĩ Tiểu Bạch ở trong nhà, cho nên nàng cảm thấy không ai dám không mời mà đến xuất hiện ở bên ngoài phòng của mình mới đúng. Nói cho cùng hành vi hộ chủ của Tiểu Bạch, đã làm cho nàng hoàn toàn buông xuống đề phòng.

Thanh Nguyên sững sờ một hồi lâu, lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

Dung nhan tuyệt mỹ của hắn xung huyết đỏ bừng, cũng không biết là thẹn quá thành giận hay là nguyên nhân gì khác, hắn hung hăng trừng mắt với nàng, phần nộ không thôi rộng lớn: “Nữ nhân chết tiệt, người nói hươu nói vượn cái gì? Chính người không biết liêm sỉ thì cũng quên đi, còn nghĩ người khác cũng giống như người, người thật sự là rất không biết xấu hổ.” Khi nói đến câu sau, hắn giống như là tìm lấy được một cái cớ, đúng lý hợp tình trừng mắt với nàng.

Tô Nhục Hàm cong môi, một đôi mắt hạnh khép hờ nhìn kỹ Thanh Nguyên, khi nhìn thấy trong đôi mắt phụng câu hồn của hắn có vẻ chột dạ và trốn tránh, nàng không nhanh không chậm mở miệng nói: “Người biết không, hiện tại bộ dáng của người chỉ có một từ ngữ có thể biểu đạt, đó chính là... Chột dạ, người chột dạ... Bởi vì ta nói trúng ý tưởng chân chính trong nội tâm của người, cho nên người thẹn quá thành giận. Thanh Nguyên... Người nói xem ta nói có đúng không?”

Một câu lại một câu, làm cho mặt Thanh Nguyên từ hồng chuyển sang trắng, sau đó lại từ trắng chuyển xanh, cuối cùng về phần nộ trên mặt hắn dần dần thối lui, trên mặt chỉ còn lại có vẻ lạnh như băng, cứ như vậy lặng lẽ nhìn Tô Nhục Hàm.

Tô Nhực Hàm bị lãnh ý trên mặt Thanh Nguyên Lân mà kinh ngạc một chút, cảm giác ánh mắt của Thanh Nguyên nhìn nàng giống như hán đang nhìn người chết, giống như hán nổi lên sát ý với mình... Khụ, bị ý tưởng này làm hoảng sợ, đột nhiên nàng lui về phía sau nửa bước. Khi phát hiện Tiểu Bạch ở bên cạnh đang hung tợn trừng mắt với Thanh Nguyên trên giường, đột nhiên nàng lại hít thở sâu, hiện tại Thanh Nguyên bị thương, cho dù hán thẹn quá thành giận cũng không có khả năng giết mình được.

Nàng điều chỉnh thân hình, giọng nói đúng lý hợp tình lạnh lùng nói: “Người trừng cái gì mà trừng, chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Người luôn nói hận ta, nói ta hại chết muội muội của người, chẳng lẽ người không biết là lý do này quá mức gượng ép sao? Năm năm trước cho dù Mạc Tử Khanh bị ta cái gì kia, thì có cái quan hệ gì tới người, người canh cánh ghi nhớ ở trong lòng như vậy? Năm năm sau ta mang theo Mạc nhi muốn tái giá thì lại làm sao chứ, chuyện này có quan hệ gì tới người? Nếu không phải người thích Mạc Tử Khanh, người lại kích động tức giận vì hán như vậy là vì cái gì?”

Lúc này đây Thanh Nguyên không có phần nộ phù nhận, chỉ nhìn nàng rất lâu, khi nhìn thấy trên mặt nàng cũng không có vẻ hèn mọn và chán ghét như hán suy nghĩ, hán lạnh lùng mở miệng nói: “Người có biết hay không, người thật sự thực làm cho người ta chán ghét.” Nàng một chăm thấy máu nói toạc ra bí mật đầy lòng hán mười mấy năm qua, trừ bỏ người kia, thậm chí ngay cả Thanh Linh cũng không biết bí mật này.

Tô Nhực Hàm tức giận dưới chân cũng chênh vênh, chính Thanh Nguyên hán mới đáng chán ghét, lại còn có mặt mũi nói nàng làm cho người ta chán ghét. Hơn nữa nàng cũng không phải bạc, không làm được ai cũng thích.

“Người cho là, người thì ai cũng thích?” Nàng tức giận phát phát tay, xoay người đi đến bên một cái ghế ngồi xuống, thế này mới nhìn hán nói: “Nhưng mà lại nói, cho dù người thích Mạc Tử Khanh, vậy người đi nói với hán nói đi, thích nam nhân lại không có gì sai, nhưng mà người không có việc gì thì tự đừng đến tra tấn ta làm cái gì?”

Đột nhiên Thanh Nguyên ngẩng đầu nhìn nàng, lời của nàng giống kim châm chui vào trong lòng hán, thần sắc âm lãnh trên mặt hán càng biến hóa mãnh liệt, bàn tay tránh thoát dây thừng nắm chặt thành quyền. Nếu không phải đánh giá Ngăn Lang kia như hồ rình mồi, phỏng chừng Thanh Nguyên hán đã sớm động thủ nhào qua vịn gãy cổ của Tô Nhực Hàm.

“Người biết cái gì? Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?” Thanh Nguyên ngẩng đầu, giọng điệu bén nhọn trừng mắt nàng nói.

Nữ nhân này có thể nói với đương nhiên như vậy, thích nam nhân lại không có sai, chẳng lẽ nàng không biết...

Thích nam nhân là không sai, nhưng mà nếu là nam nhân thích nam nhân, vậy không chỉ là có sai, mà là thế tục cũng không dung tha.

Tô Nhực Hàm không hiểu sao lại bị rỗng một trận, trong lòng cũng tức giận, Thanh Nguyên bởi vì tâm tư của bản thân hán, lại coi nàng trở thành nơi trút giận, bây giờ còn rỗng nàng, nhất thời nàng liền nổi giận quát lên: “Nam nhân thích nam nhân có gì đặc biệt hơn người, cũng không phải chưa từng thấy qua, người ta còn có nữ nhân thích nữ nhân kia!” Thế kỷ hai mươi mốt, cái dạng tình huống gì mà không có? Làm sao tên Thanh Nguyên này phải có bộ dáng ngạc nhiên muốn chết không muốn sống đây.

Thực hiển nhiên nàng chỉ thăm nghĩ lừa gạt gia hỏa Thanh Nguyên cực đoan làm trò gây sự với nàng đi phiên Mạc Tử Khanh. Nàng lại quên mất, nơi này căn bản không phải là thế kỷ hai mươi mốt, mà là cổ đại...

Mà lúc này ở bên ngoài ánh mắt của người kia hơi nhíu lại, nam nhân thích nam nhân không có sai? Còn có nữ nhân thích nữ nhân?

Cho nên không phải nàng sẽ thích nữ nhân đi?

Khi đáy lòng của người đứng ngoài cửa hiện lên suy đoán này, nhất thời sắc mặt lại khó coi hơn, dùng sức lắc lắc đầu, âm thầm bỏ đi suy đoán này. Không có khả năng nàng thích nữ nhân, mà mình cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý nàng thích nữ nhân.

Thanh Nguyên kinh ngạc ngồi ở trên giường, nam nhân thích nam nhân thật sự không có gì nghiêm trọng sao?

Hán nghĩ tới, lúc trước mình che giấu không được cảm tình với người nọ, cuối cùng khi bị người nọ phát hiện, khiếp sợ trên mặt người nọ, còn có thần sắc cự tuyệt rõ ràng của người nọ, tâm của hán lại đột nhiên đau đớn như bị xé nát. Khi hán lại ngẩng đầu lần nữa, một đôi mắt đã tràn đầy hận ý nhìn chăm chăm Tô Nhực Hàm.

Lúc trước sau khi người kia biết được cảm tình của mình đối với hán, chỉ lạnh lùng mà lại nói trắng ra cho hán, giữa bọn họ chỉ có thể là bằng hữu, tuyệt đối không có khả năng có quan hệ mà hán muốn. Cho nên một ngày nọ sau đó, người nọ biết rõ nữ nhân Liễu Hương tính kế, lại vẫn uống vào ly trà bị bỏ được, lại... lại cùng nữ nhân kia...

Khi nghĩ đến đây, Thanh Nguyên ở trên giường hai mắt đỏ bừng, môi mọng khô gọi bị hán cắn chặt, thống khổ mà lại phần hận mở miệng nói: “Vì sao? Vì sao hán thà rằng ở cùng một chỗ với nữ nhân như người vậy, vì sao rõ ràng hán chán ghét người đến cực điểm, biết rõ chén trà kia có được hán còn muốn uống vào, biết rõ là người thiết kế, hán lại vẫn cười người, lại cùng người sinh hoạt ở cùng dưới một mái hiên năm năm, vì sao? Người nói... Chẳng lẽ cũng bởi vì người là nữ nhân, mà ta là nam nhân?”

Lúc nói đến phía sau, trong giọng nói của Thanh Nguyên đã khàn khàn lại lộ ra tuyệt vọng, Tô Nhực Hàm ở một bên nhìn mà bất đắc dĩ không thôi. Tục ngữ nói người đáng thương tất có chỗ đáng giận, những lời này xem như nói không hề sai.

Vốn đang muốn hung hăng ngược Thanh Nguyên, kết quả lúc này nhìn cái bộ dáng sống dở chết dở của hán, đột nhiên Tô Nhực Hàm cảm thấy trong lòng có chút phiền chán, nàng có tính là tự bê tảng đá đập mình chân không? Ý định ban đầu là muốn cứu sống hán rồi hung hăng ngược hán, kết quả lúc này mới đánh Thanh Nguyên một cái tát tai, tay nàng cũng đã nóng rát và đau cả nửa ngày, hiện tại giống như nàng lại không có tâm tình động thủ ngược

hắn lần nữa.

Đang lúc Tô Nhựt Hàm đứng ở nơi đó buồn bực không biết nên làm cái gì bây giờ, trên giường Thanh Nguyên lại đột nhiên có bộ dáng cầu xin nhìn nàng, làm cho nàng 'Bá' một cái liền đề phòng lên: "Người nhìn ta như vậy làm gì? Ta cảnh cáo người, đừng tưởng rằng chuyện Mạc Tử Khanh và ta cũng không có quan hệ gì tới người, người ít có đồ oán khí lên trên người ta đi."

Thấy vẻ mặt phòng bị của nàng, gương mặt tuyệt mỹ lạnh lùng của Thanh Nguyên lộ ra cười khổ nhàn nhạt, hắn ngẩng đầu nhìn nàng nói: "Không phải trước kia thực thương hắn sao? Vì sao hiện tại lại đột nhiên muốn mang theo đứa nhỏ của hắn tái giá với người khác?"

"Không cần người quản." Tô Nhựt Hàm không kiên nhẫn nhíu mày, nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Yêu Mạc Tử Khanh là Liễu Hương trước kia, nàng chết thì cũng đã hết, còn nói cái này làm gì.

Thấy bộ dáng nàng nói không cần suy nghĩ, Thanh Nguyên lại phức tạp mở miệng: "Vậy người có thể trả Mạc nhi lại cho hắn hay không?"

Những lời này vừa ra, Tô Nhựt Hàm phía trước giường trực tiếp tặc mao (xù lông), giọng lạnh lùng nói: "Năm mơ... Mạc nhi là của ta, chỉ cần nó nguyện ý chung sống cùng với ta, ai cũng không thể cướp nó từ bên người ta đi."

"Nhưng mà Mạc nhi cũng là đứa nhỏ của hắn..." Thanh Nguyên cười lạnh.

Vừa nói lời này ra, Tô Nhựt Hàm liền nổi giận.

Từ trước kia theo lời nói bóng nói gió của người Liễu gia, hơn nữa hôm nay lời nói trong miệng của Thanh Nguyên, tổng kết vụn vặt lại một chút, xem như nàng biết rõ tên Mạc Tử Khanh kia là cái dạng mặt hàng gì rồi. Bởi vì hắn phát hiện Thanh Linh muội muội Thanh Nguyên yêu thích hắn, thậm chí ngay cả cảm tình của Thanh Nguyên đối với hắn cũng không bình thường, hắn không muốn phá hỏng hữu nghị mười mấy năm của ba người.

Cho nên hắn dứt khoát liền lợi dụng Liễu Hương cũng dóm ngó hắn giống như vậy, sau đó cưới Liễu Hương có một đêm vợ chồng về nhà bày ở đó năm năm. Mà trong lúc Thanh Nguyên thương tâm rồi đi, thuận tiện còn mang theo Thanh Linh cũng bị thương tổn giống vậy, thậm chí Thanh Linh còn buồn bực vì Mạc Tử Khanh mà chết.

Ích kỷ, lạnh lùng ích kỷ xiết bao... Một mình hắn đồng thời làm ba người bị tổn thương...

Càng nghĩ Tô Nhựt Hàm càng bốc hỏa, một người nam nhân như vậy, hắn sẽ thật tình yêu thương Mạc nhi sao?

Mặt nàng cứng ngắt tức giận nói: "Mạc nhi là đứa nhỏ của hắn thì thế nào? Mạc Tử Khanh hắn đã hưu ta, mà Mạc nhi có quyền lợi lựa chọn đi theo sống cùng với ai."

Thanh Nguyên không nói gì, chỉ là cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, thật lâu sau sau hắn mới ngẩng đầu bình tĩnh nhìn nàng: "Vậy... Nếu ta có thể cho người trở lại bên cạnh của hắn, người có thể đừng mang Mạc nhi tái giá hay không?"

"Người đùa giỡn cái gì?" Tô Nhựt Hàm kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Ta không có nói đùa, trước kia không phải người yêu thương hắn đến điên cuồng, yêu đến không từ thủ đoạn sao? Cho người trở lại bên cạnh hắn, người không cần mang theo đứa nhỏ của hắn tái giá, kỳ thật hắn thực quan tâm Mạc nhi." Thanh Nguyên tự giấu cười khổ mà nói. Ít nhất người kia vì Mạc nhi, nhiều lần đi tìm mình, bảo mình không cần làm tổn thương Mạc nhi.

Hắn lại có thể để cho mình trở lại bên cạnh Mạc Tử Khanh?

Tô Nhựt Hàm thiếu chút nữa đã bị sắc nước miếng của mình mà chết, nàng thật muốn bỏ cái đầu tên điên Thanh Nguyên này ra mà nhìn xem bên trong là cái gì. Kết quả còn không đợi nàng nổi bão rống giận, lại nghe được tiếng vang 'bình' thật lớn, cửa ở phía sau liền bị người đẩy ra.

Hai người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cửa, mà khi thấy người tới ngoài cửa, sắc mặt của hai người Tô Nhựt Hàm và Thanh Nguyên đều biến đổi, hắn, làm sao bọn họ có thể ở ngoài cửa?

Hơn nữa... Vì sao đều ở ngoài cửa?

Một bóng dáng màu tím trong hai người ngoài cửa đi vào, đối phương đi đến trước giường, lạnh lùng nhìn xuống Thanh Nguyên đang ở trên giường, trên khuôn mặt ôn nhu như ngọc không có tui cười thân nhiên giống ngày thường, có chỉ có căng thẳng tức giận và lạnh như băng nói: "Nàng sắp là Vương phi của bốn vương, cũng sẽ chỉ là Vương phi của ta, thê tử của ta."

Nói xong rồi, cũng không quản phản ứng của Thanh Nguyên, trực tiếp đưa tay kéo tay Tô Nhựt Hàm qua, liền thẳng tắp đi ra phía bên ngoài. Mà ở thời điểm đi tới cửa, nhìn thấy nam nhân áo trắng đến sau mình một lát, lại cùng đứng ở góc tường ngoài cửa giống như mình nghe lén nửa ngày, trong mắt Phụng Vân Cẩm có cảnh cáo thật sâu lạnh lùng nói: "Không có lần sau!"

Dứt lời, trực tiếp lôi kéo Tô Nhựt Hàm đi vào trong sân.

Mà lúc này Tô Nhựt Hàm thì không hiểu ra làm sao, tại sao Thanh Nguyên mới xuất hiện không lâu, Phụng Vân Cẩm biến mất vài ngày lại đột nhiên xuất hiện, sau đó Mạc Tử Khanh cũng nhào ra, lại còn giống như đã ước hẹn xong với nhau cùng nhau ở góc tường ngoài phòng nghe trộm, đây là cái gì

với cái gì chứ?

“Ta nói... Sao ngươi lại tới đây hả?” Tô Nhựt Hàm nhìn chăm chăm Phụng Vân Cẩm ở bên cạnh hỏi.

Hỏi xong câu hỏi, Phụng Vân Cẩm đang lúi cúi bước nhanh đi tới thì dừng lại, trên dung nhan trắng nõn như ngọc mang theo vẻ tức giận hừ lạnh nói: “Chỉ sợ nếu ta không đến, Vương phi và tiểu thế tử của ta đều phải bị người ta bắt cóc rồi.”

Ặc... Tô Nhựt Hàm xấu hổ, đây là nói gì chứ...

Ai mà ngờ đến tên điên Thanh Nguyên kia lại sẽ nói ra như vậy đâu, nhưng lại bị hắn vừa vặn nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nước ấm nấu ếch.

Tô Nhựt Hàm có chút chột dạ cúi đầu nhìn mũi chân của mình, tuy nói nàng đáp ứng gã cho Phụng Vân Cẩm tính ra là một cuộc giao dịch. Nhưng chỉ ít là nàng cũng sắp phải gã cho hắn, hiện tại lại bị hắn đụng phải nàng đang bị người khác dụ dỗ cự hôn, việc này thế nào cũng có chút không thể nào nói nổi.

Nàng xấu hổ ho khan cười cười: “Khụ... Ha ha, cái kia... tên Thanh Nguyên kia cho tới nay đều ước gì muốn chinh chết ta, vừa rồi hắn nói hươu nói vượn ta căn bản không có quan tâm, ngươi cũng biết ta hoàn toàn không nhớ rõ mấy chuyện hắn nói.”

Vốn tưởng rằng là an ủi một câu, cũng không ngờ Phụng Vân Cẩm ở đối diện ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, đột nhiên nhếch môi mỏng hỏi: “Vậy nếu nàng nhớ rõ, có phải nàng sẽ đồng ý theo như lời của Thanh Nguyên, mang theo Mặc nhi trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh hay không?” Khi hỏi đến câu sau, thân hình của hắn không tự kìm hãm được mà tới gần nàng hơn, làm cho Tô Nhựt Hàm có chút khẩn trương hơi hơi ngửa ra sau.

Đôi mắt sáng trong trên khuôn mặt của Phụng Vân Cẩm thẳng tắp chống lại con ngươi của nàng, thân hình hơi cúi vừa vặn là cúi đầu nhìn chăm chăm nàng. Hơi thở ấm áp đảo qua khuôn mặt trắng nõn của Tô Nhựt Hàm, làm cho nàng hơi hơi sùng sốt một chút, qua một lúc lâu sau sắc mặt hơi không được tự nhiên nghiêng đầu, lộ ra cằm cổ trắng nõn nhiễm vẻ đỏ ửng ở dưới tầm mắt của hắn, nàng nhìn sang hướng khác tức giận nói thầm: “Ngươi, ngươi nói hươu nói vượn cái gì đấy? Ta cũng không phải là Liễu Hương năm năm trước cái kia, đừng nói ta không nhớ rõ chuyện trước kia, cho dù nhớ rõ cũng sẽ không mang theo Mặc nhi trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh.” Chỉ vì cho tới bây giờ nàng cũng không phải là Liễu Hương yêu Mặc Tử Khanh, hơn nữa Mặc Tử Khanh lạnh lùng như vậy, thậm chí tính cách lạnh nhạt thờ ơ ích kỷ như vậy, quả thực không phải Tô Nhựt Hàm có thể chịu nổi.

Mà vì sao hôm nay Phụng Vân Cẩm thoát nhìn là lạ nhỉ?

Chẳng lẽ là vừa rồi gia hỏa này ở ngoài cửa nghe được chuyện năm năm trước từ trong miệng Thanh Nguyên, cho nên hắn mới cổ quái như vậy?

Tô Nhựt Hàm quay đầu đi nên chưa phát hiện, Phụng Vân Cẩm vẫn nhìn của nàng khi nhìn thấy ở trên cổ nàng hiện lên vết đỏ ửng thì con ngươi tối sầm, giọng nói của hắn hơi ám ám: “Không tệ... cũng may nàng không có tâm tư như vậy, bằng không ta...” Bằng không chỉ sợ ta sẽ hóa thân thành ma đi giết Mặc Tử Khanh.

Khi nào thì bắt đầu, hắn đã khắc sâu nàng ở đáy lòng của mình, trở thành người duy nhất của mình chứ?

Vừa rồi ở ngoài phòng, khi nghe được Thanh Nguyên mê hoặc nàng, kêu nàng mang theo Mặc nhi trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh, trong nháy mắt đó, Phụng Vân Cẩm thật sự muốn giết chết tru diệt Mặc Tử Khanh đến sau mình một lát, cũng đang đứng ở bên cạnh cùng với hắn đang nghe trộm ở góc tường.

Trong nháy mắt kia trong lòng mãnh liệt tức giận mà sát ý chợt lóe rồi biến mất, làm cho Phụng Vân Cẩm hơi hơi sùng sốt một chút. Tuy rằng lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mặc Tử Khanh, khi biết được hắn là chồng trước của Tô Nhựt Hàm, tâm tính liền ôm sự bài xích đối với hắn ta. Nhưng vừa rồi nghe Thanh Nguyên nói xong, trong lòng hắn đột nhiên có chút khủng hoảng, sợ hãi nghe được sự đáp ứng từ trong miệng nàng. Dù sao cho tới bây giờ nàng cũng không có phát hiện tâm ý của mình đối với nàng, nói đến cái này cũng coi như là hắn tự bê đá đập chân mình...

Ở trong nháy mắt vấn đề Thanh Nguyên nói ra, Phụng Vân Cẩm khủng hoảng, hắn phức tạp nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh lùng của Mặc Tử Khanh ở bên cạnh, cùng với trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng có vẻ ấm chiều chợt lóe rồi biến mất của hắn ta. Cuối cùng Phụng Vân Cẩm hắn nhìn không được mà đẩy cửa đi vào đánh gãy câu trả lời của Tô Nhựt Hàm.

Cho tới bây giờ, câu trả lời của Tô Nhựt Hàm, thế này mới làm cho sự khủng hoảng trong lòng Phụng Vân Cẩm theo gió rồi biến mất. Nghĩ đến nàng nói cho dù nhớ rõ chuyện trước kia, nàng cũng sẽ không mang theo Mặc nhi trở lại bên cạnh Mặc Tử Khanh, lãnh ý trên mặt Phụng Vân Cẩm mới rút đi, hiện ra ý cười ấm áp, nhìn chăm chăm dung nhan không tính là cực đẹp, nhưng lại vô cùng dễ nhìn của nàng.

Nàng bị nhìn chòng chọc có chút không được tự nhiên, Tô Nhựt Hàm hơi hơi nhíu mày, hôm nay Phụng Vân Cẩm thật sự rất kỳ quái, nghe được vừa rồi hắn thấp giọng nói câu kia, nàng tò mò hỏi: “Vừa rồi ngươi nói cũng may ta không tâm tư như vậy, bằng không ngươi muốn thế nào hả?”

Phượng Vân Cẩm nhìn nàng một cái, trên mặt có vẻ nghiêm túc, lại giống như vui đùa mở miệng cười nhìn nàng nhún vai nói: “Không có gì cả, đương nhiên là trực tiếp đóng gói nàng và Mặc nhi trực tiếp trôi lại mang đi trở về rồi nói sau, bằng không nàng mang theo đứa nhỏ chạy mất thì làm sao bây giờ? Vậy không phải Vương phi và tiểu thế tử của bốn vương sẽ không có tin tức sao?”

Nghe được lời nói nửa thật nửa giả của hắn, Tô Nhượng Hàm cong môi, có chút ngượng ngùng.

Hôm nay Phượng Vân Cẩm là lạ, nhất là ánh mắt của hắn nhìn nàng vừa này, làm cho nàng có chút mặt đỏ tai hồng tim đập nhanh hơn. Hơn nữa nghe hắn nói lời bá đạo kia, làm cho nàng có ần ần có loại cảm giác giống như ăn trộm, dù sao cũng làm cho trong lòng nàng lại có chút cổ quái có chút ngọt ngào.

Ý niệm này vừa hiện lên ở trong đầu nàng, nàng nhất thời sững sốt, một lúc lâu sau ngẩng đầu nhìn Phượng Vân Cẩm, không phải trong bất tri bất giác nàng có cảm giác với nam nhân này đi? Nghĩ đến đây, nàng âm thầm lắc lắc đầu, không ngừng thôi miên chính mình ở trong lòng, không được, không được... Lúc này nam nhân này vì ngăn chặn lão cha của hắn thúc giục thành thân mới có thể cưới mình trở về làm báo cáo kết quả công tác, nếu thích hắn, nàng nhất định sẽ rất thê thảm.

Dù sao Phượng Vân Cẩm hắn bài xích cưới nữ nhân khác như vậy, có quý mới biết được có phải hắn giống như Thanh Nguyên, trong lòng âm thầm thích một nam nhân hay không nhỉ? Ý nghĩ như vậy vừa toát ra, đột nhiên nàng có chút mất mát, lại có chút buồn nôn.

Ổn định tâm tư bị phá hỏng, nàng tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Lười nghe người nói bấy bọ, hôm nay người tới đây là vì chuyện gì?”

Làm sao là bấy bọ được, hắn nghiêm túc có được không?

Nếu nàng thực sự có tâm tư như vậy, Mặc Tử Khanh là phụ thân thân sinh của Mặc nhi, giết tên kia khẳng định là không thực tế, cũng chỉ có thể đóng gói mẫu tử các nàng mang về, hắn nghiêm cần như vậy, làm sao lại bị nàng cho rằng là vui đùa rồi hả?

Đáy mắt Phượng Vân Cẩm hiện lên vẻ thất vọng, trong lòng âm thầm buồn bực không thôi.

Nhưng mà nghĩ lại, Mặc Tử Khanh đã hoàn toàn bị loại, nàng sắp là Vương phi chính mình, ngày còn rất dài..

Lúc này Tô Nhượng Hàm một chút cũng không có phát giác, nàng giống như là một con ếch trong nước ấm, mà Phượng Vân Cẩm trùng hợp chính là ngọn lửa nấu ếch, vừa khéo tình cảm của hắn giống như nước ấm bao vây lấy nàng. Trong lúc nàng không có nhận ra, chậm rãi dùng dịu dàng của hắn bao vây nàng lại, đợi cho đến khi phát hiện, ôn nhu nhẹ kia đã hóa thân thành cái lưới gao cuốn lấy nàng. Nước ấm nấu ếch, ở trong bất tri bất giác cũng đã đánh mất sức phản kháng...

Phượng Vân Cẩm sung sướng hơi hít một hơi, một đôi con ngươi đen nhánh rạng rỡ cong cong biến thành hai vầng trăng khuyết. Nghe nàng hỏi ý đồ mình đến hôm nay, hắn không có buông bàn tay vẫn nắm chặt tay nàng ra, mà là về mặt ý cười đưa một cái gói trong bàn tay còn lại cho nàng.

Tô Nhượng Hàm nghi hoặc tiếp nhận cái gói, cầm vào trong tay rồi mới phát hiện cái bọc thật to cũng không nặng, có chút cảm giác giống như là quần áo.

Nàng nhún mày: “Không phải là giá y Tiêu Dao tiểu vương gia chúng ta đặc biệt đưa đến đây cho ta đi?”

Phượng Vân Cẩm chỉ cười nhẹ không nói, ngược lại là dắt nàng đi tới hậu viện, hắn biết bộ bàn ghế Bạch Ngọc của mình đưa cho nàng được đặt trong Mai Lâm ở hậu viện. Ở tiền viện có hai tên chán ghét Mặc Tử Khanh và Thanh Nguyên kia, hắn cũng không muốn ngồi ở đó.

Đến hậu viện rồi, nắm nàng ngồi trên ghế dài Bạch Ngọc ở dưới tàng cây mai vàng. Tô Nhượng Hàm thật là có chút tò mò mở bọc ra nhìn vào, bên trong là hai bộ quần áo. Một bộ là quần áo tiểu hải tử, vừa thấy chính là chuẩn bị cho Mặc nhi, màu vàng nhạt, nhìn không ra ra chất liệu, nhưng mà tú nghệ tinh xảo trên đó làm cho người ta không khó nhìn ra, bộ quần áo này là hao tổn tâm huyết để hoàn thành.

Mà khi nàng nhìn thấy giá y đỏ tươi ở bên trong đó, phía trên trang điểm từng viên từng viên trân châu còn có chỉ thêu tơ vàng từng châm từng châm thêu lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, đây là tú công hoàn mỹ, còn có hoa văn phức tạp đa dạng và xa xỉ, nàng cũng lú lú không thôi: “Này, vật như vậy làm giá y, có phải rất xa xỉ hay không?” Nhà giàu mới nổi, thật sự là nhà giàu mới nổi, quả thực phong cách nhà giàu mới nổi còn nồng đậm hơn Liễu lão cha.

Càng làm cho nàng không nói gì là, nàng nhìn đến phía trên mũ phượng, lại còn trang trí một viên Dạ Minh châu lớn cỡ quả trứng gà thì tròn tròn mắt. Trước không nói đến trình độ trân quý của đồ này, chẳng lẽ thẳng thắn Phượng Vân Cẩm này muốn nàng mang cái gì đó chiếu sáng ở trên đầu như một cái bóng đèn sao hả?

Phượng Vân Cẩm cũng không nhìn ra vẻ mặt không nói gì kia của nàng, ngược lại là khoe miệng ý cười mang theo vẻ sùng nịnh nhìn nàng nhẹ nhàng nói: “Không hề xa xỉ, nếu không phải thời gian rất vội vàng, ta nhất định sẽ tìm đến càng đồ tốt làm giá y cho nàng. Nhưng mà mấy viên trân châu này ta cảm thấy chúng nó rất xứng đôi với nàng, khoác lên cho ta xem đi.”

Một câu nói, Tô Nhượng Hàm đen mặt, Phượng Vân Cẩm là có ý đi, có ý đi? ? ?

Hắn một người phong lưu lỗi lạc như vậy, Phượng hồ ly anh tuấn tiêu sái không thôi, rốt cuộc hắn có ánh mắt thương thức gì hả, lại... lại làm một bộ giá y nhà giàu mới nổi như vậy cho nàng mặc, còn nói xứng với nàng... Ý nói trên người nàng cũng có hơi thở nhà giàu mới nổi sao? Còn kêu nàng phủ lên cho hắn xem, để cho nàng đi tìm chết đi!!

Tô Nhực Hàm cầu xin tha thứ ngắt đầu: “Có thể không mặc được không hả?”

Thần sắc Phụng Vân Cẩm sùng sốt một chút, có chút thất vọng cùng với cô đơn chợt lóe rồi biến mất, một hồi lâu sau hần mới miễn cưỡng cười mở miệng: “Nàng không thích sao? Không việc gì, nàng nói nàng thích cái dạng gì, ta kêu người ta đẩy nhanh tốc độ một lần nữa, nhất định có thể làm ra cái nàng thích.”

Tô Nhực Hàm xấu hổ đứng ở đó, vội vàng xua tay nói: “Không, không phải... Chủ yếu là trần châu này giống như rất quý trọng, ta, ta trở lại kêu bọn họ lấy nó xuống thì tốt rồi, không cần phải cho người ta đẩy nhanh tốc độ làm lại cái khác.”

Phụng Vân Cẩm không nói cái gì nữa, chỉ cười nhẹ nói: “Nàng thích là tốt rồi. Hôm nay tới đây trừ bỏ đưa giả y cho nàng, chủ yếu là muốn đến nói cho nàng biết, chuyện của Liễu gia đã không sai biệt lắm, đối phương đã sa lưới, kế tiếp đó là hành động thu lưới. Qua một đoạn thời gian nữa, có lẽ tạm thời ta không thể tới gặp nàng, có chuyện gì cần hỗ trợ thì nàng đi tới Hương Phiêu Trai tìm Phúc bá, hần sẽ giúp nàng.” Nói tới đây có chút phức tạp liếc nhìn nàng một cái, thời điểm gặp lại, chỉ có thể là lúc ta tới cửa nghênh đón kiều hoa. Thì ra mình cũng có thể như vậy, cũng sẽ có loại tình cảm tưởng niệm và không nhớ?

“A? Nhanh như vậy?” Tô Nhực Hàm có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới hần nhanh như vậy đã có thể dụ người trong chỗ tối kia vào trong lưới.

“Ha ha... Nàng không muốn nhanh chút sao?” Bàn tay với ngón tay có khớp xương rõ ràng không tự kìm hãm được mà đưa sang, nhẹ nhàng thay nàng sửa sửa lại sợi tóc rơi xuống ở bên mặt sang bên tai cười nhẹ hỏi.

Sắc mặt Tô Nhực Hàm hơi đỏ một chút, tim đập hơi nhanh hơn, một lát sau đột nhiên ý thức kịp, hành vi có đủ ái muội như vậy.

Cảm thấy có chút tức giận, Phụng Vân Cẩm hần lại không thích mình, lại cứ thích động tay động chân cùng nói vài lời ái muội đến trên choker nàng, làm cho nàng không biết khi nào thì càng ngày càng dễ ý mỗi lời nói cử động của hần. Nàng có chút nóng nảy rồi loạn đứng lên, có chút nghĩ một đằng nói một nẻo hồ hững nói: “Đương nhiên ta muốn nhanh chút, dù sao nguyên nhân ta gả cho người thì là vì nó không phải sao? Nếu là giao dịch, đương nhiên chuyện giải quyết càng nhanh càng tốt.” Sau khi nói xong, lòng của nàng có một chút hối hận.

Quả nhiên lời vừa nói ra, Phụng Vân Cẩm ở đối diện liền trầm mặc, một bàn tay hơi dùng sức nắm chặt lồng bàn tay của mình, ức chế cảm giác chua xót run rẩy dưới đáy lòng.

Ý cười trên mặt hần cũng đã biến mất, hần lặng im nhìn nàng hồi lâu mới thần nhiên nói: “Nàng đã nghĩ như vậy, ta đây sẽ mau chóng giải quyết xong việc này.” Nói xong cũng không đợi nàng phản ứng lại, hần đã đứng dậy cất bước mà đi tới tiền viện, quyết định rời đi.

Tô Nhực Hàm có chút phiền lòng ngồi xuống, vừa rồi lúc nói ra những lời này, nàng liền hối hận, hơn nữa hiện tại nhìn thấy bóng dáng Phụng Vân Cẩm khi rời đi, nàng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu lại có chút phiền chán, cũng coi tự an ủi chính mình, nàng không có làm sai, hần không nên tới trên choker tâm bình tĩnh của mình.

Nàng ngồi ở đó thật lâu, đột nhiên nàng nghe được phía sau có tiếng bước chân vang lên, nàng tưởng là Mạc Tử Khanh hoặc là Thanh Nguyên ở tiền viện, cho nên sắc mặt có chút khó coi quay đầu trông người đi tới.

Nhưng khi tầm mắt ở chống lại đối phương, nàng giật mình, cong môi buồn bực nói: “Sao người lại tới đây? Không phải thiếu gia nhà người mới vừa đi ra đó sao?”

Đối phương không có trả lời nàng, chỉ là một đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Người có biết hay không, có đôi khi ta thật sự suy nghĩ, rốt cuộc người có sức quyến rũ gì, lại có thể làm cho thiếu gia một lòng hướng về người đến bước này. Nhiều lần, ta thật sự muốn không để tâm đến mệnh lệnh của thiếu gia mà đến hỏi người, tâm của người làm tăng đá hay sao?”

Người tới là Phụng Thiên, lời nói của hần làm cho Tô Nhực Hàm nhú mi ngắt đầu: “Có ý tứ gì?”

Phụng Thiên không có quan tâm vấn đề của nàng, mà là lập tức đi đến bên cạnh nàng, đứng ở đó nhìn giả y đồ tui ở trên bàn, giọng điệu lạnh lùng như tự thuật nói: “Bộ giả y này là thiếu gia tự mình thiết kế, Dạ Minh châu trên mũ phượng là viên lớn nhất trong của hồi môn của Thái Hoàng thái hậu năm đó. Hần cầu xin thật lâu mới cầu được, chỉ vì hần cảm thấy người mới là Minh Châu chân chính, cho nên cảm thấy chúng nó rất xứng đôi với người, nhưng mà người lại ghét bỏ tâm ý của thiếu gia.”

Không đợi Tô Nhực Hàm mở miệng, Phụng Thiên hơi hơi xoay người, trong con người lạnh như băng có ý trách cứ nhìn nàng: “Người cho là vì sao thiếu gia cưới người? Lão Vương gia bức thiếu gia thành thân sinh con bao nhiêu năm, khi nào thì thiếu gia hần thỏa hiệp? Người cảm thấy thiếu gia là vì ngăn chặn lão Vương gia bức hôn, cho nên mới cưới người sao? Người có biết thiếu gia vì buổi hôn lễ này, rốt cuộc dùng bao nhiêu tâm tư hay không?” Cũng hoặc là nói, hần vì nữ nhân là người mà dùng bao nhiêu tâm tư, nhưng mà người lại một chút cũng không có nhận thấy được.

“Phụng Thiên... Người nói...” Tô Nhực Hàm không dám tin ngắt đầu.

Lời của nàng cũng không có nói xong, Phụng Thiên đã liếc mắt nhìn nàng một cái sau đó lạnh lùng xoay người: “Chuyện của Liễu gia, người thực sự cho rằng đơn giản giống thiếu gia nhẹ nhàng bằng gươm nói mấy câu như vậy sao? Người có biết lần này hần đi lại có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Người không biết... Cái gì cũng không biết, lại còn lạnh lùng nói với hần, hôn lễ của các người chính là một giao dịch, thậm chí ngay cả giả y hần tự mình thiết kế cũng bị người ghét bỏ tới tột. Người có biết tâm ý của thiếu gia đối với người? Người có cảm thấy cho tới bây giờ hần đều đang đùa cười trên choker người hay không? Đó là bởi vì hần sợ người chạy mất. Người... bết không? Cho tới bây giờ, ta đều cảm thấy người không xứng với thiếu gia của nhà ta, bởi vì

tâm của người làm bằng đá, thậm chí là còn muốn cứng rắn hơn tảng đá, chỉ vì... Giọt nước còn có thể xuyên thủng đá, vì sao người lại...” Lúc nói tới đây, hần đã phi thân nhảy lên đầu tường, phức tạp liếc mắt nhìn nàng một cái rồi cuối cùng biến mất.

Vừa rời từ một chỗ bí mật gần đó, đủ loại biểu tình của thiếu gia đều bị hần nhìn thấy rất rõ ràng, bao gồm thất vọng và phức tạp của hần, còn có mất mát sau đó. Không chỗ nào mà Phụng Thiên nhìn không rành mạch, cho nên lúc này mới nhìn không được mà chạy ra, hung hăng tức giận mắng nữ nhân mà thiếu gia một lòng đối đãi một chút, cũng có ý tứ nhắc nhở của nàng.

Tô Nhục Hàm sùng sốt, hoàn toàn sùng sò ở nơi đó...

Vừa rời Phụng Thiên nói cái gì??

Phụng Vân Cẩm hần đối với mình, lại... lại...

Lúc này lòng của nàng thực phức tạp, lại có ngọt ngào, nghĩ đến vừa rồi mình nói với Phụng Vân Cẩm như vậy, nàng hối hận thật sâu, liền đứng dậy chạy thật nhanh ra phía bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Gọn sóng nhỏ.

Phụng Thiên trở lại Hương Phiêu Trai, liền thấy Phúc bá đứng đăm chiêu suy nghĩ ở ngoài cửa, hần lạnh mặt, nhủ mảy đi qua hỏi: “Phúc bá, thiếu gia có trở lại chưa?”

Vừa thấy là Phụng Thiên trở lại, đôi mắt già nua đục ngầu của Phúc bá lóe lên một cái gât gât đầu, thần sắc lo lắng tiến lên trước mặt hần nhỏ giọng nói: “Thiếu gia vừa trở về, nhưng mà sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm đi về hậu viện, đã xảy ra chuyện gì?” Thiếu gia vừa mới ôm giá y tú nương cung đình đưa đến, lòng tràn đầy sung sướng đưa giá y đi cho thiếu phu nhân tương lai, tại sao khi trở về lại là bộ dáng âm trầm chứ?

Phụng Thiên nghe Phúc bá nói xong vẫn chưa trả lời, ngược lại là quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, khi nhìn thấy phía sau không có bóng dáng của nữ nhân kia thì nhủ mảy một cái, cuối cùng mới thấp giọng nói: “Không có gì, ta đi trước giúp thiếu gia thu thập hành lý.” Sau khi nói xong hần xoay người đi vào Hương Phiêu Trai, đến chỗ xa xa, Phụng Thiên mới sâu kín thở dài một hơi, hy vọng nữ nhân kia có thể hiểu rõ một phen tâm ý của thiếu gia đối với nàng mới đúng.

Cho tới nay, Phụng Thiên đều nhìn ở trong mắt hết thảy chân tâm (thật tình) của thiếu gia nhà mình đối với Tô Nhục Hàm. Cho dù hần vẫn cảm thấy nàng không xứng với thiếu gia nhà mình, vậy nhưng thiếu gia lại vẫn đặt nàng vào mắt vào tâm đối với một nữ tử như nàng, thậm chí cho đến bây giờ là chân thành. Lần trước khi thiếu gia cầm cái bát Thanh Hoa từ nhà Tô Nhục Hàm về, cũng chẳng phải là vật phẩm xa hoa gì, lại được thiếu gia hần coi như trân bảo mà thường xuyên lấy ra nhìn chăm chăm trầm tư một hồi. Có đôi khi thiếu gia nhìn thấy cái bát kia thì đáy mắt hiện lên ý cười thần nhiên, làm cho Phụng Thiên có chút không hiểu nổi.

Lại nghĩ tới đoạn thời gian lúc trước, thiếu gia kêu đèn thức trắng đêm vội vàng về ra bán về giá y, về sau lại chạy vào trong hoàng cung tìm Thái Hoàng thái hậu cầu xin viên Nam Hải Dạ Minh châu trân quý đến cực điểm. Biết rõ Thái Hoàng thái hậu vốn bất mãn thiếu gia cưới Tô Nhục Hàm, sau đó thì vẫn bị hần cố ý ép buộc bức bách mà bất đắc dĩ đáp ứng. Hiện tại hần vì một Tô Nhục Hàm mà đi cầu Dạ Minh châu đồ cưới năm đó của Thái Hoàng thái hậu, như vậy có thể nghĩ ra cầu được viên Nam Hải Dạ Minh châu không dễ cỡ nào.

Phụng Thiên còn nhớ rõ, ngày ấy về mặt thiếu gia mỗi một lại mang theo tươi cười cảm thấy mỹ mãn, phong trần mệt mỏi mang theo viên Dạ Minh châu kia chạy về đây, lúc ấy Phụng Thiên vô cùng mê mang nhìn hần hỏi: “Thiếu gia, người làm như vậy, thật sự đáng giá sao?”

Phụng Vân Cẩm lấy viên Dạ Minh châu lấp lánh ngân quang mờ nhạt ở trong lòng ra, khoe miệng tràn ra một nụ cười nhẹ ầm áp nói: “Không có gì đáng giá cùng giá trị hay không, chẳng qua là đột nhiên phát hiện có một người vào mắt vào tâm, sẽ muốn cho nàng thứ tốt nhất. Ở trong mắt của ta, nàng mới là một viên Minh Châu sáng ngời nhất, mà ánh sáng của viên Nam Hải Dạ Minh châu này cũng chỉ làm nền cho nàng.”

Nói thật, Phụng Thiên vẫn không quên được tươi cười lúc ấy trên mặt thiếu gia nhà mình, có lẽ xem như hần đi theo bên cạnh thiếu gia cho tới nay, thật sự là người nhìn thấy tươi cười trên mặt nhiều nhất đi? Thân phận và địa vị của thiếu gia, thì đã định trước rất nhiều thời điểm hần phải chuẩn bị che giấu cảm xúc mà sống qua ngày, không nghĩ tới sẽ có một ngày thiếu gia vì một nữ tử mà lộ ra tươi cười chân thật của bản thân.

Cho nên hôm nay khi thấy thiếu gia nhà mình mang theo giá y hoàn chỉnh gấp gáp đi Tô phủ thành tây, Phụng Thiên lặng lẽ đi theo, lại nhìn rõ ràng chuyện đã xảy ra ở trong căn nhà. Đến cuối cùng khi nghe được Tô Nhục Hàm nàng nói ra gả cho thiếu gia là vì giao dịch, hần mới nhìn không được cuối cùng chạy tới nói những lời này với Tô Nhục Hàm.

Chẳng biết từ khi nào thì bầu trời đã bắt đầu nhấc lên cơn mưa phùn lất phất. Lúc Phụng Thiên đi vào hậu viện, nhìn thấy thiếu gia nhà mình đang đứng ở dưới mái hiên, xuất thần nhìn mưa bụi rơi xuống từ trên bầu trời, ngay cả khi nào Phụng Thiên đi đến phía sau hần hần cũng không phát hiện.

“Thiếu gia...” Phụng Thiên trầm mặc thật lâu mới mở miệng.

Phượng Vân Cẩm hơi quay đầu, khóe miệng giương lên một chút cười khỏ, vẻ mặt có chút mát mát xuất thần mở miệng nói: “Cưới nàng, chung quy là ta miễn cưỡng nàng, đáy lòng nàng vẫn có oán đi?”

Thấy bộ dáng thiếu gia nhà mình, ngược lại Phượng Thiên vội vã mở miệng nói: “Không phải thiếu gia...”

Phượng Vân Cẩm phát phát tay, tự giễu cười khỏ nói: “Ha ha... Thôi, người không cần an ủi ta.” Từ lúc bắt đầu nàng nói ra lời giao dịch, ít nhiều cũng mang theo oán đi? Chỉ là mặc dù là như vậy, mình cũng không muốn buông tay.

Nghe tiếng cười khỏ trầm thấp của Phượng Vân Cẩm, Phượng Thiên trầm mặc lại, do dự có muốn rống lên một trận chuyện mới vừa rồi mình đi tìm Tô Nhượng Hàm nói cho thiếu gia không, nghĩ nghĩ cuối cùng hần vẫn trầm mặc.

Thật lâu sau, Phượng Vân Cẩm sâu kín thở dài một tiếng nói: “Phượng Thiên... Đi thu thập hành lý, lát nữa chúng ta liền xuất phát!”

Đột nhiên Phượng Thiên ngẩng đầu, không phải nói ngày mai mới xuất phát sao?? Hơn nữa lúc này đang mưa, thiếu gia hần...

Chính yếu là, nữ nhân Tô Nhượng Hàm kia nghe xong mình nói như vậy rồi, sao nàng còn chưa tới, chẳng lẽ thật sự muốn làm cho thiếu gia mang theo mát mát rời đi? Phải biết rằng, lần này đi đến đối mặt với cái tên giáo hoạt ẩn nấp mười mấy năm nhằm vào Liễu gia từ trong bóng tối kia, còn không biết chuyến đi này có bao nhiêu hung hiểm đâu.

Nhưng mà nhìn bộ dáng không cho phép phản bác của thiếu gia nhà mình, Phượng Thiên không nói nữa, gật gật đầu xoay người đi chuẩn bị hành lý xuất phát.

Mà Tô Nhượng Hàm bên này, khi nàng nghe Phượng Thiên nói một trận, đợi cho đến khi phục hồi tinh thần lại, nàng liền xoay người chạy ra bên ngoài.

Khi chạy đến tiền viện, nàng nhìn thấy hai người Thanh Nguyên và Mặc Từ Khanh đang tranh chấp cái gì đó. Hai người nghe được bước chân của nàng chạy tới, đồng loạt ngừng nói nhìn về phía nàng. Tô Nhượng Hàm nhủ mảy, nhìn thấy bóng dáng Mặc nhi và Tiểu Bạch tránh ở xa xa nghe lén, nàng đi qua ôm lấy Mặc nhi, sau đó lạnh lùng nói với hai người ở trong phòng: “Phòng ở tạm thời cho các người mượn, nói xong rồi, các người tự mình rời đi đi!” Nói xong ôm Mặc nhi đi ra bên ngoài, hiện tại nàng vội vã đi tìm Phượng Vân Cẩm, nhưng mà lại lo lắng để Mặc nhi ở nhà, vạn nhất Mặc Từ Khanh mang Mặc nhi đi thì làm sao bây giờ?

Tiểu Bạch đi theo nàng hai bước rồi sau đó ngừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn hai nam nhân trong phòng một cái, suy nghĩ một chút nó ngoa ô một tiếng lại chạy đến nằm úp sấp dưới mái hiên.

Tô Nhượng Hàm đi không có chú ý tới ánh mắt phức tạp của hai nam nhân trong phòng lộ ra khi nhìn bóng dáng của nàng. Nàng ôm Mặc nhi đi rất nhanh ra khỏi Tô trạch đi đến chỗ căn nhà của Liễu lão cha ở bên cạnh. Thời điểm đụng phải Liễu tiểu đệ ở ngoài cửa, nàng vội vàng vàng đi qua nhét Mặc nhi vào trong lòng hần nói: “Trước trông nom Mặc nhi một chút, ta có việc phải đi ra ngoài.” Nói xong không đợi Liễu tiểu đệ nói chuyện, nàng đã đi xa rồi.

Liễu Phong Viêm gấp đến độ hét lên ở phía sau: “Nhị tỷ... Trời mưa, tỷ đang muốn đi đâu hả? Che ô rồi đi chứ...”

Đáp lại lời của hần là bóng dáng Tô Nhượng Hàm cũng không quay đầu lại mà chạy đi mất, Liễu Phong Viêm bắt đắc dĩ bĩu môi, cúi đầu nhìn Mặc nhi trong lòng trầm mặc không hề rặng, hần tò mò hỏi: “Mặc nhi, mẫu thân con đang vội vàng vàng đi đâu vậy?”

Mặc nhi buồn bực ngốc ở trong lòng tiểu cữu của mình, được một lúc sau nó mới ngẩng đầu nói: “Vừa rồi Phượng thúc thúc đi không bao lâu, thì nhìn thấy mẫu thân chạy ra bên ngoài, hần là đi tìm hần đi.” Bởi vì không còn chán ghét đối với Phượng Vân Cẩm như trước kia, ngược lại Mặc nhi sửa lại xưng hô không hề gọi hần là quý chán ghét nữa, mà ngoan ngoãn gọi là Phượng thúc thúc.

“Ồ... hôm nay Phượng Vân Cẩm đi tìm mẫu thân con?” Liễu Phong Viêm nhủ mảy tò mò hỏi.

Mặc nhi gật gật đầu lầu bầu nói: “Dạ, không chỉ có hần đến tìm mẫu thân, tiểu cữu... Phụ thân con cũng đến đây, còn có thúc thúc lớn lên thật xinh đẹp lần trước, hần đã ở nhà chúng ta, giống như phụ thân đang cãi nhau với hần.”

“Con nói cái gì? Phụ thân con đến đây?” Sắc mặt Liễu Phong Viêm đại biến.

Còn có thúc thúc rất xinh đẹp... Chẳng lẽ là tên Thanh Nguyên kia?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Suy nghĩ một chút Liễu Phong Viêm vội vàng ôm Mặc nhi phóng đi vào trong viện, chuẩn bị tìm đại ca và lão cha nhà mình hỏi tình huống một chút. Vào giai đoạn này, Thanh Nguyên chạy đến trong nhà nhị tỷ, mà Mặc nhi nói Mặc Từ Khanh và Thanh Nguyên đang cãi nhau, chẳng lẽ là Thanh Nguyên muốn gây bất lợi cho nhị tỷ, cho nên Mặc Từ Khanh ngăn cản, hai người gây gỗ hay sao?

*****

Bước chân Tô Nhượng Hàm vội vàng chạy tới Hương Phiêu Trai, dọc theo đường đi nàng cũng hồi tưởng lại một lần từ khi quen biết Phượng Vân Cẩm đến bây giờ, lại kết hợp theo như lời Phượng Thiên nói, giống như có rất nhiều chuyện thật sự bị chính nàng bỏ qua, hoặc là nói là nàng cố ý bỏ qua. Chỉ vì nàng vẫn luôn nhắc nhở chính mình, người như Phượng Vân Cẩm không có khả năng thích mình.

Kỳ thật rất nhiều chuyện chỉ cần người đứng xem chỉ điểm một câu, thì có thể để cho đương sự thấy rõ rất nhiều thứ. Hiện tại thì Tô Nhượng Hàm cũng

vậy, lúc này nàng mới biết mình giống như thật sự sai lầm rồi, hơn nữa thực quá sức sai lầm. Nàng không ngừng ám chỉ chính mình, Phụng Vân Cẩm và mình là người của hai thế giới, mặc kệ hấn làm cái gì, nàng cũng chỉ trở thành trò đùa thú vị buồn nôn của hấn, không chịu hưởng tới một phương diện suy nghĩ khác là hấn thích mình, chỉ vì sợ một khi có loại suy nghĩ này rồi, nàng sẽ quản không được tâm của mình.

Khi Tô Nhược Hàm đi vào Hương Phiêu Trai, bầu trời mưa bụi đã trở nên nặng hạt, nàng đứng ở cửa một đầu tóc đen đã bị dính nước mưa ướt nhẹp đang nhỏ nước, mà áo đơn sơ trên người cũng bị mưa thấm ướt, gió lạnh đầu mùa xuân thổi qua, đột nhiên nàng rung mình một cái. Nhìn thấy những thực khách đang tránh mưa trong đại sảnh đều đang nhìn mình, sắc mặt Tô Nhược Hàm có chút không được tự nhiên đi đến trước mặt Phúc bá, bị lạnh mà môi có chút mất đi sắc máu run run hỏi: “Phụng, Phụng Vân Cẩm đâu?”

Khi Phúc bá ngẩng đầu thấy người đến là nàng, trong mắt già nua đục ngầu hiện lên vẻ kinh ngạc, nghĩ đến thần sắc cô đơn của thiếu gia nhà mình khi trở về, Phúc bá phức tạp nhìn nàng một cái, xoay người đi tới hậu viện, mà Tô Nhược Hàm bước nhanh chạy đi theo phía sau của hấn.

Đến hậu viện, khi sắp bước vào sân của Phụng Vân Cẩm ở lại, Phúc bá đột nhiên dừng chân lại quay đầu nhìn nàng nói: “Tô cô nương, theo lý thuyết ta nên gọi ngài một tiếng thiếu phu nhân tương lai hoặc là Tiểu Vương phi, có vài lời nói thực sự không phải ta là lão nô nên nói. Nhưng mà hôm nay thấy vẻ mặt thiếu gia khi trở về, ta muốn hỏi một chút, khi thiếu gia đưa giá y đến cho ngài thì đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhược Hàm trầm mặc mân mê, nàng không biết phải trả lời Phúc bá như thế nào.

Phúc bá sâu kín thở dài một hơi: “Thiếu gia phong trần mệt mỏi từ Phụng Lan quốc lấy được đồ mới trở về, ngay cả thời gian nghỉ ngơi đổi thân quần áo cũng không có, liền vội vàng đi thành tây đưa giá y cho ngài. Khi hấn đi về vui vẻ trên mặt thì khó có thể che giấu, mà khi hấn trở về lại là thần sắc cô đơn cũng rất rõ ràng... Có thể nói là lão nô nhìn thiếu gia lớn lên, ta chưa từng thấy qua thiếu gia nhập tâm đối với bất kì nữ nhân nào như vậy, chỉ hy vọng giữa ngài và thiếu gia có cái gì hiểu lầm, vẫn nên coi bỏ sớm một chút thì tốt.”

Môi nàng giật giật, không nói được lời nào, Phúc bá lắc đầu ngăn cản nói: “Việc này ngài không cần nói với lão nô, chỉ cần giải thích rõ ràng với thiếu gia là được. Sau khi thiếu gia trở về liền ngốc ở viện phía sau, hình như kêu Phụng Thiên thu thập hành lý, nói là lát nữa muốn xuất phát rồi đi. Ngài tự vào đi thôi, phía trước lão phu còn có việc bận, sẽ không mang ngài đi vào.” Sau khi nói xong Phúc bá trực tiếp xoay người rời đi, để Tô Nhược Hàm ở lại tại chỗ đó.

Tô Nhược Hàm lặng im thật lâu, mới cất bước chậm rãi đi vào cửa hậu viện, dựa theo trí nhớ trước kia khi tới nơi này, chậm rãi đi đến chỗ Phụng Vân Cẩm ở lại.

Ao cá nhỏ nhỏ ngăn cách trong sân, nàng thấy được dưới mái hiên đối diện phòng ngủ của Phụng Vân Cẩm có một bóng dáng màu tím đứng đó. Đối phương khoanh tay đứng lẳng lặng nhìn chăm chăm mấy con cá chép đuôi hồng đang bơi qua bơi lại ở trong nước. Khi con người đen nhánh chống lại bóng dáng Tô Nhược Hàm ở xa xa, trong con người nhanh chóng co rút lại vài cái, trên mặt có hoảng hốt và vẻ kinh ngạc ngăn người nhìn nàng.

Mưa rơi xuống ở trong hồ nước gợn lên nhiều bọt sóng lăn tăn, cũng giống như ánh mắt của nam tử một thân áo bào màu tím đơn bạc rất anh tuấn ở dưới mái hiên đối diện đang nhìn chăm chăm mình, cũng làm cho trong lòng nàng nổi lên từng gợn sóng nhỏ như thế, Tô Nhược Hàm đứng ở nơi đó, đột nhiên có phần không biết làm sao.

Hai người đều đứng bất động ở nơi đó, yên tĩnh nhìn đối phương, nhưng làm cho một già một trẻ ở chỗ tối nóng nảy gần chết, Phúc bá nhỏ giọng kêu gào: “Làm sao mà giống như hai cái đầu gỗ vậy, trợn mắt éch à?”

Vừa dứt lời, Phụng Thiên liền ôm miệng Phúc bá, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận bị thiếu gia nghe được.”

“Ưm ưm ưm... A a, nắm tay rồi...” Phúc bá kéo tay hấn đang bụm miệng mình ra, đột nhiên nhỏ giọng nói thầm.

Tô Nhược Hàm đứng bất động ở đó hồi lâu, xa xa Phụng Vân Cẩm phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc khi nhìn thấy nàng xuất hiện. Khi tầm mắt rơi vào mái tóc đen ướt đầm, còn có áo khoát đơn sơ thấm ướt trên người nàng, ánh mắt hơi nhúu lại cất bước đi tới.

Theo mỗi một bước Phụng Vân Cẩm đi tới, Tô Nhược Hàm cảm thấy mỗi một bước kia giống như đang đập ở đầu quả tim của mình vậy. Trước kia cũng không có cảm thấy gì, hôm nay bị Phụng Thiên nói một trận gõ tỉnh chính mình, nàng phát hiện tâm ý của Phụng Vân Cẩm đối với mình rồi, đột nhiên phát hiện thẳng nhai Phụng Vân Cẩm này thực sự có một sức quyến rũ hấp dẫn người khác. Cho dù khuôn mặt của hấn không có trình độ đẹp đến yêu nghiệt như Thanh Nguyên, cũng không có khuôn mặt thanh lãnh lạnh lùng như thiên thần đoạt lòng người khác như của Mạc Từ Khanh, nhưng Phụng Vân Cẩm chính là Phụng Vân Cẩm... Quần áo mỏng cảm bào màu tím hoàn mỹ phát họa thân hình hoàn mỹ của hấn, lông mày đẹp đẽ, mũi cao anh tuấn, con người đen nhánh thâm thúy, môi mỏng khêu gợi đẹp mắt khi cười nhẹ mang theo một chút tà tứ dịu dàng, khụ... Được rồi, lúc này trên mặt tên kia hình như là vô cùng không vui, môi mỏng khêu gợi cũng bị hấn kéo thành một đường thẳng, gương mặt lạnh lùng.

Phụng Vân Cẩm đứng ở trước mặt nữ nhân nhìn chăm chăm mình đã muốn trợn tròn mắt, đưa tay muốn thay nàng chỉnh lý một chút tóc bị thấm ướt dính vào cái trán. Nhưng nghĩ tới mới vừa rồi ở trong Mai Lâm nhà nàng, động tác hấn muốn vén tóc cho nàng thì đưa tới phản ứng, tay Phụng Vân Cẩm hơi hơi dừng lại ở không trung, cứng ngắc hồi lâu mới thu trở về, hấn mím môi nhúu mày nói: “Người lớn như vậy, cũng là nương một đứa nhỏ rồi, chẳng lẽ còn không biết chăm sóc cho mình? Mưa lớn như vậy, có việc tìm ta, chẳng lẽ không biết che ô đi tới sao?” Sau khi nói xong, cuối cùng hấn vẫn nhịn không được mà đưa tay nắm lấy tay nàng, trên người tàn ra lạnh khí lôi kéo nàng đi đến phòng mình.

Tô Nhược Hàm lẳng lặng đi theo phía sau hấn, nàng nhìn bàn tay trắng nõn đẹp mắt lại mang theo giá lạnh của đối phương đang nắm tay mình, nàng vui vẻ gọi lên môi đỏ mọng. Vì sao trước đây mình trì độn như vậy, kỳ thật nam nhân này có đôi khi rõ ràng sẽ lộ ra rất nhiều tình cảm chân chính, vì sao nàng lại cho rằng hấn đang vui đùa chứ?

“Trước kia ta thật sự là thực trì độn, chuyện rõ ràng như vậy cũng nhìn không thấu... Phụng Vân Cẩm, vì sao người thích một nữ nhân ngốc nghếch

chậm chạp như ta vậy chứ?” Khi nói đến câu sau, đột nhiên nàng nở nụ cười vui vẻ.

Phía trước đang đi nhanh thình lình dừng chân, Tô Nhựt Hàm hiể hiể dừng bước mới không để cho mình nhào lên lưng đối phương.

Thân ảnh anh tuấn ở phía trước nàng cương cứng ở đó, thật lâu sau mới cất giọng khàn khàn hỏi: “Nàng... đã biết?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tôn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Người khắc đá.

“Nàng... đã biết?”

Tô Nhựt Hàm nhận thấy được bàn tay đang nắm chặt tay mình có hơi chút dùng sức, từ trong giọng nói khàn khàn trầm thấp của đối phương, có thể nghe ra tâm tình khàn trương của hắn, chút khàn trương tồn tại ở trong lòng nàng khi đến gần Hương Phiêu Trai cũng theo đó mà tiêu tán đi. Nàng thân nhiên cười nói: “Ta biết cái gì?”

Phía trước, trên tuấn nhan của Phụng Vân Cẩm lộ ra vẻ tức giận, quay đầu gắt gao trừng mắt nữ nhân trước mặt, nàng là có ý đi?

Rõ ràng vừa rồi nàng cũng đã hỏi mình tại sao lại thích nữ nhân tri độn như nàng, hiện tại lại bắt đầu giả ngu. Tâm mắt của hắn chống lại đôi mắt mang ý cười của nàng, trong mắt của đối phương lóe sáng vẻ giao hoạt.

Ngay khi hắn chuẩn bị mở miệng nói gì đó, Tô Nhựt Hàm ở đối diện tóc còn nước nhỏ giọt, áo mỏng trên người ướt đầm lại cau mũi 'hắc xì' một tiếng, đánh ra một cái hắt xì vang dội. Càng thêm buồn cười là, nước mũi lại chảy văng ra cái bong bóng treo ở trên mũi, nhất thời làm Tô Nhựt Hàm xấu hổ đến nỗi muốn đào một cái động ở trên mặt đất rồi chui vào đó không bao giờ đi ra nữa, thật sự là xấu hổ chết người.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ trở tay dùng ống tay áo ra sức lau nước mũi của nàng, Phụng Vân Cẩm sững sờ ở đó.

Qua một lúc lâu sau Phụng Vân Cẩm bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, thấy nàng dừng lại động tác lau nước mũi, mới đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, giọng điệu có chút bất đắc dĩ và ảo não nhỏ giọng nói: “Đừng vậy... Ta cũng muốn biết, vì sao ta lại thích cái nữ nhân cảm tình tri độn này, nhưng lại không biết chăm sóc cho bản thân. Thật không biết nàng ngay cả chính mình cũng không chăm sóc tốt, còn chiếu cố Mặc nhi như thế nào? Nhưng mà về sau có ta tới chiếu cố mẫu tử các nàng.” Sau khi nói xong, như là có chút giận dữ xoay người đi đến phía trước, nhưng mà bàn tay của hắn đang nắm tay Tô Nhựt Hàm, cũng chưa từng buông ra, ngược lại càng dùng sức nắm chặt hơn, mang theo một loại ý niệm kiên định cùng với khẳng định mà nắm chặt cái tay kia của nàng.

Tô Nhựt Hàm theo sát ở phía sau, tuy rằng cảm giác bị gió lạnh đầu mùa xuân thổi trúng làm không ngừng run run, nhưng mà nhìn nam tử phía trước đang nắm chặt tay mình buồn bực đi về phía trước, khịt khịt mũi, nàng cũng nở nụ cười...

Rất nhiều thứ thời điểm chưa có thấy rõ thì không có nhận thấy được, một khi được vạch trần rồi, thật ra thì có thể nhìn ra được rất nhiều cái trước kia bị nàng bỏ qua. Lại nói tiếp, thật ra trước kia là nàng để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu như nàng sớm phát hiện được, có phải nam nhân này cũng sẽ không giống hiện tại ảo não và bất đắc dĩ như vậy hay không đây? Vừa rồi một tiếng thở dài kia của hắn, thật ra lại giống như một cái lông chim khẽ vuốt qua đầu quả tim của nàng, lại làm cho đáy lòng của nàng có chút âm ập ngứa ngáy.

Nếu không phải tên Phụng Thiên kia nhảy ra gõ tỉnh mình, chỉ sợ nàng vẫn còn đang tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt, thuận tiện cả người quán đầy gai thật cẩn thận đề phòng Phụng Vân Cẩm tới gần mình đi?

Xem ra Phụng Thiên hắn nói lòng của nàng được làm từ đá, kỳ thật cũng không có sai. Nhưng mà không phải lòng của nàng lãnh tình giống như tảng đá vậy, mà là lòng của nàng giống một cục đá cứng không hiểu biết. Mà Phụng Vân Cẩm hắn trùng hợp chính là người khắc đá kia. Thì ra không biết từ khi nào, lòng của nàng đã bị đục ra một vết rạn, Phụng Vân Cẩm đã chậm rãi đi vào.

'Bịch...' một tiếng, Tô Nhựt Hàm còn đang cúi đầu âm thầm nghĩ mọi chuyện, lại bị va chạm vào trên lưng của Phụng Vân Cẩm ở phía trước, cái mũi thanh tú vênh cao trực tiếp bị đụng phải mà đỏ lên, nàng bị đau đến hai mắt chảy cả nước mắt, buồn bực ngẩng đầu: “Ồi... Làm sao vậy?”

Nhìn bộ dáng mờ mịt ôm cái mũi của nàng, Phụng Vân Cẩm bắt đắc dĩ nhìn nàng một cái, nhúm mi nhìn thoáng qua hờn non bộ ở bên phải, không vui mở miệng hỏi: “Các người nhìn đủ chưa?”

Tô Nhựt Hàm khó hiểu, cái gì nhìn đủ chưa?

Nhìn qua theo tầm mắt của hắn, hai bóng dáng một già một trẻ đứng dậy sau núi giả, mà hai người kia thực rõ ràng chính là Phúc bá vừa nói ở trước sảnh còn có chuyện bận rộn, còn có Phụng Thiên vốn nên đang thu thập hành lý giúp Phụng Vân Cẩm.

Tô Nhựt Hàm nhìn thấy hai người đứng dậy, đồng thời tầm mắt nhìn cái tay Phụng Vân Cẩm đang nắm tay mình, nàng xấu hổ dùng sức rút tay mình trở về, sắc mặt có chút đỏ ửng đứng ở phía sau Phụng Vân Cẩm.

Thần sắc hai người bị tóm ra trái lại thì rất tự nhiên, nhất là Phúc bá lại vô cùng bình tĩnh vỗ vỗ cái trán nói: “Ai nha... Ta cũng đã nói phía trước có chuyện phải bận rộn mà, tại sao còn đứng ở đây?” Sau khi nói xong, lão nhân lại cứ ngênh ngang bỏ đi như vậy.

Mà còn lại Phụng Thiên thì vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng đưa tay vuốt ve nước mưa bị dính trên tóc, ho nhẹ một chút nói: “Khụ... Thiếu gia, đột nhiên thuộc hạ nhớ tới hành lý còn chưa chuẩn bị xong, hiện tại ta đi sửa sang lại...” Nói xong hắn cũng đã xoay người chuẩn mất.

Thấy Phụng Thiên muốn đi mất, Phụng Vân Cẩm mở miệng nói: “Chờ một chút...”

Phụng Thiên dừng một chút, biểu tình vô cùng cứng ngắc quay đầu: “Thiếu gia... không phải ta cố ý nhìn lén, là Phúc bá cứng rắn kéo ta đi xem.”

Không đánh đã khai, hoàn toàn không đánh đã khai...

Xa xa Phúc bá còn chưa đi xa âm thầm dậm chân, tiểu tử Phụng Thiên này thật sự quá ngu ngốc.

Phụng Vân Cẩm chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn Phụng Thiên một cái phân phó: “Gọi người đưa hai thùng nước ấm đến trong phòng ta, lại kêu người đi bỏ trang gần đây mua bộ quần áo may sẵn về đây...”

“À...” Phụng Thiên nghe xong gật gật đầu đi ra bên ngoài, đi được hai bước, Phụng Thiên đột nhiên quay đầu giả ngu hỏi: “Thiếu gia... mua quần áo may sẵn là nam trang hay là nữ trang vậy?” Sau khi hỏi xong hắn còn liếc trên người Tô Nhượng Hàm phía sau Phụng Vân Cẩm, trong mắt càng có thêm vẻ trêu tức thần nhiên.

Khóe miệng Tô Nhượng Hàm hung hăng run rẩy một cái, lấy ánh mắt nhìn tên ngu ngốc liếc Phụng Thiên một cái, hắn là cố ý đi, tuyệt đối là cố ý đi? Rõ ràng là đi mua quần áo giúp nàng, lại còn hỏi mua nam trang hay là nữ trang, chẳng lẽ hắn ngứa da muốn ở trước mặt thiếu gia nhà mình lên mặt một chút?

Phụng Vân Cẩm không nói gì, chính là ánh mắt nhìn Phụng Thiên hơi híp lại, hồi lâu sau đột nhiên lạnh lạnh cười nói: “Ngươi cảm thấy sao? Mấy ngày trước nghe lão nhân tới đây có đề cập tới, hình như ở khu vực biên cảnh phía Bắc Phụng Lan quốc đang khai phá một khu vực khai thác mỏ đi, Phụng Thiên ngươi nói xem ta có nên đưa ngươi đi qua đó rèn luyện thêm không?”

Một câu nói, làm cho Phụng Thiên ở bên kia vốn đang giả ngu, nhất thời vẻ mặt buồn bực nói: “Thiếu gia... Ta sai rồi còn không được sao, ta đi kêu người đi mua quần áo cho 'Thiếu phu nhân' chúng ta thay. Về phần chuyện khu vực khai thác mỏ thì coi như xong, ta đi thu thập hành lý thay thiếu gia đi, không phải người nói ngày mai phải xuất phát sao?” Nói xong rồi lập tức bỏ trốn mất dạng.

Phụng Thiên rồi đi rồi, ngược lại Phụng Vân Cẩm không nói gì nữa, chỉ là buồn bực nắm tay Tô Nhượng Hàm đi đến trong phòng của mình, một chút cũng không có chú ý tới Tô Nhượng Hàm bởi vì Phụng Thiên trêu ghẹo câu thiếu phu nhân kia mà sắc mặt có chút đỏ lên, hoặc là nói... Hắn thấy nhưng nhất quyết vì bận tâm tâm tình của nàng cho nên làm bộ không có thấy.

Vào nhà rồi, Phụng Vân Cẩm trực tiếp kéo nàng đến trước bàn để nàng ngồi xuống, hắn đứng dậy đi tìm một cái áo choàng lông cáo màu trắng bọc lấy người nàng. Sau đó lại lấy ra một cái khăn mới mình còn chưa dùng qua liền vội tới lau tóc cho nàng. Tô Nhượng Hàm vốn nói để mình tự làm, kết quả không lay chuyển được hắn, chỉ đành phải cả người nằm úp sấp ở trên bàn mặc cho hắn lau tới lau đi, đầu có chút mờ mịt, mà trên đầu lại có hơi thở ấm áp cọ qua cọ lại, sau đó không lâu nàng liền ngủ mất.

Vài đứa nha hoàn của Hương Phiêu Trai bắt đầu mang theo nước ấm vào vào ra ra, mãi cho đến khi Phụng Vân Cẩm lau hết nước mưa trên tóc nàng không sai biệt lắm, nàng cũng còn chưa có tỉnh lại. Mấy nha hoàn mới đi qua nói: “Thiếu gia... Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, quần áo vừa mua về đặt ở sau bình phong.”

Động tác lau tóc trong tay Phụng Vân Cẩm giúp Tô Nhượng Hàm cũng không ngừng, chỉ gật gật đầu nói: “Đi xuống đi...”

Mãi cho đến khi mấy nha hoàn đều đã rời rồi, Phụng Vân Cẩm mới dừng lại động tác trong tay, cúi đầu nhìn nữ nhân sắc mặt ửng hồng, môi hé mở nằm úp sấp ở trên bàn ngủ say, nhũ nhũ này nhẹ nhàng đẩy nàng một cái nói: “Tĩnh tĩnh...”

“Hả?” Tô Nhượng Hàm mơ hồ mở to mắt, sau khi nhìn thấy là Phụng Vân Cẩm trong lúc nhất thời không có phản ứng kịp, chỉ là than thở sao hắn lại ở trong này, cứ như vậy mà trực tiếp sững sờ nhìn hắn.

Phụng Vân Cẩm chỉ chỉ phía sau bình phong bên kia nói: “Nàng bị mưa lạnh, bên kia chuẩn bị nước ấm xong rồi, nàng đi ngâm một chút trước, sau đó thay thế quần áo bị ướt sũng trên người nàng đi.”

Bởi vì hắn nói vậy, làm cho nàng đột nhiên nhớ tới, mình chạy tới tìm Phụng Vân Cẩm, nàng âm thầm có chút xấu hổ, lập tức có chút khản trương muốn đứng dậy.

Cũng không biết là bởi vì gặp mưa cảm lạnh hay là như thế nào, Tô Nhượng Hàm lại cảm thấy đầu mình có chút nặng, mờ mịt. Khi đứng dậy dưới chân như bước vào hư không, thiếu chút nữa thì ngã xuống bên cạnh. Vãn may Phụng Vân Cẩm ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, thần sắc lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Có phải rất khó chịu hay không?” Sau khi nói xong hắn có chút thẹn oan chính mình, vừa rồi chỉ lo lau tóc thay nàng, sau đó đám người vẫn luôn đưa nước ấm và quần áo tới, lại quên để cho nàng thay quần áo ướt sũng ra trước.

“À... Không có việc gì, vừa rồi ngồi lâu chân đã tê rần thôi.” Nàng tùy tiện tìm cái lấy cớ nói.

Kết quả vừa dứt lời, Phụng Vân Cẩm bên cạnh nàng lại nhủu mày nhăn mặt, liền xoay người ôm ngang nàng lên. Tô Nhượng Hàm cả kinh đột nhiên thét to: “A... Người muốn làm gì?”

Phụng Vân Cẩm không nói chuyện, lập tức ôm nàng đi đến phía sau bình phong, lấy một bàn tay ra, sờ sờ nước ấm đang bốc khói ở trong thùng tắm, phát hiện độ ấm sẽ không nóng phỏng người, liền thả nàng vào bên trong rồi chuẩn bị rời đi. Đột nhiên nghĩ tới tình huống vừa rồi khi nàng đứng dậy bị choáng váng.

Đột nhiên hần nghiêm mặt, chỗ bên tai có chút đỏ lên nhìn nàng không được tự nhiên nói: “Trước tiên nàng tắm rửa thay quần áo, ta ở trong phòng với nàng, sẽ không nhìn lên.” Nói xong bước chân vội vàng đi ra ngoài khỏi bình phong.

Nhìn thấy hần vội vàng rời đi khỏi bình phong, sau đó nghe được tiếng bước chân đi tới cửa rồi đóng cửa lại, sau đó đối phương lại trở lại tới trước bàn rồi ngồi xuống. Lúc này mới xem như Tô Nhượng Hàm phục hồi tinh thần lại, vừa rồi hần nói cái gì?

Kêu nàng tắm rửa, kết quả hần lại ở trong phòng với nàng?

Tuy nói hai người sắp thành thân, nhưng mà... nói chung cảm thấy giống như có chút xấu hổ nha.

Hơn nữa hần còn nói cái gì, sẽ không nhìn lên??

Ngược lại Tô Nhượng Hàm nghĩ đến vừa rồi bên tai hần có chút đỏ lên, nam nhân này thật sự thẹn thùng sao?

Nghiêng đầu nhìn về phía chỗ bên kia bình phong, phát hiện bình phong vô cùng dày, thật sự nhìn không thấy tình hình phía sau, nàng mới có thể khẳng định, Phụng Vân Cẩm nói sẽ không nhìn lên là thật sự, bởi vì muốn nhìn cũng nhìn không thấy.

Nàng đứng dậy cởi quần áo ướt đầm trên người rồi ngâm mình ở trong nước ấm, thẳng đến khi lại bước vào trong thùng tắm lần nữa, nàng mới thoải mái thở dài một hơi.

Thật lâu sau, Tô Nhượng Hàm mới sâu kín mở miệng nói: “Thực xin lỗi...”

“Hả?” Trong giọng nói ôn nhuận như ngọc mang theo nghi hoặc.

“Ta cũng không phải cố ý nói gả cho người chính là giao dịch như vậy, chỉ là lúc ấy ta... ừ, nói như thế nào nhỉ... Nếu không phải hôm nay Phụng Thiên gõ tỉnh ta, có lẽ ta còn ở để tâm vào chuyện vụn vặt, cảm thấy người sẽ không thích nữ tử như ta vậy, dù sao chúng ta có thể nói là người của hai thế giới.” Tô Nhượng Hàm tựa đầu vào trong thùng tắm, trong tay thưởng thức miếng ngọc bội hình phượng nhẹ giọng nói.

Khi Phụng Vân Cẩm nghe được trong miệng nàng nhắc tới Phụng Thiên gõ tỉnh nàng thì con người nheo lại, là vì hần ta chạy tới nói gì đó, cho nên nàng mới có thể khác thường chạy tới tìm mình như vậy, vậy nàng... đối với mình?

Nghĩ tới hôm nay nàng và Thanh Nguyên ở trong phòng nói đến nam tử thích nam tử là chuyện thực bình thường, ngay cả nữ nhân cũng có thể thích nữ nhân...

Chẳng lẽ nàng..

Nghĩ đến cái khả năng kia, nhất thời trong lòng hần có vẻ không vui, giọng điệu hờn giận mở miệng: “Vì sao ta sẽ không thích nữ tử như nàng chứ? Chẳng lẽ giống như theo lời hôm nay nàng nói với Thanh Nguyên, ta phải đi thích nam nhân mới được?”

Một câu nói, trong phòng rơi vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Khiến ta đau lòng.

Phụng Vân Cẩm nói một câu bao hàm mùi thuốc súng, trái lại làm cho Tô Nhượng Hàm sững sốt một chút, nàng làm tổ ở trong thùng nước ấm thoải mái có chút chột dạ hơi rụt xuống. Nàng đã nói vì sao lúc đó Phụng Vân Cẩm lại có chút là lạ, hóa ra là hần ta nghe được câu nói kia nàng nói với Thanh Nguyên?

Nhưng mà Phụng Vân Cẩm đi thích nam nhân?

Ý niệm này hiện lên ở trong đầu của Tô Nhượng Hàm, nhất thời nàng hung hăng lắc lắc đầu.

Nàng mới vừa biết được tâm ý chân chính của mình, vốn tưởng rằng chỉ cần lạnh nhạt nuôi dưỡng Mặc nhi tại cái thời không xa lạ này sống qua ngày, thật vất vả phát hiện cảm giác của mình đối với con hồ ly Phụng Vân Cẩm này, đột nhiên hần muốn vỗ vỗ mông đi thích nam nhân, vậy thì làm sao

được???

Hung hăng ném đi hình ảnh Phụng Vân Cẩm cười tà đổ lên một tên nam nhân nào đó ra khỏi đầu, đáy lòng thầm kêu... Tuyệt đối không thể.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Nhược Hàm đột nhiên nhất thời ồn ào, mạnh mẽ rống lớn: “Không được...”

Vốn sắc mặt Phụng Vân Cẩm có chút khó coi, bị nàng thỉnh linh hô một tiếng mà bị dọa một chút, sau khi hơi kinh ngạc qua đi, lập tức phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của nàng. Trong đôi con ngươi tối đen mang theo vẻ kinh hi liếc mắt nhìn bình phong bên kia một cái, khóe miệng thoáng hiện nụ cười tà khí, ngữ điệu lại cực độ vô tội nói: “Tại sao không được, không phải lúc đó nàng nói với Đồng Thanh Nguyên, nam nhân thích nam nhân là thực bình thường sao? Kỳ thật hiện tại ngẫm lại, dù sao nàng tri độn như vậy, ta đào tìm móc phôi cho nàng, kết quả nàng lại không có chút tò vè nào. Hiện tại ngược lại ta cảm thấy, có lẽ ta thực sự có thể cân nhắc một chút chuyện thích nam nhân, dù sao đều là nam nhân, nghĩ đến hẳn là sẽ càng hiểu biết đối phương mới đúng, sẽ không giống như bốn nữ nhân gốc như nàng ... Nàng nói phải không?”

Khi Phụng Vân Cẩm đang mừng thầm nữ nhân gốc này cũng không phải không có cảm giác với mình, lại có chút tức giận trước kia nàng tri độn, nhất thời nổi lên ý trêu tức cố ý nói những lời nói kia, cũng là trêu đùa nàng.

Là cái rắm nha...

Tô Nhược Hàm âm thầm trợn mắt xem thường, trong lòng oán thầm nói, Thanh Nguyên thích nam nhân nàng sẽ không có ý kiến gì, dù sao cũng không phải là gì của mình, hơn nữa hẳn còn luôn nghĩ nhằm vào chính mình, đương nhiên nàng không có ý kiến. Kết quả hiện tại lại bị Phụng Vân Cẩm lấy lời nói trước đó của nàng đến bức nàng, còn nói nàng gốc, nói nàng tri độn.

Được rồi, nàng thừa nhận, thật là như vậy, cái gì mà kêu la nàng không tò vè một chút hả??

Trong lòng bị buồn phiền không thôi, nàng muốn mở miệng phản bác, nhưng mà vậy không phải cũng đánh miệng mình sao, nói thế nào thì cũng là tự nàng nói ra. Nghe khẩu khí lúc này của Phụng Vân Cẩm, rõ ràng là người này cố ý làm vậy, chính là muốn báo thù cho tới nay nàng vẫn tri độn để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy. Nàng đã chủ động chạy đến Hương Phiêu Trai tìm hắn, kết quả thằng nhãi này lại còn được đằng chân lân đằng đầu rồi.

Thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này điển hình là nói hán béo, lập tức hẳn sẽ phồng má lên cho người xem...

Tô Nhược Hàm buồn bực không thôi không hề mở miệng nói chuyện nữa, trực tiếp ngọt ngọt đứng lên bên trong thùng nước, bắt đầu chà lau thân mình mặc một quần áo đã chuẩn bị xong ở bên cạnh.

Phụng Vân Cẩm ở ngoài bình phong thì vẻ mặt sung sướng, trong lòng còn đang kinh hi vì Tô Nhược Hàm có đề ý tới mình, sau khi nói xong câu đùa giỡn lời của nàng, đột nhiên phát hiện sau bình phong không có thanh âm của nàng, hẳn nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ nàng tức giận với mình đến nỗi không muốn nói chuyện?

Lại đợi trong chốc lát, vẫn không có nghe được Tô Nhược Hàm nói chuyện, chân mày Phụng Vân Cẩm cau lại, nhẹ giọng hỏi: “Hàm nhi... nàng có khỏe không?”

Tô Nhược Hàm ở sau bình phong đang ở mặc đồ liền đảo cặp mắt trắng dã, buồn bực không hề rằng, xoay người ôm lấy quần áo đã bị ướt đầm của mình quăng ở một bên, xoay người chuẩn bị đi ra.

Kết quả người ở ngoài bình phong vì không có nghe được nàng trả lời, lại liên tưởng đến cảnh tượng vừa rồi nàng bị choáng váng hoa mắt. Phụng Vân Cẩm cho rằng nàng xảy ra vấn đề gì, thì lòng như lửa đốt vọt tiến vào, cũng bất chấp vấn đề nàng đang tắm.

Một vào một ra, hai người vừa vịn va chạm vào nhau, Phụng Vân Cẩm nhìn nữ nhân trước mắt bị mình va phải mà lại ôm cái mũi đỏ vành mắt, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo nàng không có việc gì.

“Hoàn hảo nàng không có việc gì, ta cho rằng nàng xảy ra chuyện gì rồi.” Phụng Vân Cẩm buông lỏng lỏng mày đang cau chặt nói.

Nhưng mà hiện tại lại xảy ra vấn đề, vì sao nàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn mình một cái rồi, cũng không phản ứng một câu nào, trực tiếp buồn bực ôm quần áo ướt sũng trong tay, cứ như vậy mà đi chân trần ra ngoài phòng.

Thấy tình huống này, Phụng Vân Cẩm vừa mới buông lỏng lỏng mày lại nhanh chóng nhủ lại, nhìn thấy chân nhỏ trắng nõn thanh tú của nàng cứ như vậy mà dẫm lên mặt đất lạnh lẽo đi ra ngoài, đáy mắt của hắn hiện lên vẻ không vui và lo lắng, bước nhanh đi qua đưa tay cầm lấy cánh tay của nàng trầm giọng nói: “Nàng muốn đi đâu?” Kỳ thật hẳn muốn hỏi là, đột nhiên nàng làm sao vậy...

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi Tô Nhược Hàm càng cảm thấy ủy khuất, nàng thừa nhận chính mình kiêu ngạo rồi.

Vốn nàng thân là người của thế kỷ hai mươi mốt tới đây, theo lý thuyết đối với phương diện muốn biểu đạt tình cảm tính ra thì lớn mật hơn đồ cổ cổ đại này một chút. Nhưng mà đến cùng nàng cũng đã nói đến như vậy rồi, thằng nhãi Phụng Vân Cẩm này lại còn muốn trêu đùa nàng, trực tiếp chọc cho cái tính tình kêu ngạo của nàng bật ra, nhất thời không vui.

Lúc này cổ tay đang ôm quần áo ướt sũng bị Phụng Vân Cẩm bắt được, một bàn tay khác ôm cái mũi bị va phải mà đỏ au. Cũng không biết là bực bội hờn dỗi, hay là cái mũi bị chạm đau, dù sao hốc mắt hồng hồng trừng mắt nhìn hắn vừa khó chịu nói: “Đương nhiên là đi về nhà, quần áo người cho mượn ta sẽ trả lại cho người sau, người thích nam nhân thì đi đi, lão nương không lấy chồng ...” Nói xong nàng liền dùng sức muốn đi ra ngoài.

Cho người lên mặt, cho người được đăng chân lên đăng đầu, lúc này tính tình kiêu ngạo của nàng cũng bị đụng chạm, vậy thì sao?

Phượng Vân Cẩm vội vàng túm lấy tay nàng, làm cho nàng không thể dễ dàng tránh thoát rồi đi, cũng sẽ không làm nàng bị thương.

Bỗng nhiên nghe được Tô Nhượng Hàm thở phì phì nói lời hèn dỗi, Phượng Vân Cẩm kinh ngạc một chút, mới phục hồi tinh thần lại từ lúc nàng nói câu lão nương kia, thì lập tức phản ứng kịp. Vừa rồi trên đầu lời nói của nàng chọc nàng phát cáu, khó trách hiện tại nàng giống như một con mèo nhỏ xù lông, tức giận muốn dùng móng vuốt của nàng bắt đầu cào người.

Nhưng mà... Nàng nói không lấy chồng thì sẽ không gả sao?

Nhìn nàng nổi giận đùng đùng, nhất là nhìn thấy hốc mắt nàng phiem hồng, bộ dáng vẻ mặt khó thở, hẳn xoay người một cái cả người chấn ở phía trước nàng, vừa vịn che kín cửa phía sau. Lúc này Tô Nhượng Hàm muốn ra ngoài ngược lại có chút khó khăn.

Mất hạnh tức giận trừng to, trên gương mặt lộ vẻ tức giận kêu lên: “Tránh ra...”

“Không tránh! Tránh ra rồi không phải nàng bước đi mất luôn sao?” Phượng Vân Cẩm cười nhẹ mở miệng.

Nhìn thấy tươi cười trên khóe miệng hắn, Tô Nhượng Hàm hoàn toàn nổi bão, nhưng mà không phải vì hóa thân tiểu sư tử, mà là bị tươi cười của hắn làm cho tức giận. Nhất thời đột nhiên nước mắt trong mắt nàng rơi xuống ào ào, làm cho nam nhân vốn đang có ý cười lập tức cứng đờ, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng, đưa tay ôm nàng vào trong lòng của mình, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, đừng khóc... Ài, ta không đùa nàng nữa.” Trong lòng lại thầm oán chính mình, vừa rồi vì sao trong lúc mừng thầm nàng không phải thờ ơ với mình, hứng thú tà ác muốn trêu đùa nàng xong ra ở trong lòng, kết quả còn làm nàng khóc.

“Hu... Ngay cả người thích bắt nạt ta, tát cả, tát cả mọi người bắt nạt ta...” Tô Nhượng Hàm có chút nức nở lâu bầu tự nói.

Nước mắt trên mặt nàng, mỗi một giọt đều như chảy xuôi vào trong lòng của hắn, nóng rực làm cho hắn có chút đau lòng khó chịu. Nhìn nước mắt nàng rơi không ngừng, hắn nhìn không được xoay người khom lưng hôn lên gương mặt trắng nõn, hôn lên nước mắt trên mặt nàng, giọng điệu vừa bất đắc dĩ lại đau lòng nói: “Ta sai rồi, ngoan... Đừng khóc, cũng đã là nương một đứa nhỏ, còn khóc nhè...” Kết câu nói sau cùng dẫn tới tiếng khóc của Tô Nhượng Hàm còn lớn hơn nữa.

“Hu hu... Ta khóc thì làm sao.” Nàng thở phì phì khóc rống lên.

Phượng Vân Cẩm nhìn ánh mắt nàng khóc hồng hồng đỏ au, bất đắc dĩ thở dài nói: “Đứa ngốc... Làm sao bây giờ? Để nàng khóc như vậy, ta đau lòng!” Nói xong, cũng không đợi nàng làm có phản ứng gì, hắn đã cúi đầu, lần này môi mỏng khẽ gọi trực tiếp hôn lên môi của nàng, ngăn chặn tiếng khóc ngược trở về. Hắn khép hờ đôi mắt thăm tháy mê người, chớp mũi cao thẳng chạm vào sườn mặt của nàng. Khi đó đôi môi thường mang theo tươi cười dịu dàng lúc này nhẹ nhàng đụng vào môi hồng của nàng, một chút lại một chút thật cẩn thận hôn nàng, giống như đang cẩn thận che chở bảo bối quý trọng nhất thế gian.

Tiếng khóc vang dội Tô Nhượng Hàm còn chưa có phát ra đã bị đẩy ngược trở về, sững sốt một chút rồi mới phản ứng kịp Phượng Vân Cẩm đang hôn nàng. Vừa há mồm muốn nói chuyện, miệng lại bị đầu lưỡi ấm áp của đối phương chen vào, đầu lưỡi bị cái lưỡi lửa nóng của đối phương bắt cóc đi theo cùng nhảy múa với hắn, nói chuyện... Vẫn là đợi lát nữa rồi nói sau.

Kỳ thật thời điểm vừa rồi đột nhiên nàng bùng nổ khóc ra, chỉ bản thân Tô Nhượng Hàm biết, là áp lực cảm xúc trong lòng nàng không đè nén được. Cho tới bây giờ cái loại bàng hoàng bất lực khủng hoảng khi đến thời không xa lạ này, còn có lo lắng Mạc Từ Khanh muốn tranh giành Mạc nhi với mình, cũng có ủy khuất của nàng bị tên Thanh Nguyên kia luôn đến đối phó, tất cả cảm xúc đều dồn đọng ở trong lòng của nàng, đã đến cực hạn.

Mà hành vi vừa rồi của Phượng Vân Cẩm trùng hợp liền trở thành một cọng rom cuối cùng áp đảo những cảm xúc tiêu cực kia, rốt cuộc nàng nhịn không được mà khóc ra, muốn phát tiết một chút.

Có lẽ vừa rồi bộ dáng nàng khác thường rồi khóc lớn, làm cho hắn bị dọa đi?

Dựa vào nam nhân trước mắt này đang cẩn thận che chở mình ở trước ngực, cảm xúc ủy khuất và bàng hoàng trong lòng Tô Nhượng Hàm chậm rãi tiêu tán đi. Chẳng biết khi nào thì quần áo ướt sũng ôm ở trong tay đã rơi xuống đất, hai tay nàng chậm rãi vòng lên cổ của hắn, thoáng ngượng ngùng đáp lại nụ hôn của hắn.

Nhận thấy được đáp trả của nàng, hô hấp ấm áp của Phượng Vân Cẩm đột nhiên dồn dập hơn, mắt đang nhắm lại chậm rãi mở ra, bên trong con ngươi đen thâm thúy tăng thêm vẻ u ám. Nụ hôn trên môi của nàng hơi hơi dùng sức, đôi môi lửa nóng, hô hấp có chút dồn dập, hung hăng dùng sức lại hôn nàng một hồi lâu, hắn mới cứng cỏi không chế mình buông lỏng môi của nàng ra.

Cúi đầu nhìn nữ nhân môi đỏ mọng hơi sưng, hai mắt sưng mù đang nhìn mình, Phượng Vân Cẩm hơi nhắm mắt lại, cố gắng áp chế ngọn lửa đang bùng lên ở đáy lòng mình. Lại mở mắt ra lần nữa, con ngươi thâm thúy giống như một hồ sâu nhìn chằm chằm nàng, cổ họng khàn khàn mà trầm thấp nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc nàng hạ cổ gì cho ta, vì sao ta cứ như vậy trong bất tri bất giác bị nàng lấy mất trái tim?”

Nghe lời hắn nói, Tô Nhượng Hàm có chút xấu hổ oán thầm trong lòng, nàng mới là người bị hạ cổ chứ. Trước kia cũng không ngừng cảnh báo chính mình, hắn là một nam nhân hồ ly nguy hiểm, kết quả bất tri bất giác nàng vẫn có cảm giác với hắn.

Thấy trong đôi mắt hạnh đen nhánh của nàng mang theo vẻ xấu hổ trừng liếc mắt nhìn mình một cái. Nhưng ánh mắt kia ở trong mắt của Phượng Vân Cẩm lại mang theo mỉa mai hoặc mê người, nhất thời khắc chế không được mà cúi đầu ngậm lấy đôi môi bị hắn hôn có chút sưng đỏ. Qua một hồi lâu sau mới

thở hổn hển buông nàng ra, giọng nói trầm thấp đến cực điểm: “Đột nhiên cảm thấy, thời gian chúng ta thành thân sao mà lâu quá.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tự nguyện sủng nàng.

Đột nhiên cảm thấy, thời gian chúng ta thành thân còn có thật lâu...

Bởi vì những lời này của Phụng Vân Cẩm, Tô Nhược Hàm đang hé mở môi đỏ mọng bình phục hô hấp gấp gấp lại mờ mịt ngẩng đầu: “Hả?” Đang yên đang lành vì sao đột nhiên nói đến thời gian thành thân rồi?

Lại chưa từng nghĩ tới, trong nháy mắt khi Tô Nhược Hàm ngẩng đầu, môi đỏ mọng mềm mại nhẹ nhàng như lông chim quét qua cái cằm hoàn mỹ của Phụng Vân Cẩm. Lập tức gương mặt của nàng lại đỏ ửng hơn. Nhưng mà cái hôn chọt lóe kia của nàng, giống như là lửa mạnh đốt lên củi khô, trực tiếp làm cho Phụng Vân Cẩm nhận không được lại cúi đầu hung hăng hôn lên môi của nàng, lực đạo không đều, khi thì vô hạn thương tiếc cẩn thận khẽ hôn, khi thì lại gần như chà đạp mà đoạt lấy môi đỏ mọng của nàng.

Mãi cho đến thật lâu sau đó, hân mới rời khỏi môi của nàng, mà cặp mắt tối đen cực nóng như là muốn hòa tan nàng khóa chặt ở trên người nàng, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng. Thì ra từ trước tới nay cũng không phải mình không có hứng thú đối với nam nữ hoan ái, mà là chưa có gặp được nữ nhân mình thích mà thôi. Nhìn nữ nhân mình thích trong lòng này, nhìn môi đỏ mọng của nàng vì bị mình hôn có chút sưng đỏ kiêu kiêu, hân có chút tự giễu cười rộ lên. Thì ra mình cũng là một nam nhân bình thường, gặp mặt nữ nhân với mình thích, vẫn không nhận được dục niệm muốn có nàng.

Tuy rằng rất muốn muốn nàng, vô cùng vô cùng muốn, nhất là lần đầu tiên hân sinh ra cực độ điên cuồng ** đối với một nữ nhân như vậy, mà nàng còn là nữ nhân mình thích. Nhưng nguyên nhân cũng vì như thế, bởi vì hân đặt nàng ở trong lòng, thật tình thích nàng để ý nàng, cho nên hân không thể vào lúc này mà muốn nàng. Chỉ vì như vậy là không tôn trọng nàng, nàng đáng giá nhận được đối đãi tốt nhất của mình.

Hân nhắm lại đôi mắt thâm thúy đen như mực, gian nan dời tầm mắt khỏi gương mặt nàng, âm thầm véo véo đùi mình, làm cho mình tỉnh táo lại.

Tô Nhược Hàm không biết, lúc này nàng hé mở môi đỏ mọng, trong đôi mắt hạnh phúc như sóng nước xao động, hành vi ngửa đầu nhìn nam nhân trước mắt là nguy hiểm cỡ nào. Chỉ vì một màn này quá mức mê người, nhất là một nam nhân đói khát vốn đang cực lực khắc chế chính mình muốn hung hăng ăn nàng vào trong bụng.

Thấy Phụng Vân Cẩm đột nhiên nghiêng đầu qua một bên không nhìn mình, lại không hé răng, nàng liếm liếm môi, giọng nói thoảng mang theo vẻ gọi cảm khàn khàn mở miệng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Tiếng nói của nàng giống như một sợi lông chim mềm mại khẽ vuốt qua trái tim hân, lý trí vừa tìm về vì véo đùi mình liền sụp đổ. Phụng Vân Cẩm không có trả lời, ngược lại là cánh tay ôm nàng càng thêm khế chặt, hân cúi đầu chôn ở bên gáy của nàng ảo não buồn phiền nói: “Nữ nhân ngốc!” Sau khi nói xong, hân hung hăng hít hai hơi hương thơm truyền đến từ trên người nàng, hương khí thơm như u lan mê người lại làm cho hân miệng khô lưỡi khô, hô hấp càng thêm nặng nề cực nóng.

Hơi thở nóng hừng hực của hân, gần trong gang tấc cứ như vậy mà thổi phất qua cái gáy trắng nõn của nàng, nơi đi qua có chút ngứa, Tô Nhược Hàm không ngừng được mà giạt mình co rúm thân mình lại, muốn tránh đi hô hấp của hân. Kết quả lại bởi vì nàng vừa động, cũng nghe được tiếng kêu rên đè nén của nam nhân phía trước, chỉ nghe tiếng hân khàn khàn mà trầm thấp cắn răng nói: “Đừng nhúc nhích!” Nữ nhân ngốc này, chẳng lẽ nàng không biết mình đang nhẫn nại có bao nhiêu vất vả sao? Vừa rồi nàng chỉ vừa động nhẹ nhàng, cũng vừa vận cộ qua nơi nào đó của thân thể hân, cảm giác thành linh xảy ra, làm cho hân thiếu chút nữa phát điên.

Tô Nhược Hàm vốn đang muốn tránh khỏi hô hấp của hân, đột nhiên nhận thấy được chỗ bụng của mình khác thường, còn có hai tay nam nhân nào đó dùng sức đến nỗi như hận không thể khảm nàng nhập vào trong cơ thể hân. Cho dù nàng có ngu ngốc thế nào đi nữa thì coi như cũng phản ứng kịp, trước mắt là cái tình huống gì.

“Phụng, Phụng Vân Cẩm...” Nàng nhỏ giọng kêu lên, thân mình cương cứng vẫn không nhúc nhích, gương mặt thẹn thùng như muốn nhỏ máu, trong lòng âm thầm tức giận mắng mình, thật đúng là ngu ngốc. Vừa rồi nàng nghĩ đi đâu vậy, nói như thế nào nàng cũng đã sinh hoạt tại thời đại cởi mở kia, cho dù chưa ăn qua thịt heo, nàng cũng gặp qua heo chạy đi? Nghĩ đến vật nóng bỏng nào đó ở chỗ bụng mình, nàng lại càng xấu hổ muốn đào cái động chui vào luôn. Nếu vừa rồi Phụng Vân Cẩm nhận không được bỏ nhào lên mình, vậy có tính là tự nàng khiến cho lau súng cướp cò hay không?

Lau súng cướp cò?

Này bốn chữ vừa hiện lên trong đầu, nàng xấu hổ đến sắc mặt ửng hồng, nhất là lúc này Phụng Vân Cẩm ôm nàng quá chặt chẽ, hơi thở nóng rực làm cho tim nàng đập nhanh hơn. Mà cái hung khí nào đó ở trên bụng của nàng đang dùng độ ấm nóng làm cho người ta sợ hãi dán lên, làm cho nàng có thể biết được rõ ràng, lúc này nam nhân đang ôm mình kích động cỡ nào.

Phụng Vân Cẩm làm như nhận thấy được thân mình cứng ngắc của nữ nhân trong lòng, há miệng nhẹ nhàng cắn vành tai trắng nõn khéo léo của nàng một cái, ở trong tiếng kinh hô của nàng mới buông ra, nét mặt tuấn mỹ lộ ra tươi cười thân nhiên nhìn nàng. Có lẽ là nghĩ đến vừa rồi thân thể của nàng

thình lình xảy ra cứng ngắt là do bị mình làm cho kinh sợ, hấn bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, thanh âm ám ám nói: “Đừng sợ... Mặc dù ta nghĩ rất muốn rất muốn nàng, nhưng hiện tại cũng sẽ không muốn nàng ngay.”

Ngược lại Tô Nhượng Hàm có chút ngoài ý muốn, chỉ ngây ngốc xuất ra một câu: “Vì sao?”

Một câu nói xong, nàng hấn không thể quát mình mấy tát tai, xong rồi xong rồi, mắt mặt, xấu hổ chết được... Ở trong lòng vô cùng oán niệm ngửa mặt lên trời thét dài, nàng đang hỏi cái gì hả?

Hấn nói hiện tại sẽ không muốn mình, nàng lại còn chạy tới hỏi vì sao, vậy cảm giác giống như là, giống như nàng thực thất vọng, trời ơi ... nàng không muốn sống.

Bị nàng hỏi một câu vì sao mà giật mình, lại nhìn đến bộ dáng nàng ảo não xấu hổ quần bách, hấn thân nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay sờ sờ đầu của nàng, thay nàng vuốt vuốt mái tóc khô được một nửa ra sau mới sùng nịch nhẹ giọng nói: “Đưa ngốc... Bởi vì như vậy đối với nàng là một loại không tôn trọng, ta không thể ích kỷ để cho người ta xem nhẹ nàng. Chỉ vì nàng là tốt đẹp, cũng là trân quý nhất, nàng càng đáng giá để ta cho nàng điều tốt nhất.”

Ngoài phòng không biết khi nào thì mưa đã càng nặng hạt, bầu trời vốn sáng ngời đã tối sầm, mưa rơi xuống rầm rầm rào rào, lại có tia chớp xuất hiện, buông xuống trận mưa giông đầu mùa xuân. Cùng với một tiếng sấm vang lên, một câu cuối cùng 'Nàng càng đáng giá để ta cho nàng điều tốt nhất...' cứ như vậy vang lên ở bên tai nàng.

Phượng Vân Cẩm nghe được tiếng sấm vang lên ở bên ngoài, lại nghe được tiếng mưa to tầm tã rơi xuống, thì nhú nhú chân mày.

Rồi lại thấy chân ngọc trắng nõn của Tô Nhượng Hàm đang đứng trên đất lạnh lẽo, một đầu tóc đen còn đang ẩm ướt rối tung ở sau người, trong lòng vì ôm quần áo ướt đầm, bộ váy mới trên người mới đôi đã bị y phục ẩm ướt dính sang mà còn không tự biết.

Trước đó Tô Nhượng Hàm đi đến trong cơn mưa vốn đã bị phong hàn, mà lúc này rõ ràng nàng ngăn người tâm hồn đang đi tới phương xa nào đó... Phượng Vân Cẩm có chút bất đắc dĩ lấy y phục ẩm ướt trong lòng nàng quăng lên trên bàn ở bên cạnh, rồi xoa người lại ôm lấy nàng.

Tô Nhượng Hàm cả kinh phục hồi tinh thần lại, xuất thần nhìn Phượng Vân Cẩm ôm mình đi tới trong phòng ngủ bên trong.

Lời hấn nói mới vừa rồi, làm cho nàng qua thật lâu mới phản ứng kịp, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần khẽ run lên, đáy lòng có chút phức tạp thở dài một tiếng.

Phượng Vân Cẩm, người mới là tên đại ngốc...

Nam nhân như hấn, rõ ràng có khi khôn khéo giao hoạt làm cho lòng người ta sợ hãi, mà có đôi khi trêu đùa đến nàng cũng làm cho nàng tích tụ không thôi. Nhưng những lời vừa rồi của hấn, lại làm cho lòng nàng chỉ còn lại tràn đầy ngọt ngào và cảm động.

Ở tại cái thời đại lạc hậu này, một người nam nhân có thể coi thường ánh mắt thể tục, lại đi che chở và thương tiếc một nữ nhân đã từng gả cho người, từng sinh đứa nhỏ còn bị người hừ bỏ, còn xem như trâu bảo, làm sao để cho nàng không bị động tâm đây? Mà hấn lại nói ra nàng là tốt đẹp và trân quý nhất, hấn không muốn cứ qua loa muốn nàng như vậy, chỉ vì như vậy là không tôn trọng nàng, càng xem nhẹ nàng.

Phượng Thiên nói qua, thiếu gia nhà hấn có nói, so với Dạ Minh châu vô cùng trân quý kia, ở trong lòng hấn, nàng mới là một viên Minh Châu chân chính. Chỉ vì ở trong lòng hấn nàng là tốt đẹp, cũng là trân quý nhất, cho nên hấn cam tâm tình nguyện cho nàng thứ tốt nhất.

Tô Nhượng Hàm bị Phượng Vân Cẩm ôm đến phòng ngủ, lập tức đi đến trước giường phủ chăn bằng gấm màu lam, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, sau đó mang tới khăn vải sạch sẽ muốn lau tóc cho nàng, nàng mở miệng nói: “À, vẫn là để ta tự mình làm đi.” Nói rồi liền muốn nhận lấy khăn vải từ trong tay, hấn lẳng lặng nhìn nàng một cái, khi nhìn thấy chân trần của nàng còn để ở bên giường, hấn đưa khăn cho nàng.

Tô Nhượng Hàm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cầm khăn vải ngồi ở trên giường bắt đầu lau tóc. Nàng cảm thấy để cho hấn lau tóc thay cho mình, hình như là có chút ngượng ngùng, nhất là ở cổ đại có một phần lớn nam tử lấy hành động vẽ mây vẽ tóc cho nương tử là bày tỏ ái sủng thể.

Vốn thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tô Nhượng Hàm đang lau tóc, lại đột nhiên nhìn thấy Phượng Vân Cẩm lấy qua một bộ y bào màu tím ngời xuống ở bên cạnh nàng.

Nàng khó hiểu dừng động tác lau tóc trong tay: “Làm sao vậy?”

Phượng Vân Cẩm trầm mặc không có trả lời, ngược lại là đưa tay nâng một bàn chân nhỏ trắng nõn của nàng lên, lấy y bào màu tím trong tay lau lên.

Hành vi của hấn làm cho Tô Nhượng Hàm chấn động ở đó, nàng kinh hoàng muốn rút chân mình về, lại phát hiện đối phương nắm chặt gao, không mấy may cho nàng đào thoát.

Nàng có chút gấp gáp rồi loạn nói: “Phượng Vân Cẩm...”

Hai tay thon dài như ngọc nắm bàn chân muốn chạy trốn của nàng, khi ngón tay va chạm vào sự lạnh lẽo trên chân nhỏ, nhú mày mở miệng: “Đừng nhúc nhích...” Lau khô sạch sẽ tro bụi trên chân nàng rồi, hai bàn tay giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, ấm áp bao vây chân nhỏ của nàng nhẹ nhàng vôn về xoa đi cảm giác lạnh lẽo cương cứng thay nàng.

Tô Nhực Hàm ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, mãi cho đến khi đôi phương buông chân của nàng ra, xốc chân lên ôm nàng đến giữa giường, đắp chăn cho nàng, nàng mới phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ. Ngẩng đầu nhìn nam nhân tuấn mỹ phi phàm trước mắt ngây ngốc hỏi: “Người, người có biết người đang làm cái gì hay không? Làm sao người có thể...” Hành vi lau chân cho nữ nhân như vậy, đừng nói là cô đại lạc hậu này, cho dù cuộc sống là ở thời đại trước kia của nàng, cũng là sẽ bị đàn ông khác bên ngoài khinh thường, cảm thấy mất đi khí khái nam nhi, lại càng bị hiềm nghi là thương vợ quá mức, huống chi hần vốn là một thiên chi kiều tử, làm sao hần có thể...

Chống lại bộ dáng ngây ngốc của nàng, Phụng Vân Cẩm nhẹ cười, đưa tay nhéo nhéo gương mặt của nàng, còn nghiêm túc nói: “Vì sao ta không thể sùng nàng như vậy? Cái này đã dọa đến nàng, vậy về sau nàng cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nàng là Vương phi của ta là thê tử của ta, sùng nàng là việc ta muốn làm nhất, ai dám có dị nghị? Hơn nữa nữ nhân của ta, phải cả đời hưởng thụ ngàn vạn sùng ái của ta, ta không ngại để cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết, ta muốn sùng nàng vô pháp vô thiên, bởi vì nàng đáng giá.”

Từ lúc hần bá đạo tuyên cáo phải nàng sùng vô pháp vô thiên thì Tô Nhực Hàm đã sợ sệt ở đó, nàng cảm thấy hốc mắt có chút lên men cái mũi cũng ề ề, chẳng lẽ là vừa rồi đã khóc một trận, nước mắt liền bắt đầu tràn ra nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Đột nhiên biến hóa.

Ta không ngại để cho người trong thiên hạ đều biết rằng, ta chỉ muốn sùng nàng vô pháp vô thiên...

Chỉ một câu như vậy, làm cho hết thảy bàng hoàng và vô thức trong lòng Tô Nhực Hàm toàn bộ biến mất vô tung, trong mắt nàng mang theo nước mắt chưa xốt. Nhìn nam nhân trước mắt bởi vì mình đỏ hốc mắt mà lộ ra vẻ đau lòng, Tô Nhực Hàm nàng có tài đức gì chứ? Khi đến thời đại xa lạ này, lưng mang cái danh bị chồng ruồng bỏ lại còn có thể gặp gỡ được một người nam nhân như vậy, nàng còn có cái gì mà không thỏa mãn đây?

“Làm sao lại khóc rồi hả? Là không thoải mái sao?” Phụng Vân Cẩm lo lắng nhíu mày lại, đưa tay che lên cái trán của nàng, khi phát hiện trên trán có sốt cao nóng bỏng, hần vội vàng xoay người ngồi dậy nói: “Nóng quá... Nàng phát sốt rồi, ta đi kêu người mời đại phu lại đây xem cho nàng.”

Không đợi Tô Nhực Hàm ngăn cản, lúc này nam nhân tuấn dật làm cho trong lòng nàng xúc động vạn phần đã vội vàng chạy đi ra ngoài, chỉ lưu lại một mình Tô Nhực Hàm có chút mất trợn tròn mắt chìm vào giấc ngủ. Ở trước khi lâm vào bóng tối, nàng còn âm thầm thở dài trong lòng, nam nhân Phụng Vân Cẩm này thật sự là đứa ngốc, ngốc làm cho lòng nàng có chút lên men.

Tô Nhực Hàm vốn tưởng rằng, đợi đến khi nàng tỉnh lại, Phụng Vân Cẩm nhất định sẽ canh giữ ở bên người mình, nhưng khi nàng lại mở mắt ra lần nữa, cũng là thất vọng rồi.

Chỉ vì đợi đến khi nàng tỉnh lại, đầu tiên đập vào mắt cũng là khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Mặc nhi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ lo lắng nhìn nàng, mà trong phòng còn có Liễu tiểu đệ canh giữ.

Mặc nhi trông coi mẫu thân nhà mình nửa ngày, thấy nàng tỉnh lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, không bao lâu liền mệt nhọc, nó trèo lên giường làm tổ ở trong lòng Tô Nhực Hàm rồi nói: “Mẫu thân, Mặc nhi rất sợ mẫu thân ngủ cứ như bất tỉnh như vậy, dọa đến Mặc nhi rồi.” Nhỏ giọng rầu rĩ nói xong thì nặng nề ngủ.

Thấy Mặc nhi ngủ say, thế này Tô Nhực Hàm hỏi thăm, mình trở về như thế nào, hơn nữa Phụng Vân Cẩm đi đâu vậy?

Vừa nghe lời của nàng, Liễu tiểu đệ lại là một trận giờ chân, chỉ nói là nam nhân Phụng Vân Cẩm kia, thấy nàng giảm sốt rồi, liền xông vào màn mưa vội vàng xuất phát rồi đi.

Tô Nhực Hàm nghe Liễu gia tiểu đệ làm nhảm ở bên tai, nói là nam nhân Phụng Vân Cẩm này rất không đủ ôn nhu, cũng quá không biết săn sóc người, biết rõ nhị tỷ nhà mình bởi vì dầm mưa tới gặp hần mới bị phong hàn, hần lại bỏ nhị tỷ vừa giảm sốt cao, liền mang theo tùy tùng Phụng Thiên của hần vội vàng rời đi, may mà hai người còn không đến một tháng sẽ thành thân ...

Hơn nữa Liễu Phong Viêm thật sự muốn biết, ngày ấy vì sao nhị tỷ lại vội vàng xông vào màn mưa đi tìm Phụng Vân Cẩm như vậy, cuối cùng còn biến thành phát sốt bị đưa về.

Phải biết rằng khi bọn họ nhìn thấy Phụng Vân Cẩm ôm nhị tỷ mê man xuất hiện ở cửa nhà. Trừ bỏ đại ca tính cách trầm ổn, lúc ấy Liễu Phong Viêm hần và lão cha nhà mình thiếu chút nữa nhào đi lên xé xác nuốt sống Phụng Vân Cẩm rồi.

Vốn phụ tử bọn họ đã rất không tán thành Tô Nhực Hàm gả cho Phụng Vân Cẩm, nhìn thấy hần ôm nàng mê man trở về, xác định bọn họ phần nộ đến cực điểm. Vốn muốn thăm vấn tiểu tử kia thật kỹ càng, rốt cuộc làm cái gì với nàng. Kết quả Phụng Vân Cẩm chính là vội vàng dặn dò vài câu, nói là Tô Nhực Hàm nàng dầm mưa đi gặp hần bị phong hàn đang phát sốt, đã có đại phu xem qua uống thuốc rồi, cũng đã hạ sốt. Nhưng mà hần cũng có việc gấp phải rời khỏi, liền đưa nàng về trước.

Càng quá đáng là, Phụng Vân Cẩm chỉ nhìn Tô Nhực Hàm trong lòng vài lần, giao nàng cho bọn hần rồi, liền trực tiếp mang theo Phụng Thiên rồi đi,

ngay cả một câu dư thừa cũng không có để lại.

Đây quả thực là quá mức chộc giận phụ tử Liễu gia, thằng nhãi này cũng quá không đau lòng người đi?

Nghe tiểu đệ Liễu Phong Viêm nhắc tới, Tô Nhựt Hàm nằm ở trên giường lúc ban đầu chỉ bắt đầu cười nhẹ. Nhưng sau khi nghe đến phần sau, khi Liễu tiểu đệ nhắc tới đôi phượng bỏ lại nàng rồi vội vàng mang theo Phượng Thiên liền rời đi, trên mặt của nàng vẫn không có vẻ không vui giống như Liễu tiểu đệ dự đoán, ngược lại là có thêm vẻ lo lắng nhàn nhạt, hần khó hiểu hỏi: “Đại tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Tô Nhựt Hàm hoàn hồn, hơi lắc đầu, thân nhiên nói: “Ta ngủ đã bao lâu rồi?”

“Ngủ một ngày rồi, đại tỷ có đã đói bụng hay không? Ai nha xem đầu óc ta này, lại còn quên tỷ ngủ lâu như vậy, tỉnh lại hẳn là sẽ đói bụng, để đệ đi kêu nữ đầu bếp làm chút cháo đưa tới cho tỷ.” Liễu Phong Viêm trả lời xong, đột nhiên vỗ vỗ đầu mình, lại vội vàng chạy nhanh đi ra ngoài.

Sau khi tiểu đệ Liễu gia ra ngoài, Tô Nhựt Hàm mới chậm rãi thở dài một hơi, thần sắc có chút lo lắng.

Nếu nói trước kia nàng còn không hiểu nam nhân Phượng Vân Cẩm này, nhưng từ ngày ấy nàng dầm mưa đi tìm gặp hắn rồi, thì ít nhiều nàng có chút hiểu biết tính cách của nam nhân kia, nhất là tâm tư của hắn đối với nàng. Nếu không phải đã xảy ra chuyện khẩn cấp, hẳn quả quyết sẽ không vội vàng bỏ lại nàng mang theo Phượng Thiên rời đi như vậy.

Từ bên trong những lời Liễu tiểu đệ nhắc tới, thậm chí nàng ần ần biết được, Phượng Vân Cẩm hẳn là đợi cho nàng hạ sốt rồi, thế này mới vội vã mang theo Phượng Thiên rời đi.

Có thể làm cho Phượng Vân Cẩm vội vã đi xử lý, có lẽ cũng chỉ có một chuyện ... đó chính là chuyện thu lưới người sau lưng Liễu gia.

Có lẽ Liễu tiểu đệ không biết, hẳn oán giận Phượng Vân Cẩm không biết đau lòng người khác, kỳ thật thực rất oan uổng người ta. Chính là vì đau lòng Tô Nhựt Hàm, Phượng Vân Cẩm hẳn mới sốt ruột đi xử lý chuyện kia, thậm chí bởi vì hắn biết Tô Nhựt Hàm không muốn để cho người Liễu gia biết được. Lúc trước nàng vì chuyện của Liễu gia mà làm ra cái giao dịch kia với hắn, cho nên khi hắn vội vàng rời đi, cũng không đề cập tới hắn phải đi xử lý chuyện gì.

Mà Tô trong lòng Nhựt Hàm cũng biết vì sao Phượng Vân Cẩm sẽ vội vàng rời đi, tự nhiên nàng sẽ không bởi vì Liễu tiểu đệ vừa rồi cảm râm, mà trong lòng có câu oán hận với Phượng Vân Cẩm này nọ, ngược lại là lòng của nàng ần ần có chút lo lắng.

Chỉ vì nàng nghĩ đến, ngày ấy Phượng Thiên rời khỏi Tô Trạch sau khi nói chuyện với nàng xong, trong lời nói có nhắc tới câu kia, người có biết lần này thiếu gia đi thì có bao nhiêu hung hiểm không?

Hồi tưởng lại những lời này, tâm thần Tô Nhựt Hàm có chút không yên, chỉ có thể lo lắng ở trong lòng, hy vọng lần này Phượng Vân Cẩm đi có thể bình an vô sự trở về.

Tục ngữ nói, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.

Cũng không biết là do trong lòng nàng lo lắng cho Phượng Vân Cẩm hay là như thế nào, Tô Nhựt Hàm cũng không biết một phong hàn nho nhỏ, lại sẽ làm cho thân thể nàng từ ngày xuyên qua đến đây thì chưa bao giờ sinh bệnh qua, trong lúc này lại đột nhiên bị kéo xuống như vậy. Buổi tối vào cái ngày nàng tỉnh lại, thì lại bắt đầu phát sốt, trong nửa tháng sau đó, nàng đều sâu khổ dưỡng bệnh ở trên giường, mỗi ngày lại uống một chén thuốc tâm bổ dưỡng như hoàng liên của đại phu.

Trong nửa tháng này, rất nhiều chuyện đã phát sinh. Về hai người đàn ông Thanh Nguyên và Mạc Từ Khanh ở trong nhà nàng, sau đó nàng có hỏi Liễu tiểu đệ và Mạc nhi thì biết được, khi Phượng Vân Cẩm đưa nàng trở về, bọn họ mang theo nàng trở về sân bên này, thì phát hiện trong căn nhà đã không còn bóng dáng hai người kia, đồng thời, hai người họ cũng không có nhắn lại một câu.

Đối với hai người kia rời đi, Tô Nhựt Hàm vẫn chưa có phản ứng quá lớn.

Theo ý nàng, có thể không có liên quan gì với bọn họ là tốt nhất. Nhất là Thanh Nguyên, hẳn có tình cảm khác thường với Mạc Từ Khanh, trước kia có đủ chuyện làm cho hắn luôn ôm địch ý thật lớn đối với Tô Nhựt Hàm, rời đi của hắn thật ra lại làm cho nàng cảm thấy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Về phần nam nhân Mạc Từ Khanh này... khúc mắc đã qua giữa hắn cùng với Liễu Hương, hết thảy đều đã không còn ai nợ ai vào khoảnh khắc Liễu Hương thất một dây lụa trắng trên cây ở ngoại ô rồi. Dù sao đủ chuyện đã qua kia, vào lúc Liễu Hương hương tiêu ngọc vẫn, cho dù là có oán và hận sâu thế nào thì cũng nên tiêu tán đi thôi.

Không thể phủ nhận, Tô Nhựt Hàm ích kỷ, bởi vì ràng buộc duy nhất giữa hai người chính là Mạc nhi, mà nàng cũng ích kỷ giữ Mạc nhi ở bên cạnh của nàng. Chỉ vì nàng không cách nào quên được lúc trước vào cái ngày Mạc nhi ở trong đại tuyết bay tán loạn đi tới bên cạnh nàng, không thể quên được lúc đó Mạc nhi đã khóc kêu mẫu thân không cần bỏ lại nó, đừng không cần Mạc nhi.

Nàng sẽ không ngăn cản Mạc nhi đi gặp Mạc Từ Khanh, nhưng mà nếu hắn muốn mang Mạc nhi từ bên người nàng đi, vậy thì không có khả năng.

Thì ra chờ đợi sẽ làm một người cảm thấy sống một ngày bằng một năm, nhất là lúc người đang lo lắng an nguy của một người, chờ đợi sẽ làm cho cả người trở nên tâm thần không yên và miên man suy nghĩ.

Ngày hai mươi bảy tháng hai âm lịch, cách ngày thành thân mừng ba tháng tháng ba, chỉ còn lại có năm ngày.

Phượng Vân Cẩm bên kia chậm chạp không có truyền đến tin tức, mà thời gian hôn kỳ càng tới gần, trong lòng Tô Nhượng Hàm ảm ảm có chút bất an.

Nhìn không được lo lắng, nàng âm thầm để cho Liễu tiểu đệ đi Hương Phiêu Trai hỏi thăm tin tức, lại bị Phúc bá cho biết, gia thiếu nhà ông còn chưa trở về, lại không có đưa tin tức gì về. Khi tiểu đệ Liễu gia trở về oán giận Phượng Vân Cẩm, đồng thời trong lòng Tô Nhượng Hàm cũng đã tâm loạn như ma.

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Ngày đó Phượng Thiên nói qua, lần này thiếu gia nhà hắn đi xử lý chuyện này, người sau lưng rất nguy hiểm.. Chẳng lẽ hắn... đã xảy ra chuyện? Suy đoán như vậy, làm cho tâm tư của nàng rối loạn.

Mà làm cho nàng còn có chút kỳ quái là, từ trong miệng lão cha mà biết được các cửa hàng lớn của Liễu gia đã khôi phục đưa vào hoạt động. Thế lực muốn phá hoại sau lưng giống như hư không tiêu thất, điều này làm cho Liễu gia lão cha kỳ quái đến cực điểm. Chỉ có Liễu Phong Liệt, khi hắn nghe được lão cha nhà mình nói người quấy rối sau lưng giống như hư không tiêu thất, trong con người hiện lên vẻ khác lạ, có chút cổ quái liếc mắt nhìn lão cha nhà mình một cái.

Nếu vấn đề của Liễu gia đã giải quyết, theo lý thuyết Phượng Vân Cẩm cũng nên trở lại mới đúng? Hai người lập tức sẽ đại hôn, nhưng mà một chút tin tức cũng không có. Trạng thái nôn nóng rối loạn của nàng đến ngay cả Mặc nhi cũng đã nhận ra, bé còn lặng lẽ chạy tới hỏi ngoại công của mình. Nói là mẫu thân có bị bệnh hay không, bằng không vì sao hai ngày này mặt mẹ mày cáu, bộ dáng nóng lòng rối loạn?

Ngày thành thân đến từng ngày một, Phượng Vân Cẩm bên kia vẫn không có truyền đến một chút tin tức.

Cho đến một ngày trước ngày thành thân...

Tô Nhượng Hàm nhìn không được bất an trong lòng, tự mình đi một chuyến đến Hương Phiêu Trai. Gặp được Phúc bá ở ngoài cửa, mà ông cũng nói cho nàng Phượng Vân Cẩm đã trở lại, nhưng lại chờ muốn gặp nàng.

Lúc ấy Tô Nhượng Hàm vô cùng vui sướng, tâm tình lo lắng trong lòng rốt cục tán đi, thật may, hắn không có việc gì, rốt cục đã trở lại.

Chỉ là thật không ngờ, khi nàng được Phúc bá dẫn đi vào hậu viện, sẽ nhận được một tràng diện như vậy.

Lúc trước nam nhân nhìn thấy nàng một thân ướt nước mưa, sau đó sẽ tức giận nói nàng không thương tiếc thân thể của mình, bởi vì nàng nhiễm phải phong hàn phát sốt mà thất kinh, lúc này cũng mỉm cười đối mặt với nàng, bình tĩnh vô ba nói một câu: “Giao dịch chấm dứt, ta phát hiện đột nhiên mình không thể đồng ý cưới một nữ tử bị người hừ bỏ làm thê, cho nên... hủy bỏ lễ thành hôn đi!”

Hủy bỏ lễ thành hôn...

Nếu gần đây trên đường vấn đề mọi người thảo luận nhiều nhất, như vậy vẫn luôn chính là hôn sự giữa Liễu gia và Phượng Lan quốc rồi.

Trước kia bởi vì nữ nhi Liễu gia đã bị phụ gia hừ bỏ, lúc trước lại được Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc cao điệu cầu thân, lại hứa cả đời một thế một đôi người, lời hứa thề rằng phụ cả thiên hạ không phụ khanh. Ngày thành thân cũng đã định tốt lắm, chỉ còn chờ đến ngày cử hành lễ thành thân làm cho hai quốc gia đều vô cùng oanh động, lại có một kết cục ra ngoài dự kiến của mọi người.

Trận hôn lễ này làm cho đủ người chú ý, lại hủy bỏ ...

Mà mặc kệ là Liễu gia, hay là Tiêu Dao vương phủ ở Phượng Lan quốc bên kia, đều không có truyền ra tin tức gì. Mọi người không chỗ nào là không suy đoán, rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, vì sao lại đột nhiên hủy bỏ lễ thành thân. Dù sao lúc trước Tiêu Dao tiểu vương gia, hắn vì có thể thủ được nữ nhi Liễu gia mà quý gồi trước Kim Loan điện thỉnh chỉ. Bao nhiêu trái tim của nữ tử thiên hạ rơi xuống đất, hăm mộ nữ nhi Liễu gia có vận số tốt. Nhất là làm Vương gia địa vị cao quý, lại hứa hẹn cả đời nhất thế một đôi người, điều này làm cho trong thiên hạ, bao nhiêu nữ tử lâm vào tâm động kính phục và ao ước. Vì sao mới ngắn ngủn chưa tới một tháng, chuyện sẽ biến hóa long trời lở đất như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Cái gọi là chân tướng.

“Đại tỷ, tỷ có khỏe không? Mau ra đây ăn cơm đi, phụ thân và Mặc nhi bọn họ đều đang đợi tỷ.” Ngoài phòng tiểu đệ Liễu gia đến kêu nàng ăn cơm chiều, có chút lo lắng gọi cửa.

Trong phòng truyền ra giọng nói có chút suy yếu: “Các người ăn đi, ta không đói bụng.”

“Ài, đại tỷ...” Nghe được tiếng nói của nàng ở trong phòng, hắn há miệng thờ dốc, muốn nói lại thôi muốn nói chút gì đó, lại phát hiện đại ca nhà mình ở

hành lang đối diện hơi hơi lắc lắc đầu với mình. Cuối cùng hắn thở dài một tiếng không nói thêm gì rồi khỏi trước phòng ngủ của nàng.

Khi Liễu Phong Viêm trở lại phòng khách, phát hiện đại ca cũng lại đây, mà lão cha còn đang ôm Mặc nhi ngồi ở chỗ kia, Mặc nhi trong lòng ông có chút mệt mỏi híp mắt, có chút nửa ngủ nửa tỉnh.

Liễu lão cha ngẩng đầu nhìn hắn, có chút lo lắng hỏi: “Đại tỷ con có khỏe không?”

“Vẫn không chịu ăn.” Nghe vậy, Liễu Phong Viêm bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Thấy bộ dáng Mặc nhi trong lòng lão cha nhà mình đã muốn ngủ, hắn có chút không đồng ý mở miệng nhỏ giọng nói: “Phụ thân à, chúng ta có nên nói cho đại tỷ, lừa nàng như vậy, con cảm thấy thật lo lắng, con cảm thấy con sắp nhận không được rồi.”

Kết quả lời của hắn vừa mới nói ra, trực tiếp liền nghênh đón Thiết Quyền của lão cha nhà mình, mấy cái cốc đầu thường ở trên đầu hắn, làm cho hắn kêu đau từng trận, lại nghe được Liễu lão cha nghiêng răng nghiêng lợi giáo huấn: “Nhận không được cũng phải nhận, hiện tại Phượng Vân Cẩm quyết định cố ý muốn như vậy, chúng ta có thể có biện pháp nào. Để cho nàng hận hắn, nói chung còn tốt hơn đề cho nàng áy náy cả đời.” Khi nói tới đây, ông sâu kín thở dài một tiếng.

Lúc này Liễu Phong Viêm cũng có chút bắt đầu đi nhỏ giọng lầu bầu nói: “Đời này của Đại tỷ cũng thật là số khổ, trước kia yêu Mạc Từ Khanh điên cuồng, toàn bộ trực tiếp đều chỉ quay chung quanh nam nhân kia. Thật vất vả hiện tại nàng tỉnh ngộ lại, biết rõ rời khỏi hắn thì nàng có thể sống được rất tốt, lại gặp phải tên hỗn đản Phượng Vân Cẩm này. Gặp phải hắn thì cũng thôi đi, cố tình cái tên kia sau khi đồng ý muốn kết hôn đại tỷ, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy... Người nói xem, đại tỷ nàng có thể luẩn quẩn trong lòng hay không?” Một câu cuối cùng vừa nói ra, chính hắn cũng sợ tới mức trái tim treo ngược lên.

Bởi vì câu nói cuối cùng của Liễu Phong Viêm, trong lòng Liễu lão cha cũng không nắm chắc, có chút sốt ruột mở miệng nói: “Từ tiểu chết tiết, người nói bấy cái gì đó. Hương nhi nàng, nàng mới sẽ không ngốc như vậy lại vì một nam nhân mà luẩn quẩn trong lòng đâu.” Cho dù trong miệng ông răn dạy Liễu Phong Viêm, nhưng tay đang ôm Mặc nhi của ông hơi hơi dùng sức, vẫn tiết lộ chính ông cũng có chút lo lắng chuyện này.

Liễu Phong Viêm hơi hơi nhíu mày, nhìn đáng vẻ lo lắng của lão cha và tiểu đệ nhà mình, cuối cùng thì lạnh lùng nhấp môi dưới mở miệng nói:

“Nếu lo lắng, thì trực tiếp nói cho nàng đi, dù sao cũng là chuyện giữa hai người bọn họ, chúng ta và Phượng Vân Cẩm cũng không có thể làm ra lựa chọn thay nàng không phải sao? Hơn nữa tên Phượng Vân Cẩm kia bị như vậy, cũng bởi vì lúc trước tiểu muội cầu hắn cứu Liễu gia, bằng không làm sao hắn lại lợi dụng nước đục này, còn biến thành cái dạng này hôm nay. Hơn nữa, nếu không nhờ hắn, chỉ sợ chúng ta cũng còn thật không ngờ, ở trong chỗ tối kia lại còn có một người hận Liễu gia chúng ta như vậy.”

Một câu, làm cho cả đại sảnh lặng im một mảnh. Thật lâu sau đó, Liễu lão cha có chút lo lắng không thôi nói: “Ta biết, Phượng tiểu tử biến thành như vậy có liên quan hệ với Liễu gia chúng ta. Nhưng mà hiện tại ánh mắt của hắn không nhìn thấy, nếu Hương nhi gả cho hắn, vậy về sau cuộc sống phải làm sao? Hơn nữa... là hắn cố ý để cho chúng ta không nói cho Hương nhi nguyên nhân chân chính, chỉ nói là làm cho nàng hận hắn, tốt hơn là hại nàng...”

Hai huynh đệ Liễu gia trầm mặc, chỉ vì tình huống trước mắt là Phượng Vân Cẩm cố ý làm, vốn là Liễu gia thiếu hắn, hiện tại lại có không cách nào làm trái quyết định của hắn.

Mặc nhi ở trong lòng Liễu lão cha nghe được Liễu lão cha nói chuyện, lòng mi nhẹ nhàng run rẩy một cái rồi lại khôi phục bình tĩnh, ba người trong phòng đều không có nhận thấy được.

Ban đêm, đêm khuya yên tĩnh, Mặc nhi mở cửa đi ra, bên cạnh một bóng trắng cũng chạy theo đi ra.

Nhìn trái nhìn phải một chút, nó thấp giọng nói với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, người ở đây giữ cửa, làm bộ như ta ngủ ở bên trong, ta đi tìm mẫu thân nga.”

Tiểu Bạch nghiêng đầu, cái hiểu cái không ngao ô một tiếng, sau đó ghé vào cửa, nhìn bóng dáng Mặc nhi nho nhỏ chạy tới phòng Tô Nhược Hàm.

Mặc nhi chạy chậm một mạch, vọt tới ngoài phòng mẫu thân nhà mình rồi, còn không quên quan sát trái phải một chút, thế này mới gõ gõ cửa, nhỏ giọng kêu lên: “Mẫu thân, mở cửa.”

Vốn tưởng rằng, còn phải kêu lên vài tiếng mẫu thân nhà mình mới có thể tỉnh, kết quả chỉ kêu một tiếng, phòng trong đã có thanh âm.

Trong phòng tiếng Tô Nhược Hàm suy yếu truyền đến: “Là Mặc nhi hả? Con đợi chút.”

Tiếp theo, trong phòng Tô Nhược Hàm chầm ngọn đèn mờ nhạt, khoác áo đơn, sắc mặt tái nhợt tới mở cửa. Khi tới cửa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc nhi bị đông lạnh đến đỏ au, nàng đau lòng không thôi đi qua dắt bé, đi đến phòng trong rồi mới nói: “Đã trễ thế này, sao Mặc nhi còn chưa ngủ, là không quen sao?” Bởi vì đoạn thời gian này nàng cảm nhiễm phong hàn, vì sợ lây bệnh cho Mặc nhi. Mà mấy người lão cha Liễu gia cũng làm chủ nói Mặc nhi đã lớn, cũng không nên vẫn ngủ chung với mẫu thân như vậy, liền để cho nó ngủ một mình một phòng, nhưng có đôi khi Mặc nhi sẽ bừng tỉnh, khuya khoắt lại tới đây tìm nàng.

Mẫu thân nhà mình ra mở cửa, khi nhìn thấy mẫu thân tiểu tụy mà tái nhợt, Mặc nhi đỏ hốc mắt, trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng Tô Nhược Hàm, buồn bã nức nở nói: “Mặc nhi thật nhớ mẫu thân, mẫu thân cũng vắng đi.”

Nghe vậy, trong lòng Tô Nhược Hàm run lên, hốc mắt truyền đến một hồi chua xót.

Bởi vì chuyện kia, đã mấy ngày nàng không có ra cửa, cũng mấy ngày không có nhìn thấy Mặc nhi. Hôm nay ban đêm Mặc nhi đột nhiên đến, câu nói của bé, làm cho nàng tỉnh ngộ lại, nàng lại có thể bởi vì bị thương của mình, liền xem nhẹ nhi tử Từ Mặc nhi của mình. Nàng thật sự là một mẫu thân thất trách, nàng thiếu trách nhiệm như vậy, lại còn ích kỷ cướp đi Mặc nhi từ bên người Mặc Tử Khanh, nàng..

Tô Nhượng Hàm áy náy ôm Mặc nhi vào lòng, nước mắt không tiếng động chảy xuống dọc theo hai má, run run mở miệng: “Mặc nhi, là mẫu thân không tốt, mẫu thân chỉ lo đau khổ của mình, lại quên Mặc nhi, thực xin lỗi... Tha thứ mẫu thân được không, về sau mẫu thân sẽ không lại vì nam nhân kia mà thương tâm, lại càng không xem nhẹ Mặc nhi...”

Vốn Mặc nhi đang chôn ở trong lòng nàng, nghe được lời của nàng, thân mình nho nhỏ hơi cứng lại, giọng nói rầu rĩ của bé truyền đến: “Mẫu thân, về sau người thật sự sẽ không bởi vì nam nhân khác mà xem nhẹ Mặc nhi sao? Cho dù là về sau mẫu thân gả cho người khác rồi, cũng sẽ không sao?”

Trong lòng Tô Nhượng Hàm lại nín chặt đau đớn một trận, vì mình xem nhẹ Mặc nhi mà áy náy mà đau lòng. Đồng thời cũng vì nam nhân kia nói muốn thú mình, lại hứa hẹn lời hứa sẽ sùng bái mình đến vô pháp vô thiên, cuối cùng lại nói một câu, hai người không xứng, rồi hán không thể đồng ý thú một người bị chồng ruồng bỏ làm thế, cho nên giao dịch chấm dứt, hủy bỏ hôn ước.

“Mẫu thân lập gia đình cũng sẽ không xem nhẹ Mặc nhi, huống chi... mẫu thân sẽ không tái giá...” Tô Nhượng Hàm xuất thần vuốt ve đầu nhỏ của Mặc nhi chậm rãi nói.

Mặc nhi trong ngực nàng, nghe vậy thì trên mặt nho nhỏ lộ ra vẻ đau lòng trưởng thành sớm. Cuối cùng bé ngẩng đầu, còn nghiêm túc nhìn mẫu thân nhà mình. Khi nhìn nụ cười tái nhợt không có chút huyết sắc nào che giấu tiêu tụy trên mặt nàng, toàn bộ hai má cũng thật gầy, bé nhếch miệng, một lúc lâu sau mới hạ quyết định quyết tâm nói: “Mẫu thân...”

“Hả?” Tô Nhượng Hàm hoàn hồn, môi mím cười cười.

Nhìn miễn cưỡng cười vui của nàng, trong lòng Mặc nhi thờ dãi một hơi, thôi thôi... Nếu mẫu thân không có khả năng ở cùng một chỗ với phụ thân, mà nàng lại vì nam nhân kia mà thương tâm thành như vậy, nếu đã biết được từ chỗ mấy người ngoại công, nam nhân kia cũng không phải thật sự không muốn thú mẫu thân, mà là vì nguyên nhân đó, thế này mới hủy bỏ hôn lễ. Dựa vào mẫu thân thích bé, mà bé cũng nói qua sẽ bảo vệ mẫu thân, vẫn nên nói cho mẫu thân biết thì tốt hơn.

Mặc nhi ở trong lòng Tô Nhượng Hàm, áp ứng nói: “Mẫu thân... con nghe đại cữu cữu nói, nam nhân kia giống như ánh mắt không còn nhìn thấy, cho nên mới hủy bỏ hôn ước.”

Vốn Tô Nhượng Hàm đang ôm Mặc nhi, đột nhiên thân mình cứng ngắc, qua hồi lâu sau mới chậm chạp mở miệng nói: “Mặc nhi... con nói cái gì? Con nói ánh mắt của hán không nhìn thấy mới hủy bỏ hôn ước, nam nhân kia... là ai?”

Mặc nhi ngẩng đầu từ trong lòng nàng, hơi hơi nhíu mi nói: “Mẫu thân thương tâm vì ai, thì chính là người đó.” Nói tới đây, bé có chút oán niệm.

Trong đầu Tô Nhượng Hàm một mảnh choáng váng, tại sao có thể như vậy...

Nam nhân kia, vì sao ánh mắt không nhìn thấy?

Nhớ rõ ngày ấy nàng đi Hương Phiêu Trai, khi nhìn thấy hán, hán còn...

Nghĩ đến đây, đồng tử Tô Nhượng Hàm đột nhiên trợn to, đúng rồi... Ngày ấy khi nhìn thấy hán, đối phương vẫn bình tĩnh cười nhẹ đối mặt nàng, bởi vì nàng bị lời nói trong miệng hán mà khiếp sợ, nên xem nhẹ ánh mắt của hán, giống như... Vẫn luôn không có chân chính nhìn qua trên người của nàng.

Thật là như vậy sao? Nguyên nhân thật sự là bởi vì như Mặc nhi nói sao, nam nhân kia mới có thể nói ra hủy bỏ hôn ước sao?

Đang nửa đêm khuya khoắt, cửa phòng Liễu Phong Liệt bị gõ vang, hán đến mở cửa. Khi thấy người tới cửa là Tô Nhượng Hàm và Mặc nhi, hán sửng sốt một chút, lập tức phản kích.

“Người biết rồi hả?”

Một câu, làm cho trong lòng Tô Nhượng Hàm vốn còn chưa có xác định liền cứng đờ, ý tứ Liễu Phong Liệt là, Mặc nhi nói là sự thật?

Tô Nhượng Hàm phức tạp nhìn Liễu Phong Liệt: “Nếu vấn đề hỏi là ánh mắt Phụng Vân Cẩm không nhìn thấy, vậy thì đúng vậy, ta đã biết.”

“Tiến vào rồi nói.” Lạnh lùng trên mặt Liễu Phong Liệt có bất đắc dĩ nhàn nhạt, cuối cùng nghiêng mình để cho nàng đi vào rồi nói sau.

Tô Nhượng Hàm ôm Mặc nhi vào phòng, trầm mặc nhìn Liễu Phong Liệt, nghe hán nói về chuyện bọn họ ai cũng đều biết, lại chỉ có một mình nàng không biết.

Đó là bởi vì lúc trước Liễu gia có rất nhiều phiền toái, Liễu Phong Liệt cũng đã nhận ra chút vấn đề, cho nên khi tra được người nhắm vào Liễu gia của mình, đồng thời lại biết được Phụng Vân Cẩm lại âm thầm giúp Liễu gia.

Ngày ấy khi Phụng Vân Cẩm đưa Tô Nhượng Hàm bị phong hàn về Liễu gia, hán chân trước mới vừa đi, sau lưng thám tử Liễu gia bên này lại đưa tin tức tới đây, nói người giám thị bên kia có động tác mới. Chỉ là thật không ngờ, thời điểm khi Liễu Phong Liệt hán mang theo người tới đó, mọi chuyện gần như cũng đã kết thúc rồi. Ở đó hán lại gặp được Phụng Vân Cẩm, vừa vặn cứu được Phụng Vân Cẩm bị đối phương trước khi chết phản công mà

trúng độc. Tuy rằng cuối cùng bảo vệ được tánh mạng, lại có tình độc tố xâm nhập ánh mắt, một đôi mắt...

Sau khi Phụng Vân Cẩm tỉnh lại, khi biết được ánh mắt của mình không nhìn thấy, chỉ lẳng lặng nói một câu: “Hôn ước giữa ta cùng với Hàm nhi, chính là một giao dịch. Tình huống hiện tại của ta đây, cũng không muốn hại nàng nữa, hủy bỏ hôn ước đi.”

Hủy bỏ hôn ước... hủy bỏ một hôn lễ tốt đẹp.

Nếu lúc trước hôn ước của hai người, thực sự là vì tiểu muội nhà mình vì cứu Liễu gia mà làm ra giao dịch cùng với Phụng Vân Cẩm, như vậy hôn lễ hủy bỏ cũng được. Nhưng sau khi Liễu Phong Liệt gặp qua Phụng Vân Cẩm rồi trở về, nhìn thấy trong khoảng thời gian này tiểu muội nhà mình vẫn mãi chờ mong chờ Phụng Vân Cẩm trở về. Trong lúc đó có vài lần kêu tiểu đệ đi tới Hương Phiêu Trai bên kia hỏi, hành động này, không chỗ nào không làm cho hắn biết rõ ràng, trong lòng tiểu muội nhà mình rõ ràng có tên xú tiểu tử Phụng Vân Cẩm kia.

Hiện tại, cổ tình Phụng Vân Cẩm cũng có ý không muốn nói chân tướng cho tiểu muội...

Tô Nhượng Hàm nghe Liễu Phong Liệt nói ra mọi chuyện rồi, trên mặt có khiếp sợ, sau đó là đau lòng, cuối cùng là phần nộ...

“Tên nam nhân kia, hắn thật đúng là vĩ đại, lại còn để cho các người gạt ta, giỏi cho cái gọi là tốt cho ta...” Tô Nhượng Hàm giận dữ, dùng sức cắn răng nghe kéo kẹt.

Nhìn về mặt lúc này của Tô Nhượng Hàm ở đối diện, Liễu Phong Liệt bất đắc dĩ thở dài, xem ra tiểu muội nhà mình là không thể nhận ý tốt của Phụng Vân Cẩm. Tên tiểu tử kia rõ ràng yêu thích tiểu muội nhà mình, cổ tình bởi vì ánh mắt, ngược lại nói cái gì mà lúc trước là giao dịch, hiện tại giao dịch chấm dứt, hôn lễ hủy bỏ, bình tĩnh giống như hắn ta không có chút tình cảm nào với tiểu muội, kì thực... Đừng tưởng rằng hắn không biết, gần đây lần cận Liễu gia có thêm nhiều người đến đây giám thị, mỗi ngày bọn họ mang tình huống của Mặc nhi báo cáo cho cái tên nam nhân tránh ở hậu viện Hương Phiêu Trai nghe.

Liễu Phong Liệt ôm Mặc nhi đã ngủ say đi qua, bất đắc dĩ nhìn tiểu muội trước mặt trở nên khác nhau rất lớn cùng với trước kia, thở dài mở miệng nói: “Người tính làm sao bây giờ?” Hiện tại thấy tiểu muội nhà mình từ tiểu gia hỏa Mặc nhi mà đã biết rõ chân tướng sự tình, việc này tình thật đúng là...

Tô Nhượng Hàm nghe vậy, giận quá hóa cười: “Nếu như hắn vĩ đại như vậy, nếu ta không thành toàn cho hắn, không phải là có chút thực xin lỗi hắn sao?”

Lời này, làm cho Liễu Phong Liệt kinh ngạc ngẩn đầu, có ý tứ gì?

Không đợi hắn mở miệng hỏi, nàng cũng đã lại nghiêng rằng lần nữa nói: “Nếu hắn cảm thấy ánh mắt không nhìn thấy, cưới ta là hại của ta, vậy đại ca kén rể giúp ta đi! Đường đường là nữ nhi nhà giàu nhất Thương Lan quốc, cho dù mang theo Mặc nhi, muốn gả đi ra ngoài, hắn là không khó đi?”

Lời nói này, trực tiếp làm cho Liễu Phong Liệt cả kinh gương mặt không duy trì nổi sự lạnh lùng, kinh ngạc không thôi hỏi: “Cái gì, kén rể?”

Tô Nhượng Hàm cảm giận gât gât đầu: “Đúng vậy, chính là kén rể! Ngày mai Đại ca liền phụ trách tổ chức đi, để cho Mặc nhi ngủ bên này của người, ta đi về trước.” Nói xong đã thở phào ra cửa, để lại Liễu Phong Liệt về mặt khiếp sợ.

Sắc mặt Liễu Phong Liệt rồi rầm ngồi ở chỗ kia, vừa rồi rõ ràng tiểu muội nàng là bộ dáng đau lòng Phụng Vân Cẩm, như thế nào giây tiếp theo liền trở nên nghiêng rằng nghiêng lợi, sau đó còn nói cái gì muốn kiếm chồng? Chẳng lẽ không phải nàng hắn là nên đi tìm Phụng Vân Cẩm, sau đó hai người coi bỏ khúc mắc, sau đó ở cùng một chỗ sao?

Sao mọi chuyện liền biến thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Nổi giận đầy ngả.

Bên kia đại ca Liễu gia rồi rầm, Tô Nhượng Hàm thì mặt kệt.

Hiện tại nàng phần nộ không thôi đi đến bên ngoài, cái tên Phụng Vân Cẩm thật vĩ đại, cảm thấy thú nàng là hại nàng. Vậy nàng gả cho người khác, mà trước đó, nàng còn có một việc phải làm. Nếu hắn vĩ đại như vậy, đối với việc nàng muốn làm kế tiếp, hắn là sẽ không dễ ý đi?

Đi ra khỏi phòng Liễu Phong Liệt, Tô Nhượng Hàm cũng không có về phòng của mình, ngược lại là khi nhìn thấy Tiểu Bạch ngồi xổm ở trước cửa phòng của Mặc nhi bên kia, nàng vẩy vẩy tay với nó, nhỏ giọng kêu lên: “Tiểu Bạch, lại đây.”

Tiểu Bạch nhìn thấy Tô Nhượng Hàm, có chút kích động chạy tới, bởi vì gần đây nàng không ra khỏi cửa, cũng không chịu gặp ai. Ngay cả Tiểu Bạch cũng đã mấy ngày không thấy được nàng, lúc này nhìn thấy nàng tự nhiên là kích động không thôi.

Sờ sờ đầu lông xù của Tiểu Bạch, Tô Nhực Hàm mang theo nó đi tới cửa chính, thừa dịp bóng đêm nằng đi tới trong thành.

Hiện tại cũng chỉ mới khoảng mười giờ tối, nhưng bởi vì cổ đại không đèn đuốc như ban ngày giống hiện đại, cho nên bốn phía thoát nhìn tối đen như mực. Nằng một nữ tử ra ngoài vào ban đêm tất nhiên là không an toàn, nhưng có Tiểu Bạch đi cùng, ngược lại nằng không hề sợ hãi. Ngay cả người có võ công cũng có ý sợ hãi Tiểu Bạch, cho nên nếu như người bình thường đụng tới, nó tuyệt đối có thể thoải mái lật đổ người ta.

Thừa dịp bóng đêm ra cửa, nằng một đường chạy chậm tới hiệu thuốc bắc trong thành, dùng sức gõ cánh cửa đã đóng kín. Người ở bên trong khó chịu rống to vài tiếng, nhưng bị tiếng đập cửa của nằng ép buộc không có biện pháp, cuối cùng đành mở cửa ra. Nhìn thấy ngoài phòng là một nữ tử khoác áo choàng thật dài, cả đầu đều giấu ở trong áo choàng nhìn không ra tướng mạo, sắc mặt chường quầy giữ tiệm không tốt trực tiếp quát lên: “Đại phu không có ở trong tiệm, đã về nhà rồi người còn không về cho người ta ngủ?”

Tô Nhực Hàm nguy hiểm nheo mắt lại, nhưng nghĩ tới ý đồ đến đây của mình, nằng trực tiếp lạnh lùng mở miệng nói: “Ta không xem bệnh, mua thuốc...”

Vừa nghe là mua thuốc, ngược lại sắc mặt chường quầy tốt hơn một chút, hần ngáp một cái hỏi: “Mua thuốc gì?”

Khi Tô Nhực Hàm nói ra thuốc mình muốn mua, quả thực sắc mặt chường quầy kinh ngạc đến cực điểm, cả một lúc lâu sau hần mới phần nộ nói: “Hoang đường, trong tiệm của ta làm sao lại có cái loại dược hạ tiện đó, đi đi đi...”

Tô Nhực Hàm cười lạnh một trận, tiệm thuốc mà không thuốc kia, tên của nằng sẽ viết đảo ngược lại, không nhìn chường quầy phần nộ, nằng trực tiếp nói nhỏ với Tiểu Bạch canh giữ bên chân: “Tiểu Bạch, người nhìn thị trên người vị đại thúc này, có đủ một bữa ăn ngon cho người không?”

Mà Tiểu Bạch cũng thật là phối hợp, nghe xong lời của nằng, liền trực tiếp làm động tác ra nhe răng hướng tới chường quầy. Đừng nói cái bộ dáng kia của nó thật đáng sợ, lúc này chường quầy mới phát hiện tồn tại của Tiểu Bạch, cả kinh đột nhiên lui về phía sau vài bước, hần kinh hoàng không thôi hét lên: “Người, người muốn làm gì... Ta, ta đã nói rồi, chúng ta là hiệu thuốc bắc đứng đắn, không có cái loại đó.”

Tô Nhực Hàm nguy hiểm cười lạnh kẻ sát vào: “Người xác định không có thứ đó sao?”

Mà đồng thời Tiểu Bạch cũng để sát vào hơn, thậm chí còn khoa trương chảy nước miếng xuống. Chường quầy sợ tới mức ngã xuống đất, cuối cùng hần vẫn phải thỏa hiệp. Tuy rằng không có thứ nằng thật sự muốn, nhưng tìm mấy thứ thuốc bột, lập tức pha chế cho nằng.

Nhực Hàm có được thứ mình muốn, nằng hừ lạnh một tiếng rồi đi, nằng đã nói mà, trong hiệu thuốc bắc làm sao có thể mua không được **** và xuân dược, cho dù bên ngoài không có, làm sao ngầm ngầm lại có thể không có chứ.

Ban đêm Hương Phiêu Trai bị người gõ cửa, khi tiểu nhị trong tiệm mất buồn ngủ mông lung đi ra mở cửa, thấy người tới cửa là Tô Nhực Hàm, sợ tới mức hoàn toàn tỉnh ngủ, có chút lắp bắp nhìn nằng kêu lên: “Tô, Tô cô nương... Ngài, ngài có chuyện gì sao?” Trong lòng hần có chút khô sở nghĩ, cũng không biết rốt cuộc giữa đại thiếu gia nhà mình và Tô cô nương đã xảy ra cái gì, vốn hai người đang tốt đẹp sắp thành thân, cũng đã định xong ngày lành, đột nhiên liền hủy bỏ hôn lễ. Hơn nữa sau khi đại thiếu gia trở về, cũng vẫn luôn núp ở phía sau viện không đi ra, mà tức thì lại có lệnh cưỡng chế không cho phép bọn họ tiến vào hậu viện.

“Ta muốn gặp Phụng Vân Cẩm.” Tô Nhực Hàm bình tĩnh mở miệng.

Tiểu nhị khó xử nhìn nằng: “Tô cô nương, ngài vẫn nên trở về đi, đại thiếu gia của nhà ta nói qua, không gặp khách.” Nhất là ngài tới, thì tuyệt đối không gặp.

Nghe vậy, Tô Nhực Hàm nguy hiểm nheo mắt, giãn dờ mà cười.

Được, tốt lắm, Phụng Vân Cẩm tên hôn đản này, lại còn không gặp ta, là sợ ta phát hiện ánh mắt người có vấn đề, sau đó biết được nguyên nhân chân chính lúc trước người hủy bỏ hôn lễ sao?

Trong lòng nằng tràn đầy tức giận, trực tiếp nguy hiểm cười lộ lên, chỉ chỉ Tiểu Bạch bên chân nói với tiểu nhị: “Tiểu Bạch của nhà ta đã vài ngày không ăn cái gì, tin tưởng lấy khẩu vị của nó, gặm hết cái thân gầy tong teo của người là không thành vấn đề, người xác định còn muốn ngăn cản ta đi vào gặp đại thiếu gia của nhà người không?”

Không thể không nói, đi theo người tốt học gương tốt, đi theo đạo sĩ học giả thần giả thánh.

Hiện tại Tiểu Bạch nó giả bộ hung ác dọa người thì học rất có hình có dáng, nhất là mới vừa rồi ở hiệu thuốc bắc còn biểu diễn qua một lần, hiện tại lại phát huy thêm một lần nữa ngược lại chỉ có hơn chứ không có kém. Lúc này tiểu nhị sợ tới mức muốn khóc rống nhìn Tô Nhực Hàm ủy khuất nói: “Tô, Tô cô nương, ngài đừng làm khó dễ ta nha.”

Hần là thật sự là muốn khóc mà, Phúc bá đã dặn dò qua, nếu Tô cô nương lại đến, nhất định phải nghĩ biện pháp khuyên nằng trở về, nhưng lại đặc biệt dặn dò, vô luận như thế nào cũng không được bắt kinh với nằng. Nhưng mà Phúc bá lão nhân gia không có nói cho hần, khi Tô cô nương nửa đêm khuya khoát xuất hiện ở Hương Phiêu Trai, nói là muốn gặp đại thiếu gia nhà mình bị hần dùng lời nói nhẹ nhàng khước từ rồi, mà thời điểm nằng thả chó uy hiếp hần, hần phải làm cái gì bây giờ...

Hương Phiêu Trai võ công tốt nhất chính là đại thiếu gia, sau đó chính là Phụng Thiên hộ vệ đại thiếu gia. Nếu có Phụng Thiên ở đây, hần cũng còn có thể lớn tiếng kêu cứu, để cho hần ta đến cứu mình từ trong miệng con chó đáng sợ này. Nhưng mà cổ tình là mấy ngày trước đây, Phụng Thiên nói là thay đại thiếu gia nhà mình đi tìm thuốc gì đó, hiện tại căn bản không ở Hương Phiêu Trai. Lúc này Phúc bá lão nhân gia lại ngủ sâu, phòng chừng nếu hần

có kêu to, cũng không có biện pháp đánh thức ông ấy, sau đó mình đã bị con chó hung ác trước mắt này ăn thịt rồi.

Mà Tô Nhược Hàm hiển nhiên không muốn lè mề thời gian ở trong này với tiểu nhị, nàng trực tiếp cầm vừa rồi mua được ****, bay thẳng đến hán vậy một ít qua.

Không thể không nói, Tiểu Bạch đe dọa thì vô cũng có hiệu quả, được được chương quỳ cấp cho xác thực rất hiệu quả, chỉ mới có một ít, tiểu nhị kia đã gãy dựa một chút rồi ngất đi.

Tô Nhược Hàm kéo tiểu nhị vào bên trong, Tiểu Bạch ở một bên còn thông minh hỗ trợ, một người một câu kéo điểm tiểu nhị đi vào rồi, nàng đi đóng cửa Hương Phiêu Trai, cầm ngọn đèn vừa rồi tiểu nhị châm lên, sau đó đi đến hậu viện.

Bởi vì đã tới không chỉ một lần, nên sẽ không phát sinh tình huống nàng không tìm thấy đường đi. Dựa vào ánh sáng mờ tối, khi nàng đi bên ngoài căn phòng của Phụng Vân Cẩm ở hậu viện, đầu tiên nàng nhìn nhìn bốn phía, nhìn xem tên Phụng Thiên kia có ở gần đó hay không. Nàng cũng biết tên kia võ công tốt lắm, ít nhất là nhảy tường vô nhà nàng, khi đó chủ tớ bọn họ treo rất là có thứ tự.

Đánh giá vài lần, sau khi xác thực không có người nhảy ra, nàng mới nhẹ nhàng đẩy cửa. Nhưng khi cửa phòng vừa đẩy ra, chợt nghe được tiếng của Phụng Vân Cẩm trong phòng truyền ra: “Phúc bá?”

Tô Nhược Hàm xuyên thấu qua ngọn đèn mờ nhạt, thấy rõ trong phòng Phụng Vân Cẩm đang ngồi ở trên giường, hơi hơi nghiêng đầu, dùng lỗ tai tinh tế hướng tới cửa, giống như đang lắng nghe tiếng bước chân. Nàng trầm mặc không nói gì, bụng ngọn đèn đi tới trước bàn, buông xuống rồi lẳng lẳng nhìn hán.

Mấy ngày không thấy, hán càng thêm gầy gò hơn.

Vốn tuần nhan ôn nhuận như ngọc, lúc này cũng gầy đi cầm nhọn ra, nhất là trên cằm có râu ria nhọt nhọt dài ra, làm cho hán thoát nhìn khó nén vẻ mệt mỏi và tiều tụy. Xem ra nhiều ngày nay cũng không phải chỉ có nàng thương tâm muốn chết, nam nhân tự cho là vô cùng vĩ đại này, hán cũng chịu đựng thống khổ và dày vò.

Phụng Vân Cẩm một đầu tóc đen thật dài lúc này rối tung ở sau đầu, trên người mặc quần áo lót màu trắng, bởi vì vừa rồi xoay người ngồi dậy, mà trước vạt áo có chút rời rạc mở ra, lộ ra xương quai xanh đẹp mắt.

Hán nghiêng tai nghe tiếng bước chân cùng với tiếng hít thở của người vừa rồi đẩy cửa đi vào. Trước hết xác nhận rằng đối phương không phải địch nhân, chỉ vì đối phương không có sát khí, mà tiếng bước chân của đối phương cũng không giống như biết võ. Nếu có người muốn tới ám sát hán, cũng sẽ không ghé ngang đi vào như vậy, hơn nữa xem ra, đối phương còn đứng ở đó đánh giá mình, sẽ là ai đây?

Người sẽ xuất hiện ở trong phòng mình, trừ bỏ Phúc bá hán là chỉ có Phụng Thiên, nhưng...

Phụng Thiên cố ý đi Dược Vương Cốc lấy thuốc cho mình. Cho dù bản thân hán cũng đã không có ôm nhiều hy vọng, nhưng biết nàng đã nhiều ngày nay vẫn không ra khỏi phòng, hán lại vẫn nhịn không được mà ảo tưởng. Có thể có một loại dược giải trừ được độc đã thẩm thấu vào trong mắt mình hay không, để cho mình có thể khôi phục thị giác. Hán muốn bảo hộ nữ nhân kia, nữ nhân hán yêu thương, mà hiện tại lại không thể không buông ra.

Nhiều may, Phụng Vân Cẩm lại lần nữa mở miệng: “Rốt cuộc người là ai, vì sao không mở miệng nói chuyện?”

Tô Nhược Hàm nhìn hán ở trên giường đưa tay sờ soạng, làm như muốn xuống giường, trong lòng nàng đau đớn một trận. Nam tử hồ ly ôn nhuận như ngọc, động tác sờ soạng lúc này, làm cho nàng cảm giác được bất lực, càng làm cho nàng cảm thấy nổi đau lòng. Nam nhân ngày ngốc ngu ngốc này, vì nàng mà biến thành bộ dáng hiện tại, cổ tình còn nói cái gì mà không muốn hại nàng, lại còn làm cho lão cha Liễu gia cùng và Liễu tiểu đệ cùng nhau lừa nàng, thật sự là ngu ngốc, ngu ngốc...

Trong lòng khó thở, hô hấp tự nhiên liền dồn dập xuống, nhất là lúc này nàng đi đến bên cạnh giường, cách Phụng Vân Cẩm rất gần, tự nhiên vì vậy mà đã bị hán nắm được hơi thở và hương vị trên người. Động tác của hán cứng đờ, hô hấp dồn dập hơn, hán bối rối kêu lên: “Hàm nhi? Là nàng đúng không?” Hán nhớ rõ, mùi thơm thân nhiên trên người của nàng, vừa rồi hương vị trên người đối phương, chính là cái mùi hán quen thuộc kia, là nàng, tuyệt đối là hương vị của nàng.

Giờ khắc này, trong lòng Phụng Vân Cẩm vô cùng bối rối, vì sao lúc này nàng lại xuất hiện ở trong này, vì sao nàng còn xuất hiện ở trong phòng của mình? Hiện tại nàng hán là phần hận mình đến cực điểm mới đứng, vì sao còn xuất hiện, chẳng lẽ là... nàng đã biết?

Tô Nhược Hàm phức tạp và đau lòng lẫn lộn, nàng chưa xốt mở miệng: “Không nghĩ tới người lại còn có thể biết là ta, ta nên cảm thấy vui mừng, vì trong lòng người có ta, mà không phải giống ngày ấy theo như lời người nói sao?”

Nghe vậy, thân hình Phụng Vân Cẩm cứng đờ, gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, cực khắc chế xúc động mình muốn đưa tay kéo đối phương vào trong lòng mình. Không thể, hán như bây giờ, còn có tư cách gì có được nàng? Ngay cả vừa rồi nàng đến, hán cũng không thể phân biệt, một người mù làm sao lại có thể cho nàng hạnh phúc?

Áp chế kích động trong lòng, sắc mặt Phụng Vân Cẩm đông lạnh lại, hán lạnh lùng ngồi ở trên giường, lạnh lùng cười rộ lên, trong giọng nói tràn ngập châm chọc nói: “Tô cô nương... chẳng lẽ người đã quên, hôn ước giữa chúng ta đã sớm giải trừ vào ngày đó. Hiện tại đêm hôm khuya khoắt người xuất hiện ở trong phòng một người nam nhân, người có còn biết cảm thấy thẹn hay không?” Một bàn tay khác giấu ở trong chăn nắm thành quyền, móng tay hung hăng khảm vào trong lòng bàn tay, cực lực làm cho mình nói ra câu nói tổn thương nàng.

Không biết xấu hổ?

Nghe vậy, Tô Nhực Hàm vốn đang nhìn hấn đầy trong mắt là vẻ đau lòng, nhất thời tức giận đến hận không thể bỏ cái đầu của nam nhân ngu ngốc chết tiệt này ra. Chẳng lẽ hấn lại đại đột cho rằng, nói năng vài câu như vậy, nàng sẽ tức giận đến xoay người rồi đi sao? Hơn nữa nam nhân này không biết là quá mức không được tự nhiên sao? Vừa rồi cũng kêu nàng là Hàm nhi, lúc này lại kêu nàng là Tô cô nương. Nàng cũng nhịn không được mà hoài nghi, lại tiếp tục kéo dài, người kia có thể vì để chọc tức nàng mà nói ra lời càng khó nghe hay không.

Tô Nhực Hàm áp chế tức giận trong lòng, đào ra đồ tốt bản thân đã sớm chuẩn bị, nàng chậm rãi đi đến bên giường, dưới sự hô hấp khẩn trương của Phụng Vân Cẩm, nàng chậm rãi mở miệng: “Ngươi biết không? Ngươi thật sự là một nam nhân ngu ngốc, ngươi cho là hiện tại nói xong lời thương tổn ta, ta sẽ quay đầu rồi đi sao? Ngươi cho là mình thật vĩ đại, bởi vì ánh mắt của ngươi cho nên liền hủy bỏ lễ thành thân, thì chính là tốt với ta phải không? Ngươi thật sự không nên tới trêu chọc tâm của ta, rồi sau khi trong lòng ta có ngươi lại tự nhận vĩ đại lần tránh đi.”

Trên giường, trong lòng Phụng Vân Cẩm run rẩy đau đớn kịch liệt, hấn cũng không muốn buông nàng ra, nhưng sự thật lại làm cho hấn không thể không buông tay.

Nhìn thấy thống khổ trên mặt hấn chợt lóe rồi biến mất, Tô Nhực Hàm có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng nàng vẫn tiếp tục mở miệng nói: “Có phải ngươi cũng cho rằng ánh mắt mình không nhìn thấy, thì không cho ta được hạnh phúc không, ngươi yên tâm, ta sẽ không tiếp tục dây dưa ngươi. Ngươi đã không muốn cưới ta, như vậy ta muốn đổi cái danh hào nữ nhi nhà giàu nhất Thương Lan quốc, ta mang theo Mặc nhi vẫn sẽ có rất nhiều người nguyện ý cưới ta. Ngày mai đại ca của ta sẽ giúp ta tổ chức đại hội kén rể, chỉ là trước khi xuất giá, ta còn có một việc cần hoàn thành...”

Vừa nghe nữ nhân bên cạnh nói đến phải xuất giá, hô hấp của Phụng Vân Cẩm đột nhiên bị kiềm hãm, hô hấp dồn dập hơn, trong lòng đau như muốn xé rách hấn. Nàng, nàng thật sự phải gả cho người khác, vì sao tim mình đau như vậy, chẳng lẽ là bởi vì nghe được nàng nói xuất giá quá mức đột ngột?

Ngay tại lúc hấn còn khiếp sợ không thôi, lại phát hiện một mùi thơm đột nhiên tới gần mình, mà trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, hấn cả kinh khẽ nhếch miệng, lưỡi ấm áp của đối phương đã cuốn sâu vào, mà đến cùng với cái lưỡi thơm tho, còn có một vị thuốc nhàn nhạt.

Tim Phụng Vân Cẩm đột nhiên đập nhanh hơn, muốn dùng sức đẩy nữ nhân trước mặt mình ra, lại sợ tổn thương nàng, nhưng vừa rồi nàng dùng lưỡi cuốn vị thuốc đưa vào trong miệng hấn, lại làm cho hấn đã ần ần nhận ra là cái gì. Hấn cực khắc chế suy nghĩ kêu gào trên người mình muốn ôm nữ nhân mình tưởng niệm đang ở đối diện vào trong lòng, ngược lại hai tay hơi hơi đẩy nàng ra, thờ hồn hén đẩy nàng ra có tức giận mở miệng: “Ngươi đây là đang làm cái gì?”

Mà đáp lời hấn cũng là môi mềm của đối phương lại nhào lên lần nữa, Tô Nhực Hàm lấy ra hết khí lực bản thân, dùng sức đẩy hấn ngã lên ở trên giường, nhào lên trên người hấn hôn mặt của hấn, cùng với môi của hấn, thấp giọng nói: “Vừa rồi ta cho ngươi ăn xuân dược, ngươi nói ta đang làm cái gì đây?”

Phụng Vân Cẩm nghe vậy, nhất thời kinh hãi.

Tô Nhực Hàm lại mở miệng lần nữa: “Ngươi yên tâm, ta không dùng cái này để lại bám vào ngươi, đây chính là trừng phạt ngươi trêu chọc tình cảm của ta, sau tối nay, ta sẽ hoàn toàn cách ngươi rất xa, ngươi cứ việc yên tâm.”

Phụng Vân Cẩm nghe vậy, đau lòng muốn vội vàng ôm nữ nhân trên người mình, nhưng độ ẩm trên người càng ngày càng nóng bỏng. Lý trí còn sót lại nói cho hấn, phải đẩy nàng ra, hiện tại hấn không cho nàng hạnh phúc được, không thể đụng vào nàng, bằng không giữa hấn cùng với nàng cần gì phải dùng đến xuân dược này chứ. Trời mới biết lần trước hấn phải mất bao nhiêu tự chủ mới đẩy nàng ra được, bằng không lúc ấy đã muốn nàng.

Hấn vừa vươn tay, muốn đẩy nàng ra, lại nghe được nữ nhân trên người mình lạnh lùng nói: “Ta cũng ăn xuân dược, ngươi có thể đẩy ta ra, cùng lắm thì ta tìm nam nhân khác giải dược tính.”

Một câu, đánh bay toàn bộ giấy dựa và lý trí còn lại của Phụng Vân Cẩm, hấn phần nộ quát: “Nàng dám!”

Mà Tô Nhực Hàm chỉ lẳng lặng mở miệng: “Ngươi nên rất rõ ràng ta có dám hay không, không phải sao?” Nói xong, lập tức chống hai bên sườn hấn muốn đứng dậy rồi đi, mà động tác này của nàng hiển nhiên là hoàn toàn chọc giận nam nhân dưới thân.

Phụng Vân Cẩm phát hiện nàng muốn đứng dậy, còn nghĩ đến lời nàng nói mới rồi, nhất thời giận tím mặt, hai tay bắt lấy nàng, giam cầm eo của nàng, chuyển người một cái thì vị trí giữa hai người đã đổi chỗ.

“A...” Tô Nhực Hàm kinh hô một tiếng.

“Không được... Ta không cho phép, ừ... Không cho phép nàng đi tìm nam nhân khác.” Phụng Vân Cẩm áp lên thân thể của nàng, hơi thở ấm áp phun ở trên mặt của nàng, thờ hồn hén. Hấn hung hăng dựa vào cảm giác mà hôn xuống, sờ soạn tìm kiếm đến vị trí môi nàng rồi dùng sức hôn lên, không ngừng cắn nuốt hơi thở ấm áp của nàng. Mà Tô Nhực Hàm phát tác xuân dược, lúc này thân trí của nàng cũng bắt đầu rồi đi, nhiệt tình mà lại cuồng nhiệt đáp lại hấn.

Hấn vốn mạnh mẽ tự áp chế cảm tình của với nàng, hơn nữa xuân dược sớm phát tác, hấn cực khắc chế, kết quả lại bởi vì Tô Nhực Hàm nói một câu tìm nam nhân khác giải xuân dược mà hoàn toàn sụp đổ, lý trí sớm bay đi mất.

Hàm nhi, Hàm nhi của hấn, làm sao nàng có thể tìm nam nhân khác, không được...

Hô hấp Phụng Vân Cẩm nặng nề hôn thiên hạ dưới thân, giờ khắc này không có cái gọi là giấy dựa, chỉ có đoạt lấy xâm nhập cốt tủy. Dưới thân vốn là

nữ nhân hấn yêu thương, tiếng thở gấp của nàng, không chỗ nào không phải là cường hiệu thúc giục tình ****, làm cho hấn cuồng nhiệt dần dần vuốt ve rút đi quần áo của nàng. Ở trong thế giới hắc ám, dùng môi với lưỡi của hấn vẽ ra nét kiều mỹ của nữ nhân dưới thân, dùng cảm xúc hai tay du động trên thân thể như ngọc của thiên hạ dưới thân, như si như cuồng, yêu trong cốt tủy.

Khi hấn loạn trí, tách ra hai chân người dưới thân, dùng sức thẳng tiến một cái, trong cơn mê loạn hai người đều dừng một chút. Phụng Vân Cẩm cuồng loạn thần trí hơi chút thanh tỉnh lại, đầu lòng không thôi hôn thiên hạ dưới thân, hơi thở gấp thì thảo nói nhỏ: “Hàm nhi... Hàm nhi của ta.”

Trong phòng là tiếng thở gấp thô ráp, tiếng thở gấp ngậm nga, cảnh xuân đầy phòng làm cho trắng sáng ngoài phòng cũng thẹn thùng trốn trong mây.

Một lần lại một lần, từ trong sự vận động nguyên thủy, nam nhân thâm tình cuồng nhiệt không ngừng triển miên nữ tử dưới thân, một lần lại một lần gọi lên nguyên thủy nhất, làm cho nữ tử dưới thân cũng nhảy múa theo, ở dưới thân của hấn nở rộ thành đóa hoa đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đại kết cục (thượng).

Hôm sau, khi Phụng Vân Cẩm tỉnh lại, mở mắt ra ngênh đón hấn là một mảnh tối tăm, hấn hơi có chút ngây người.

Bàng hoàng thì thảo lẩm bẩm: “Hàm nhi...”

Đêm qua trong mộng Hàm nhi xuất hiện ở trong phòng của mình, còn... nhớ tới chỗ này, Phụng Vân Cẩm thở dài một tiếng, vươn tay tới bên cạnh mình vuốt ve, giống như đang nhớ lại nữ nhân trong mộng làm cho hấn nhớ nhưng mà tim như bị đao cắt.

Xúc cảm lạnh lẽo dưới tay, cũng không còn thiên hạ ôn nhu nữa, trên mặt hấn lộ ra mê mang và mất mát, thì ra đêm qua hết thảy thật sự chính là một giấc mộng. Chỉ là vì quá mức mong nhớ nàng, cho nên có một giấc mộng xuân.

Nghĩ đến đây, hấn chưa sót tự giễu cười, sau khi hấn đối với nàng như vậy, tự bản thân cũng biết làm sao nàng lại có thể xuất hiện, còn cùng với mình...

Trong lòng một hồi nặng nề đau đớn, Phụng Vân Cẩm có chút mất mát xoay người ngồi dậy, ngay tại khi hấn sờ soạng chuẩn bị rời giường, chặn từ trên người rơi xuống, làm cho hấn nhận thấy được chỗ nào đó khác thường.

Hấn kinh hoàng đưa tay sờ soạng trên người mình, phát hiện bản thân mình dưới chân lại đang trần truồng, đột nhiên dừng một chút. Trong nháy mắt kích động xoay người nằm úp sấp trở lại trên giường, sờ soạng tìm kiếm cái gối đầu bên cạnh, khi ngửi được trên đó còn có mùi thơm ngọt quen thuộc chưa tán đi, hấn bừng tỉnh.

Không phải mộng, hết thảy phát sinh đêm qua hóa ra cũng không phải là mộng, Hàm nhi... Hàm nhi nàng thật sự đã tới, lại triển miên một đêm với mình?

Trong lòng Phụng Vân Cẩm bồi hồi một trận, tìm kiếm lung tung ở trên giường, tùy ý tìm được áo lót mặc vào, giọng điệu dòn dập kêu lên: “Hàm nhi... Nàng ở đâu?”

“Hàm nhi...”

Hấn lo lắng kêu vài tiếng, nhưng đáp lại hấn chỉ có yên tĩnh đến mức tận cùng.

Phụng Vân Cẩm liên tục kêu vài tiếng cũng không có được sự đáp lại, thì chậm rãi tỉnh táo lại, nhú mảy ngồi ở trên giường bắt đầu suy nghĩ kỹ. Vừa rồi khi hấn sờ ở chân bên cạnh, rõ ràng là đã lạnh lẽo, nói cách khác nữ nhân bên cạnh hấn đã rời đi chỉ sợ không phải trong một chốc lát.

Cũng chỉ trách hấn đêm qua quá mức cuồng nhiệt, sau đó lại nặng nề ngủ say, ngay cả khi nào nàng rời đi cũng không biết.

Nghĩ tới cuồng nhiệt triển miên đêm qua, vẫn còn không ngừng vang vọng ở trong đầu, nữ nhân ngốc kia, lại làm cho mình và nàng đồng thời trúng được, mà hấn trong cơn mê mê bồng bột, yêu cầu vô độ muốn nàng một lần lại một lần, thân mình yêu kiều nhỏ nhắn của nàng còn chịu đựng được sao?

Rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?

Sau một đêm triển miên với mình, lại cứ lặng yên không một tiếng động rời khỏi hấn mà đi như vậy, chẳng lẽ là...

Đột nhiên nhớ tới những lời Tô Nhượng Hàm nói đêm qua, sắc mặt Phụng Vân Cẩm khẽ biến, lần tìm một cái áo phủ thêm lên người, lớn tiếng kêu lên với phía ngoài: “Phúc bá...”

Vừa kêu không bao lâu, thì ngoài phòng đã truyền đến một trận tiếng bước chân, bên ngoài vang lên giọng nói của Phúc bá: “Thiếu gia...” Trên mặt ông còn gọi lên ý cười vui mừng, đêm qua bởi vì động tĩnh trong phòng thiếu gia làm cho người trong viện có điều phát hiện. Nhất là sau khi Phúc bá phát hiện, vốn định xâm nhập vào trong phòng thiếu gia nhà mình xem xét, mà khi ở ngoài cửa phòng, phát hiện trong đó có một giọng nói giống như là Tô cô

nuong. Hơn nữa căn cứ chính xác rõ ràng nhất là, ngoài cửa phòng thiếu gia nhà mình có một Tuyết Lang đang nằm úp sấp, Phúc bá cũng đã gặp qua, chính là Tô cô nương nuôi dưỡng.

Vừa vặn khi đó tiểu nhị bị hôn mê choáng váng tỉnh lại, cẩn thận hỏi một hồi, thế mới biết được xác thực Tô Nhượng Hàm đến đây, hơn nữa thời điểm đi đến giống như thái độ thật không tốt.

Mặc dù không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở trong phòng thiếu gia nhà mình, còn...

Nhưng lúc ấy Phúc bá nghe được tiếng thờ gấp động tĩnh trầm thấp trong phòng thiếu gia, vốn lại biết được một mảnh thâm tình của thiếu gia nhà mình đối với Tô cô nương, nếu không phải ánh mắt thiếu gia nhà mình...

Từ sau khi việc hôn nhân bị hủy bỏ, thiếu gia nhà mình liền từ từ tiêu tụy, bọn họ đều nhìn ở trong mắt, biết ở trong lòng. Đêm qua chuyện phát sinh trong phòng, thật ra lại làm cho Phúc bá vui vẻ khi chuyện này thành, chỉ cho là rốt cuộc thiếu gia nhà mình đã nghĩ thông suốt, hai người có tình sẽ thành thân thuộc thôi.

Phòng trong Phụng Vân Cầm cũng không biết Phúc bá đứng ở cửa suy nghĩ nhiều như vậy, hẳn nghe được Phúc bá lên tiếng trả lời, giọng điệu có chút lo lắng mở miệng: “Hôm nay Liễu gia liệu có động tĩnh gì?”

Nghe vậy, Phúc bá ở ngoài phòng hơi sững sốt, ông kinh ngạc mở miệng hỏi nói: “A... Liễu gia?” Thần sắc có chút mê mang.

Phúc bá có chút ngoài ý muốn khi thiếu gia nhà mình hỏi động tĩnh Liễu gia, đêm qua không phải Tô cô nương ở cùng với thiếu gia sao, vì sao lại... Nghe trong phòng giống như không có thanh âm của Tô Nhượng Hàm, Phúc bá muốn đi vào lại không dám xác định, chỉ sợ đột nhiên tiến vào sẽ mạo phạm Vương phi tương lai, suy nghĩ một chút Phúc bá mở miệng nói: “Hỏi thiếu gia, lão nô cũng không biết hôm nay Liễu gia có động tĩnh gì, nhưng... không phải Tô cô nương nàng cùng một chỗ với ngài sao?”

Trong phòng Phụng Vân Cầm đang mặc quần áo, nghe được Phúc bá nói thì hơi ngẩn ra, trên gương mặt tuấn mỹ trắng nõn lộ ra nét đỏ ửng, thần sắc lại hơi cúi mở miệng nói: “Ta tỉnh lại thì nàng đã rời đi, người nhanh đi kêu người đi xem hôm nay Liễu gia có động tĩnh gì.” Nghĩ đến những lời nữ nhân kia nói đêm qua, hẳn cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Nghe xong lời của hắn nói, ngoài phòng tuy rằng Phúc bá ngoài ý muốn Tô Nhượng Hàm sáng sớm liền rời đi, nhưng vẫn gật gật đầu nói: “Vậy lão nô trước cho người đi vào thay quần áo giúp người, sau đó lại phái người đi hỏi thăm được không?”

Không đợi Phụng Vân Cầm trả lời, lại đột nhiên nghe được xa xa bên ngoài viện một trận thanh âm khuê chiêng gõ trống truyền đến. Hai người Phúc bá và Phụng Vân Cầm đồng loạt nhú mày, mơ hồ nghe được có người lớn giọng đang kêu gì đó. Không đợi Phúc bá mở miệng nói đi ra ngoài xem thế nào, trong phòng Phụng Vân Cầm cũng đã thay đổi sắc mặt, chỉ vì hắn nghe rõ theo sau tiếng khuê chiêng gõ trống, là thét to: tin tức tốt, tin tức tốt... nữ nhi Liễu Hương của nhà giàu nhất Thương Lan quốc đang kén rể ở trong thành, chỉ cần là nam tử độc thân đều có thể tham gia, mọi người mau đi xem một chút nha...”

Ngoài phòng Phúc bá nghe nói như thế, thì cả kinh trong đầu choáng váng thành một mảnh, không đợi ông nghĩ nhiều, trong phòng Phụng Vân Cầm đã ngã dục phải cánh cửa, ‘ầm’ một tiếng cửa bị kéo ra.

Phúc bá ngu si đứng ở nơi đó, nhìn thiếu gia nhà mình, ông sững sờ mở miệng: “Thiếu, thiếu gia... Tô cô nương...” Đêm qua, đêm qua Tô cô nương nàng rõ ràng ở trong phòng thiếu gia, vì sao hôm nay Liễu gia lại thay nàng chọn rể ở trong thành đây, chuyện gì đang xảy ra hả?

“Chiêu, thân?” Sắc mặt Phụng Vân Cầm âm trầm đứng ở nơi đó, một bàn tay còn nắm chặt trên cánh cửa, nghe được vấn đề của Phúc bá, kế tiếp tay dùng sức ‘roạt’ một tiếng, một cánh cửa gỗ đã bị hắn kéo xuống dưới, trong lòng phần nộ làm tim hắn đau nhức.

Lúc này Phúc bá cũng có chút ngây người, chậm chạp mở miệng: “Thiếu gia, đây, có lẽ là có cái gì hiểu lầm?”

Phụng Vân Cầm đứng ở nơi đó nghe vậy, con ngươi đen nhánh không có tiêu cự hơi nheo lại, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Sẽ là hiểu lầm sao?

Đêm qua nữ nhân kia nói những lời ở bên tai mình, sau đó hôm nay liền truyền đến tin tức nàng kén rể, đây sẽ là hiểu lầm sao? Khó trách đêm qua nàng nói một câu, từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ lại đến đây đưa hắn nữa, thì ra là nàng đánh chủ ý này, vậy đêm qua... đêm qua hết thảy, ở trong lòng nàng lại tính là cái gì?

Lạnh khí trên người Phụng Vân Cầm tỏa ra bên ngoài, liền dứt khoát cất bước đi ra bên ngoài.

Một bên Phúc bá không kịp ngăn cản, chỉ đành phải kinh hoàng nhìn thiếu gia nhà mình một cước đá vào cánh cửa đi tới phía trước, ông cuống quýt đỡ lấy Phụng Vân Cầm nói: “Thiếu gia... cẩn thận...”

Phụng Vân Cầm suất nửa ngã xuống đất, một bên Phúc bá thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại phát hiện thần sắc trên mặt thiếu gia nhà mình đột biến, trên mặt đầy tuyệt vọng và đau xót.

Tình huống bất thành linh vừa rồi, giống như một chậu nước lạnh tưới xuống trên đầu Phụng Vân Cầm đang trong cơn thịnh nộ, toàn bộ lạnh đến thấu tâm can, lửa giận trong lòng cũng theo đó mà tắt ngấm, chỉ còn lại một nỗi thống khổ giãy dụa, hẳn hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt té ngã, sự thật lại làm cho hắn hiểu được, hắn có tư cách gì mà phẫn nộ, có tư cách gì đi ngăn cản nàng kén rể... Bản thân mình như bây giờ, có thể cho nàng hạnh phúc sao?

“Phúc bá... Người đi xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh.”

Phượng Vân Cẩm yên lặng tránh thoát tay Phúc bá đang nâng đỡ hắn, chưa sót cười cười, bước chân tập tễnh đi vào trong phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Lúc này Phúc bá lo sợ bất an nhìn cửa phòng đóng chặt, sắc mặt vừa rồi của thiếu gia... Ông do dự mở miệng, lại một câu cũng không nói nên lời.

Mà ở một chỗ khác của thành biên cảnh, lúc này cũng đang vô cùng náo nhiệt.

Khoảng thời gian trước hôn sự ồn ào huyền ảo của nhà giàu nhất Thương Lan cùng với Tiêu Dao tiểu vương gia Phượng Lan quốc mới thất bại, nhưng cũng chỉ ngắn ngủn mấy ngày, thì lại truyền ra tin tức tiểu thư Liễu gia kén rể. Không giới hạn gia tài nhà trai, chỉ cần cầu vãn vô song toàn, có thể đối xử tốt với tiểu thư Liễu gia và con trai nàng là được. Tin tức như vậy nếu là người bình thường nói ra, có lẽ còn có thể bị cho rằng là lời đồn, nhưng... Lần này là một đám quan sự thương hội Liễu gia mang theo thuộc hạ, khua chiêng gõ trống ở trên đường tuyên cáo như vậy, việc này còn có thể là giả sao?

Thật đúng là đừng nói, cho dù khoảng thời gian trước rất nhiều người ngầm cười nhạo Tiêu Dao tiểu vương gia lại khẳng khái cưới một người bị chồng ruồng bỏ, sau đó còn làm phụ thân tiện nghi cho người khác. Hiện tại sau khi biết tiểu thư Liễu gia chọn rể, những người đó lại giống như quên mất về mặt khinh bỉ lúc trước kia, chen lấn chui tới địa phương làm lời đài trong thành, hơn nữa đa số nam nhân còn độc thân đều báo danh tham gia lời đài chọn rể.

Làm lão cha tiện nghi làm sao chứ, nhưng đó là nữ nhi nhà giàu nhất nha, đừng nói làm cha tiện nghi, cho dù là nón xanh đội lên đầu, rất nhiều nam nhân có tâm tính bay lên cao làm Phượng Hoàng, bọn họ cũng nguyện ý. Dù sao có tiền, muốn nữ nhân gì mà không có, đến lúc đó cùng lắm thì nạp thêm vài mỹ thiếp như hoa như ngọc là được.

Trên lầu thương hội Liễu gia, phía trước cửa sổ trong một gian phòng sát đường, một bóng dáng tuấn lãng nhủ mi nhìn tình huống đám đông đang ùn ùn tới báo danh phía dưới. Nam tử nhếch môi mỉm cười, giống như mang theo vẻ không vui nhìn về phía nữ tử đang lặng im uống trà trước bàn, lạnh lùng mở miệng nói: “Hương nhi... Người có thể nói cho ta biết, đến tột cùng người tính như thế nào không? Người cũng biết, chuyện này một khi mở đầu, thì chính là mũi tên kéo khỏi dây cung không cách nào quay đầu lại. Danh vọng Liễu gia ở đó, không cho phép chúng ta lấp liếm. Nếu người thật sự tính cứ chọn rể như vậy, sau đó gả cho một nam nhân xa lạ không biết sao?”

Tô Nhượng Hàm ngồi trước bàn, nàng ôm Mặc nhi, đang đưa tay dứt đầu dây tơ tằm cho Mặc nhi ăn, nghe được Liễu Phong Liệt nói, nàng hơi dừng một giây, thân nhiên cười bình tĩnh nói: “Ta biết, nếu đã quyết định rồi, ta sẽ không đổi ý, đây coi như là ta cho mình và hắn một cơ hội. Nếu hắn xuất hiện, ta sẽ không gả cho người khác, nếu hắn không hiện ra, ta cũng coi như chết tâm mà gả cho người khác.” Khi nói tới đây, nàng lại có chút tự giễu nói một câu: “Ta nghĩ có đại ca các người ở sau lưng ta, có lẽ gả cho ai cũng sẽ không làm mẫu tử chúng ta chịu ủy khuất mới phải.”

Nghe được lời của nàng, bên kia Liễu Phong Liệt đã không biết nói cái gì cho phải.

Trên tuần nhan anh tuấn có vẻ bất đắc dĩ giận tái mặt, tiểu muội của hắn, hắn càng ngày càng nhìn không thấu rồi.

Vốn tưởng rằng nàng hắn là yêu Phượng Vân Cẩm mới đúng, vì cái gì dưới tình huống này đây nàng đề xuất kén rể như vậy. Vạn nhất tiểu tử Phượng Vân Cẩm kia không nghĩ thông, chẳng lẽ kế tiếp giữa hai người đành phải liên tiếp chặt đứt quan hệ?

Nhìn Tô Nhượng Hàm bên kia không thèm nhắc lại, Liễu Phong Liệt bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhủ mi tiếp tục nhìn người phía dưới cửa hàng đang báo danh. Muốn từ giữa những người đó có thể nhìn thấy có người của tiểu tử Phượng Vân Cẩm tới đây tìm hiểu tin tức. Nếu có, có lẽ hắn còn có thể đoán được tiểu tử kia làm không được chuyện nhìn tiểu muội nhà mình tái giá với người khác.

Nhưng mà phía dưới người tập nập, Liễu Phong Liệt tự nhận nhìn không ra trò trống gì, cuối cùng chỉ đành phải khó thở, phát tay áo đi tới dưới lầu. Đang suy nghĩ có nên để cho người đi Hương Phiêu Trai báo cho tiểu tử Phượng Vân Cẩm kia biết một tiếng không.

Nhìn Liễu Phong Liệt bị mình làm tức giận đến phát tay áo rời đi, đáy lòng Tô Nhượng Hàm thờ dài, chỉ có thể trầm mặc nói xin lỗi với đại ca.

Nàng cũng không có biện pháp, hiện tại đi một chiều này, có thể nói là bước cờ hiểm.

Đánh cuộc thắng, Phượng Vân Cẩm và nàng sẽ hạnh phúc sinh hoạt với nhau, nếu thua, như vậy giữa hai người sẽ không còn quan hệ, chẳng qua chỉ là tâm chết đi mà thôi.

“Mặc nhi... Mẫu thân làm như vậy, con sẽ trách mẫu thân sao?” Tô Nhượng Hàm thờ dài một tiếng, cúi đầu hỏi Mặc nhi trong lòng.

Nuốt xuống một trái đầu tây, Mặc nhi ngược cổ mở mắt đen láy sáng trong nhìn mẫu thân nhà mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng thành sớm cũng hiện lại giống như cái bánh bao, rồi rầm hồi lâu sau, mới cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, thỉnh thoảng kêu lên: “Mẫu thân...”

Tô Nhượng Hàm đang xuất thần đột nhiên hoàn hồn, cúi đầu nhìn Mặc nhi đáp: “Làm sao vậy Mặc nhi?”

Mặc nhi nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn nàng nói: “Nếu Phượng thúc thúc không chịu đến cưới mẫu thân, dứt khoát để cho phụ thân lại cưới mẫu thân đi?”

Mặc nhi ở trong ngực nói một câu, trong nháy mắt làm cho Tô Nhượng Hàm hóa đá ở đó, biểu tình cổ quái nhìn chằm chằm Mặc nhi thật lâu, khoe miệng

run rẩy hỏi: “Con đang nói giỡn với mẫu thân hả?”

Nghiêng đầu nhỏ, Mặc Nguyệt trầm mặc vài giây, sau đó ngẩng đầu chớp mắt, dừng một chút nói: “Ừm... Mặc nhi cũng không nói chuyện cười nha, ngày đó thời điểm phụ thân cũng có nói qua...”

Tô Nhượng Hàm hít lại mắt hạnh, nhìn chăm chăm Mặc nhi, nguy hiểm nhìn nó: “Không phải con nói phụ thân con đi không chào hỏi với con sao?”

Mặc nhi trong lòng nằng, lúc này thân mình nhỏ nhỏ đột nhiên cứng đờ, có chút hóa đá ngẩng đầu nhìn mẫu thân nhà mình, cuối cùng chột dạ không thôi cúi đầu, vênh môi nhỏ giọng lầu bầu nói: “Mẫu thân... Người không cần tức giận nha, không phải Mặc nhi cố ý lừa gạt người, là phụ thân không cho con nói với người.”

Sau khi Mặc nhi nói xong, thấy sắc mặt mẫu thân nhà mình vẫn là không tốt, không có biện pháp, liền vội vàng thành thật khai báo lời nói ngày đó khi Mặc Tử Khanh rời đi nói với bé.

Thì ra ngày ấy trước khi Mặc Tử Khanh rời đi, hấn thật sự là đi gặp Mặc nhi.

Bởi vì biết Mặc nhi tuyệt đối không muốn đi với mình, mà Tô Nhượng Hàm ở trong mắt hấn cũng nhìn ra khác biệt rất lớn với trước kia. Mặc kệ sau này nàng có thể gả cho Phượng Vân Cẩm hay không, nhưng nàng thật tình yêu thương Mặc nhi là thật. Chỉ cần từ nụ cười ngọt ngào trên mặt Mặc nhi là có thể biết, hiện tại nó hạnh phúc, ít nhất thì vui vẻ và hạnh phúc hơn lúc trước khi hấn chiếu cố Mặc nhi.

Sau khi cân nhắc, cuối cùng hấn quyết định để cho Mặc nhi đi theo nàng cùng nhau sinh sống.

Cho nên trước khi đi, hấn đi gặp Mặc nhi, nói cho nó về sau ngoan ngoãn đi theo sống với mẫu thân, nếu có phiền toái hoặc là khó khăn gì có thể trở về tìm mình bất cứ lúc nào.

Nghe Mặc nhi ngọt ngào ngây thơ nói lại lời của phụ thân nó, Tô Nhượng Hàm phức tạp trầm mặc.

Chung quy Mặc Tử Khanh yêu thương Mặc nhi, cho dù năm đó hấn cũng không yêu Liễu Hương, nhưng dù sao Mặc nhi cũng là cốt nhục của hấn, hà cớ gì mà không yêu thương? Cho nên, trước khi rời đi hấn mới có thể nói như vậy với Mặc nhi đi.

Mặc nhi thấy mẫu thân nhà mình trầm mặc không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi nhìn nàng, thử nói: “Vậy mẫu thân, người có chịu không nha?”

“Cái gì được không hả?” Tô Nhượng Hàm hoàn hồn, mê mang hỏi.

Mặc nhi bần bần quai hàm, bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Chính là để cho phụ thân đến cưới mẫu thân đó...”

Vốn bé vẫn rất hy vọng quý chán ghét Phượng thúc thúc cưới mẫu thân nhà mình, nhưng mà vạn nhất hấn không chịu cưới mẫu thân, vậy khẳng định sẽ làm mẫu thân bị thương tâm, sau đó sẽ gả cho thúc thúc không quen biết khác, đến lúc đó thì mẫu thân sẽ càng thương tâm hơn. Một khi mẫu thân thương tâm đối với bé mà nói, thì đó chính là chuyện phiền toái, nếu để cho phụ thân cưới mẫu thân, hấn là có thể được đi?

Tô Nhượng Hàm cũng không biết oán thầm trong lòng Mặc nhi, nàng run rẩy khước miệng, dùng sức hung hăng lắc đầu: “Không được...” Nàng thật sự không có dũng khí sinh sống cùng với tên Mặc Tử Khanh kia, nhất là sau lưng còn có một Thanh Nguyên nhớ thương Mặc Tử Khanh, tên yêu nghiệt kia rất khủng bố, nàng cũng không muốn trêu chọc.

Mặc nhi thấy mẫu thân nhà mình lắc đầu, thì có chút thất vọng cúi đầu, trong lòng rầu rĩ nghĩ. Nếu mẫu thân không muốn tái giá với phụ thân, chỉ có thể cầu nguyện Phượng thúc thúc nhất định phải tới cưới mẫu thân, bé thà rằng cùng với mẫu thân đi theo sống với hấn, cũng không cần cùng với thúc thúc không quen biết...

Kế hoạch Liễu gia là, lời đài chọn rể tiến hành với thời gian bảy ngày, mỗi ngày sẽ tuyển ra năm vị ưu tú nhất trong những người tới báo danh tham gia chọn rể, sau đó bảy ngày sau trong toàn bộ người dự thi lại chọn ra năm vị chiến thắng cuối cùng. Sau cùng từ đề mục tiểu thư Liễu gia đưa ra, người chiến thắng cuối cùng sẽ trở thành rể cưng danh môn Liễu gia.

Lời đài kén rể như giống như trà nóng đã triển khai.

Ngày đầu tiên Tô Nhượng Hàm ôm Mặc nhi ở phía trước cửa sổ lầu hai, nhìn suốt một ngày, người nàng mong chờ chưa có tới.

Ngày thứ hai, nàng và tiểu đệ Liễu gia ngồi ở sau lời đài, tới hoàng hôn, người kia vẫn chưa có tới.

Ngày thứ ba... Liễu lão cha tâm phiền ý loạn nhìn người tới dự thi, cũng không có phát hiện người kia nữ nhi nhà mình tâm tâm niệm niệm, cuối cùng phát tay áo rời đi.

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Tô Nhượng Hàm ngẩng đầu nhìn sắc trời mờ mịt, cuối cùng chưa sót cười cười, quay đầu nhìn sang Liễu tiểu đệ ở bên cạnh đang lo lắng không thôi nhìn

nàng nói: “Hôm nay thì tới đây thôi, ngày mai sẽ kết thúc...” Nói xong, nàng xoay người cô đơn rồi đi.

Cuối cùng hẳn cũng... không có tới.

Ban đêm, Hương Phiêu Trai sớm đóng cửa buôn bán.

Phúc bá gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhất là vừa rồi nghe được tin tức thám tử đi ra ngoài mang về. Trên gương mặt già nua đầy vết nhăn, ở đó gấp đến độ đi qua đi lại, thẳng đến sau khi thám tử ra ngoài, ông mới đẩy nòn nóng nhỏ giọng lầm bầm:

“Làm sao bây giờ? Đều đã truyền khắp hai nước, lần này Liễu gia chọn rê tuyệt đối không thể là trò đùa, ngày mai chính là một ngày cuối cùng, đến lúc đó nếu Tô cô nương thực sự gả cho một người khác... Ai, thiếu gia à... Ta sợ cuối cùng người sẽ hối hận...”

Trong hậu viện, trong phòng Phụng Vân Cầm, một bóng dáng gầy gò chật vật ngồi dựa ở trước giường, bên cạnh có mấy bình rượu rỗng tuếch ngã đổ. Hơi mờ ra hai mắt nhắm chặt, khi nghiêng đón hẳn vẫn là một mảnh tối đen vô biên, chua xót trên tuần nhan suy sút làm cho đáy lòng người ta lên men.

Hàm nhi, sau ngày mai, nàng sẽ là thê tử của người khác, nàng sẽ hạnh phúc, đúng không?

“A...”

Chua xót cười, làm cho khuôn mặt tuần dật của hẳn cô đơn lo lắng, theo tiếng cười không ngừng tràn ra, trong tiếng cười của hẳn tràn ngập chua xót nghẹn ngào, cuối cùng là biến thành tiếng tê rỏng như đã thú bị thương.

Cứ nghĩ cùng nàng vượt qua cả đời là ta, nhưng... cuối cùng giải được thất bại, cuối cùng ta không nhìn được, cuối cùng ta không phải là người có thể cho nàng hạnh phúc.

Ngoài phòng...

Phúc bá và Phụng Thiên lo lắng đứng ở đó, tiếng gào thét thê lương trong phòng làm cho bọn họ lo lắng không thôi, cuối cùng làm cho hốc mắt Phúc bá đỏ lên. Hai tay Phụng Thiên nắm chặt thành quyền, máu màu đỏ tươi theo tay hẳn một giọt lại một giọt rơi trên mặt đất, hẳn nghiêng đầu liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt một cái, xoay người nhảy qua tường viện, bóng dáng bay nhanh tới một phương hướng nào đó.

Trong Tô phủ thành Tây, Tô Nhượng Hàm xuất thần ngồi trong Mai Lâm ở hậu viện, đưa tay vuốt ve bàn Bạch Ngọc, lại ngẩng đầu nhìn bốn phía tối đen như mực, thế giới của hẳn có phải cũng tối tăm như thế này hay không?

Ngày mai chính là một ngày cuối cùng, ngày hôm sau, thì thật sự không còn gặp lại nhau nữa sao?

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng bước chân, nàng quay đầu, nhìn thấy Phụng Thiên một thân vắng lặng chậm chạp cất bước đi tới.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ phức tạp, tầm mắt không tự kìm hãm được nhìn lại bốn phía, nghĩ muốn nhìn xem người quen thuộc trong trí nhớ của nàng có xuất hiện hay không. Nhưng khi thấy được bốn phía yên tĩnh, mắt nàng hiện lên thất vọng, cuối cùng thân nhiên nhìn Phụng Thiên mở miệng nói: “Đã lâu không gặp, Phụng Thiên...”

Phụng Thiên đi tới ngoài hai thước thì ngừng lại, lặng im nhìn nàng, thật lâu sau, đột nhiên hẳn quỳ 'phịch' xuống, Tô Nhượng Hàm cả kinh lập tức đứng dậy.

“Người đây là...” Sắc mặt nàng kinh sợ muốn nâng hẳn dậy.

Nhưng Phụng Thiên lại tránh đi tay nàng đưa tới muốn nâng hẳn dậy, cố chấp quỳ.

“Cầu ngài đừng tra tấn thiếu gia nữa...” Phụng Thiên quỳ ở đó, ngẩng đầu trong mắt mang theo thống khổ khẩn cầu thẳng tắp nhìn nàng.

Tô Nhượng Hàm nghe vậy, thân thể vốn đang đứng lại hơi hoảng lên một cái, nàng chua xót tự giễu nở nụ cười: “A, ha ha... tra tấn, ... ta đang tra tấn hẳn. Ha, ha ha... Đúng, có lẽ người nói đúng, đây thật sự là tra tấn đi. Người yên tâm, sau ngày mai, trần ai lạc định, là lúc hết thầy tra tấn đều phải chấm dứt.”

Bước chân nàng tập tễnh xoay người, đi đến tiền viện, mà đi cùng với nàng còn có tiếng cười chua xót làm cho linh hồn đều gào thét theo.

Tra tấn hẳn đồng thời, làm sao cũng không phải đang tra tấn chính nàng?

Thân hình Phụng Thiên đang quỳ cũng rung lên, hẳn phức tạp nhìn bóng dáng Tô Nhượng Hàm, lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ người thật sự buông tha cho thiếu gia sao? Thiếu gia rất thống khổ, đã suốt sáu ngày không ăn hột cơm nào, chỉ có uống rượu qua ngày, nếu để cho hẳn nhìn thấy người xuất giá... hẳn sẽ chết, thật sự sẽ chết.”

Bên kia Tô Nhượng Hàm rồi đi, nghe vậy thì thân hình lão đảo, Tô Nhượng Hàm đột nhiên xoay người, trong đôi mắt hạnh tràn đầy tơ máu trùng mắt nhìn Phụng Thiên, trong mắt tràn đầy thống khổ lầm bầm nói: “Không, sẽ không ... hẳn nhìn không thấy... cũng là vì nhìn không thấy chết tiệt, cho nên hẳn đẩy ta ra, không phải hẳn muốn ta gả cho người khác sao, ta chỉ thành toàn cho hẳn mà thôi...”

Phụng Thiên trầm mặc thật lâu, cuối cùng lại ngẩng đầu lần nữa, sâu kín mở miệng: “Chủ tử hẳn chính là quá yêu người, người rất rõ ràng không phải

sao?” Chính là vì quá yêu nàng, cho nên hiện tại chủ tử mới có thể thông khổ như vậy.

Trên gương mặt thanh tú của Tô Nhượng Hàm không có chút huyết sắc nào, phức tạp ngẩng đầu nhìn Phụng Thiên: “Ta đây thà rằng hán không cần yêu ta như vậy, có lẽ hán có thể không cần nghĩ nhiều như vậy, tự cho là đúng mà suy nghĩ thay ta.” Sau khi nói xong, nàng xoay người, cước bộ hư ảo chuẩn bị rời đi.

Phía sau giọng nói của Phụng Thiên lại vang lên lần nữa, hán lớn tiếng kêu: “Xin ngươi cho chủ tử và ngươi một cơ hội cuối cùng đi...”

Một cơ hội cuối cùng...

Nàng đã vẫn luôn cho hán cơ hội, cũng là thất vọng một ngày lại một ngày, còn có cái gọi là một cơ hội cuối cùng sao? Ngày mai hết thảy đều đã trần ai lạc định.

Phụng Thiên quý ở đó, kích động la lớn: “Tô cô nương... Ngày mai ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp mang thiếu gia đến, xin ngươi hãy chờ, nhất định phải chờ ta mang thiếu gia đến.”

Bước chân Tô Nhượng Hàm chưa ngừng, cũng không có quay đầu, chậm rãi từng bước một rời đi.

Sắc trời vừa dần sáng, vào sáng sớm mùa xuân, trên bầu trời mưa phùn mờ mờ, trong Lâm Lan thành đám đông cũng đã bắt đầu khởi động.

Trên đường khắp nơi tụ tập người đi đường bung dù, cửa hàng hai bên đường cũng sớm mở cửa, trong rất nhiều cửa hàng đều có người đang tránh mưa.

Hôm nay là ngày cuối cùng nữ nhi Liễu gia giàu nhất Thương Lan quốc kén rể, kết quả cuối cùng sẽ công bố vào hôm nay.

Trước thương hội Liễu gia, chung quanh lối đi đã dọn xong vài ngày trước, lúc này đã tụ tập rất nhiều người tới, nhìn phía trên lối đi cao cao, người Liễu gia đã đến chinh tề... Bao gồm thiên kim Liễu gia quần áo giá y màu đỏ, ôm trong lòng một tiểu nam hài.

Khi nhìn tới nàng một thân giá y đỏ tươi, trong lòng mọi người lại khẳng định, thiên kim Liễu gia nghiêm túc và quyết tâm chọn rể.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời âm trầm, cùng với mưa phùn bay là tả mệnh mờ trong không trung. Sau đài cao, Liễu Phong Viêm nhíu mày, có chút lo lắng liếc mắt nhìn Tô Nhượng Hàm ở bên cạnh một cái, nhất là khi tầm mắt dừng lại ở trên giá y đỏ tươi của nàng, hán muốn nói lại thôi nói: “Tỷ... Tỷ thật sự không lo lắng một chút sao?”

Tô Nhượng Hàm ôm Mặc nhi ngồi ở chỗ kia, trong đôi mắt đen nhánh bình tĩnh vô ba nhìn dưới lối đi, đối với lời nói của Liễu Phong Viêm bên cạnh coi như không nghe thấy.

Hán sẽ đến sao?

Hương Phiêu Trai.

Ngày thường từ lâu đã sớm mở cửa, hôm nay lại khác thường, sau khi trời sáng rõ mà cửa chính vẫn còn đóng chặt, không có mở cửa buôn bán.

Lúc này Phúc bá gấp đến độ xoay quanh, ông rón rén nhìn xa xa, nghe lão Vương gia nhà mình, lúc này chỉ tiếc rên sắt không thành thép lớn tiếng rống giận truyền đến từ trong phòng thiếu gia: “Xú tiểu tử, nhanh tỉnh táo lại cho ta, cái bộ dáng muốn chết không cần sống này của ngươi, rốt cuộc là muốn cho ai xem!”

Cùng với thanh âm mà đến, còn có một trận vật nặng rơi xuống đất, cùng với tiếng kêu rên khó chịu của thiếu gia nhà mình, Phúc bá nghe được mà gấp không chịu nổi. Chen chân muốn đi đến cửa phòng bên kia, lại bị Phụng Thiên ở một bên túm chặt.

“Phúc bá... trước người đừng đi, ta và nói với người chút chuyện.” Phụng Thiên kéo Phúc bá qua, nhỏ giọng nói nhỏ ở bên tai của ông.

Phúc bá vốn đang nghi hoặc, kết quả là càng nghe mắt càng mở to, hồi lâu sau ông mới lắp bắp mở miệng: “Ngươi, ngươi xác định muốn như vậy? Vạn nhất thiếu gia hán biết được...”

Lời của ông còn chưa có nói xong, Phụng Thiên đã đánh gãy nói: “Cho dù có biết, đến lúc đó ván cũng đã đóng thuyền rồi, cho dù muốn trách tội, đến lúc đó một mình ta gánh vác.”

Phúc bá do dự một chút, nghiêng tai nghe trong phòng thiếu gia nhà mình, lúc này lão Vương gia hỗn hèn tức giận mắng, mà thiếu gia nhà mình cũng không thốt ra lời nào, rốt cục thì ông gật gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Lão Vương gia cũng biết?”

Phụng Thiên nhấp môi dưới, gật gật đầu: “Biết, cho nên... đợi lát nữa Phúc bá nhớ rõ phối hợp một chút.”

Nghe xong Phụng Thiên nói, Phúc bá xem như ngậm miệng không lên tiếng. Nếu lão Vương gia cũng biết, chuyện này cho dù thời điểm thiếu gia trách tội, vậy cũng sẽ không có bao nhiêu nghiêm trọng. Hơn nữa đến lúc đó còn có Tô cô nương ở đây, thiếu gia hán có thể trách tội bọn họ hay không đều là chuyện khác rồi.

Thấy Phúc bá gật đầu rồi, Phụng Thiên quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng căn phòng của thiếu gia nhà mình, nhíu mi đi tới một phương hướng khác.

Trên lối đài chọn rể, Tô Nhực Hàm vốn về mặt bình tĩnh vô ba, sau khi nhìn thấy bóng dáng xuất hiện trên lối đài, nhất thời sắc mặt đại biến, đột nhiên đứng lên. Nhìn bóng dáng nguyệt sắc đứng trên lối đài, nằng run run môi, nhìn sang Liễu lão cha và Liễu đại ca còn có tiểu đệ bên cạnh mình hỏi: “Hắn, vì sao hắn lại ở chỗ này?”

Hỏi xong rồi, tầm mắt Tô Nhực Hàm, rõ ràng nhìn về phía trên người Mặc nhi.

Lúc này Mặc nhi ngồi ở bên cạnh nàng, đang cầm một trái cây cắn răng rắc rắc, thấy tầm mắt mẫu thân nhà mình đang nhìn mình, bé nghi hoặc nhìn nhìn mẫu thân mình, sau đó lại thấy được tiểu cữu nhà mình ở một bên đang dùng sức chớp mắt với mình, bé nghi hoặc theo tầm mắt tiểu cữu nhà mình nhìn lại.

Chờ khi Mặc nhi nhìn thấy bóng dáng trên lối đài, cái đầu nhỏ của bé lắc lư như cái trống bỏi, cái cổ trắng nõn gương mặt bánh bao mềm giọng mở miệng: “Mẫu thân... Không liên quan tới con, con cũng không biết vì sao phụ thân lại ở chỗ này.”

Đứng rồi, đứng vậy...

Lúc này người xuất hiện ở trên lối đài, vừa vặn chính là mấy ngày trước đây đứa nhỏ Mặc nhi còn đề cập qua, lão cha Mặc Từ Khanh nhà nó tới rồi.

Thấy bộ dáng Mặc nhi luôn miệng phủ nhận, Tô Nhực Hàm hoài nghi nhìn nó. Đừng trách nàng hoài nghi, chỉ có thể nói đứa nhỏ này mang hiểm nghi nghiêm trọng, ai kêu mấy ngày trước đây nó còn hỏi nàng, nếu Phụng Vân Cẩm không đến cưới nàng, có thể để cho phụ thân của nó tới cưới nàng hay không.

Mà có tình vào giờ phút này, Mặc Từ Khanh lại xuất hiện ở phía trên lối đài, vậy có thể kêu nàng không nghi ngờ sao?

Lúc này Tô Nhực Hàm đang hoài nghi tới Mặc nhi vẫn chưa chú ý, lúc này Liễu tiểu đệ và Liễu đại ca ở một bên hiểu ý liếc nhau không tiếng động. Sau đó Liễu tiểu đệ vẫy vẫy tay với một gã sai vặt nào đó ở một bên, làm một cái thủ thế rồi, đối phương gật đầu bước nhanh rời đi.

Tô Nhực Hàm mới không chú ý tới những thứ này đâu, bây giờ nàng đang trừng to mắt nhìn trên đài. Lúc này Mặc Từ Khanh một thân áo trắng như tuyết, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng vô ba khinh miệt tà nghệ của hắn đang nhìn người đối diện nọ, giọng điệu lạnh lùng mở miệng nói: “Tự mình đi xuống, hoặc là nằm đi xuống.” Thực rõ ràng, đề mục lựa chọn.

Đứng ở đối diện Mặc Từ Khanh là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, mặc dù ngũ quan không đủ trình độ anh tuấn suất khí, nhưng cũng không xấu. Lúc này nghe được lời nói cuồng ngạo của Mặc Từ Khanh, lập tức sắc mặt đối phương đỏ lên, tức giận nói: “Cửa ải này là so về học thức, cũng không phải luận võ công, lại nói, ngươi dựa vào cái gì kêu ta đi xuống?”

Lời này vừa nói ra, nam tử đối diện kia áo trắng phát phối lạnh như trích tiên, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, khóe miệng tươi cười lộ ra vài phần nguy hiểm, lại mang theo vài phần quý dật mở miệng: “Dựa vào nữ nhân ngươi muốn thành thân là nương của con trai ta, lý do này như thế nào?”

Mặc Từ Khanh vừa thốt lên xong, mọi người ở đây ‘xôn xao’ lớn tiếng kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Mặc Từ Khanh có ngờ vực vô căn cứ cùng với tìm tòi, nam nhân này vừa rồi nói cái gì? Chẳng lẽ... Hắn chính là chồng trước của thiên kim Liễu gia?

Nhưng mà... lúc này vợ trước chọn rể, hắn là chồng trước lại chạy tới xem náo nhiệt gì hả?

Nhìn hơn một ngàn người ở trong sân huyền náo xôn xao không thôi, cái trán Tô Nhực Hàm nổi gân xanh lên, răng trắng nghiền kẽ cà kẽo kẹt, lập tức muốn phóng xuống lối đài. Liễu tiểu đệ ở một bên vội vàng túm chặt nàng: “Đại tỷ, tỷ đây là làm gì?”

Tô Nhực Hàm tức giận liếc mắt trừng Liễu tiểu đệ một cái, chán nản không thôi nghiêng răng nói: “Ngươi không có nghe thấy cái tên hỗn đản nào đó nói cái gì sao? Hắn là cô ý đến quấy rối, ngươi còn túm ta làm cái gì, buông tay, để cho ta đi qua.”

Lúc này trong mắt Liễu tiểu đệ hiện lên vẻ chột dạ, còn chưa có mở miệng, Liễu Phong Liệt lại liếc mắt muội từ nhà mình một cái, giọng điệu đậm mạc mở miệng: “Ngươi bày ra lối đài chọn rể, vẫn chưa nói rõ chồng trước không thể tham gia, hiện tại ngươi đi lên đuổi hắn rồi đi, thật ra làm cho Liễu gia lại là đầu đề câu chuyện, lại nói... Hắn cũng có thể giúp ngươi loại bỏ những người không hoàn mỹ, đợi cho đến khi còn lại năm vị cuối cùng, ngươi không chọn hắn, đến lúc đó người khác cũng không phản đối, không phải sao?”

Vốn trong lòng Tô Nhực Hàm còn có tức giận, lúc này nghe xong đại ca nhà mình nói một phen, nàng lại trầm mặc, sau đó nhìn trên lối đài Mặc Từ Khanh nói lời ác độc làm một tên tuyên thủ dự thi tức giận xuống đài, mặt mày gất gao nhăn lại.

Mặc Từ Khanh, đến tột cùng hắn có ý tứ gì? Vì sao hắn sẽ xuất hiện ở trên lối đài kén rể của mình.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Đại kết cục (hạ).

Kén rỏ bên kia bởi vì chồng trước thiên kim Liễu gia xuất hiện, mà trở nên làm cho người ta ồn ào nghị luận, nhất là vị chồng trước này lúc trước còn hưu bỏ thiên kim Liễu gia. Hôm nay là ngày cuối cùng thiên kim Liễu gia kén rỏ, hẳn lại xuất hiện ở trên lời đài, đây rốt cuộc là hát tuồng gì vậy? Nỗi băn khoăn trong lòng mọi người lại đột nhiên tăng lên.

Mà trong Hương Phiêu Trai bên này, một gã sai vặt chạy đi vào rất nhanh, thời điểm ở hành lang nhìn thấy Phụng Thiên, gã sai vặt kia bước nhanh đi qua, ở trước mặt hắn thấp giọng nói: “Đại thiếu gia của nhà ta để cho ta tới nói cho các người, người đã đến rồi.”

Nghe vậy, Phụng Thiên gật gật đầu, Phúc bá ở bên cạnh hắn, lúc này nhất thời cũng bắt đầu sửa sang lại cảm xúc, hít sâu một hơi sau, ông bước nhanh chạy tới hậu viện trong gian phòng của thiếu gia nhà mình.

Còn chưa tới cửa phòng, chỉ thấy lão Vương gia đứng ở trước cửa phòng đóng chặt. Đối phương thấy Phúc bá tới đây, nháy mắt ra hiệu hướng Phúc bá hỏi, có phải chuyện kế hoạch của bọn họ tốt lắm hay không? Lúc này Phúc bá mạnh mẽ gật đầu, dưới sự ra hiệu của lão Vương gia, giọng nói của Phúc bá lập tức kích động lớn tiếng kêu lên: “Thiếu gia... Thiếu gia.”

Vừa dứt lời, lão Vương gia ở ngưỡng cửa, nhất thời lớn tiếng quát lớn: “Lão Phúc... Người lớn tiếng ồn ào xôn xao cái gì, chẳng lẽ không biết tâm tình thiếu gia không tốt, không thể gây ồn ào sao?”

Bị lão Vương gia lớn tiếng quát làm cho bị dọa một cái, Phúc bá nhất thời quên luôn từ ngữ, thoáng cái ngăn người ở đó, làm cho lão Vương gia gấp đến độ không được, dùng sức nháy ánh mắt. Phúc bá sừng sốt nửa nhịp mới phản ứng kịp, vội vàng chiếu theo kế hoạch mà nói: “Nhưng, nhưng mà... là chuyện về Tô cô nương.”

“Cái gì? Người nói là về Tô nha đầu hả. Không phải hôm nay nàng kén rỏ sao, người lớn tiếng ồn ào, chẳng lẽ là nàng đã tìm phải một người không tốt để gả đi hay sao?” Lúc này Lão Vương gia ra vẻ lớn tiếng hỏi.

Có người trong nhà, khi nghe được ba chữ Tô cô nương, thân mình cứng đờ run run một cái, tay bên hông gắt gao nắm chặt chân mình, để cho đau đớn trên đùi khắc chế bản thân, không cần đứng dậy đi mở cửa chất vấn Phúc bá.

Nàng thật sự đã tìm được người để gả, sau ngày hôm nay, nàng trở thành nữ nhân của người khác sao?

Trong đầu hiện lên một cái nháy mắt mỗi nụ cười của nữ nhân kia, lại hiện lên lửa nóng triền miên đêm hôm đó lần nữa. Sau này một cái nháy mắt một nụ cười của nàng đều hiện ra vì người khác, thân thể dịu dàng của nàng cũng sắp bị nam nhân khác có được sao?

Vừa nghĩ đến đây, Phụng Vân Cẩm thống khổ kéo kéo quần áo trước ngực...

Vì sao một khi hắn nghĩ đến hình ảnh như vậy, tâm liền ghen tị đau đớn không thôi, đau quá.

Người nào đó trong phòng vì ghen tị mà tìm phát đau, mà người bên ngoài đang diễn trò cũng diễn đến khản trương, giọng Phúc bá không yên nói: “Hỏi lão Vương gia, là chồng trước của Tô cô nương Mạc gia chủ đến, hẳn lên lời đài kén rỏ, đã đào thải rất nhiều vị tuyển thủ, chỉ sợ là mọi chuyện thành kết cục đã định, Tô cô nương có thể là phải tái giá với Mạc gia chủ.”

Phụng Vân Cẩm ở trong phòng, khi nghe được Phúc bá nói đến chồng trước của Tô cô nương, nhất thời cả người cứng đờ.

Chồng trước của nàng, đó không phải...

Hắn lại tới tham gia lời đài kén rỏ, hơn nữa đào thải rất nhiều người dự tuyển?

Hồ hấp của Phụng Vân Cẩm trở nên ồ ồ thở hổn hển mấy hơi, phần nộ mở to mắt.

Mạc Từ Khanh...

Vì sao hắn lại tới tham gia kén rỏ của Hàm nhi?

Khi người ngoài cửa dựng thẳng lỗ tai diễn trò nghe được tiếng hít thở dồn dập, nhất thời trên mặt hiện lên kinh hãi, lại tiếp tục làm tầm trọng lên lần nữa.

Lão Vương gia làm bộ thờ dài một tiếng, sâu kín mở miệng nói: “Thôi, thôi... Nếu hôn tiểu tử của nhà ta vô duyên với Tô nha đầu kia, ta cũng chỉ có thể chúc nàng tìm được phu quân tốt. Lại nói Mạc gia chủ là chồng trước của nha đầu kia, cũng là phụ thân ruột thịt của Mạc nhi, vậy nha đầu gả cho hắn, thật ra cũng không tệ, đúng lúc có thể hạnh phúc mỹ mãn.”

Phụng Vân Cẩm vốn đang phần nộ ghen tị giao tạp, nghe được lão cha nhà mình nói thì tức giận đến thở gấp một hơi, dùng sức ho khan.

Hạnh phúc mỹ mãn cái quỷ, lúc trước cái tên nam nhân Mạc Từ Khanh kia thương tổn Hàm nhi như vậy, tự tay hưu bỏ nàng, làm cho nàng tuyệt vọng đến đi thất cổ tự sát. Hắn ta rõ ràng sẽ không yêu Hàm nhi, hưu bỏ nàng rồi hiện tại lại tới tham gia kén rỏ, chẳng lẽ...

Phụng Vân Cẩm nghĩ đến nam nhân có tình cảm khác thường với Mạc Từ Khanh, Phụng Vân Cẩm khản trương nắm chặt tay, chẳng lẽ nam nhân này muốn cưới Hàm nhi trở về, để cho tên Thanh Nguyên kia bắt nạt Hàm nhi hay sao?

“Không được... Hàm nhi không thể gả cho Mạc Từ Khanh.” Chịu không nổi hình ảnh trong đầu Mạc Từ Khanh thương tổn Tô Nhược Hàm, Phụng Vân Cẩm kích động quát.

Mấy người đang diễn trò ngoài phòng, nghe vậy, không tiếng động gọi lên khước môi.

Mà ở trước lối đài kén rể, Tô Nhực Hàm phức tạp nhìn nam nhân một thân màu trắng như tuyết từng bước một chậm rãi đi tới chỗ của mình, mãi cho đến khi chỉ còn vài bước ở trước mặt mình mới ngừng lại. Nàng hơi nhúu mày, môi hồng chưa chút mở miệng: “Mạc Từ Khanh... Ngươi đây là có ý tứ gì?”

Vốn cho rằng, hấn đào thải những tuyến thủ dư thừa, sau đó có chuyển biến tốt liền thu tay rồi đi, ai từng nghĩ tới, hấn lại đánh bại loại hết năm người được chọn cuối cùng. Hiện tại người kia không có đến, mà bên này người kén rể cũng chỉ còn lại một mình Mạc Từ Khanh hấn, hiện tại phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ để cho nàng lại gả cho Mạc Từ Khanh hay sao?

Tuy rằng trước kia gả cho hấn là Liễu Hương mà không phải Tô Nhực Hàm nàng, nhưng mà nếu để cho nàng tái giá với Mạc Từ Khanh, trong lòng nàng vẫn thật có chút khó có thể chấp nhận.

Phía đối diện, nam tử đậm mặc lạnh lùng nhìn nàng như vậy, khi nhìn thấy nàng khẽ nhúu mày, vẻ phức tạp không thôi nhìn mình, hấn nhếch môi mỉm cười nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút gọn sóng mở miệng: “Điều kiện để ta đồng ý Mặc nhi đi theo ngươi đó là, ngươi có thể cho nó một cái nhà hoàn chỉnh, có thể có một nam nhân không hề khúc mắc mà yêu thương nó, thực hiện nhiên... Ở dưới cục diện này hôm nay, điểm này là không thể làm được. Cho nên... nếu ngươi đã phải xuất giá, gả cho ta và gả cho bọn đàn ông phía dưới kia, có cái gì khác nhau?”

Nghe được lời nói lạnh lùng của Mạc Từ Khanh, Tô Nhực Hàm tức giận đến cắn răng, nhưng mà lại không có cách nào phản bác được hấn. Xác thực, nếu không phải gả cho người kia nàng khổ sở chờ đợi không xuất hiện, đối với nàng mà nói, gả cho ai cũng đều không có khác nhau.

Nhưng vấn đề là... gả cho Mạc Từ Khanh hấn, nàng chịu đựng được cái tên nam nhân yêu nghiệt biến thái Thanh Nguyên kia sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Nhực Hàm khẽ biến, hai gò má thoáng co giật, cứng ngắc mở miệng: “Ngươi tới tham gia lối đài kén rể của ta, Thanh Nguyên hấn có biết không?”

Đối diện Mạc Từ Khanh ngẩng đầu, thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, môi mỉm cười khẽ nhếch không nói gì.

Thời điểm Tô Nhực Hàm cho rằng, hấn gạt tên biến thái Thanh Nguyên kia mà đến, thì gần đó đột nhiên một giọng nói có chút quen thuộc làm cho da đầu nàng run lên chậm rãi vang lên: “Như thế nào? Chỉ mới có một đoạn thời gian không thấy, nữ nhân này nhà ngươi lại nhớ ta hay sao, từ rất xa liền nghe được ngươi nhắc tới tên của ta...”

Tô Nhực Hàm có chút cứng ngắc quay đầu nhìn lại, bên kia bóng người chậm rãi cất bước từ trong đám người đi tới, mắt phượng mị hoặc câu nhân hơi quen thuộc, còn có gương mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt, không phải Thanh Nguyên vừa rồi trong lời của nàng, thì còn là ai?

“Ngươi... sao ngươi cũng ở...” Nàng cứng ngắc mở miệng.

Đáy lòng kêu rên, vì sao tên yêu nghiệt này cũng xuất hiện ở tại nơi này, nàng chỉ biết vừa thấy được tên Mạc Từ Khanh kia thì sẽ không có chuyện tốt. Lúc này hấn chạy đến quấy rối lối đài kén rể của mình, kết quả yêu nghiệt Thanh Nguyên lòng có tạp niệm với hấn liền xuất hiện, cũng không biết cái tên biến thái đó, sẽ đối phó nàng như thế nào đâu.

Ngay tại thời điểm Tô Nhực Hàm ở đó vẻ khổ không nói nổi, bên kia Thanh Nguyên cũng đã đi tới, lại lướt qua bên cạnh Mạc Từ Khanh, lập tức đi tới trước mặt của Tô Nhực Hàm, tà mị gọi lên chút ý cười, để sát vào bên tai của nàng, có chút nguy hiểm cười mở miệng nói: “Như thế nào? Ngươi thoát nhìn có chút sợ hãi bộ dáng của ta, là sợ hãi ta biết hấn tới tham gia lối đài kén rể của ngươi, cho nên ta xuống tay với ngươi sao?”

Tô Nhực Hàm âm ức không thôi nhìn hấn, nhếch miệng không hề răng. Tuy rằng nàng thật sự rất muốn mạnh mẽ gạt đầu, sau đó hào phóng thừa nhận, nàng chính là sợ hãi yêu nghiệt này làm như vậy, nhưng hiện tại dù sao người ta đang tập nập nhìn, nàng còn muốn chừa cho mình chút thể diện, ai biết cái tên biến thái điên kia sẽ làm ra cái gì chứ.

“Ngươi, đến làm gì?” Nàng biểu tình cứng ngắc, giọng nói khản trương thấp giọng hỏi.

Có lẽ là nhìn ra tâm tình của nàng, bên cạnh tâm tình Thanh Nguyên vô cùng tốt mắt phượng hơi câu liếc mắt nhìn nàng một cái, cười đến có chút mị hoặc liếc xéo nàng nói: “Không phải ngươi kén rể sao? Ta cũng đến tham gia náo nhiệt, cố gắng còn có thể mua một lớn được tặng thêm một nhỏ, phu nhân nhi từ đều có đâu...”

Mua một tặng một cái gì, mẹ nó, thật sự rất khổ bức rồi.

Khiến cho nàng tin tưởng một tên yêu nghiệt thích nam nhân sẽ có hứng thú với mình, Tô Nhực Hàm cảm thấy còn không bằng mình đi tin tưởng một con heo mẹ biết treo cây, cho nên nguyên nhân hết thấy, vẫn là ở trên người tên nam nhân nào đó.

Tô Nhực Hàm phát điên, Mạc Từ Khanh ngươi là tên oan nghiệt, đời trước ta thiếu nợ ngươi đúng không, cho nên đời này vẫn luôn bị ngươi liên lụy. Không có việc gì thì để nàng kén rể đi, hấn chạy tới xem náo nhiệt làm gì, bây giờ còn trêu chọc tên Thanh Nguyên biến thái này đến đây, cố tình cái tên nàng đang đợi, đến bây giờ cũng không có xuất hiện.

Tuy rằng lời nói mới rồi Thanh Nguyên nói cực kỳ nhỏ giọng, nhưng ở đây có mấy nam nhân có võ công vô cùng tốt, ba người phụ tử Liễu gia còn có Mạc Từ Khanh, bọn họ cũng hoàn toàn nghe được rõ ràng. Nhưng rất kỳ quái là, mấy người này đối với Thanh Nguyên, lại không có chút kinh ngạc

hoặc là khẩn trương, điều này làm cho trong lòng Tô Nhượng Hàm có chút nghi hoặc.

Nhưng từ những người ở dưới lối đài châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ, Tô Nhượng Hàm không được phép nghĩ nhiều, sắc mặt có chút âm trầm trùng mắt với Thanh Nguyên, có chút nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói: “Người nghĩ rằng ta và người sẽ tin chuyện ma quỷ của người?”

Nhìn nàng bạo tẩu (nóng nảy), trên gương mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt của Thanh Nguyên tràn đầy vô tội, nhún vai hơi híp mắt cười chậm rãi mở miệng: “Không tin hả? Vậy được rồi, nếu ta nói là tới xem kịch vui, vậy người tin không?” Những lời này của hắn, xem như nhỏ giọng nói ở bên tai của nàng.

Không đợi Tô Nhượng Hàm phản ứng kịp, Thanh Nguyên ở bên cạnh nàng, lúc này cũng đột nhiên nói nhỏ một câu: “Trò hay mở màn...”

Hả?

Tô Nhượng Hàm khó hiểu nhìn về phía Thanh Nguyên, lại theo tầm mắt của hắn nhìn tới xa xa.

Xa xa đám người chen chúc, lúc này đang nhanh chóng dạt sang hai bên, nhường lại một con đường chính giữa, một bóng dáng màu tím nhạt chậm rãi đi tới.

Thời điểm khi nàng nhìn thấy người nọ xuất hiện, tay dưới bộ hỉ phục màu đỏ, rất nhanh hơi dùng sức, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp gọn sóng chớp chớp.

Hắn đến đây...

Không đợi Tô Nhượng Hàm mở miệng, Thanh Nguyên đứng ở bên cạnh nàng tà khí khẽ nhếch khóe môi, nhìn bóng dáng chậm rãi đi tới, liếc mắt một vài bóng người đi theo phía sau hắn, cùng với người đi tới rõ ràng con người trống rỗng không ánh sáng, giọng điệu thoảng trào phúng mở miệng: “A... Nhìn một cái, người đến là ai? Không phải là Tiểu Dao tiểu vương gia của chúng ta đề tài lửa nóng gần đây của hai quốc gia sao? Người có đi nhầm địa phương hay không, nữ nhân Liễu Hương này không phải đã bị người cự hôn sao, người lại xuất hiện ở đây là làm cái gì?”

Nghe được giọng điệu âm dương quái khí của Thanh Nguyên, khuôn mặt Tô Nhượng Hàm có chút run rẩy, thẳng thắn này uống lộn thuốc? Ngờ khí nói chuyện cổ quái này, nếu là người không biết, còn tưởng rằng hắn đang bởi vì lúc trước Phượng Vân Cẩm hủy hôn với nàng mà ôm lo lắng chuyện bất công của thiên hạ đấy.

Nhưng bản thân Tô Nhượng Hàm biết rất rõ ràng, khúc mắc sâu xa giữa nàng và Thanh Nguyên, đã ngoài khả năng coi như là tuyệt đối không tồn tại, nhưng nhìn vào hành vi như bây giờ, lại là cái tình huống gì?

Hơn nữa...

Nàng có chút lo lắng nhìn thoáng qua bên kia Phượng Vân Cẩm đang chậm rãi cất bước đi tới, hắn có thể hay không...

Lúc này không riêng Tô Nhượng Hàm có chút lo lắng, mà ngay cả Phượng Thiên và Phúc bá cũng đang cùng đi theo Phượng Vân Cẩm, khi bọn họ nghe được Thanh Nguyên nói, sắc mặt đều khẽ biến.

Trong đó Phúc bá lại lo lắng liếc mắt nhìn về phía thiếu gia nhà mình một cái, chỉ là không biết là bởi vì ánh mắt đối phương trống rỗng vô ba hay còn là vì cái gì, lúc này Phúc bá chỉ cảm thấy nhìn không ra chút cảm xúc từ trên mặt thiếu gia nhà mình, tình huống như vậy làm cho Phúc bá càng thêm lo lắng.

“Thiếu gia...” Phúc bá có chút lo lắng mở miệng.

Phía trước nam tử quần áo trường bào màu tím nhạt, làn môi mỏng manh hơi hơi mím lại, ngay sau đó ở khóe môi cũng gợi lên một nụ cười nhẹ nhõm, giọng bình tĩnh mở miệng: “Phúc bá, ta không sao.”

Sau khi nói xong, đôi con người không có tiêu cự, làm như có điều cảm ứng, chậm rãi nghiêng đầu nhìn tới một phương hướng nào đó trên lối đài, khẽ mỉm cười mở miệng nói: “Ta đến đây...”

Nghe câu đó, người ở đây hơi liếc mắt.

Chỉ có Tô Nhượng Hàm trên đài quần áo hỉ phục màu đỏ, ánh sáng trong mắt run nhẹ, bàn tay mềm mại dưới hỉ phục có chút kích động nhàn nhạt mà run lên, nhưng trên mặt nàng cũng nhìn không ra chút khác thường. Diện*dan*le*quy*don Chiêu Ninh Bình tĩnh nhìn nam nhân quần áo tử bào phía dưới kia, giọng nói lạnh lùng mà lại bình tĩnh mở miệng: “Người tới làm cái gì?” Nếu hắn dám trả lời là tới chúc phúc nàng tìm được phu quân tốt, Tô Nhượng Hàm thề, nàng nhất định sẽ tự tay bóp chết nam nhân này.

Một bên, Thanh Nguyên nghe được vấn đề của Tô Nhượng Hàm, còn có ánh mắt rõ ràng có chút bất an không xác định của nàng, hắn có chút đùa cợt hừ lạnh một tiếng, làm như cô ý quấy rối, cười lạnh mở miệng: “Còn có thể tới làm cái gì, đương nhiên là tới chúc phúc người tìm phu quân tốt rồi, nói vậy người ta sẽ không cần sợ người lại đi dây dưa với hắn đi...” Càng nói thanh âm của hắn càng nhỏ, bởi vì bên kia Mạc Từ Khanh một thân áo trắng đã dùng ánh mắt không đồng ý nhìn về phía hắn. Mà bên này Tô Nhượng Hàm cũng dùng ánh mắt giết người nhìn hắn.

Thanh Nguyên có chút khinh thường hừ lạnh một tiếng, cuối cùng ngậm miệng lại, sau đó có chút ảo não trùng mắt liếc Tô Nhượng Hàm một cái.

Sớm biết vậy sẽ không đến xem náo nhiệt làm gì, tuy rằng vì vậy bởi vì có quan hệ với nữ nhân này, làm cho giữa mình và Từ Khanh có điều diệu đi, không có lại tương đối lạnh lùng giống như trước kia. Nhưng mà rõ ràng mình và Mạc Từ Khanh là tới giúp cho nàng, nữ nhân này lại không biết tình huống, còn dùng ánh mắt phòng sói nhìn mình, cái này làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Thanh Nguyên có chút âm trầm liếc mắt Tô Nhượng Hàm một cái, trong lòng bắt đầu toát ra, nếu cố ý làm cho Phụng Vân Cẩm tức giận bỏ đi, nàng có thể tức giận đến phát điên hay không đây?

Đương nhiên, ý niệm này chỉ vừa xuất hiện trong đầu, đã bị Mạc Từ Khanh không biết khi nào thì chạy tới bên cạnh hấn ngăn lại, chỉ nghe đối phương ở bên cạnh hấn nói nhỏ một câu: “Nàng là mẫu thân Mặc nhi, Mặc nhi cần một cái nhà hoàn chỉnh.”

Thanh Nguyên ảo não mím môi.

Được, Mặc nhi cần một cái nhà hoàn chỉnh, nếu nữ nhân này không ở cùng một chỗ với Phụng Vân Cẩm, vậy có thể lại chạy tới dây dưa Mạc Từ Khanh hay không đây? Đến lúc đó y theo tính cách người bên cạnh này, trời mới biết có thể làm ra lựa chọn giống như năm năm trước hay không, lần này lại vì nhi tử của mình mà miễn cưỡng ở cùng một chỗ với nữ nhân kia?

Nghĩ tới nghĩ lui, trên mặt xinh đẹp mà yêu dị của Thanh Nguyên lộ ra vẻ rối rắm và giãy dụa, cuối cùng là buông tha cho ý niệm muốn chọc tức nam nhân nào đó dưới đài kia ra khỏi đầu.

Mà giờ phút này, Phụng Vân Cẩm dưới lời đài, khi nghe được trong giọng nói mình vô cùng quen thuộc, xuất hiện trăm ngàn lần ở trong mộng làm cho mình tâm hồn bất loạn quần quanh mang theo khách sáo lạnh lùng, hấn hơi giật mình, lại rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là ý cười nơi khóe miệng có chút chua xót.

“Hàm nhi... Ta cho rằng, miễn là vì tốt cho nàng, ta có thể đổi mặt với việc nàng gả làm thê tử cho người khác, nhưng... ta phát hiện, ta giống như sai lầm rồi.” Trên gương mặt tuấn mỹ văn nhã của Phụng Vân Cẩm, lúc này có ý cười tự giễu chua xót.

Tô Nhượng Hàm sững sờ, có chút kích động nhìn hấn, ý tứ trong lời nói của hấn, là như nàng suy nghĩ sao? Kỳ thật nàng rất sợ, hết thấy đều là nàng hiểu lầm, sợ hấn đúng theo như lời Thanh Nguyên nói, chính là đến chúc phúc cho mình mà thôi.

Nhưng ngay tại thời điểm nàng có chút kinh ngạc và kích động, nam nhân áo tím dưới lời đài, hơi vươn một bàn tay đến tới phụng hướng của nàng, cất giọng ôn nhu mở miệng nói: “Ánh mắt của ta đã không còn nhìn thấy, nhưng mà ta lại vẫn không muốn nàng gả cho nam nhân khác, cho nên... Hàm nhi, nếu nàng có thể chấp nhận ở trong quãng đời còn lại có lẽ ta không có biện pháp cùng nàng nhìn cảnh sắc tươi đẹp thế gian này, có thể chấp nhận ta không thể cùng nàng nhìn mặt trời mọc, cùng với ngắm cảnh hoàng hôn, như vậy... thì đi theo ta đi.”

Ở trên đường đến đây, hấn còn có thể lấy cớ lừa gạt chính mình, nói mình đi đến tìm nàng, là vì biết chồng trước của nàng đã đến, có thể lừa gạt chính mình, nói với mình chỉ vì không thể yên tâm để cho nàng lại gả lại cho chồng trước lần nữa.

Nhưng lúc này khi đi vào lời đài rồi, nghe được đám đông phía dưới bắt đầu ồn ào, cùng với vấn đề nam nhân chung quanh nhỏ giọng nghị luận về đẹp của nàng, cùng với dùng giọng điệu hạ lưu thảo luận ở bên kia. Nói rằng cho dù trước kia nàng đã từng gả cho người khác còn sinh đứa nhỏ, nhưng coi như khuôn mặt nàng xinh đẹp lại còn bổ sung điều kiện nhà mẹ đẻ là nhà giàu nhất Thương Lan quốc này, cho dù mang danh dâm nữ bọn họ cũng cam tâm tình nguyện.

Trời mới biết, khi nghe được những lời nói này, trong lòng Phụng Vân Cẩm có bao nhiêu muốn giết những tên nam nhân này.

Nhưng mà cũng vào lúc đó, hấn mới phát hiện... hấn cũng không có phóng khoáng như mình vốn nghĩ như vậy.

Hấn không có cách nào buông nàng ra...

Bàn tay vươn tới phía trước, tuy rằng mang theo vẻ bất an và không yên, nhưng mà chấp nhất lại kiên định như vậy, không có chút ý tứ muốn lùi bước.

Đám người đang có mặt, lúc này có chút ồn ào nghị luận lên, từ trong lời nói mới vừa rồi của Phụng Vân Cẩm, bọn họ hình như đã hiểu được cái gì đó, lại cũng không giống như là hiểu được tất cả. Diện*dan*le*quy*don ChiêuNinh Nhưng bọn hấn biết, sự kiện hôn bị nghị luận khí thế ngất trời một đoạn thời gian trước kia, giống như trong đó có nỗi khổ tâm thì phải.

Tô Nhượng Hàm đứng trên đài, trong mắt có lấp lánh ngân quang, hốc mắt nàng chua xót nhìn nam nhân đang đưa tay tới cho mình, có chút khó chịu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bức nước mắt trong mắt muốn chảy xuống lại trở về lần nữa.

Mà ngay lúc này, tiểu đệ Liễu gia chạy đến bên cạnh nàng, đưa tay đẩy đẩy nàng, nhỏ giọng nói: “Đại tỷ, tỷ còn ngây ngốc làm cái gì, chẳng lẽ tỷ thật sự muốn gả cho nam nhân khác hay sao?”

Tô Nhượng Hàm lấy lại tinh thần, đưa tay lau đi nước mắt trên khóe mắt, cái mũi và hốc mắt phỉếm hồng đi xuống bậc thang lời đài, từng bước một chậm rãi đi đến chỗ nam nhân đang vươn tay về phía mình. Mãi cho đến khi đứng ở trước mặt đối phương, nàng có chút không được tự nhiên đưa tay tới đặt ở trong tay hấn, thờ phỉ phỉ nhỏ giọng nói: “Ngu ngốc! May mắn chàng đã đến rồi, nếu không, chàng liền chờ đứa nhỏ của chàng kêu người khác là phụ thân đi.”

Lời của nàng, làm cho sắc mặt mấy người có võ công cao cường ở đây khác nhau. Ba người phụ từ Liễu gia hung hăng trừng sang Phụng Vân Cẩm, cái gì kêu chờ đứa nhỏ của hấn kêu người khác là phụ thân, chẳng lẽ tiểu tử này... ánh mắt ba người không tốt.

Mà còn lại Mạc Từ Khanh và Thanh Nguyên thì ần ý nhíu mày, ngược lại chỉ có Thanh Nguyên là có chút khinh bỉ liếc mắt nhìn Tô Nhượng Hàm một cái. Nữ nhân thật đúng là mặc kệ có mất trí nhớ hay không, năm năm trước và năm năm sau thực không có gì khác nhau. Xem ra là vì đạt tới mục đích, nàng đều không từ thủ đoạn, nữ nhân này hấn là lại lừa gạt tên nam nhân Phụng Vân Cẩm này lên giường rồi đi.

Hừ hừ, thật đúng là một nữ nhân không biết xấu hổ là gì.

Trong ánh mắt khinh bỉ tức giận nhìn chòng chọc của Thanh Nguyên...

Dù sao mặc kệ mấy người bên này thì có ý tưởng gì, bên kia Phụng Vân Cẩm cũng khiếp sợ ngẩn người. Qua thật lâu sau mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp nữ nhân trước mặt nói là có ý tứ gì, có chút nghĩ tới mà sợ cái trán cũng toát ra mồ hôi lạnh, âm thầm may mắn, may mắn hân đến đây, bằng không thật sự mới có thể phát sinh cái tình huống nàng nói kia.

Chỉ vì lửa nóng tình nồng nóng lên, hân không có làm cái phòng bị gì, mà khả năng nàng có thai ...

Nghĩ đến đây, trên mặt tuấn dật của Phụng Vân Cẩm nổi lên vệt ửng hồng, có chút kích động tóm lấy tay nàng, run run mở miệng: “Không được, nàng không thể gả cho nam nhân khác.” Ai dám để cho đứa nhỏ của mình gọi hân là phụ thân, thế nào hân cũng phải diệt cả nhà hân.

Tô Nhựt Hàm thấy hân kích động, có chút giảo hoạt cười cười, nhìn thấy Phúc bá và Phụng Thiên nhìn về phía mình, ánh mắt thăm dò, mà cuối cùng thời điểm tầm mắt dừng ở trên bụng nàng, nàng chớp chớp mắt, trực tiếp nắm tay Phụng Vân Cẩm, đi ra bên ngoài.

Nàng chỉ ám chỉ đêm đó không có làm biện pháp phòng ngừa, mới có thể sẽ mang thai mà thôi, cũng không phải thật sự mang thai, bọn họ kích động như vậy làm cái gì. Hơn nữa mới có vài ngày, cho dù mang thai, có nhanh như vậy sao? Tư tưởng của người cổ đại, thật sự là...

Bên kia rốt cuộc Tô Nhựt Hàm đã lừa được nam nhân của mình, lúc này thật ra tâm tình của nàng vô cùng tốt mang theo nam nhân nào đó tránh đi, mà hỗn loạn trước lời đãi, nàng trực tiếp quảng cho phụ tử Liễu gia bọn họ phiền não đi. Đừng tưởng rằng nàng thật sự ngu ngốc, theo đủ loại Phụng Vân Cẩm xuất hiện, không khó cho nàng nghĩ thông suốt. Vì sao Thanh Nguyên và Mạc Tử Khanh sẽ xuất hiện, đúng là chính nàng bị thiết kế một phen.

Chỉ là mặc dù bị tính kế, nhưng kết quả như vậy cũng là mong muốn của nàng, cho nên tuy rằng không truy cứu, nhưng mà kết thúc phiền toái này liền để cho bọn họ phiền não đi thôi.

Mà ngay sau khi Tô Nhựt Hàm và Phụng Vân Cẩm dắt tay không biết tránh đi nơi nào, trên lời đãi tiểu đệ Liễu gia có chút hơi sợ nhìn chằm chằm ánh mắt không tốt của nam nhân tham gia lời đãi tại hiện trường này, có chút chột dạ lui ra phía sau vài bước, chạy đến trước mặt lão cha nhà mình. Diện*dan*le*quy*don Chiêu Ninh Nhìn thoáng qua lão cha và đại ca đứng chung một chỗ với Mạc Tử Khanh và Thanh Nguyên, Liễu Phong Viêm có chút đỏ mặt lạnh hỏi: “Ặc... Đại tỷ cứ đi như vậy, chúng ta cũng còn chưa có nói cho nàng biết, bên kia Thần Nông cốc đã đưa giải dược chân chính tới, tên Phụng Vân Cẩm kia căn bản không cần làm người mù nha.”

Lời vừa nói ra, mấy nam nhân khác ở đây đồng loạt nhìn về phía hân, Liễu lão cha trầm mặc một lúc sau, cuối cùng đánh nhịp quyết định nói: “Đợi cho tiểu tử kia cưới Hương nhi của nhà ta, ngày thành thân lại đưa cho hân.”

Hừ hừ, hỗn tiểu tử, lại dám làm cho Hương nhi nhà mình thương tâm lâu như vậy, không trừng phạt hân thật tốt một phen cũng không được.

Mà bên Phụng Vân Cẩm và Tô Nhựt Hàm đã rời đi lại không biết, thì ra giải dược Phụng Vân Cẩm uống vào do Phụng Thiên cảm về từ chỗ Thần Nông cốc đó, từ đầu chính là hàng giả. Giải dược chân chính cũng do vị cốc chủ có tính tình cổ quái, dù thế nào cũng phải nhận được kết quả mình vừa lòng, mới có thể đồng ý đưa ra.

Phụng Thiên cũng là sau này mới lại biết được, vị cốc chủ Thần Nông cốc là một vị lão nhân có tính cách cổ quái. Thời điểm ông biết được Phụng Vân Cẩm bởi vì ánh mắt bản thân có vấn đề mà cự tuyệt cưới Tô Nhựt Hàm, đụng tới Phụng Thiên đi cầu giải dược, ông liền chuyển động tâm tư.

Lão nhân kia cho Phụng Thiên một viên giải dược giả, để cho hân trở về cho Phụng Vân Cẩm uống, giải dược chân chính cũng để cho người ta đưa đi Liễu gia giao cho Liễu lão cha.

Nếu cuối cùng Phụng Vân Cẩm tự mình nghĩ thông suốt, sau đó ở dưới trướng trở ánh mắt của mình nhưng vẫn còn muốn ở cùng một chỗ với Tô Nhựt Hàm, như vậy Liễu lão cha đưa giải dược chân chính cho Phụng Vân Cẩm. Mà nếu hân lựa chọn kết quả ngược lại, như vậy thực hiển nhiên, vị lão nhân có tính tình cổ quái kia, tuyệt đối sẽ không đồng ý giao giải dược chân chính cho Phụng Vân Cẩm.

Mặc kệ thế nào, mãi cho đến sau đó không lâu, ngày hai người đại hôn, Tô Nhựt Hàm và Phụng Vân Cẩm nhận được cái hộp nhỏ do nhi tử Mạc nhi nhà mình giao lên. Từ bên trong hộp lấy ra viên giải dược thật sự, cùng với nhìn thấy thư của vị lão nhân cổ quái kia viết, hai người vừa cao hứng lại có chút nghĩ mà sợ đỏ mặt lạnh không thôi.

“Hâm nhi...” Phụng Vân Cẩm thâm tình thấp lằm bằm tên của nàng.

Quái lão nhân Thần Nông cốc, thật đúng là tính cách cổ quái, nhưng mà... Tô Nhựt Hàm cũng lặng lẽ liếc mắt nhìn nam nhân tuấn dật mặc hi phục màu đỏ bên cạnh một cái, khoe miệng giương lên một nụ cười nhẹ rồi ngã vào trong lòng hân, gát gao siết chặt thắt lưng của hân.

Có phải nguyên nhân nàng đi đến thế giới này, chính là vì để yêu nam nhân bên cạnh này hay không, còn có nhi tử Mạc nhi dính mình không thôi đã bị lão cha dỗ đi không?

Có phu có tử (có chồng có con), đưa tay lặng lẽ sờ sờ bụng, miệng nàng lặng lẽ nhếch lên, có lẽ không lâu trong tương lai có thể còn có thêm một tiểu tử nữa. Đợi người như vậy, mặc dù là tại thời không xa lạ này, nàng cũng sẽ không lại cảm thấy mờ mịt và bàng hoàng nữa đi?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Khi Bị Chồng Ruồng Bỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

